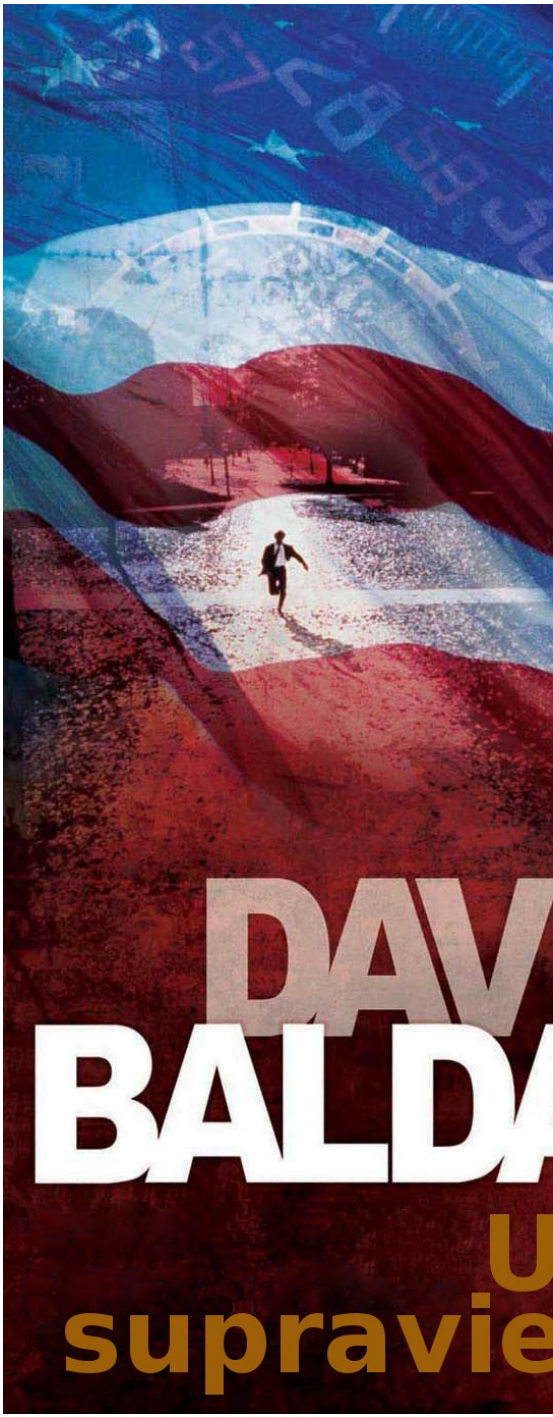
DAV
BALDA
U
supravie

DAVID BALDACCI

ULTIMUL SUPRAVIEŢUITOR

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

David Baldacci
Last Man Standing
© 2001 by Columbus Rose, Ltd.

EDITURA RAO
2006

Tuturor acelor minunaţi profesori şi celorlalţi voluntari de pe tot cuprinsul ţării care au transformat în realitate proiectul Toată America Citeşte.

Cartea mai este dedicată şi amintirii lui
Yossi Chaim Paley
(14 aprilie 1988 - 10 martie 2001)
Cel mai curajos tânăr pe care l-am întâlnit.

„Un om acuzat pe nedrept este calomniat de către neştiutori. Acest om poate să facă orice, oricum se presupune că face rău.”

Anonim

„Viteză, surpriză şi violenţă în acţiune”
Mottoul Hostage Rescue Team

CUPRINS

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31
CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33

CAPITOLUL 34
CAPITOLUL 35
CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38
CAPITOLUL 39
CAPITOLUL 40
CAPITOLUL 41
CAPITOLUL 42
CAPITOLUL 43
CAPITOLUL 44
CAPITOLUL 45
CAPITOLUL 46
CAPITOLUL 47
CAPITOLUL 48
CAPITOLUL 49
CAPITOLUL 50
CAPITOLUL 51
CAPITOLUL 52
CAPITOLUL 53
CAPITOLUL 54
CAPITOLUL 55
CAPITOLUL 56
CAPITOLUL 57
MULŢUMIRI

CAPITOLUL 1

Web London strângea în mâini o puşcă SR75, construită, la comandă, special pentru el, de un armurier considerat o legendă. SR-ul nu se mulţumea să rănească, pur şi simplu, carnea şi oasele; le dezintegra. Web nu pleca niciodată de acasă fără puşca lui, clasată la loc de frunte printre cele mai puternice arme, fiindcă Web era un om pe care violenţa îl urmărea la fiecare pas. Era întotdeauna pregătit să ucidă, în mod eficient şi fără niciun fel de eroare. Dumnezeu ştie că, dacă ar fi luat vreodată viaţa cuiva din greşeală, suferinţa i-ar fi fost pe măsura celei pricinuite de un glonţ încasat de el însuşi. Dar îşi câştiga pâinea zilnică în acest mod dificil. Nu putea spune că îşi iubea meseria, însă excela în practicarea ei.

În ciuda faptului că, în fiecare moment al vieţii sale petrecut în stare de veghe, avea, realmente, câte una lipită de mână, Web nu era omul care să-şi îndrăgească armele. Deşi nu afirmase niciodată că un pistol i-ar fi fost prieten şi nici nu îi dăduse vreun nume, armele reprezentau o parte importantă a vieţii lui – cu toate că, aidoma fiarelor sălbatice, nu erau uşor de stăpânit. Chiar şi cei mai bine antrenaţi oameni ai legii ratau şi nu atingeau ţinta decât în opt cazuri din zece. Pentru Web, aşa ceva nu numai că era inacceptabil, dar însemna curată sinucidere. Avea multe ciudăţenii, dar dorinţa de a muri nu făcea parte dintre ele. Erau destui cei care se străduiau să-l ucidă, iar o dată aproape că reuşiseră.

Cu vreo cinci ani înainte, îşi împrăştiase un litru de sânge, poate chiar doi, în sala de gimnastică a unei şcoli, a cărei podea era deja presărată cu morţi sau muribunzi. După ce se dovedise mai puternic decât rănile sale şi îi

uluise pe medicii care îl îngrijeau, Web începuse să poarte cu sine o puşcă SR în locul pistoalelor-mitralieră pe care le aveau camarazii lui. Semăna cu un M16, folosea gloanţe mari, de calibru .308[1] şi, dacă doreai să intimidezi, era o alegere excelentă. Când aveai un SR, oricine dorea să-ţi fie prieten.

Prin geamul fumuriu al Chevrolet-ului Suburban, Web urmărea fiecare grup de oameni adunat pe la colţurile străzilor şi fiecare ceată dubioasă care se furişa pe aleile întunecoase. Când pătrunseră mai adânc în teritoriul inamic, privi iar atent strada, pentru că orice vehicul ar fi putut fi un crucişător blindat deghizat. Se uita după orice ochi la pândă, după orice semn din cap sau după orice deget care ar fi apăsat pe furiş tastele unui celular, cu intenţia de a-l vătăma serios pe bătrânul Web.

Chevrolet-ul dădu colţul străzii şi se opri. Web aruncă o privire către ceilalţi şase bărbaţi înghesuiţi alături de el. Ştia că toţi aveau de gând să facă acelaşi lucru: să coboare din maşină repede şi cu grijă, să se deplaseze către un loc ferit şi să păstreze poziţia, gata să deschidă focul. Era o ecuaţie din care teama lipsea, realmente; dar nu şi nervozitatea. Adrenalina cu cifră octanică ridicată nu făcea parte dintre aliaţii săi; de fapt, l-ar fi putut ucide cu uşurinţă.

Web respiră adânc, liniştindu-se. Avea nevoie de un puls între şaizeci şi şaptezeci de bătăi pe minut. La optzeci şi cinci, arma vibra, lovindu-i-se de trup; la nouăzeci nu puteai să acţionezi trăgaciul, pentru că sângele bloca venele, ceea ce, combinat cu efectul nervilor încordaţi ai umerilor şi ai braţelor, garanta că nu erai în stare să faci o treabă acceptabilă. La peste o sută de bătăi pe minut îţi pierdeai întru totul îndemânarea şi nu puteai nici măcar să nimereşti un elefant cu tunul, de la un metru distanţă; era acelaşi lucru cu aţi scrie pe frunte UCIDEŢI-MĂ REPEDE,

1 Echivalentul calibrului european 7,62 mm

pentru că, fără nicio îndoială, asta urma să-ţi fie soarta.

Web îşi îndepărtă frământările, se relaxă şi îşi regăsi calmul, distilându-l dintr-un haos în clocot.

Chevrolet-ul se puse în mişcare, dădu încă un colţ şi se opri. Web ştia că o făcea pentru ultima oară. Tăcerea radio se sparse când Teddy Rinner vorbi în microfonul său:

— Charlie către TOC[2], cer delegarea autorităţii şi deplasarea către galben.

Web auzi răspunsul dat de TOC, în microfonul său:

— Am înţeles, Charlie Unu, rămâi în aşteptare.

În lumea codurilor colorate a lui Web, „galben” însemna ultima poziţie ferită şi aflată sub acoperire. Verde era punctul critic, clipa adevărului: ruptura. Deplasarea pe teritoriul sacru care se întindea între siguranţa relativă şi confortul zonei galbene şi momentul verde al adevărului putea fi cât se poate de bogată în evenimente. „Delegarea autorităţii” – Web rosti cuvintele pentru sine. Cereau astfel, într-un mod care făcea ca totul să sune la fel de inofensiv ca obţinerea acordului şefului când e vorba de micşorarea cu câţiva dolari a preţului unui automobil vechi, aprobarea de a împuşca oameni, dacă ar fi fost necesar. Tăcerea radio se spulberă din nou când TOC spuse:

— TOC către toate unităţile. Beneficiaţi de delegarea autorităţii şi aveţi permisiunea să vă deplasaţi spre galben.

„Îţi mulţumim foarte mult, TOC.” Web se trase mai aproape de uşa Chevrolet-ului. El era vârful de atac, iar Roger McCallum era ariergarda. Tim Davies era mijlocaşul şi Rinner era şeful grupului. Uriaşul Cal Plummer şi ceilalţi doi din echipa de asalt, Lou Patterson şi Danny Garda, erau gata de luptă, înarmaţi cu pistoale-mitralieră MP-5, cu grenade flash-bang, cu pistoale de calibrul .45 şi cu o atitudine plină de calm. Imediat după deschiderea uşilor, ei trebuiau să se desfăşoare, în evantai, ca un tăvălug, gata

2 Tactical Operations Center - Centrul de Operaţiuni Tactice

să contracareze atacul, din orice direcţie ar fi venit. Trebuiau să se deplaseze sprijinindu-se mai întâi pe vârfurile picioarelor, apoi pe călcâie, cu genunchii îndoiţi ca să preia reculul în caz că ar fi fost nevoiţi să tragă. Masca pe care o purta îi îngusta lui Web câmpul vizual, reducându-l la o zonă modestă: îi oferea un Broadway în miniatură pentru spectacolul prăpădului cât se poate de real care era pe punctul de a începe şi pentru care nu avea nevoie nici de vreun bilet scump de intrare, nici de vreun costum de haine la modă. Din acel moment, indicaţiile date prin gesturi erau suficiente. Oricum, când gloanţele zburau către tine, îţi simţeai gura ca plină cu vată. Web nu vorbea niciodată prea mult în timp ce lucra.

Se uita la Danny Garcia, care îşi făcu cruce, gest pe care îl repeta de fiecare dată. Şi spuse ceea ce spunea întotdeauna, când Garcia se închina, înainte ca uşile Chevrolet-ului să se deschidă cu zgomot:

— Danny, băiete, Dumnezeu e prea deştept ca să se învârtă pe aici. Suntem pe cont propriu.

Rostea cuvintele ca pe nişte vorbe de duh, dar nu glumea.

Cinci secunde mai târziu, uşile se deschiseră brusc şi grupul năvăli afară, prea departe de punctul ţintă. De obicei, preferau să coboare din maşină exact la destinaţie şi să detoneze micile lor grenade ofensive, dar acum lucrurile erau ceva mai complicate. Drumul către obiectiv era blocat de automobile abandonate, de frigidere azvârlite şi de alte obiecte masive.

Tăcerea radio se sparse încă o dată când îi apelară lunetiştii din echipa X-Ray. Pe aleea din faţa lor erau mai mulţi bărbaţi, raportară aceştia, dar nu făceau parte din gaşca pe care o vâna grupul lui Web. Sau cel puţin aşa credeau lunetiştii. Toţi ca unul, Web şi camarazii săi din echipa Charlie se ridicară şi se repeziră în josul aleii. Cei şapte membri ai echipei complementare, Hotel, coborâseră

din alt Chevrolet în partea opusă a cvartalului, ca să atace ţinta din stânga şi din spate. Planul lor presupunea ca Charlie şi Hotel să se întâlnească undeva, în partea centrală a zonei de luptă care părea un cartier oarecare.

Web şi ai săi se îndreptau acum către est, în timp ce o furtună se apropia, venind direct înspre ei. Fulgerele, tunetele, vântul şi rafalele orizontale de ploaie puteau da peste cap comunicaţiile la sol, ansamblul poziţiilor strategice, ca şi nervii oamenilor, în momentul critic în care era necesar ca toată lumea să acţioneze fără nicio greşeală. Cu toată magia tehnologică pe care o aveau la dispoziţie, nu puteau contracara capriciile Mamei Natură şi puţinele avantaje ale terenului decât alergând mai repede. Pufăiau ca nişte locomotive pe aleea care era doar o panglică îngustă de asfalt găurit, plină de gunoaie împrăştiate. Pereţii de cărămidă ai clădirilor aflate la mică distanţă una de alta erau acoperiţi, ca de o spuzeală, de urmele înfruntărilor cu arme de foc desfăşurate decenii de-a rândul. Uneori, băieţii buni se bătuseră cu băieţii răi, dar, de cele mai multe ori, găşti de tineri se încăieraseră pentru droguri, pentru femei sau numai aşa, pur şi simplu. În locul acela, o armă te transforma în bărbat, chiar dacă erai doar un puşti şi fugeai afară din casă după ce te uitaseşi la desenele animate de duminică dimineaţa, convins că, dacă făceai o gaură cât toate zilele în trupul cuiva, acela se putea totuşi ridica din nou, continuând să se joace cu tine.

Dădură peste grupul pe care îl identificaseră lunetiştii; era format din pâlcuri de negri, sud-americani şi asiatici care se îndeletniceau cu tot felul de coţcării legate de droguri. În aparenţă, preţurile ridicate şi perspectiva unei afaceri simple, dă marfa, ia banu', înlăturau toate neajunsurile datorate rasei, credinţei religioase, culorii pielii sau apartenenţei politice. Web era de părere că pe asemenea indivizi nu-i despărţea de mormânt decât o

singură priză de drog, un vârf de ac sau un ultim hap. Se minuna că adunătura aceea de borfaşi cu vechi state de plată mai avea energia şi limpezimea de minte necesare pentru a efectua o tranzacţie simplă, precum încasarea de bani gheaţă contra micilor porţii de coşmar infernal prost deghizat în licoare binefăcătoare, şi asta numai prima dată când îţi turnai în corp otrava.

În faţa zidului intimidant de arme şi Kevlar reprezentat de grupul Charlie, toţi traficanţii de droguri, cu excepţia unuia singur, căzură în genunchi, cerşindu-şi viaţa şi iertarea. Atenţia lui Web se concentra asupra tânărului care rămăsese în picioare. Capul îi era înfăşurat într-o zdreanţă roşie care simboliza apartenenţa la o anumită gaşcă. Puştiul avea talia ca o scobitoare şi umeri ca nişte haltere; un şort mizerabil îi atârna de fund şi trunchiul lui musculos era acoperit de un tricou asimetric. Iar atitudinea şi grimasa bine întipărită pe trăsăturile lui spuneau: „Sunt mai deştept, mai robust şi o să trăiesc mai mult decât tine”. Totuşi, Web trebuia să admită că expresia dură i se potrivea.

Nu avură nevoie decât de treizeci de secunde ca să-şi dea seama că, în afară de Bandanna Boy[3], toţi aveau mintea tulburată şi niciunul nu purta asupra lui vreo armă – şi nici vreun celular care ar fi putut fi folosit ca să-i avertizeze pe cei vânaţi. Bandanna Boy era înarmat cu un şiş, dar cuţitele nu aveau nicio şansă împotriva pistoalelor automate şi a Kevlarului. Îl lăsară să şi-l păstreze. Dar, când grupul Charlie se puse în mişcare, Cal Plummer preferă să alerge cu spatele, cu MP-5-ul său aţintit, pentru orice eventualitate, asupra tânărului şmecheraş de cartier.

Bandanna Boy strigă, în urma lui Web, ceva legat de faptul că îi plăcea puşca lui şi că dorea să o cumpere. I-ar fi propus un târg avantajos, mai zbieră, apoi adăugă că i-ar fi împuşcat cu ea pe el şi pe toţi ceilalţi. Web privi spre

3 Băiatul cu Basma

coamele acoperişurilor, ştiind că acolo se aflau membrii echipei Whiskey şi lunetiştii, care ocupaseră poziţii avansate de tragere, gata să-şi descarce gloanţele letale ca să spulbere creierii acelui cârd de rataţi. Lunetiştii erau cei mai buni prieteni ai lui Web. Înţelegea foarte bine modul în care îşi făceau treaba, fiindcă, ani de zile, fusese unul dintre ei.

Luni în şir, Web stătuse în aburul mlaştinilor, cu enervanţii şerpi mocasin târându-se în urma lui. Sau fusese blocat în cotloanele măturate de vânturi ale unor munţi îngheţaţi, cu învelitoarea de piele a patului carabinei sale speciale lipită de obraz în timp ce se uita prin luneta telescopică, asigurând acoperirea grupurilor de asalt şi furnizându-le informaţii. Ca lunetist, căpătase deprinderi de mare însemnătate, învăţând, de exemplu, cum să urineze, fără zgomot, într-un urcior. Din alte lecţii făceau parte stivuirea precisă a muniţiei în grămezi, astfel încât să poţi încărca arma pe pipăite, pe un întuneric negru ca smoala, şi aranjarea gloanţelor în vederea unei reîncărcări optime, lucrând după o procedură militară strictă, care îşi dovedise eficacitatea în repetate rânduri. Niciunul dintre aceste talente unice nu putea fi exploatat în viaţa civilă, dar, oricum, Web nu întrezărea posibilitatea ca aşa ceva să se întâmple.

Viaţa unui lunetist aluneca de la o extremă stupefiantă la alta. Slujba consta în a descoperi cea mai bună poziţie de tragere, având grijă să te expui cât mai puţin şi, adesea, aceste scopuri îngemănate erau pur şi simplu incompatibile. Nu-ţi rămânea decât să faci tot ce poţi. Ore, zile, săptămâni şi chiar luni treceau fără să n-ai parte de nimic altceva decât de plictiseala care tindea să-ţi submineze moralul, iar abilităţile cele mai importante îţi erau retezate de momentele de furie viscerală care, de obicei, se abăteau asupra ta în goană, odată cu rafalele de gloanţe şi cu o confuzie masivă. Iar decizia de a trage

însemna că cineva urma să moară şi nu ştiai niciodată dacă moartea ta avea sau nu să facă parte din ecuaţie.

Toate aceste imagini erau atât de vii în memoria lui Web, încât putea, întotdeauna, să le invoce într-o străfulgerare. Un set de cinci gloanţe erau aliniate într-un încărcător, aşteptând să spintece un adversar cu o viteză de două ori mai mare decât a sunetului, imediat ce degetul lui Web apăsa pe trăgaciul ca o bijuterie, care acţiona întotdeauna lin şi cu precizie, declanşând la o presiune de fix un kilogram. Imediat ce intra cineva în bătaia armei sale, putea să tragă, transformând brusc o fiinţă umană într-un cadavru care se prăbuşea. Dar, în timpul carierei sale de lunetist, cele mai importante împuşcături fuseseră cele pe care *nu* le trăsese. Era vorba de un fel de pescuit cu harponul. Nu era pentru cei slabi de înger, nici pentru proşti şi nici măcar pentru oamenii cu inteligenţă medie.

Web le mulţumi, în gând, lunetiştilor de deasupra capului său şi continuă să alerge în lungul aleii.

Apoi dădură peste un copil fără cămaşă, probabil de vreo nouă ani, care stătea pe o bucată de beton, dar nu zăriră niciun adult. Apropierea furtunii făcuse ca mercurul termometrelor să coboare cu cel puţin şase grade şi temperatura continua să scadă. Cu toate acestea, băiatul nu purta cămaşă. Oare avusese vreodată una? Web se îndoia. Văzuse mulţi copii săraci. Atâta vreme cât nu se considera cinic, Web era realist. Îi părea rău pentru astfel de copii, dar nu putea face prea multe ca să-i ajute. În plus, în momentele acelea pericolul putea veni de oriunde, aşa că privirea lui îl cercetă pe băiat din creştet până-n tălpi, căutând arme. Din fericire, nu descoperi niciuna. Nu dorea câtuşi de puţin să deschidă focul asupra unui puştan.

Băiatul se uita drept către el. Sub arcul de lumină pâlpâitoare al unui felinar de stradă, care reuşise cumva să scape neciuruit de gloanţe, trăsăturile lui erau distinct

evidenţiate. Web îi remarcă trupul prea slab şi muşchii deja puternici ai umerilor şi ai braţelor, care se îmbinau în jurul părţilor proeminente ale coastelor, ca scoarţa acelor ramuri ale unui copac care au crescut deasupra unei răni vechi. Fruntea băiatului era brăzdată de o tăietură de cuţit. Iar Web ştia că gaura încreţită şi băşicată din obrazul lui stâng era urma de neconfundat a unui glonţ.

— Arză-te-ar focul gheenei! spuse copilul, cu voce plictisită, apoi râse sau, mai exact, cotcodăci.

Cuvintele şi râsul băiatului îi răsunară în cap ca nişte talgere şi nu înţelese de ce; pielea i se făcu ca de găină. Mai văzuse şi până atunci astfel de puştani înrăiţi, erau mulţi în asemenea locuri şi, cu toate acestea, acum, în mintea lui se petrecea ceva care îi depăşea puterea de înţelegere. Poate că avusese aceeaşi ocupaţie prea multă vreme şi nu-i aşa că găsise un moment al dracului de potrivit ca să înceapă să-şi facă tot felul de gânduri?

Degetul i se aşeză, ameninţător, deasupra trăgaciului armei, iar el continuă să înainteze cu paşi mari şi supli, în timp ce încerca să scape de imaginea băiatului. Deşi el însuşi era foarte slab şi muşchii nu îi ieşeau în evidenţă, îl avantajau braţele lungi şi degetele puternice, iar faptul că natura îl înzestrase cu umeri largi crea o falsă impresie de forţă. Şi era, de departe, cel mai rapid din echipă, fiind, de asemenea, şi foarte rezistent. Putea alerga în fiecare zi pe traseul cu obstacole lung de zece kilometri. Şi putea profita oricând de avantajul pe care viteza, vitalitatea şi rezistenţa i-l ofereau asupra muşchilor bombaţi. Gloanţele spulberau muşchii cu aceeaşi uşurinţă cu care făceau praf grăsimea. Dar plumbul nu te putea răni dacă nu te nimerea.

Datorită umerilor largi şi înălţimii sale de un metru nouăzeci, mulţi l-ar fi descris pe Web London drept un bărbat voinic. Totuşi, oamenii îşi concentrau atenţia mai ales asupra părţii stângi a feţei sale sau a ceea ce mai

rămăsese din ea. Web era silit să recunoască faptul că era uluitor modul în care, în zilele noastre, puteau fi reconstruite carnea şi oasele distruse. Într-o lumină potrivită, ceea ce nu însemna câtuşi de puţin orice fel de lumină, era aproape imposibil să observi vechiul crater, remodelarea obrazului şi grefa de oase şi de piele. Toată lumea spunea că era absolut remarcabil. Toată lumea, cu excepţia lui Web, şi basta.

Se mai opriră o dată la capătul aleii, ghemuindu-se cu toţii, gata de salt. Lângă Web stătea Teddy Rinner. Prin microfonul său Motorola, fără fir, Rinner dialoga cu cei de la TOC spunându-le că Charlie se afla pe galben şi cerea permisiunea să treacă pe verde – în „punctul critic" al ţintei, ceea ce, în cazul lor, era doar un termen fantezist care desemna uşa din faţă. Web ţinea într-o mână puşca SR75 şi bâjbâia cu cealaltă după pistolul făcut de comandă, calibrul .45, din tocul plasat strategic, în banduliera fixată de gamba sa stângă. Mai avea încă unul, identic, atârnat de armura ceramică pentru protecţia pieptului, şi îl atingea şi pe acela în timpul ritualului dinainte de atac.

Închise ochii şi vizualiză filmul acţiunii din următorul minut. Urmau să alerge către uşă. Davies avea să se afle în frunte, pentru a monta încărcătura explozivă. Atacatorii aveau să ţină în mână grenadele flash-bang pregătite. Davies avea să îndepărteze siguranţa cutiei de comandă şi să verifice firul detonatorului ataşat de explozibilul brizant pentru a depista orice problemă, sperând să nu descopere niciuna. Rinner avea să ia legătura cu TOC, rostind nemuritoarele cuvinte „Charlie pe verde". Iar TOC urma să răspundă, aşa cum făcea întotdeauna:

— Aşteptaţi, am totul sub control.

Replica asta îl deranja întotdeauna pe Web; cine naiba putea deţine într-adevăr controlul când făcea ceea ce aveau ei de făcut?

De-a lungul întregii sale cariere, Web nu-i auzise niciodată pe cei de la TOC finalizând numărătoarea inversă. Când ajungeau la doi, lunetiştii deschideau focul şi un grup care trăgea simultan cu arme de calibrul .308 era extrem de zgomotos. Pe urmă, înainte ca TOC să spună „unu”, exploda încărcătura pentru deschiderea breşei şi uraganul de decibeli dezlănţuiţi îţi spulbera până şi gândurile. De fapt, dacă auzeai sfârşitul numărătorii inverse, dădeai de o mare belea, fiindcă asta însemna că încărcătura nu explodase. Ceea ce reprezenta un început într-adevăr mizerabil pentru o acţiune.

După ce explozivul spulbera uşa, Web şi grupul său invadau spaţiul ţintă, aruncându-şi grenadele flash-bang. Numele era foarte bine ales, de vreme ce „flash”-ul îi orbea pe toţi cei care se uitau într-acolo, iar „bang”-ul spărgea orice timpan neprotejat. Dacă dădeau şi peste alte uşi zăvorite, acestea urmau să cedeze fie în faţa nepoliticoaselor ciocănituri ale puştii lui Davies, fie în faţa unei încărcături care arăta ca o panglică de cauciuc, dar care conţinea un explozibil puternic, C4, căruia nu-i rezista, practic, nicio uşă. Apoi aveau să urmeze schema bine ştiută, bazându-se pe mâini şi pe arme, trăgând cu precizie şi raţionând ca în timpul unei partide de şah. Comunicau doar atingându-se unul pe altul. Aveau să pătrundă în punctele fierbinţi, să localizeze eventualii ostatici, să-i scoată de acolo repede şi în viaţă. Singurul lucru la care nu se gândeau niciodată era că ar fi putut muri. Asta ar fi răpit prea mult din timpul şi energia alocate detaliilor misiunii şi i-ar fi îndepărtat de instinctele bine înrădăcinate şi de disciplina dobândită îndeplinind astfel de misiuni, iarăşi şi iarăşi, până când ajunseseră să devină o parte din ceea ce îl face pe un om să fie el *însuşi.*

Conform unor surse demne de încredere, clădirea în care urmau să pătrundă adăpostea nucleul financiar al unei reţele importante de trafic de droguri, al cărei cartier

general se afla în capitală. În seara aceea, din potenţiala captură făceau parte contabili şi statisticieni care, pentru guvern, ar fi fost martori valoroşi, dacă Web şi camarazii lui reuşeau să îi păstreze în viaţă. În felul acesta, federalii ar fi putut lua urma capilor unei serii de reţele criminale. Până şi baronii drogurilor se temeau de atacul direct al IRS[4], pentru că nu se întâmpla prea des ca rechinii să-şi plătească taxele datorate Unchiului Sam. De aceea fuseseră chemaţi Web şi echipa sa. Erau specialişti în ceea ce privea uciderea celor care trebuiau înlăturaţi, dar erau şi extraordinari de buni când era vorba să menţină oamenii în viaţă. Cel puţin până când aceştia puneau mâna pe Biblie, depuneau mărturie şi îi trimiteau dincolo de gratii, pentru multă vreme, pe cei care pricinuiseră un rău mai mare.

Când TOC reluă legătura, începu numărătoarea inversă:

— Cinci, patru, trei, doi…

Web deschise ochii, regăsindu-se. Era pregătit. Avea pulsul şaizeci şi patru; ştia asta, pur şi simplu. „OK, băieţi, locul unde se plătesc murdăriile e drept înainte. Să mergem într-acolo.” În căşti îi auzi din nou pe cei de la TOC, care aprobau deplasarea către uşa din faţă.

Şi, exact în momentul acela, Web London înţepeni. Echipa sa ieşi de sub acoperire, năpustindu-se către verde, spre punctul de criză, dar el nu o făcu. Era ca şi cum braţele şi picioarele n-ar mai fi fost ale lui; senzaţia era cea pe care o ai când te fură somnul cu un braţ sub tine şi te trezeşti descoperind că sângele nu-ţi mai circulă prin acea extremitate a corpului. Nu părea să fie vorba de teamă sau de nervi scăpaţi de sub control; Web îndeplinea astfel de misiuni de prea multă vreme. Dar, cu toate astea, nu putea decât să-i privească pe ceilalţi membri ai echipei Charlie alergând. Curtea fusese identificată drept ultima zonă înainte de punctul critic care reprezenta un pericol major

4 Internal Revenue Service - Serviciul de Impozitare a Venitului Global

şi grupul mări pasul încă şi mai mult, privind în toate părţile, ca să descopere până şi cel mai mic semn care ar fi trădat intenţia de a li se opune rezistenţă. Nici măcar un singur om nu observă că Web nu era alături de ei. Cu sudoarea şiroindu-i şi cu fiecare muşchi încordându-se împotriva forţei, oricare ar fi fost ea, care îl împiedica să se mişte, reuşi să se ridice, cu încetineală, şi să se împleticească făcând câţiva paşi înainte. Picioarele şi braţele păreau să-i fi fost încastrate în plumb şi îşi simţea trupul în flăcări şi capul gata să explodeze. Se împletici, mergând înainte, ajunse în curte, apoi căzu lat, pe burtă, în timp ce restul echipei se îndepărta de el.

Îşi ridică privirea, la timp ca să-i vadă pe membrii echipei alergând din toate puterile, având în faţa ochilor ţinta care părea să-i implore să ia câte o bucată din ea. Doar cinci secunde îi mai despărţeau de impact. Dar acele câteva clipe aveau să schimbe viaţa lui Web London pentru totdeauna.

CAPITOLUL 2

Teddy Rinner se prăbuşi primul. În cele două secunde de care avusese nevoie ca să cadă, omul murise. În partea opusă, Cal Plummer se prăvăli de parcă ar fi fost lovit de securea unui uriaş. În timp ce Web privea neajutorat, gloanţele de calibru mare loveau, încoace şi încolo, rândurile compacte, izbind vestele din Kevlar, apoi carnea, până nu mai rămase nimic. Nu părea corect ca nişte oameni sănătoşi să piară astfel, fără să opună nicio rezistenţă.

Înainte ca armele să-şi declanşeze tirul, Web căzuse peste puşcă, care rămăsese blocată sub el. Abia dacă putea respira; Kevlar-ul şi armele păreau să fie strivite sub diafragma sa. Masca i se umpluse de mizerie. Nu avea de unde să o ştie, dar era vorba de o bucată din trupul lui Teddy Rinner, azvârlită de proiectilul monstruos care făcuse o gaură de dimensiunea unei palme în vesta antiglonţ a acestuia şi trimisese bucata, în zbor, înapoi, spre locul în care zăcea Web, punând astfel, cu destulă ironie, o bucată din ultimul om din echipa Charlie care murise alături de singurul care încă mai trăia.

Web continua să se simtă paralizat; niciunul dintre membrele sale nu răspundea comenzilor de mişcare date de creier. Oare suferise un atac la vârsta de treizeci şi şapte de ani? Pe urmă, brusc, când zgomotul împuşcăturilor păru să-i limpezească mintea, reîncepu, în sfârşit, să-şi mişte braţele şi picioarele şi reuşi să-şi scoată masca şi să se rostogolească pe spate. Luă o gură de aer proaspăt şi râse uşurat. Acum privea exact în sus, către cer. Văzu săgeţile mai multor fulgere, dar, din cauza focurilor de armă, nu putea auzi nici măcar bubuitul

tunetului.

Se simţea cuprins de dorinţa puternică şi nesăbuită de a-şi ridica mâna în maelstromul de deasupra lui, poate pentru a se încredinţa că gloanţele zburau pe lângă el, de parcă ar fi fost un copil care nu se mai putea gândi la nimic altceva după ce i se spusese să nu atingă plita. În loc de asta, se întinse către propria centură, desfăcu încuietoarea unui buzunar lateral şi îşi scoase vizorul în infraroşu. În cea mai întunecoasă noapte, TI[5] scotea la iveală o întreagă lume invizibilă pentru ochiul liber, sesizând aura calorică emisă de aproape orice obiect.

Cu toate că nu-i desluşea prin vizor, Web putea simţi cu uşurinţă vaporii degajaţi de perdeaua de gloanţe care şuierau deasupra lui. Pe de altă parte, observă că se trăgea din două direcţii diferite: dinspre casa de raport aflată drept înainte şi dinspre clădirea dărăpănată situată în dreapta, în imediata lui apropiere. Privi prin vizor către cea din urmă şi nu văzu nimic altceva decât bucăţi zimţate de geam. Apoi observă ceva care îl făcu să se încordeze şi mai mult. Prin fiecare dintre ferestrele sparte, gurile ţevilor de puşcă scuipau foc în acelaşi timp. Se deplasau de-a lungul deschiderilor, se opreau pentru câteva secunde, apoi reveneau în poziţia iniţială, ca şi cum ţevile pe care nu le vedea, dar despre care ştia că erau acolo, ar fi completat arcul pe care erau programate să-l descrie.

Când tirul reîncepu, Web se răsuci, aşezându-se pe burtă, şi privi prin vizor către clădirea care fusese ţinta lor iniţială. Şi la nivelul de jos al acesteia era un şir de ferestre. Şi se puteau observa aceleaşi străfulgerări la gurile unor arme care descriau, la unison, exact aceeaşi traiectorie în formă de arc. Acum, Web putea identifica ţevile lungi ale mitralierelor. Văzute prin TI, siluetele acestora aveau culoarea roşie a cărămizilor, metalul fiind

5 Thermal Imager - dispozitiv de vedere pe timp de noapte bazat pe detectarea radiaţiei termice în spectrul infraroşu

încins până la temperatura de topire datorită cantităţii mari de muniţie pe care o împrăştiau. Totuşi, prin vizor nu observa nicio formă umană; dacă în apropiere ar fi fost vreun om, aparatul s-ar fi aţintit asupra lui. Ceea ce vedea era, cu siguranţă, o staţie de tragere controlată de la distanţă. Ştia acum că inamicul îi atrăsese echipa într-o ambuscadă fără să rişte nici măcar o singură viaţă.

Gloanţele ricoşară de zidul de cărămidă din spatele şi din dreapta lui şi Web simţi mici schije căzându-i în jur, ca nişte stropi grei de ploaie. De cel puţin douăsprezece ori acestea îi atinseră vesta antiglonţ, dar viteza şi efectul lor letal se diminuaseră deja. Îşi ţinea picioarele şi braţele neprotejate strâns lipite de asfalt. Totuşi, nici măcar Kevlar-ul nu putea face faţă unei lovituri directe, pentru că era aproape sigur că mitralierele împărţeau gloanţe de calibrul .50[6], fiecare fiind la fel de lung ca un cuţit pentru unt şi putând, probabil, să străpungă armura. Web putea deduce toate astea din zgomotul extrem de acut al mitralierelor şi după focul de la gura ţevilor. Iar vaporii degajaţi de astfel de gloanţe erau ceva al dracului de greu de uitat. De fapt, simţeai pocnetul înainte de a auzi glonţul. Ţi se zbârlea fiecare fir de păr de pe corp, aşa cum se întâmplă înainte de lovitura fatală a trăsnetului.

Web strigă, unul câte unul, toate numele colegilor săi de echipă. Nu primi niciun răspuns. Nu observă nicio mişcare. Niciun geamăt, nicio zvâcnire care să demonstreze că, în locul acela, încă mai era cineva în viaţă. Totuşi, continuă să-i strige pe nume, iarăşi şi iarăşi, parcă repetând un refren dementţial. Pretutindeni în jurul lui, explodau cutii cu gunoi, sticla crăpa, iar pereţii de cărămidă erau şlefuiţi precum aceia ai canioanelor săpate de nişte fluvii năprasnice. Era ca pe coasta Normandiei sau, mai degrabă, ca la Asaltul de la Pickett[7], şi Web tocmai îşi

6 Echivalentul calibrului european 12,7 mm

7 Atac de infanterie ordonat de generalul Robert E. Lee pe 3 iulie

pierduse întreaga armată. Şobolanii părăsiseră aleea, scăpând de măcel. Curtea nu fusese niciodată atât de lipsită de rozătoare. Niciun inspector urban nu făcuse vreodată o treabă atât de bună ca tirul ritmat al mitralierelor grele de calibrul .50 din noaptea aceea.

Web nu dorea să moară, dar, de fiecare dată când se uita la ceea ce se alesese din echipa sa, o parte a fiinţei sale dorea să i se alăture. Membrii familiei luptau şi mureau împreună. Era o idee care, pentru el, avea un oarecare farmec. De fapt, îşi simţea muşchii picioarelor încordaţi, ca pentru un salt în eternitate, dar ceva mai puternic îl reţinea şi stătea ghemuit la pământ. Moartea însemna înfrângere. Dacă renunţa, însemna că toţi pieriseră în zadar.

Unde naiba erau X-Ray şi Whiskey? De ce nu se grăbeau să întindă un colac de salvare? Lunetiştii de pe blocurile care dominau curtea nu puteau să coboare fără să fie făcuţi bucăţi, dar mai erau şi alţii, pe acoperişurile clădirilor de pe marginea aleii pe care veniseră oamenii lui Charlie. Ei ar fi reuşit să ajungă jos. Dar oare le-ar fi dat TOC undă verde? Poate că nu, dacă la TOC nu se ştia ce se petrece, şi de unde ar fi putut afla? Nici măcar Web nu avea habar ce dracu se întâmpla şi el era în mijlocul evenimentelor. Şi nu îi dădea mâna să se învârtă de colo colo, aşteptând să se hotărască cei de la TOC, până când un glonţ rătăcit ar fi curăţat locul de întreaga echipă.

Se simţi cuprins de o uşoară panică, în ciuda anilor de antrenament destinat în mod special îndepărtării unei astfel de slăbiciuni din psihicul său. Avea nevoie de acţiune, trebuia să facă ceva. Îşi pierduse microfonul, aşa că îşi scoase staţia radio Motorola din banduliera Velcro prinsă de umăr. Apăsă pe buton şi urlă în ea:

— HR paisprezece către TOC, HR paisprezece către TOC.

1863, în Bătălia de la Gettysburg, terminat cu o baie de sânge (n.red.)

Nu primi niciun răspuns. Schimbă frecvenţa cu cea de rezervă, apoi cu aceea publică. Tot nimic. Privi radioul şi moralul i se nărui. Partea din faţă i se turtise când căzuse peste el. Se târî până când atinse cadavrul lui Cal Plummer. Când încercă să-i ia staţia de emisie-recepţie, ceva îi lovi mâna şi el şi-o trase înapoi. Fusese doar un ricoşeu. O lovitură directă i-ar fi spulberat-o. Îşi numără cele cinci degete, care continuau să fie la locul lor, şi durerea intensă îi stârni cheful de luptă şi de viaţă. Dacă nu din alte motive, măcar pentru a-l distruge pe cel care făcuse asta, oricine ar fi fost acela, cu toate că el unul aproape îşi epuizase întreaga rezervă de trucuri. Şi, pentru prima oară în viaţa lui, Web se întrebă dacă cei pe care îi înfrunta acum nu erau, de fapt, mai buni decât el.

Ştia că, dacă n-ar mai fi fost în stare să gândească, s-ar fi putut întâmpla să sară în picioare, trăgând în ceva care nu putea fi ucis. Aşa că se concentra asupra scenariului tactic. Se afla într-o zonă letală, minuţios delimitată de două arcuri de cerc de foc automat care formau un unghi distrugător, de nouăzeci de grade, fără a avea nimic de-a face cu un factor uman care ar fi putut fi oprit. OK, asta era situaţia pe câmpul de luptă. Dar ce naiba era de făcut? Ce capitol din manual trata problema asta? Cel care se numea „Eşti terminat”? Dumnezeule, zgomotul era asurzitor. Nu putea auzi nici măcar bătăile propriei inimi. Respira gâfâind intermitent. Unde dracu erau Whiskey şi X-Ray? Dar Hotel? Nu se puteau mişca mai repede? Şi, de fapt, la ce bun? Erau antrenaţi să doboare ţinte umane, aflate fie la mare distanţă, fie în apropiere.

— Aici n-aveţi nimic de împuşcat! zbieră.

Apăsându-şi cu putere bărbia în piept, Web se holbă, surprins, când dădu cu ochii de băieţelul fără cămaşă de pe bucata de beton. Ţinându-şi mâinile peste urechi, puştiul era ghemuit după colţ, în capătul aleii pe care veniseră Web şi însoţitorii săi. Web ştia că, dacă ar fi intrat

în curte, cadavrul băiatului ar fi ajuns într-un sac al morgii – probabil în doi saci, pentru că gloanţele de calibrul .50 puteau tăia, realmente, în două trupul lui costeliv.

Puştiul făcu un pas înainte, apropiindu-se de capătul zidului de cărămidă, aproape ajungând în curte. Poate că avea de gând să dea o mână de ajutor. Poate că aştepta să înceteze focurile de armă ca să jefuiască leşurile, şterpelind armele ca să le revândă mai târziu, pe stradă. Poate că era doar din cale afară de curios. Web nu ştia şi, de fapt, nici nu-i păsa de asta.

Mitralierele îşi încetară tirul, lăsând liniştea să cuprindă locul. Băiatul făcu încă un pas înainte. Web ţipă la el. Celălalt îl privi lung; era evident că nu se aşteptase ca morţii să zbiere la cei vii. Web îşi săltă mâna cu doi centimetri, strigându-i să stea pe loc, dar focurile de armă reîncepură, retezându-i ultimele cuvinte ale avertismentului. Sub grindina de foc, Web se târî pe burtă, urlând către băiat la fiecare răsucire şi împingere a pelvisului.

— Du-te înapoi! Întoarce-te!

Puştiul nu se clinti. Privirea lui Web era fixată asupra lui, ceea ce e foarte dificil atunci când îţi coordonezi mişcările târându-te pe burtă şi temându-te că, dacă îţi salţi capul cu încă un centimetru, rămâi fără el. În cele din urmă, băiatul făcu ceea ce credea Web că ar fi trebuit să facă: începu să se retragă. Web se târî mai repede. Când puştiul se întoarse ca să o ia la fugă, el îi strigă să se oprească. Spre surprinderea sa, acesta o făcu.

Web aproape că ajunsese la marginea aleii. Avea de gând să încerce să acţioneze la momentul potrivit şi fără greş, pentru că acum intervenise ceva nou, pericolul care îl pândea pe copil. În timpul ultimei încetări a tirului, auzise paşi sincronizaţi şi ţipete în depărtare. Soseau. Web îşi închipui că trebuiau să fi fost toţi: Hotel şi lunetiştii, ca şi unităţile de rezervă pe care TOC le avea întotdeauna

pregătite, pentru cazuri de urgenţă. Ei, şi dacă asta nu era numită urgenţă, atunci aşa ceva nu se putea spune despre nimic. Ceea ce li se întâmpla se derula orbeşte, fără să existe vreun plan pe care să se poată bizui.

Problema era că şi puştiul îi auzea pe ceilalţi venind. Web ar fi putut afirma că băiatul ştia exact ce şi cine erau, ca un cercetaş care îşi pune urechea la pământ ca să deducă poziţia turmelor de bizoni. Se simţea prins în cursă şi avea şi de ce. Web era conştient că, în locul acela, pentru un copil al străzii, a fi văzut alături de oameni precum el şi ai lui era totuna cu a fi condamnat la moarte. Şefii găştilor ar fi presupus că era un trădător şi, drept recompensă, i-ar fi pus cadavrul la păstrare în pădure.

Cu o smucitură, băiatul se întoarse şi privi îndărăt exact în momentul în care Web mărea pasul. Acesta din urmă îşi pierduse jumătate din echipament, care se rostogolea de-a lungul asfaltului plin de gropi, ca un şarpe de o sută de kilograme în plină viteză. Şi putea simţi sângele care i se prelingea din duzina de zgârieturi de pe picioare, de pe mâini şi de pe faţă. Mâna stângă îl ustura de parcă o mie de viespi ar fi dat acolo o petrecere. Vesta antiglonţ care îi proteja trupul i se părea al naibii de grea şi tot corpul îl durea de fiecare dată când atingea ceva cu braţele sau cu picioarele. Ar fi putut să-şi arunce puşca, dar încă mai avea nevoie de ea. Nu, nu s-ar fi despărţit nici în ruptul capului de afurisita de SR75.

Web ştia ce dorea să facă puştiul. Retragerea fiindu-i tăiată, avea de gând să traverseze în fugă curtea şi să dispară apoi într-una din clădirile din partea cea mai îndepărtată. Băiatul auzea şuieratul gloanţelor la fel de bine ca Web. Totuşi, nu putea *vedea* liniile de foc. Nu le putea evita. Iar Web îşi dădea seama ce era gata să încerce.

Dintr-o săritură, puştiul părăsi adăpostul clădirilor iar Web se ridică dintr-un salt, în ultima secundă, astfel încât

cei doi se izbiră chiar la marginea zonei sigure, într-o înfruntare pe care Web ar fi câştigat-o în zece cazuri din zece. Copilul îşi repezi înspre el piciorul; şi îi lovi faţa şi pieptul cu pumnii noduroşi în timp ce Web îl încolăcea cu braţele lui lungi. Web se retrase pe alee, cărând copilul. Nu era plăcut să baţi cu pumnii în Kevlar, aşa că, într-un târziu, loviturile încetară şi băiatul îşi ridică ochii spre el.

— N-am făcut nimic. Dă-mi drumul!

— Dacă alergi într-acolo, mori! zbieră Web, ca să acopere zgomotul împuşcăturilor. Eu port o vestă antiglonţ şi tot nu pot supravieţui acolo. Pe tine, gloanţele alea te-ar tăia în două.

Văzând rănile lui Web, băiatul se potoli. Web continuă să-l care, îndepărtându-se de curte şi de mitraliere. Cel puţin, acum puteau vorbi fără să ţipe. Dintr-un impuls ciudat, Web atinse rana de glonţ de pe obrazul băiatului.

— Până acum ai avut noroc, rosti.

Puştiul mârâi şi se smuci, scăpând din strânsoare. Înainte ca Web să fi avut timp să clipească; era în picioare, ca un copoi, şi se întorsese, pregătindu-se s-o ia la fugă înapoi, în josul aleii.

— Dacă te duci la ei pe întuneric, spuse Web, s-a zis cu norocul tău. Or să te spulbere.

Puştiul se opri şi se întoarse. Pentru prima oară, ochii lui părură să se aţintească cu adevărat asupra lui Web. Apoi privi cu atenţie în partea cealaltă a curţii.

— Sunt morţi? întrebă.

Drept răspuns, Web îşi lăsă uriaşa puşcă să alunece de pe umăr. La vederea armei intimidante, băiatul făcu un pas înapoi.

— Ce naiba ai de gând să faci cu aia, dom’le?

— Stai acolo şi nu te mişca, zise Web.

Se întoarse către curte. Acum, sirenele urlau pretutindeni. Blindatele uşoare sosiseră, dar prea târziu, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Cel mai înţelept lucru pe

care l-ar fi putut face Web ar fi fost să nu facă nimic. Dar el nu intenţiona să se oprească. Avea o sarcină de dus la bun sfârşit. Rupse o bucată de hârtie din carneţelul pe care îl ţinea la brâu şi aşternu în grabă câteva rânduri. Apoi îşi scoase şapca pe care o purta sub casca de protecţie.

— Uite aici, îi spuse băiatului. Mergi, nu alerga, în josul aleii. Ridică în sus şapca şi dă-i biletul omului care o să vină dintr-acolo.

Puştiul luă cele două obiecte şi degetele lui lungi strânseră materialul şepcii şi hârtia împăturită. Web îşi scoase din toc pistolul de semnalizare şi îl încărcă.

— Pleci când trag. Mergi liniştit, îi spuse încă o dată. Nu alerga.

Băiatul îşi coborî ochii spre bilet. Web nu avea idee dacă ştia să citească. Era greu de crezut că, într-un asemenea loc, copiii aveau parte de educaţia elementară pe care alţii o primeau în mod garantat.

— Cum te cheamă? îl întrebă.

Puştiul trebuia să fie calmat. Oamenii nervoşi fac greşeli. Şi Web ştia că bărbaţii înarmaţi la care îl trimitea ar fi prefăcut în cenuşă pe oricine s-ar fi năpustit înspre ei.

— Kevin, răspunse băiatul.

În timp ce îşi rostea numele, începu brusc să arate ca un copil înfricoşat, aşa cum, de fapt, şi era, iar Web se simţi şi mai vinovat pentru ceea ce îi cerea să facă.

— OK, Kevin, eu sunt Web. Fă cum ţi-am spus şi n-o să păţeşti nimic. Poţi să ai încredere în mine, zise, şi sentimentul de vinovăţie i se amplifică.

Îşi îndreptă pistolul de semnalizare către cer, se uită la Kevin, dădu încurajator din cap, apoi trase. Focul era prima avertizare pe care le-o trimitea. Biletul dus de Kevin trebuia să fie a doua. Băiatul se îndepărtă, fără să fugă, dar mergând repede.

— Nu alerga, zbieră Web.

Pe urmă se întoarse în direcţia curţii, îşi potrivi

dispozitivul pentru vedere nocturnă pe ghidajul carabinei şi îl fixă acolo.

Semnalul luminos, de culoare roşie, însângeră cerul şi, în imaginaţia sa, Web văzu cum cei din trupele de asalt şi lunetiştii se opreau, urmărindu-l cu privirea. Asta trebuia să-i ofere băiatului timpul necesar pentru a ajunge până la ei. Kevin nu avea să moară, cel puţin nu în noaptea aceea. La următoarea întrerupere a valului de foc, Web ţâşni de pe alee, se rostogoli şi îşi înălţă puşca în timp ce se pregătea să tragă din poziţia culcat, apoi desfăcu crăcana armei şi o sprijini pe ea, fixându-şi patul în umăr. Primele sale ţinte erau cele trei ferestre aflate exact în faţa lui. Putea vedea cu uşurinţă focul de la gura ţevilor cu ochiul liber, dar vizorul îi permitea să distingă contururile încinse ale mitralierelor. Asta dorea să lovească. SR75 bubui şi cuiburile de mitralieră explodară unul după altul. Web fixă un nou încărcător cu douăzeci de cartuşe, luă linia de ochire, apăsă pe trăgaci şi încă patru mitraliere amuţiră. Cea din ultimul cuib încă mai trăgea când el se târî înainte şi îi azvârli, cu boltă, o grenadă de şoc care pătrunse prin gura de tragere. Apoi căzu liniştea, până când Web îşi goli ambele pistoale de calibrul .45 în deschiderile acum tăcute ale ferestrelor, tuburile goale ale cartuşelor sărind din arme ca nişte paraşutişti din pântecul unui avion. După ce trase ultimul glonţ, respira adânc, umplându-şi pieptul cu aerul preţios. Era atât de înfierbântat, încât ar fi putut deveni victima combustiei spontane. Apoi norii se dezlănţuiră şi ploaia începu să cadă cu putere. Privi în jur şi văzu un membru al echipei de asalt, în vestă antiglonţ, care se strecura, cu precauţie, în curte. Încercă să-i facă cu mâna, dar braţul nu-l ascultă; îi atârna, pur şi simplu, lipsit de vlagă.

Web cuprinse cu privirea cadavrele stâlcite ale membrilor echipei sale, trupurile prietenilor săi, răspândite pe pavajul alunecos. Apoi căzu în genunchi. El

era viu şi, de fapt, nu ar fi vrut să fie. Ultimul lucru pe care Web London avea să şi-l amintească despre noaptea aceea era că îşi privise picăturile de sudoare căzând în bălţile însângerate făcute de ploaie.

CAPITOLUL 3

Randall Cove era un bărbat uriaş, dotat cu o deosebită forţă psihică şi cu instincte de stradă remarcabile, bine ascuţite în îndelungatul timp în care le pusese la treabă. Era agent FBI sub acoperire şi făcea asta de aproape şaptesprezece ani. Se infiltrase în bandele de traficanţi de droguri sud-americani din L.A., în găştile de hispanici de la graniţa Texasului cu Mexicul şi în cele de europeni de supraponderali din sudul Floridei. Cele mai multe dintre misiunile sale fuseseră încununate de succese neaşteptate şi ceilalţi îşi rodeau unghiile de invidie. De obicei, era înarmat cu un pistol semiautomat cu gloanţe explozive, de calibrul .40, care se sfărâmau, transformându-se în mici aşchii plate când pătrundeau în corp, provocând ravagii în interior şi, foarte probabil, moartea. Se mândrise întotdeauna fiindcă îşi îndeplinea sarcinile cu profesionalism şi cu rezultate garantate. Chiar în momentul acela, nişte indivizi ignoranţi îl considerau un criminal înrăit, care ar fi trebuit întemniţat pe viaţă şi, chiar mai mult, executat pentru crimele sale îngrozitoare. Cove ştia că intrase într-o mare belea şi totodată îşi dădea seama că numai el însuşi se putea scoate din necaz.

Se ghemui în automobil şi privi grupul de bărbaţi care se urcară în maşini şi demarară. După ce se îndepărtară, se ridică, aşteptă un moment, apoi porni pe urmele lor. Îşi îndesă căciula de schi pe capul proaspăt tuns şi decise că trecuse dincolo de punctul mort, iar asta se întâmplase la timpul potrivit. Maşinile din faţa lui se opriră şi el făcu acelaşi lucru. Când văzu grupul de bărbaţi coborând din automobile, scoase din rucsacul pe care îl purta în spate o cameră foto Nikon şi apăsă declanşatorul. Apoi o dădu

deoparte, luă un binoclu cu infraroşii şi îi ajustă amplificatorul, îi studie pe ceilalţi, unul câte unul, dând mulţumit din cap.

În vreme ce grupul dispărea într-o clădire, mai respiră o dată adânc înainte de a-şi trece în revistă viaţa de până atunci. În timpul facultăţii, Cove fusese o versiune mai mare şi mai rapidă a lui Walter Payton; de comun acord, toţi americanii din Oklahoma erau de părere că orice echipă din Liga Naţională de Fotbal, care irosea teancuri de bani peşin şi nu numai, se putea făli cu el. Şi chiar o făcuseră, ăsta era adevărul, până când se alesese cu o ruptură a ligamentelor de la ambii genunchi în timpul unei aruncări fantastice, ceea ce îl redusese, de la un jucător supranatural, garantat de nota zece, la un om cu abilităţi pur şi simplu normale, care nu-i mai entuziasma pe antrenorii de fotbal. Potenţialele milioane de dolari se topiseră instantaneu şi, odată cu ele, singurul mod de viaţă pe care îl cunoscuse vreodată dispăruse fără urmă. Lâncezise vreo doi ani, căutând scuze şi compasiune, viaţa lui pornise pe o curbă descendentă şi tocmai ajunsese în punctul cel mai de jos când o întâlnise pe ea. Crezuse întotdeauna că soţia sa reprezentase o intervenţie divină, care îi salvase mizerabilul înveliş muritor, ce îşi plângea de milă, de căderea în uitare. Cu ajutorul ei, se redresase şi îşi îndeplinise visul secret de a deveni detectiv.

În Birou, fusese mutat de colo colo. La vremea aceea, şansele unui om de culoare erau încă extrem de limitate. Cove se pomenise împins către acţiunile sub acoperire din domeniul drogurilor pentru că superiorii săi îi aduseseră la cunoştinţă, fără menajamente, că „băieţii răi” erau oameni cu pielea de aceeaşi culoare ca a lui. „Poţi să te porţi şi să vorbeşti ca ei, eşti făcut pentru rolul ăsta”, îi spuseseră. Iar el, realmente, nu putuse să-i contrazică. Era o activitate destul de periculoasă ca să nu fie niciodată plictisitoare. Randall Cove nu suportase niciodată

plictiseala. În plus, într-o lună scotea din circulaţie mai mulţi pungaşi decât alţi agenţi în întreaga lor carieră şi era vorba de şefi de bandă, de creiere, de cei care învârteau afaceri cu adevărat bănoase, nu de traficanţi de stradă, de două parale. El şi soţia lui avuseseră doi copii frumoşi şi se gândea serios să-şi încheie cariera când lumea lui se năruise, îşi pierduse nevasta şi copiii.

Se lăsă brusc pe spate când bărbaţii ieşiră, se urcară în maşini şi porniră, apoi reîncepu să-i urmărească. Cove mai pierduse încă ceva pe care nu-l mai putea recăpăta niciodată. Şase bărbaţi muriseră pentru că el încurcase rău lucrurile, lăsându-se dus de nas ca un ageamiu. Orgoliul îi fusese rănit şi furia i se topise. Iar cel de-al şaptelea membru al echipei distruse îl intriga profund pe Cove. Omul supravieţuise deşi ar fi trebuit să fie mort şi el şi, după toate aparenţele, nimeni nu ştia de ce, cu toate că jocul de abia începuse. Cove ar fi vrut să-l privească în ochi şi să-l întrebe: „Cum de mai faci încă umbră pământului?” Nu avea dosarul lui Web London şi nu se vedea obţinându-l prea curând. Mda, Cove era agent FBI, dar, fără îndoială, toată lumea credea că se transformase într-un trădător. Se crede că agenţii sub acoperire trăiesc pe muchie de cuţit, nu-i aşa? Şi că sunt cu toţii nişte ciudaţi, corect? Ani de zile făcuse o muncă ingrată, dar fusese OK fiindcă o făcuse pentru el însuşi, nu pentru altcineva.

Automobilele demarară lent şi Cove se opri, mai făcu câteva fotografii, apoi întoarse. Se părea că, pentru seara aceea, asta era tot. Se îndreptă către singurul loc în care se mai simţea în siguranţă, iar acesta nu era locuinţa sa. În timp ce lua o curbă şi accelera, o pereche de faruri apăru de niciunde şi se menţinu în urma lui. Pe un drum ca acela, nu era bine deloc. Cove nu căuta şi nu încuraja atenţia pe care i-o acordau alţi oameni. Întoarse; cealaltă maşină făcu acelaşi lucru. OK, nu era de glumă. Acceleră din nou. Urmăritorul îl imită. Întinse mâna spre tocul de armă de la

centură, îşi scoase pistolul şi se asigură că piedica era trasă.

Îşi aruncă ochii în oglinda retrovizoare, ca să vadă dacă îşi putea da seama cu câţi indivizi avea de-a face. Dar era prea întuneric, şoseaua nu era luminată. Un prim glonţ îi perforă cauciucul din dreapta spate, iar al doilea pe cel din stânga. În timp ce se străduia să păstreze controlul maşinii, un camion ieşi de pe un drum lateral şi îl izbi într-o parte. Dacă geamul portierei ar fi fost ridicat, capul lui Cove ar fi trecut prin el. Deşi nu era iarnă, camionul avea un plug pentru zăpadă ataşat în partea din faţă. Acceleră şi berlina lui Cove fu împinsă înainte. Cove simţi că automobilul era gata să se rostogolească, apoi camionul i-l împinse în balustrada care fusese instalată mai ales pentru ca să împiedice maşinile să se prăvălească pe povârnişul abrupt în jurul căruia se curba drumul. Partea laterală a berlinei se lovi de pământ, apoi aceasta începu să se rostogolească şi amândouă uşile se deschiseră brusc în timp ce îşi continua căderea, pentru ca, în cele din urmă, să aterizeze pe fundul stâncos al râpei şi să izbucnească în flăcări.

Maşina care îl urmărise pe Cove se opri şi un bărbat coborî, alergă către balustrada contorsionată şi se uită în jos. Văzu focul, fu martor la explozia declanşată când acesta ajunse la rezervorul de combustibil, apoi se întoarse în fugă la automobilul său. Cele două vehicule răscoliră prundişul părăsind în grabă locul accidentului.

În timp ce se îndepărtau, Randall Cove se ridică din cotlonul în care fusese aruncat când uşa şoferului fusese spintecată în urma primului impact cu solul. Îşi pierduse pistolul şi avea impresia că îşi rupsese vreo două coaste, dar era în viaţă. Privi în jos, spre ceea ce mai rămăsese din maşina lui, apoi din nou spre locul de unde demaraseră în grabă cei care încercaseră să-l ucidă. Se ridică pe picioarele nesigure şi începu să-şi croiască, încet, drumul

de întoarcere.

Web se ţinea strâns de mâna rănită, chiar şi atunci când capul părea să fie primul care avea să-i explodeze. Era ca şi cum ar fi luat, repede şi de trei ori la rând, câte o duşcă de tequila curată, fiind acum gata să înceapă să verse. Camera de spital era goală. Dincolo de uşă stătea un om înarmat, pentru ca Web să nu păţească nimic – ca să nu mai păţească nimic *altceva.*

Web zăcuse toată ziua, ca şi în timpul nopţii, gândindu-se la cele petrecute, dar nu era mai aproape de un răspuns decât în momentul în care îl aduseseră acolo. Comandantul său îl vizitase deja, împreună cu mai mulţi membri din echipa Hotel şi cu câţiva lunetişti din grupurile Whiskey şi X-Ray. Vorbiseră puţin, fiecare fiind prins în derularea propriei suferinţe, nevenindu-le să creadă că tocmai lor li se întâmplase aşa ceva. Iar Web le putuse desluşi în adâncul ochilor suspiciunile şi dorinţa de a afla ce se petrecuse cu el, acolo, cu adevărat.

— Îmi pare rău, Debbie, i se adresă Web imaginii văduvei lui Ted Rinner.

Îi spuse acelaşi lucru lui Cynde Plummer, soţia lui Cal, care era acum tot văduvă. Apoi parcurse toată lista: în total şase femei, toate îi erau prietene. Soţii lor îi fuseseră parteneri, camarazi; Web se simţea tot atât de văduv ca oricare dintre ele. Îşi eliberă mâna rănită şi atinse cu ea partea metalică a patului. Cu ce rană deprimantă se alesese! Nu primise niciun glonţ în mod direct.

— Nicio afurisită de împuşcătură nu m-a atins la timp, îi spuse peretelui. Îţi dai seama cât de greu e să crezi una ca asta? strigă către aparatul de perfuzii intravenoase, înainte de a amuţi din nou.

— O să punem mâna pe ei, Web.

Vocea îl luă prin surprindere, fiindcă nu auzise pe nimeni intrând. Dar, fireşte, o voce este întotdeauna

însoţită de un trup. Web se săltă cu câţiva centimetri, până când zări profilul unui bărbat. Acesta studia linoleumul de pe podea, de parcă acolo s-ar fi aflat o hartă care putea să-l conducă spre locul unde se găseau toate răspunsurile.

Despre Percy Bates se spunea că nu se schimbase, în douăzeci şi cinci de ani, nici cât negru sub unghie. Trupul său vânjos, de un metru optzeci, nu câştigase şi nu pierduse nici măcar un kilogram. Avea părul de culoarea cărbunelui, fără niciun fir alb, şi era pieptănat exact ca în ziua în care se alăturase FBI-ului, după absolvirea Academiei. Se păstrase de parcă ar fi fost congelat, ceea ce era uluitor într-o meserie care îmbătrânea oamenii înainte de vreme. Devenise un fel de legendă a Biroului. Făcuse ravagii în timpul operaţiunilor legate de traficul de droguri de la graniţă Texasului cu Mexicul, apoi plecase să stârnească iadul pe coasta de vest, la Biroul din L.A. Avansase repede şi acum era unul dintre oamenii din fruntea Biroului FBI din Washington, sau WFO[8], cum i se mai spunea. Avea experienţă în toate activităţile Biroului şi ştia cum trebuiau îmbinate una cu cealaltă.

Bates, căruia toţi îi spuneau Perce, vorbea, de obicei, cu voce scăzută. Cu toate acestea, putea intimida un subordonat cu o singură privire şi putea face pe oricine să se simtă nedemn să ocupe chiar şi un spaţiu de câţiva centimetri pătraţi. Putea fi ori cel mai bun prieten, ori cel mai crâncen duşman. Poate că aşa se transforma un om după ce creştea purtând numele Percy[9].

Web asistase la finalul unor tirade de-ale lui Bates ceva mai demult, când se aflase sub comanda directă a acestuia, în timpul activităţilor sale anterioare din cadrul Biroului. Web făcuse greşeli în timp ce învăţa să fie un bun agent şi meritase să fie dojenit. Dar, ca toată lumea, Bates făcea favoritisme din când în când şi căuta uneori ţapi ispăşitori

8 Washington Field Office - Biroul Teritorial Washington (n. tr.)

9 În lb. engleză, *perce* înseamnă a străpunge (n. tr.)

asupra cărora să arunce vina când lucrurile scăpau de sub control. De aceea, Web nu-i lua acum de bune afirmaţiile. Şi nu considera tonul lui calm drept o dovadă de conciliere şi de bunăvoinţă. Totuşi, în noaptea în care Web îşi pierduse jumătate de faţă în furia luptei, Bates fusese unul dintre primii oamenii care ajunseseră lângă patul lui, iar el nu avea să uite asta niciodată. Nu, Percy Bates nu era o ecuaţie uşor de rezolvat, deşi nici despre alţii nu s-ar fi zis aşa ceva. El şi Bates nu puteau să ajungă tovarăşi de băutură, dar Web nu fusese niciodată de părere că trebuia să-ţi bei minţile împreună cu un tip ca să-l poţi respecta.

— Ştiu că ne-ai dat nişte informaţii preliminare, dar vom avea nevoie de o declaraţie completă imediat ce te vei simţi în stare de aşa ceva, spuse Bates. Dar nu te pripi. Ia-o încetişor, recapătă-ţi puterile.

Mesajul era clar. Ceea ce se întâmplase îi măcina pe toţi. Nu îl aşteptau niciun fel de izbucniri din partea lui Bates. Cel puţin nu atunci.

— Sunt mai mult nişte zgârieturi, nimic altceva, mormăi Web, drept răspuns.

— Mi s-a spus că un foc de armă ţi-a rănit mâna. Că ai tăieturi şi vânătăi pe tot corpul. Doctorii zic că arăţi ca şi cum cineva te-ar fi lovit cu o bâtă de baseball.

— N-am nimic, răspunse Web, apoi se simţi sleit fiindcă rostise cele două cuvinte.

— Ai nevoie de odihnă. Abia după aceea îţi vom lua declaraţia. Bates se ridică. Şi, dacă te simţi în stare de asta, pentru că ştiu că îţi va fi greu, ne-ar ajuta dacă ai putea să te întorci la faţa locului şi să ne relatezi faptele exact în ordinea în care s-au petrecut.

„Şi să vă spun cum am reuşit să supravieţuiesc?” Web dădu din cap.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Nu te pripi, repetă Bates. Treaba asta n-o să fie uşoară. Dar o vom duce la bun sfârşit.

Îl bătu pe Web pe umăr şi se întoarse către uşă.

Web se foi, încercând să se ridice în capul oaselor.

— Perce?

În întuneric, albul ochilor lui Bates era singurul lucru pe care îl zărea. Avea impresia că vede o pereche de zaruri suspendate, cu care cineva dăduse, cumva, un doi.

— Toţi sunt morţi, nu-i aşa?

— Toţi, confirmă Bates. Tu eşti singurul rămas în viaţă, Web.

— Am făcut tot ce am putut.

Uşa se deschise, apoi se închise şi Web se pomeni singur.

Afara, pe coridor, Bates discuta cu un grup de bărbaţi îmbrăcaţi exact la fel ca el: cu un costum de haine albastru, greu de descris, cu o cămaşă cu gulerul răsfrânt, cu cravată discretă, cu pantofi negri cu talpa de cauciuc şi având pistoale mari în tocuri fără clapetă.

— Reporterii vor transforma totul într-un coşmar, ştiţi asta, spuse unul dintre ei. De fapt, deja au făcut-o.

Bates mesteca o bucată de gumă, ca substitut pentru ţigările Winston la care renunţase pentru a cincea oară, iar numărătoarea urma să continue.

— Interesele unor jurnalişti care umblă după ştiri de senzaţie nu sunt la loc de frunte pe lista mea de priorităţi, spuse el.

— Trebuie să-i ţii la curent, Perce. Dacă nu o faci, vor presupune tot ce e mai rău şi vor începe să inventeze. N-o să-ţi vină să crezi ce chestii au apărut deja pe internet – că masacrul fie are legătură cu întoarcerea apocaliptică a lui Iisus, fie are ceva de-a face cu o conspiraţie a afaceriştilor chinezi. Vreau să spun că nu pricep de unde scot toate aiurelile astea. Îi înnebunesc pe cei de la PR.

— Nu cred că ar avea cineva curaj să ne facă *nouă* una ca asta, spuse un alt bărbat, care încărunţise şi se îngrăşase în serviciul binelui public. Bates ştia că, într-un

deceniu şi mai bine, nu văzuse altceva decât biroul său guvernamental, dar că se purta ca şi cum nu ar fi fost aşa. Nici columbienii, nici chinezii şi nici chiar ruşii nu îndrăznesc să ne atace *pe noi* în felul ăsta.

Bates îi aruncă o privire.

— Suntem „noi” contra „lor”. Nu-ţi aduci aminte? Noi ne străduim tot timpul să le băgăm câte ceva pe gât cu de-a sila. De ce crezi că n-ar vrea să ne facă aceeaşi favoare?

— Dar, pentru Dumnezeu, Perce, gândeşte-te mai bine. Tocmai au măcelărit una dintre unităţile noastre. Aici, acasă, pe terenul nostru, vociferă bătrânul, indignat.

Perce îl privi şi avu viziunea unui elefant lihnit de foame, gata să se prăbuşească şi să moară, devenind prânzul carnivorelor din junglă.

— Nu mi-am dat seama că am revendicat acea parte din D.C., zise Bates. Nu mai dormise de două zile şi tocmai începea să simtă asta. De fapt, trăiam cu impresia că era terenul *lor* şi că noi eram echipa oaspete.

— Ştii ce-am vrut să spun. Ce i-a determinat să treacă la un astfel de atac?

— Rahat, habar n-am, poate faptul că noi ne străduim al dracului de mult să punem un dop în conductele care pompează droguri de un miliard de dolari pe zi şi asta a început să-i scoată din sărite, idiotule!

În timp ce vorbea, Bates îl împinse pe celălalt într-un colţ, apoi se gândi că tipul era mult prea inofensiv ca să merite o suspendare.

— Cum se simte? întrebă un alt bărbat, cu părul blond şi nasul roşu din cauza gripei.

Bates se sprijini de perete, mestecă guma şi ridică din umeri.

— Cred că mintea îi e dată peste cap mai mult decât orice altceva. Dar asta era de aşteptat.

— Nu pot spune decât că e un tip norocos, comentă Nas Roşu. Toată lumea încearcă să ghicească cum de a

supravieţuit.

Bates nu avu nevoie de mai mult de o secundă ca să-l pună la zid. Era evident că, în seara aceea, nu lua prizonieri.

— Numeşti noroc faptul că şase oameni din echipa ta sunt ciuruiţi chiar în faţa ochilor tăi? Asta ai vrut să spui, ticălos tâmpit?

— Ei, nu la asta m-am referit, Perce. Ştii foarte bine că nu e aşa.

Nas Roşu începu să tuşească, pentru că ar fi vrut să-i dea de înţeles lui Bates că, fiind bolnav, nu era destul de în formă pentru o dispută.

Bates se îndepărtă de el, profund scârbit de toţi cei din jur.

— În momentul de faţă nu ştiu nimic. Ba nu, îmi iau vorba înapoi, ştiu că Web a distrus, de unul singur, opt cuiburi de mitralieră şi că, printre picături, a salvat o altă unitate şi un puşti din ghetou. Asta ştiu sigur.

— Raportul preliminar spune că Web a încremenit.

Cel care vorbise tocmai li se alăturase, deşi era evident că făcea parte dintr-un eşalon superior. Doi bărbaţi cu chipuri impenetrabile stăteau, permanent, exact la un pas în spatele intrusului.

— Şi, în realitate, Perce, nu ştim decât ceea ce ne-a relatat Web, spuse acesta. Deşi era evident că nou-venitul era superiorul lui Percy Bates, era tot atât de limpede că cel din urmă ar fi vrut să-l muşte, cu toate că încă nu îndrăznea să o facă.

— London trebuie să ne dea al dracului de multe explicaţii, continuă vorbitorul. Şi vom face această anchetă ţinându-ne ochii *bine* deschişi, mult mai bine deschişi decât noaptea trecută. Noaptea trecută a fost o ruşine. Niciodată nu se va mai întâmpla aşa ceva, absolut niciodată. Cel puţin atâta vreme cât deţin eu controlul. Se uită lung la Bates, apoi spuse, cu un sarcasm grosolan:

Transmite-i lui London salutările mele.

Rostind aceste vorbe, Buck Winters, şeful filialei FBI din Washington, se îndepărtă, plin de sine, urmat de escorta sa de roboţi.

Bates îl urmări cu o privire dezgustată. La Waco, Buck Winters fusese unul dintre principalii conducători din linia întâi şi, după părerea lui Bates, nepriceperea sa contribuise la masacrul final. Pe urmă, după metoda stranie a organizaţiilor de mari dimensiuni, incompetenţa îi fusese răsplătită cu o promovare după alta, până ce ajunsese să conducă WFO. Poate că Biroul nu intenţiona să admită că dăduse totul peste cap şi credea că avansarea celui care fusese în fruntea adevăratului fiasco de la Waco demonstra lumii întregi că Biroul se considera mai presus de orice vină. În cele din urmă, multe capete se rostogoliseră din cauza scandalului David Koresh, din Texas, dar cel ai lui Buck Winters era încă bine înţepenit pe umeri. Pentru Percy Bates, acesta din urmă reprezenta, în mare parte, tot ce era rău în FBI.

Se sprijini de perete, îşi încrucişă braţele şi începu să-şi mestece guma Wrigley cu atâta putere, încât îl dureau dinţii. Era sigur că bătrânul Buck avea de gând să discute cu directorul FBI-ului, cu procurorul general, poate chiar şi cu preşedintele. Ei, n-avea decât să o facă, atâta vreme cât se fereau cu toţii din calea lui Percy Bates.

Bărbaţii din grup se strecurară afară unul câte unul, sau câte doi, până când nu mai rămaseră decât Bates şi paznicul în uniformă. Într-un târziu, plecă şi Bates, cu mâinile în buzunare şi cu privirea în gol. În drum spre ieşire, scuipă guma într-un coş de gunoi.

— Găozari şi idioţi, spuse. Găozari şi idioţi.

CAPITOLUL 4

Îmbrăcat cu un combinezon albastru de la sala de operaţii şi cărând o geantă în care erau lucrurile lui personale, Web fixa cu privirea cerul însorit care umplea fereastra camerei sale de spital. Îl deranjau straturile de tifon din jurul mâinii rănite; avea senzaţia că poartă o mănuşă de box.

Era gata să deschidă uşa ca să iasă, când aceasta se dădu singură în lături. Cel puţin aşa crezu el, înainte ca un bărbat să apară în prag.

— Romano, ce-i cu tine aici? făcu Web, surprins.

În primul moment, celălalt nu îl recunoscu pe Web. Avea mai puţin de un metru optzeci şi cinci înălţime, vreo optzeci de kilograme şi dădea impresia de forţă, fiind slab şi musculos. Părul îi era negru şi cârlionţat şi purta o haină veche de piele, o şapcă de baseball de la Yankees şi blugi. Avea insigna FBI prinsă de centură; patul pistolului îi ieşea în afara tocului fără clapetă.

Romano îl cercetă pe Web cu privirea din creştet până în tălpi, până ce ochii i se pironiră pe mâna bandajată a acestuia. Arătă către ea.

— Asta e? Asta-i afurisita ta de *rană?*

Web se uită mai întâi la mâna sa şi pe urmă la Romano.

— Te-ai fi simţit mai fericit dacă gaura ar fi fost în capul meu?

Paul Romano făcea parte din echipa de asalt Hotel. Mulţi îl considerau un tip intimidant şi, cu el, ştiai întotdeauna cum stăteau lucrurile, adică, de obicei, oricum, numai bine nu. El şi Web nu fuseseră niciodată apropiaţi – în primul rând pentru că, gândea Web, el fusese împuşcat de mai multe ori decât Romano, care era

cât se poate de nemulţumit, având impresia că celălalt e mai curajos şi mai robust decât el.

— Nu te întreb decât o singură dată, Web, şi vreau un răspuns sincer, omule. M-ai tras pe sfoară şi o să ţi-o plătesc.

Web îşi coborî privirea şi veni cu un pas mai aproape, pentru ca avantajul pe care i-l oferea diferenţa de înălţime să fie astfel şi mai evident. Ştia că şi asta îl punea pe Romano la punct.

— Zău, Paulie, nu cumva mi-ai adus şi bomboane şi flori?

— Nu vreau nimic mai mult decât un răspuns sincer, Web. Făcu o pauză, apoi întrebă: Ai spălat putina?

— Mda, Paulie, toate mitralierele alea au reuşit cumva să se distrugă singure.

— Ştiu asta. Vorbesc despre ce-a fost înainte. Când a fost doborâtă echipa Charlie. Tu nu erai cu ei. De ce?

Web îşi simţi obrajii arzând şi se detestă pentru asta. De obicei, Romano nu putea să-l pună în încurcătură. Totuşi, adevărul era că nu ştia ce să-i răspundă.

— În capul meu s-a întâmplat ceva, Paulie. Nu-mi dau seama exact ce. Dar n-am avut nimic de-a face cu ambuscada, dacă ţi-ai pierdut cumva brusc minţile şi te-ai gândit la aşa ceva.

Romano scutură din cap.

— Nu mă gândeam că ai devenit trădător, Web, ci doar că ai început să fii laş.

— Dacă asta ai venit să-mi spui, spune şi pleacă naibii de aici!

Romano îl măsură din nou, în sus şi în jos, cu privirea, şi fiecare dintre acele căutături aspre şi apăsate îl făcu pe Web să se simtă din ce în ce mai puţin bărbat. Apoi, fără niciun alt cuvânt, îi întoarse spatele şi plecă. Web ar fi preferat ca, în locul tăcerii, celălalt să fi ieşit adresându-i o altă insultă.

Mai aşteptă câteva minute, apoi deschise uşa.

— Ce-ai de gând? îl întrebă paznicul, surprins.

— Doctorii mi-au dat drumul, nu te-au anunţat?

— Nu mi-a spus nimeni nimic de genul ăsta.

Web îşi ridica mâna bandajată.

— Guvernul nu mai plăteşte pentru încă o noapte în contul unei mâini zgâriate. Şi să fiu al dracului dacă scot diferenţa din buzunarul meu.

Web nu-l cunoştea pe paznic, dar părea genul care e plin de înţelegere faţă de asemenea argumente pline de bun-simţ. Nu aşteptă niciun răspuns, ci, pur şi simplu, se îndepărtă. Ştia că santinela nu avea niciun motiv să-l oprească. Nu putea decât să le comunice superiorilor săi ce se întâmplase şi o făcea, cu siguranţă, chiar atunci.

Web o şterse către ieşire, găsi un telefon, îşi sună un prieten şi, o oră mai târziu, era în interiorul cabanei sale cu etaj, veche de treizeci de ani, din suburbiile liniştitului Woodbridge, Virginia. Îşi schimbă hainele, punându-şi blugi, pantofi mocasin şi un tricou bleumarin, apoi rupse tifonul şi îl înlocui cu un singur pansament enervant de vizibil. În momentul acela, când şase dintre cei mai buni prieteni ai lui zăceau la morgă, nu dorea, pentru sine, mila nimănui.

Îşi verifică mesajele. Niciunul nu era important, dar ştia că asta avea să se schimbe. Descuie o cutie, îşi scoase revolverul de rezervă, de 9 milimetri, şi şi-l împinse în tocul de la centură. Deşi nu împuşcase, practic, pe nimeni, totul se transformase într-o problemă a SRB[10], pentru că se ştia cu certitudine că trăsese cu armele sale. I le confiscaseră, ceea ce era cam acelaşi lucru cu a-l lipsi de mâini. Pe urmă îi citiseră drepturile şi el le dăduse o declaraţie. Nu fusese decât o acţiune de rutină, o procedură ca la carte, dar, cu toate acestea, se simţise ca un criminal. Ei bine, nu avea de gând să iasă în lume fără nicio armă. Era paranoic din fire, iar masacrarea echipei

10 Shooting Review Board - Comisia de Verificare a Armelor de Foc

sale era pe cale să-l transforme într-un schizofrenic, care avea impresia că bebeluşii şi bunicuţele erau adevărate ameninţări.

Se îndreptă către garaj, porni cu manivela motorul automobilului său negru tăciune, Ford Mach One, din 1978, şi porni spre ieşire.

Web avea două maşini: Mach-ul şi un Chevrolet Suburban foarte vechi, solid, care îi dusese, pe el şi pe prietenii lui din echipa Charlie, la o mulţime de meciuri de fotbal, pe plajele din Virginia şi Maryland, la picnicuri cu bere şi în multe alte excursii de-a lungul Coastei de Est. Fiecare dintre ei îşi avea locul său în Chevrolet, în funcţie de vechimea în grad şi de talentele fiecăruia, acesta fiind modul în care îi plăcea lui Web să aranjeze lucrurile. Câte clipe de neuitat petrecuseră în maşina aceea imensă! Web se întreba câţi bani peşin ar fi putut obţine în schimbul ei, fiindcă nu se mai vedea conducând fiara de atunci înainte.

Intră pe autostrada interstatală 95, o luă către nord şi se antrenă în adevărata cursă cu obstacole reprezentată de autostrada Springfield Interchange, care lăsa impresia că fusese proiectată de un inginer constructor dependent de cocaină. Acum, când intrase în reparaţii capitale care erau programate să dureze cel puţin zece ani, un şofer care o străbătea în fiecare zi cu maşina avea de ales între a râde şi a plânge văzând cum zburau anii vieţii lui, în vreme ce progresul lucrărilor se măsura în centimetri. Web trecu pe Fourteenth Street Bridge, traversă zona de nord-vest, unde se aflau toate monumentele importante şi unde ajungeau toţi banii turiştilor, şi ajunse repede în partea mai puţin frumoasă a oraşului.

Web era agent special al FBI-ului, dar nu se considera pe sine însuşi ca atare. Mai întâi de toate, era unul dintre agenţii operativi ai HRT[11], gruparea de elită prin intermediul căreia Biroul rezolva situaţiile critice. Nu

11 Hostage Rescue Team - Brigada de Salvare a Ostaticilor

umbla îmbrăcat în costum. Nu petrecea prea mult timp în compania agenţilor din afara HRT. Nu ajungea la locul crimei după ce nu mai şuiera niciun glonţ. De obicei, era acolo de la bun început, alergând, ascunzându-se, trăgând, rănind şi, uneori, ucigând. Nu existau decât cincizeci de agenţi operativi HRT, pentru ca procesul de selecţie era cumplit. Durata medie de activitate în HRT era de cinci ani. Web nesocotise această tendinţă şi era în al optulea an de serviciu. Se părea că, în zilele acelea, HRT-ul era chemat mult mai des şi în toate punctele fierbinţi din întreaga lume, dată fiind legea sa nescrisă de a se aduna în patru ore la baza Andrews a Aviaţiei Militare. Ei bine, peste partea lui din acest spectacol căzuse cortina. Web rămăsese fără echipă.

Niciodată nu i se mai întâmplase să fie singurul supravieţuitor. Nu era în firea lui. Făceau cu toţii glume despre asta, ba chiar şi pariuri morbide pe seama celor care urmau să moară într-o noapte fără lună. Web fusese întotdeauna aproape primul pe listă, pentru că se părea că întotdeauna se afla în prima linie. Acum era torturat de faptul că nu ştia ce îl împiedicase să ajungă în cel de-al şaptelea coşciug. Iar singurul lucru mai cumplit decât vinovăţia era ruşinea.

Luă o curbă şi ajunse lângă barieră. Le arătă legitimaţia bărbaţilor postaţi acolo, pe care sosirea sa îi uluise. Web se furişă în josul aleii înainte ca armata de reporteri să dea cu ochii de el. Imediat după masacru, începuseră să facă transmisiuni în direct folosind antenele înalte pentru emisie prin satelit de pe camionete. Web prinsese câteva emisiuni de ştiri la spital. Hrăneau publicul repetând iarăşi şi iarăşi aceleaşi fapte, folosind mici hărţi şi fotografii, apelând la expresii dure şi spunând lucruri de genul:

— Este tot ceea ce ştim în acest moment. Dar rămâneţi cu noi, sunt sigur că vom avea mai multe de spus mai târziu, chiar dacă va trebui să răscolim în rahat. Ai

legătura, Sue.

Web înaintă de-a lungul aleii.

Furtuna din noaptea precedentă ajunsese demult deasupra Atlanticului. Vântul pe care îl simţea era mai răcoros decât cel de care avusese parte oraşul în ultima vreme. Fiind construit pe o mlaştină, Washington D.C. se descurca mult mai bine cu căldura şi cu umezeala decât cu frigul şi cu zăpada. Când începea să ningă, singura stradă care, după toate probabilităţile, avea să fie curăţată era cea din visele tale.

La jumătatea drumului, Web dădu peste Bates.

— Ce naiba cauţi aici? spuse acesta.

— Spuneai că vrei să fac o reconstituire, aşa că am venit să ţi-o ofer. Bates aruncă o privire spre mâna lui. Să trecem la treabă, Perce. Fiecare minut contează.

Web refăcu toate mişcările unităţii sale, începând din locul în care coborâseră din Chevrolet. Mânia şi teama i se amplificau odată cu fiecare pas care îl apropia de ţintă. Cadavrele dispăruseră, nu şi sângele. Se părea că nici măcar ploaia puternică nu reuşise să-l spele. Prin mintea lui Web fulgerau toate gesturile pe care le făcuse şi toate emoţiile pe care le simţise.

Cuiburile de mitralieră distruse erau demontate şi examinate de o echipă care extrăgea, în mod sistematic, concluzii legale din rămăşiţe microscopice. Alţii umblau prin curtea de formă pătrată îngenunchind, aplecându-se, marcând diverse lucruri, examinându-le şi, în esenţă, căutând să capete răspunsuri de la nişte obiecte care nu păreau că ar fi vrut să dea vreunul. Privindu-i, Web se simţea neîncrezător. Era extrem de puţin probabil ca amprentele să aştepte în jurul mitralierelor ca să fie ridicate de specialişti. Oricine ar fi planificat o ambuscadă atât de complicată şi-ar fi luat această precauţie. El păşea printre petele de sânge ca şi cum ar fi mers pe vârfuri în jurul unui cimitir, dar nu acesta era adevărul?

— Geamurile ferestrelor au fost vopsite în negru, pentru ca mitralierele să nu fie observate înainte de a începe să tragă. Nu tu lumină reflectată de ţevi, nu tu nimic, spuse Bates.

— E bine să ştii că ţi-au venit de hac nişte profesionişti, ripostă Web, cu amărăciune.

— Tu ai lăsat o serie de urme cu arma ta, arătă Bates spre una dintre armele distruse.

— Un SR75 face asta în locul tău.

— Erau mitraliere din dotarea armatei. Cu şase ţevi, tip Gatling, montate pe afet fixat de podea, pentru ca poziţia de tragere să nu se modifice. Aveau ataşate cutii cu muniţie şi benzi de alimentare şi câte patru mii de cartuşe pentru fiecare armă. Cadenţa de tragere era setată la patru sute de lovituri pe minut, deşi putea ajunge până la opt mii.

— Patru sute a fost suficient. Şi erau opt arme. Asta înseamnă trei mii două sute de gloanţe care zboară către tine în fiecare interval de şaizeci de secunde. O ştiu pentru că, în afară de unul singur, toate au ricoşat, ratându-mă doar cu câţiva centimetri.

— Şi, la cadenţa asta scăzută, mitralierele puteau trage mult şi bine…

— Au făcut-o.

— Acţionarea era electrică, iar gloanţele puteau străpunge vesta antiglonţ.

Web se mulţumi să dea din cap.

— Aţi descoperit cum era declanşat tirul?

Bates îl conduse de-a lungul unui zid de cărămidă situat pe latura cea mai îndepărtată de aleea pe care venise. Aparţinea clădirii plasate perpendicular pe casa de raport abandonată care le fusese ţinta şi care reprezentase sursa unei jumătăţi din arcul de foc care nimicise toată echipa Charlie, cu excepţia lui Web. Ceea ce fusese invizibil pe întuneric abia se desluşea în lumina zilei.

Web îngenunche şi se uită la obiectul pe care îl recunoscu drept un dispozitiv cu laser. În zidul de cărămidă fusese dată o gaură în care se introduseseră emiţătorul laser şi blocul său de alimentare. Gaura era mai lungă decât alimentatorul, aşa că, odată introdus înăuntru, acesta era aproape invizibil. Din locul în care fuseseră postaţi, lunetiştii nu l-ar fi putut identifica nici dacă ar fi căutat în mod special un asemenea dispozitiv şi, din câte ştia Web, informatorii nu le dăduseră nicio indicaţie despre existenţa sa. Traiectoria laserului trecea pe la înălţimea genunchilor şi, fără nicio îndoială, după ce fusese activat, raza sa invizibilă traversase curtea.

— Şi tirul nu se mai oprea decât pentru realimentarea cu muniţie, am înţeles. Web se uită mirat în jur. Dar dacă trecea pe aici un câine sau o pisică, sau altcineva declanşa totul înainte de sosirea noastră?

După expresia feţei sale, era limpede că Bates luase deja în consideraţie această posibilitate.

— Cred că oamenii au fost avertizaţi, în mod discret, să stea deoparte. Cu animalele e altă poveste. Presupun aşadar şi că laserul a fost armat folosindu-se o telecomandă.

Web se ridică.

— Deci n-au activat laserul decât după ce am ajuns noi aici. Ceea ce înseamnă că acela care a făcut-o trebuie să fi fost destul de aproape.

— Păi, probabil că v-a auzit venind sau a fost înştiinţat despre asta. Şi poate că a aşteptat până aţi trecut de colţ, a apăsat pe telecomandă şi a fugit.

— N-am văzut nici măcar un singur suflet în curte, iar vizorul meu cu infraroşii nu a sesizat nicăieri ceva care să aibă temperatura de treizeci şi şapte de grade.

— Tipii ar fi putut fi în interiorul clădirii – la naiba, în oricare dintre clădirile astea. Au scos telecomanda prin una dintre ferestre, au apăsat pe buton şi, când te-ai uitat

prin vizor, plecaseră de mult.

— Şi lunetiştii şi echipa Hotel nu au văzut nimic?

Bates scutură din cap.

— Versiunea echipei Hotel este că nu au văzut nimic mai înainte ca puştiul să le aducă biletul tău.

Pomenind de Hotel, Web se gândi la Paul Romano şi i se înmuiară picioarele. Probabil că, în momentul acela, Romano era la Quantico, povestindu-le tuturor că el se transformase într-un laş care îşi lăsase echipa să moară şi care încerca să dea vina pe o cădere psihică.

— Dar Whiskey? X-Ray? Ei trebuie să fi văzut ceva, spuse, referindu-se la lunetişti şi la cei care fuseseră plasaţi pe acoperişuri.

— Da, au zărit câte ceva, dar deocamdată nu sunt pregătit să discut despre asta.

Instinctiv, Web se simţea îndemnat să-l lase pe celălalt în pace. Ce i-ar fi putut povesti lunetiştii? Că îl văzuseră pe Web înţepenind, lăsându-şi camarazii să atace fără el, apoi căzând lat în timp ce tovarăşii săi de arme erau raşi de pe faţa pământului?

— Dar cei de la DEA[12]? Erau împreună cu Hotel şi aveau şi o unitate de rezervă.

Bates şi Web se uitară unul la altul, iar cel dintâi clătină din cap.

DEA şi FBI nu erau cei mai buni prieteni. Web fusese întotdeauna de părere că DEA era mezinul care îşi pocnea fratele mai mare în fluierele picioarelor până când acesta îi întorcea loviturile şi atunci micul derbedeu scăpa cu fuga şi trăncănea vrute şi nevrute.

— Ei, presupun că trebuie să acceptăm ipoteza asta până când apare ceva care să o contrazică, comentă Web.

— Aşa cred şi eu. Purta vreunul dintre voi echipamentul de vedere pe timp de noapte?

Web înţelese imediat care era rostul întrebării. Ochelarii

12 Drug Enforcement Agency - Agenţia de Combatere a Drogurilor

pentru vedere nocturnă ar fi sesizat laserul, transformându-l într-o lungă şi inconfundabilă fâşie luminoasă.

— Nu. Eu mi-am pus vizorul în infraroşu după ce au început împuşcăturile, dar ceilalţi agenţi operativi nu purtau ochelarii de noapte. Prin ei observi orice sursă de lumină din jur, dar, pe urmă, dacă ţi-i scoţi ca să începi să tragi, este, practic, ca şi cum ai orbi. Şi probabil că nici lunetiştii nu i-au folosit în timpul atacului; diminuează prea mult percepţia la distanţă.

Bates arătă cu o mişcare a capului înspre clădirile devastate în care fuseseră montate mitralierele.

— Tehnicienii au examinat armele. Fiecare dintre ele avea câte un senzor de mişcare. Se crede că au fost activate cu o întârziere de câteva secunde faţă de momentul în care echipa Charlie a ajuns în zona laserului, pentru ca să existe certitudinea că era exact în perimetrul acoperit de mitraliere. Curtea şi aleea sunt destul de largi pentru ca ipoteza asta să fie luată în consideraţie.

Pe neaşteptate, Web se simţi cuprins de ameţeală şi se sprijini cu o mână de perete. Avea impresia că e din nou pradă paraliziei de care suferise în timpul asaltului eşuat.

— Ar trebui să-ţi acorzi mai mult timp pentru refacere, zise Bates, în timp ce îşi strecura braţul sub al lui Web, ca să-l sprijine.

— Am avut nişte tăieturi făcute cu o foaie de hârtie mai grave ca rana asta.

— Nu la mâna ta mă refer.

— Îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi, dar şi capul meu e bine mersi, se răţoi Web, apoi se calmă. În momentul ăsta vreau să acţionez, nu să meditez.

În următoarea jumătate de oră, descrise toate persoanele pe lângă care trecuseră în timpul nopţii şi preciză unde se găseau acestea, relatând tot ce îşi putea reaminti din momentul în care echipa Charlie părăsise

locul ultimei escale şi până când în curte fusese tras ultimul glonţ.

— Crezi că e posibil ca vreunul dintre ei să fi colaborat cu grupul ţintă? întrebă Bates, referindu-se la oamenii pe care Web şi camarazii lui îi întâlniseră pe alee.

— În locul ăsta orice e posibil, răspunse Web. E evident că ceva a transpirat. Şi s-ar fi putut întâmpla oriunde pe traseu.

— Aici e vorba de nenumărate posibilităţi, zise Bates. Să trecem în revistă câteva.

Web ridică din umeri.

— Nu a fost un scenariu cu un beep şi trei opturi, spuse, făcând aluzie la cele trei cifre de opt care apăreau pe pagerul său, reprezentând comanda ca toţi agenţii operativi HRT să se deplaseze la Quantico. Noaptea trecută a fost selectată dinainte ca dată a atacului, aşa că toată lumea s-a adunat la sediul HRT-ului să pregătească echipamentul şi să stabilească configuraţia echipei, după care ne-am pus în mişcare cu Chevrolet-urile. Am făcut o escală preliminară la Buzzard Point, după care am pornit spre locul ultimei opriri. Am avut la dispoziţie un procuror al Statelor Unite, pentru cazul în care ar fi fost nevoie să se elibereze nişte mandate suplimentare. Lunetiştii erau deja pe poziţii. Veniseră mai devreme, dându-se drept lucrători care se ocupă de recondiţionarea instalaţiilor de ventilaţie şi de încălzire şi care aveau de lucru pe acoperişurile a două dintre clădirile situate în zona de luptă. Ca de obicei, trupele de asalt şi poliţia locală s-au ocupat de treburile murdare. După ce am părăsit cel mai apropiat loc ferit, Teddy Rinner a solicitat delegarea autorităţii, din cauza mediului ostil. Voiam să avem libertatea de a împuşca până şi o muscă, dacă ar fi fost necesar. Ştiam că era riscant să atacăm frontal şi să ne expunem tirului inamic în curte, dar, pe de altă parte, ne-am gândit că nu se aşteptau la asta. În plus,

amplasamentul şi configuraţia clădirilor ne limitau opţiunile. Am primit aprobarea să ne deplasăm către punctul critic şi aveam de gând să trecem la treabă după ce finaliza TOC numărătoarea inversă. Aveam un prim punct de breşă în exterior. Planul de atac era ca, odată intraţi, să ne despărţim şi să lovim din două părţi, în timp ce Hotel şi DEA îi izbeau din spate, având o unitate de rezervă şi lunetişti ca putere de foc care să ne susţină şi să ne acopere. Acţiune dură şi rapidă, ca întotdeauna.

Cei doi bărbaţi stăteau pe două tomberoane. Bates îşi aruncă pachetul cu gumă de mestecat, îşi scoase ţigările şi îi oferi una lui Web, care îl refuză.

— Poliţia locală ştia care era obiectivul, nu-i aşa? întrebă.

Web încuviinţă dând din cap.

— Cu o oarecare aproximaţie, îi cunoştea amplasamentul. Pentru ca să fie în preajmă, să ne ajute să delimităm zona şi să ţină populaţia din cartier în afara ei, să caute complicii grupului ţintă care ar fi putut trimite avertismente şi alte chestii de genul ăsta.

— Presupunând că a existat o scurgere de informaţii, cât timp crezi că au avut la dispoziţie cei vizaţi?

— O oră.

— Păi, nimeni nu pune la punct capcana aia mortală într-o oră.

— Cine era agentul nostru sub acoperire?

— Nu-ţi mai spun că trebuie să iei numele ăsta cu tine în mormânt. Bates făcu o pauză, probabil pentru a-şi sublinia vorbele, apoi reluă: E vorba de Randall Cove. Un adevărat veteran. Se infiltrează adânc printre membrii grupurilor ţintă. Adânc în toată puterea cuvântului, ca în fundul unui canal colector. E afro-american, e solid ca un camion şi s-ar putea lua la cafteală cu cei mai buni dintre ei.

— Şi care e versiunea lui?

— Nu l-am întrebat.

— De ce nu?

— Nu pot să dau de el. Bates tăcu, apoi adăugă: Ştii sigur că acest Cove cunoştea data la care era planificată lovitura?

Pe Web întrebarea îl nedumeri.

— Ar trebui să ştii asta mai bine decât mine. Ceea ce pot să-ţi spun cu certitudine este că nu am fost înştiinţaţi că agentul sub acoperire sau alţi informatori ar fi fost prezenţi. Dacă se presupune că sunt acolo, ni se spune asta înainte de operaţiune. Aşa aflăm şi că sunt de faţă, şi cum arată, şi îi încătuşăm şi îi scoatem afară ca pe toţi ceilalţi, pentru ca aceia care fac parte într-adevăr din grup să nu aibă niciun motiv să-i ucidă.

— Cât de multe ştiaţi despre grupul ţintă?

— Vânzători de droguri, dar şi ceva contabili. Erau foarte bine păziţi. De contabili era nevoie ca potenţiali martori şi trebuia să-i luăm ostatici. Să-i ambalăm repede şi să-i scoatem de acolo înainte de a-şi da ceilalţi seama ce se întâmplă. Planul nostru de atac era aprobat şi ordinele de luptă erau scrise; am primit schiţele obiectivului şi am construit un model la Quantico. L-am studiat până când i-am învăţat fiecare centimetru pătrat. Ne-am primit instrucţiunile, care nu aveau nimic ieşit din comun, ne-am echipat şi ne-am urcat în Chevrolet. Şi cu asta basta.

— Voi, băieţi, aveţi propriul vostru sistem de supraveghere, cu trăgători de elită şi telescoape, spuse Bates, referindu-se la lunetiştii care supravegheau obiectivul prin binocluri şi prin cătarea telescopică. A ieşit ceva la iveală prin metoda asta?

— Nimic special sau care să nu fi fost inclus în instructajul nostru. Excepţia aspectului legat de martori, pentru mine nu a fost decât o descindere, prea ridicată în slăvi, într-un depozit de droguri. Şi, fir-ar să fie, ne-am rupt dinţii în ele.

— Web, dacă ar fi fost doar un depozit de droguri, n-ar fi

fost nevoie de voi ca să-i veniţi de hac. WFO ar fi apelat la echipa sa SWAT.

— Păi, ni s-a spus că logistica era foarte complicată şi chiar aşa a şi fost. Şi ştiam că se presupunea că grupul ţintă e foarte periculos şi că dispune de armament căruia echipa SWAT nu i-ar fi făcut faţă. Şi mai aveaţi de evacuat şi potenţialii martori. Era suficient pentru ca misiunea să fie a noastră. Dar niciunul dintre noi nu s-a aşteptat la opt mitraliere acţionate prin telecomandă.

— E evident că a fost o cacealma. Ne-au turnat-o pe gât. Cu excepţia armelor, locul era pustiu. Ambuscadă în toată puterea cuvântului. Nu erau nici contabili, nici arhive, nici altceva.

Web îşi frecă mâna de urmele săpate de gloanţe în cărămizi. Multe erau atât de adânci încât putea vedea blocul de beton de dedesubt – fuseseră gloanţe perforante, fără nicio îndoială. Singurul lucru bun era că, pentru membrii echipei sale, moartea fusese, probabil, fulgerătoare.

— Lunetiştii trebuie să fi văzut ceva.

Spera că observaseră acel ceva, orice ar fi fost, care îl făcuse să înţepenească. Şi totuşi, cum ar fi reuşit una ca asta?

— N-am încheiat discuţia cu ei, fu tot ce îi oferi Bates drept răspuns, iar Web hotărî din nou că era mai bine să nu insiste.

— Unde e puştiul? Web ezită, încercând să-şi aducă aminte. Kevin.

Şi Bates şovăi o secundă.

— S-a făcut nevăzut.

Web înlemni.

— Cum? E doar un puşti.

— N-am spus că nu l-a ajutat nimeni.

— Ştim cine e de fapt?

— Kevin Westbrook. Are zece ani. Rudele lui stau prin

împrejurimi, dar acum cele mai multe sunt oaspeţii statului. Are un frate mai mare, supranumit Marele F, iar F-ul vine chiar de la ceea ce îţi închipui. Conduce o gaşcă ramificată ca un copac şi e la fel de ingenios ca un afacerist care şi-a luat masteratul la Harvard. Deşi vinde metamfetamină, sinsemilla columbiană, droguri într-adevăr puternice, nu am reuşit niciodată să-l punem sub acuzare. Într-un fel, zona asta e fieful lui.

Web îşi întinse degetele mânii rănite. În momentul acela, pansamentul nu avea efectul scontat, iar el se simţea vinovat şi numai fiindcă se gândea la asta.

— Faptul că frăţiorul tipului care taie şi spânzură pe aici stătea în mijlocul aleii la sosirea noastră e o coincidenţă cam prea mare.

Chiar şi atunci când vorbea despre băiat, Web simţea că înăuntrul lui se schimbă ceva, de parcă propriul suflet ar fi alunecat în afara trupului şi s-ar fi îndepărtat. De fapt, avea impresia că era posibil să leşine. Începu să se întrebe dacă avea nevoie de un medic sau de un exorcist.

— Păi, chiar locuieşte pe aici. Şi, din câte am aflat noi, viaţa lui de acasă nu-i tocmai grozavă. Probabil că o evită cât de mult poate.

— A dispărut şi fratele lui mai mare? întrebă Web, în timp ce începea să-şi recapete echilibrul.

— Nu se poate spune că are o adresă stabilă. Când te ocupi de nişte afaceri ca ale lui, nu stai locului. Nu avem nicio dovadă directă care să-l acuze de vreun delict, dar îl căutăm cu înverşunare chiar acum. Se uită lung la Web. Eşti sigur că te simţi bine?

Web îi ignoră întrebarea.

— Mai exact, cum l-aţi pierdut pe băiat?

— Deocamdată, asta nu e limpede. O să ştim mai multe după ce o să scotocim tot cartierul. Cineva trebuie să fi văzut când au fost aduse armele şi când au fost instalate cuiburile de mitralieră. Chiar şi aici, un asemenea fapt e

considerat puţin cam neobişnuit.

— Chiar crezi că cineva de pe aici o să stea de vorbă cu voi?

— Trebuie să încercăm, Web. Nu avem nevoie decât de o singură pereche de ochi.

Cei doi bărbaţi tăcură o vreme. Într-un târziu, Bates privi în sus, cu o expresie care-i trăda stânjeneala.

— Web, de fapt, ce s-a întâmplat?

— Spune unde vrei să baţi. Vrei să ştii de ce nu am murit toţi şapte?

— Da, asta *este* întrebarea.

Privirea lui Web traversă curtea, oprindu-se în locul unde căzuse pe asfalt.

— Am ieşit de pe alee mai târziu. Am avut senzaţia că nu mă pot mişca. Am crezut că aveam un atac de apoplexie. Şi pe urmă m-am prăbuşit exact înainte de a începe împuşcăturile. Nu ştiu de ce. Mintea lui Web se goli dintr-odată şi îşi reveni apoi, ca un televizor în preajma căruia căzuse trăsnetul. Totul s-a terminat într-o secundă, Perce. Doar atât a durat. Cea mai proastă sincronizare din istoria omenirii.

Se uită la Bates, ca să-i studieze reacţia. Ochii îngustaţi ai acestuia îi spuseră tot ce avea nevoie să ştie.

— Ce naiba, nu trebuie să te simţi stingherit. Nici mie nu-mi vine să cred aşa ceva, zise.

Bates păstră tăcerea, aşa că Web se hotărî să treacă la al doilea motiv al venirii sale în acel loc.

— Unde e steagul? întrebă. Celălalt îl privi surprins. Steagul HRT. Trebuie să-l duc înapoi la Quantico.

În fiecare misiune, celui mai vârstnic membru al echipei i se dădea un steag, care era inclus în echipamentul său. După îndeplinirea misiunii, acesta trebuia să i-l înapoieze comandantului HRT. Ei bine, acum Web era cel mai vârstnic.

— Vino cu mine, spuse Bates.

Lângă trotuar era parcată o camionetă a FBI-ului. Bates deschise una dintre uşile din spate, se întinse şi scoase afară un steag împăturit milităreşte. I-l întinse lui Web.

El îl luă în ambele mâini, îşi coborî pentru o clipă privirea asupra culorilor şi fiecare detaliu al măcelului îi reveni din nou în minte.

— Are câteva găuri, observă Bates.

— Ca noi toţi, spuse Web.

CAPITOLUL 5

A doua zi, Web porni spre sediul HRT din Quantico. Şofă de-a lungul Marine Corps Route 4, trecând pe lângă Academia FBI, care era construită în stilul unui campus universitar şi care găzduia atât FBI-ul, cât şi DEA-ul. Web petrecuse acolo treisprezece săptămâni foarte intense şi foarte obositoare ale vieţii sale, învăţând să fie agent FBI. Nu primise în schimb niciun sfanţ, avusese un dormitor cu baia comună şi fusese nevoit să-şi aducă prosoape de acasă! Dar îi plăcuse şi folosise fiecare clipă ca să devină un agent cât mai bun, fiindcă simţea că era făcut pentru o astfel de slujbă.

Părăsise academia ca agent FBI proaspăt instruit, legat prin jurământ şi dotat cu un revolver Smith Wesson de calibrul 357, cu butoiaş, şi care trăgea numai dacă se apăsa pe trăgaci cu o forţă de patru kilograme. Se întâmpla foarte rar să se împuşte cineva în picior cu o astfel de armă. Acum, novicii erau echipaţi cu pistoale semiautomate Glock, de calibrul 40, cu încărcătoare cu paisprezece gloanţe şi cu un trăgaci mult mai uşor de manevrat, dar amintiri dragi inimii lui îl mai legau încă pe Web de revolverul său Smith Wesson cu ţeava scurtă. Mai modern nu însemna neapărat mai bun. Îşi petrecuse următorii şase ani învăţând pe teren cum să fie agent FBI. Transpirase luptându-se cu dezgustătorul munte de hârţoage ale FBI-ului, depistase conexiuni complicate, convocase informatori, răspunsese acuzaţiilor criminale, interceptase convorbiri telefonice, executase misiuni de supraveghere lungi de o noapte, construise cazuri şi arestase oameni care trebuiau neapărat aduşi după gratii. Ajunsese la performanţa de a concepe un plan de luptă în

cinci minute, în timp ce conducea una dintre maşinile Biroului – sau un Bucar[13], cum erau numite întotdeauna – cu o sută şaptezeci şi cinci de kilometri la oră pe autostradă, ţinând volanul cu genunchii şi îndesându-şi gloanţe în puşcă. Învăţase cum să interogheze suspecţii, stabilind linia de bază, pe urmă punându-le întrebări spinoase cu scopul de a crea o buclă, pentru a putea aprecia mai târziu când anume minţiseră. Mai învăţase şi cum să depună mărturie fără să fie discreditat de avocaţii abili ai apărării al căror unic scop era să îngroape adevărul în loc să permită descoperirea acestuia.

Superiorii săi, printre care se afla şi Percy Bates (de când Web fusese transferat la Filiala din Washington, după mai mulţi ani petrecuţi în centrul Statelor Unite), îi umpluseră dosarul personal cu laude peste laude, fiind impresionaţi de dăruirea sa, de abilităţile sale fizice şi mentale şi de capacitatea sa de a gândi din mers. În anumite cazuri, acţionase neglijând regulamentele, dar majoritatea agenţilor buni o făceau, pentru că unele dintre reglementările Biroului erau, pur şi simplu, stupide. Şi ăsta era unul dintre lucrurile pe care le învăţase de la Percy Bates.

Web parcă maşina, coborî şi se îndreptă spre clădirea HRT, pe care nimeni nu putea să o considere o frumuseţe. Fu întâmpinat cu braţele deschise şi o serie de bărbaţi viguroşi şi aspri, care văzuseră mai multă moarte şi trecuseră prin mai multe primejdii decât îşi putea imagina un cetăţean obişnuit, discutară cu el între patru ochi. Sediul HRT-ului nu era unul dintre locurile în care toată lumea se grăbeşte să-şi arate slăbiciunile şi emoţiile. Nimeni nu dorea să-şi folosească arma şi să-şi rişte viaţa alături de un tip ruşinos şi sensibil. Acolo îţi lăsai la uşă aura caldă şi estompată şi îţi puneai la treabă doar jumătatea de mascul alfa. Totul se baza pe vechimea în

13 Din *Bureau car*, maşină a Biroului

serviciu şi pe abilităţi; iar cele două atribute erau, de obicei, dar nu întotdeauna, paralele unul cu celălalt.

Web îi înapoie steagul comandantului său. Acesta, un bărbat uscăţiv, musculos, cu părul încărunţit, care fusese agent operativ HRT şi care îi putea surclasa pe cei mai mulţi dintre subordonaţii săi, acceptă steagul cu demnitate şi cu o strângere de mână care, în intimitatea biroului său, se topi într-o îmbrăţişare. Ei, cugetă Web, cel puţin camarazii săi nu-l urau.

Clădirea administraţiei HRT-ului fusese construită pentru a adăposti cincizeci de funcţionari, dar, în momentul acela, numărul oamenilor care o numeau casa lor de departe de casă era de o sută. Pentru toţi aceştia există o singură toaletă cu două pisoare, aşa că şi cei mai duri agenţi stăteau la coadă vreme îndelungată. În spatele recepţiei se aflau nişte birouri mici, pentru comandant, al cărui rang era de ASAC[14], sau de şef de operaţiuni, şi pentru coordonatorul trupelor de asalt şi cel al lunetiştilor, subordonaţii săi direcţi. Agenţii HRT aveau dormitoare minuscule, care alcătuiau o structură gen fagure, fiind plasate de-a lungul şi de o parte şi de alta a coridorului care despărţea lunetiştii de trupele de asalt. În clădire exista o singură sală de clasă, care, în acel complex cu spaţiu limitat, era folosită şi drept sală de şedinţe şi pentru instructaj. Pe peretele din spate al încăperii exista un raft pe care erau înşiruite mai multe ceşti de cafea. De câte ori ateriza un elicopter, forţa elicelor sale făcea ceştile să vibreze. Într-un anume fel, lui Web zgomotul lor i se păruse întotdeauna foarte liniştitor. Din cauză că îl asocia cu întoarcerea cu bine a membrilor echipei, presupunea el.

Se opri să o vadă pe Ann Lyle, care lucra în birou. Ann avea şaizeci de ani, fiind mult mai în vârstă decât majoritatea femeilor din administraţie, şi putea fi cu adevărat considerată şefa clanului sau mama neoficială a

14 Assistant Special Agent-in-Charge

tuturor băieţilor duri care spuneau cămin HRT-ului. În prezenţa ei nu era permis să înjuri sau să foloseşti orice alt fel de limbaj necioplit şi de gesturi indecente. Atât novicii, cât şi veteranii care încălcau această regulă nescrisă constatau foarte repede că deveniseră ţinta unei răzbunări a cerului, care mergea de la a te pomeni cu lipici în bonetă până la a primi, în timpul instrucţiei, o lovitură extrem de dură, de genul care te faci să te întrebi dacă nu cumva ai rămas fără un plămân. Ann lucrase multă vreme la WFO, timp în care rămăsese văduvă, şi era alături de HRT aproape de la întemeierea acestuia. Pentru că nu avea copii, îşi lăsase existenţa să graviteze în jurul serviciului şi îi asculta pe agenţii tineri şi necăsătoriţi care îi povesteau despre problemele lor, împărţindu-le, cu ţârâita, sfaturile ei practice. Juca şi rolul de consilier matrimonial neoficial al membrilor HRT-ului şi nu numai o dată avuse ocazia să împiedice câte un divorţ. În timp ce Web aştepta să i se refacă obrazul, venise în camera lui de spital în flecare zi, cu mult mai des decât se deranjase propria mamă să o facă. De obicei, Ann aducea la serviciu tot felul de bunătăţi gătite în casă. Mai era cunoscută şi drept sursa principală de informaţii referitoare la tot ce avea legătură cu FBI-ul şi cu HRT-ul. Era expertă şi în navigaţia prin birocraţia Biroului şi, dacă HRT-ul avea nevoie de ceva, fie el important sau mărunt, Ann Lyle se asigura că reuşea să-l capete.

Web o găsi pe Ann în biroul ei, închise uşa şi se aşeză vizavi de ea.

Părul îi albise de câţiva ani şi trupul îşi pierduse formele, dar ochii îi erau încă tineri şi avea un zâmbet cu adevărat superb.

Se ridică de pe scaun şi îi dărui lui Web îmbrăţişarea de care avea atât de multă nevoie. Obrajii îi erau plini de lacrimi. Se apropiase în mod deosebit de membrii echipei Charlie, care se străduiau să-i arate afecţiunea lor, ca

recunoştinţă pentru tot ce făcea pentru ei.

— Nu-mi place cum arăţi, Web.

— Am avut şi zile mai bune.

— Nu doresc aşa ceva nimănui, nici măcar celui mai mare duşman al meu, spuse ea, iar tu, Web, eşti ultimul om din lume căruia trebuia să i se întâmple. În momentul ăsta, nu vreau decât să urlu fără să mă mai opresc.

— Îţi sunt recunoscător pentru asta, Ann, zise Web. Încă nu-mi dau seama ce s-a întâmplat de fapt. N-am mai înţepenit niciodată aşa.

— Web, dragule, ţi-ai petrecut opt ultimii ani din viaţă stând în bătaia armelor. Crezi că ăştia nu se însumează? Nu eşti decât un om.

— Aici e aici, Ann, se presupune că ar trebui să fiu mai mult decât atât. De-aia fac parte din HRT.

— Ceea ce îţi trebuie e o perioadă lungă de odihnă serioasă. Când ai fost ultima dată în concediu? Măcar îţi aduci aminte?

— Ceea ce îmi trebuie sunt nişte informaţii şi am nevoie de tine ca să mă ajuţi să le capăt.

Ann îl lăsă să schimbe vorba fără să comenteze.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri, ştii asta.

— Mă interesează un agent sub acoperire, pe nume Randall Cove. E dat dispărut în acţiune.

— Numele mi se pare familiar. Cred că am cunoscut un Cove când am lucrat la WFO. Spui că a dispărut?

— El era tipul infiltrat în grupul nostru ţintă. Cred că, într-un fel sau altul, acoperirea sa a fost spulberată. Am nevoie de orice poţi afla despre el. Adrese, nume conspirative, persoanele despre care se ştie că îl cunoşteau, acţiunile la care a luat parte.

— Dacă activa în D.C., locuinţa lui nu poate fi prin împrejurimi, zise Ann. Pentru agenţii sub acoperire există regula neoficială a celor patruzeci de kilometri. Nimeni nu vrea să dea nas în nas cu vreun vecin în timp ce îşi joacă

rolul. Pentru acţiunile de lungă durată se întâmplă uneori ca agentul să fie adus dintr-o altă parte a ţării.

— Înţeleg. Dar o distanţă de patruzeci de kilometri ne lasă o mulţime de alternative. Poate reuşeşti să dai peste o înregistrare a convorbirilor telefonice sau a comunicaţiilor cu WFO, sau peste alte chestii de genul ăsta. Nu ştiu cum o să le folosesc, dar am într-adevăr nevoie de tot ce poţi găsi.

— Agenţii sub acoperire folosesc mai ales cartele telefonice consumabile, de valoare mică, suficientă pentru un număr redus de convorbiri. Le cumpără din magazinele cu mărunţişuri, le folosesc, se descotorosesc de ele şi cumpără altele. Şi, în timpul ăsta, nu se înregistrează nimic.

Speranţele lui Web se subţiară.

— Deci nu există nicio metodă de a-i lua urma?

Până atunci nu mai fusese niciodată nevoit să urmărească un agent sub acoperire.

Ann îi dărui zâmbetul ei superb.

— Ei, Web, întotdeauna există o metodă. Trebuie doar să mă laşi să fac câteva săpături.

El îşi privi mâinile.

— Mă simt, oarecum, ca un tip din fortul Alamo pe care mexicanii nu l-au dibuit într-un fel sau altul.

Ann dădu din cap a înţelegere.

— În bucătărie e cafea proaspătă şi o prăjitură cu ciocolată şi cu nuci pe care am adus-o eu. Du-te şi serveşte-te, Web; întotdeauna ai fost prea costeliv.

Următoarele cuvinte îl făcură pe Web să-şi ridice privirea, dând cu ochii de expresia minunat de reconfortantă a chipului ei.

— Eu îţi asigur spatele de aici, dragule, să nu crezi că n-o fac. Ştiu foarte bine cum stau lucrurile, Web. Aud tot ce se întâmplă, din centru până la periferie. Şi nimeni, dar absolut nimeni, nu o să-ţi pună nimic în cârcă câtă vreme

sunt eu aici.

În timp ce ieşea, Web se întrebă dacă Ann Lyle se gândise vreodată să-l adopte.

Apoi găsi un computer liber şi se conectă la una dintre bazele de date ale HRT. Îi trecuse prin cap, era sigur că nu numai lui, că exista posibilitatea ca anihilarea echipei sale să fi fost o simplă răzbunare. Petrecu mult timp trecând în revistă cazurile anterioare la care fusese solicitată participarea HRT. Fu copleşit de amintirile succeselor care te făceau să te baţi cu pumnii în piept şi de ale eşecurilor care îţi frângeau inima. Problema era că, dacă adunai numărul oamenilor care fuseseră afectaţi de o acţiune a HRT, la care adăugai numărul membrilor familiilor lor, al prietenilor şi al ţicniţilor care vânau orice cauză în jurul căreia îşi puteau strânge mâinile demente, suma era de ordinul miilor. Web ar fi trebuit să lase în seama altcuiva filtrarea datelor. Era sigur că toate computerele Biroului le ronţăiau chiar în acel moment.

O luă de-a lungul coridorului principal şi zăbovi în faţa fotografiilor care înfăţişau operaţiunile precedente ale HRT. Erau imaginile multor succese uluitoare. Deviza activităţii de salvare a ostaticilor era „Viteză, surpriză şi violenţă în acţiune”, iar HRT îşi punea cele mai mari succese pe seama acesteia. Web privi fotografia unuia dintre cei mai căutaţi terorişti, care fusese scos din apele internaţionale („înşfăcat”, cum spuneau ei) ca un crab neştiutor din gaura lui din nisip şi dus imediat în faţa instanţei, care îl condamnase la închisoare pe viaţă. Erau şi fotografiile unei descinderi internaţionale comune la o fermă de droguri din America Latină. Şi, în cele din urmă, mai era şi fotografia din timpul unei situaţii foarte tensionate cu ocazia salvării unor ostatici dintr-o clădire înaltă a guvernului, din Chicago. În final, toţi ostaticii fuseseră salvaţi şi trei dintre sechestratori muriseră. Dar, din păcate, lucrurile nu stăteau întotdeauna aşa.

Ieşi din clădirea administraţiei şi privi copacul singuratic din faţa acesteia. Era arborele de pe stema Kansasului, adică un plop, plantat în memoria unui agent operativ HRT ucis într-un accident din timpul antrenamentelor şi care îi saluta de acolo. De fiecare dată când trecea pe lângă copac, Web se ruga, în gând, să nu mai fie niciodată nevoiţi să planteze un altul. Dar se terminase cu rugăciunile îndeplinite. În curând, acolo avea să fie o pădure blestemată.

Web avea cu adevărat nevoie să facă iarăşi ceva, orice, ca să scape de senzaţia de eşec deplin. Se duse în magazia cu echipamente, şterpeli o puşcă cu lunetă de calibrul 7,62 şi nişte muniţie şi ieşi din nou afară. Trebuia să se calmeze şi ironia era că tirul îl ajuta să o facă, pentru că cerea precizie şi concentrare, ceea ce avea să-i înlăture toate celelalte gânduri, oricum supărătoare.

Trecu pe lângă sediul iniţial al HRT, o clădire îngustă şi înaltă, părând mai degrabă un siloz de grâne recondiţionat decât căminul unei unităţi de elită care se ocupa de apărarea legii. Apoi rămase locului, privind cu atenţie coasta abruptă de deal pe care era situat unul dintre poligoanele de tragere. Era vorba de un teren nou, de o mie de metri, şi câteva echipe de muncitori se ocupau de tăierea pădurii alăturate cu scopul de a anexa acel spaţiu la complexul în continuă dezvoltare al HRT, din care făcea parte şi o nouă sală de tir. Dincolo de poligonul în aer liber se vedea frunzişul verde al copacilor. Lui Web i se păruse întotdeauna stranie vecinătatea frumoaselor culori ale naturii, care serveau drept decor locului unde, vreme de atâţia ani, deprinsese metode tot mai eficiente de a ucide. Dar el se număra printre băieţii buni, ceea ce făcea ca totul să fie în ordine. Cel puţin aşa sugera, cu tărie, încrederea primită odată cu insigna.

Îşi stabili ţintele. Avea de gând să joace pocherul lunetistului. Cărţile erau uşor răsfirate, în evantai, pe

suportul ţintei, astfel încât, cu excepţia celei de deasupra, din toate cărţile nu era vizibilă decât o porţiune minusculă. Se urmărea realizarea unei mâini câştigătoare. Şmecheria era că nu puteai pune la socoteală decât cărţile pe care le loveai în plin. Dacă glonţul tău ştirbea, oricât de puţin, o altă carte, nu o puteai lua în calcul pe cea în care trăseseşi. Şi aveai voie să tragi doar de cinci ori. Marja de eroare era absurd de redusă. Era o corvoadă care toca nervii, dar cât se poate de recomandată pentru relaxarea unei persoane care se întâmpla să fie un luptător HRT.

Web se instală la o sută de metri de ţinte. Se întinse pe pământ şi, în timp ce se aşeza, plasă sub patul armei un săculeţ care să-i susţină şi greutatea părţii superioare a trupului. Îşi alinie corpul cu direcţia reculului, ca să reducă la minimum deplasarea ţevii; avea şoldurile perfect lipite de pământ, genunchii depărtaţi la lăţimea umerilor şi gleznele în contact ferm cu solul, pentru a reduce dimensiunile sale ca ţintă, dacă cineva l-ar fi luat în bătaia armei. Web făcu reglajele necesare din rozeta de calibrare a lunetei telescopice, ţinând cont şi de vânt. Umiditatea era ridicată, aşa că mai adăugă încă un timp suplimentar de o jumătate de minut. Fiecare foc pe care îl trăsese în timpul misiunilor sale de lunetist era menţionat în jurnalul lui de activitate. Acesta constituia o înregistrare foarte valoroasă a influenţei mediului ambiant asupra gloanţelor trase şi putea explica, totodată, de ce greşea un lunetist ţinta, singurul motiv pentru care era criticat. Când loveai ţinta nu-ţi făceai decât datoria, nu erai ridicat în slăvi. Niciun detaliu nu era prea mărunt când era vorba de a ucide de la mare distanţă. O umbra trecătoare care traversa lentilele obiectivului putea foarte uşor face ca un lunetist nu foarte vigilent să ucidă un ostatic în locul celui care îl deţinea.

Web strânse uşor mânerul armei. Îşi fixă patul acesteia în umăr şi îşi apăsă în el obrazul, reglă vizorul şi apucă cu

mâna rănită suportul armei, ca să o înţepenească pe crăcană. Trase aer în piept, apoi expiră. Între Web şi armă nu trebuia să existe niciun muşchi. Muşchii sunt nesiguri; era nevoie de o fixare os pe os, fiindcă osul nu se clintea. Când trăgea, folosea întotdeauna tehnica ambuscadei. Aceasta impunea ca lunetistul să aştepte până când ţinta intra într-o zonă prestabilită, în care putea fi ucisă, îşi fixa crucea vizorului exact în faţa ţintei, apoi calcula distanţa până la ea, unghiul de incidenţă şi viteza, numărând gradaţiile de pe reticul. Era necesar să apreciezi şi valoarea înălţătorului, să ţii şi cont de vânt şi de umiditate atunci când aşteptai să ucizi, pândind ca proverbialul păianjen în plasa lui. Trăgeai întotdeauna în cap, dintr-un motiv foarte simplu. Oamenii împuşcaţi în cap nu ripostează niciodată.

Os pe os. Pulsul şaizeci şi patru. Web expiră pentru ultima oară; degetul îi alunecă pe trăgaci şi apăsă de cinci ori, mişcându-se cu acurateţea unui om care a făcut acel lucru de mai bine de cincizeci de mii de ori. Repetă procedura de încă patru ori, aşezându-se, în trei rânduri, la o sută de metri de ţintă şi jucând ultima mână de pocher de la două sute de metri, ceea ce reprezenta cea mai mare distanţă pentru pocherul lunetiştilor.

Când verifică ţintele, Web nu putu să nu zâmbească. Avusese chintă regală de pică în două rânduri, aşi cu popi în alte două şi full când trăsese de la două sute de metri; şi nu atinsese nicio altă carte. Nu irosise niciun glonţ, ceea ce, în limbajul Biroului, însemna că nu ratase nicio împuşcătură. Asta îi permise să se simtă mulţumit de sine însuşi vreme de vreo zece secunde, apoi depresia îl reluă în stăpânire cu violenţă.

Înapoie arma la magazia cu echipamente şi îşi continuă plimbarea. Dincolo de cazarma Marinei Militare, care se afla alături, era Drumul de Cărămizi Galbene, un traseu infernal, cu obstacole, cu lungimea de doisprezece

kilometri, presărat cu funii de patru metri şi jumătate, pe care trebuia să te caţeri şi să coborî la rapel, cu şiruri de sârmă ghimpată care abia aşteptau să aluneci şi să cazi, şi cu stânci abrupte. În zilele pregătirii sale pentru HRT, Web îl parcursese de atât de multe ori încât îi memorase fiecare centimetru. În competiţiile dintre echipe erau incluse alergări de cincisprezece kilometri, în timpul cărora cărai şapte kilograme de echipament şi diverse obiecte valoroase, cum erau cărămizile care nu trebuiau să atingă pământul, dacă nu doreai ca echipa ta să piardă. Mai erau şi partidele de înot în apă murdară, rece ca gheaţa, şi scările de cincisprezece metri, îndreptate direct către cer. După acestea urma o escală la „hotelul inimilor sfâşiate" o hoinăreală pe patru nivele şi saltul opţional (mda!) peste copastie, în fluviul James. De când se alăturase Web HRT-ului, hotelul inimilor sfâşiate fusese cumva îmblânzit, având cabluri de sârmă pentru ghidare, balustrade şi plase. Era, fără nicio îndoială, mai sigur, dar, după părerea lui, mult mai puţin distractiv. Totuşi, tuturor celor care se temeau de înălţimi li se interzicea categoric această probă. Coborârea pe coardă, din elicopter, în pădurea deasă, te transforma cu adevărat din băiat în bărbat şi, dacă greşeai punctul de oprire, un stejar de treizeci de metri ajungea să te cunoască mult prea îndeaproape.

În drumul său către absolvire, fiecare recrut trebuia să străbată sera caldă, de fapt un turn de beton cu trei nivele, cu obloane de oţel sudate deasupra ferestrelor. Configuraţia interioară, formată dintr-o plasă de planşee, permitea ca focul de la bază să o umple în întregime de fum, în câteva secunde. Amărâtul de recrut era abandonat la ultimul etaj şi trebuia să-şi folosească simţul pipăitului, inteligenţa şi instinctul ca să găsească drumul către parter şi către salvare. Ca recompensă pentru supravieţuire primeai o găleată de apă în ochi, ca să te cureţi de fum, şi şansa de a o lua de la capăt după câteva minute, cu un

manechin de şaptezeci de kilograme în spate.

Printre toate acestea erau înghesuite zecile de mii de gloanţe pe care le aveai de tras, orele de clasă în care Einstein s-ar fi simţit dezorientat şi năucit, exerciţiile fizice care i-ar fi făcut pe mulţi olimpici să gâfâie, ajunşi la capătul puterilor, şi, în plus, scenariile care presupuneau luarea unei decizii într-o fracţiune de secundă şi care erau suficient de şocante pentru a face un bărbat să renunţe la băutură şi la femei şi să se strecoare într-o încăpere capitonată, unde să înceapă să vorbească de unul singur. La fiecare pas al instrucţiei, dădeai peste adevăraţii agenţi operativi HRT, care evaluau fundul tău prăpădit la fiecare greşeală şi la fiecare triumf, iar ţie nu-ţi rămânea decât să speri că, la sfârşit, succesele aveau să predomine, dar niciodată nu puteai spune care era situaţia reală, pentru că ei nu-ţi vorbeau niciodată. Pentru ei nu erai decât o lepădătură, una care muncea din greu, dar tot o lepădătură. Şi ştiai că nici măcar nu-ţi recunoşteau existenţa decât dacă, şi după ce, absolveai. Fir-ar să fie, probabil că n-ar fi venit nici măcar la înmormântarea ta, dacă antrenamentele ar fi reuşit să te ucidă.

Web izbutise cumva să supravieţuiască şi, după absolvirea Şcolii NOTS[15], cum i se spunea, fusese „recrutat” ca lunetist şi petrecuse încă două luni la Cursul pentru Trăgători de Elită al Marinei Militare, unde deprinsese de toate, de la cele mai utile abilităţi de deplasare în teren, observare şi camuflaj, până la uciderea cu puşca şi cu puşca cu lunetă. Urmaseră apoi mai bine de şapte ani în care fusese mai întâi lunetist şi după aceea membru al trupelor de asalt, când plictisindu-se de moarte în timpul perioadelor lungi de inactivitate, când împuşcând sau fiind ţinta împuşcăturilor trase, în toate părţile lumii, de cei mai incomozi dintre locuitorii acesteia. În schimb,

15 New Operators Training School - Şcoala de Formare a Noilor Agenţi Operativi

primise toate armele şi tipurile de muniţie pe care le dorise şi o plată care, pentru el, echivala cu ceea ce reprezenta, pentru un puşti de şaisprezece ani, câştigul obţinut programând computere în pauza de masă. Una peste alta, totul fusese într-adevăr grozav.

Web trecu pe lângă hangarul în care erau adăpostite elicopterele mari, Bell 412, ale trupei, ca şi mai micile MD530, numite de toată lumea Păsărelele, fiindcă erau foarte rapide şi foarte agile şi puteau transporta patru bărbaţi în interior şi încă patru pe tălpici, la o viteză de 200 de kilometri pe oră. Web zburase cu Păsărelele în nişte situaţii infernale şi 530-urile îl aduseseră întotdeauna cu bine înapoi, de vreo două ori fiind atârnat cu capul în jos de o frânghie agăţată de cârligul inferior, dar nu fusese niciodată nemulţumit de modul în care supravieţuise misiunii.

Parcarea se afla în spatele unui gard cu zăbrele. Web se opri şi îşi încheie fermoarul jachetei ca să se apere de vântul răcoros. Cerul se întuneca repede, în timp ce furtuna lua în stăpânire zona, aşa cum se întâmpla de obicei la acea oră a zilei şi în perioada aceea a anului. Web intră în zona îngrădită şi se aşeză pe capota singurului transportor blindat al unităţii, preluat, ca dar, de la armată. Mătură cu privirea şirul de Chevrolet-uri parcate. Vehiculele fuseseră transformate, fiind dotate cu scări telescopice, aşa că puteau fi plasate lângă o clădire, apoi scările erau extinse şi gata, ghici cine bate la uşa de la etajul cinci a unui bârlog de criminali! Li se ataşaseră şi remorci pentru transportul echipamentului, ski-jet-uri, bucătării de campanie şi o ambarcaţiune cu coca rigidă şi cu parapet gonflabil care fusese proiectată de comandourile SEAL ale Marinei Militare. Aceasta avea două Chrysler V-8 identice, al căror efect nu era comparabil, după părerea lui Web, decât cu şocul resimţit în interiorul unei clădiri demolate prin izbire cu soneta. Le

folosise în numeroase rânduri – sau, mai corect spus, supravieţuise după folosirea lor.

Aveau acolo tot ce le era necesar, de la echipamentul pentru atacuri în junglă până la cel destinat expediţiilor arctice. Se antrenau pentru a face faţă oricărei împrejurări neprevăzute, folosind tot ceea ce aveau în dotare. Şi, cu toate acestea, puteau fi înfrânţi din întâmplare, datorită norocului de ageamiu al unui adversar inferior sau că urmare a planurilor ingenioase şi a cunoştinţelor despre structura internă a unităţii ale unui trădător.

Începu să plouă, aşa că Web intră repede în sala de antrenament, care era o clădire imensă, în genul unei magazii, cu culoare lungi, care simulau coridoarele din hoteluri, şi cu pereţi mobili, tapetaţi cu cauciuc. Semăna foarte mult cu un studio din Hollywood. Dacă aveau norocul de a face rost de planurile unui obiectiv, îl reconstruiau acolo şi se antrenau în condiţii care coincideau cu realitatea. Ultimul decor construit era cel al operaţiunii în urma căreia echipa Charlie îşi încetase existenţa. În timp ce îi studiase configuraţia, lui Web nu-i trecuse prin minte că nu avea să vadă niciodată interiorul adevăratei clădiri ţintă. Nu ajunseseră nici măcar până la uşa din faţă. Speră că aveau să demonteze curând interiorul sălii, ca să-l pregătească pentru următoarea operaţiune. Care nu ar fi putut avea rezultate mai dezastruoase, nu-i aşa?

Stratul de cauciuc de pe pereţi reţinea gloanţele, pentru că HRT-ul se antrena adesea folosind muniţie de luptă. Scările erau făcute din lemn şi nu permiteau ricoşeurile; totuşi, brigada descoperise, din fericire fără ca cineva să se fi ales cu răni serioase, că era posibil ca gloanţele să se lovească de cuiele care asamblau lemnul, care le puteau trimite în direcţii nedorite. Web trecu pe lângă macheta fuzelajului de avion care fusese construită pentru a permite simularea unor deturnări. Era atârnată de grinzile

tavanului şi putea fi ridicată sau coborâtă, după cum o cereau scopurile antrenamentului.

Oare cât de mulţi terorişti imaginari împuşcase în locul acela? Antrenamentele îşi meritaseră banii, pentru că le pusese în practică la Roma, când fusese deturnat un avion american de pasageri. Teroriştii ceruseră ca avionul să zboare spre Turcia, apoi spre Manila. Web şi echipa lui ajunseseră cu automobilele până la Baza Andrew a Forţelor Aeriene, în mai puţin de două ore din momentul în care aflaseră despre deturnare. Urmăriseră mişcările avionului respectiv de la bordul unui USAF C141. Pe aeroportul din Manila, unde se opriseră pentru realimentare cu combustibil, teroriştii aruncaseră din avion doi ostatici morţi, ambii americani, unul fiind o fetiţă de patru ani. Era o declaraţie politică, anunţaseră apoi, cu mândrie. Nu aveau să mai facă alta niciodată.

Decolarea aeronavei deturnate fusese întârziată mai întâi de vremea neprielnică, apoi de o defecţiune mecanică. Cam pe la miezul nopţii, după ora locală, Web şi ceilalţi membri ai echipei Charlie urcaseră la bord, deghizaţi în mecanici. Trei minute mai târziu, în avion erau cinci terorişti morţi şi niciun alt ostatic măcelărit. Web împuşcase un terorist cu pistolul său de calibru 45 direct prin sticla de coca-cola dietetică pe care individul o ţinea la gură. De atunci încolo, nu mai putuse niciodată să bea aşa ceva. Totuşi, nu regreta că trăsese. Priveliştea cadavrului unei fetiţe inocente pe pista aeroportului – fie ea americancă, iraniană sau japoneză, pentru Web nu asta conta – era un motiv mai mult decât suficient pentru a apăsa trăgaciul cu înverşunare. Tipii ăia puteau pretinde că erau victimele întregii opresiuni geopolitice din lume, puteau invoca cele mai importante şi mai atotştiutoare zeităţi din panteonul lor, puteau aduce toate justificările de rahat pe care le doreau ca să-şi detoneze bombele şi să-şi folosească armele, dar nimic din toate astea nu conta

pentru Web nici cât o ceapă degerată atunci când începeau să ucidă oameni nevinovaţi, mai ales copii. Şi, oricât de mult doreau să-şi prelungească dansul pervers al crimelor şi al mutilărilor, avea să-i înfrunte pe întreg globul, pentru că, oriunde ar fi ajuns ei, putea ajunge şi el.

Trecu prin mai multe încăperi mici, cu pereţii cauciucaţi, unde posterele înfăţişând băieţii răi cu armele aţintite spre el erau atârnate de stâlpi. Instinctiv, îi luă la ochi folosindu-şi degetul şi îi spulberă. Când aveai de-a face cu o persoană înarmată, ţinteai întotdeauna mâinile, nu ochii, pentru că, în decursul istoriei, nimeni nu fusese vreodată ucis de o pereche de ochi. În timp ce îşi cobora „arma”, Web simţi nevoia să zâmbească. Totul era atât de simplu când nimeni nu trăgea, efectiv, asupra ta. În celelalte încăperi, în vârful stâlpilor erau capetele şi părţile superioare ale torsurilor unor manechine, a căror „piele” şi dimensiuni le imitau pe cele umane. Web izbi cu piciorul în lateral, lovindu-le capetele, apoi le aplică o serie de lovituri paralizante în rinichi şi trecu mai departe.

Auzi pe cineva mişcându-se într-una dintre încăperi şi privi înăuntru. Bărbatul din interior purta un tricou militar şi pantaloni de campanie şi îşi ştergea sudoarea de pe gâtul musculos, de pe umeri şi de pe braţe. De tavan atârnau nişte frânghii lungi. Era una dintre camerele în care se desfăşurau antrenamentele pentru deprinderea căţăratului pe frânghie. Web se uită la bărbatul care urcă şi coborî de trei ori, cu mişcări graţioase, fluide, cu muşchii braţelor şi ai umerilor încordându-i-se şi pe urmă relaxându-i-se.

Când termină, Web păşi înăuntru, spunând:

— Ei, Ken, tu nu-ţi iei niciodată o zi liberă?

Ken McCarthy îi aruncă o privire care nu era tocmai de genul celor pe care Web le numea prietenoase. McCarthy era unul dintre lunetiştii care fuseseră plasaţi în partea superioară a clădirilor aflate de-a lungul aleii în noaptea

când echipa Charlie pierise sub focul mitralierelor de calibru .50. Era negru, avea treizeci şi patru de ani, se născuse în Texas, în vreme ce tatăl său era în armată şi vedea lumea pe cheltuiala Unchiului Sam. Făcuse parte din comandourile SEAL, dar nu afişa aerul încrezut al majorităţii acestora. Avea doar un metru optzeci, însă putea strivi un cărucior de bagaje şi deţinea centura neagră în trei arte marţiale. Era cel mai eficient agent în mediu acvatic al HRT-ului şi, pe de altă parte, putea trimite, stând călare pe o creanga de copac, într-o noapte întunecoasă, un glonţ între ochii unei persoane aflate la nouă sute de metri. Făcea parte din HRT de trei ani, era tăcut, ţinea multe în sine şi îi lipsea acel simţ morbid al umorului de care dădeau dovadă cei mai mulţi dintre agenţi. Web îl învăţase lucruri pe care nu le cunoştea sau pe care se chinuia să şi le însuşească din mers şi, în schimb, el îi împărtăşise unele dintre deprinderile sale ieşite din comun. După câte ştia Web, McCarthy nu avusese niciodată ce să-i reproşeze, dar privirea pe care i-o arunca în momentul acela anunţa că asta se schimbase. Poate că Romano îi întorsese pe toţi împotriva lui.

— Ce cauţi aici, Web? Credeam că eşti la spital, lingându-ţi rănile.

Web mai făcu un pas către celălalt bărbat. Nu-i plăceau nici tonul, nici vorbele lui, dar înţelegea de ce le rostise. Înţelegea şi ce îl nemulţumea pe Romano; specificul acelui loc era de vină. Toată lumea se aştepta să-ţi îndeplineşti perfect misiunea. Perfecţiunea era singurul lucru care ţi se cerea. Şi el fusese departe de asta. Sigur că distrusese mitralierele, dar după ce faptul se consumase. Oamenii de felul lor nu puneau asta la socoteală.

— Bănuiesc că ai văzut totul.

McCarthy îşi scoase mănuşile de antrenament şi îşi frecă degetele groase şi foarte bătătorite.

— Aţi luat-o repede în josul aleii, iar nouă TOC ne-a

cerut să nu ne mişcăm.

— N-aţi fi putut face nimic, Ken.

McCarthy continua să-şi privească degetele picioarelor.

— În cele din urmă, am primit aprobarea să înaintăm. A durat prea mult. Ne-am întâlnit cu Hotel. A durat al naibii de mult, repetă. Ne-am oprit şi am încercat să vă prindem în vizor. TOC nu ştia ce dracu se întâmplă. Lanţul nostru de comandă era ca şi rupt. Presupun că ştiai asta.

— Eram pregătiţi pentru orice, în afară de ceea ce s-a petrecut.

McCarthy se aşează pe duşumeaua mată, de cauciuc, şi îşi înălţă genunchii. Îşi ridică privirea către Web.

— Am auzit că ai ieşit ceva mai târziu de pe alee şi că te-ai prăbuşit, sau cam aşa ceva.

„Sau cam aşa ceva.” Web se aşează lângă McCarthy.

— Mitralierele erau declanşate de o rază laser, iar laserul era probabil activat de o telecomandă, aşa că nu aveau cum să tragă prea devreme şi să greşească ţinta. Cineva trebuie să fi fost prin preajmă ca să facă asta.

Web îşi lăsă în suspensie ultima frază, iar privirea îi rămase fixată asupra lui McCarthy…

— Am vorbit deja cu cei de la WFO.

— Nu mă-ndoiesc.

— Au început o AFO, Web, spuse McCarthy.

O AFO era o investigaţie a unui atac, făcută de un ofiţer federal; de fapt, de o mulţime de ofiţeri, în cazul acela.

— Am aflat şi asta, Ken. Uite ce e, eu nu ştiu sigur ce anume mi s-a întâmplat. Nu-mi propusesem ca lucrurile să se desfăşoare aşa. Am făcut tot ce-am putut. Web respiră adânc. Şi, dacă aş putea să dau timpul înapoi, aş face-o. Şi va trebui să trăiesc amintindu-mi totul, în fiecare zi, Ken. Sper că poţi înţelege asta.

McCarthy îşi înălţă capul şi expresia lui ostilă se înmuie.

— Nu aveam pe cine să împuşcăm, Web. Fir-ar să fie, nu exista nimic în care ar fi putut trage lunetiştii; după tot

antrenamentul ăla, n-a fost nicio petrecere la care să ne mândrim cu ce puteam face. Am avut trei tipi pe clădirile care dădeau în curte şi niciunul nu a putut să ia o linie de ochire ca lumea către mitralierele alea. La naiba, le-a fost frică să tragă pentru că s-au gândit că unul dintre gloanţele lor ar fi putut ricoşa şi v-ar fi nimerit.

— Dar puştiul? L-aţi văzut pe puşti?

— Micul negrişor? Da, a venit în josul aleii, cu boneta şi cu biletul tău.

— Şi noi am trecut pe lângă el când ne-am îndreptat spre curte.

— Probabil că voi ne-aţi astupat vederea. Şi luminile de pe aleea aia se reflectau nefiresc în sus, către noi.

— OK, dar indivizii ceilalţi? Tipii cu drogurile?

— Un lunetist de-al nostru i-a avut tot timpul în vizor. Nu s-au mişcat înainte de a începe focurile de armă, pe urmă au luat-o la sănătoasa. Jeffries spune că păreau la fel de surprinşi ca toată lumea. Când TOC ne-a dat undă verde, am luat-o din loc.

— Şi pe urmă?

— Ne-am întâlnit cu Hotel, cum spuneam. Am văzut racheta de semnalizare, ne-am oprit şi ne-am desfăşurat în lanţ de trăgători. Pe urmă a ajuns puştiul la noi. Am primit biletul cu avertismentul tău. Everett şi Palmer au luat-o înainte, ca cercetaşi. Dar, fir-ar al dracului, prea târziu.

McCarthy făcu o pauză şi Web văzu singura lacrimă care îi alunecă de-a lungul trăsăturilor frumoase, tinereşti; trăsături normale, aşa cum fuseseră cândva şi ale lui.

— Web, în viaţa mea n-am mai auzit o canonadă ca aia. Şi în viaţa mea nu m-am mai simţit atât de neajutorat.

— Ţi-ai făcut datoria, Ken, asta a fost tot ce puteai face. Web tăcu o clipă, apoi spuse: Se pare că nu-l pot găsi pe puşti. Ştii ceva despre asta?

Celălalt clătină din cap.

— L-au luat în primire doi băieţi din echipa Hotel. Cred

că Romano şi Cortez.

Din nou Romano. Rahat, asta însemna că Web trebuia să discute cu el.

— Tu ce-ai făcut?

— M-am dus în curte, cu câţiva dintre ceilalţi. Te-am văzut, dar erai dus cu sorcova. Îşi lăsă ochii în jos. Şi am văzut restul echipei Charlie. Se uită la Web. Doi lunetişti mi-au spus cum te-ai întors acolo, Web. Au văzut ce-ai făcut şi tot nu le vine să creadă că ai făcut-o. Cred că ai avut un noroc chior când te-ai dus înapoi. Nu cred că eu aş fi fost în stare de aşa ceva.

— Ba ai fi fost, Ken. Şi te-ai fi descurcat mai bine decât mine.

Lauda păru să-l ia pe McCarthy prin surprindere.

— După ce ai ieşit din curte, l-ai văzut pe puşti?

McCarthy căzu pe gânduri.

— Îmi amintesc că stătea pe o lada de gunoi. În momentul ăla, nimeni nu era în apele lui.

— N-ai băgat de seamă dacă l-a luat cineva în custodie?

McCarthy căzu din nou pe gânduri.

— Nu, parcă-mi amintesc că Romano vorbea cu nişte tipi, dar asta e tot.

— Ai recunoscut pe cineva?

— Ştii că eu n-am prea mult de-a face cu soldaţii din armata regulată.

— Dar cu cei de la DEA?

— Asta-i tot ce pot să-ţi spun, Web.

— Ai stat de vorbă cu Romano?

— Puţin.

— Să nu crezi tot ce auzi, Ken. Nu e sănătos.

— Inclusiv ce aud de la tine? întrebă McCarthy, sarcastic.

— Inclusiv.

În timp ce îşi conducea maşina, îndepărtându-se de Quantico, Web realiză că avea de acoperit o arie foarte

mare. Investigaţia nu era, în mod oficial, datoria lui, şi, cu toate acestea, într-un anumit fel, era a lui mai mult decât a oricărui altcuiva. Dar trebuia să se ocupe mai întâi de altceva, de ceva mult mai important chiar şi decât descoperirea celor care îi lichidaseră echipa. Şi de desluşirea celor întâmplate cu un băieţel cu o gaură de glonţ în obraz şi care nu avea nici măcar o cămaşă.

CAPITOLUL 6

Şase înmormântări. Web asistă la şase înmormântări în trei zile. Începând de la a patra, nu-şi mai putu stoarce nici măcar o singură lacrimă. Intra în biserica sau în casa în care se desfăşurau funeraliile şi asculta nişte oameni, necunoscuţi în marea majoritate a cazurilor, vorbind despre bărbaţii căzuţi la datorie, pe care el îi înţelesese, în anumite privinţe, mai bine decât se înţelegea pe sine însuşi. Era ca şi cum nervii i s-ar fi evaporat şi, odată cu ei, o parte din suflet. Într-un anumit fel, se simţea incapabil să reacţioneze aşa cum era de aşteptat. Era îngrozit la gândul că ar fi putut începe să râdă când trebuia să jelească.

În timpul slujbei funerare, jumătate dintre coşciuge erau deschise, jumătate nu. Unii dintre bărbaţii decedaţi stăteau mai bine în ceea ce privea dimensiunile şi localizarea rănilor care îi uciseseră, iar sicriele acestora erau deschise. Oricum, privind îndelung chipurile livide şi serbede şi trupurile ţepene şi ofilite din raclele de metal, inhalând mireasma florilor şi auzind hohotele de plâns ale celor din jurul său, Web îşi dorea să fi zăcut şi el într-un coşciug şi să fie ascuns pentru totdeauna sub pământ. Ar fi fost funeraliile unui erou; erau moduri mult mai neplăcute în care puteai rămâne în amintirea celorlalţi.

Îşi înfăşurase din nou mâna în straturi de tifon, pentru că se simţea vinovat dacă se învârtea, nevătămat, printre cei lipsiţi de viaţă. Ştia că era jalnic să-şi facă griji pentru aşa ceva şi, cu toate acestea, se simţea ca o insultă vie, aruncată în faţa celor prezenţi. De fapt, ei nu ştiau decât că Web London reuşise cumva să scape fără nicio zgârietură. Dăduse bir cu fugiţii? Îşi lăsase camarazii să moară? Putea desluşi aceste întrebări pe unele chipuri.

Oare aşa îi era menit întotdeauna unicului supravieţuitor?

Procesiunile funerare trecuseră printre şiruri nesfârşite de bărbaţi şi femei în uniformă şi printre alţi câteva sute, purtând costumele elegante şi pantofii practici caracteristici FBI-ului. Motocicletele deschideau convoiul, oamenii se aliniau de-a lungul străzilor şi pretutindeni fluturau steaguri în bernă. Erau de faţă preşedintele şi marea majoritate a guvernului, alături de multe alte VIP-uri. Pentru câteva zile, lumea întreagă nu vorbise despre nimic altceva în afara măcelului celor şase bărbaţi de pe alee. Despre cel de al şaptelea nu se spuseseră prea multe şi Web era recunoscător pentru asta. Totuşi, se întreba cât de mult avea să se bucure de acel moratoriu.

Oraşul Washington era copleşit de durere. Şi asta nu numai din cauza sorţii bărbaţilor ucişi, ci şi pentru că implicaţiile extinse ale acestui fapt erau supărătoare. Criminalii deveniseră chiar atât de îndrăzneţi? Societatea slăbise chiar atât de mult? Poliţia nu mai putea ţine pasul? FBI-ul, bijuteria coroanei apărătorilor legilor americane, îşi pierduse strălucirea? Mass-media din Orientul Mijlociu şi din China se delecta dând încă un exemplu al balamucului din Occident, care, într-o bună zi, ar fi putut face ca aroganta Americă să cadă pe genunchii lipsiţi de vlagă. Fără nicio îndoială, ideea că bătrânele State Unite nu făceau faţă crizei mizerabile, alimentată, simultan, de mijloacele de informare în masă, umplea de urale străzile din Bagdad, Teheran, Phenian şi Beijing. Cărturarii de pe teritoriul american debitau atât de multe scenarii absurde, încât Web nu se mai uita pe niciun ziar şi nu mai deschidea televizorul sau radioul. Totuşi, dacă cineva l-ar fi întrebat, ar fi spus că lumea întreagă, nu numai Statele Unite, fusese răvăşită pentru o lungă perioadă de timp.

Focul încrucişat al presei slăbise într-o oarecare măsură, catalizatorul său fiind acum o altă tragedie înfiorătoare. Un avion comercial de linie, aparţinând Japoniei, se

prăbuşise pe coasta Pacificului, iar colportorii începuseră să urmărească aceasta poveste, lăsând în pace aleea şi morţii de dincolo de ea. O singură camionetă a reporterilor mai era încă acolo, dar rămăşiţele a trei sute de cadavre care pluteau în ocean reprezentau un obiect de atracţie care surclasa povestea veche de câteva zile a unei echipe de agenţi FBI ucişi. Web era recunoscător şi pentru asta. „Daţi-ne pace, să ne plângem morţii în linişte.”

Fusese interogat în „centru” oraşului, în Hoover Building şi la WFO, în trei ocazii diferite, de mai multe echipe de investigatori. Aceştia erau dotaţi cu blocnotesuri, creioane şi reportofoane, iar câţiva dintre agenţii mai tineri aveau laptopuri. Îi puseseră lui Web mult mai multe întrebări decât cele pentru care avea răspuns. Oricum, când îi spusese fiecărui grup că nu ştia de ce înţepenise şi de ce căzuse apoi, creioanele se ridicaseră de pe hârtie şi degetele nu mai loviseră tastele.

— Atunci când spui că ai înţepenit, ai văzut ceva? Ai auzit ceva care te-a făcut să reacţionezi aşa?

Bărbatul i se adresase pe un ton uniform, în care Web sesizase o modulaţie delicată, incompletă, care sugera lipsa de credibilitate sau, mai rău, neîncrederea făţişă.

— Efectiv, nu ştiu.

— Chiar nu ştii? Nu eşti sigur că ai înţepenit?

— Nu sunt sigur. Adică, da, am înţepenit. A fost ca şi cum aş fi paralizat.

— Dar te-ai mişcat după ce echipa ta a fost ucisă?

— Da, încuviinţă el.

— Ce schimbare anume ţi-a permis să o faci?

— Nu ştiu.

— Şi, când ai intrat în curte, ai căzut?

— Întocmai.

— Exact înainte ca mitralierele să deschidă focul, spuse un alt investigator.

Web abia îşi putu auzi propriul răspuns.

— Da.

Tăcerea care căzu după răspunsurile sale nesatisfăcătoare aproape că îi spulberă curajul deja zdruncinat.

În timpul fiecărui interogatoriu, Web îşi ţinea mâinile pe masă, îi privea tot timpul pe investigatori în faţă şi stătea uşor aplecat înainte. Toţi oamenii aceia erau profesionişti, erau anchetatori cu experienţă. Web ştia că, dacă privea într-o parte, dacă se lăsa pe spate, dacă se scărpina în cap aşa cum nu trebuia sau, chiar mai rău, dacă îşi încrucişa braţele, ei ar fi tras imediat concluzia că era un mincinos nenorocit. Web nu minţea, dar nici nu spunea tot adevărul. Dacă ar fi început să le povestească despre efectul bizar pe care îl avusese asupra lui imaginea unui băieţel care, în mod inexplicabil, îl făcuse să înmărmurească, salvându-i astfel viaţa – sau despre faptul că apoi avusese senzaţia că ceva îl trăgea în jos, de parcă ar fi fost ambalat în beton, pentru ca, peste câteva secunde, să se poată mişca liber – ar fi terminat-o cu Biroul. Cei de la nivelurile superioare aveau tendinţa de a nu-i privi cu ochi buni pe agenţii de teren care dădeau explicaţii nebuneşti. Cu toate acestea, ceva era în favoarea sa. Cuiburile de mitraliere nu se dezintegraseră singure. Iar gloanţele din puşca lui erau încastrate în ele. Şi lunetiştii văzuseră totul, iar el avertizase echipa Hotel şi, mai presus de toate, salvase băiatul. Web se asigură că menţionase asta. Se asigură că o ştiau toţi anchetatorii. „Prieteni, mă puteţi lovi cu piciorul când sunt căzut la pământ, numai să nu mă loviţi prea tare. La urma urmelor, sunt un afurisit de erou.”

— O să-mi revin, le spusese Web tuturor. Nu am nevoie decât de puţin timp. O să-mi revin.

Şi, preţ de o clipă cumplită, se gândise că aceea putea fi prima minciună reală pe care o spusese toată ziua.

Îl înştiinţaseră că urmau să-l recheme dacă ar fi fost necesar. Deocamdată, nu doreau decât ca el să nu facă

nimic. Avea la dispoziţie o grămadă de timp în care să se adune. Biroul îi oferise asistenţa unui consilier, un specialist în psihanaliză; de fapt, chiar insistaseră în acest sens şi Web afirmase că avea să accepte oferta, cu toate ca Biroul îi considera stigmatizaţi pe cei care căutau un astfel de ajutor. I se spusese că, atunci când lucrurile aveau să reintre în normal, până la reînfiinţarea echipei Charlie urma să fie integrat într-o altă echipă de asalt sau de lunetişti, dacă dorea asta. Dacă nu, putea deţine o altă funcţie în cadrul Biroului. Se discutase chiar despre posibilitatea de a i se admite un transfer „la alegere”, care i-ar fi permis să acţioneze încadrându-se în structura unui birou din care ar fi ieşit la pensie. Era un tratament care li se aplica, de obicei, agenţilor vârstnici şi arăta că Biroul nu ştia sigur cum să procedeze în privinţa lui. În mod oficial, Web era în toiul unei anchete administrative care, în funcţie de modul în care urmau să evolueze lucrurile, s-ar fi putut foarte bine să ia amploare, devenind o investigaţie completă. Desigur, lui Web nu-i citise nimeni drepturile, ceea ce era şi bine, şi rău, în aceeaşi măsură. Bine, fiindcă, dacă i s-ar fi citit drepturile, ar fi însemnat că era arestat şi rău, pentru că tot ceea ce spunea în timpul cercetărilor putea fi folosit împotriva lui în timpul proceselor civile şi criminale. După toate aparenţele, singura sa greşeală era că supravieţuise. Şi asta continua să fie sursa unui sentiment de vinovăţie mult mai puternic decât toate acuzaţiile pe care i le-ar fi putut aduce Biroul.

Lui Web îi spuseră că putea obţine, realmente, tot ce îşi dorea. Erau prietenii lui, cu toţii. Îi acordau deplina lor susţinere.

El se interesă cum mergea ancheta şi nu primi niciun răspuns. „Aici se încheie susţinerea lor deplină”, se gândi.

— Însănătoşeşte-te, i se adresă un alt bărbat. Ăsta e *singurul* lucru asupra căruia trebuie să te concentrezi.

În timp ce se pregătea să plece de la ultimul

interogatoriu, primi întrebarea finală.

— Ce-ţi face mâna? se interesă cineva.

Web nu-l cunoştea pe individ şi, cu toate că întrebarea acestuia părea destul de nevinovată, în ochii lui era ceva care îl îndemna să-l doboare dintr-o lovitură. În loc de asta, îi spuse că era foarte bine, le mulţumi tuturor şi părăsi încăperea.

În drum spre ieşire, trecu pe lângă panoul de onoare al FBI-ului, de care era atârnată câte o plăcuţă comemorativă pentru fiecare agent căzut la datorie. Urma să fie actualizat masiv, ca niciodată în întreaga istorie a Biroului. Web se întrebase uneori dacă avea să ajungă vreodată acolo, dacă viaţa sa profesională urma să fie înghesuită pe o plăcuţă din lemn şi bronz, spânzurată de un perete. Plecă de la Hoover şi şofă către casă, năpădit de întrebări care depăşeau cu mult numărul celor cu care ar fi vrut să se confrunte.

FBI mai înseamnă, oficial, Fidelitate, Bravură şi Integritate şi, în momentul acela, Web nu avea senzaţia că ar fi fost în posesia vreuneia dintre aceste calităţi.

CAPITOLUL 7

Francis Westbrook era o namilă de om, având înălţimea şi talia unui atacant de pe aripa stângă din Liga Naţională de Fotbal. Oricum ar fi fost vremea şi oricare ar fi fost anotimpul, hainele sale preferate erau cămăşile tropicale din mătase, cu mâneci scurte, pantaloni largi, asortaţi, şi pantofii mocasin, din piele de căprioară, pe care îi purta fără şosete. Avea ţeasta pleşuvă, urechile mari acoperite cu cercei cu diamante încastrate şi degetele enorme împodobite cu inele de aur. Nu era câtuşi de puţin un filfizon, ci, pur şi simplu, nu găsea prea multe lucruri pe care să-şi cheltuiască câştigurile dobândite din afacerile cu droguri, fără ca oamenii legii şi, mai rău, IRS-ul să înceapă să adulmece prin preajmă. Şi, în acelaşi timp, îi plăcea să arate bine. În momentul acela, stătea pe bancheta din spate a unei limuzine Mercedes cu geamuri fumurii. Îl avea în stânga pe primul său locotenent, Antoine Peebles. Şoferul era un tânăr înalt, bine clădit, pe nume Toona, iar pe scaunul pasagerului stătea şeful oamenilor săi de pază, Clyde Macy, singurul alb din banda lui Westbrook, şi era uşor de observat că tipul îşi îndeplinea funcţia extrem de mândru de sine. Peebles avea barba tunsă îngrijit şi o frizură afro, era scund şi îndesat, dar îşi purta cu eleganţă costumul Armani şi ochelarii fumurii, de mafiot. Arăta mai degrabă a director administrativ de la Hollywood decât a şef de reţea de comercianţi de droguri. Macy semăna cu un schelet ambulant, prefera hainele negre, cu aspect profesional, şi, datorită capului ras, putea trece cu uşurinţă drept un neonazist.

Acesta era nucleul micului imperiu al lui Westbrook, al cărui conducător ţinea în mâna stângă un pistol de 9 mm,

părând să fie în căutarea cuiva în care să-l descarce.

— Vrei să-mi mai povesteşti încă o dată cum l-ai pierdut pe Kevin?

Se uită la Peebles şi îşi încleştă şi mai tare mâna de mânerul pistolului. Siguranţa era prinsă în aceeaşi strânsoare şi tocmai o trăsese.

Peebles păru să-şi fi dat seama de asta, dar nu ezită să-i răspundă.

— Dacă ne laşi să ţinem pe cineva pe urmele lui douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, atunci n-o să-l mai pierdem niciodată. Uneori pleacă de acasă noaptea. În noaptea aia a ieşit şi nu s-a mai întors.

Westbrook îşi plesni coapsa enormă.

— A fost pe alee. Federalii l-au avut şi acu' nu-l mai au. E cumva amestecat în tot rahatu' ăsta şi totu' s-a întâmplat în blestemata mea de curte din spate. Izbi cu pistolul în uşă şi răcni: Îl vreau pe Kevin înapoi!

Peebles se uită la el plin de nervozitate, în timp ce Macy nu reacţionă în niciun fel.

Westbrook îşi puse mâna pe umărul şoferului.

— Toona, adună câţiva băieţi şi scotociţi fiecare colţ al nenorocitului de oraş, m-auzi? Ştiu că ai mai făcut-o o dată, dar trebuie s-o faci din nou. Îl vreau pe puşti înapoi, viu şi nevătămat, m-auzi? Viu şi nevătămat, iar tu nu te-ntorci până nu rezolvi asta. La dracu, m-auzi, Toona?

Toona aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Te-aud, te-aud.

— O înscenare, spuse Peebles. Jur împrejur. Ca să dea vina pe tine.

— Crezi că io nu ştiu? Crezi că dacă ai fost la facultate eşti deştept şi io-s prost? Ştiu că federalii vin după fundu' meu. Ştiu ce se pune la cale pe străzi. Cineva încearcă să unească toate găştile, să facă ceva care să aducă a un nenorocit de sindicat, da' ei ştiu că io nu mă amestec în rahat şi asta le dă planurile peste cap.

Westbrook avea ochii roşii. Nu dormise prea mult în ultimele patruzeci şi opt de ore. Aşa era viaţa lui. Să supravieţuiască nopţii era, de fapt, marele proiect al întregii zile. Şi nu se putea gândi decât la băieţelul aflat undeva, afară. Funia i se apropia de par; o putea simţi. Ştia că ziua asta avea să vină şi totuşi nu era pregătit pentru ea.

— Oricine l-ar fi luat pe Kevin o să-mi dea de ştire. Vor ceva. Vor banda mea, asta vor.

— Şi-o să le-o dai?

— Pot lua tot ce am eu. Dacă-l capăt înapoi pe Kevin.

Tăcu şi privi pe geam la ungherele şi la aleile, şi la barurile ieftine pe lângă care treceau, şi în care se strecurau tentaculele reţelei lui de droguri. Făcea afaceri şi în suburbii, acolo unde erau banii adevăraţi.

— Da, asta e. Îl capăt înapoi pe Kevin şi pe urmă ucid toţi traficanţii. Cu mâna mea. Îşi îndreptă pistolul spre un duşman imaginar. Încep de la genunchi ş-o iau în sus.

Peebles privi cu prudenţă spre Macy, care continua să nu reacţioneze; arăta ca şi cum ar fi fost de piatră.

— Păi, deocamdată nu a luat nimeni legătura cu noi, spuse Peebles.

— O să ia. Nu l-au luat pe Kevin pen'că vor să-l bage la bulău; pe mine mă vor. Ei, io-s chiar aici, nu le mai rămâne decât să vină la petrecere. Sunt gata să petrec, să înceapă dracu odată! Westbrook începu să vorbească mai calm. Vorba e că unu' dintre indivizi nu şi-a primit porţia în curte. E adevărat?

Peebles dădu din cap.

— Web London.

— S-a pomenit despre mitraliere, rahaturi de calibru' .50. Cum putea un tip să scape de-acolo?

Peebles ridică din umeri şi Westbrook se uită la Macy.

— Ce-ai auzit despre asta, Mace?

— Până acum, nimeni nu ştie nimic sigur, dar am auzit

că omul n-a intrat în curte. S-a speriat şi s-a pierdut, sau cam aşa ceva.

— S-a pierdut sau cam aşa ceva, spuse Westbrook. OK, vezi cum faci să pui mâna pe tipu' ăsta şi să mi-l aduci aci. Omu' scăpă teafăr şi nevătămat, înseamnă că omu' are ceva să-mi spună. Poate, de pildă, unde e Kevin. Îşi privi locotenenţii. Ăla de i-a împuşcat pe federali, oricine o fi, îl are pe Kevin. Puteţi fi siguri de asta.

— Păi, cum spuneam, ar fi trebuit să-l supraveghem douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, comentă Peebles.

— Ce dracu de viaţă mai e şi asta? spuse Westbrook. El nu trebe să trăiască aşa, nu din cauza mea. Dacă federalii se ţin după coada mea, atunci io-i îndrept în altă parte. Numai că trebe să ştim în care. Acu', când şase nenorociţi de agenţi de-ai lor îs morţi, nu-s dispuşi să facă niciun târg. Or să vrea să pună de-a binelea fundu' cuiva pe jar şi ăla n-o să fiu io.

— Oricine l-ar fi luat pe Kevin, nu avem nicio garanţie că o să-i dea drumul, zise Peebles. Ştiu că nu-ţi place să auzi asta, dar nu avem nici măcar cum să aflăm dacă mai e în viaţă.

Westbrook se lăsă pe spătarul scaunului.

— O, e viu şi bine, sănătos. Kevin n-a păţit nimic rău. Oricum, nu până-n momentu' ăsta.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Ştiu şi gata, iar vouă asta trebe să vă fie de ajuns. Voi trebe să vă ocupaţi de federalu' ăla.

— Web London.

— Web London. Şi, dacă n-are ce mă interesează pe mine, atunci o să-şi dorească să fi crăpat odată cu echipa lui. Calc-o, Toona. Avem treabă.

Maşina acceleră şi dispăru în noapte.

CAPITOLUL 8

Web avu nevoie de două zile ca să-şi facă o programare la un psihanalist independent, la care Biroul apela în baza unui contract. FBI-ul avea personal de specialitate, dar Web optase pentru cineva din afară. Nu ştia cu certitudine de ce, dar, în momentul acela, nu i se părea o idee bună să-şi deschidă sufletul în faţa cuiva din interior. „Legal sau nu, ce-i spui doctorului de nebuni din solda federalilor le spui federalilor", gândea Web. La dracu cu confidenţialitatea dezvăluirilor pacienţilor.

Când era vorba de sănătatea mintală a angajaţilor săi, Biroul se afla încă, în foarte mare măsură, în Evul Mediu, de vină fiind, probabil în aceeaşi proporţie, organizaţia şi fiecare agent în parte. Până în urmă cu câţiva ani, dacă lucrai la FBI şi te simţeai stresat sau aveai probleme cu alcoolul sau cu drogurile, păstrai asta pentru tine şi te tratai cum te tăia capul. Pentru agenţii din vechea şcoală, să se gândească să ceară sfatul unui specialist era ca şi cum s-ar fi gândit să plece de acasă fără armă. Dacă unul dintre ei solicita ajutorul unui profesionist, nimeni nu o ştia şi, cu siguranţă, nimeni nu vorbea despre asta. Într-un anumit sens, erai pângărit dacă o făceai, iar procesul de îndoctrinare în urma căruia deveneai membru al Biroului părea să inoculeze atât stoicismul cât şi o independenţă plină de îndărătnicie, ambele fiind greu de înfrânt.

În cele din urmă, şefii decretaseră că stresul de a lucra pentru FBI, reflectat în creşterea ratei alcoolismului, a abuzului de droguri şi a incidenţei divorţurilor, trebuia să fie tratat. Fusese instituit EAP[16]. Fiecărui departament al

16 Employee Assistance Program - Programul de Ajutorare a

FBI-ului îi fusese atribuit un coordonator şi consilier EAP. Când consilierul intern nu putea rezolva problema, el sau ea trebuia să trimită pacientul la un specialist acreditat din exterior, aceasta fiind soluţia pentru care optase Web. EAP nu era un program foarte bine cunoscut în cadrul Biroului şi Web nu primise niciodată vreun material scris care să ateste existenţa acestuia. Nu circula decât un soi de zvon, care ţi se şoptea la ureche. În ciuda eforturilor Biroului, vechiul stigmat continua să existe.

Cabinetele psihiatrilor se aflau într-un bloc turn din districtul Fairfax, plasat lângă Tyson's Corner. Web mai fusese şi înainte la doctorul O'Bannon, unul dintre psihanaliştii care lucrau acolo. Asta se întâmplase pentru prima dată cu ani în urmă, când HRT fusese chemat să salveze nişte elevi dintr-o şcoală particulară din Richmond, Virginia. O bandă de indivizi aparţinând unei grupări paramilitare care se autointitula Frăţia Libertăţii şi ai cărei membri urmăreau, după toate aparenţele, să creeze o cultură de tip arian apelând la propria metodă de purificare etnică, dăduse buzna în şcoală şi omorâse pe loc două profesoare. Vreme de aproape douăzeci şi patru de ore, HRT stătuse deoparte. În cele din urmă, intrase în clădire, într-un moment în care se părea că reînceperea omorurilor era iminentă. Totul mersese perfect, până când ceva îi alertase pe fraţii liberi exact înainte ca membrii HRT să treacă la atac. În urma schimbului de focuri care urmase, primii se aleseseră cu cinci morţi, iar ceilalţi cu doi răniţi, dintre care Web foarte grav. Nu mai fusese ucis decât un singur ostatic, un băiat de zece ani, pe nume David Canfield.

Când se dezlănţuise iadul, Web fusese cât pe ce să ajungă suficient de aproape de copil ca să-l scoată din bătaia armei. Chipul băiatului mort îi apărea atât de des în vise, încât căutase din proprie iniţiativă ajutorul unui

---

Angajaţilor

profesionist. La vremea aceea, EAP nu exista, aşa că, după ce rănile i se vindecaseră, Web aflase, în mod discret, numele lui O'Bannon de la un alt agent care apela la serviciile acestuia. Fusese unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată, pentru că, de fapt, trebuia să recunoască faptul că nu-şi putea rezolva singur problemele. Nu discutase niciodată despre asta cu vreun alt membru al HRT şi şi-ar fi tăiat limba înainte de a mărturisi că se ducea la un doctor de nebuni. Colegii lui ar fi considerat că era vorba de o slăbiciune, iar în HRT nu era loc pentru aşa ceva.

Agenţii operativi HRT mai apelaseră la specialiştii în sănătate mintală şi lucrurile nu se desfăşuraseră aşa cum ar fi trebuit. După Waco, Biroul chemase consilieri care se întâlniseră imediat cu oamenii copleşiţi de evenimente, discutând cu ei în grup, nu individual. Rezultatele ar fi fost hilare, dacă nu ar fi fost atât de jalnice. Fusese ultima oară când Biroul încercase să facă asta cu membrii HRT.

Web se întâlnise ultima dată la O'Bannon chiar după moartea mamei sale. După câteva şedinţe, ajunsese la concluzia că, în acea privinţă, lucrurile nu aveau să se îndrepte niciodată, aşa că minţise, spunându-i lui O'Bannon că totul era în ordine. Nu-l învinovăţise pe acesta din urmă, pentru că ştia că niciun doctor nu putea pune ordine într-o asemenea harababură. Ar fi fost nevoie de un miracol.

O'Bannon era scund şi îndesat şi purta adesea un pulover negru, cu gulerul rulat, ceea ce făcea ca bărbia lui răsfrântă să iasă şi mai mult în evidenţă. Web îşi aminti că strângerea de mână a doctorului era lipsită de vlagă, iar manierele lui destul de plăcute şi că, cu toate acestea, la prima lor întâlnire simţise nevoia să o ia la fugă către uşă. În loc de asta, îl urmase pe O'Bannon în cabinetul său şi se scufundase în ape periculoase.

— O să te pot ajuta, Web. Nu va fi nevoie decât de timp.

Îmi pare rău că a trebuit să ne întâlnim în împrejurări atât de dificile, dar oamenii nu vin la mine din cauză că totul e minunat; presupun că asta e soarta mea.

Web spusese că era în ordine, dar, cu toate acestea, îl părăsise curajul. Era limpede că doctorul nu cunoştea vraja care ar fi putut face ca lumea lui să fie din nou normală.

Se aşezaseră în cabinetul lui O'Bannon. Nu exista nicio canapea, ci mai degrabă un fotoliu pentru două persoane, care nu era destul de lung ca să te întinzi pe el. O'Bannon îi explicase prezenţa spunând:

— Aceasta este una dintre cele mai importante neînţelegeri legate de domeniul nostru. Nu toţi psihanaliştii au câte o canapea.

Cabinetul doctorului era searbăd; avea pereţi albi, mobilier industrial şi foarte puţine elemente de natură personală. Totul îl făcea pe Web să se simtă tot atât de liniştit ca un om care aşteaptă să danseze cu doamna cu coasa. Discutaseră despre lucruri mărunte, probabil ca să-l ajute pe Web să se relaxeze. O'Bannon ţinea alături un blocnotes şi un stilou, dar nu se atingea de ele.

— O s-o fac mai târziu, spusese, după ce Web se interesase de ce nu lua notiţe. Deocamdată să stăm doar de vorbă.

Privirea ascuţită a psihanalistului îl tulbura pe Web, cu toate că vocea acestuia era catifelată şi relativ liniştitoare. Consultaţia se încheiase după o oră şi Web îşi dăduse seama că nu se rezolvase aproape nimic. El aflase mai multe despre O'Bannon decât aflase acesta despre el. Nu ajunseseră să atingă niciuna dintre problemele care îl deranjau.

— Lucrurile astea cer timp, Web, îi spusese psihanalistul, conducându-l către ieşire. Nu te îngrijora, totul va fi bine. Pur şi simplu, e nevoie de timp. Roma nu s-a clădit într-o zi.

Web ar fi vrut să-l întrebe cam în cât timp avea să se construiască Roma în cazul lui, dar nu spuse decât la revedere. La început, crezuse că nu avea să se mai întoarcă niciodată la bărbatul scund şi durduliu din biroul pustiu. Totuşi, o făcuse. Şi O'Bannon se ocupase de problemele lui şedinţă după şedinţă, ajutându-l să le facă faţă. Dar Web nu-l uitase niciodată pe băieţelul împuşcat cu sânge rece în timp ce el se afla la nicio jumătate de metru distanţă, fără să-l poată salva. Ar fi fost nesănătos să uite vreodată aşa ceva.

O'Bannon îi povestise că el şi colegii săi psihiatri se ocupau de problemele Biroului de mulţi ani şi că ajutaseră atât agenţii, cât şi personalul administrativ să depăşească o mulţime de momente de răscruce. Web fusese surprins, fiindcă îşi închipuise că el era unul dintre puţinii care apelaseră vreodată la sfaturile unui profesionist.

O'Bannon îi adresase o privire de atotcunoscător şi spusese:

— Faptul că oamenii nu vorbesc despre asta nu înseamnă că nu vor să fie ajutaţi să treacă peste problemele lor sau că nu vor să se înzdrăvenească. Bineînţeles că nu pot să dezvălui niciun nume, dar, crede-mă, cu siguranţă nu eşti singurul angajat al FBI-ului care vine la mine. Agenţii care îşi ascund capetele în nisip nu sunt decât nişte bombe cu ceas, gata să explodeze.

Acum, Web se întreba dacă nu era şi el o bombă cu ceas. Intră în clădire şi se îndreptă spre lifturi, călcând din ce în ce mai apăsat.

Cu gândurile în altă parte, aproape că se ciocni cu o femeie care venea din sensul opus. Îi ceru scuze şi chemă liftul. Acesta sosi şi intrară amândoi înăuntru. După ce apăsă butonul corespunzător etajului la care dorea să ajungă, Web făcu un pas înapoi. În timp ce urcau, aruncă o privire asupra femeii. Era de înălţime medie, zveltă şi foarte atrăgătoare. El îi aprecie vârsta la aproape

patruzeci de ani. Purta un costum gri, cu pantaloni, deasupra căruia ieşea gulerul unei bluze albe. Părul negru şi ondulat îi era tuns scurt şi avea nişte cercei mici, cu clipsuri. Ducea în mână o servietă. Degetele ei lungi îi înconjurau mânerul, strângându-l cu putere, observă Web, care îşi petrecuse întreaga viaţă de profesionist fiind obsedat de detaliile mărunte, pentru că amănuntele îi hotărau întotdeauna viitorul sau puteau însemna lipsa oricărui viitor.

Liftul se opri la etajul dorit de Web şi el fu uşor surprins când coborî şi femeia. Apoi îşi aminti că ea nu apăsase niciun buton.

Ei, şi astea fuseseră toate detaliile mărunte. O urmă, îndreptându-se spre cabinetul care îl interesa. Ea se întoarse şi îl privi.

— Vă pot fi de folos?

Vocea joasă, clară şi, într-un anumit fel, ispititoare, avu asupra lui un efect încurajator. Atenţia îi fu atrasă de ochii ei de un albastru neobişnuit de profund. Erau mari, melancolici şi cercetători. Ochi care te luau în puterea lor.

— Am venit la domnul doctor O’Bannon.

— Sunteţi programat?

Pare să fie prudentă, cugetă Web. Însă ştia că femeile aveau motive întemeiate să fie suspicioase când se aflau faţă în faţă cu un bărbat necunoscut. Văzuse rezultatele hidoase ale multor astfel de întâlniri şi erau nişte imagini de care nu scăpai niciodată.

— Da, miercuri dimineaţă, la ora nouă. Am venit puţin cam devreme.

Ea îi aruncă o privire compătimitoare.

— De fapt, azi e marţi.

— Rahat, bolborosi Web şi clătină din cap, obosit. Cred că am cam încurcat zilele. Îmi pare rău că v-am deranjat.

Făcu stânga împrejur, gata să plece, fiind aproape sigur că nu avea să se mai întoarcă.

— Scuzaţi-mă, dar îmi păreţi foarte cunoscut, spuse femeia. Web se răsuci spre ea, cu încetineală. Îmi cer scuze, adăugă femeia. De obicei nu sunt atât de băgăcioasă, dar sunt sigură că v-am mai văzut undeva.

— Păi, dacă lucraţi aici, probabil că aşa este. Am mai fost la domnul doctor O'Bannon şi înainte.

— Nu, nu aici v-am mai văzut. Cred că la televizor.

În cele din urmă, aducerea aminte îi lumină, în treacăt, trăsăturile.

— Sunteţi Web London, agentul FBI, nu-i aşa?

Pentru câteva clipe, nu se putu hotărî ce să-i răspundă, iar ea continuă să-l privească, parcă aşteptând să-i fie confirmate spusele.

— Da. Web se uită dincolo de ea. Lucraţi aici?

— Da, am un cabinet aici.

— Şi dumneavoastră sunteţi doctor de nebuni?

Ea îi întinse mâna.

— Preferăm termenul de psihanalist. Mă numesc Claire Daniels.

Web îi scutură mâna şi rămaseră aşa, privindu-se cu stângăcie.

— Am de gând să fac o cafea, dacă doriţi o ceaşcă, spuse ea, într-un târziu.

— Nu vreau să deranjez.

Ea se întoarse şi descuie uşa. El o urmă înăuntru.

Se aşezară în mica sală de aşteptare şi băură cafeaua. Web îşi roti ochii în jurul spaţiului gol.

— Cabinetul e închis astăzi?

— Nu, dar majoritatea pacienţilor nu ajung înainte de ora nouă.

— Întotdeauna m-a surprins faptul că nu aveţi un recepţioner.

— Păi, vrem ca oamenii să se simtă cât mai confortabil cu putinţă. Şi să anunţi un necunoscut că eşti aici fiindcă ai nevoie de tratament poate fi foarte intimidant. Ştim

când avem făcute programări, iar clopoţelul de la uşă ne anunţă când soseşte cineva şi îi ieşim imediat în întâmpinare. Avem această sală comună de aşteptare pentru că aşa ceva este obligatoriu, dar, de regulă, nu ne place să lăsăm pacienţii să stea aici împreună. Poate fi jenant.

— Ca şi cum oamenii aşezaţi de jur împrejur ar juca „Ghici care e psihoza mea”?

Ea zâmbi.

— Cam aşa ceva. Doctorul O’Bannon profesează de mulţi ani şi este foarte interesat de gradul de confort al persoanelor care vin aici ca să fie ajutate. Să sporim nivelul de anxietate al unor oameni deja tensionaţi este ultimul lucru pe care îl dorim.

— Deci, îl cunoaşteţi bine pe domnul doctor O’Bannon?

— Da, de fapt, am lucrat pentru el. Apoi, cu câtva timp în urmă, el şi-a simplificat existenţa şi acum suntem fiecare pe cont propriu, dar încă mai împărţim cabinetul ăsta. A început să ne placă mai mult aşa. E un doctor foarte bun. Va reuşi să vă ajute.

— Credeţi? făcu Web, fără nicio urmă de speranţă.

— Am urmărit ce s-a întâmplat, aşa cum presupun că a făcut toată lumea din ţara asta. Îmi pare rău pentru colegii dumneavoastră.

Web îşi bău cafeaua în tăcere.

— Pentru cazul în care va gândeaţi să-l aşteptaţi, să ştiţi că doctorul O’Bannon are cursuri la Universitatea George Washington. Astăzi nu vine deloc aici.

— Nu-i o nenorocire. Eu am greşit. Mulţumesc pentru cafea.

Web se ridică.

— Domnule London, vreţi să-i povestesc că aţi fost aici?

— Spuneţi-mi Web. Şi nu-i pomeniţi nimic, nu cred că o să mă întorc miercuri.

Claire se ridică la rândul ei.

— Aş putea face ceva ca să vă ajut?

El îşi ridică ceaşca.

— Aţi făcut deja cafeaua.

Web trase aer în piept. Era timpul să plece. În loc de asta, o întrebă, fiind uimit când îşi auzi propriile cuvinte:

— Ce faceţi în ora următoare?

— Doar muncă de birou, se grăbi să-i răspundă, cu ochii în jos şi cu obrajii uşor îmbujoraţi, ca şi cum el ar fi invitat-o la o plimbare, iar ea, în loc să-l refuze, ar fi decis, dintr-un motiv necunoscut, să-l încurajeze.

— Ce-aţi zice dacă, în loc de asta, aţi sta de vorbă cu mine?

— Din punct de vedere profesional? Nu se poate. Sunteţi pacientul doctorului O'Bannon.

— Dar de la om la om?

Web nu avea idee de unde veneau cuvintele pe care le rostea.

Ea ezită o clipă, apoi îl rugă să aştepte. Intră într-un cabinet şi reveni după câteva minute.

— Am încercat să-l găsesc pe doctorul O'Bannon la universitate, dar cei de acolo nu i-au putut da de urmă. Fără să vorbesc cu el, chiar nu-ţi pot da niciun sfat. Trebuie să înţelegi, Web, din punct de vedere etic, e o problema complicată. Nu acaparez pacienţii altora.

Web se aşeză, pe neaşteptate.

— Nu există nicio situaţie în care se admite aşa ceva?

Ea căzu pe gânduri pentru câteva momente.

— Presupun că există, atunci când medicul tău curant nu e disponibil şi tu te afli într-o situaţie critică.

— Chiar nu e disponibil, iar eu sunt în criză, pe cuvântul meu de onoare!

Web era absolut sincer, pentru că se simţea ca şi cum ar fi fost din nou în curtea aceea, incapabil să se mişte, incapabil să facă ceva ca să dea o mână de ajutor şi nefiind bun de nimic. Dacă ea continua să-l refuze, nu era nici

măcar sigur că ar fi reuşit să se ridice şi să plece.

În loc de asta, femeia îl conduse de-a lungul coridorului, până în cabinetul ei, apoi închise uşa în urma lor. Web privi în jur. Între încăperea ocupată de Claire Daniels şi cea a lui O'Bannon nu ar fi putut fi o diferenţă mai mare. Pereţii erau de un gri estompat, în loc de alb dezolant, iar aspectul industrial era înlocuit de un aer confortabil, datorat draperiilor decorate cu flori, după gustul feminin. Pretutindeni erau tablouri, foarte multe portrete, probabil ale unor membri ai familiei. Diplomele de pe perete evidenţiau impresionantele realizări academice ale lui Claire Daniels: erau de la universităţile Brown şi Columbia, iar cea de medic era obţinută la Stanford. Pe una dintre mese se afla un recipient de sticlă pe a cărui etichetă se putea citi „Terapie în bol". Pe mese erau lumânări neaprinse şi în două colţuri se aflau lămpi cactus. Pe rafturi şi pe podea stăteau mai multe duzini de animale împăiate. Lângă un perete se afla un fotoliu de piele. Şi, Doamne Sfinte, Claire Daniels avea o canapea!

— Să mă aşez acolo?

Arătă spre canapea, străduindu-se, cu disperare, să-şi stăpânească nervii. Îşi dori brusc să nu fi fost înarmat, pentru că începea să simtă că nu se mai putea controla.

— De fapt, dacă nu te superi, prefer să stau eu acolo.

El se lăsă să cadă în fotoliu, apoi o privi schimbându-şi pantofii fără toc cu papucii de lângă canapea. Momentul în care îi zări picioarele goale îi stârni brusc o senzaţie neaşteptată. Nu era vorba de sexualitate; îşi amintise de priveliştea pielii însângerate din curte, de rămăşiţele echipei Charlie. Claire se aşează pe canapea, luă de pe masa de alături un blocnotes şi un stilou şi îi scoase capacul. Web respiră precipitat de câteva ori, ca să-şi liniştească nervii.

— O'Bannon nu ia notiţe în timpul şedinţelor, comentă el.

— Ştiu, spuse ea, cu un zâmbet silit. Cred că memoria mea nu e la fel de bună ca a lui. Îmi pare rău.

— Nici măcar nu am întrebat dacă eşti pe lista oficială de colaboratori externi ai FBI. Ştiu că O'Bannon este.

— Şi eu sunt. Iar şedinţa aceasta va trebui adusă la cunoştinţa şefului tău. Ăsta e regulamentul Biroului.

— Dar nu şi conţinutul şedinţei.

— Nu, sigur că nu. E vorba doar de faptul că ne-am întâlnit. Şi în cazul nostru se aplică regulile de bază ale relaţiei obişnuite dintre psihanalist şi pacient.

— Regulile de bază?

— Există unele modificări, Web, din cauza ocupaţiei tale neobişnuite.

— O'Bannon mi-a explicat asta când am fost la el, dar am impresia că nu am fost niciodată pe deplin lămurit.

— Păi, am obligaţia să îl informez pe superiorul tău dacă, în timpul şedinţei, iese la iveală ceva care poate fi un pericol pentru tine însuţi sau pentru alţii.

— Presupun că aşa e corect.

— Crezi? Ei bine, din punctul meu de vedere, există o mulţime de rezerve, pentru că, acolo unde cineva descoperă doar lucruri inofensive, altcineva găseşte adevărate ameninţări. Aşa că nu mi se pare că regulamentul este foarte corect faţă de tine. Dar trebuie să ştii că nu am ţinut niciodată cont de aceste rezerve şi că lucrez, de foarte multă vreme, cu oameni de la FBI, DEA şi alte agenţii care se ocupă de aplicarea legii.

— Ce altceva mai trebuie să le dezvălui?

— O altă problemă majoră este folosirea medicamentelor şi a unor tratamente speciale.

— Aşa e. Ştiu că în Birou există o manie în privinţa asta, spuse Web. Trebuie să raportezi chiar şi atunci când iei doctorii pentru care nu e necesară prescripţia medicului. De fapt, e de-a dreptul agasant. Web îşi roti ochii prin încăpere. Aici, la tine, e mult mai confortabil. Cabinetul lui

O’Bannon îmi aminteşte de o sală de operaţii.

— Oamenii îşi abordează munca în mod diferit.

Ea tăcu, uitându-se ţintă la cureaua lui.

Web privi în jos şi văzu că hanoracul i se desfăcuse, iar tocul pistolului era vizibil. Îşi trase în sus fermoarul, în vreme ce Claire îşi coborî ochii asupra blocnotesului.

— Îmi cer scuze, Web, nu e prima oară când văd un agent înarmat. Deşi cred că, atunci când asta nu se întâmplă în fiecare zi…

— Te pot speria al dracului de mult, îi termină el ideea.

Apoi se uită la şirurile de jucării cu blană.

— Ce rost au toate animale astea împăiate?

— Printre pacienţii mei sunt o grămadă de copii, spuse ea, şi adăugă: Din păcate. Animalele îi fac să se simtă mai în largul lor. Ca să fiu sinceră, şi pentru mine au acelaşi efect.

— E greu de crezut că puştii au nevoie de psihanalist.

— Cei mai mulţi suferă de tulburări de alimentaţie, bulimie, anorexie. De obicei sunt axate pe problemele legate de autoritate ivite între părinţi şi copii. Aşa că trebuie să tratezi copilul *şi* părintele. Pentru copii, lumea asta nu e un loc tihnit.

— Nici pentru adulţi nu-i prea grozavă.

Ea îi aruncă o privire pe care Web o consideră o evaluare rapidă.

— Ai trecut prin multe în cursul vieţii.

— Prin mai multe decât o serie de oameni, prin mai puţine decât alţii. N-ai de gând să mă supui testului cu petele de cerneală[17], nu-i aşa?

Spuse asta sub forma unei glume, dar, în realitate, vorbea serios.

---

17 Test creat de psihiatrul elveţian Hermann Rorschach (1884-1922), folosit pentru a determina ce anume percepe o persoană privind forme nedefinite. Subiectului îi sunt arătate, pe rând, zece pete standardizate. (n. tr.)

— Psihologii folosesc testele Rorschach, MMPI[18], MMCI şi neuro-testările; eu nu sunt decât un biet psihiatru.

— Am fost nevoit să accept testul MMPI când am intrat în Brigadă de Salvare a Ostaticilor.

— Lista Minnesota a Personalităţilor Multiple e un test care mi-e bine cunoscut.

— A fost creat că să depisteze smintiţii.

— Da, se poate spune şi aşa. Şi, a făcut-o?

— Câţiva tipi l-au picat. Eu unul mi-am închipuit care era scopul testului şi am minţit ca s-o scot la capăt.

Sprâncenele lui Claire Daniels se înălţară aproape imperceptibil şi privirea i se îndreptă din nou asupra locului în care se afla pistolul.

— Asta e liniştitor.

— Cred că diferenţa nu mi-e cu adevărat limpede. Adică diferenţa dintre psihologi şi psihiatri, asta doream să spun.

— Un psihiatru trebuie să ia examenul de admitere la facultatea de medicină şi să-i urmeze apoi cursurile vreme de patru ani. Pe urmă, trebuie să facă trei ani de specializare în psihiatrie, lucrând într-un spital. Şi eu am făcut o specializare de patru ani în psihologie judiciară. De atunci îmi practic meseria pe cont propriu. În calitate de medici, psihiatrii pot prescrie şi medicamente, ceea ce, în general, nu pot face psihologii.

Nervos, Web îşi tot strângea şi desfăcea pumnii.

— Nu văd de ce nu ţi-aş spune în ce constă munca mea, zise Claire, care îl studia îndeaproape. Pe urmă, dacă asta te linişteşte, putem continua. Ţi se pare acceptabil? Web încuviinţă dând din cap, iar ea se lăsă pe spate, sprijinindu-se de pernele canapelei. Ca psihiatru, mă bazez pe înţelegerea tiparelor comportamentale normale, aşa că pot sesiza când anumite comportamente nu se încadrează în standarde. Unul dintre exemplele evidente îţi e, desigur, cunoscut: criminalii în serie. În majoritatea cazurilor,

18 Minnesota Multiphasic Personality Inventory

oamenii aceştia au fost, în copilărie, victimele unor abuzuri constante şi cumplite. În schimb, ei manifestă, în adolescenţă, accese tipice de furie, cum ar fi torturarea animalelor mici şi a păsărilor, ca şi cum singurul lor scop ar fi transferarea pedepselor şi a cruzimii pe care au fost siliţi să le îndure asupra unor vietăţi mai lipsite de putere decât ei înşişi. Pe măsură ce se maturizează, devenind mai puternici şi mai curajoşi, trec la animale mai mari sau îşi aleg alte ţinte şi, în cele din urmă, ca adulţi, ajung la fiinţele umane. E o evoluţie cât se poate de predictibilă a evenimentelor.

De asemenea, trebuie să ascult cu un fel de a treia ureche. Ţin cont de ceea ce îmi spun pacienţii în mod direct, dar caut, totodată, aluziile aflate în plan secund. Sub afirmaţiile oamenilor se află întotdeauna, stratificate, o serie de alte mesaje. Un psihiatru poartă mai multe pălării, adesea în acelaşi timp. Cheia este să asculţi, adică să o faci cu adevărat, luând în consideraţie tot ce ţi se comunică prin cuvinte, prin limbajul trupului şi prin alte asemenea mijloace.

— OK, şi, în cazul meu, cum ţi-ar plăcea să începi?

— De obicei, pun pacientul să completeze un chestionar general, dar cred că, de data asta, am să sar peste el. Ca de la om la om, adăugă, cu un zâmbet cald.

Web simţi, în sfârşit, că fierbinţeala din stomac începea să i se domolească.

— Dar să discutăm puţin despre datele tale generale, dă-mi toate informaţiile standard. Pe urmă o să putem trece mai departe.

Web răsuflă adânc.

— O să împlinesc treizeci şi opt de ani în martie. Am străbătut drumul până la facultate, apoi am reuşit cumva să ajung student la Drept, la Universitatea din Virginia, şi chiar să-mi iau şi diploma. Apoi am lucrat în Alexandria, în biroul procurorului general, vreo şase luni, până când mi-

am dat seama că nu eram făcut pentru o astfel de viaţă. Împreună cu un prieten de-al meu, am hotărât să intrăm în Birou. De fapt, a fost mai degrabă o fantezie, am vrut să vedem dacă o puteam face. Eu am reuşit, el nu. Am supravieţuit trecerii prin Academie şi am fost în FBI vreme de treisprezece ani norocoşi. Am început ca agent special, ascuţindu-mi dinţii, ba cu una, ba cu alta, printre alţi ofiţeri de teren, prin toată ţara. Cu puţin mai mult de opt ani în urmă, am intrat în HRT, ceea ce înseamnă Brigada de Salvare a Ostaticilor. Face parte din CIRG[19], Grupul de Ripostă în Situaţii Critice, dar asta ţine de o reorganizare destul de recentă. Ne-au făcut fundul zob în timpul procesului de selecţie şi nouăzeci la sută dintre candidaţi au dat greş. Mai întâi nu te lasă să dormi, te dărâmă din punct de vedere psihic, apoi te pun să iei, în grabă, decizii de viaţă şi de moarte. Te fac să lucrezi şi să te sacrifici împreună cu echipa şi pentru echipă şi, cu toate astea, să concurezi cu ceilalţi, fiindcă nu sunt multe locuri disponibile. Am văzut foşti membri din comandourile SEAL ale Marinei Militare, tipi din Forţele Speciale şi chiar şi din Delta, distruşi, urlând, leşinând, având halucinaţii, ameninţând cu sinuciderea sau cu crima în masă, făcând orice pentru ca torţionarii lor să înceteze. Printr-un miracol, am reuşit cumva să trec de asta şi am petrecut încă cinci luni la un Curs de Pregătire a Noilor Agenţi Operativi, sau NOTS. În caz că nu ştiai, Biroul se pricepe la acronime. Baza noastră e la Quantico. În momentul de faţă, sunt în trupele de asalt.

Claire părea nedumerită.

— HRT are unităţi Albastre şi Aurii şi din fiecare fac parte câte patru echipe. Unele sunt imaginea în oglindă a celorlalte, aşa că ne putem ocupa, simultan, de două crize care se desfăşoară în zone diferite. Jumătate din echipe sunt formate din trupe de asalt, forţa principală de atac,

19 Critical Incident Response Group

iar lunetiştii reprezintă cealaltă jumătate. Lunetiştii se antrenează la Şcoala de Trăgători de Elita a Corpului Infanteriei Marine. Periodic, ne schimbam funcţiile între noi. La început, eu am fost lunetist. De obicei, ei sunt dezavantajaţi, cu toate că, după reorganizarea HRT, din 1995, lucrurile au început să stea ceva mai bine. Totuşi, trebuie să stai întins în noroi, în ploaie sau în zăpadă săptămâni de zile, observând obiectivul şi aflând care sunt slăbiciunile adversarilor, ceea ce te va ajuta să-i ucizi mai târziu. Sau poate chiar să le salvezi vieţile, pentru că, supraveghindu-i, s-ar putea să sesizezi ceva care îţi va spune că nu vor riposta cu foc în anumite situaţii. Aştepţi să ai ocazia să tragi, fără să ştii niciodată dacă nu cumva împuşcătura ta va declanşa o blestemată de canonadă.

— Vorbeşti ca şi cum ai fi trăit ceva de genul ăsta.

— Una dintre primele mele misiuni s-a desfăşurat la Waco.

— Înţeleg.

— În momentul de faţă, fac parte din echipa Charlie din Unitatea Albastră.

„Făceam parte.” Web se corectă în gând. Echipa Charlie nu mai exista.

— Deci, nu eşti un agent FBI în adevăratul sens al cuvântului.

— Ba da, cu toţii suntem agenţi FBI. Chiar şi numai ca să încerci să intri în HRT trebuie să ai cel puţin trei ani vechime în cadrul Biroului şi performanţe de nivel înalt. Avem aceleaşi insigne şi aceleaşi legitimaţii. Dar noi, cei din HRT, ne ţinem deoparte. Avem un alt sediu şi nicio îndatorire în afara HRT. Ne antrenăm împreună. Mă refer la deprinderile esenţiale, noduri şi CQB[20].

— Ce sunt toate astea?

— Noduri se referă la lupta şi la antrenamentele cu arme de foc. CQB înseamnă Antrenament pentru Lupta de

20 Close Quarters Battle Training

Stradă. Trasul cu arma şi CQB sunt deprinderile care se uită cel mai uşor, aşa că trebuie să te antrenezi în permanenţă.

— Sună foarte cazon.

— Chiar aşa şi e. Toţi suntem foarte milităroşi. Timpul nostru se împarte între îndeplinirea misiunilor şi antrenamente. Dacă eşti de gardă şi apare o misiune, pleci acolo. Tot timpul liber al unui agent operativ-activ este dedicat proiectelor speciale şi dobândirii de noi deprinderi, cum ar fi căţăratul pe frânghie, săriturile din elicopter, antrenamentul SEAL, primul ajutor. Şi totodată abilităţile de teren, cum numim noi raidurile prin păduri. Zilele trec foarte repede, crede-mă.

— Sunt sigură, zise Claire.

Web începu să-şi studieze pantofii şi, o vreme, păstrară tăcerea.

— Uneori, nu e bine să aduni, la un loc, cincisprezece masculi alfa.

El zâmbi.

— Ne străduim întotdeauna să ne depăşim unul pe celălalt. Ştii pistoalele acelea Taser, care trag săgeţi electroşoc şi te paralizează?

— Da, le-am văzut.

— Ei bine, odată am făcut un concurs ca să vedem cine îşi revine mai repede după ce e lovit de aşa ceva.

— Doamne Sfinte! exclamă Claire.

— Ştiu, e o nebunie. N-am câştigat eu, adăugă Web. M-am prăbuşit de parcă aş fi fost lovit de un înaintaş, într-un meci de fotbal. Dar asta e mentalitatea noastră. Extrem de competitivă. Deveni mai serios: Suntem buni în meseria noastră. Şi misiunile noastre nu sunt uşoare. Facem tot ceea ce nu vrea să facă nimeni altcineva. Mottoul nostru oficial este „Salvăm vieţi”. Şi, de cele mai multe ori, reuşim. Încercăm să ne imaginăm toate împrejurările neprevăzute, dar marja de eroare e foarte mare. Iar

succesul sau insuccesul nostru se poate datora faptului că, făcându-şi intrarea în forţă, cineva se poate împiedica de lanţul unei uşii, fiindcă nu se aştepta să fie acolo, sau se întoarce la stânga în loc să se întoarcă la dreapta, sau arma nu-i funcţionează atunci când ar trebui. Şi, în zilele noastre, dacă cel urmărit e în formă când încearcă să ne ia capetele, toată lumea e gata să ţipe în gura mare şi să pretindă că agenţii FBI au început să pice ca muştele. Dacă m-aş fi retras după Waco, poate că viaţa mea ar fi fost într-adevăr alta.

— De ce n-ai făcut-o?

— Pentru că am o mulţime de talente deosebite, pe care le pot folosi pentru protecţia oamenilor cinstiţi. Pentru protecţia intereselor acestei ţări împotriva celor care îi pot face rău ei şi cetăţenilor ei.

— Sună foarte patriotic. Totuşi, s-ar putea găsi cinici care să-ţi pună la încercare filosofia asta.

Înainte de a-i răspunde, Web o privi fix câteva secunde.

— Câţi dintre erudiţii de la televizor au avut în faţa nasului ţeava unei puşti în timp ce pe trăgaci era degetul unui drogat care hotăra dacă să le pună sau nu capăt vieţii? Sau câţi au aşteptat, într-un loc uitat de lume, în timp ce un psihopat care se credea Iisus şi care descoperise pe undeva, prin cartea lui sfântă, că are dreptul să reguleze copiii discipolilor lui, aduna nebunii din toată ţara şi îşi încheia apoi cele cincisprezece minute de glorie într-o minge de foc, luând cu el toţi copiii de care abuzase? Dacă cinicii au vreo problemă legată de motivele şi de metodele mele, n-au decât să facă şi ei asta. N-ar rezista mai mult de două secunde. De la băieţii buni se aşteaptă perfecţiunea, într-o lume în care asta nu se va întâmpla niciodată. Iar băieţii răi pot să crape o mie de capete de bebeluşi şi tot o să-i auzi pe avocaţii lor ţipând ca din gură de şarpe dacă le rupi o unghie în timp ce te străduieşti să-i arestezi. Ei, ştabii din FBI fac într-adevăr

greşeli când dau ordine, iar unii dintre ei n-ar trebui să continue să-şi păstreze funcţiile, pentru că sunt incompetenţi. Eu n-am fost la Ruby Ridge[21] dar acela a fost un dezastru de la bun început şi federalii sunt mai vinovaţi decât oricine altcineva pentru pierderea vieţilor unor oameni inocenţi. Dar, în ultimă instanţă, executând astfel de ordine, tipii ca mine se aleg cu minţile rătăcite pentru că au *îndrăzneala* să-şi rişte vieţile făcând ceea ce cred ei că este corect şi sunt plătiţi cu o nimica toată în schimbul acestui privilegiu. Asta e lumea mea, doamnă doctor Daniels. La naiba, bine-ai venit în ea!

Web respiră adânc, începu să tremure şi o cercetă cu privirea pe Claire, care părea tot atât de împietrită cum se simţea el.

— Îmi pare rău, spuse, într-un târziu. Sunt un fel de *patriot* nesuferit când e vorba de toate astea.

Când începu să vorbească, în vocea lui Claire se simţeau remuşcările.

— Cred că trebuie să-mi cer scuze. Sunt sigură că, uneori, consideri că ai o slujbă ingrată.

— Într-un fel, chiar aşa o găsesc acum.

— Povesteşte-mi despre familia ta, spuse ea, după câteva clipe de tăcere stânjenitoare.

Web se lăsă pe spate şi îşi duse mâinile la ceafă, în timp ce respiră din nou scurt de câteva ori. „Şaizeci şi patru de bătăi pe minut, Web, asta-i tot ce-ţi trebuie, omule. Şaizeci şi patru de bătăi pe minut. E chiar atât de greu?” Se aplecă înainte.

— Sigur. Nicio problemă. Sunt singur la părinţi. M-am născut în Georgia. Ne-am mutat în Virginia când aveam în jur de şase ani.

— La cine te referi când spui *noi?* La mama şi tatăl tău?

Web clătină din cap.

---

21 Asedierea casei lui Randy Weaver, acuzat pe nedrept de contrabandă cu arme, ocazie cu care au fost ucişi fiul şi soţia acestuia

— Nu, doar la mine şi la mama.

— Dar tatăl tău?

— N-a venit cu noi. Statul dorea să-l reţină acolo ceva mai mult.

— Lucra pentru guvern?

— Ai putea spune şi aşa. Era la închisoare.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Habar n-am.

— N-ai fost curios?

— Dacă aş fi fost, mi-aş fi satisfăcut curiozitatea.

— E în ordine. Aşadar, aţi venit în Virginia. Şi pe urmă?

— Mama s-a recăsătorit.

— Şi cum te-ai înţeles cu tatăl tău vitreg?

— Excelent.

Claire nu spuse nimic, părând să aştepte ca el să continue. Cum el nu o făcu, ea zise:

— Vorbeşte-mi despre relaţia pe care o ai cu mama ta.

— A murit de nouă luni, aşa că nu avem nicio relaţie.

— Care a fost cauza morţii? Dacă întrebarea nu te deranjează, adăugă.

— Marele B.

Claire păru derutată.

— Ai vrut să spui marele C? Cancer?

— Nu, mă refeream la marele B, băutura.

— Ai spus că ai intrat în FBI dintr-o fantezie. Crezi că s-ar putea să fi fost mai mult decât atât?

Web îi aruncă o privire grăbită.

— Vrei să întrebi dacă am devenit poliţai fiindcă tata era un pungaş?

Claire zâmbi.

— Eşti bun la asta.

— Nu pricep de ce sunt încă în viaţă, Claire, spuse Web, cu voce scăzută. De drept, ar fi trebuit să mor împreună cu echipa mea. Asta mă înnebuneşte. N-am vrut să fiu unicul supravieţuitor.

Zâmbetul lui Claire pieri cu repeziciune.

— Pare să fie vorba de ceva important. Să discutăm despre asta.

Web îşi frânse mâinile. Apoi se ridică şi privi pe fereastră.

— Totul e confidenţial, aşa e?

— Da, zise Claire. Întru totul.

El se aşează din nou.

— Am intrat pe alee. Eram alături de echipa mea, aproape că ajunsesem la momentul critic, apoi… şi apoi…

Web tăcu.

— Şi pe urmă, rahat, am înţepenit. Nu m-am mai putut mişca Nu ştiu ce dracu s-a întâmplat. Echipa mea a intrat în curtea aia, iar eu n-am putut. În cele din urmă, m-am pus în mişcare şi m-am simţit de parcă aş fi avut o mie de kile, ca şi cum tălpile mi-ar fi fost încastrate în blocuri de beton. Şi am căzut, fiindcă nu m-am mai putut ţine pe picioare. M-am prăbuşit, pur şi simplu. Iar pe urmă… Se opri, îşi duse o mână la faţă, dar nu în partea mutilată, şi o apăsă cu putere, de parcă astfel ar fi oprit lucrurile care urmau să iasă la lumină. Pe urmă au început focurile de armă. Şi eu am supravieţuit. Am supravieţuit, dar nimeni din echipa mea n-a făcut-o.

Claire îl privea fără să folosească stiloul pe care îl ţinea în mână.

— E în ordine, Web, ai nevoie să scoţi totul la lumină.

— Asta-i tot! Ce-aş mai putea adăuga? Nu m-am purtat ca un om normal. Sunt un laş nenorocit!

Ea i se adresă cu calm şi meticulozitate.

— Web, înţeleg că ţi-e extrem de greu să vorbeşti despre asta, dar aş vrea să treci în revistă, cu exactitate evenimentele care te-au condus spre acea „înţepenire”, cum ai numit-o tu. Cu toată acurateţea cu care ţi le poţi reaminti. Ar putea avea o foarte mare importanţă.

Împreună cu ea, Web refăcu toate detaliile, începând din

momentul deschiderii uşilor Chevroletului şi până în punctul în care el nu izbutise să-şi facă datoria şi îşi privise prietenii murind. Când termină, se simţi complet amorţit, de parcă, spunându-şi povestea jalnică şi-ar fi dat deoparte sufletul.

— Trebuie să te fi simţit ca paralizat, zise ea. Mă întreb dacă, înainte ca asta să te afecteze aproape complet, ai mai avut şi alte simptome. Cum ar fi variaţiile drastice de puls, respiraţia precipitată, transpiraţiile reci, o senzaţie de groază, gura uscată?

Web se gândi un moment, în timp ce relua, încă o dată, în minte, fiecare pas pe care îl făcuse. Începuse să clatine din cap ca să răspundă nu, dar apoi spuse:

— Pe alee era un puşti. Nu avea de gând să-i dezvăluie lui Claire Daniels importanţa pe care o avea Kevin Westbrook în desfăşurarea anchetei; totuşi, îi putea relata un amănunt: Când am trecut pe lângă el, a zis ceva. Ceva într-adevăr straniu. Îmi amintesc că vocea îi suna, într-un fel, ca a unui om bătrân. Auzind-o, îţi puteai da seama că viaţa n-a fost prea blândă cu el.

— Nu-ţi aminteşti ce-a spus?

El scutură din cap.

— În privinţa asta dau chix, dar era ceva bizar.

— Dar *ceea ce* a spus te-a făcut să simţi ceva anume, ceva mai presus de milă şi de simpatie?

— Uite ce e, doamnă doctor Daniels…

— Spune-mi Claire.

— OK, Claire, eu nu încerc să creez impresia că aş fi un sfânt. Meseria mea mă face să pătrund în adevărate guri de iad. Încerc să nu mă gândesc la toate celelalte lucruri, cum ar fi copiii.

— De aici s-ar putea înţelege că, dacă te-ai gândi la ele, n-ai mai fi capabil să-ţi faci datoria.

Web îi aruncă o privire.

— Asta crezi că s-ar putea să mi se fi întâmplat? L-am

văzut pe puşti şi mi s-a dereglat ceva în creier?

— E posibil, Web. Şocul de după explozie sau sindromul stresului posttraumatic provoacă paralizia, plus o întreagă suită de alte slăbiciuni fizice. Se întâmplă mult mai des decât îşi închipuie lumea. Stresul datorat unei înfruntări armate nu se compară cu nimic altceva.

— Dar încă nu se întâmplase nimic. Nu fusese tras niciun foc.

— Faci asta de multă vreme, Web; totul se adună în tine însuţi şi efectul acestei acumulări se poate manifesta în cele mai nepotrivite momente şi în cele mai nefericite moduri. Nu eşti singura persoană care intră într-o luptă de genul ăsta şi are o astfel de reacţie.

— La naiba, mi s-a întâmplat pentru prima dată, spuse el, cu o inflexiune tăioasă a vocii. Iar colegii mei de echipă au trecut prin tot atât de multe şi niciunul dintre ei nu s-a blocat.

— Web, chiar dacă a fost prima oară când ţi s-a întâmplat, trebuie să înţelegi că suntem foarte diferiţi unii de alţii. Nu te poţi compara cu nimeni altcineva. Nu e corect faţă de tine însuţi.

Web îşi îndreptă degetul către ea.

— Să-ţi spun eu ce e corect. E corect spus că, poate, eu aş fi putut schimba ceva în noaptea aia. Poate că aş fi reuşit să fac ceva, poate că aş fi zărit ceva care i-ar fi avertizat pe băieţi şi poate că ar fi fost încă în viaţă, iar eu n-aş mai fi stat aici, discutând despre motivele pentru care ei nu mai sunt.

— Înţeleg că eşti furios pentru că viaţa e adesea nedreaptă. Ai văzut, fără îndoială, sute de astfel de exemple. Important e să-ţi dai seama cum e cel mai bine să abordezi cele întâmplate.

— Cum anume ar trebui să abordezi aşa ceva? Nu putea fi mai rău decât atât.

— Ştiu că e posibil să ai impresia că nu există nicio

speranţă, dar va fi mai rău dacă nu vei reuşi să-ţi rezolvi problemele şi să-ţi continui viaţa.

— Viaţa? A, mda, aşa e, presupun că mi-a mai rămas ceva de genul ăsta. Nu vrei să facem schimb? Îţi propun o adevărată afacere.

— Vrei să te întorci în HRT? întrebă ea, cu voce plată.

— Da, răspunse el, cât ai clipi.

— Eşti sigur?

— Mai mult decât sigur.

— Atunci ăsta e obiectivul pe care ne vom strădui să-l atingem împreună.

Web îşi duse mâna la brâu şi şi-o opri pe mânerul pistolului.

— Crezi că e într-adevăr posibil? Vreau să spun că, în HRT, dacă nu eşti apt, mental şi fizic, eşti eliminat.

Eliminat, se gândi, din singurul loc care i se potrivise vreodată.

— Putem încerca, Web. E singurul lucru pe care îl putem face. Dar şi eu îmi cunosc bine meseria. Şi îţi promit că o să fac tot ce pot ca să te ajut. Am nevoie doar ca tu să cooperezi.

El o privi ciudat.

— OK, o voi face.

— Până acum, te-a deranjat ceva în mod deosebit? Ai avut ceva probleme stresante, neobişnuite?

— Nu tocmai.

— Ai amintit că mama ta a murit de curând.

— Da.

— Vorbeşte-mi despre relaţiile tale cu ea.

— Aş fi făcut orice pentru ea.

— Pot să trag concluzia că eraţi foarte apropiaţi?

El ezită atât de mult, încât, în cele din urmă, Claire spuse:

— Web, în momentul ăsta, este important adevărul gol-goluţ.

— Avea problemele ei. În primul rând, băutura. Şi detesta modul în care îmi câştig existenţa.

Ochii lui Claire alunecară iar spre arma de sub haina lui.

— Nu e foarte neobişnuit pentru o mamă. Ceea ce faci tu e foarte periculos.

Aruncă o privire spre chipul lui, apoi îşi lăsă repede ochii în jos. Cu toate acestea, el o observă.

— Poate fi, spuse, cu voce egală, şi îşi întoarse capul, ascunzându-şi partea mutilată.

Era o mişcare pe care o făcea cu atâta dexteritate, încât, de obicei, nu realiza că o făcuse.

— Sunt curioasă într-o anumită privinţă. Ce ai moştenit de la ea? Ţi-a lăsat ceva care are o semnificaţie deosebită pentru tine?

— Mi-a lăsat casa. Adică, nu ea mi-a lăsat-o, nu a avut un testament. Mi-a revenit prin efectul legii.

— Ai de gând să locuieşti acolo?

— Niciodată!

Tonul lui o făcu pe Claire să tresară.

— Vreau să spun că am propria casă. Nu am nevoie de a ei, adăugă el repede, dar mai potolit.

— Înţeleg.

Claire notă ceva, apoi păru să schimbe intenţionat vorba.

— Apropo, ai fost vreodată căsătorit?

Web scutură din cap.

— Ei, cel puţin nu în modul convenţional.

— Ce vrei să spui?

— Toţi ceilalţi tipi din echipa mea erau familişti. Simţeam că, prin intermediul lor, aveam o droaie de neveste şi de copii.

— Deci erai foarte apropiat de colegii tăi?

— În munca noastră, avem tendinţa de a ne sprijini unul pe altul. Cu cât îi cunoşti mai bine pe ceilalţi, cu atât lucrezi mai bine alături de ei şi, în decursul timpului, asta

îţi poate salva viaţa. În afară de asta, erau nişte tipi grozavi. Îmi plăcea să fiu împreună cu ei.

Imediat ce îşi încheie vorbele, arşiţa din stomac reîncepu. Se ridică dintr-o săritură şi porni către uşă.

— Unde pleci? strigă după el o Claire uluită. Abia am început. Mai avem multe de discutat.

El se opri lângă uşă.

— Pentru azi am vorbit destul.

Ieşi, închizând uşa, iar Claire nu schiţă niciun gest ca să-l urmeze. Îşi lăsă jos carnetul şi stiloul şi privi lung în urma lui.

CAPITOLUL 9

În Cimitirul Naţional Arlington, Percy Bates plecă din centrul pentru primirea vizitatorilor şi o luă în susul drumului pietruit care ducea spre casa lui Curtis-Lee. După ce Robert E. Lee se stabilise în Virginia, statul său natal, preferind să conducă armata Confederată şi refuzând, la începutul Războiului Civil, o ofertă similară din partea Uniunii, guvernul federal ripostase confiscându-i casa. Istoria populară menţionează că, în timpul războiului, administraţia Lincoln s-a oferit să retrocedeze averea generalului confederat. Acesta nu trebuia decât să vină să-şi plătească taxele restante. El însuşi, în persoană. Bineînţeles că Lee nu a dat curs ofertei lui Lincoln şi proprietatea sa s-a transformat în ceea ce este acum: cel mai prestigios cimitir naţional din Statele Unite. Acest crâmpei de istorie îl făcuse întotdeauna să zâmbească pe Bates, care era născut în Michigan, deşi conacul era acum un fel de casă memorială a lui Lee, cunoscută de toată lumea sub numele de Arlington House.

Bates se opri în faţa acesteia şi cuprinse cu privirea ceea ce mulţi considerau a fi cea mai frumoasă privelişte din Washington, poate chiar din toată ţara. Stând acolo, întreaga capitală ţi se întindea la picioare. Bates se întrebă dacă bătrânul Bobby Lee reflecta vreodată la asta, când se trezea dimineaţa şi privea pe fereastră.

Cimitirul acoperea peste trei sute de hectare de teren dominat de pietre de mormânt uniforme, simple şi albe. Erau şi câteva monumente funerare foarte minuţios lucrate, înălţate, în memoria celor decedaţi, de supravieţuitori sau de alte persoane recunoscătoare; totuşi, marea de pietre albe, care, privite dintr-o direcţie

perpendiculară, dădeau, chiar şi în toiul verii, iluzia unui câmp acoperit cu zăpadă, era ceea ce rămânea în memoria vizitatorilor. Cimitirul Naţional Arlington era locul în care îşi găsiseră odihnă veşnică soldaţi americani ucişi în timp ce luptau pentru ţara lor, generali de armată, un preşedinte asasinat, şapte preşedinţi ai Curţii Supreme, exploratori, reprezentanţi celebri ai minorităţilor şi mulţi alţii, cu toţii demni de a fi înhumaţi într-un sanctuar naţional. Numărul celor înmormântaţi depăşea două sute de mii şi creştea în medie, cu optsprezece în fiecare săptămână.

Bates venise de foarte multe ori acolo. În mai multe rânduri, participase la funeraliile prietenilor sau al colegilor. Alteori, venise având rolul unui fel de ghid pentru oaspeţii familiei sale. Una dintre îndeletnicirile lui favorite era să privească schimbarea gărzii, alcătuite din membrii Regimentului 3 de Infanterie al Statelor Unite, care stăteau de veghe, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, la Mormântul Eroului Necunoscut. Bates se uită la ceas. Dacă se grăbea, putea ajunge exact la timpul potrivit.

Când ajunse în zona mormintelor, văzu că mulţimea se adunase deja, fiind formată mai ales din turişti, care îşi aduseseră aparatele de fotografiat şi copiii. Santinela de serviciu îşi ducea la îndeplinire chinuitoarea sarcină de rutină, făcând douăzeci şi unu de paşi, oprindu-se pentru douăzeci şi una de secunde, mutându-şi arma pe celălalt umăr şi întorcându-se pe aceeaşi cărare îngustă.

Bates se întrebase adesea dacă puşca santinelei era încărcată. Oricum, era convins că, dacă cineva ar fi încercat vreodată să jefuiască sau să profaneze unul dintre morminte, repercusiunile ar fi fost rapide şi dureroase. Dacă pentru armata ţării exista un loc sacru, atunci nu putea fi decât acela. Cimitirul Arlington şi Pearl Harbor aveau aceeaşi însemnătate.

Când începu schimbarea gărzii şi mulţimea se îndesi, cu toţii schimbându-şi locul ca să găsească cel mai potrivit unghi de fotografiere, Bates aruncă o privire în stânga sa şi începu să-şi croiască drum în josul treptelor, printre şirurile de turişti. Schimbarea gărzii era o ceremonie complicată şi dura o bună bucată de timp. Spectacolul îi atrăsese aproape pe toţi cei prezenţi în cimitir, dar nu şi pe Percy Bates.

Ocoli imensul Amfiteatru Memorial, situat lângă zona mormintelor. Continuând să meargă tacticos, traversă Memorial Drive şi înconjură monumentul dedicat navetei *Challenger.* Apoi se întoarse şi intră în amfiteatru. Coborî către arena cu coloane groase, frontoane şi balustrade; se îndreptă spre unul dintre zidurile acesteia, scoase o hartă a cimitirului, o ridică şi se apucă să o studieze.

Bărbatul era ferit de privirile lui Bates, ca şi de ale oricui altcuiva. Continuă să-şi ţină mâna pe mânerul pistolului din tocul ataşat de curea chiar şi atunci când se apropie de locul unde stătea agentul FBI. Îl urmărise aproape prin tot cimitirul, asigurându-se că era singur. Veni ceva mai aproape.

— Până când mi-ai făcut semn acolo, sus, n-am crezut că o să te arăţi, spuse Bates.

Harta îi ascundea complet chipul, faţă de oricine s-ar fi uitat într-acolo.

— A trebuit să fiu sigur că sunt condiţii prielnice, zise Randall Cove. Şi rămase ascuns în spatele unei porţiuni a zidului. M-am asigurat că nu sunt urmărit.

— Întotdeauna există cineva care poate face un anumit lucru mai bine decât tine.

— Nu prea am cu ce argumente să te contrazic. Cum ai ajuns să preferi întotdeauna cimitirele ca loc de întâlnire?

— Îmi plac liniştea şi tihna şi mi se întâmplă foarte rar să le găsesc în altă parte. Cove făcu o pauză, apoi spuse: Am reuşit să mă infiltrez.

— Mi-am dat seama de asta. Dar şase dintre oamenii mei au murit, iar cel de-al şaptelea e, în momentul de faţă, un semn de întrebare. Acoperirea ta a fost spulberată din interior? Şi, în loc să te ucidă pe tine, ţi-au dat informaţii false ca să-i aranjeze pe cei din HRT? Am nevoie de amănunte, Randy.

— Eu însumi am fost în clădirea aia blestemată. Am intrat în calitate de client potenţial al indivizilor ălora, sub pretextul că vreau să verific modul de operare. Am văzut birouri, dosare, computere, mizerabili care învârteau afaceri ilegale, bani gheaţă, marfă, tot ce se afla în spaţiul ăla de nouă metri. Le-am văzut cu ochii mei. Nu vă chem niciodată înainte de a verifica eu însumi. Nu sunt un ageamiu.

— Ştiu asta. Dar în clădire nu era nimic când am ajuns noi acolo. Nimic altceva în afară de opt mitraliere distruse.

— Exact. Distruse. Spune-mi câte ceva despre London. Ai încredere în el?

— În aceeaşi măsură în care am în oricine altcineva.

— Care e versiunea lui? Cum de e bine mersi?

— Cred că nici el nu ştie. Zice că a înţepenit.

— Şi-a ales al dracului de bine momentul.

— El a tras şi a distrus mitralierele. Şi a salvat şi viaţa unui puşti între timp.

— Ăla e un puşti cu adevărat deosebit. Kevin Westbrook.

— Asta ştiu şi eu.

— Uite ce e, noi am intrat în chestia asta vânându-l pe fratele lui mai mare, pen’că ştabii s-au gândit că era timpul să-i venim de hac, ca să aibă ei cu ce se lăuda. Dar, cu cât m-am infiltrat mai mult, cu atât mi-am dat mai bine seama că el nu-i decât plevuşcă, Perce. Câştigă cât să o ducă bine, dar nu nemaipomenit. Nu iese în evidenţă, stă în umbră.

— Dar, dacă nu-i el, atunci cine e?

— În oraşul ăsta sunt în jur de opt vânzători importanţi

care distribuie droguri pe străzi, iar Westbrook e doar unul dintre ei. Împreună, vând o grămadă de asemenea mizerii. Acuma, gândeşte-te că aşa ceva se întâmplă în toate oraşele importante, de aici până la New York, dar şi până în sud, în Atlanta, şi o să-ţi dai seama ce înseamnă un adevărat mahăr.

— Ce, vrei să spui că o singură organizaţie controlează toată avalanşa asta? E imposibil.

— Nu, ceea ce vreau să spun e că sunt de părere că o singură organizaţie controlează tot oxycontinul care a inundat zonele rurale şi metropolitane de pe Coasta de Est.

— Oxycontinul, care se vinde cu prescripţie medicală?

— Exact. I se spune heroină ţărănească, fiindcă traficul ilegal a început la ţară. Dar acum se mută în oraşe. Vezi, de aici se scot cu adevărat bani. Ţopârlanii de la munte nu au atâţia bani gheaţă ca tipii de la oraş. E morfină sintetică, recomandată pentru dureri cronice sau pentru bolile mortale. Cei care o consumă ca drog o macină, o prizează, o fumează sau şi-o injectează, iar efectele sunt asemănătoare cu ale heroinei.

— Mda, cu excepţia faptului că are efect întârziat şi, dacă nu ţii seama de asta şi iei o pastilă întreagă, îţi pui capăt zilelor.

— S-a ajuns la o sută de morţi şi numărul lor e în creştere. Nu e un drog la fel de puternic ca heroina, dar are efectul morfinei şi se poate consuma în mod legal, de aia unii cred că sunt în siguranţă chiar şi atunci când fac abuz. Găseşti bătrâni care vând câte o pilulă pe stradă, ca să-şi acopere costul întregii reţete, pentru că asigurarea lor nu reuşeşte să o facă. Dacă nu, convingi doctorul să scrie o reţetă falsă sau jefuieşti farmaciile şi casele pacienţilor care îl folosesc.

— E de rău, încuviinţă Bates.

— Ăsta e motivul pentru care Biroul şi DEA şi-au alertat

trupele de comando. Şi nu e vorba numai de oxy, mai sunt şi drogurile mai vechi, ca percocet-ul şi percodan-ul. Poţi să cumperi „perc”-uri la colţul străzii, pentru zece sau cincisprezece dolari doza. Dar nu sunt tot atât de puternice ca oxy. Trebuie să iei şaisprezece tablete de percocet ca să aibă acelaşi efect ca una de oxy, de o sută optzeci de miligrame.

În timpul discuţiei, Bates privise din când în când în jur, ca să vadă dacă nu-i spiona cineva, dar nu era nimeni. De vreme ce nimeni nu-l putea vedea, Cove găsise un loc într-adevăr bun de întâlnire, conchise, iar felul în care el însuşi stătea cu faţa către zid, ţinând harta ridicată, îl făcea să pară un simplu turist care simţea nevoia să se orienteze.

— Ei, spuse Bates, guvernul supraveghează distribuirea narcoticelor raţionalizate şi, când un medic sau o farmacie prescrie zeci de mii de pilule, arborează steagul roşu, dar nu trebuie să te temi că or să exagereze.

— Corect.

— Randy, de ce eu n-am ştiut toată povestea cu oxy?

— Pentru că şi eu abia acum am ghicit o parte din ea. Când m-am amestecat prima dată în asta, habar n-aveam că avea de-a face cu o reţea care distribuie oxy. Am crezut că era vorba doar de banala cocaină şi de heroină. Pe urmă însă am început să văd şi să prind de veste care era drogul. Cea mai mare parte părea să circule, în pliculeţe, în sus şi-n jos, prin munţii Apalaşi. Pentru multă vreme, a părut să fie o activitate improvizată, desfăşurată de oameni care erau ei înşişi dependenţi de droguri. Dar am senzaţia că undeva există o singură forţă care pune totul cap la cap şi trimite marfa în marile oraşe. Vezi, ăsta e pasul următor. Poate fi vorba de mama tuturor banilor nemunciţi şi cineva organizează totul, cel puţin în zona noastră. O aduce la nivelul unei operaţiuni standard de trafic de droguri, iar profitul este triplu faţă de cel obţinut de carteluri sau de oricine altcineva, riscurile fiind mult mai scăzute. Ăştia

sunt oamenii pe care îi căutăm. Ei sunt cei despre care cred că au pus la cale atacul asupra echipei HRT. Credeam că o să dăm lovitura dacă punem mâna pe contabili. Şi ar avea sens să-ţi ascunzi sediul financiar într-un oraş mare.

— Pentru că, la ţară, genul ăsta de activitate dă de bănuit, îi completă Bates gândul.

— Ai pus punctul pe i. Iar ei au o droaie de stimulente. Să spunem că manipulezi săptămânal un milion de pastile care, vândute pe stradă, valorează o sută de milioane; în fine, înţelegi ce vreau să zic.

— Dar, oricine ar fi cei care pun în mişcare marfa, nu au niciun interes să distrugă o unitate HRT. Asta i-ar vârî într-un bucluc de care nu au nevoie. De ce să fi făcut aşa ceva?

— Tot ceea ce pot să-ţi spun este că Westbrook nu poate fi în spatele operaţiunii pe care am văzut-o desfăşurându-se în clădirea aceea. Era extrem de vastă. Era vorba de o mulţime de activităţi, mult mai multe decât ar putea genera afacerile lui. Dacă aş fi crezut că la mijloc era doar Westbrook, aş fi cerut să nu continuăm misiunea echipei HRT. Am fi prins un peştişor, iar rechinul ar fi înotat liniştit, îndepărtându-se. Ţinând cont de tot ce-am spus, presupun că Westbrook distribuie marfa în D.C. şi cred că mai există şi alte găşti care fac acelaşi lucru. Dar nu am nicio dovadă solidă. Tipul e foarte inteligent şi e cu ochii în patru.

— Mda, dar ai ajuns la cineva care face parte din banda lui. Asta e foarte important.

— Aşa e, însă, în meseria mea, azi eşti informator şi mâine eşti mort.

— Va să zică, cineva chiar a pus în scenă, pentru noi, un blestemat de spectacol de pe Broadway, aranjând casa aia veche astfel încât să pară că acolo se desfăşoară un trafic de droguri de-a dreptul uimitor. Ai vreo idee în privinţa asta?

— Niciuna. După ce v-am transmis informaţia şi a fost

stabilită descinderea, cel care m-a tras pe sfoară, oricine o fi fost, n-a mai avut nevoie de bătrânul Randall Cove. Perce, cred că sunt norocos fiindcă mai trăiesc. De fapt, mă întreb de ce mai trăiesc.

— Ca şi Web London. Presupun că aşa e întotdeauna, după un măcel.

— Nu. Vreau să spun că, după descinderea HRT-ului, cineva a încercat să mă lichideze. Am rămas fără Bucar şi m-am ales cu două coaste rupte.

— Dumnezeule, de ce nu ne-ai spus? Trebuia să vii la noi, Randy. Să întocmeşti un raport complet, ca să ne putem da seama despre ce-i vorba.

Bates se uită încă o dată în jurul său. Discuţia dura prea mult. Trebuia să o ia cât mai curând din loc. Nu putea continua să studieze harta cimitirului fără să stârnească suspiciuni. Dar nu dorea să plece fără Randall Cove.

— N-o fac nici în ruptul capului, Perce, ripostă acesta, pe un ton care îl făcu pe Bates să lase harta în jos. N-o fac, pentru că sunt într-un rahat care mi-a adus cuţitul prea aproape de os.

— Mai exact, ce vrea să însemne asta? spuse Bates, cu voce tăioasă.

— Înseamnă ca putoarea vine dinspre *interior* şi eu nu-mi pun viaţa în mâinile altora decât dacă ştiu că au de gând să fie corecţi faţă de mine.

— Randy, aici e vorba de FBI, nu de KGB.

— Aşa o fi, pentru tine. Tu, Perce, ai fost întotdeauna de-al casei. Cât despre mine, nici n-aş putea fi mai pe dinafară. Dacă vin acolo acum, fără să ştim ce s-a întâmplat de fapt, e foarte posibil să dispar, pe neaşteptate şi pentru totdeauna. Ştiu că, la centru, foarte mulţi cred că eu sunt în spatele celor întâmplate cu băieţii din HRT.

— Asta-i o tâmpenie.

— Cum să fie o tâmpenie, atâta vreme cât şase oameni au fost ucişi? Cum au reuşit s-o facă, fără să fi primit

informaţii din interior?

— Mizerii de genul ăsta se întâmplă în munca noastră.

— OK, adică tu îmi spui mie acum că n-ai băgat de seamă că totul se duce de râpă, pe toată linia? Misiuni eşuate, doi agenţi sub acoperire ucişi în ultimul an, echipe de intervenţie care îşi fac apariţia în locul unde trebuie să intre în acţiune şi nu găsesc pe nimeni, capturi importante de droguri care ajung în canal pentru că tipii au fost preveniţi. Cred că, exact în inima Biroului, e un şobolan mare şi împuţit care vinde o grămadă de agenţi, inclusiv pe mine.

— Randy, nu-mi face mie teoria conspiraţiei.

Vocea lui Cove se calmă.

— Voiam să ştii că n-am fost eu în spatele celor întâmplate. Îţi dau cuvântul meu, fiindcă, în momentul de faţă, e tot ce-ţi pot da. Sper să-ţi pot oferi, mai târziu, ceva mai mult decât atât.

— Deci ai prins un fir? se repezi Bates. Uite ce e, Randy, eu te cred, e OK, dar trebuie să le dau altora nişte răspunsuri. Îţi înţeleg temerile, s-au întâmplat o mulţime de lucruri rele şi ne străduim să aflăm care a fost cauza, dar trebuie să înţelegi şi tu ce mă preocupă. Făcu o pauză. Fir-ar să fie, haide, îţi garantez că, dacă vii cu mine acum, o să-ţi port de grijă cum i-aş purta tatei pe patul de moarte, OK? Sper că realizezi că poţi avea încredere în mine, după ce am trecut prin atâtea împreună. Ţi-am mai luat apărarea şi înainte.

Cove nu-i răspunse.

— Uite, Randy, spune-mi de ce ai nevoie ca să vii şi o să văd ce pot face.

Nici de data asta nu primi niciun răspuns. Înjură în barbă şi se repezi în spatele zidului. Văzu, vizavi de el, uşa aflată de cealaltă parte a arenei, care dădea în afară. Se apropie de ea, dar era încuiată. Se întoarse şi ocoli în fugă amfiteatrul, apoi îl părăsi. Ceremonia de schimbare a

gărzii se încheiase şi mulţimea se răzleţise, împrăştiindu-se pe aleile pavate şi pe lângă morminte, în timp ce îl căuta pe Cove pretutindeni, Bates ştia că îl pierduse. Cove îşi petrecuse mulţi ani învăţând să se piardă în orice fel de peisaj, în ciuda masivităţii sale. Din câte ştia Bates, era îmbrăcat ca un îngrijitor de morminte sau, poate, ca un turist. Îşi aruncă harta într-un coş de gunoi şi se depărtă târşâindu-şi picioarele.

CAPITOLUL 10

Cartierul prin care Web îşi conducea maşina era identic cu majoritatea celor din aceeaşi zonă. Case modeste, ca nişte cutii, alei pietruite şi marchize din tablă. Curţile din faţă erau minuscule, dar în spaţiile largi din spate erau ascunse garaje separate de casă, grătarele erau instalate în locuri adăpostite şi meri cu trunchiurile rămuroase îşi aşterneau umbra liniştitoare. Era tărâmul familiilor de muncitori, care aveau încă obiceiul de a se mândri cu casele lor şi nu aveau niciodată certitudinea că le vor ajunge copiii la facultate. Era un moment în care, în răcoarea garajelor, bărbaţii se foiau pe lângă maşinile lor vechi şi, sub cerul în sfârşit limpezit după ultima furtună, pe care soarele era foarte fierbinte pentru acea perioadă a anului, femeile se adunaseră pe verande ca să bea cafea, să-şi fumeze ţigările şi să pălăvrăgească. Copiii în pantaloni scurţi şi tenişi se luau la întrecere în susul şi în josul străzii, cu scutere care nu puteau fi făcute să pornească dacă nu-ţi foloseai picioarele.

Când parcă în faţa casei lui Romano, Web îl putu vedea pe Paulie, cum îi spunea toată lumea, trudind sub capota unui automobil de epocă, Corvette Stingray, care era bucuria şi mândria lui incontestabilă, în timp ce nevasta şi copiii săi se plasau puţin mai jos pe scala afecţiunii lui. Romano se născuse în Brooklyn şi era unul dintre tipii cărora le place să aibă mâinile murdare, aşa că se simţea în elementul lui în cartierul acela plin de mecanici, electricieni, şoferi de camioane şi de tot felul de alţi oameni, cu meserii asemănătoare. Singura diferenţă era că, dacă dorea, el te putea ucide într-o sută de moduri diferite şi nu aveai ce face ca să-l împiedici. Paul Romano

se număra printre cei care vorbesc cu armele lor, dându-le nume, ca unui animal de casă. MP-5-ul său se numea Freddy, după Freddy din *Nightmare on Elm Street*[22], iar pistoalele sale gemene erau Cuff şi Link, fiindcă primiseră numele broaştelor ţestoase din filmul *Rocky.* Şi, oricât ar fi părut de incredibil, era fanul înrăit al lui Sly Stalone – cu toate că susţinea întotdeauna că „nenorocitul ăla de Rambo era un mototol".

Romano îl privi surprins pe Web, care se apropie să examineze măruntaiele Corvette-ului albastru Nassau, alb în zona decapotabilă. Web ştia că automobilul era un model din 1966, anul în care începuse producţia vestitului 427 – cu o capacitate cilindrică de şapte mii de centimetri cubi, care avea patru sute cincizeci de cai putere, pentru că Romano îi spusese asta, ca şi tuturor celorlalţi tipi din HRT, de vreo mie de ori.

— Cutie de viteze manuală, cu patru trepte, sincronizată. Viteză maximă două sute şaizeci şi cinci, repetase, până când Web se săturase să-l tot audă. Aruncă orice de pe şosea: maşinile rapide de poliţie, autogunoierele de orice formă şi, la naiba, jumătate dintre nenorocitele de automobile de serie care iau parte la cursele de mică importanţă.

Web se întrebase adesea cum era să fii un puştan care trage de chei, demontând automobile într-un atelier, alături de bătrânu' lui. Şi cum era să înveţi tot felul de chestii despre carburatoare, sport, femei şi despre toate celelalte care fac ca viaţa să merite trăită. „Auzi, tată, ştii cum e când ea e lângă tine şi tu te întrebi, oare să-mi strecor braţul în jurul ei, sau poate să-mi încerc norocul şi să-mi pun mâna *acolo?* Da, chiar acolo, hai, tată, scoate-mă din încurcătură, doar ai fost şi tu tânăr, nu-i aşa? Nu-mi spune că nu te-ai gândit niciodată la chestii de genul ăsta, că altfel n-aş mai fi eu aici, nu-i aşa? Şi când e timpul s-o

22 *Coşmarul de pe Strada Ulmului*

sărut? După ce semne să mă iau? Tată, n-o să-ţi vină să crezi, dar nu le pot înţelege pe smintitele astea de femei. E mai uşor cu ele când mai îmbătrânesc?" Iar bătrânu' ar clipi din ochi, ar zâmbi ca un cunoscător, ar lua o duşcă de bere, ar trage adânc în piept fumul unui Marlboro şi s-ar aşeza, şi-ar şterge unsoarea de pe mâini cu o cârpă şi ar zice: „OK, cască urechile, băiete, că uite cum merge treaba asta. Lasă-mă să ţi-o spun pe şleau şi ai face bine să iei notiţe, pen'că asta, fiule, e evanghelia". Holbându-se în motorul automobilului Corvette, Web se întrebă cum s-ar fi simţit ascultând aşa ceva.

Romano îl urmări cu privirea fără să pomenească despre motorul de patru sute cincizeci de cai putere, care putea scoate de pe drum autogunoierele. Spuse doar:

— E bere în lada frigorifică. Ia-ţi o cutie. Şi *nu* te simţii ca acasă.

Web se întinse şi luă din micul Coleman de la picioarele sale un Budweiser pe care îl desfăcu, fără să lase totuşi un dolar drept plată.

— Ştii, Paulie, Bud nu e singura bere din lume. Ar trebui să încerci berea sud-americană.

— Cum să nu, cu salariul meu?

— Câştigăm la fel de mult.

— Eu am nevastă şi copii, tu ai un rahat.

Romano mai smuci de vreo două ori cheia tubulară, apoi trecu în spatele lui Web şi porni motorul. Părea să aibă suficientă putere ca să arunce în aer tabla subţire care îl ţinea laolaltă.

— Toarce ca o pisicuţă, spuse Web, sorbind din bere.

— Ca un tigru, ce naiba.

— Putem sta de vorbă? Am câteva întrebări.

— Tu şi toţi ceilalţi. Sigur, dă-i drumul. Am tot timpul din lume. Fir-ar al dracului, ce altceva ar trebui să fac în ziua mea liberă, doar n-o să mă distrez? Aşa că, de ce ai nevoie? De un costum de balet? O să discut despre asta cu nevastă-

mea.

— Ştii că ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai mai face glume pe socoteala mea faţă de toţi cei de la Quantico.

— Şi eu ţi-aş fi recunoscător dacă nu mi-ai mai da ordine. Şi, fiindcă tot veni vorba, pleacă dracului din curtea mea. Nu mă înhăitez cu oricine, am şi eu nişte standarde.

— Hai să stăm doar puţin de vorbă, Paulie. Îmi datorezi asta.

Romano îndreptă cheia înspre el.

— Nu-ţi datorez nimic, London.

— După opt ani de zile în care am fost în acelaşi rahat, cred că fiecare din noi îi datorează celuilalt mai mult decât îi va putea da vreodată.

Cei doi bărbaţi se uitară lung unul la altul, până când, în cele din urmă, Romano lăsă jos cheia, îşi şterse mâinile, opri tigrul şi porni spre curtea din spate. Web luă asta drept o invitaţie de a-l urma. Se gândi totuşi şi că era posibil ca Romano să se fi dus, pur şi simplu, să ia din garaj o cheie mai mare cu care să-l pocnească.

În spatele casei, iarba era tunsă scurt, crengile copacilor erau retezate şi alături de garaj se înălţa o tufă mare de trandafiri. La soare, temperatura trebuie să se fi apropiat de douăzeci şi şapte de grade, ceea ce era plăcut după atâta ploaie. Întinseră două şezlonguri şi se aşezară. Web o urmări cu privirea pe Angie, soţia lui Romano, care întindea rufele pe sârmă. Femeia era din Mississippi. Familia Romano avea doi copii, ambii fiind băieţi. Angie era micuţă, cu forme încă plăcute, cu părul lung şi blond, cu ochi verzi, fascinanţi, şi cu o privire care părea să spună „lasă-mă să te devorez, dragule”. Flirta întotdeauna, îţi punea întotdeauna mâna pe braţ, îţi atingea, uşor, piciorul cu al ei, spunându-ţi că-l ai pe vino-ncoa’, dar nu era vorba decât de nişte fleacuri nevinovate. Uneori îl făcea pe Romano să turbeze, dar Web ştia că, cu toate astea, lui îi

făcea cu adevărat plăcere că alţi bărbaţi erau atraşi de soţia sa. Era unul dintre motivele pentru care-i creştea inima Dar, când Angie Romano se enerva, era bine să te fereşti din calea ei. Web o văzuse şi aşa la câteva petreceri ale celor din HRT; femeia aceea micuţă putea fi extraordinar de arţăgoasă – făcuse bărbaţi extrem de încrezători în sine, care îşi câştigau traiul trăgând cu arma, să-şi caute adăpost când ea era pe picior de război.

Paul Romano făcea parte din echipa de asalt Hotel, dar el şi Web se pregătiseră pentru HRT fiind în aceeaşi grupă şi făcuseră pereche, în calitate de lunetişti, vreme de trei ani. Înainte de a se alătura FBI-ului, Romano fusese în Delta[23]. Deşi constituţia lui era asemănătoare cu a lui Web şi nu avea muşchi voluminoşi, totuşi aceştia erau ca nişte lanţuri. Nu-i puteai zdrobi, iar motoarele lui Romano nu-l lăsau baltă niciodată. Nu se oprea niciodată indiferent cu ce ai fi aruncat în el. Odată, în timpul unei incursiuni nocturne pe domeniul din Caraibe al unui magnat al drogurilor, ambarcaţiunea de asalt îl lăsase pe Romano mult prea departe de ţărm, iar el plonjase în apa adâncă de patru metri şi jumătate, având asupra sa douăzeci de kilograme de echipament. În loc să se înece, aşa cum s-ar fi întâmplat cu oricine altcineva, el se lăsase la fund, se ridicase în picioare, îşi adunase cumva încărcătura şi îşi ţinuse, pur şi simplu, respiraţia vreme de patru minute, mergând până la mal, unde luase parte la atac. Pentru că sistemul de comunicaţii era dat peste cap, iar ţinta se afla exact acolo unde îşi închipuise el, Romano fusese de fapt cel care îl capturase pe însuşi magnatul drogurilor, după ce îi ucisese doi membri ai gărzii de corp. Iar singurele lucruri de care se plânsese după aceea erau că îşi udase părul şi că îşi pierduse pistolul numit Cuff.

Romano avea pe tot trupul tatuaje înfăţişând dragoni, pumnale şi şerpi, plus o micuţă şi drăgălaşă ANGIE,

23 Unităţi de comando ale Armatei de Uscat a SUA

încadrată de conturul unei inimi, pe bicepsul stâng. Web îl remarcase întâmplător pe Romano în prima zi de selecţie a celor care doreau să intre în HRT în acel an, când majoritatea candidaţilor stăteau în picioare, despuiaţi şi timoraţi, aşteptând să dea piept cu teroarea despre care ştiau că îi aştepta. Web îi studiase pe toţi ceilalţi, uitându-se după cicatricele din genunchi sau de pe umeri, care trădau slăbiciunile fizice, sau după acele expresii ale feţei care demonstrau blocajul mental. Era vorba de libera iniţiativă şi de darwinism, febrile şi duse la extrem, iar Web căuta orice i-ar fi creat un avantaj în competiţie. Ştia că numai jumătate dintre ei vor trece de prima triere, care urma să aibă loc peste două săptămâni, şi că, dintre aceştia, doar unuia din zece avea să i se propună să revină şi să-şi caute moartea cu adevărat.

Romano provenea din echipa SWAT a FBI-ului din New York, unde, într-un grup de indivizi care te băgau în sperieţi, avea reputaţia a de a fi fost extrem de înfricoşător. În prima zi a calificării pentru HRT, nu păruse neliniştit în timp ce stătea în încăperea în care se aflau şaptezeci de bărbaţi dezbrăcaţi. Lui Web îi făcuse impresia unui tip care agrea durerea şi care tânjea să intre în HRT ca trupul său să înceapă să primească tot felul de lovituri. Iar acelaşi tip putea şi să împartă durere celor din jur. La vremea aceea, Web nu ştia dacă el însuşi avea să treacă de selecţia HRT, dar era sigur, chiar din prima zi, că Romano urma să reuşească. Între cei doi existase întotdeauna o competiţie şi celălalt îi spunea cu regularitate lui Web că e smintit, dar Web nu putea să nu-i admire aptitudinile şi curajul.

— Ai vrut să stăm de vorbă, aşa că, vorbeşte, zise Romano.

— Kevin Westbrook. Puştiul de pe alee.

Romano dădu din cap, cu ochii la bere.

— OK.

— A dispărut.
— Pe naiba!
— Îl ştii pe Bates? Percy Bates?
— Nu. Ar fi trebuit?
— El conduce ancheta WFO. Ken McCarthy a spus că tu şi Mickey Cortez eraţi cu Kevin. Ce poţi să-mi povesteşti despre asta?
— Nu prea multe.
— Ce-a zis puştiul?
— Nimic.
— Şi cui i l-aţi încredinţat?
— Erau doi ştabi.
— Le ştii numele?
Celălalt scutură din cap.
— Ei, Paulie, ştii care e diferenţa dintre a sta de vorbă cu tine şi a vorbi cu un perete?
— Care?
— Niciuna.
— Ce-ai vrea să-ţi spun, Web? L-am văzut pe puşti, l-am păzit şi, pe urmă, puştiul a plecat.
— Şi vrei să zici că nu v-a spus absolut nimic.
— Era foarte scump la vorbă. Ne-a spus cum îl cheamă şi ne-a dat adresa. Noi am notat asta. Mickey a încercat să mai vorbească câte ceva cu el, dar n-a ieşit nimic. Ce naiba, Cortez nu vorbeşte nici măcar cu propriii copii. Vreau să spun că ne târam fundurile îndreptându-ne spre curte, când am văzut semnalul tău şi ne-am oprit. Pe urmă, puştiul ăsta a apărut din întuneric, cu şapca ta şi cu un bilet. Nu eram sigur dacă era sau nu de partea noastră. Nu doream să-l strâng cu uşa, din punct de vedere legal, punându-i întrebări pe care n-ar fi trebuit să i le pun.
— OK, de fapt, ai procedat în mod inteligent. Dar l-aţi încredinţat ştabilor ălora fără un cuvânt?
— Ne-au arătat la repezeală legitimaţiile, au spus că au venit după băiat şi asta a fost tot. Nu aveam dreptul să ne

opunem. HRT nu se ocupă de anchete. Noi nu facem altceva decât să-i altoim şi să le punem ştreangul de gât. Ştabii îi investighează. Şi aveam altele pe cap. Ştii că eu şi Teddy Rinner am fost împreună în Delta.

— Ştiu, Paulie, ştiu. Şi cam cât să fi fost ceasul, când au apărut ştabii?

Romano căzu pe gânduri.

— Nu eram acolo de prea multă vreme. Şi era încă întuneric. Aş zice că era două şi jumătate, cam aşa ceva.

— WFO a fost foarte operativ dacă s-a pus în mişcare şi a trimis nişte tipi după copil aşa de repede.

— Şi ce-ai fi vrut să le spun? „Ei, băieţi, nu puteţi lua puştiul, sunteţi mult prea operativi şi FBI nu procedează aşa.” Doamne, asta ar fi făcut minuni pentru cariera mea. Mi-aş fi luat adio de la zilele bune.

— Ai putea să mi-i descrii pe ştabii ăia?

Romano reflectă un moment.

— Am făcut-o, pentru agenţi.

— Altă adunătură de ştabi. Aşa că povesteşte-mi şi mie. N-o să mori din asta. Crede-mă.

— Cum să nu. Dacă aş fi fost chiar atât de prost, nu ar fi fost nevoie să te mulţumeşti cu podul, puteai să-mi vinzi şi Brooklyn-ul pe deasupra.

— Haide, Paulie, ca de la un membru al trupelor de asalt la alt membru al trupelor de asalt. Ca de la echipa Hotel la ceea ce a mai rămas din Charlie.

Romano se gândi puţin, apoi îşi drese glasul.

— Unul din ei era alb. Puţin mai scund decât mine, dar vânos. Eşti mulţumit?

— Nu. Cum avea părul?

— Scurt şi blond – e un federal, cum altfel putea să-l aibă? Crezi că J. Edgar se plimba încoace şi încolo cu coadă de cal?

— Unii pretind că o făcea. Şi că purta şi rochie. Era tânăr, bătrân, de vârstă mijlocie?

— Treizeci şi ceva de ani. Purta costumul obişnuit al federalilor, de fapt, poate ceva mai elegant. Mult mai elegant decât tot ce ai tu în dulap, London.

— Şi ochii?

— Avea ochelari de soare.

— La două şi jumătate dimineaţa?

— Păi, poate că erau ochelari fumurii prescrişi de medic. Doar nu era să mă apuc să-i iau un interogatoriu despre preferinţele lui în materie de ochelari.

— Îţi aminteşti toate astea, dar nu şi numele tipului?

— Mi-a arătat legitimaţia prea repede şi nu l-am descifrat. Eram în plină acţiune, la faţa locului unei crime, cu oameni care alergau în toate părţile şi cu şase dintre ai noştri făcuţi zob. El a venit după puşti şi l-a luat. A spus ce avea de spus şi şi-a văzut de drum. La naiba, probabil că era mai mare în grad decât mine.

— Dar partenerul lui?

— Cine?

— Partenerul lui, celălalt ştab, ai spus că erau doi.

— Aşa e. Acum, Romano nu mai părea la fel de sigur. Se frecă la ochi şi sorbi din bere. Păi, să vezi, de fapt, celălalt tip nu s-a apropiat. Primul a arătat înspre el, a spus că era partenerul lui şi cu ăsta basta. Celălalt stătea de vorbă cu nişte poliţai, aşa că nu s-a arătat deloc.

Web îl privi cu scepticism.

— Paulie, asta înseamnă că nu poţi fi sigur că cel cu care ai vorbit era împreună cu celălalt. E posibil să fi lucrat de unul singur şi să te fi aburit. I-ai spus toate astea *adevăratului* agent FBI de bună-credinţă?

— Uite ce e, Web, tu ai fost un federal de bună-credinţă. Tu eşti obişnuit să investighezi mizerii de genul ăsta. Eu am fost în Delta. M-am alăturat FBI-ului ca să pot intra în SWAT şi, pe urmă, în HRT. A trecut mult timp şi am uitat cum să o fac pe detectivul. Eu doar îi altoiesc şi îi pun în ştreang. Îi altoiesc şi le pun ştreangul de gât, omule.

— Păi chiar s-ar putea să-i fi pus băieţelului ştreangul de gât.

Pentru câteva secunde, Romano se holbă furios la el, apoi se pleoşti şi îşi mută privirea în altă parte. Web dorea să-l facă să se simtă vinovat, ca să nu mai facă niciodată o asemenea boacănă.

— În clipa asta, puştiul ăla e, probabil, în groapa de gunoi. Are un frate. Un scandalagiu căruia i se zice Marele F.

— Aşa cum au toţi, mârâi Romano.

— Puştiul n-a avut cine ştie ce viaţă. I-ai văzut gaura de glonţ din obraz. Şi asta la numai zece ani.

Romano mai luă o înghiţitură zdravănă de bere şi se şterse la gură.

— Da, sigur, şase dintre ai noştri sunt morţi şi n-ar trebui să fie, iar eu mă tot întreb de ce nu sunt şapte.

În timp ce vorbea, îi aruncă lui Web o privire duşmănoasă.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, să ştii că primesc ajutorul unui profesionist ca să pricep ce s-a întâmplat.

Pentru Web, era o mărturisire colosală, mai ales fiindcă i-o făcuse lui Romano, şi o regretă imediat.

— O, da, mă face să mă simt atât de bine încât o să încep să alerg pe străzi, strigând: „Web se duce la un doctor de nebuni, aşa că lumea e în siguranţă”.

— Ia mai slăbeşte-mă, Paulie, tu chiar crezi că am vrut să înţepenesc acolo? Crezi că am vrut să văd cum e împuşcată echipa mea? *Crezi* asta?

— Cred că tu eşti singurul care poate da un răspuns, ripostă Romano.

— Uite ce e, ştiu că totul a luat o întorsătură neplăcută, dar de ce-mi faci zile fripte?

— Vrei să ştii de ce? Chiar vrei să ştii?

— Da.

— OK, am stat de vorbă cu puştiul ăla sau, ca să mă exprim mai corect, puştiul a vorbit cu mine. Vrei să ştii ce a spus?

— De asta stau aici, Paulie.

— A spus că erai atât de îngrozit încât urlai ca un bebeluş. A spus că l-ai implorat să nu povestească nimănui. Că eşti cel mai fricos tip pe care l-a văzut vreodată. A spus că ai încercat până şi să-i dai lui arma ta, fiindcă ţi-era teamă s-o foloseşti.

„Vorbim despre un puşti nerecunoscător.”

— Şi tu ai crezut rahaturile astea?

Romano sorbi din bere.

— Păi, nu şi ceea ce a spus despre armă. Tu nu dai nimănui afurisita aia de SR75.

— Mulţumesc, Romano.

— Dar băiatul trebuie să fi văzut ceva care l-a făcut să spună asemenea chestii. Adică, de ce ar fi minţit în toate privinţele?

— Ei, nu ştiu, Paulie, poate pentru că sunt poliţai, iar lui nu-i plac ăia care aplică legea. De ce nu întrebi nişte lunetişti ce s-a întâmplat? Ţi-ar putea spune dacă am urlat sau dacă am tras. Sau poate că nu i-ai crede nici pe ei.

Romano îi ignoră spusele.

— Cred că oamenilor li se face frică tot timpul, dar bineînţeles că, de fapt, nu ştiu nimic despre asta.

— Ştii, eşti cu adevărat un ticălos.

Romano îşi lăsă jos berea şi se ridică pe jumătate din scaun.

— Vrei să afli cât de ticălos sunt într-adevăr?

Cei doi păreau gata să se încaiere când Angie se apropie ca să-l salute pe Web, căruia îi dărui o îmbrăţişare reconfortantă, însoţită de câteva vorbe mângâietoare.

— Paulie, zise ea, poate că lui Web i-ar face plăcere să rămână la prânz. Fac nişte cotlete de porc.

— Poate că nu vreau ca Web să mănânce din

blestematele alea de cotlete, OK? mârâi Romano.

Angie se aplecă şi îl înşfăcă de cămaşă, smucindu-l ca să se ridice.

— Scuză-ne o secundă, Web, spuse.

El o privi târându-şi după ea bărbatul până în partea laterală a garajului şi trăgându-i ceea ce el nu putea descrie decât drept o săpuneală de proporţii înfricoşătoare. Bătu din piciorul ei gol, îşi agită palma în faţa lui şi jucă cu rafinament rolul unui sergent de pe câmpul de instrucţie, care muştruluieşte zdravăn un soldat. Iar Paul Romano, care putea ucide aproape orice creatură însufleţită, stătu pur şi simplu acolo, cu capul plecat, şi o încasă în tăcere de la „nevestica” lui. În cele din urmă, Angie îl conduse înapoi, la Web.

— Dă-i drumul, Paulie, întreabă-l.

— Angie, spuse Web, nu-l face…

— Taci din gura, Web, se răsti Angie şi el tăcu.

Ea îl lovi peste ceafă pe încă tăcutul Romano.

— Ori îl întrebi, ori o să dormi în garaj, cu maşina ta idioată.

— Vrei să rămâi la prânz, Web? întrebă Romano, privindu-şi peluza, cu braţele încrucişate pe piept.

— Un prânz cu cotlete de porc, îi aminti Angie. Şi de ce, Paulie, nu încerci s-o spui ca şi cum ai fi sincer?

— Vrei să rămâi la un prânz cu cotlete de porc, Web? făcu Romano, cu cea mai împăciuitoare voce pe care o auzise Web vreodată şi să fie al dracului dacă nu vorbise privindu-l în ochi.

Angie asta putea face miracole. Ţinând cont de toată suferinţa lui Romano, cum ar fi putut Web să spună nu, deşi adevărul era că ar fi fost tentat să refuze invitaţia numai ca să-i dea celuilalt peste nas?

— Bineînţeles că rămân, Paulie, şi-ţi mulţumesc că te-ai gândit la mine.

În timp ce Angie plecă să pregătească masa, bărbaţii îşi

băură berea, uitându-se la cer.

— Paulie, dacă asta te ajută să te simţi mai bine, să ştii că Angie mă face şi pe mine să mă scap în pantaloni de frică.

Romano îl măsură cu privirea şi zâmbi cu adevărat pentru prima oară, aşa cum Web nu-şi aducea aminte s-o mai fi făcut în ultima vreme.

Web îşi coborî ochii spre cutia cu bere.

— Bănuiesc că ai umplut tot oraşul cu ce-a spus puştiul.

— Nu, da de unde.

Surprins, Web îşi ridică privirea. Romano se uita drept înainte.

— De ce nu?

— Pentru că nu era nimic adevărat.

— Apreciez asta.

— Îmi dau seama când copiii mint cu neruşinare, băieţii mei o fac destul de des. Cred că doream doar să te întărât. Se pare că mi-am făcut un obicei.

— Dar mie chiar nu-mi vine să cred că puştiul a spus aşa ceva, Paulie. I-am salvat fundu'. La dracu, a avut noroc de două ori. Doar datorită mie nu mai are încă o gaură de glonţ în cap.

Romano se uită la el, uimit.

— Băiatul ăla nu avea nicio rană de glonţ.

— Ba sigur că avea, pe obrazul stâng. Şi pe frunte avea o tăietură de cuţit, lungă cât degetul meu mic.

Romano scutură din cap.

— Uite ce e, Web, eu am stat cu puştiul şi poate că nu i-am dat prea multă atenţie, dar n-aş fi trecut cu vederea ceva de genul ăsta. Ştiu cum arată o rană de glonţ, fiindcă am şi eu una. Şi e al naibii de sigur că am găurit destui tipi şi ştiu cum arătau.

Web se ridică drept în picioare.

— De ce culoare avea pielea?

— Ce dracu tot spui, cum adică de ce culoare avea

pielea? Era negru!

— Fir-ar să fie, ştiu asta, Paulie! Voiam să zic, era o culoare mai deschisă? Sau era întunecată?

— Deschisă. Catifelată ca a unui fund de bebeluş şi fără niciun semn. Jur pe ce-am mai sfânt.

Web izbi cu pumnul în braţul şezlongului.

— La naiba!

Kevin Westbrook, adică puştiul care îi ieşise lui în cale, avea pielea de culoarea maronie a ciocolatei.

După ce prânzi cu familia Romano, Web îi făcu o vizită lui Mickey Cortez şi află aceeaşi poveste. Cortez nu auzise nimic altceva de la băiat. Nu-l putea identifica pe ştabul care îl luase, dar confirmă ora la care se întâmplase asta. Şi băiatul nu avea nicio rană de glonţ pe obraz.

Aşa că, cine îl înlocuise pe puşti? Şi de ce?

CAPITOLUL 11

Fred Watkins coborî din automobilul său după ce petrecuse încă o zi lungă ca procuror al Statelor Unite. Avea nevoie de o oră şi jumătate de mers cu maşina ca să ajungă în Washington din suburbia sa din Virginia de Nord şi cam tot de atâta timp ca să se întoarcă acasă. Nouăzeci de minute ca să parcurgă nu mai mult de şaisprezece kilometri – gândul ăsta îl făcu să scuture din cap. Cu toate că era treaz de la patru dimineaţa şi că trudise deja zece ore în ziua aceea, îl mai aşteptau încă cel puţin trei ore de muncă în micul studio din locuinţa sa, pe care îl folosea drept birou. După o cină frugală şi un scurt răstimp plăcut petrecut alături de soţia şi de copiii săi ajunşi la vârsta adolescenţei, urma să lucreze până după miezul nopţii. Watkins se specializase în cercetarea cazurilor gangsterilor de înaltă clasă, în cadrul Departamentului de Justiţie din Washington, după ce fusese vreme îndelungată doar un umil procuror general din Richmond, care judeca orice tâlhărie îi ieşea în cale. Îşi iubea munca şi simţea că aduce un real serviciu ţării sale. Era plătit în mod rezonabil pentru ceea ce făcea şi, cu toate că orele erau uneori prea lungi, era de părere că viaţa sa luase o turnură favorabilă. Cel mai mare dintre copiii săi avea să meargă la facultate în toamnă, iar mezinul urma să facă acelaşi lucru peste doi ani. Plănuise, împreună cu soţia, să înceapă apoi să călătorească, să vadă acele părţi ale lumii care le erau cunoscute doar din reviste. Watkins mai visa şi să se pensioneze înainte de vreme şi să predea apoi dreptul, în calitate de suplinitor, la Universitatea din Virginia, de unde îşi obţinuse diploma el însuşi. El şi soţia sa se gândeau să se mute, poate, într-o bună zi, definitiv în

Charlottesville şi să scape, o dată pentru totdeauna, de acea citadelă a traficului rutier care devenise Virginia de Nord.

Îşi frecă uşor ceafa şi trase în piept aerul proaspăt al serii plăcute, răcoroase. În ansamblu, planul era bun; cel puţin, el şi soţia sa aveau un plan. Unii dintre colegii săi refuzau, în mod vădit, să se gândească dincolo de ziua de mâine şi, cu atât mai puţin, la anii care aveau să vină. Dar el fusese întotdeauna un om realist, cu bun simţ. Acesta era modul în care îşi aborda cariera avocăţească şi în care îşi aranja viaţa. Închise uşa maşinii şi o porni, de-a lungul trotuarului, către locuinţa sa. Pe drum, îi făcu cu mâna unui vecin care ieşea, cu maşina, de pe aleea din faţa casei. Alături, un alt vecin pregătea o friptură la grătar şi aroma cărnii fripte îi umplu nările. Ar fi putut să pregătească şi el aşa ceva în seara aceea.

Ca mai toată lumea din zona Washingtonului, Watkins citise despre ambuscada în care nimerise o unitate a Brigăzii de Salvare a Ostaticilor cu foarte mult interes şi cu o profundă disperare. Lucrase cândva la un caz împreună cu unii dintre oamenii aceia şi nu avea decât vorbe de laudă la adresa curajului şi a profesionalismului lor. Erau cei mai buni, cel puţin din punctul lui de vedere, şi făceau ceea ce, realmente, nu-şi dorea nimeni altcineva. Înainte de a vedea prin ce trecuseră ei, se crezuse un tip greu de impresionat. Îi părea rău mai ales de familiile lor şi se gândea să se intereseze dacă fusese creat vreun fond pentru ajutorarea acestora. Dacă nu exista, intenţiona să înfiinţeze chiar el unul. Era încă un punct care trebuia adăugat pe mai vechea listă cu cele pe care le avea de făcut, dar, după părerea lui, aşa mergeau lucrurile în viaţă.

Nu o zări decât când se înălţă brusc din tufişuri şi se năpusti direct spre el. Ţipă, apoi se aplecă brusc. Pasărea îl rată cu câţiva centimetri; era aceeaşi afurisită de gaiţă albastră. În cele mai multe nopţi, creatura părea să stea la

pândă, în aşteptarea lui, ca şi cum ar fi făcut tot ce-i stătea în puteri ca să-l sperie, provocându-i un infarct prematur.

— Nu şi de data asta, îi spuse Watkins făpturii înaripate. Şi nici altă dată. Îţi vin de hac până să-mi vii tu mie.

Râse, satisfăcut, şi o luă spre veranda din faţa casei. În timp ce deschidea uşa din faţă, celularul lui începu să sune. „Acum ce mai e?" se gândi. Foarte puţini oameni îi ştiau numărul. Una era soţia lui, dar ea nu avea de ce să-l sune, pentru că, fără îndoială, îl văzuse parcând pe alee. Probabil că erau cei de la birou. Şi, dacă erau ei, însemna că se întâmplase ceva care avea să-i ocupe tot restul serii sau poate chiar i se cerea să facă stânga-mprejur şi să se reîntoarcă în oraş.

Îşi scoase telefonul, văzu că identitatea celui care îl suna nu era afişată şi se gândi să nu răspundă. Dar nu aşa proceda de obicei Fred Watkins. Ar fi putut fi important, deşi era posibil şi ca, pur şi simplu, cineva să fi greşit numărul. „Nu, nu facem niciun grătar în seara asta", se gândi în timp ce apăsa tasta de acceptare a convorbirii, pregătit să dea piept cu orice o fi fost.

Găsiră ceea ce mai rămăsese din Fred Watkins în gardul viu al vecinului de vizavi, acolo unde îl azvârlise explozia care îi spulberase casa. În momentul în care apăsase butonul, o scânteie minusculă, generată de telefonul său, aprinsese gazul care îi umpluse locuinţa şi pe care el avusese puţine şanse de a-l simţi când deschisese uşa, din cauza aromelor cărnii fripte pe grătarul de alături. Servieta sa reuşise cumva să supravieţuiască, încă strânsă într-o mână din care nu mai rămăsese, practic, decât osul. Hârtiile sale preţioase erau intacte, gata pregătite pentru un alt procuror, care urma să preia cazul celui decedat. Trupurile soţiei şi ale copiilor lui fuseseră descoperite printre dărâmături. Autopsia avea să demonstreze că se asfixiaseră şi că erau deja morţi în momentul exploziei. Avură nevoie de patru ore ca să potolească focul şi încă

două case fuseseră înghiţite de flăcări înainte ca incendiul să fie stins. Din fericire, nimeni altcineva nu fusese grav rănit. Numai familia Watkins îşi încetase existenţa.

Întrebările despre modul în care cei doi soţi aveau să îşi petreacă anii de pensie, după o viaţă de muncă susţinută, erau menite să dispară odată cu ei. Iar descoperirea celularului lui Watkins nu fusese o problemă, pentru că i se topise în mână.

Cam la aceeaşi oră la care Watkins îşi găsea sfârşitul, la o sută patruzeci şi cinci de kilometri sud de Richmond, judecătorul Louis Leadbetter urcă în partea din spate a unei maşini guvernamentale, sub privirea atentă a unui şerif al Statelor Unite. Leadbetter era judecător federal, poziţie pe care o deţinea de doi ani, de când fusese promovat de la rangul de judecător-şef al Curţii Itinerante din Richmond. Pentru că era relativ tânăr – avea doar patruzeci şi şase de ani – şi datorită excepţionalei sale abilităţi legislative, multe persoane sus-puse îşi aţintiseră ochii asupra lui, considerându-l un candidat potenţial pentru a Cincea Curte Itinerantă de Apel şi, într-o bună zi, poate chiar şi pentru un loc la Curtea Supremă a Statelor Unite. În calitate de judecător, Leadbetter conduse numeroase procese, mai mult sau mai puţin complexe, emoţionante şi cu potenţial exploziv. O serie de indivizi pe care îi trimisese în închisoare îi ameninţaseră viaţa. O dată fusese pe punctul de a cădea victimă unei scrisori capcană, trimise de o organizaţie de albi super-macho, cărora le displăcea credinţa lui nesmintită că toţi oamenii, indiferent de apartenenţa religioasă, de culoarea pielii sau de etnie, erau egali în faţa lui Dumnezeu şi a legii. Aceste amănunte impuseseră ca, pentru Leadbetter, să fie luate măsuri suplimentare de protecţie, dar preocuparea pentru siguranţa sa crescuse şi mai mult din cauza unor evenimente recente.

Un bărbat care jurase să se răzbune pe Leadbetter scăpase din închisoare, evadând într-un mod plin de cutezanţă. Cu toate că închisoarea respectivă se afla la o foarte mare distanţă, iar ameninţările fuseseră proferate cu mai mulţi ani în urmă, autorităţile hotărâseră, cu înţelepciune, să nu-şi asume niciun risc în ceea ce-l privea pe acest judecător de prima mână. Dinspre partea lui Leadbetter nu ar fi dorit decât să trăiască la fel ca şi până atunci, iar întărirea pazei nu îl încânta în mod deosebit. Totuşi, ţinând cont că scăpase o dată de la moarte ca prin urechile acului, era suficient de realist pentru a-şi da seama că îngrijorarea era, probabil, îndreptăţită. Şi nu dorea să moară în mod violent, de mâna unui mizerabil care ar fi trebuit să putrezească în închisoare; judecătorul Leadbetter nu intenţiona să-i ofere individului această satisfacţie.

— Ceva noutăţi despre Free? îl întrebă pe şerif.

Faptul că evadatul se numea Free[24] îl măcinase întotdeauna pe Leadbetter. Ernest B. Free. Bineînţeles că iniţiala şi numele de familie nu erau cele adevărate. Şi le schimbase, în mod legal, când se alăturase unei grupări paramilitare neoconservatoare, ai cărei membri îşi luaseră, cu toţii, acel nume, simbolizând faptul că percepeau o ameninţare la adresa libertăţii lor. De fapt, grupul se autointitulase Frăţia Libertăţii, ceea ce suna ironic, atâta vreme cât erau violenţi şi intoleranţi faţă de toţi cei care nu le semănau sau le dezaprobau convingerile pline de ură. Era genul de organizaţie de care America se putea lipsi cu siguranţă, fiind, totodată, un exemplu de grup extrem de nepopular favorizat de Constituţia Statelor Unite, al cărei prim amendament fusese conceput pentru a-i oferi protecţie. Dar nu şi în cazul când un astfel de grup comitea omoruri. Nu, nu şi atunci când ucidea. Nicio bucată de hârtie, oricât ar fi fost de apreciată, nu putea

24 Liber

proteja pe nimeni de consecinţele unei astfel de fapte.

Împreună cu alţi membri ai grupării sale, Free intrase cu forţa într-o şcoală, unde împuşcaseră mortal două profesoare şi luaseră ostatici o mulţime de elevi şi de profesori. Autorităţile locale înconjuraseră şcoala şi la faţa locului fusese adusă o echipă SWAT, dar Free şi ai lui erau înarmaţi până în dinţi cu arme automate şi aveau veste antiglonţ. De aceea fuseseră chemaţi, de la Quantico, reprezentanţii federali ai legii, specializaţi în eliberarea ostaticilor. La început, lucrurile păreau să evolueze către un sfârşit paşnic, dar în şcoală răbufniseră focuri de armă şi, în final, Brigada de Salvare a Ostaticilor intrase înăuntru. Urmase o luptă oribilă. Leadbetter încă îşi mai putea aminti imaginea distinctă a unui băiat care zăcea, mort, pe duşumea, alături de două profesoare. Într-un târziu, Ernest B. Free, rănit, se predase, după ce toţi complicii săi fuseseră doborâţi cu focuri de armă.

Se pusese întrebarea dacă Free urma să fie judecat de o instanţă federală sau de una locală. Cu toate că se credea că şcoala fusese aleasă pentru că era un element activ, magnetizant, al integrării şi al intensificării relaţiilor interrasiale, iar convingerile rasiste ale lui Free erau binecunoscute, totul ar fi fost greu de dovedit, recunoscuse Leadbetter. Pentru început, cei trei oameni ucişi – profesoarele şi băieţelul – erau albi, fapt pentru care a-l judeca pe Free sub acuzaţia de ură rasială părea o întreprindere relativ lipsită de sorţi de izbândă. Şi, de vreme ce, practic, Free putea fi acuzat pentru agresarea unor ofiţeri federali, se părea că cea mai bună alegere era să se simplifice lucrurile, aducându-l în faţa unei instanţe locale, care să ceară pedeapsa cu moartea pentru multiple crime. Dar rezultatul nu fusese cel scontat de toată lumea.

— Nu, domnule judecător, răspunse şeriful, scoţându-l pe Leadbetter dintre amintiri. Se ocupa de paza lui de o bună bucată de vreme şi cei doi erau în raporturi foarte

bune. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, planul tipului este să ajungă în Mexic, apoi în America de Sud. Ca să intre în cârdăşie cu ceva nazişti, cu oameni de teapa lui.

— Ei bine, sper să-l prindă şi să-l ducă înapoi, acolo unde îi e locul, spuse Leadbetter.

— O, probabil că aşa va fi. Se ocupă de asta federalii şi ei găsesc cu siguranţă o soluţie.

— Vreau ca ticălosul ăla să primească pedeapsa cu moartea. Asta merită.

Era una dintre puţinele regrete cu care rămăsese Leadbetter din vremea când fusese judecător la curtea itinerantă. Dar avocatul care îl apărase pe Free ridicase problema sănătăţii mintale şi se menţinuse pe muchie de cuţit cu prezumţia spălării creierului de către „sectă" pentru că aşa descrisese gruparea căreia îi aparţinea Free. Procurorul se mulţumise să-şi facă meseria şi, în mintea reprezentanţilor acuzării, îndoiala asupra avantajelor unei condamnări depline, fusese, după toate aparenţele, destul de puternică pentru a-i face să ajungă la o înţelegere cu apărarea înainte de întoarcerea juraţilor. Free primise douăzeci de ani de închisoare, având şansa, oricum infimă, de a beneficia cândva de o eliberare condiţionată. Leadbetter nu fusese de acord cu înţelegerea, totuşi nu avusese de ales şi trebuise să cedeze. Mai târziu, presa făcuse un sondaj informativ pentru a afla părerea juraţilor. Şi atunci Free fusese cu adevărat cel care râde la urmă. Toţi membrii juriului l-ar fi considerat vinovat şi cu toţii ar fi propus condamnarea la moarte. Jurnaliştii avuseseră atunci o zi bogată în evenimente. Toată lumea sfârşise primind un ou în plină faţă. Free fusese transferat, pentru o diversitate de motive, într-o închisoare de maximă securitate din centrul ţării. Era locul de unde evadase.

Leadbetter îşi întoarse privirile către servieta sa. Înăuntru se afla, împăturit cu grijă, un exemplar din îndrăgitul său *New York Times.* Leadbetter se născuse şi

mersese la şcoală în New York, înainte de a o porni către sud şi de a se stabili în Richmond. Îşi transplantase dragostea faţă de yankei asupra noului lui cămin, dar, în fiecare seară, după ce ajungea acasă, citea *Times* exact vreme de o oră. Acesta fusese obiceiul său în toţi anii petrecuţi în magistratură, iar ziarul îi era anume adus la tribunal, în fiecare zi, înainte de plecare. Era unul dintre puţinele momente de relaxare de care mai era capabil să se bucure.

În timp ce scotea maşina din garajul tribunalului, telefonul şerifului sună, iar el răspunse.

— Ce anume? Da, domnule judecător. Da, domnule, am să-i spun. Lăsă telefonul jos şi zise: Era domnul judecător Mackey. Voia să vă spun să vă uitaţi la ultima pagină din interiorul primei părţi din *Times*, dacă vreţi să vedeţi ceva cu adevărat uluitor.

— A spus despre ce e vorba?

— Nu domnule, doar că să vă uitaţi şi să-l sunaţi apoi.

Leadbetter se uită la ziar, devenind din ce în ce mai curios.

Mackey îi era bun prieten şi preocupările lui intelectuale erau similare cu ale lui Leadbetter. Dacă Mackey considera ceva fascinant, probabil că tot aşa i se părea şi lui. Maşina se opri la un semafor. Leadbetter nu putea citi când automobilul era în mişcare fără să i se facă extrem de rău. Scoase ziarul, dar în automobil era prea întuneric ca să poată vedea ceva. Se întinse, apăsă comutatorul care aprindea lumina pentru citit şi deschise ziarul.

Agasat, şeriful privi peste umăr şi zise:

— Domnule judecător, v-am rugat să nu aprindeţi lumina aia. Vă transformă într-o ţintă…

Zuruitul sticlei sparte îl făcu pe şerif să îngheţe, ca şi priveliştea judecătorului Louis Leadbetter care se răsturnă, cu faţa în jos, peste preţiosul său *New York Times*, ale cărui pagini erau acum mânjite de sângele lui.

CAPITOLUL 12

Web află că mama lui Kevin Westbrook era probabil moartă, cu toate că nimeni nu putea afirma că e sigur de asta. Femeia dispăruse cu ani în urmă. Ca mare amatoare de metamfetamină şi de cocaină, era foarte probabil să-şi fi sfârşit viaţa din pricina înţepăturii unui ac murdar sau prizând droguri contrafăcute. Identitatea tatălui lui Kevin nu era cunoscută. În lumea în care sălăşluia băiatul, astfel de lacune în biografia personală nu erau, după toate aparenţele, neobişnuite. Maşina lui Web pătrunse într-o zonă din Anacostia pe care o evitau până şi poliţaii, îndreptându-se spre o casă prăpădită, cu două apartamente, situată în mijlocul altora de acelaşi soi şi în care se spunea că ar fi locuit Kevin, laolaltă cu o amestecătură de veri de-ai doilea, surori de-ale bunicilor, alte soiuri de rude îndepărtate şi cu un fel de unchi sau de cumnaţi vitregi. Web nu era lămurit care era statutul băiatului printre ei şi, după toate aparenţele, nici ceilalţi nu prea ştiau. Erau tipul nou, perfecţionat, de familie americană gen nucleu. Zona arăta de parcă un reactor ar fi avut scurgeri prin împrejurimi vreme de câteva decenii. Se părea că acolo nu puteau creşte florile şi copacii; iarba din micile curţi era de un galben bolnăvicios; până şi câinii şi pisicile de pe stradă arătau de parcă ar fi fost gata să se prăbuşească. Fiecare om, loc şi obiect părea cât se poate de uzat.

În interior, casa era un morman de gunoi. De afară, duhoarea fetidă de resturi intrate în putrefacţie era covârşitoare, iar înăuntru miasmele scârboase erau şi mai intense, din cauza spaţiului închis. Acest amestec letal îl izbi pe Web, imediat ce intră pe uşă, cu atâta putere, încât

se gândi că ar fi fost posibil să-şi găsească sfârşitul pupând duşumeaua. Dumnezeule, el ar fi preferat oricând gazul lacrimogen în locul unor asemenea toxine fabricate în casă.

Oamenii pe care îi avea în faţă nu păreau excesiv de îngrijoraţi pentru că Kevin nu se afla printre ei. Poate că puştiul avea obiceiul să dispară după schimburile de focuri.

— Am vorbit cu sticleţii, spuse un tânăr ursuz, care stătea pe canapea, mai degrabă scuipând cuvintele către Web, decât rostindu-le.

— Eu sunt aici ca să duc treaba până la capăt, zise Web, care nu dorea nici măcar să se gândească ce i-ar fi făcut Bates dacă ar fi descoperit că adulmecă prin jur pe cont propriu.

Ei bine, le datora asta lui Rinner şi celorlalţi băieţi, iar politica oficială a Biroului putea să se ducă naibii. Totuşi, stomacul lui era un ghem de nervi, care i se înmulţeau nestingheriţi în măruntaie.

— Tacă-ţi fleanca, Jerome, spuse femeia cu aspect de bunicuţă care stătea alături de el.

Avea părul argintiu, nişte ochelari mari, sâni enormi şi nu părea o palavragioaică. Nu îi spusese lui Web cum o cheamă şi nici el nu insistase; numele ei exista, fără îndoială, în dosarele FBI, dar el o depistase apelând la alte surse. Ea avea dimensiunile unui mic automobil şi lăsa impresia că îl putea da gata pe Jerome fără nicio problemă. La naiba, după cum arăta, l-ar fi putut da gata pe *Web,* fără nicio problemă. Înainte de a scoate lanţul de la uşă, îi ceruse de două ori să-i arate insigna şi legitimaţia.

— Nu-mi place să-mi intre în casă oameni pe care nu-i cunosc, îi explicase. Fie ei poliţişti sau nu. De când mi-aduc aminte, locul ăsta nu a fost niciodată sigur. Şi încă din *toate* punctele de vedere.

Vorbise înălţând din sprâncene, cu o privire

atotştiutoare, care îl pătrunsese pe Web până în adâncul sufletului lui de federal pus în slujba legii.

„De fapt, eu nu-mi doresc să mă aflu aici, intenţionase Web să-i spună, mai ales fiindcă trebuie să-mi ţin respiraţia ca să nu vărs.” După ce se aşeză, putu vedea, printre crăpăturile largi ale scândurilor din podea, singurele care îi despărţeau de argila compactă pe care fusese clădită casa. Se gândi că locul trebuie să fi fost tare călduros iarna. Afară erau cam douăzeci şi unu de grade şi, după cum simţea el, în interior temperatura era de zero grade. Lipseau zgomotul reconfortant al unui cuptor în funcţiune şi aromele de mâncare gustoasă, care să fi fiert la foc mic în bucătăria prietenoasă a bunicii. În colţul opus al camerei se afla un morman de cutii de pepsi dietetic. Cineva îşi supraveghea greutatea. Totuşi, alături de ele era o colină de resturi de la McDonald’s. Probabil lăsate de Jerome, îşi imagină Web. Arăta ca un amator de hamburgeri şi de cartofi prăjiţi.

— Vă înţeleg, zise Web. Locuiţi de multă vreme aici?

Jerome se mulţumi să pufnească, în timp ce bunica îşi coborî privirea către mâinile ei încleştate.

— De trei luni, spuse. În casa cealaltă am stat multă vreme. O aranjaserăm ca lumea.

— Dar pe urmă s-au gândit că noi făceam prea mulţi bani ca să stăm într-un loc atât de frumos şi ne-au dat afară, adăugă supărat Jerome. Pur şi simplu, ne-au dat un şut în fund.

— Nimeni n-a zis că viaţa e dreaptă, Jerome, îi spuse ea. Îşi roti privirea în jurul încăperii murdare şi trase adânc aer în piept, ceea ce păru să secătuiască toate speranţele lui Web. O să aranjăm şi locul ăsta. O să fie bine.

Dar Web observă că nu părea prea convinsă.

— Poliţia a făcut progrese în legătură cu dispariţia lui Kevin?

— De ce nu te duci să-i întrebi? făcu bunica. Pen’ că

nouă nu ne spun nimic despre bietu’ Kevin.

— I-au pierdut urma, spuse Jerome în timp ce se afunda mai bine în teancul de perne deformate şi pătate din belşug pe care îl numeau canapea.

Web nu-şi putea da seama dacă mai avea şi cadru. În raza lui vizuală, tavanul era crăpat în trei locuri diferite şi se deformase, lăsându-se în jos, într-o asemenea măsură, încât aproape că nu mai aveai nevoie de scări ca să ajungi la etaj, era suficient să te întinzi şi să te tragi apoi în sus. Pe pereţi creştea mucegai negru, sub care se afla probabil şi vopsea. Şi, fără îndoială, azbestul atârna în jurul ţevilor. Pretutindeni erau excremente de rozătoare, iar Web ar fi pariat pe o mie de dolari că termitele devoraseră cea mai mare parte a lemnului din care era făcută casa, acesta fiind probabil motivul pentru care era uşor înclinată spre stânga, aşa cum observase când se apropiase, mergând pe trotuarul din faţă. Inspectorii care se ocupau de clădiri fie că scoseseră zona din evidenţă, fie că erau pe undeva, bând cafele şi distrându-se pe seama ei.

— Aveţi vreo poză de-a lui Kevin?

— Sigur că avem, am dat una poliţiei, spuse bunica.

— Mai aveţi încă una?

— Ei, n-avem de gând să continuăm să vă dăm maculatură, mârâi Jerome.

Web se aplecă în faţă, pentru ca mânerul pistolului să i se contureze mai bine sub haină.

— Ba da, Jerome, o să ne daţi. Şi, dacă nu-ţi schimbi purtările, o să-ţi tărăsc fundul până-n centru, unde putem să-ţi luăm dosarul şi să alegem toate dovezile vrednice de reţinut, care să te trimită puţin la răcoare, în afară de cazul în care vrei să-ţi dai silinţa, în loc să mă tragi pe sfoară şi să pretinzi că n-ai fost niciodată arestat, isteţule.

— Rahat, murmură Jerome, privind într-o parte.

— Gura, Jerome, spuse bunica. Ţine-ţi gura aia afurisită.

„Mulţumesc, mamaie”, gândi Web.

Ea scoase un mic portofel din care trase afară o fotografie. I-o întinse lui Web şi, făcând asta, degetele începură să-i tremure uşor şi vocea i se opri în gâtlej, dar îşi reveni imediat.

— E ultima poză a lui pe care o mai am. Te rog să n-o pierzi.

— O să am mare grijă de ea. Ţi-o aduc înapoi.

Web privi fotografia. Kevin. Cel puţin, acel Kevin pe care el îl salvase pe alee. Aşadar, copilul pentru care Cortez şi Romano o făcuseră pe dădacele era un altul, care îi minţise spunându-le că era Kevin Westbrook. Pentru asta trebuie să fi existat un plan şi trebuie să fi fost pus în aplicare din zbor. Totuşi, cu ce scop?

— Spuneai că i-ai dat poliţiei o fotografie de-a lui Kevin?

Bunica încuviinţă, dând din cap.

— E un băiat bun. Ştii, merge la şcoală şi o face aproape în fiecare zi. La o şcoală specială, fiindcă şi el e un copil remarcabil, adăugă, plină de mândrie.

Web ştia că, în locul acela, mersul la şcoală era o realizare deosebită, egalată doar de supravieţuirea pe timp de noapte.

— Sunt sigur că e băiat bun.

Se uită la ochii holbaţi ai lui Jerome, criminalul în devenire. „Şi tu ai fost un băiat bun cândva, nu-i aşa, Jerome?”

— Erau poliţişti în uniformă?

Jerome se ridică în picioare.

— Da ce, ne crezi idioţi? Erau de la FBI, omule, ca şi tine.

— Stai jos, Jerome, spuse Web.

— Stai jos, Jerome, îl avertiză bunica, iar Jerome se aşează.

Web făcea raţionamente cu rapiditate. Aşadar, dacă Biroul avea o fotografie a lui Kevin, atunci ştiau că aveau în custodie un alt băiat. Sau nu ştiau? Romano nu avusese

niciun indiciu despre existenţa a doi băieţi. El îl descrisese pe puşti doar ca fiind negru. Dacă asta era tot ce conţinea raportul oficial? Dacă falsul Kevin Westbrook dispăruse înainte ca Bates şi ceilalţi să ajungă la faţa locului, atunci tot ceea ce ştiau era că un puşti de culoare, de vreo zece ani, pe nume Kevin Westbrook, care locuia la adresa cutare şi cutare de lângă alee, dispăruse. Veniseră acolo ca să discute cu familia şi ca să obţină o fotografie, ceea ce şi făcuseră şi îşi continuau investigaţiile. Nu era sigur că urmau să se ducă, pentru o identificare, la Romano şi la Cortez, mai ales că nu aveau niciun motiv care să-i facă să suspecteze o înlocuire. Iar Ken McCarthy spusese că lunetiştii nu se uitaseră la adevăratul Kevin când echipa Charlie trecuse pe lângă el, în drum spre curte. Probabil că Web era singurul care ştia de înşelăciune.

Web privi în jur şi, de dragul bunicii, sau oricare ar fi fost legătura ei de rudenie cu Kevin, se strădui din greu să nu-şi trădeze dezgustul.

— Kevin locuieşte într-adevăr aici?

Bates spusese că locuinţa lui Kevin era mizerabilă şi că băiatul o evita, probabil, de câte ori putea, ceea ce ar fi explicat de ce era singur afară, la miezul nopţii, în loc să fie în pat. Ceea ce îl înconjura era îngrozitor, într-adevăr, dar probabil nu mai rău decât în majoritatea celorlalte case de acolo. Sărăcia şi crima erau pretutindeni, iar amprenta pe care şi-o puneau nu era, sub nicio formă, plăcută. Cu toate acestea, bunica părea puternică precum o stâncă. Era o femeie de treabă şi se părea că îl iubea cu adevărat pe Kevin. De ce ar fi încercat băiatul să o evite?

Bunica şi Jerome schimbară o privire.

— Cel mai adesea, spuse ea.

— Şi unde stătea în restul timpului?

Niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt. Web îi urmări cu privirea în timp ce bătrâna îşi coborî ochii în poala ei largă, iar Jerome şi-i închise pe ai săi, legănându-şi capul,

probabil în ritmul unei muzici trăsnet care îi răsuna în minte.

— Am înţeles că are şi un frate. Stă la el *uneori?*

Jerome îşi deschise brusc ochii, iar bunica nu-şi mai privi poalele. De fapt, feţele li se schimonosiră de parcă Web ar fi îndreptat către ei o armă şi le-ar fi spus să-şi ia adio de la viaţă.

— Nu-l cunosc, nu l-am văzut niciodată, se precipită ea, legănându-se înainte şi înapoi, ca şi cum ceva ar fi început să o doară pe neaşteptate.

Şi, în momentul acela, nu mai lăsa impresia că ar fi putut da gata pe cineva. Arăta ca o femeie bătrână, îngrozită până în măduva oaselor.

Când Web îşi întoarse privirea spre Jerome, acesta sări în sus şi ieşi din încăpere înainte ca el să fi avut timp să se ridice în picioare. Auzi uşa de la intrare deschizându-se, apoi trântindu-se, după care urmă zgomotul făcut de nişte picioare care se îndepărtau în goană.

Web se uită din nou la bătrână.

— Nici Jerome nu-l cunoaşte, spuse ea.

CAPITOLUL 13

Sosi şi ziua slujbei comemorative oficiale, când Web se trezi devreme, făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă cu cel mai bun dintre costumele sale. Venise momentul de a-i onora şi de a-i jeli în mod oficial pe toţi prietenii săi, iar el nu-şi dorea decât să o ia la fugă din răsputeri.

Nu discutase cu Bates nici despre cele aflate de la Romano şi de la Cortez, nici despre vizita sa acasă la Kevin. Nu ştia cu certitudine de ce nu o făcuse, ci doar că nu se simţea dispus să se încreadă în nimeni şi că Bates l-ar fi mustrat, fără îndoială, pentru că se amestecase în anchetă. După părerea lui Web, Bates îl identificase pe puşti drept Kevin Westbrook, ceea ce însemna fie că acesta îi spusese că aşa se numea, fie că o aflase de la Romano şi Cortez, dacă băiatul dispăruse înainte de sosirea lui la faţa locului. Web ar fi avut nevoie să i se confirme care era adevărul. Dacă Bates îl văzuse pe celălalt băiat, ar fi trebuit să-şi dea seama că erau implicaţi doi puştani când luase fotografia de la bunică.

Aşadar, Web îi dăduse băiatului care avea o rană de glonţ pe obraz un bilet pe care să li-l ducă celor din HRT. Băiatul îi spusese că se numea Kevin. Biletul fusese predat, dar, după toate aparenţele, nu de către puştiul care îl primise de la Web. Ceea ce însemna că, în răstimpul scurs între momentul în care el îi dăduse un bilet puştiului care îşi spunea Kevin şi cel în care acesta ajunsese la destinaţie, copilul fusese înlocuit cu un altul. Asta nu se putuse întâmpla decât pe alee, în zona cuprinsă între punctul unde se afla Web şi cel ocupat de unitatea de asalt HRT. Deşi nu era vorba de cine ştie ce spaţiu, era totuşi suficient pentru a se face substituirea, ceea ce sugera că

nişte oameni stătuseră la pândă undeva, pe alee, aşteptând să se întâmple asta, sau poate aşteptând să se petreacă o groază de lucruri.

Oare apariţia lui Kevin în acel loc fusese premeditată? Oare puştiul lucra pentru fratele lui, Marele F? Trebuia să verifice dacă existau supravieţuitori şi nu se aşteptase să dea peste vreunul? Iar faptul că îl găsise pe Web în viaţă dăduse peste cap planul cuiva? În ce naiba ar fi putut consta acel plan? De ce să fi fost băiatul luat de acolo şi înlocuit cu altul? De ce minţise falsul Kevin, pretinzând că Web era un laş? Şi cine era ştabul care îl luase pe înlocuitor? Bates nu scotea aproape nicio vorbă despre dispariţia copilului. Ştabul cu care vorbise Romano chiar o fi fost un agent FBI? Dacă nu, cum de reuşise un şarlatan să se ducă direct la Romano şi Cortez, cu o legitimaţie şi cu un curaj destul de impresionant ca să-i prostească, şi să plece cu graţie, împreună cu un *alt* impostor? Totul era derutant, iar Web avea atât de multe suspiciuni, încât a i se adresa lui Bates ca să capete nişte răspunsuri şi ca să i se împărtăşească nişte informaţii nu reprezenta unul dintre primele puncte de pe lista sa de priorităţi.

Îşi parcă Mustang-ul Match One cât mai aproape posibil de biserică. Acolo erau deja destule maşini şi destul de puţine spaţii de parcare. Biserica era un monolit de piatră, cu înfăţişare posomorâtă, construită în ultima parte a secolului al nouăsprezecelea, când deviza arhitecţilor era: „Lăcaşul tău de închinăciune trebuie să aibă mai multe turnuri, balcoane, coloane ionice, bolţi, frontoane, uşi, ferestre şi frize decât al vecinului tău”.

Acela era sfântul lăcaş în care preşedinţii, membrii Curţii Supreme de Justiţie şi ai Congresului, ambasadorii şi alţi demnitari mai mărunţi, de diferite ranguri, îşi intonau imnurile religioase şi îşi făceau rugăciunile şi, foarte rar, confesiunile. Liderii politici erau adesea fotografiaţi sau filmaţi urcând sau coborând pe treptele largi, cu Biblia în

mână şi cu o expresie cucernică pe chip. În ciuda faptului că, în America, avusese loc separarea bisericii de stat, Web fusese întotdeauna de părere că votanţilor le plăcea ca aleşii lor să dea dovadă de un dram de evlavie. Niciunul dintre agenţii HRT nu frecventa biserica aceea, dar politicienii aveau nevoie de o scenă amplă, de pe care să-şi rostească vorbele de consolare. Iar micul lăcaş religios din pădurea de lângă Quantico, în care unii dintre membrii echipei Charlie asistau, de fapt, la serviciul divin, nu era, se pare, locul potrivit.

Cerul era senin, soarele cald, iar adierea vântului blândă şi răcoroasă. Lui Web după-amiaza i se părea prea frumoasă pentru un lucru atât de deprimant ca o slujbă comemorativă. Totuşi, urcă treptele bisericii, fiecare lovitură dată pietrei acestora de tocurile pantofilor săi lustruiţi simulând clinchetul butoiaşului care se roteşte al unui pistol – un locaş, un glonţ şi, de fiecare dată, poate, o viaţă sacrificată. Presupunea că astfel de analogii violente erau o parte din viaţa lui. Acolo unde alţii întrezăreau speranţa, el nu vedea decât rănile sângerânde ale omenirii degenerate, intrate în putrefacţie. Dumnezeule, având o astfel de atitudine, nici nu era de mirare că nu era niciodată invitat la petreceri.

Agenţii din Serviciul Secret erau pretutindeni, cu pistoalele în tocuri de umăr, cu chipuri inexpresive şi cabluri spiralate la urechi. Web trebui să treacă printr-un detector de metale înainte de a intra în biserică. Îşi arătă arma şi legitimaţia FBI, dându-le astfel de înţeles celor din Serviciul Secret că nu se despărţea de pistolul său decât mort.

Imediat ce deschise uşa, aproape că se izbi de mulţimea care se comprimase, cumva, până la dimensiunile spaţiului disponibil. Folosi tactica mai degrabă necivilizată de a-şi arăta insigna FBI şi marea de oameni se despică, permiţându-i să o străbată. Echipa aferentă unei camere

de luat vederi se instalase într-un colţ şi transmitea întregul spectacol. „Ce idiot îngăduise una ca asta?” se întrebă Web. Şi cine anume avusese ideea să invite toată adunătura aia mizerabilă la o ceremonie care trebuia să fie intimă? Aşa îşi aminteau supravieţuitorii de morţii lor, într-un circ?

Cu ajutorul câtorva agenţi care îi erau colegi, Web izbuti să se strecoare pe un şir de bănci şi abia apoi privi împrejur.

Familiile stăteau în primele două rânduri din faţă, care fuseseră izolate cu un cordon. Web îşi înclină capul, spunând câte o rugăciune pentru fiecare dintre morţi, zăbovind cel mai mult asupra lui Teddy Rinner, care fusese mentorul său, un agent excelent, un tată minunat şi un om bun din toate punctele de vedere. Vărsă o lacrimă când realiză cât de mult pierduse, de fapt, în acele câteva momente de iad. Totuşi, când privi în faţă, spre locul unde stăteau familiile, ştiu că nu pierduse la fel de mult ca oamenii aceia.

Copiii mai mici începuseră să priceapă care era adevărul, pentru că Web îi auzea tânguindu-se că tăticii lor plecaseră pentru totdeauna. Iar suspinele şi plânsetele continuară în timpul tuturor discursurilor plictisitoare, începând cu scornelile politicienilor despre stăvilirea criminalităţii şi terminând cu elogiile aduse de preoţi unor oameni pe care nu-i cunoscuseră niciodată.

„Au luptat cu dârzenie, ar fi vrut Web să spună, simplu, ridicându-se în picioare. Au murit apărându-ne pe noi toţi. Nu-i vom uita niciodată, pentru că, în felul lor aparte, sunt de neuitat. Ajunge cu elogiile. Amin. Să tragem obloanele”

În cele din urmă, slujba comemorativă se încheie şi mulţimea scoase un suspin colectiv de uşurare. În drum spre ieşire, Web vorbi cu Debbie Rinner, le spuse câteva vorbe de consolare lui Cynde Plummer şi Carol Garcia şi schimbă îmbrăţişări şi frânturi de cuvinte cu alte persoane.

Se lăsă pe vine şi vorbi cu copiii, strânse în braţe trupuşoarele lor tremurânde şi simţi că n-ar mai fi vrut să le dea drumul. Acea simplă atingere fizică ameninţa să-l facă pe Web să înceapă să urle. Nu fusese niciodată omul care să izbucnească cu uşurinţă în lacrimi şi, cu toate acestea, în ultima săptămână vărsase mai multe decât în întreaga sa viaţă. Iar copiii erau cei care îl dădeau gata.

Cineva îl bătu uşor pe umăr. În timp ce se ridica şi se întorcea, se gândi că urma să consoleze încă o fiinţă îndoliată.

Totuşi, femeia care îl privea stăruitor nu părea să aibă nevoie de, sau să dorească, compasiunea lui.

Julie Patterson era văduva lui Lou Patterson. Avea patru copii şi îl aşteptase pe al cincilea, dar pierduse sarcina la numai trei ore după ce aflase că se transformase într-o văduvă şi într-o mamă singură. După privirea ochilor ei sticloşi, Web îşi dădu seama că era cât se poate de drogată, cu ceea ce el spera să fi fost medicamente prescrise de un doctor. Simţi şi mirosul de alcool. Hapurile şi băutura nu erau o combinaţie care să ajute pe cineva într-o zi ca aceea. Dintre toate soţiile camarazilor săi, Julie fusese cea mai puţin apropiată de Web, pentru că Lou Patterson îl îndrăgea ca pe un frate şi el înţelesese fără greutate că relaţia lor stârnea gelozia femeii.

— Chiar crezi că ar trebui să fii aici, Web? spuse Julie.

Se clătina pe tocurile înalte, negre, şi nu izbutea să-şi focalizeze întru totul privirea asupra lui. Rostea cuvinte cleioase, pentru că limba ei începea să articuleze altele înainte de a le fi terminat pe cele dinainte. Era buhăită şi pe tenul palid i se conturau pete roşii. Sarcina nu fusese destul de avansată pentru ca să i se îngroaşe talia, iar faptul că se întâmplase să o piardă părea să-i fi adâncit durerea. Ar fi trebuit să fie acasă, în pat, şi Web se întrebă de ce nu era.

— Julie, să mergem afară, să respiri puţin aer proaspăt.

Haide, lasă-mă să te ajut.

— Pleacă dracului de lângă mine! strigă Julie, cu o voce suficient de puternică pentru ca toţi cei care se aflau la o distanţă nu mai mare de şase metri să se oprească şi să-i fixeze cu privirea.

Şi echipa de televiziune surprinse schimbul de replici şi se pare că atât cameramanul cât şi reporterul descoperiră simultan potenţiala mină de aur. Camera se răsuci în direcţia lui Web, iar reporterul o porni într-acolo.

— Să mergem afară, Julie, repetă Web, cu voce scăzută.

Îi cuprinse uşor umerii cu braţul.

— Nu merg nicăieri cu tine, nemernicule!

Îi zgârie mâna rănită şi el gemu de durere, îndoindu-şi-o şi lipindu-şi-o de trup. Unghiile ei sfâşiaseră copcile, înfigându-se exact în mijlocul rănii, care începu să sângereze.

— Ce-i, te doare mânuţa, javră bicisnică? Faţă de Frankenstein! Cum de suportă mă-ta să se uite la tine? Monstrule!

Cynde şi Debbie încercară să-i vorbească şi să o consoleze, dar ea le împinse şi se apropie din nou de Web.

— Ai înţepenit înainte să înceapă împuşcăturile, da' nu ştii de ce? Şi ai căzut jos după aia? Şi te-aştepţi să credem prostiile astea?

Mirosul de alcool al respiraţiei ei era atât de puternic, încât Web simţi nevoia să-şi închidă ochii pentru o clipă, ceea ce nu făcu decât să-i amplifice senzaţia de pierdere a echilibrului.

— Laşule. I-ai lăsat să moară! Cât ai câştigat pentru asta? Cu ce te-ai ales de pe urma sângelui lui Lou, găozarule?

— Doamnă Patterson.

Vorbise Percy Bates, care îşi făcuse loc în prejma lor.

— Julie, spuse el, cu foarte mult calm, să mergem la maşina ta înainte ca traficul să devină cumplit de-a

binelea. Pe copiii tăi i-am dus deja acolo.

Când pomeni de copii, lui Julie îi tremurară buzele.

— Câţi sunt?

Bates o privi derutat.

— Câţi copii? întrebă ea, încă o dată.

O mână îi alunecă pe pântecul deşert şi rămase acolo, iar lacrimile îi pătară partea din faţă a rochiei negre. Se uită din nou la Web şi buzele i se arcuiră într-un mârâit.

— Trebuia să am cinci. Am avut cinci copilaşi şi un soţ. Acum am patru, iar pe Lou nu-l mai am. Lou al meu s-a prăpădit. Şi bebeluşul mi s-a prăpădit, lua-te-ar dracu! Lua-te-ar dracu!

Vocea ei tăioasă se înălţă din nou şi mâna i se roti nebuneşte pe pântec, de parcă ar fi frecat o lampă magică, probabil dorindu-şi să-şi recapete pruncul şi bărbatul. Camera de luat vederi devora totul. Iar reporterul îşi mâzgălea, cu furie, notiţele pe hârtie.

— Îmi pare rău, Julie. Am făcut tot ce-am putut, zise Web.

Ea înceta să-şi mai frece mijlocul şi îl scuipă în faţă.

— Asta-i pentru Lou. Mai scuipă o dată. Asta-i pentru copilaş. Du-te dracului. Să te ia dracu, Web London. Îl plesni peste faţă, lovindu-i chiar obrazul mutilat, fiind gata să se prăbuşească peste el din cauza efortului. Şi asta-i pentru mine, nemernicule!… Monstrule!

Îşi cheltuise toată energia şi Bates fu nevoit să o susţină înainte de a se prăvăli pe podea. O scoaseră afară, iar mulţimea agitată începu să se îndepărteze în grupuri mici, discutând; mulţi aruncau, peste umăr, priviri furioase către Web.

El nu se mişcă. Nici măcar nu şterse scuipatul lui Julie. În locul în care îl lovise, faţa îi era roşie. Tocmai fusese calificat drept un monstru ciudat, un laş şi un trădător. Julie Patterson ar fi putut, la fel de bine, să-i taie capul şi să i-l ia cu ea. Web l-ar fi snopit din bătaie pe orice bărbat

care i-ar fi spus aşa ceva. Dar, pentru că veneau de la o văduvă îndoliată şi de la o mamă, insultele trebuiau acceptate; se simţea ca şi cum i s-ar fi luat viaţa. Niciuna dintre acuzaţiile ei nu era adevărată, dar cum ar fi reuşit el să nege vreuna?

— Domnule, te numeşti Web, aşa e? Web London? spuse reporterul, pe şleau. Uite ce e, ştiu că momentul e probabil nepotrivit, dar, uneori, ştirile nu pot să aştepte. N-ai vrea să stai de vorbă cu noi?

Web nu-i răspunse.

— Ei, haide, zise reporterul, nu durează decât câteva minute. Numai câteva întrebări.

— Nu, spuse Web, şi dădu să se îndepărteze.

De fapt, până în momentul acela nu fusese sigur că era în stare să meargă.

— Uite ce e, avem de gând să stăm de vorbă şi cu doamna. Şi cred că nu vrei ca publicul să afle doar versiunea ei. Îţi ofer ocazia să-ţi spui povestea. Ce e corect e corect.

Web se răsuci şi îl înşfăcă de braţ.

— Nu există niciun fel de „versiune”. Şi dă-i pace femeii. Ce i s-a întâmplat îi ajunge pentru tot restul vieţii. Dă-i pace. Nu te apropia de ea! Pricepi ce-ţi spun?

— Îmi făceam doar meseria.

Bărbatul desprinse, cu prudenţă, mâna lui Web de pe braţul său. Şi se uită la cameraman. „Excelent”, păreau să-şi citească unul altuia gândurile nerostite.

Web o luă către uşă, apoi se îndepărtă repede de biserică. Se urcă în Mach, porni motorul şi demară. Îşi scoase cravata, îşi verifică portofelul ca să se asigure că avea ceva bani lichizi, opri în faţa unui magazin cu băuturi din cartier şi cumpără două sticle de Chianti ieftin şi şase cutii de bere Negra Modelo.

Conduse până acasă, încuie toate uşile şi trase jaluzelele la toate ferestrele. Se duse în baie, aprinse lumina şi se

privi în oglindă. Pielea obrazului său drept era uşor bronzată, relativ catifelată şi cu câteva pete stranii, de păr care scăpase de aparatul său de ras. O porţiune frumoasă de piele, care nu arăta rău de loc. „Porţiune de piele.” Din acest punct de vedere trebuia să o analizeze. Zilele în care toată lumea avea libertatea de a remarca chipul său frumos erau de mult apuse. Totuşi, Julie Patterson nu dăduse de niciun bucluc făcând comentarii pe seama mutrei lui. „Dar Frankenstein? Asta a fost ceva nou, Julie.” În momentul acela, după ce avusese timp de gândire, nu mai era total lipsit de înţelegere faţă de ea. „L-ai fi pierdut pe Lou de multă vreme, dacă Frankenstein n-ar fi făcut ce a făcut, plătind cu o jumătate din nenorocita lui de faţă. Ai uitat asta? Eu nu, Julie. Îmi văd chipul în fiecare zi.”

Se răsuci încet, ca să-şi dea la iveală, în întregime, partea stângă a feţei. Acolo nu răsărea niciun fir de păr. Şi pielea nu se bronza niciodată cu adevărat. Doctorii îi spuseseră că ar fi fost posibil să se întâmple aşa. Şi, ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, pielea era foarte întinsă. Uneori, când dorea să râdă sau să zâmbească într-adevăr larg, nu o putea face, fiindcă acea parte a feţei, pur şi simplu, nu îşi dădea concursul, de parcă i-ar fi spus: „Las-o baltă, amice, uite ce mi-ai făcut!” Şi dezastrul se întinsese până lângă ochi, aşa că orbita fusese adusă mai aproape de tâmplă decât era normal. Înainte de operaţie, asta îi dădea o înfăţişare complet asimetrică. Acum aspectul se îmbunătăţise, dar cele două jumătăţi ale feţei sale aveau să fie întotdeauna decalate.

Sub pielea transplantată se aflau blocuri de plastic şi de metal, care înlocuiseră oasele distruse. Şi, fir-ar să fie, titaniul din obrazul său declanşa, sistematic, detectoarele de metal din aeroporturi. „Calmaţi-vă, băieţi, nu e decât un AK-47 pe care mi l-am ascuns în fund.”

Web suportase numeroase operaţii pentru ca faţa lui să arate ca în acel moment. Doctorii făcuseră o treabă bună,

dar, cu toate acestea, el avea să fie întotdeauna considerat desfigurat. Chirurgii, cel puţin, îi spuseseră că epuizaseră tot ceea ce ţinea de măiestria lor profesională, ba chiar şi de minunile medicinii, şi că îi urau succes. Fusese o reconstituire mult mai dificilă decât îşi închipuise el şi încă nu se putea spune că se încheiase pe deplin. Îşi imagina că nu era unul dintre lucrurile peste care să izbuteşti să treci cu uşurinţă, de vreme ce te privea din oglindă în fiecare zi.

Îşi înclină capul ceva mai mult, îşi lăsă gulerul cămăşii cu doi-trei centimetri mai jos şi vechea rană de glonţ de la baza gâtului său deveni perfect vizibilă. Se afla deasupra marginii vestei antiglonţ, iar faptul că nu nimerise niciuna dintre arterele vitale şi nici şira spinării era un adevărat miracol. Rana semăna cu o arsură de ţigară, avea pe piele o arsură de ţigară cât toate zilele, asta era gluma pe care o făcuse zăcând pe patul spitalului, cu o jumătate de faţă lipsă şi cu două găuri mari în trup. Şi toţi ceilalţi tipi râseseră împreună cu el, deşi el simţise anxietatea de dincolo de chicoteli. Erau destul de siguri că el avea să o scoată la capăt şi aşa se şi întâmplase. Totuşi, niciunul nu ştia ce suferinţă fizică şi psihică de coşmar se ascundea în spatele bandajelor. Specialiştii în chirurgie plastică se oferiseră să mascheze rănile de glonţ. Dar Web refuzase. Era sătul de doctorii care-i luau pielea dintr-o parte a corpului ca să i-o lipească în altele. Ceea ce se făcuse pentru bătrânul Web era suficient.

Îşi duse mâna la piept, în locul în care înflorea, în toată splendoarea, cealaltă „arsură de ţigară”. Glonţul îi pătrunsese în corp şi îi ieşise prin partea din spate a umărului, ocolind cumva vesta din Kevlar în ambele părţi, având încă suficientă putere pentru a spulbera capul individului din spatele lui, care era pe punctul să-i despice ţeasta cu o macetă. Cine putea afirma că nu fusese norocos? Din oglindă, Web zâmbi către sine însuşi. „Norocul tot noroc”, îi spuse imaginii sale.

În HRT, Web era extrem de respectat pentru eroismul de care dăduse dovadă în noaptea aceea. Era vorba de ostaticii din şcoala din Richmond, Virginia, executaţi de gruparea numită Frăţia Libertăţii. Web abia fusese transformat din lunetist în membru al trupei de asalt şi încă tatona oarecum terenul, fiind nerăbdător să-şi demonstreze curajul în prima linie. Un cocteil exploziv artizanal, azvârlit de unul dintre membrii grupării, explodase. L-ar fi lovit pe Lou Patterson dacă Web n-ar fi sărit să-l arunce la o parte. Globul de foc îi lovise partea stângă a feţei, trântindu-l la pământ şi topindu-i casca de protecţie, care i se lipise de piele. Şi-o smulsese, împreună cu o bună parte a obrazului, şi continuase să se bată, adrenalina care îl invada întotdeauna în timpul luptei fiind singura care-l împiedica să simtă durerea cumplită. Fraţii liberi deschiseseră focul şi Web primise un glonţ în partea de sus a trunchiului, iar un al doilea îi atinse gâtul. Mulţi oameni nevinovaţi ar fi murit dacă Web n-ar fi făcut ceea ce făcuse *după* ce fusese rănit. În loc să-l vlăguiască, gloanţele primite păruseră să-l umple de vigoare. Cum se mai luptase, cum îi ucisese pe toţi cei care doreau să-l omoare, pe el şi echipa sa! Îşi trăsese la adăpost camarazii răniţi, printre ei fiind şi regretatul Lou Patterson, pe care un glonţ îl nimerise în braţ la numai un minut după ce el îl salvase de flăcări. Ceea ce înfăptuise Web în acea noapte depăşea de departe ceea ce făcuse în curte; pentru că atunci fusese foarte grav rănit, atunci nu fusese vorba doar de o mână zgâriată şi nu avusese nevoie doar de un simplu pansament. Web era o legendă, atât pentru veterani, cât şi pentru noii agenţi operativi din HRT. Şi, în acea agenţie plină de masculi aflaţi într-o continuă întrecere, nu exista altă modalitate mai bună de a creşte în ochii tuturor decât dovedindu-ţi curajul şi măiestria în momentul crucial al luptei. Iar el nu plătise pentru asta decât cu câţiva stropi de orgoliu şi cu mai tot sângele din trup.

De fapt, Web nu-şi amintea durerea. Dar, după ce ultimul glonţ fusese tras şi cei mai mulţi dintre luptători se prăbuşiseră, căzuse şi el la pământ. Îşi atinsese rana deschisă din obraz, simţise sângele care i se scurgea din cele două răni şi ştiuse că, în cele din urmă, ceasul morţii lui sosise. Fusese urcat în ambulanţă în stare de şoc şi, în momentul când ajunsese la doctorii de la Facultatea de Medicină din Virginia, aproape că intrase în stop cardiac. Toată lumea se întreba cum de îşi revenise în noaptea aceea, iar el nu avea un răspuns. Deşi nu fusese niciodată credincios, începuse să-şi pună întrebări despre anumite lucruri, ca, de exemplu, despre Dumnezeu.

Vindecarea fusese cea mai dureroasă încercare prin care trecuse vreodată. Deşi era un erou, nu se putea garanta că ar fi fost în stare să se realăture HRT-ului. Erou sau nu, dacă nu era în deplinătatea forţelor, nu aveau nevoie de el – pentru că aşa mergeau lucrurile. Iar Web nu dorise niciodată ca regulile să fi fost altele. Câte greutăţi ai ridicat, câţi kilometri ai alergat, pe câte ziduri te-ai căţărat, de câte ori ai coborât din elicopter pe coardă, câte gloanţe ai tras? Din fericire, rănile din zona feţei nu îi afectaseră vederea sau abilitatea de a ţinti. Dacă nu atingeai perfecţiunea în aceste privinţe, nu aveai ce căuta în HRT. Dar strădaniile depuse pentru vindecarea în plan psihic fuseseră mai cumplite decât cele fizice. Se putea mobiliza când era solicitat? S-ar fi putut întâmpla să înţepenească într-un moment crucial, punându-şi echipa în pericol? Ei bine, nu, asta nu i se întâmplase niciodată, nu înainte de cele petrecute în curtea aia blestemată.

Îşi revenise, din toate punctele de vedere. Durase aproape un an, dar nimeni nu putea spune că nu merita să-şi recapete locul, fără niciun compromis. Dar acum, ce avea să spună lumea? Urma să îşi revină şi de data asta? De data asta, când necazul nu era de natură fizică; totul se petrecea în mintea sa, ceea ce era de o mie de ori mai

cumplit.

Web îşi strânse pumnul şi îl repezi în oglindă, crăpând tencuiala din spatele ei.

— Nu i-am lăsat să moară, Julie, îi spuse oglinzii sparte.

Îşi privi mâna. Nici măcar nu sângera. Norocul se ţinea de el, nu-i aşa?

Deschise dulăpiorul cu medicamente zdrobit şi scoase flaconul cu tot felul de hapuri. Le adunase de-a lungul timpului, dintr-o diversitate de surse, unele legale, altele nu. Le folosea, ocazional, ca să-l ajute să adoarmă. Totuşi, o făcea cu grijă, pentru că aproape că devenise dependent de tranchilizante în timp ce i se reconstruia chipul.

Stinse brusc lumina şi Frankenstein dispăru. Ce naiba, toată lumea ştia că monştrii se simţeau mai bine în întuneric.

Coborî scările şi îşi înşiră cu grijă pe podea toate sticlele cu băutură, aşezându-se în mijlocul lor, ca un general printre aghiotanţii săi, făcând un plan de bătaie. Totuşi, nu deschise nici măcar una singură. Telefonul sună de mai multe ori, câteva minute, dar el nu răspunse. Se auziră bătăi în uşă; el îi lăsă pe cei care îl căutau să plece. Rămase aşa, privind fix peretele, până când se făcu destul de târziu. Apoi scotoci printre pastilele desperecheate, luă o capsulă, se uită la ea şi o puse la loc. Se lăsă pe spate, rezemându-se de un scaun, şi închise ochii. La ora patru dimineaţa, adormi pe duşumeaua subsolului. Şi nici măcar nu se obosise să se spele pe faţă.

CAPITOLUL 14

Era şapte dimineaţa. Web ştia asta, pentru că ceasul de pe cămin începuse să sune în timp ce el se sălta, ameţit, de pe podea. Se frecă pe spate şi pe gât; ridicându-se, lovi cu piciorul una dintre sticlele de vin, care căzu şi se crăpă, iar Chianti-ul se scurse pe duşumea. Web aruncă sticla, luă nişte prosoape de hârtie şi adună lichidul vărsat. Vinul îi înroşi mâinile şi, preţ de o clipă de nedumerire, mintea sa năucită îi spuse că fusese împuşcat în somn.

Zgomotul care venea dinspre fereastra joasă care dădea în spatele casei îl făcu să urce în grabă scările şi să-şi înşface pistolul. Se duse la uşa din faţă, cu intenţia de a face un ocol, luând prin surprindere pe oricine ar fi fost acolo. Poate că nu era decât un câine rătăcit sau o veveriţă, deşi Web nu credea asta. Picioarele oamenilor care se străduiau din răsputeri să păstreze tăcerea făceau un zgomot anume, pe care îl puteai desluşi dacă ştiai cum să asculţi, iar el ştia cum să o facă.

Când deschise uşa, valul de oameni care năvăli asupra lui aproape că îl făcu să-şi scoată arma şi să tragă. Reporterii fluturau microfoane, stilouri şi foi de hârtie şi îşi strigau întrebările atât de repede, încât cuvintele lor amestecate păreau să fie din limba chineză. Ţipau la el să se uite încoace sau încolo, astfel încât să-l poată fotografia sau filma, de parcă ar fi fost o celebritate sau, mai degrabă, un animal de la zoo. Web privi strada din spatele lor, unde echipajele mass-media, cu antenele lor înalte, erau parcate lângă gospodăria lui modestă. Cei doi agenţi FBI însărcinaţi să-i păzească locuinţa păreau să se străduiască să stăvilească mulţimea, dar era o luptă evident pierdută.

— Ce naiba vreţi, oameni buni? zbieră Web.

O femeie îmbrăcată într-un taior bej, de in, cu părul blond, băţos, se împinse înainte şi îşi înfipse tocul înalt al pantofului în podeaua de cărămidă a verandei, la câţiva centimetri de Web. Parfumul ei greu întoarse pe dos stomacul lui gol, îngreţoşându-l.

— Este adevărat, spuse ea, că susţineţi că aţi căzut exact înainte ca restul echipei dumneavoastră să fie ucis, dar că nu puteţi explica de ce? Şi că din *această cauză* aţi supravieţuit?

Sprâncenele ridicate dezvăluiau, fără greş, părerea ei despre o astfel de poveste ridicolă.

— Eu…

Un alt reporter, bărbat, îşi vârî microfonul sub nasul lui Web.

— S-au primit rapoarte care susţin că, de fapt, nu aţi tras niciun foc, că tirul mitralierelor a încetat, cumva, singur şi că, în realitate, nu aţi fost, deloc, în niciun fel de pericol. Ce aveţi de spus în această privinţă?

Întrebările continuară să curgă, în timp ce mulţimea se înghesuia tot mai aproape.

— Este adevărat că, atunci când lucraţi la Biroul FBI din Washington aţi fost anchetat pentru că aţi tras, rănind un suspect?

— Ce dracu are asta… spuse Web.

O altă femeie îşi croi drum cu coatele, ajungând la el din lateral.

— Am aflat, dintr-o sursă sigură, că băiatul pe care, chipurile, l-aţi salvat, era, de fapt, complice la toată afacerea.

Web se holbă la ea.

— Complice la ce? Şi al cui?

Femeia îi azvârli o privire pătrunzătoare.

— Speram că dumneavoastră aveţi un răspuns pentru asta.

Web trânti uşa, se repezi în bucătărie, înhăţă cheile Chevroletului şi ieşi din nou afară. Îşi făcu loc prin mulţime împingându-se şi se uită după cei doi colegi ai săi, agenţii FBI, aşteptându-le ajutorul. Oferindu-şi serviciile, aceştia smuciră şi îmbrânciră câţiva oameni, dar lui Web i se păru evident că o făceau fără nicio convingere, iar ei îi evitară privirea. „Deci aşa stau lucrurile”, gândi el.

Gloata se strânse brusc mai aproape, blocându-i drumul către camionetă.

— Plecaţi din calea mea! strigă Web.

Se uită în jur. Întreg cartierul ieşise afară şi privea spectacolul. Bărbaţi, femei şi copii care îi erau prieteni, sau cel puţin cunoscuţi, urmăreau scena cu ochii cât cepele şi cu gurile căscate.

— Intenţionaţi să răspundeţi acuzaţiilor aduse de doamna Patterson?

Se opri şi se uită la cel care pusese întrebarea. Era reporterul de la slujba comemorativă.

— O veţi face? spuse acesta, cu înverşunare.

— Nu ştiam că Julie Patterson are autoritatea de a aduce acuzaţii, zise Web.

— Ea a afirmat, extrem de limpede, că fie aţi acţionat ca un laş, fie aţi fost, cumva, implicat. Plătit.

— Nu ştia ce spune. Abia şi-a pierdut bărbatul şi copilul nenăscut.

— Deci susţineţi că acuzaţiile sunt false? insistă omul, întinzându-şi microfonul mai aproape.

Cineva îl împinse din spate şi braţul îi zvâcni brusc înainte, iar microfonul îl lovi pe Web în gură, umplându-l de sânge. Înainte de a-şi da seama ce face, Web îşi repezi pumnul şi îl izbi pe bărbatul care căzu la pământ, ţinându-se de nas. Dar nu părea câtuşi de puţin tulburat. De fapt, zbiera către cameramanul său:

— Ai prins asta? Ai prins asta?

Se înghesuiră cu toţii şi mai aproape de el, iar Web, care

se afla în mijlocul cercului, fu împins din toate părţile de simpla greutate a mulţimii. Aparatele de fotografiat i se declanşau în faţă, orbindu-l. Voluminoasa aparatură video continua să funcţioneze şi mai multe duzini de voci turuiau în acelaşi timp. Când laţul format din oameni şi aparate se strânse în jurul lui, îmbrâncindu-l, piciorul lui Web se încurca într-un cablu şi el se aplecă. Mulţimea se apropie, dar el reuşi să se ridice, împingând. Totul scăpase de sub control. Simţi în spate lovitura unui pumn ciolănos. Când se întoarse, îl recunoscu pe atacator drept un bărbat care locuia în josul străzii de care nu se sinchisise niciodată prea mult de el, nici ca vecin, nici ca fiinţă umană. Înainte ca Web să se poată apăra, celălalt fugise. Privind în jur, Web se lămuri că mulţimea nu era formată doar din reporteri lihniţi după premiul Pulitzer. Era o simplă gloată.

— Plecaţi dracului de lângă mine, ţipă Web. Apoi strigă către cei doi agenţi: Băieţi, aveţi de gând să mă ajutaţi sau nu?

— Să cheme cineva poliţia, spuse blonda parfumată, arătându-l pe Web cu degetul. L-a atacat pe bietul om, am văzut asta cu toţii.

Se aplecă să-l ajute pe colegul ei de breaslă, reporterul, în timp ce o şarjă de telefoane mobile izvora din buzunare.

Web privi în jur, la haosul de o amploare cu care nu se mai întâlnise, el, care văzuse mai multe decât mulţi alţii. Îşi scoase pistolul. Agenţii FBI îl observară şi îşi recăpătară brusc interesul. Web îndreptă pistolul drept în sus şi trase de patru ori în aer. Jur împrejurul lui, gloata era acum în plină retragere. Unii se aruncară la pământ, ţipând, insistând să nu-i împuşte, pentru că nu-şi făceau decât meseria, oricât de mizerabilă ar fi fost. Blonda parfumată îl lăsă pe dragul ei prieten reporter să recadă pe pământul noroios şi o luă la fugă, ca să-şi salveze viaţa. Fundul ei cărnos ar fi fost o ţintă atrăgătoare, dacă Web ar fi fost tentat de asta. Reporterul cu nasul plin de sânge se târa pe

burtă, zbierând:

— Înregistrezi asta? Fir-ar să fie, Seymour, înregistrezi asta?

Vecinii se repeziră să-şi ia copiii şi dispărură în case. Web lăsă pistolul deoparte şi se îndreptă spre Chevrolet-ul său. Când agenţii federali o luară către el, nu zise decât:

— Nici să nu vă gândiţi.

Se urcă în camionetă şi porni motorul. Lăsă geamul în jos.

— Mulţumesc pentru ajutor, le spuse celor doi bărbaţi, apoi demară.

CAPITOLUL 15

— Ţi-ai ieşit din minţi?

Buck Winters se holba la Web, care stătea lângă uşa micii săli de şedinţe a Biroului FBI din Washington. Lângă Web era Percy Bates.

— Să scoţi arma şi să tragi, în faţa unei hoarde de reporteri, nici mai mult, nici mai puţin, şi ei să înregistreze toată blestemăţia asta. Ţi-ai pierdut minţile? repetă Winters.

— Poate, ripostă Web. Vreau să ştiu cine a lăsat informaţiile să transpire către Julie Patterson. Credeam că ancheta referitoare la Echipa Charlie trebuia să fie confidenţială. Cum dracu a aflat ea ce le-am spus anchetatorilor?

Scârbit, Winters se uită la Bates.

— Bates, tu erai mentorul tipului ăstuia. Cum naiba ai reuşit să dai totul atât de rău peste cap? Îşi întoarse din nou privirea către Web. Cazul e cercetat de o serie de indivizi diferiţi. N-o mai face pe nevinovatul surprins că a răsuflat ceva, mai ales către o soţie care vrea să ştie ce naiba s-a întâmplat cu bărbatul ei. Ţi-ai pierdut capul, Web, şi ai feştelit-o, şi nici măcar nu e prima dată.

— Uite ce e, am ieşit din casă şi gloata a năvălit peste mine, iar propriii mei colegi n-au mişcat niciun deget ca să mă ajute. Oamenii mă loveau cu pumnii şi-mi strigau acuzaţii în faţă. Am făcut ceea ce-ar fi făcut oricine altcineva.

— Bates, arată-i ce anume a făcut.

Bates se apropie în tăcere de televizorul aflat într-un colţ. Luă telecomanda şi apăsă câteva butoane.

— Cu complimente din partea Departamentului de

comunicaţii, adăugă Winters.

Banda începu să se deruleze şi Web se pomeni privind interiorul bisericii, în timpul slujbei de comemorare. Mai exact, o văzu pe Julie Patterson frecându-şi pântecul rămas fără prunc, zbierând la el, scuipându-l în faţă şi pălmuindu-l din toate puterile. Iar el stătea acolo, primind totul în tăcere. Fraza prin care declara că făcuse tot ce putea face dispăruse în mod misterios sau, cel puţin, nu se auzea. În înregistrare, el nu-i spunea: lui Julie nimic altceva decât: „Îmi pare rău". Web era înfăţişat ca şi cum el însuşi ar fi apăsat trăgaciul armei aţintite asupra lui Lou Patterson.

— Şi asta nu e partea cea mai tare, spuse Winters, care se ridică şi smulse telecomanda din mâna lui Bates.

Apăsă tastele şi Web văzu scena din afara casei sale desfăşurându-se pe ecran. Fusese insidios prelucrată, astfel încât atmosfera creată de gloată dispăruse, cadrele fiind seci şi îngustate. Reporterii apăreau unul câte unul, înfăţişaţi ca fiind insistenţi – chiar agresivi – dar politicoşi, plini de profesionalism din toate punctele de vedere. Singurul tip pe care Web îl lovise părea extraordinar de curajos, nici măcar străduindu-se să-şi ascundă nasul care sângera, ci făcându-şi datoria de a prezenta nebunia pe care urmau să o vizioneze spectatorii. Pe urmă apărea Web, arătând ca un animal turbat. Urla, înjura, apoi îşi ridica arma. Viteza de derulare a filmului crea impresia că îşi scotea pistolul pe îndelete, astfel încât gestul părea premeditat şi controlat, nu făcut de un om care îşi apără viaţa. Erau, de asemenea, şi câteva momente cinematografice care îţi dădeau fiori, în care vecinii alergau, împreună cu copiii lor, ca să scape de diavolul înnebunit. Pe urmă apărea Web, rămas singur. Rece, dur, lăsând arma deoparte şi ieşind calm din haosul pe care *el* îl provocase.

Web nu mai văzuse nimic atât de ingenios, cu excepţia filmelor de la Hollywood. El părea sadic şi hain, omul cu

faţă de Frankenstein. Camera luase mai multe prim-planuri ale pielii mutilate, dar fără să existe vreo referire la modul în care se alesese cu o asemenea rană.

Web clătină din cap, se uită la Winters şi spuse:

— Fir-ar să fie, nu aşa s-au petrecut lucrurile. Nu sunt Charlie Manson[25].

Winters se zbârli.

— Cui îi pasă dacă e adevărat sau nu? Ceea ce se vede contează. Acum asta rulează pe toate posturile de televiziune din oraş. Şi are succes pe canalul naţional. Felicitări, Web, ai ajuns la ştirile de senzaţie. Directorul s-a întors, cu avionul, de la o întâlnire la nivel înalt de la Denver după ce i s-a spus, pe scurt, ce s-a întâmplat. Te-ai ars, London, te-ai ars.

Web se prăbuşi într-un scaun, fără să spună nimic. Bates se aşează vizavi de el, bătând cu un stilou în masă.

Winters stătea în faţa lui, în picioare, cu mâinile încleştate la spate. Lui Web i se păru că, realmente, se bucura de cele întâmplate.

— Ei, ştii că, atunci când e vorba de a răspunde la aşa ceva, procedura standard a Biroului e să nu facă nimic. Am mai aplicat şi înainte metoda struţului-cu-capul-în-nisip. Uneori merge şi alteori nu, dar celor de sus le place tactica pasivă. Cu cât vorbeşti mai puţin, cu atât e mai bine.

— Bravo lor. Buck, eu nu-i cer Biroului să facă absolut nimic în numele meu.

Bates îi luă vorba din gură.

— Nu, Web, nu o lăsăm baltă. De data asta nu. Bates îşi punctă spusele numărându-le pe degete. În primul rând, băieţii de la relaţiile cu presa montează un film cu aspecte pozitive, făcut de noi înşine. În momentul de faţă, lumea crede că eşti un soi de psihopat. Trebuie să afle că eşti

25 Fost puşcăriaş, liderul grupului numit Familia, format din treizeci şi cinci de persoane, care, la ordinul său, au comis, în California, la sfârşitul anilor 1960, o serie de asasinate înfiorătoare

unul dintre agenţii noştri cei mai apreciaţi. Elaborăm declaraţii de presă care să ofere detalii în privinţa asta. În al doilea rând, cu toate că acum ar vrea să te strângă de gât, Buck, aici de faţă, va ţine, mâine la amiază, o conferinţă de presă în care va declara, cât se poate de limpede, ce agent excepţional eşti şi vom prezenta filmul nostru elogios în toată splendoarea lui. Iar despre cele petrecute pe aleea aia vom dezvălui câteva detalii care vor demonstra al dracului de bine că nu te-ai întors pe călcâie ca s-o iei la fugă, ci că ai reuşit, de unul singur, să scoţi din funcţiune arme a căror putere de foc putea nimici un batalion de armată.

— Atâta timp cât ancheta continuă încă, nu puteţi face asta, spuse Web. Aţi putea spulbera nişte piste.

— Suntem dispuşi să ne asumăm riscul.

Web se uită la Winters.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce cred oamenii ăia despre mine! Eu ştiu ce anume am făcut. Şi nu vreau să fac nimic care să împiedice descoperirea ucigaşilor echipei mele!

Winters îl privi în ochi de la nici cinci centimetri.

— Dacă ar fi fost după părerea mea, ţi-ai fi luat deja tălpăşiţa de aici. Dar pentru unii membri ai Biroului eşti un soi de erou şi s-a hotărât deja să ne luptăm pentru tine. Crede-mă, eu am pledat împotrivă, pentru că, din punct de vedere al relaţiilor publice, asta nu ajută FBI-ul, ci îmbunătăţeşte numai imaginea ta. Îi aruncă o privire lui Bates. Dar prietenul tău, aici de faţă, a câştigat bătălia.

Surprins, Web se uită la Bates.

— Însă nu şi războiul, continuă Winters. Iar eu nu caut să te transform într-un soi de martir. Mătură chipul mutilat al lui Web cu o privire fugară. Un martir desfigurat. Perce are acum de gând să-ţi prezinte micul şi plictisitorul spectacol organizat ca să scăpăm din încurcătura pe care ai creat-o. Eu nu am de gând să stau aici şi să-l aştept,

pentru că mi s-ar face greaţă. Dar ascultă ce-ţi spun, London, ascultă bine. În momentul ăsta atârni de un fir de păr şi nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să-l retez. Am să te supraveghez atât de îndeaproape, încât o să pot număra de câte ori respiri. Când o s-o dai în bară, şi o vei face, ciocanul va lovi nicovala şi tu o să dispari de aici pentru totdeauna, iar eu o să fumez cel mai mare trabuc pe care o să-l găsesc. E limpede?

— Îhî, e mult mai clar decât ordinele pe care le-ai dat tu la Waco.

Winters îşi îndreptă spatele şi cei doi bărbaţi se înfruntară din priviri.

— Buck, spuse Web, m-am întrebat întotdeauna cum se face că tu ai fost ultimul om din lanţul ierarhic de comandă – scuză-mă, din lanţul haotic – căruia dezastrul ăla nu i-a curmat cariera. Ştii, în timp ce stăteam acolo, făcându-mi datoria de lunetist, de vreo două ori chiar m-am gândit că lucrai pentru Secta Davidienilor[26], asta din cauza hotărârilor de rahat pe care le-ai luat.

— Web, ţine-ţi afurisita aia de gură, spuse Bates, cu voce ascuţită. Se uită, stânjenit, la Winters. De aici încolo mă ocup eu, Buck.

Winters îl mai fixă pe Web cu privirea pentru câteva secunde, apoi se îndreptă către uşă, dar nu fără a se mai uita înapoi.

— Dacă ar fi fost după mine, n-ar fi existat HRT-ul şi încă mai am de gând să-mi impun părerea. Şi, ghici, cine va fi primul nemernic care va pleca? Şi ce se mai potriveşte asta cu lanţul ierarhic de comandă!

Winters închise uşa, iar Web inspiră adânc, dându-şi abia acum seama că îşi ţinuse respiraţia. Pe urmă, Bates se

---

26 Grupare religioasă desprinsă din Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea, al cărei sediu din Waco a fost incendiat, în 1983, ca urmare a unui atac al FBI-ului, ceea ce a cauzat moartea a 86 de persoane (n. tr.)

propti în faţa lui.

— Eu îmi vâr capul în laţ pentru tine, fac apel la tot prestigiul pe care l-am dobândit de când sunt în Birou şi tu aproape că strici totul, vorbindu-i aşa lui Winters. Eşti chiar atât de cumplit de idiot?

— Poate că sunt, răspunse Web, sfidător. Dar eu nu am cerut nimic din toate astea. Presa n-are decât să mă jupoaie până la os, dar nimic, absolut nimic nu trebuie să dea ancheta peste cap.

— Eşti gata să-mi provoci un infarct, zău aşa.

În cele din urmă, Bates se linişti.

— OK, uite care sunt ordinele tale de luptă. Stai deoparte pentru o vreme. Nu te duci acasă. Îţi dăm o maşină din parcul FBI-ului. Pleacă undeva şi rămâi un timp acolo. Biroul o să achite notele de plată. Vom comunica prin telefonul tău celular, care e sigur. Stai întotdeauna la hotel. Pe cât de nefavorabilă e acum imaginea ta de la televizor, pe atât de favorabilă o să fie după ce vom prezenta versiunea noastră. Şi dacă dau peste tine pe undeva, prin preajma lui Buck Winters, în următoarele treizeci de zile, te împuşc cu mâna mea. Acum şterge-o de aici!

Bates porni spre uşă, dar Web rămase pe scaun.

— Perce, de ce faci toate astea? Îţi asumi un mare risc susţinându-mă.

Bates studie duşumeaua pentru câteva secunde.

— O să pară lacrimogen şi poate că aşa şi trebuie, dar, oricum ar părea, e adevărul. O fac fiindcă acel Web London pe care îl ştiu eu şi-a riscat viaţa pentru agenţia asta de mai multe ori decât sunt în stare să ţin minte. Pentru că te-am văzut zăcând într-o cameră de spital vreme de trei luni, fără să am certitudinea că aveai s-o scoţi la capăt. Puteai să te retragi atunci, cu pensia maximă, în plină glorie. Puteai să pescuieşti sau să te apuci de orice dracu o fi făcând un agent FBI pensionat.

Dar tu te-ai întors şi te-ai dus din nou în prima linie. Nu ştiu prea mulţi tipi care să fi făcut vreodată aşa ceva. Trase aer adânc în piept. Şi pentru că eu ştiu ce ai înfăptuit pe aleea aia, chiar dacă restul lumii habar n-are. Dar e al dracului de sigur că o vor afla, Web. N-au mai rămas prea mulţi eroi. Dar tu eşti unul dintre ei. Atât am avut de spus despre asta. Şi să nu mă mai întrebi aşa ceva niciodată, absolut niciodată.

Ieşi din încăpere, lăsându-l pe Web să reflecteze la o altă faţă a lui Percy Bates.

Era aproape miezul nopţii şi Web se afla în plină mişcare. Sărea peste garduri şi se furişa prin curţile vecinilor. Misiunea sa din noaptea aceea era simplă, chiar dacă era absurdă. Trebuia să dea o spargere în *propria* casă, intrând prin fereastra din spate, pentru că reporterii continuau să fie ancoraţi la uşa din faţă, aşteptând să-l abordeze. Ca să-l scufunde după aceea. Erau acolo şi cei doi ofiţeri de pază trimişi de Birou, îmbrăcaţi în uniforme şi susţinuţi de o maşină de patrulare a poliţiei din Virginia, ale cărei girofaruri albastre spintecau întunericul. Web spera că lipseau gloata şi tărăboiul. De vreme ce nimeni nu-l observase căţărându-se ca să intre prin fereastra propriei camere de baie, totul era bine. Toate pariurile erau anulate.

În linişte şi pe întuneric, luă un sac marinăresc şi aruncă în el ceva muniţie suplimentară şi alte câteva componente ale echipamentului care i se părură necesare, apoi se strecură din nou afară. Trecu peste gard şi se furişă iarăşi în curtea vecinului, unde se opri. Deschise sacul marinăresc şi scoase un vizor monocular cu baterii, cu intensificare de lumină, care făcea ca întunericul să pară la fel de limpede ca lumina zilei, deşi avea o tentă verzuie, şi se uită prin el. Studie armata care îşi făcuse tabără lângă casa sa şi focaliză sistemul de amplificare, ca să poată

vedea mai bine. Toţi acei oameni, al căror unic scop în viaţă era, în momentul acela, să adune toate murdăriile posibile şi să desconsidere adevărul, îl determinară să decidă că plăţile cu aceeaşi monedă, oricât de mici, trebuiau făcute de câte ori se ivea ocazia. Şi, chiar în momentul acela, putea să fie generos. Scoase un pistol de semnalizare, îl încărcă cu un cartuş, îl aţinti către cer şi exact deasupra grupului firav de oameni şi trase. Trasorul se înălţă şi explodă, luminând văzduhul într-un galben strălucitor. Web privi prin vizor grămada de oameni eleganţi, fără cusur, care îşi înălţară ochii plini de spaimă şi pe urmă o rupseră la fugă, ţipând, ca să-şi salveze vieţile. Lucrurile mărunte datorită cărora viaţa e atât de frumoasă sunt plimbările lungi, ploile repezi, căţeluşii şi hoardele de reporteri care o fac pe sfinţii, dar pe care ai reuşit să-i înspăimânţi atât cât trebuie ca să-şi ude pantalonii.

Se întoarse, pe acelaşi traseu cu obstacole, la automobilul Crown Vic de care îi făcuse rost Bates şi demară. În noaptea aceea, Web trase la un motel murdar, situat pe Autostrada 1, în sudul Alexandriei, unde putu să plătească cu bani gheaţă, unde nimeni nu îl deranjă şi unde prin room-service nu se înţelegea altceva decât punga de la McDonald’s pe care o aduceai cu tine sau automatul cu apă gazoasă şi gustări fixat de un suport acoperit cu graffiti plasat în afara camerei tale. Se uită la televizor şi îşi mâncă cheeseburgerul şi cartofii prăjiţi. Apoi scoase din sacul marinăresc flaconul cu hapuri şi înghiţi două dintre ele. Căzu într-un somn adânc, de data aceasta neîntrerupt de niciun coşmar.

CAPITOLUL 16

Într-o sâmbătă dimineaţa, devreme, Scott Wingo îşi conduse scaunul cu rotile în susul rampei şi deschise uşa unei clădiri din cărămidă cu patru etaje, din secolul al nouăsprezecelea, care adăpostea biroul său avocăţesc. Divorţat şi având copii mari, Wingo desfăşura o activitate înfloritoare de apărător penal în Richmond, oraşul în care se născuse şi unde îşi petrecuse întreaga viaţă. Zilele de sâmbătă erau cele pe care le putea petrece la birou fără să fie deranjat de sunetul telefoanelor, de clămpănitul tastaturilor, de hărţuielile asociaţilor şi de solicitările clienţilor. Aceste distracţii rămâneau pentru restul săptămânii. Intră, îşi făcu un ibric de cafea, îi adăugă whisky-ul său favorit, Gentleman Jim, şi îşi îndreptă scaunul spre biroul său. Scott Wingo şi Asociaţii, Avocaţi, se număra printre instituţiile din Richmond de aproape treizeci de ani. În acest timp, Wingo se transformase dintr-un liber profesionist care lucra într-un birou de dimensiunile unui dulap, apărând, în esenţă, pe oricine avea destui bani peşin ca să-l plătească, în şeful unei firme cu şase asociaţi, cu un detectiv particular cu normă întreagă şi cu un personal auxiliar format din opt persoane. În calitate de acţionar unic, Wingo câştiga sume cu şapte zerouri într-un an bun şi cu şase în vremurile grele. Şi numărul clienţilor săi crescuse în mod substanţial. Vreme de ani de zile, rezistase ispitei de a trata cu traficanţii de droguri, dar câştigul financiar era incontestabil şi el se săturase să tot vadă cum toţi dolarii aceia ajungeau în buzunarele unor avocaţi care-i erau cu mult inferiori. Se consola cu ideea că oricine avea dreptul la un apărător competent – sau chiar plin de inspiraţie –,

indiferent cât de odioase erau faptele pe care le săvârşise.

Wingo era un avocat pledant extraordinar de talentat şi prestanţa pe care o avea în faţa juriului nu fusese diminuată nici măcar cu o iotă de faptul că, de doi ani, era ţintuit într-un scaun cu rotile din cauza unui diabet care avansa, ca şi din cauza afecţiunilor rinichilor şi ficatului. Într-un anumit fel, simţea că posibilităţile sale de a sensibiliza juriul crescuseră datorită handicapului fizic. Şi mulţi membri ai baroului îl invidiau pentru şirul său de victorii. Pe de altă parte, era detestat şi de cei care aveau senzaţia că el reprezenta, pur şi simplu, un mijloc prin care criminalii cu dare de mână puteau evita consecinţele legale ale faptelor lor cumplite. Bineînţeles că Wingo nu vedea lucrurile în acelaşi mod, dar încetase cu mult timp în urmă să încerce să câştige disputa, pentru că, dintre toate problemele asupra cărora se aplecase vreodată, aceasta intra în categoria acelora, foarte puţine, care nu păreau să merite aducerea în discuţie.

Locuia într-o casă opulentă din Windsor Farms, o zonă foarte bogată şi căutată din Richmond; conducea o limuzină Jag, special construită pentru a se potrivi invalidităţii sale; făcea călătorii extravagante dincolo de ocean, oricând avea chef; se purta frumos cu copiii săi şi era generos şi în relaţii bune cu fosta soţie, care continua să locuiască în vechea lor casă. Dar, mai ales, muncea. În vârstă de cincizeci şi nouă de ani, Wingo le supravieţuise numeroaselor predicţii ale morţii lui premature. Acestea apăruseră fie din cauza diverselor sale afecţiuni medicale, fie a ameninţărilor primite de la clienţii nemulţumiţi sau de la indivizii aflaţi de cealaltă parte a baricadei în cazul unei infracţiuni, care simţeau că justiţia nu fusese slujită aşa cum se cuvenea datorită faptului că Wingo făcuse ceea ce ştia cel mai bine, adică se îndoise, pornind de la premise logice şi dintr-o duzină de alte puncte de vedere, de acuzaţiile aduse inculpatului. Totuşi, el ştia că i se apropia

ceasul. I-o spuneau organele lui vlăguite, circulaţia proastă, oboseala generală. Îşi imagina că avea să muncească până în clipa morţii sale; nu avea să fie un mod prea neplăcut de a trece dincolo.

Luă o înghiţitură de cafea cu Gentleman Jim şi ridică receptorul. Îi plăcea să folosească telefonul, chiar şi în weekenduri, mai ales pentru a le răspunde celor care îl sunaseră în zilele precedente, dar cu care nu dorea să vorbească. Se întâmpla foarte rar să-i găsească sâmbătă dimineaţa şi le putea lăsa un mesaj politicos, spunându-le că regreta că nu reuşise să îi contacteze. Gura i se uscase foarte tare, probabil după atâta vorbă, aşa că sorbi din nou din cafeaua cu whisky. Reveni la scurta expunere la care lucra şi care, dacă ar fi fost acceptată, ar fi anulat dovezile din cazul spargerii de care se ocupa. Cei mai mulţi oameni nu-şi dădeau seama că procesele erau adesea câştigate înainte să fi pus piciorul cineva în sala de judecată. În cazul acela, dacă moţiunea era acceptată, nu avea să mai existe niciun proces, pentru că acuzarea nu ar mai fi avut nicio probă.

După mai multe ore de muncă şi după o serie de telefoane, îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi. Afurisitul de diabet se dezlănţuia făcând prăpăd aproape în fiecare părticică a organismului său şi, cu o săptămână în urmă, aflase că avea glaucom. Poate că Dumnezeu îi plătea pentru munca sa de aici, de pe pământ.

I se păru că auzea o uşă deschizându-se undeva şi presupuse că unul dintre asociaţii săi generos retribuiţi se abătuse pe acolo ca să lucreze totuşi câte ceva în weekend. Tinerii din zilele acelea nu aveau acelaşi respect pentru muncă precum cei din generaţia sa, chiar şi atunci când primeau salarii exagerate. Oare când *nu* lucrase el în weekend în primii cincisprezece ani de practică? Puştanii ăştia bodogăneau când trebuiau să muncească după ora şase. Să fie al naibii dacă ochii nu-l ucideau. Termină

ceaşca de cafea, dar setea reveni, la fel de chinuitoare. Deschise unul dintre sertarele biroului şi bău din sticla cu apă pe care o ţinea acolo. Acum capul îi zvâcnea. Şi îl durea spatele. Îşi puse un deget la încheietura mâinii şi numără. Ei, la naiba, şi pulsul îi era anemic; însă asta se întâmpla aproape în fiecare zi. Îşi luase deja insulina şi, pentru o vreme, nu mai avea nevoie de o altă injecţie; totuşi, se întrebă dacă nu era bine să devanseze orarul. Poate că zahărul din sânge îl deranja, într-un anumit fel. Modifica întotdeauna cantitatea de insulină, pentru că nu putea nimeri niciodată afurisitul de dozaj potrivit. Medicul său curant îi spusese să nu mai bea, ceea ce, pur şi simplu, nu avea cum să se întâmple. Pentru el, whisky-ul nu era un lux, ci o necesitate.

De data asta, fu sigur că auzise uşa.

— Hei! strigă. Missy, tu eşti?

Missy, cugetă, era blestematul lui de câine care murise cu zece ani în urmă. De unde naiba i se năzărise să spună aşa ceva? Încercă să se concentreze asupra expunerii, dar vederea i se înceţoşase atât de tare şi organismul său se comporta atât de straniu, încât, în cele din urmă, Wingo începu să se sperie. La dracu, poate că avea un infarct, cu toate că nu simţea nicio durere în piept şi nicio amorţeală în umărul şi în braţul stâng.

Se uită la ceas, dar nu reuşi să desluşească ora. OK, trebuia să facă ceva.

— Hei! strigă încă o dată. Am nevoie de ajutor.

Crezu că aude zgomotul unor paşi care se apropiau, dar nu apăru nimeni. „OK, fir-ar să fie”, gândi.

— Nemernicilor! zbieră.

Ridică receptorul şi reuşi să-şi ducă mâna la nouă, apoi de două ori la unu. Aşteptă, dar nimeni nu răspunse. La asta foloseau dolarii din impozite. Să suni la 911 şi să primeşti un rahat.

— Am nevoie de ajutor! strigă în receptorul telefonului.

Şi pe urmă observă că nu avea ton. Puse receptorul în furcă şi îl ridică din nou. Nu avea ton. Ei, rahat. Trânti receptorul şi, fiindcă nu nimeri furca, acesta căzu pe podea. Trase de gulerul cămăşii, pentru că respira cu greutate. Avusese de gând să-şi ia un celular, dar întotdeauna amânase să o facă.

— E cineva acolo, fir-ar să fie?

Acum putea auzi paşii. Îi era aproape imposibil să respire, de parcă i-ar fi îndesat cineva ceva pe beregată. Sudoarea îl năpădise. Cu toate că vederea îi era înceţoşată, zări uşa deschizându-se. Cineva pătrunse înăuntru.

— Mamă? Să fie al dracului dacă nu era chiar maică-sa, deşi în noiembrie se împlineau douăzeci de ani de când murise. Mamă, am nevoie de ajutor. Nu mă simt prea bine.

Bineînţeles că nu era nimeni acolo. Wingo avea halucinaţii.

Alunecă pe podea, fiindcă nu se mai putea ţine pe scaun. Se târî de-a lungul duşumelei, apropiindu-se de ea, bolborosind şi gâfâind în tot acest timp.

— Mamă, îi spuse, cu glas răguşit, nălucii pe care o vedea. Trebuie să-ţi ajuţi băiatul, nu se simte prea bine.

Ajunse lângă femeia care, pur şi simplu, îi dispăru imediat din faţa ochilor, tocmai când avea mai multă nevoie de ea. Wingo îşi lăsă capul pe duşumea şi închise ochii.

— E cineva acolo? Am nevoie de ajutor, spuse, pentru ultima oară.

CAPITOLUL 17

Francis Westbrook simţea că libertatea sa de acţiune era grav afectată. Locurile sale de întâlnire, locurile din care îşi conducea afacerile, nu îi mai erau accesibile. Ştia că federalii îl căutau şi, oricine ar fi fost cel care îl aranjase, acesta se străduia, fără îndoială, să i-o ia şi înainte. Westbrook nu putea presupune nimic altceva. În meseria lui, paranoia dusă la extrem era, realmente, singurul lucru care îl putea ţine în viaţă. De aceea îşi pierdea vremea, cel puţin pentru încă o oră, în partea din spate a unui depozit de carne din sud-estul Washingtonului. La o distanţă de zece minute de mers cu maşina faţă de locul în care stătea, pierzându-şi timpul, se aflau Capitoliul şi alte clădiri de mare importanţă naţională. Westbrook trăise tot timpul în Washington şi nu vizitase, niciodată, nici măcar un singur monument. Edificiile grandioase ale unei naţiuni puternice nu aveau, pentru el, absolut nicio semnificaţie. Nu se considera american, locuitor al Washingtonului sau cetăţean al unei comunităţi. Era doar un tip care încerca să se descurce. Pe când avea zece ani, ţelul lui fusese să ajungă la cincisprezece. Apoi urmărise să nu fie omorât înainte de a face douăzeci. Cu doi ani în urmă, când împlinise treizeci, dăduse o petrecere demnă de o persoană care atinge statutul de octogenar, pentru că, în lumea lui, chiar asta i se întâmplase. Totul era relativ, poate în mai mare măsură pentru Francis Westbrook decât pentru oricine altcineva.

În momentul acela, gândurile sale erau concentrate mai ales asupra modului în care o dăduse în bară cu Kevin. Dorinţa sa de a-l lăsa pe băiat să aibă, cumva, o viaţă normală, îl făcuse să-i neglijeze siguranţa. Cândva îl ţinuse

pe Kevin lângă el tot timpul, dar o ceartă a celor din gaşcă luase amploare şi izbucnise o luptă în toată puterea cuvântului, iar Kevin fusese împuşcat în faţă şi se aflase la un pas de moarte. Francis nu putuse nici măcar să-l ducă la spital, fiindcă ar fi fost, probabil, arestat. Pe urmă îl lăsase pe Kevin să locuiască cu un fel de cvasi-familie, formată dintr-o bătrână şi nepotul ei. Îl supraveghea pe Kevin îndeaproape şi îl vizita cât de des avea ocazia; cu toate acestea, îl lăsa pe băiat să se bucure de libertate, pentru că orice copil avea nevoie de aşa ceva.

Şi adevărul era că puştiul nu avea să crească în aceleaşi condiţii ca Francis. Urma să aibă o viaţă adevărată, departe şi de arme, şi de droguri, şi de transportul rapid, cu maşina, la cabinetul medicului legist, cu o etichetă agăţată de degetul mare de la picior. Fiind prea mult timp în preajma lui Francis, văzând cu ochii lui un astfel de stil de viaţă, orice tânăr ar fi putut fi tentat să încerce marea cu degetul. Şi, odată ce o făceai, erai prins pentru totdeauna, căci marea cu aspect îmbietor ascundea adevărate nisipuri mişcătoare şi era plină cu şerpi veninoşi de apă, care pretindeau, cu toţii, că îţi sunt prieteni, până când te uitai în altă parte şi unul dintre ei îţi înfigea colţii în gât. Asta nu avea să i se întâmple lui Kevin, Francis o promisese când se născuse băiatul, şi totuşi poate că se întâmplase deja. Ar fi fost o adevărată ironie să moară Kevin înaintea lui.

În timp ce conducea una dintre cele mai profitabile afaceri cu droguri din zona metroului din Washington, Westbrook nu fusese niciodată arestat, din niciun motiv, pentru niciun fel de infracţiune, cu toate că mergea pe al douăzeci şi treilea an de când intrase în „biznis” iar totul începuse când era foarte tânăr şi nu se uitase niciodată înapoi pentru că nu lăsase nimic în urmă. Era mândru de cazierul care îi rămăsese curat, în ciuda îndeletnicirilor lui criminale. Nu era câtuşi de puţin vorba de noroc; de fapt,

totul se datora, în cea mai mare parte, planurilor sale de supravieţuire, întocmite cu grijă şi măiestrie, şi modului în care furniza informaţii, atunci când era nevoie, oamenilor potriviţi, care, în schimb, îl lăsau să-şi vadă nestingherit de treburi. Asta era cheia, să nu clatini barca, să nu faci scandal pe străzi, să nu tragi în nimeni şi în nimic decât dacă nu aveai încotro. Şi să nu le faci zile fripte federalilor, pentru că ei aveau destui oameni şi bani ca să-ţi transforme viaţa într-un iad, şi cui îi trebuia un asemenea rahat? Viaţa lui era, şi aşa, destul de complicată. Dar, fără Kevin, nu însemna nimic.

Îi cercetă cu privirea pe Macy şi Peebles, umbrele sale gemene. Avea încredere în ei în aceeaşi măsură în care se încredea în oricine; ceea ce nu însemna nicidecum prea mult. Purta întotdeauna asupra lui un pistol, de care avusese nevoie, ca să-şi salveze viaţa, nu numai într-o singură împrejurare. Era o lecţie pe care nu trebuia s-o înveţi decât o dată. Aruncă o privire către uşa pe care tocmai intrase uriaşul Toona.

— Toona, mi-ai adus ceva veşti, nu-i aşa? Ceva veşti bune despre Kevin.

— Încă nimic, şefule.

— Atunci mişcă-ţi prăpăditu' ăla de fund înapoi afară, până afli ceva.

Cu o figură acră, Toona ieşi imediat, iar Westbrook se uită la Peebles.

— Te ascult, Twan.

Antoine „Twan" Peebles păru să se întristeze şi îşi potrivi cu grijă ochelarii scumpi, pentru citit. Westbrook ştia că are o vedere excelentă, dar că se gândise că ochelarii îl ajutau să pară că face parte dintr-o administraţie, că încerca să fie ceea ce nu avea să ajungă niciodată, un funcţionar cu statut legal. Westbrook se împăcase cu asta cu multă vreme înainte. De fapt, pentru el alegerea fusese făcută în momentul în care se născuse,

pe bancheta din spate a unui Cadillac aflat pe un morman de zgură; maică-sa priza cocaină chiar în momentul în care Francis îi alunecase dintre picioare în braţele bărbatului ei din momentul acela, care pusese repede copilul alături, tăiase cordonul ombilical cu un cuţit murdar şi o silise pe proaspăta mamă să facă sex oral. Maică-sa îi povestise asta mai târziu, cu amănunte colorate, de parcă ar fi considerat-o cea mai amuzantă istorie pe care o auzise vreodată.

— Nu sunt veşti bune, spuse Peebles. Principalul nostru distribuitor a spus că, până când nu te slăbeşte poliţia, nu e sigur că ne mai poate furniza niciun fel de marfă. Şi stocurile noastre sunt destul de reduse şi aşa.

— Fir-ar să fie, de-asta nu mai pot eu, spuse Westbrook.

Se lăsă pe spate. Trebuia să pară tare pe poziţie în faţa lui Peebles, a lui Macy şi a oamenilor lui, dar realitatea era că avea, într-adevăr, o problemă. Ca orice alt revânzător, avea obligaţii faţă de cei aflaţi în josul lanţului de distribuţie. Dacă nu le putea da ceea ce le trebuia, ei aveau să facă rost din altă parte. Nu avea cum să supravieţuiască prea mult. Şi, după ce îi dezamăgeai pe tipii ăia, nu se întâmpla aproape niciodată să mai facă din nou afaceri cu tine.

— OK, o să mă ocup de asta mai târziu. Ce ai aflat despre tipu' ăla, Web London?

Peebles deschise un dosar pe care îl scosese dintr-o servietă de piele şi îşi potrivi încă o dată ochelarii. Îşi folosise batista cu monogramă ca să şteargă scaunul pe care stătea şi ca să dea limpede de înţeles că a participa la o şedinţă într-un depozit de carne era cu mult sub demnitatea sa. Lui Peebles îi plăceau fişicurile de bani din buzunarele sale, hainele şi restaurantele elegante şi femeile frumoase care făceau, pentru el sau cu el, tot ce dorea. Nu purta pistol şi, din câte ştia Westbrook, nici n-avea habar cum se trage cu o armă. Făcuse carieră într-o

vreme în care traficul de droguri era mult mai puţin violent şi se desfăşura într-un mod mult mai sistematic, cu contabili, computere şi registre, preluând bani murdari pe care îi spăla şi dispunând de depozite de marfă, chiar şi de case de vacanţă, spre care călătorea cu avionul personal.

Cu zece ani mai vârstnic decât Peebles, Westbrook se ridicase, pur şi simplu, de pe strada. Se prostituase pentru câţiva bănuţi, dormise în găuri de şobolan, răbdase de foame mai tot timpul, se ferise de gloanţe şi le trăsese în alţii când fusese nevoie. Peebles era bun în meseria lui: se asigura că afacerile lui Westbrook mergeau strună, că marfa sosea atunci când era aşteptată şi că pleca la cei care o aşteptau. Şi mai avea grijă şi ca debitele clienţilor – Westbrook râsese ţinându-se cu mâinile de burtă când Peebles folosise prima dată termenul de faţă cu el – să fie plătite cu promptitudine. Banii erau spălaţi în mod eficient, surplusul de bani peşin era investit cu precauţie, toate inovaţiile din branşă erau cunoscute, cea mai nouă tehnologie era utilizată şi totul se petrecea sub supravegherea atentă a lui Antoine Peebles. Şi totuşi Westbrook nu se putea hotărî să-l respecte pe acest om.

Când apăruseră probleme legate de personal, ceea ce, în esenţă, însemna că cineva încerca să-i distrugă, Antoine Peebles se dăduse repede deoparte. Nu era dispus să se ocupe de acea parte a afacerii. În momentul acela Westbrook luase totul asupra sa şi pusese lucrurile la punct. Şi tot în momentul acela Clyde Macy meritase cu adevărat banii pe care îi primea.

Westbrook îl studie pe băieţaşul lui alb. Când Macy venise la el să-i ceară de lucru, îl luase în râs.

— Ai nimerit în ailaltă parte a oraşului, băiete, îi spusese. Albii şed mai sus, în nord-vest. Mută-ţi fundu' acolo unde ţi-i locu'.

Îşi închipuise că aşa se încheia totul, dar Macy pocnise doi tipi încercând să-l enerveze pe Westbrook şi, aşa cum

explicase el însuşi în momentul respectiv, o făcuse dintr-un motiv bine întemeiat, tocmai ca să-şi dovedească valoarea. Şi micul bătăuş nu-şi dezamăgise niciodată şeful. Cine şi-ar fi închipuit că Francis Westbrook cel mare şi negru era, în egală măsură, un patron oportunist?

— Web London, spuse Peebles, care se opri ca să tuşească şi ca să-şi şteargă apoi nasul, e în FBI de peste treisprezece ani şi în Brigada de Salvare a Ostaticilor de vreo opt. E extrem de devotat. Dosarul lui e plin de laude şi alte chestii de genul ăsta. A fost foarte grav rănit în timpul unei misiuni şi era să moară. Soldat de miliţie.

— Soldat de miliţie, făcu Westbrook. Corect, de-aia albii care umblă cu arme cred că guvernu' le-o trage. Să vină să ne vadă pe noi, negrii, şi să priceapă ce bine le e de fapt.

— Există o investigaţie în curs, continuă Peebles, în legătură cu împuşcăturile din curte.

— Twan, spune-mi ceva ce nu ştiu, pen'că-mi pierd vremea şi văd că şi tu tot aia faci.

— London se duce la un psihanalist. Nu la unul din Birou, la o firmă dinafară.

— Ştim despre cine e vorba?

— E un cabinet colectiv, la Tyson's Corner. Încă nu e sigur care psihanalist îl tratează.

— Păi, să lămurim asta. O să-i spună doctorului de nebuni lucruri despre care nu vorbeşte cu nimeni altcineva. Şi pe urmă o să avem noi o discuţie cu doctoru' ăla.

— Corect, zise Peebles, în timp ce îşi nota asta.

— Şi, Twan, poţi să-mi spui ce naiba căutau în noaptea aia? Nu crezi că ar putea fi o chestie importantă?

Peebles se indignă auzind întrebarea.

— Tocmai eram pe punctul de a ajunge la asta.

Răsfoi mai multe hârtii, foşnindu-le, în vreme ce Macy îşi curăţa pistolul cu meticulozitate, ştergându-i ţeava de nişte firicele de praf pe care, după toate aparenţele, numai

el le putea vedea.

Peebles găsi ceea ce căuta şi îi aruncă o privire fugară şefului său.

— Asta chiar că n-o să-ţi placă.

— Sunt o mulţime de rahaturi care chiar că nu-mi plac. Spune.

— Se zice că veniseră după tine. Credeau că în clădirea aia se desfăşoară toate operaţiunile noastre financiare. Contabili, computere, dosare, tot tacâmul. Peebles scutură din cap şi-şi luă un aer ofensat, de parcă ar fi fost contestată onoarea sa personală. Ca şi cum am fi atât de proşti încât să le centralizăm. Au trimis HRT-ul fiindcă doreau să-i scoată de acolo vii pe tipii care se ocupă de bani, ca să depună mărturie împotriva noastră.

Westbrook fu atât de uluit încât nici măcar nu-l luă la rost pe Peebles pentru că spusese operaţiunile „noastre” financiare. Erau ale lui Westbrook, era limpede ca lumina zilei.

— Şi de ce dracu ar fi crezut aşa ceva? Nici măcar n-am folosit vreodată clădirea aia. Nici măcar n-am pus vreodată picioru’ în locu’ ăla nenorocit.

O idee luă brusc în stăpânire mintea lui Westbrook, dar se hotărî să o păstreze pentru sine. Când doreai să faci o tranzacţie, nu puteai să vii cu mâna goală şi poate că el avea ceva-ceva de-a face cu clădirea aia. Pe când făcea primii paşi în afaceri, Westbrook chiar cunoştea locul ăla foarte bine. Se număra printre casele cu apartamente de închiriat construite de guvern în anii 1950, cu scopul de a li se oferi familiilor sărace subvenţiile de care aveau nevoie ca să se repună pe picioare. Vreo douăzeci de ani mai târziu, zona devenise una dintre cele mai rău famate zone din oraş, cu trafic de droguri şi cu omoruri săvârşite la vreme de noapte. Copiii albi din suburbii se uitau noaptea la televizor, în timp ce Westbrook privea asasinatele din curtea din spatele propriei locuinţe. Dar mai era ceva ce

federalii poate că nu ştiau despre casa aia şi despre altele ca ea. Da, era inclusă în arhiva sa cu afaceri încheiate. Începu să se simtă ceva mai bine, dar nu cu mult mai bine.

Peebles îşi cocoţă ochelarii pe rădăcina nasului în timp ce se uita la Westbrook.

— Păi, presupun că FBI-ul a avut un om sub acoperire, care se ocupa de treaba asta, iar agentul ăla trebuie să le fi spus altceva.

— Cine-i nemernicu' de agent? întrebă Westbrook.

— Asta nu ştim.

— Păi, trebuie să aflu ce-i cu rahatu' ăsta. Se învârtesc pe aici tipi care spun minciuni despre mine şi vreau să ştiu cine sunt.

Chiar în timp ce se străduia să pară dur, o senzaţie puternică de răceală îi invadase brusc pieptul. Acum nu se mai simţea la fel de bine. Dacă Biroul avea un agent care urmărea ceea ce credea el că este centrul operaţiunilor lui Westbrook, asta însemna că FBI-ul îşi întorsese atenţia asupra lui. Şi de ce dracu o făcuse? Afacerile sale nu aveau o amploare atât de mare şi, în mod sigur, el nu era singurul din oraş antrenat în jocul ăsta. O grămadă de bande se îndeletniceau cu lucruri cu mult mai rele. Până atunci, nimeni nu se împiedicase de el şi nimeni nu-i încălcase teritoriul, iar el îşi făcuse jocurile la nivel scăzut şi cu sânge rece, fără să supere pe nimeni.

— Păi, spuse Peebles, oricine i-a vândut Biroului pontul ăsta, ştia de ce sfori să tragă. Nu cheamă HRT-ul decât dacă se întâmplă ceva foarte grav. Au luat în colimator clădirea aia pentru că o credeau plină cu dovezi pe care să le folosească împotriva ta. Cel puţin aşa spun informatorii noştri.

— Şi ce-au găsit acolo, în afară de mitraliere?

— Nimic, locul era gol.

— Deci, agentul sub acoperire i-a dus cu preşu'?

— El sau informatorii lui.

— Sau i-au făcut lui o înscenare, ca să-mi facă şi mie una. Vezi tu, Twan, sticleţii n-or să se sinchisească de ceea ce *nu* era acolo. Or să continue să creadă că eu sunt în spatele întregii poveşti, pen'că s-a întâmplat pe teritoriu' meu. Aşa că, oricine o fi făcut asta n-a riscat nimic. Au aranjat ca totul să fie împotriva mea de la bun început. Şi eu n-am cum să ies învingător din treaba asta. Am dreptate, Twan, sau ţie ţi se pare că nu e aşa?

Westbrook îl studie pe Peebles cu atenţie. Limbajul trupului acestuia se schimbase într-un mod foarte subtil. Westbrook, care transformase observarea unor asemenea lucruri într-un reflex, şi încă într-unul care îi salvase viaţa în numeroase rânduri, remarcă fără greş modificarea. Şi ştia şi ce o provocase. În ciuda pregătirii sale universitare şi a abilităţii în afaceri, Peebles nu era la fel de rapid ca Westbrook când era vorba de evaluarea unei situaţii şi de definirea concluziei corecte. Reflexele sale stradale erau palide în comparaţie cu ale şefului său. Iar explicaţia era simplă: Westbrook supravieţuise ani de zile datorită acestor reflexe şi în tot acest timp şi le întărise, obţinând rezultate chiar şi mai precise. Peebles nu fusese niciodată nevoit să o facă.

— Probabil că ai dreptate.

— Da, probabil, făcu Westbrook.

Îşi fixă asupra lui Peebles privirea înverşunată, până ce acesta îşi coborî în sfârşit ochii în hârtiile lui.

— Deci, aşa cum *probabil* văd eu lucrurile, treaba e că despre London ştim un rahat, ştim că se duce la un doctor de nebuni pen' că a înţepenit. S-ar putea să fie amestecat şi să înşele pe toată lumea spunând că totu' s-a petrecut în capu' lui.

— Sunt sigur că e amestecat, comentă Peebles.

Westbrook se lăsă pe spate şi zâmbi.

— Nu, Twan, nu e amestecat, am vrut doar să văd dacă, până la urmă, o să-mi arăţi că ai ceva din mintea omului

străzii. Da’ n-ai ajuns încă până acolo, frăţioare. Nici vorbă.

Peebles îl privi surprins.

— Dar spuneai…

— Da, da, ştiu ce spuneam, Twan, pot să aud ce vorbesc eu, OK? Se aplecă spre el. Twan, am văzut, la televizor şi în ziare, ce-au adunat despre Web London ăsta. Aşa cum ziceai, omul e un nenorocit de erou, a fost împuşcat şi tot restu’.

— Le-am urmărit şi eu, spuse Peebles. Şi n-am văzut nimic care să mă convingă că London nu e amestecat în înscenare. De fapt, văduva unuia de-ai lui crede că a fost. Şi ai văzut ce s-a întâmplat în faţa casei lui? Tipul şi-a scos pistolul şi a tras într-un grup de reporteri. E sonat.

— Nu, a tras în aer. Când unu’ ca el vrea să omoare pe cineva, ăla o să moară. Omu’ ăsta se pricepe la arme, e uşor de văzut.

Peebles nu bătu în retragere.

— Cred că nu a intrat în curtea aia pentru că *ştia* că mitralierele erau acolo. S-a lăsat la pământ exact înainte să înceapă să tragă. *Trebuie* să fi ştiut.

— Aşa să fie, Twan? *Trebuie* să fi ştiut?

Peebles dădu din cap.

— Dacă te interesează părerea mea bazată pe informaţii, aşa e.

— Păi, lasă-mă să-ţi dau mai multe informaţii pentru afurisita ta de părere. A tras vreodată cineva în tine?

Peebles se uită, cercetător, la Macy şi pe urmă înapoi, la Westbrook.

— Nu. Mulţumesc cerului.

— Mda, chiar ai pentru ce să mulţumeşti. În mine s-a tras. Şi în tine, Mace, este?

Macy încuviinţă dând din cap şi lăsă pistolul deoparte în timp ce urmărea discuţia.

— Vezi, Twan, oamenilor nu le place să se tragă în ei.

Nu-i normal să-ţi placă, de exemplu, să-ţi zboare cineva creierii. Acuma, dacă London ar fi fost amestecat, ar fi putut face o mulţime de chestii ca să stea departe de mitralierele alea. Putea să se împuşte în picior în timpul antrenamentului, să mănânce ceva haleală stricată şi să se bage-n spital, să dea din întâmplare într-un zid şi să-şi rupă o mână, să facă tot felul de rahaturi ca să nu ajungă în preajma locului ăluia. Dar era acolo, îşi târa fundu' alături de ăilalţi din echipa lui. Pe urmă el nu şi l-a mai putut duce, iar echipa a fost împuşcată. Acuma, ce face un om mituit dacă e atât de prost încât să dea de bucluc? Rămâne în urmă, poate că trage şi câteva focuri, şi după aia se duce la doctoru' de nebuni şi zice că i s-au tulburat minţile. Da' un om vinovat nu iese în curte ca să facă praf mitralierele. Stă frumuşel la adăpost şi-şi încasează banii, fiindcă a aranjat pe toată lumea. Acuma, omu' ăsta a ieşit acolo şi a făcut ceva ce nici măcar eu n-aş fi avut curaj să fac. Tăcu o clipă. Şi a mai făcut ceva la fel de nebunesc.

— Ce anume?

Westbrook clătină din cap, trăgând concluzia că Peebles avea noroc că se pricepea atât de bine la afaceri, pentru că, în alte privinţe, sigur lăsa de dorit.

— Când toată lumea se ţinea deoparte, l-a salvat pe Kevin. Şi niciun om vinovat nu s-ar fi deranjat pentru el.

Peebles se lăsă pe spate, arătând complet derutat.

— Dar, dacă ai dreptate şi nu e amestecat, atunci nu ştie unde e Kevin.

— Aşa-i. Nu ştie. De fapt, nici io nu ştiu nimic, nu-i aşa, în afară de nişte prostii fără importanţă. Spuse ultimele cuvinte fixându-l cu asprime pe Peebles. Şi nu-s cu nimic mai aproape să-l aduc pe Kevin înapoi decât eram acu' o săptămână, este? Tu eşti mulţumit, Twan? Pen' că io nu-s.

— Atunci, ce facem? întrebă Peebles.

— Stăm cu ochii pe London şi aflăm la ce doctor de nebuni se duce. Şi aşteptăm. Tipii care l-au luat pe Kevin

n-au făcut-o de pomană. Or să ne caute şi atunci o să vedem ce se întâmplă. Da' să-ţi spun ceva: dacă aflu că cineva ne-a trădat, pe mine şi pe Kevin, ăia, drăguţă, pot să fugă şi la Polu' Sud, că tot o să-i găsesc şi o să-i arunc, mădular cu mădular, în botu' urşilor polari, iar ăia de cred că spun prostii ar face bine să spere că n-or să aibă de-a face cu mine niciodată.

În ciuda temperaturii extrem de scăzute din încăpere, o picătură de sudoare se prelinse de pe sprâncenele lui Peebles când Westbrook încheie şedinţa.

CAPITOLUL 18

Aerul nu era proaspăt, iar mirosurile erau uneori ucigătoare, dar cel puţin era cald. Îi dădeau să mănânce oricât de mult dorea şi mâncarea era bună. Şi avea cărţi de citit, deşi lumina era destul de slabă, dar îşi ceruseră scuze pentru asta. Şi îi aduseseră chiar şi un bloc de desen şi cărbune, când le solicitase. Aşa îi era mai uşor să suporte captivitatea. Când viaţa lua o întorsătură neplăcută, putea întotdeauna să se întoarcă la desenele lui ca să-şi găsească alinare. Şi, în ciuda bunăvoinţei tuturor, de fiecare dată când cineva intra în încăpere, era convins că îi sosise clipa morţii, pentru că de ce altceva l-ar fi adus acolo, dacă nu ca să-l ucidă?

Kevin Westbrook îşi roti privirea prin camera care, deşi era cu mult mai mare decât cea pe care o avea acasă, părea totuşi să se strângă în jurul lui, ca şi cum s-ar fi contractat sau ca şi cum el s-ar fi lăţit. Nu avea idee de când se afla acolo. Descoperise că nu putea măsura timpul dacă nu vedea răsăritul şi apusul soarelui. Nu se gândise deloc să mai ţipe din nou. Încercase o dată şi bărbatul venise să-i ceară să n-o mai facă. Vorbise foarte politicos şi fără să-l ameninţe, ca şi cum Kevin n-ar fi făcut altceva decât să calce pe un rond de flori. Cu toate acestea, băiatul îşi putuse da seama că l-ar fi omorât dacă ar fi ţipat iarăşi. Întotdeauna cei cu vorbă dulce erau cei mai periculoşi.

Zăngănitul se auzea tot timpul, ca şi pârâiturile şi sunetul apei care curgea alături. Probabil că, laolaltă, puteau acoperi orice zgomot făcut de el, dar erau foarte enervante şi îi stricau somnul.

Ei îşi ceruseră scuze şi pentru asta. Erau mult mai politicoşi decât ar fi trebuit să fie răpitorii, credea Kevin.

Căutase un mod de a evada, dar camera avea o singură uşă, care era încuiată. Aşa că îşi citea cărţile şi îşi desena schiţele. Mânca şi bea şi aştepta ceasul în care cineva avea să vină să-l ucidă.

În timp ce schiţa încă un desen pe care numai el îl putea înţelege, tresări la auzul unor paşi. Ascultând cum era descuiată uşa, se întrebă dacă-i sosise ceasul cel de pe urmă.

Era acelaşi bărbat care îi spusese să nu mai ţipe. Kevin îl mai văzuse şi înainte, dar nu-i ştia numele.

Voia să afle dacă Kevin era instalat confortabil şi dacă mai avea nevoie de ceva.

— Nu, de nimic. Vă purtaţi într-adevăr foarte frumos cu mine. Dar bunica trebuie să fie îngrijorată din cauza mea. Poate că, de acum, ar trebui să mă duc acasă.

— Nu chiar acum, se mulţumi bărbatul să spună. Se aşează pe masa imensă din mijlocul camerei şi se uită la micul pat dintr-un colţ. Dormi bine?

— OK.

Bărbatul dorea să audă, încă o dată, tot ce se întâmplase între Kevin şi omul de pe alee, cel care îl înşfăcase, îi dăduse biletul şi îl trimisese să-l predea.

— Nu i-am spus nimic, pentru că nu aveam ce să-i spun.

Tonul lui Kevin era mult mai insolent decât ar fi vrut-o, dar celălalt îi mai pusese aceleaşi întrebări şi înainte, iar el îi dăduse aceleaşi răspunsuri şi asta începea să-l plictisească.

— Gândeşte-te, spuse bărbatul, calm. E anchetator cu experienţă, s-ar putea să fi prins din zbor ceva din ce-ai spus, cu toate că atunci nu ţi s-a părut că ar fi fost ceva important. Eşti băiat isteţ, trebuie să fii în stare să-ţi aduci aminte.

Kevin ţinea în mână o bucată de cărbune, pe care o strânse până îi pocniră încheieturile.

— Am luat-o în josul aleii aşa cum mi-aţi spus. Am făcut

ceea ce mi-aţi spus şi atâta tot. Şi ziceaţi că el n-o să se mişte şi că n-o să se-ntâmple nimic. Şi totu' s-a făcut praf şi aşa mai departe. Ei, n-a fost cum aţi zis. Ăla m-a speriat de moarte. Vezi, aici n-aţi avut dreptate.

Bărbatul întinse mâna şi Kevin tresări, dar celalalt îl frecă doar, cu blândeţe, pe umăr.

— Noi nu ţi-am spus să te apropii de curte, este? Ţi-am spus doar să stai locului, că o să venim să te luăm. Vezi, la noi totul era perfect sincronizat. Bărbatul râse. Tu, fiule, ne-ai făcut, pur şi simplu, să sărim prin cercuri de foc.

Kevin simţi mâna încleştându-se de umărul lui şi, în ciuda râsului, îşi dădu seama că tipul era prost dispus, aşa că se hotărî să schimbe subiectul.

— De ce era cu voi celălalt băiat?

— Avea ceva de făcut, aşa cum ai făcut şi tu. A câştigat bani frumoşi, aşa cum ai câştigat şi tu. De fapt, n-ar fi trebuit să-l vezi, dar am mai schimbat câte ceva, înţelegi, pentru că tu nu erai acolo unde stabiliserăm. Totul s-a petrecut al dracului de-n pripă.

Mâna se încleştă mai tare.

— Şi l-aţi lăsat deja să plece?

— Tu continuă-ţi povestea, Kevin; n-ai nicio treabă cu băiatul ăla. Spune-mi de ce-ai făcut ceea ce ai făcut.

Cum ar fi putut Kevin să explice asta? Când făcuse ceea ce îi spuseseră ei, nu avusese habar ce urma să se întâmple. Pe urmă mitralierele începuseră să tragă şi el fusese speriat, ba chiar îngrozit, dar era o groază dominată de curiozitate. Fusese consternat şi curios să vadă, de fapt, care erau urmările faptei sale; ca atunci când, să zicem, arunci o piatră de pe un pod pe autostradă, cu intenţia de a speria nişte automobilişti, dar observi că ai provocat ciocnirea în lanţ a cincizeci de maşini şi o grămadă de morţi. Aşa că, atunci când ar fi trebuit să fugă de mama focului, Kevin o luase în josul aleii, ca să vadă ce făcuse. Şi, în loc să-l îndemne să o ia la sănătoasa, mitralierele îl

atrăseseră, cumva, mai aproape, aşa cum se întâmplă când spaima se amesteca cu fascinaţia stârnită de un cadavru.

— Şi, pe urmă, ăla a ţipat la mine, îi spuse temnicerului său.

Doamne, cum se mai speriase atunci! Dintre leşuri se înălţase o voce, spunându-i să se întoarcă, să stea locului, avertizându-l.

Kevin se uită la bărbat după ce îi descrisese toate astea. Făcuse tot ceea ce îi spuseseră pentru cel mai vechi motiv din lume, banii destul de mulţi ca să-i ajute pe bunica şi pe Jerome să se mute într-un loc mai acătării. Bani suficient de mulţi ca să-i îngăduie să creadă că era de ajutor, că avea grijă de ceilalţi, mai degrabă decât să fie mereu cel căruia i se purta de grijă. Bunica şi Jerome îl avertizară să nu accepte bani uşor de câştigat de la indivizii care se învârteau prin cartierul lor, căutând pe cineva care să facă un lucru pe care nu doreau să-l înfăptuiască ei înşişi. Mulţi dintre prietenii lui Kevin fuseseră momiţi astfel şi acum erau morţi, schilozi, la puşcărie sau dezamăgiţi pentru o viaţă întreagă. Şi, la numai zece ani, el se adăugase grupului lor jalnic.

— Şi pe urmă i-ai auzit pe ceilalţi venind pe alee, îi sugeră bărbatul, cu blândeţe.

Kevin încuviinţă dând din cap, în timp ce gândurile i se întoarseră în momentul acela. Fusese atât de speriat! Erau arme în faţa lui, iar oameni cu şi mai multe arme îi tăiau orice cale de scăpare. Cu excepţia celei care traversa curtea. Cel puţin aşa îşi închipuise. Omul ăla îl împiedicase să facă asta; îi salvase viaţa. Nici măcar nu-l cunoştea, dar îl ajutase. Pentru Kevin, fusese o experienţă inedită.

— Mai spune-mi o dată, cum îl chema pe tipu' ăla?

— Web London, îi răspunse bărbatul. El e cel cu care ai vorbit. Şi cel care mă interesează de fapt.

— I-am spus că n-am făcut nimic, zise din nou Kevin, sperând că repetarea aceluiaşi răspuns avea să-l facă pe

bărbat să plece şi să-l lase să se întoarcă la desenul lui. Mi-a spus că, dacă ies în curte, o să fiu ucis şi io. Mi-a arătat mâna lui, cea în care fusese împuşcat. Am început să alerg în direcţia cealaltă şi el a zis că, dacă fac asta, cei de acolo or să mă omoare. De-aia mi-a dat şapca şi biletul. Pe urmă a tras cu pistolul de semnalizare şi mi-a spus s-o iau din loc. Şi asta am făcut.

— A fost o treabă bună că am avut un alt băiat pregătit să te înlocuiască. Ai trecut prin multe.

Într-un fel sau altul, Kevin nu era de părere că, pentru celălalt puşti, treaba fusese chiar atât de bună.

— Şi London chiar s-a întors în curte?

Kevin dădu din cap.

— M-am uitat o dată înapoi. Avea o puşcă cât toate zilele. S-a întors acolo şi l-am auzit trăgând cu puşca aia. Mergeam repede.

Da, mersese repede. Mersese repede, până când din spatele unei uşi apăruseră nişte bărbaţi care, pur şi simplu, îl înşfăcaseră. Kevin îl zărise în treacăt pe celălalt băiat, care era cam de vârsta şi statura lui, dar pe care nu-l cunoştea. Părea la fel de speriat ca el. Unul dintre bărbaţi citise repede biletul şi îl întrebase pe Kevin ce se întâmplase. Apoi şapca şi biletul îi fuseseră date celuilalt puşti, care fusese trimis să le predea în locul lui Kevin.

— De ce l-aţi adus pe băiatul celălalt? întrebă din nou Kevin, dar bărbatul nu răspunse. De ce l-aţi trimis pe el în locul meu, cu biletul?

Bărbatul ignoră întrebarea.

— London nu ţi s-a părut deloc pe dinafară? Ca şi cum n-ar mai fi gândit limpede?

— El mi-a spus ce să fac. Mie mi s-a părut că gândea foarte limpede.

Bărbatul respiră adânc şi clătină din cap. Pe urmă îi zâmbi lui Kevin.

— Kevin, nu o să-ţi dai niciodată seama ce chestie

extraordinară e asta. Web London trebuie să fie un tip cu totul deosebit, dacă a făcut-o.

— Nu mi-aţi spus tot ce trebuia să se întâmple.

Celălalt continuă să zâmbească.

— Asta pentru că nu era necesar s-o ştii, Kevin.

— Unde e celalalt băiat? De ce l-aţi adus? întrebă, din nou.

— Dacă te gândeşti la toate împrejurările neprevăzute, de cele mai multe ori lucrurile se termină cu bine.

— Celălalt băiat a murit?

Bărbatul se ridică.

— Să ne dai de ştire dacă mai ai nevoie şi de altceva. O să ne străduim să-ţi purtăm de grijă.

Kevin se hotărî să arunce o ameninţare.

— Fratele meu trebuie să fi început să mă caute.

Nu mai pomenise de astă înainte, dar de gândit o gândise, în fiecare minut. Toată lumea îl cunoştea pe fratele lui Kevin. Şi toţi oamenii pe care îi ştia se temeau de el. Kevin se rugă ca şi aceluia să-i fi fost frică. Dar când citi limpede pe faţa lui că nu era aşa, i se înmuiară picioarele. Poate că omul acela nu se temea de nimic.

— Tu trebuie doar să te odihneşti, Kevin. Bărbatul se uită la câteva dintre desenele lui. Uite, ai o grămadă de talent. Cine ştie, poate că n-o să ajungi ca fratele tău.

Ieşi şi trase după el uşa, pe care o încuie.

Kevin încercă să le oprească, dar lacrimile începură să i se prelingă în grabă pe obraji, picurându-i pe haine. Le şterse, dar altele le luară locul. Se aşeză într-un colţ şi plânse atât de tare, încât i se tăie respiraţia. Apoi îşi trase o pătură peste cap şi rămase aşa, în întuneric.

CAPITOLUL 19

Web îşi conduse Crown Vic-ul în josul străzii pe care locuise mama sa. Cartierul era gata să se dărâme, posibilităţile sale latente nu ieşiseră niciodată la iveală, iar vigoarea i se secătuise de multă vreme. Totuşi, locul în care se afla, considerat rural cu treizeci de ani în urmă, era acum, datorită expansiunii urbane, chiar în partea centrală a celei mai importante suburbii, unde oamenii se ridicau din pat la patru dimineaţa ca să ajungă la opt la serviciu. Probabil că, în următorii cinci ani, un întreprinzător avea să cumpere toate acele proprietăţi dărăpănate şi să treacă peste ele cu buldozerul, iar noi locuinţe, costând prea mult, aveau să se înalţe din praful celor sacrificate pentru prea puţin.

Coborî din maşină şi privi împrejur. Charlotte London se numărase printre cei mai bătrâni locuitori ai zonei şi, în ciuda eforturilor lui Web, casa ei era aproape la fel de prăpădită ca toate celelalte. Doar nişte suporţi ruginiţi mai împiedicau gardul să se prăbuşească. Marchiza de metal se încovoiase sub greutatea apei şi avea pete de funingine care nu mai puteau fi îndepărtate. Arţarul singuratic din faţă murise şi frunzele lui cafenii, rămase din anul precedent, scârţâiau o melodie tristă în bătaia vântului. Iarba nu mai fusese tăiată de ceva vreme, pentru că Web nu fusese acolo ca să împingă maşina de tuns. De-a lungul anilor, se străduise din răsputeri să păstreze locuinţa în starea în care fusese cândva, dar, în cele din urmă, renunţase, pentru că mama sa era prea puţin interesată de îngrijirea casei şi a curţii. Apoi, când ea murise, Web îşi închipuise că, la un moment dat, avea să vândă proprietatea; dar, pur şi simplu, nu avea chef să se ocupe

de asta atunci sau poate că nu avea s-o facă niciodată.

Pătrunse înăuntru şi privi în jur. Venise acolo imediat după moartea ei. Găsise casa în dezordine, exact aşa cum o lăsase ea. Petrecuse o zi întreagă ocupându-se de curăţenie şi sfârşise prin a căra zece saci de gunoi de câte o sută de kilograme pe bordura trotuarului. Web lăsase curentul electric, apa curentă şi reţeaua de canalizare în funcţiune şi după moartea mamei sale. Nu din cauză că şi-ar fi imaginat că avea să locuiască vreodată în casa aceea, dar ceva nu îl lăsa sa o abandoneze. Acum inspectă toate camerele, care erau curate, cu excepţia prafului şi a câtorva pânze de păianjen. Se aşeză, se uită la ceas şi deschise televizorul exact în momentul în care un serial melodramatic era întrerupt pentru a fi transmisă o ştire importantă. Era conferinţa de presă promisă de FBI. Web se grăbi să regleze imaginea şi sonorul.

Îl privi, surprins, pe Percy Bates, care se urca pe podium. Unde naiba era Buck Winters? se întrebă. Îl ascultă pe Bates, care îi trecea în revistă evenimentele remarcabile ale carierei, apoi fu prezentat un film elogios, în care el era înfăţişat acceptând diverse recompense, medalii şi citaţii pe ordin de zi din partea şefilor Biroului şi una chiar de la preşedinte. Bates vorbi despre faptele cumplite petrecute în curte şi despre curajul şi hotărârea cu care acţionase Web, fiind confruntat cu un astfel de inamic covârşitor.

Unul dintre cadrele filmului îl înfăţişa pe Web la spital, cu jumătate de faţă bandajată. Imaginea îl îmboldi să-şi ridice mâna şi să-şi pipăie vechea rană. Se simţea mândru şi înjosit în aceeaşi măsură. Îşi dori, dintr-odată, ca Bates să nu fi făcut asta. Acel „promo” nu avea să schimbe părerea nimănui. Îl făcea să pară că se dezvinovăţeşte. Jurnaliştii aveau să-l ţintuiască la zid şi să-i acuze, probabil, pe membrii Biroului că se puneau cu toţii la adăpost apărându-l pe unul de-al lor. Şi poate că, într-un

fel, o făceau. Lăsă să-i scape un geamăt firav. Nu crezuse că lucrurile se puteau înrăutăţi, dar tocmai o făcuseră. Stinse televizorul, rămase locului şi închise ochii. Avea senzaţia că simte o mână pe umăr, dar în încăpere nu mai era nimeni altcineva. Era ceva ce părea să i se întâmple de fiecare dată când venea acolo; simţea, peste tot, prezenţa mamei sale.

Charlotte London îşi purtase, până la moarte, părul lung până la umeri, iar culoarea acestuia se transformase dintr-un blond splendid şi sexy într-un argintiu elegant şi senzual. Nu avea tenul ridat, fiindcă era alergică la soare şi se ferise de razele lui toată viaţa. Iar gâtul ei era lung şi neted, cu muşchi puternici la bază. Web se întreba câţi bărbaţi fuseseră seduşi de curba graţioasă, dar irezistibilă, a acestuia. În adolescenţă, avusese vise în care îi apărea mama lui cea tânără şi sexy, vise pentru care continua să-i fie ruşine.

În ciuda obiceiurilor nesănătoase legate de băutură şi de mâncare, mama sa nu se îngrăşase, vreme de patruzeci de ani, nici măcar cu un gram, şi greutatea îi rămăsese repartizată, în foarte mare măsură, în acelaşi mod ca în tinereţe. Când îşi dădea într-adevăr silinţa, arăta trăsnet chiar şi la cincizeci şi nouă de ani. Era păcat că ficatul ei cedase. În rest, întreg organismul ar fi rezistat mult mai mult.

Deşi era atât de frumoasă, cei mai mulţi oameni erau atraşi de inteligenţa ei. Însă conversaţiile dintre mamă şi fiu erau de-a dreptul bizare. Ea nu se uita la televizor.

— I se spune tembelizor dintr-un motiv întemeiat, obişnuia să susţină. Prefer să-l citesc pe Camus. Sau pe Goethe. Sau pe Jean Genet. Genet mă face să râd şi să plâng în acelaşi timp şi, de fapt, nu ştiu de ce, pentru că se poate demonstra că în scrierile lui Genet nu există nimic hilar. Conţinutul lor e abject. Depravat. Există atâta suferinţă. Sunt aproape autobiografice.

— Aşa e. Genet, Goethe, bineînţeles, îi spusese Web, cu mai mulţi ani în urmă. Bărbaţii cu G, ca şi mine, într-un fel.

Mama lui nu-i gustase niciodată gluma.

— Dar pot fi atât de minunat de fascinante – chiar senzuale, zisese ea.

— La ce te referi?

— La abjecţie şi depravare.

Web trăsese aerul adânc în piept. Ar fi vrut să-i spună că abjecţia şi depravarea pe care le întâlnise el l-ar fi făcut pe bătrânul Genet să-şi borască prânzul. Ar fi vrut să-i spună, fără pic de echivoc, că aceste tare nu erau ceva pe seama căruia să facă glume, pentru că, într-o bună zi, un tip abject până în măduva oaselor ar fi putut să-şi facă apariţia la uşa ei şi să-i curme viaţa în mod brutal. În loc de asta, păstrase tăcerea. Era un efect pe care ea îl avea adesea, asupra lui.

Charlotte London fusese un copil minune, a cărui inteligenţă cuprinzătoare îi uimise familia. Intrase la facultate la paisprezece ani şi îşi luase diploma în literatură americană la Wellesley, absolvind printre primii din promoţia ei. Vorbea fluent patru limbi străine. După facultate, Charlotte călătorise prin lume de una singură, vreme de aproape un an, iar Web aflase despre asta pentru că văzuse fotografii şi îi citise jurnalele. Şi totul se întâmpla într-o vreme în care tinerele femei nu făceau astfel de lucruri. Charlotte scrisese o carte în care îşi povestea aventurile, iar cartea continua încă să se vândă. Se intitula *London Times*; London fusese numele ei de fată şi şi-l reluase după moartea celui de-al doilea soţ al ei. După ce divorţase de primul, schimbase, în mod oficial, numele de familie al lui Web, care încetase să se mai numească Sullivan. Băiatul nu purtase niciodată numele tatălui său vitreg. Mama lui nu îngăduise asta. Aşa fusese pe placul ei. Şi, până în prezent, el nu reuşise să afle de ce primise un prenume atât de bizar, ca Web, cu un singur b.

Studiase, în amănunt, arborele familiei mamei sale, dar răspunsul nu era acolo. Iar ea refuzase cu încăpăţânare să-i spună cine îi alesese numele.

Când era mic, îi istorisea multe despre ceea ce văzuse şi făcuse în călătoriile din adolescenţă şi el era de părere că erau cele mai frumoase poveşti din câte auzise vreodată. Şi ar fi vrut să meargă împreună cu ea în excursii ca acelea şi să-şi scrie jurnalul, şi să facă fotografii cu mama sa frumoasă şi dornică de aventuri pe fundalul apelor imaculate ale Italiei, pe culmile înzăpezite ale Elveţiei sau într-una din cafenelele în aer liber ale Parisului. Gândurile copilăriei lui erau bântuite de frumoasa mamă şi neînfricatul ei fiu, care luau lumea cu asalt. Pe urmă însă, ea se măritase cu tatăl lui vitreg şi toate visele pieriseră.

Web deschise ochii şi se ridică. Se duse mai întâi în pivniţă. Totul era acoperit cu un strat gros de praf şi nu găsi nimic cât de cât apropiat de ceea ce căuta. Reveni sus şi merse în partea din spate a casei, unde se afla bucătăria. Deschise uşa din dos şi privirile i se îndreptară către micul garaj care adăpostea, printre altele, vechiul Plymouth Duster al mamei sale. Se puteau auzi ţipetele copiilor care se jucau în apropiere. Afundându-se în zgomotul lor, închise ochii şi îşi lipi faţa de plasa pentru ţânţari. Aproape că putea vedea, cu ochii minţii, mingea de fotbal care fusese aruncată, picioarele neastâmpărate care se grăbeau să alerge după ea şi un foarte tânăr Web, care se gândea că o să moară dacă n-o să prindă mingea aia. Adulmecă aerul, simţind mirosul de fum de lemne, care se amesteca cu aroma dulceagă a ierbii abia tăiate. Se părea că nu exista nimic mai plăcut şi totuşi nu era decât o mireasmă, care se spulbera întotdeauna prea repede. Pe urmă te întorceai la mizeria vieţii de zi cu zi. Şi descoperise că mizeria nu era niciodată vremelnică.

În viziunea sa, Web cel tânăr alerga din ce în ce mai tare. Se întuneca şi ştia că mama sa avea să-l cheme

curând în casă. Nu ca să mănânce, ci ca să dea o raită prin vecini şi să ceară cu împrumut ţigări pentru tatăl său vitreg. Sau ca să dea o fugă alături, la Foodway, cu doi dolari şi o poveste tristă pentru bătrânul Stein, care conducea magazinul cu o inimă mai largă decât ar fi trebuit. Întotdeauna, Web cel tânăr era cel care dădea o fugă la Foodway. Cânta, întotdeauna, un cântec trist, irlandez, iar mama sa îl ajuta să se descurce cu versurile. De unde o fi învăţat ea cântecul acela trist? Web o întrebase. Dar, ca şi atunci când era vorba de cel care îi alesese numele, ea nu-i răspunsese niciodată.

Web îşi putea aminti, cu claritate, de bătrânul domn Stein, cu ochelarii lui imenşi, cu vesta tricotată şi cu şorţul lui alb, curat, lăsându-se pe vine şi acceptând, cu eleganţa, dolarii mototoliţi ai lui „Webbie" London, cum îi plăcea lui să-l strige pe Web. Apoi îl ajuta să aleagă mâncarea pentru cină şi, poate, chiar şi pentru micul dejun. Bineînţeles că alimentele costau mult mai mult de doi dolari *şi* totuşi Stein nu pomenea niciodată de preţ. Dar nu era la fel de rezervat şi în celelalte privinţe.

— Să-i spui mamei tale să nu mai bea atât de mult, striga în urma lui Web, care alerga spre casă, cărând două pungi burduşite cu de-ale gurii. Şi spune-i împieliţatului ăluia de bărbat al ei că o să-l bată Dumnezeu pentru faptele lui, dacă niciun om nu pune mâna s-o facă mai degrabă. Numai dacă mi-ar ajuta Domnul să am eu o asemenea cinste. În fiecare noapte mă rog pentru asta, Webbie. Să-i spui ei ce ţi-am zis. Da' să-i spui şi *lui.*

Bătrânul Stein era îndrăgostit de mama lui Web, aşa cum erau toţi bărbaţii din cartier, fie ei însuraţi sau nu. De fapt, singurul care nu părea îndrăgostit de Charlotte London era cel cu care se măritase.

Urcă la etaj şi se uită îndelung la scara rabatabilă din mijlocul holului, care ducea către pod. Bineînţeles că acela era locul din care ar fi trebuit să-şi înceapă cercetările, dar

nu dorea să se suie acolo. În cele din urmă, înhăţă cablul, trase scara în jos şi urcă. Aprinse lumina şi, imediat, azvârli câte o privire în fiecare dintre colţurile întunecoase. Mai inspiră adânc încă o dată şi îşi spuse că laşii fandosiţi realizau arareori ceva în viaţă, că el era un membru al trupelor de asalt HRT, voinic şi viteaz, care avea în toc un pistol încărcat, de calibrul 9 mm. Intră în pod şi petrecu o oră trecând în revistă, dintr-un impuls de nestăvilit, atât de multe amintiri din viaţa sa încât nici măcar nu contau toate cu adevărat.

Erau acolo anuarele şcolare, pline cu fotografiile penibile ale unor băieţei şi fetiţe care se străduiau să pară mai vârstnici decât în realitate, deşi, doar peste câţiva ani, aveau să încerce, cu disperare, să realizeze contrariul. Îşi pierdu timpul şi ca să descifreze înscrisurile făcute în anuar de colegii săi de clasă, descriindu-şi planurile exagerate de viitor, care nu se îndepliniseră pentru niciunul dintre cei cărora nu le pierduse urma, inclusiv pentru sine însuşi. Haina sa veche, din timpul facultăţii, şi casca de fotbal erau acolo, într-o cutie. Fusese o vreme în care îşi putea reaminti de unde provenea fiecare zgârietură a celei din urmă. Acum nu mai ţinea minte nici măcar numărul tricoului pe care îl purtase. Mai erau şi manualele şcolare, vechi şi nefolositoare, şi jurnalele intime care nu conţineau nimic altceva decât nişte desene prosteşti, schiţate de mâini plictisite. De mâinile *lui* plictisite.

Într-un colţ erau nişte rafturi pline cu haine din ultimele patru decenii, pe care îşi dăduseră întâlnire praful, mucegaiul şi găurile făcute de molii. Mai erau o serie de discuri vechi, deformate din cauza căldurii şi a frigului. Erau şi cutii cu poze de jucători de baseball şi de fotbal, care acum ar fi valorat o mică avere, dacă Web nu le-ar fi folosit drept ţinte pentru săgeţile de dart şi pentru puşca de tir. Şi bucăţi dintr-o bicicletă despre care îşi amintea

vag că îi aparţinuse, alături de o jumătate de duzină de lanterne arse. Şi o figurină de lut sculptată de mama sa, destul de bine; dar tatăl său vitreg o tot izbise, atât de mult, în toate părţile, încât chipul era acum nu numai orb, ci şi fără urechi şi fără nas.

Era memorialul plin de tristeţe al unei familii normale, dar care, într-un anumit fel, nu era câtuşi de puţin obişnuită.

Tocmai când se gândea să renunţe, Web găsi ceea ce căuta.

Cutia se afla sub o grămadă de cărţi din facultate ale mamei sale şi de lucrări ale unor filosofi, scriitori şi teoreticieni morţi de foarte multă vreme. Web se grăbi să-i treacă în revistă conţinutul. Era suficient, avea cu ce să înceapă. Ar fi fost un anchetator nepriceput dacă nu ar fi izbutit să urmărească firul până la capăt. Era surprins că nu observase cutia mai înainte, câtă vreme crescuse în casa aceea. Dar, până atunci, nu o căutase niciodată.

Tresări şi se zgâi înspre cel mai îndepărtat colţ al încăperii. Locul era întunecat şi plin de umbre şi aproape ar fi putut jura că mişcase ceva acolo. Mâna i se îndreptă spre armă. Detesta podul ăla. Îl ura! Şi nici măcar nu ştia de ce. Era doar un afurisit de pod.

Duse cutia în maşină şi, pe drumul de întoarcere către motel, se folosi de celular ca să-l sune pe Percy Bates.

— Bună treabă, Perce. Cât de multe se pot schimba într-o zi! Dar ce-a păţit bătrânul Bucky?

— Winters a dat înapoi în ultimul moment.

— Corect. Ca să fie acoperit dacă voi fi făcut zob. Aşa că te-a lăsat pe tine în locul lui.

— De fapt, eu m-am oferit, când el a început să îndruge verzi şi uscate.

— Eşti un tip de treabă, Perce, dar, în Birou, n-o să avansezi niciodată dacă o să continui să faci ceea ce e corect.

— Asta nu mă interesează nici cât o ceapă degerată.

— Ceva noutăţi?

— Am luat urma mitralierelor. Au fost furate dintr-o unitate militară din Virginia. Acum doi ani. Nu ne e de mare ajutor. Dar o să urmărim toate pistele până în pânzele albe.

— Vreo veste despre Kevin Westbrook?

— Niciuna. Şi nici n-a mai apărut vreun alt martor. După câte s-ar părea, toţi cei din zonă au fost loviţi de surzenie şi de muţenie.

— Cred că aţi vorbit cu oamenii cu care locuia Kevin. A ieşit ceva din asta?

— Nu cine ştie ce. Nu l-au văzut. Aşa cum spuneam, oricum evita să se ducă pe acolo.

Web îşi alese cu grijă următoarele cuvinte.

— Adică nu există nimeni care să-l îndrăgească pe puşti? Nicio bătrânică, nicio bunicuţă care să stea prin împrejurimi?

— Există o femeie în vârstă. Şi credem că e mama vitregă a mamei lui Kevin sau cam aşa ceva. Nici ea nu era prea lămurită care e legătura de rudenie. Ai putea crede că e simplu să-ţi dai seama dacă e aşa sau nu, dar aici e vorba despre familii extinse. Taţi în puşcărie, mame plecate, fraţi decedaţi, surori curve, aşa că bebeluşii sunt lăsaţi peste tot, în grija unor persoane cât de cât respectabile, care sunt, de obicei, bătrânii. Părea sincer îngrijorată în privinţa băiatului, dar şi înfricoşată. Pe acolo, toţi sunt înspăimântaţi.

— Perce, tu l-ai văzut de fapt pe Kevin înainte de a dispărea?

— De ce?

— Încerc să pun cap la cap, în ordine cronologică, tot ce s-a întâmplat de când l-am văzut eu şi până a dispărut.

— Ordinea cronologică. Fir-ar să fie, aş vrea să mă fi gândit şi eu la asta, spuse Bates, cu sarcasm.

— Ei, haide, Perce, nu vreau să calc pe nimeni pe bocanci, dar am salvat viaţa băiatului ăluia şi aş cam vrea să şi-o păstreze.

— Web, ştii că şansele ca puştiul să fie găsit în viaţă sunt al dracului de firave. Oricine l-ar fi luat, nu intenţiona să-l ducă la o petrecere surpriză organizată pentru el la Chuck E. Cheese's. Am scotocit în toate locurile care ne-au trecut prin minte. Avem baraje în toate statele din jur, ba chiar şi la graniţele cu Mexicul şi cu Canada. Nu cred că au zăbovit prin oraş cu băiatul.

— Dar, dacă lucra pentru fratele lui, ar putea fi în siguranţă. Vreau să spun că am înţeles că Marele F e un ticălos nenorocit, dar chiar să-i facă de petrecanie propriului frate? Să fim serioşi.

— Am văzut lucruri şi mai rele, ca şi tine, de altfel.

— Dar l-ai văzut pe Kevin?

— Nu, nu, nu l-am văzut cu ochii mei. Dispăruse înainte de a ajunge eu acolo. Ei, eşti mulţumit?

— Am stat de vorbă cu tipii din HRT care au avut grijă de el. Spuneau că l-au preluat doi ştabi din FBI.

Web se hotărâse să nu amintească de Romano care afirmase că, de fapt, doar o singură persoană se implicase cu adevărat, pentru că dorea să-l audă pe Bates vorbind despre asta.

— Probabil că n-o să fii surprins să afli că am discutat şi eu cu ei şi că mi-au povestit acelaşi lucru.

— Mie n-au putut să-mi spună numele agenţilor. Tu ai avut mai mult noroc?

— E cam devreme pentru aşa ceva.

Web renunţă la orice pretenţie de cordialitate.

— Nu, Perce, nu e. Mi-am petrecut o grămadă de ani făcând ceea ce faci tu acum. Ştiu cum progresează cazurile de genul ăsta. Dacă, în momentul de faţă, nu-mi poţi spune cine erau ştabii, asta înseamnă că nu făceau parte din FBI. Cu alte cuvinte, doi impostori s-au strecurat la locul unei

crime investigate de FBI, investigate de *tine*, şi au reuşit să plece de acolo cu un martor cheie. Poate că eu îţi pot fi de folos.

— Asta e teoria ta. Nu-mi doresc ajutorul tău şi nici nu am nevoie de el.

— Vrei să spui că n-am dreptate?

— Ceea ce urmează să-ţi spun e să stai naibii deoparte, fără să te amesteci în ancheta mea. Şi vorbesc foarte serios.

— Dar era echipa mea, fir-ar să fie!

— Te înţeleg, dar, dacă aflu că ai întreprins ceva, că ai pus o singură întrebare sau că ai urmărit o pistă pe cont propriu, atunci ţi-ai găsit beleaua cu mine. Sper că m-am făcut înţeles.

— Te sun când rezolv cazul.

Web închise telefonul şi se ocărî singur, în tăcere, pentru că spulberase ultimul lucru de preţ care îl lega de Birou. Fusese la fel de subtil ca o autobasculantă, dar Bates părea să aibă darul de a scoate la iveală buldogul din fiecare om. Şi când te gândeşti că, iniţial, îl sunase ca să-i mulţumească pentru conferinţa de presă!

CAPITOLUL 20

Claire se întinse şi îşi înăbuşi un căscat. Se trezise prea devreme şi lucrase până prea târziu în noaptea precedentă; ăsta ajunsese să fie programul ei de zi cu zi. Măritată cu iubitul ei din liceu la nouăsprezece ani, devenise mamă la douăzeci şi divorţase la douăzeci şi doi. Sacrificiile pe care le făcuse în următorii zece ani, în care îşi obţinuse diplomele în medicină şi psihiatrie, erau prea numeroase ca să le rememoreze. Dar nu avea niciun fel de regrete legate de fiica ei, care era acum în primul an de facultate. Maggie Daniels era sănătoasă, isteaţă şi bine făcută. Tatăl ei nu dorise să se implice în educaţia fetei şi nu urma să aibă niciun rol nici în viaţa ei de adult. De fapt, Claire ştia că asta depindea de Maggie, dar ea nu pusese niciodată prea multe întrebări despre tatăl ei şi considerase că avea un singur părinte. Claire nu se reintegrase niciodată cu adevărat în cercurile mondene şi, în cele din urmă, ajunsese la concluzia că viaţa ei era cariera.

Îşi deschise dosarul şi studie însemnările pe care le făcuse. Web London era un subiect fascinant pentru orice student la psihologie. Din puţinul pe care îl adunase Claire înainte de plecarea lui extrem de neaşteptată, reieşea că tipul era un tezaur ambulant de probleme personale. Având în vedere problemele sale, începând cu cele evidente, din copilărie, continuând cu desfigurarea survenită după maturizare şi terminând cu munca periculoasă, care părea să-l afecteze în foarte mare măsură, cineva putea să-şi dedice întreaga viaţă profesională unui astfel de pacient. O bătaie în uşă îi întrerupse gândurile.

— Da?

Uşa se deschise şi unul dintre colegii lui Claire apăru în cadrul ei.

— S-ar putea să vrei să vezi ăsta.

— Ce anume, Wayne? Sunt destul de ocupată.

— Conferinţa de presă a FBI-ului. Web London. L-am văzut ieşind de aici zilele trecute. A fost la consultaţie, corect?

Auzind întrebarea, ea se încruntă şi nu răspunse. Dar se ridică şi îl urmă până la recepţie, unde se afla un mic aparat TV. O serie dintre psihiatrii şi psihanaliştii care aveau birourile acolo, printre care se număra şi O'Bannon, se adunaseră deja şi priveau ţintă ecranul. Era ora prânzului şi se părea că niciunul dintre ei nu avea pacienţi. Câţiva erau cu mâncarea în mână.

Preţ de vreo zece minute, Claire Daniels aruncă o privire mult mai profundă asupra vieţii şi a carierei lui Web London. Se pomeni ducându-şi mâna la gură când îl văzu în spital, cu cea mai mare parte a feţei şi a trunchiului bandajate. Omul acela trecuse prin multe, prin mult mai multe decât ar fi trebuit să treacă cineva. Şi Claire se simţi cuprinsă de o dorinţă incredibil de puternică de a-l ajuta, în ciuda sfârşitului dramatic al consultaţiei. Când, după încheierea conferinţei de presă, oamenii începură să se îndrepte către birourile lor, ea îl opri pe O'Bannon.

— Ed, îţi aduci aminte că ţi-am povestit că m-am ocupat de Web London când nu erai disponibil?

— Bineînţeles, Claire. De fapt, îţi sunt recunoscător pentru asta. Îşi coborî vocea. Ştiu că, spre deosebire de ceilalţi de pe aici, în tine pot avea încredere că nu o să-mi furi pacienţi.

— Apreciez asta, Ed. Dar adevărul e că Web mă interesează în mod deosebit. Şi ne-am armonizat perfect în timpul şedinţei. Şi aş vrea să preiau eu consilierea lui, adăugă ea, cu fermitate.

O’Bannon păru surprins şi clătină din cap.

— Nu, Claire. Eu m-am mai ocupat de Web şi înainte şi ştiu că e o persoană destul de dificilă. Şi, cu toate că nu am reuşit să studiem asta împreună atât cât ar fi trebuit, se pare că relaţia mamă-fiu e, pentru el, o problemă foarte serioasă.

— Înţeleg ce spui, dar vreau într-adevăr să lucrez la cazul lui.

— Şi eu te înţeleg, dar e pacientul meu şi ar fi câte ceva de zis despre continuitatea tratamentului, care constă, în primul rând, în păstrarea aceluiaşi medic.

Claire trase aer adânc în piept, apoi spuse:

— Nu-l putem lăsa pe Web să decidă?

— Poftim?

— Nu-l poţi suna ca să-l lăsăm să hotărască pe care din noi îl preferă?

O’Bannon părea cât se poate de agasat.

— Nu prea cred că aşa ceva ar fi necesar.

— Ed, am avut impresia că, realmente, m-am înţeles foarte bine cu el şi mă gândesc că, poate, ar fi benefic ca acest caz să fie cercetat şi de alţi ochi.

— Nu-mi place ceea ce insinuezi, Claire. Calificarea mea nu are niciun cusur. În caz că nu ştiai, am lucrat în Vietnam, unde am avut de-a face cu sindromul luptei, cu şocuri provocate de explozii, cu prizonieri de război cărora li se spălase creierul şi am rezolvat toate cazurile cu succes.

— Web nu face parte din armată.

— HRT face parte din armată în cea mai mare măsură în care se poate spune aşa ceva despre o agenţie civilă. Cunosc genul ăsta de oameni şi pot vorbi aceeaşi limbă cu ei. Cred că experienţa mea este singura care se potriveşte cu acest caz.

— Nu insinuez câtuşi de puţin contrariul. Dar Web mi-a spus că nu se simţea complet în largul lui în prezenţa ta. Şi

ştiu că eşti de acord că ceea ce e în interesul pacientului are prioritate.

— Nu e nevoie să-mi ţii o prelegere despre etica profesională. Tăcu un moment. Dar a spus el asta – că nu se simte pe deplin în largul lui în prezenţa mea?

— Da, însă presupun că e vorba, în primul rând, de o reflectare a faptului că, da, ai dreptate, e o persoană dificilă. Din câte îmi dau seama, s-ar putea să nu mă mai agreeze nici pe mine după ce începem tratamentul. Îşi puse mâna pe umărul lui O'Bannon. Deci, o să-l suni? Astăzi?

— O să-l sun, spuse el, în silă.

Când sună celularul, Web era la volanul maşinii. Privi numărul afişat pe ecran. Era din Virginia şi nu îl recunoscu.

— Alo? răspunse, cu prudenţă.

— Web?

Vocea i se păru extrem de familiară, dar nu reuşi să-şi dea seama a cui era.

— Sunt doctorul O'Bannon.

Web strânse din ochi.

— De unde ştii numărul ăsta?

— Tu mi l-ai dat. În timpul ultimei noastre şedinţe.

— Ştii, m-am gândit că…

— Web, am vorbit cu Claire Daniels.

Web îşi simţi obrajii arzând.

— Ţi-a spus că am discutat?

— Da. Dar bineînţeles că nu mi-a spus şi despre ce. Am înţeles că erai în criză şi ea a încercat să mă găsească înainte de a sta de vorbă cu tine. De fapt, de asta te-am sunat.

— Nu înţeleg exact ce vrei să spui.

— Păi, Claire spunea că voi doi păreaţi să vă armonizaţi. Pare să aibă impresia că, poate, ea te face să te simţi mai

în largul tău. Pentru că eşti pacientul meu, trebuie să fim amândoi de acord cu acest aranjament.

— Uite ce e, doctore O'Bannon…

— Web, vreau să fii conştient că, în trecut, noi doi ne-am ocupat cu succes de problemele tale şi că, după părerea mea, o putem face din nou. Claire a brodat, probabil, pe marginea ezitărilor tale în ceea ce mă priveşte. Dar, după cum ştii, Claire nu are experienţa mea. Mă ocup de agenţii FBI de mai multă vreme decât o face ea. Nu-mi place să spun asta, dar, între noi doi fie vorba, cazul tău depăşeşte competenţa lui Claire. Făcu o pauză, părând să aştepte un răspuns din partea lui Web. Deci, totul e în ordine, vei continua să vii la mine?

— O să mă duc la Claire.

— Ei, haide, Web!

— O prefer pe Claire.

O'Bannon amuţi pentru o clipă.

— Eşti sigur? întrebă, scurt, în cele din urmă.

— Sunt sigur.

— Atunci o s-o pun pe ea în legătură cu tine. Sper că o să vă-nţelegeţi, adăugă, răstit.

Legătura se întrerupse şi Web continuă să conducă. După două minute, telefonul sună din nou. Era Claire Daniels.

— Cred că ai senzaţia că eşti hărţuit, spuse ea, pe un ton dezarmant.

— E plăcut să te bucuri de popularitate.

— Îmi place să termin ceea ce am început, Web, chiar dacă asta înseamnă să supăr un coleg.

— Claire, îţi sunt recunoscător pentru tot ce faci şi ştiu că i-am spus lui O'Bannon că e OK, dar…

— Te rog, Web, cred că pot să te ajut. Sau, cel puţin, mi-ar face plăcere să încerc.

Web se gândi la asta un moment, în timp ce privea fix cutia de carton. Oare ce comori ascundea?

— Te pot găsi la numărul ăsta?

— O să fiu aici până la ora cinci.

— Dar după aceea?

Se opri într-o staţie de benzină şi notă numărul celularului lui Claire şi pe cel al telefonului ei de acasă. Introduse numerele în memoria mobilului său, ieşi din nou pe şosea şi încercă să pună în ordine cele întâmplate. Nu-i plăcea faptul că ea insista, poate chiar prea mult.

Web reveni în camera de motel. Îşi verifică mesajele de acasă. Câţiva oameni care văzuseră conferinţa de presă îl sunaseră ca să-i ureze toate cele bune. Iar un număr egal de voci pe care nu le recunoscu îi spuneau, în esenţă, că le-ar fi plăcut să-i pocnească mutra speriată, cârpăcită. La un moment dat, i se păru că auzea vocea lui Julie Patterson şi, în fundal, plânsetele copiilor ei, dar nu putea fi sigur. Nu prea avea cum să fie pe primul nivel al listei ei cu numere de telefon.

Se aşeză pe podea, cu spatele sprijinit de perete, şi simţi, dintr-odată, că o compătimea atât de mult, încât începu să tremure. Bineînţeles că lui nu-i mergea bine în momentul acela, dar era o stare de lucruri trecătoare. Viaţa ei se schimbase cu totul, ea urma să poarte, pentru totdeauna, povara pierderii bărbatului şi a pruncului şi avea de crescut, de una singură, patru copii. Era, ca şi Web, o supravieţuitoare. Şi supravieţuitorii suferă cel mai mult, pentru că trebuie să adune, cumva, ceea ce a mai rămas şi să continue să trăiască.

Formă numărul şi îi răspunse unul dintre copii. Era cel mai mare, Lou Jr., care avea unsprezece ani şi era, acum, bărbatul casei.

— Louie, mama ta e acasă? Sunt Web.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Tata a murit din cauza ta, Web?

— Nu, nu e aşa, Louie. Eşti destul de isteţ ca să-ţi dai seama de asta. Dar o să aflăm cine e vinovatul. Du-te şi

cheam-o pe mama ta, fiule, adăugă, pe un ton hotărât.

Îl auzi pe băiat punând jos receptorul şi îndepărtându-se. În timp ce aştepta, se pomeni tremurând din nou, fiindcă habar n-avea ce urma să-i spună femeii. Nervozitatea îi spori când auzi paşi apropiindu-se de telefon şi când, apoi, îşi dădu seama că cineva ridica receptorul, dar persoana de la celălalt capăt al firului nu spuse nimic.

— Julie? zise el, într-un târziu.

— Ce doreşti, Web?

Vocea ei era obosită. Părea ironic, dar glasul ei istovit era, pentru Web, mai dureros decât ţipetele pline de mânie din biserică.

— Voiam să ştiu dacă pot face ceva ca să te ajut.

— Nu puteţi face nimic, nici tu, nici alţii.

— Ar trebui să ai pe cineva alături. Nu e bine să fii singură acum.

— Au venit sora mea şi mama, din Newark.

Web trase aer în piept. Ei, asta era bine. Cel puţin, Julie părea calmă şi lucidă.

— O să aflăm cine a făcut-o, Julie. Chiar dacă o să-mi ia tot restul vieţii. Voiam ca tu să ştii asta. Lou şi ceilalţi erau totul pentru mine.

— Poţi face tot ce crezi că e necesar, Web, dar asta nu o să-i aducă înapoi.

— Ai văzut azi conferinţa de presă de la televizor?

— Nu. Şi te rog să nu mă mai suni altă dată.

Ea închise telefonul.

Web rămase locului, preocupat. Nu se putea spune că se aşteptase ca ea să spună că-i părea rău pentru că, deunăzi, îl tratase ca pe un gunoi. Ar fi însemnat să ceară prea mult. Ceea ce îl deranja era faptul că se simţise respins. „Te rog să nu mai suni altă dată.” Poate că şi celelalte soţii nutreau aceleaşi sentimente. Nici Debbie, nici Cynde şi nici vreo alta dintre ele nu-l sunase ca să-l întrebe cum se

descurca. Îşi reaminti, din nou, că pierderea lor era mult mai mare decât a lui. Ele îşi pierduseră soţii. El nu-şi pierduse decât prietenii. Îşi închipuia că diferenţa era enormă. Doar din punctul lui de vedere nu părea aşa.

Traversă strada şi îşi cumpără o cafea dintr-un fast-food. Începuse să burniţeze, iar temperatura scăzuse. Ceea ce începuse ca o zi frumoasă şi caldă se transformase într-una cenuşie şi umedă, foarte obişnuită în acele locuri şi atât de prielnică pentru tendinţele sinucigaşe.

Web se întoarse în cameră, se aşeză pe podea şi deschise cutia de carton. Documentele erau mucegăite, unele fiind chiar pătate din cauza umezelii, iar fotografiile erau îngălbenite şi rupte. Dar toate îl captivau, pentru că nu le mai văzuse niciodată până atunci. Pe de-o parte, pentru că nu ştiuse că mama sa păstrase toate acele lucruri legate de prima ei căsătorie. Şi nici nu le căutase vreodată prin casă. Nu ştia, cu certitudine, de ce. Poate că relaţia pe care o avusese cu tatăl său vitreg îi tocise interesul faţă de taţi.

Aranjă fotografiile pe podea, în evantai, şi se apucă să le studieze. Tatăl lui, Harry Sullivan, fusese un bărbat frumos. Foarte înalt şi lat în spate, îşi purta părul negru şi cârlionţat, uns cu briantină, şi, judecând după fotografie, privirea îi era plină de încredere în sine. Arăta ca un star din anii 1940, tânăr şi impunător, cu un licăr zburdalnic în ochii albaştri. Web înţelegea de ce Harry Sullivan i se păruse atrăgător unei tinere femei, probabil naive, în ciuda inteligenţei şi a călătoriilor pe care le făcuse. Se întrebă cum ar fi arătat tatăl său acum, după anii petrecuţi în puşcărie şi după decenii în care dusese, pe undeva, o viaţă pe care el şi-o închipuia destrăbălată.

Într-o altă fotografie, Sullivan îşi ţinea braţul în jurul taliei subţiri a lui Charlotte. Mâna bărbatului era atât de lungă încât i se încolăcea în jurul trunchiului, iar degetele erau aşezate exact sub sânii ei, poate chiar atingându-i.

Păreau foarte fericiţi. Într-adevăr, Charlotte London, purtând o fustă plisată şi părul întors pe umeri, părea mai frumoasă, mai fermecătoare şi mai bucuroasă de simplul fapt că se afla în viaţă decât o văzuse Web vreodată. Îşi închipui că erau foarte tineri. Încă nu trecuseră prin vremurile grele. Îşi atinse obrazul. Nu, vremurile grele nu erau grandioase şi nici nu te făceau, neapărat, mai puternic. Văzând-o atât de plină de viaţă, se întristă ştiind că ea, de fapt, era moartă.

În timp ce, afară, ploaia se înteţea, Web stătea în camera de motel sorbindu-şi cafeaua şi studiind câteva dintre celelalte obiecte. Atinse cu degetele certificatul de căsătorie al familiei Sullivan. Era uimit că mama sa îl păstrase. Apoi se gândi, din nou, că *fusese* prima ei căsătorie, oricât de nepotrivită s-ar fi dovedit. Semnătura tatălui său era surprinzător de măruntă pentru un bărbat atât de voinic şi plin de încredere în sine. Şi literele erau diforme, ca şi cum bătrânul Harry ar fi fost deranjat de faptul că trebuia să-şi scrie numele şi nesigur când era vorba să caligrafieze literele. Un analfabet, conchise Web.

Lăsă jos certificatul şi luă o altă bucată de hârtie. O scrisoare. Avea antetul unei închisori din Georgia. Data era din anul următor celui în care mama şi fiul îl părăsiseră pe deţinutul în care se transformase cel care le fusese soţ şi tată. Scrisoarea era dactilografiată, dar, în partea de jos, apărea semnătura lui Sullivan. Era apăsată, literele erau mai ample şi mai ferm conturate, ca şi cum omul s-ar fi străduit într-adevăr să facă progrese. Dar, la urma urmelor, avea o grămadă de timp „liber” în închisoare.

Scrisoarea era scurtă. Avea forma unei cereri de iertare adresate lui Charlotte şi lui Web. După ieşirea din închisoare, avea să fie cu totul alt om, pretindea el. Avea să-şi facă datoria faţă de ei. De fapt, mesajul spunea că Harry Sullivan urma să se *străduiască* din răsputeri să-şi ţină promisiunile. Web trebuia să recunoască faptul că era,

probabil, vorba de o sinceritate brutală din partea lui, ceea ce nu e uşor pentru un om care putrezeşte lent în închisoare. Web condusese destule interogatorii ca să ştie că gratiile de oţel, lacătele imense şi lipsa perspectivei unui viitor ca cetăţean liber aveau tendinţa de a-i face pe oameni să mintă cu neruşinare, dacă erau de părere că asta îi putea ajuta să-şi susţină cauza. Se întrebă dacă actele de divorţ ajunseseră la tatăl său la scurt timp după ce trimisese scrisoarea. Ce efect avusese asta asupra unui bărbat aflat în închisoare? Libertatea îi fusese răpită, iar apoi mai fusese şi părăsit de soţie şi de copil. Nu, cu siguranţă, nu-i mai rămăsese mare lucru. Web nu-şi învinovăţise niciodată mama pentru ceea ce făcuse şi nu o învinovăţea nici acum. Totuşi, acele fragmente minuscule din povestea familiei sale îl făcuseră să îl compătimească într-o oarecare măsură pe Harry Sullivan, oriunde ar fi fost el, poate mort, poate încă în viaţă.

Puse scrisoarea deoparte şi îşi petrecu următoarele două ore cercetând restul conţinutului cutiei. Găsi, mai ales, obiecte care nu-l puteau ajuta în niciun fel să ia urma tatălui său, totuşi se aplecă asupra tuturor, fie şi numai ca să înţeleagă mai bine prin ce trecuse omul acela. Mâna i se strânse în jurul celor două care promiteau un fir călăuzitor. Unul era un permis de conducere expirat, pe care se afla fotografia tatălui său, iar celălalt, mult mai important, era carnetul lui de la Asigurările Sociale. Acestea îi ofereau destul de multe şanse. Şi avea, totodată, o altă perspectivă de abordare.

Îşi călcă în picioare orgoliul, îl sună pe Percy Bates şi îşi ceru scuze într-un mod aproape penibil. Apoi îi spuse numele lui Harry Sullivan, numărul asigurării sale sociale şi datele aproximative legate de detenţia în închisoarea din Georgia. Se gândise o sune pe Ann Lyle ca să-i solicite ajutorul, dar ea era o sursă la care nu dorea să apeleze prea des. Ann avea destule pe cap şi, în momentul acela,

era necesar să-i dedice HRT-ului întreaga ei atenţie. În plus, ea nu-i dăduse încă niciun răspuns în legătură cu Cove şi nu dorea să-i dea impresia că o presează.

— Cine e tipul ăsta? vru Bates să ştie.

Când ceruse să se alăture Biroului, Web fusese nevoit să declare numele real al tatălui său, iar investigatorii solicitaseră detalii suplimentare. Ca să afle mai multe detalii, o întrebase pe mama sa, dar ea refuzase categoric să vorbească despre asta. Web declarase că nu ştia unde se află tatăl său şi că nu deţinea niciun indiciu care să ajute să i se dea de urmă. Din câte ştia el, asta fusese tot. Trecuse de verificarea de rutină şi îşi începuse cariera în FBI. Nu-şi mai văzuse tatăl de la vârsta de şase ani şi Biroul nu avea de ce să-i facă o vină din faptul că acesta era un fost puşcăriaş.

— Pur şi simplu, un tip pe care trebuie să-l găsesc, îi spuse Web lui Bates.

Ştia că Biroul era foarte scrupulos în efectuarea verificărilor de rutină şi că era posibil să fi avut informaţii despre tatăl lui.

De-a lungul anilor, nu fusese niciodată tentat să-şi verifice dosarul. Totuşi, ar fi fost posibil ca Bates să ştie că Harry Sullivan era tatăl lui Web. Dacă era aşa, atunci minţea foarte convingător.

— Are vreo legătură cu ancheta?

— Nu, aşa cum spuneai, e în afara ei, dar ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai face favoarea asta.

Bates spuse că avea să vadă ce putea afla, apoi închise.

Web împachetă cutia şi o împinse într-un colţ. Apoi îşi scoase celularul şi accesă din nou mesageria vocală. Era obsedat de asta de când cu evenimentele din curte şi, de fapt, nu ştia sigur de ce. Când auzi vocea, se bucură că fusese atât de sârguincios. Debbie Rinner dorea să ştie dacă putea veni la cină în seara aceea. O sună imediat şi răspunse că putea. Ea văzuse montajul de la televizor.

— N-am avut niciodată vreo îndoială, Web, spuse ea.

El răsuflă uşurat. În momentul acela, viaţa părea ceva mai frumoasă.

Aduse pe ecranul telefonului numărul care îl interesa. Trecuse de ora cinci, aşadar Claire Daniels nu mai era în cabinetul ei. Degetul lui ezită deasupra butonului. Apoi o sună. Ea îi spuse că era în maşină, îndreptându-se către casă.

— Te pot primi mâine-dimineaţă, la prima oră. La nouă.

— Şi o să-mi rezolvi toate problemele?

— Sunt eficientă, dar nu chiar atât de rapidă. El realiză că remarca îl făcuse să zâmbească. Îţi sunt recunoscătoare fiindcă mă laşi să mă ocup de tine. Ştiu că schimbările sunt dificile.

— Claire, cu schimbările mă pot descurca. Pe mine mă deranjează partea care o ia razna. Ne vedem la nouă.

CAPITOLUL 21

Cină cu Debbie Rinner şi copiii ei nu se desfăşură chiar atât de bine cum sperase Web. Era acolo şi Carol Garcia, cu unul dintre puştii ei. Stăteau în jurul mesei, discutând despre lucruri mărunte şi evitând subiectele care aveau legătură cu distrugerea irevocabilă a vieţilor lor. Când membrii familiei acestuia îşi făcură semnul crucii, Web se gândi la cuvintele pe care i le spunea lui Danny Garcia înaintea fiecărei misiuni. Avea dreptate, pentru că Dumnezeu nu fusese alături de ei în noaptea aceea. Totuşi, nu zise altceva decât:

— Vrei să-mi dai cartofii, te rog?

De fapt, agenţii operativi HRT nu încurajau întâlnirile dintre soţiile lor. Pe de-o parte, din cauză că nu doreau ca nevestele să bârfească, între ele, pe seama bărbaţilor lor. În timpul antrenamentelor şi al misiunilor, agenţii operativi îşi dezvăluiau multe laturi ascunse, nu toate demne de laudă. O vorbă necugetată scăpată de unul dintre ei faţă de soţie s-ar fi putut răspândi ca focul printre femei, dacă între ele ar fi existat relaţii strânse. Pe de altă parte, pentru că doreau să nu le dea ocazia de a discuta când erau speriate de moarte, răspândind informaţii inexacte, speculaţii şi minciuni făţişe, generate de teamă, despre locul unde se aflau bărbaţii lor, despre durata intervalului în care erau plecaţi şi despre posibilitatea de a mai fi în viaţă.

Copiii stăteau cu nasul în mâncare, gârboviţi pe scaunele lor, evident dorindu-şi să nu se afle acolo. Se purtau cu Web, care le fusese întotdeauna bun prieten, jucându-se şi glumind cu ei, şi privindu-i cum creşteau, ca şi cum nu l-ar fi cunoscut. Când îşi luă la revedere, părură

uşuraţi cu toţii, chiar şi fetiţa de şapte ani a lui Debbie Rinner, care îl îndrăgise aproape începând din ziua în care se născuse.

— Păstrăm legătura, spuse Debbie, sărutându-l pe obraz.

Carol îi făcu doar cu mâna, de la o distanţă sigură, în timp ce îşi ţinea băiatul cu ochelari strâns lipit de şoldurile ei ample.

— Asta e sigur, spuse el. Aveţi grijă de voi. Mulţumesc pentru cină. Anunţaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva.

Se urcă în automobil şi demară, ştiind că era aproape sigur că nu avea să-i mai revadă niciodată. „E timpul să o iei din loc”, acesta fusese mesajul cinei.

A doua zi dimineaţa, la ora nouă fix, Web păşi în lumea lui Claire Daniels. Ironia sorţii făcu ca prima persoană de care dădu cu ochii să fie doctorul O’Bannon.

— Web, îmi pare bine că te văd. Vrei o cafea?

— Ştiu unde este. O să-mi iau una, mulţumesc.

— Ştii, Web, eu am fost în Vietnam. Niciodată în bătaia focului, pentru că şi atunci eram tot psihanalist. Dar am avut de-a face cu o mulţime de tipi care erau combatanţi. Cu lucruri care se petrec în timpul luptei, despre care nu ai fi crezut că se vor întâmpla vreodată. Dar ştii asta, probabil, mai bine. Şi am lucrat cu prizonieri de război, care fuseseră torturaţi de blestemaţii de vietnamezi. E cumplit ceea ce li s-a întâmplat, adică manipularea psihică şi mentală clasică, ostracizarea celor recalcitranţi, excluderea oricărei fărâme de suport moral şi psihic. Le-au controlat vieţile ajungând până la poziţia din timpul somnului, întorcând fiecare om împotriva altuia, în numele grupului, aşa cum era definit de temnicerii lor. Acum, bineînţeles că e lipsit de etică faptul ca un psihanalist să acapareze pacienţii altuia, deşi, cinstit vorbind, am fost surprins de ceea ce s-a întâmplat cu Claire. Dar cred că ea va fi de acord că aici primează interesul tău, Web. Aşa că,

dacă vreodată ai să te răzgândeşti în ceea ce priveşte tratamentul cu Claire, voi fi aici pentru tine.

Îl bătu pe Web cu palma pe spate, îi adresă ceea ce el presupuse că era un zâmbet încurajator şi plecă.

Claire ieşi din cabinetul ei câteva secunde mai târziu, îl văzu şi îşi pregătiră cafelele împreună. Se uitară la un depanator în uniformă care apăru, cu o cutie cu scule în mână, din încăperea în care se aflau conexiunile electrice şi telefonice ale cabinetului, apoi plecă.

— Ceva probleme?

— Nu ştiu, abia am sosit, răspunse Claire.

În timp ce îşi făceau cafelele, Web o cercetă cu privirea. Claire purta o bluză şi o fustă lungă până la genunchi, care îi lăsa la vedere pulpele şi gleznele frumos bronzate, dar părul ei, deşi scurt, era puţin în dezordine. Păru să observe că Web o studia şi îşi aranjă şuviţele rebele.

— În fiecare dimineaţă ocolesc clădirea, în ritm alert, ca să fac mişcare. Vântul şi umezeala nu sunt prea bune pentru păr. Gustă din cafea şi mai adăugă puţin zahăr. Eşti gata?

— Mai mult decât o să mai fiu vreodată.

Odată intraţi în cabinetul ei, Claire răsfoi puţin două dosare, în timp ce Web privea fix perechea de bascheţi dintr-un colţ. Probabil că îi purta când făcea jogging. Agitat, se uită înspre ea.

— În primul rând, vreau să-ţi mulţumesc, Web, pentru că ai avut suficientă încredere în mine ca să mă laşi să preiau tratamentul tău.

— De fapt, nu ştiu de ce am făcut-o, spuse el, cu candoare.

— Ei bine, indiferent de motiv, am de gând să mă străduiesc, ca să fii sigur că decizia ta a fost corectă. Doctorul O’Bannon nu a fost prea încântat, dar prima noastră preocupare eşti tu. Ridică un dosar subţire. Pe acesta mi l-a dat O’Bannon când am preluat cazul tău.

Web încercă să schiţeze un zâmbet anemic.

— Credeam că ar fi trebuit să fie mai gros.

— De fapt, şi eu credeam acelaşi lucru, fu replica ei surprinzătoare. Conţine însemnările dintr-un număr standard de şedinţe; a prescris diverse medicamente, antidepresive, din nou nimic neobişnuit.

— Şi? Asta e bine sau rău?

— Bine, dacă ţi-a fost de folos, şi presupun că da, deoarece ţi-ai reluat viaţa în mod eficient.

— Dar?

— Dar, poate că, în cazul tău, e nevoie să săpăm mai adânc. Trebuie să-ţi spun că sunt surprinsă fiindcă nu te-a hipnotizat. E foarte competent în privinţa asta, iar hipnoza e inclusă în cursul lui de tratament. De fapt, O'Bannon predă un curs la Universitatea George Washington, unde, o dată la trei patru ani, hipnotizează un student şi face diverse lucruri, cum ar fi să-l împiedice să vadă o literă a alfabetului, astfel încât se uită la cuvântul „mac" scris pe tablă şi citeşte „ac". Sau îl face să creadă că îi zboară un ţânţar în jurul urechi, chestii de genul ăsta. Facem asta ca parte a unei rutine, ca să demonstrăm existenţa halucinaţiilor induse, vizuale şi auditive.

— Îmi amintesc că am discutat despre asta cu ani în urmă, prima dată când am fost la el. Eu n-am vrut să o facă, aşa că nu a făcut-o, spuse el, categoric.

— Înţeleg. Ea ridică un dosar mult mai gros. Dosarul tău oficial din arhiva Biroului sau, cel puţin, o parte din el, spuse, răspunzând privirii lui întrebătoare.

— Deci asta au adunat. Credeam că sunt confidenţiale.

— Ai semnat un acord când ai acceptat tratamentul. Dosarul îi este dat, de obicei, terapeutului, ca ajutor pentru tratament, după ce, bineînţeles, se extrag informaţiile ultrasecrete şi altele, delicate. Doctorul O'Bannon mi-a transferat mie dosarul după ce mi-ai devenit pacient. L-am studiat în amănunt.

— Foarte bine.

Web îşi trosni degetele şi rămase în expectativă, uitându-se la ea.

— La prima noastră întrevedere, nu ai menţionat că tatăl tău vitreg, Raymond Stockton, a murit în urma unei căzături, în casă, când aveai cincisprezece ani.

— Nu? Ei, credeam că am făcut-o. Dar nu ai notat nimic, deci n-ai cum să verifici, nu-i aşa?

— Crede-mă, Web, mi-aş fi amintit asta. Mi-ai mai spus şi că ai scos-o la capăt cu tatăl tău vitreg, nu? Îşi coborî privirea asupra hârtiilor.

Web îşi simţi bătăile inimii accelerându-se şi urechile arzându-i. Metoda ei de interogare era cea clasică. Îl adusese la echilibru şi acum tăia lanţul folosindu-se de o gorilă de două sute cincizeci de kilograme ca să mărească efectul.

— Am avut câteva neînţelegeri, cine nu are?

— Aici sunt pagini după pagini de reclamaţii referitoare la acte de violenţă. Unele depuse de vecini, altele de tine. Toate împotriva lui Raymond Stockton. Asta numeşti tu „câteva neînţelegeri”? El se înroşi, înfuriindu-se, şi ea adăugă, repede: Nu sunt sarcastică. Voiam doar să încerc să înţeleg relaţia ta cu el.

— N-ai ce să înţelegi, pentru că nu am avut o relaţie.

Claire îşi consultă din nou însemnările, răsfoindu-le înainte şi înapoi, iar Web îi urmări mişcările cu o nelinişte crescândă.

— Casa pe care ţi-a lăsat-o mama ta e cea în care a murit Stockton?

El nu răspunse.

— Web? E aceeaşi…

— Te-am auzit! se răsti el. Da, e aceeaşi, şi ce dacă?

— Am întrebat doar. Aşadar, te gândeşti că ai s-o vinzi?

— De ce te interesează? Te ocupi de proprietăţi imobiliare în subsidiar?

— Constat, pur şi simplu, că ai nişte probleme legate de casa asta.

— Nu se poate spune că a fost cel mai frumos loc în care să-ţi petreci copilăria.

— Înţeleg asta foarte bine, dar, adesea, ca să-ţi revii şi să poţi merge mai departe, trebuie să-ţi priveşti temerile în faţă şi să le înfrunţi.

— În casa aia nu e nimic pe care să fie nevoie să-l înfrunt.

— De ce să nu mai vorbim puţin despre ea?

— Uite ce e, Claire, ne-am îndepărtat cam prea mult de subiect, nu crezi? Am venit la tine pentru că echipa mea a fost făcută zob şi asta m-a dat peste cap. Să ne concentrăm pe asta! Să lăsăm deoparte trecutul. Să lăsăm deoparte casa şi să lăsăm deoparte şi părinţii. Nu au nimic de-a face cu mine sau cu cel care sunt acum.

— Dimpotrivă, au o foarte mare legătură cu cel care eşti acum. Fără să-ţi înţeleg trecutul, nu te pot ajuta în ceea ce priveşte prezentul şi viitorul. E foarte simplu.

— Ce-ar fi să-mi dai nişte afurisite de pastile şi să considerăm totul încheiat, OK? În felul ăsta Biroul e mulţumit că mi-am făcut micul masaj al minţii şi tu îţi faci datoria.

Claire clătină din cap.

— Eu nu lucrez aşa, Web. Eu vreau să te ajut. Cred că pot să te ajut. Dar trebuie să colaborezi cu mine. Nu pot să fac niciun compromis în privinţa asta.

— Credeam că ai spus că sufăr de sindromul luptei sau cam aşa ceva. Ce are asta de-a face cu tatăl meu vitreg?

— Am spus, pur şi simplu, că asta ar putea fi o explicaţie pentru ceea ce ţi s-a întâmplat pe alee. Nu am afirmat că e singura posibilitate. Trebuie să cercetăm, în întregime, toate aspectele, dacă vrem într-adevăr să rezolvăm toate amănuntele.

— Amănunte – faci ca totul să sune atât de simplu. De

parcă aş fi nemulţumit pentru că am acnee.

— Putem folosi alt termen dacă preferi, dar asta chiar nu afectează modul în care abordăm problemele tale.

Web îşi acoperi faţa cu mâinile, apoi vorbi de la adăpostul lor.

— Mai exact, ce naiba vrei de la mine?

— Sincer, oricât de multe detalii îmi poţi da. Şi cred că poţi, dacă te străduieşti cu adevărat. Trebuie să ai încredere în mine, Web.

El îşi îndepărtă mâinile.

— OK, uite care e adevărul. Stockton era o scârnăvie. Drogat şi pilangiu. După toate aparenţele, rămăsese în anii şaizeci. Avea o slujbă de funcţionar mărunt, trebuia să meargă la serviciu îmbrăcat în costum şi îşi imagina că e un alt Dylan Thomas după orele de după program.

— Vrei să spui că era un soi de visător frustrat, poate chiar un mincinos?

— Dorea să fie considerat intelectual în mai mare măsură decât era mama şi să fie mai talentat decât ea, dar nu era, nici pe departe. Poeziile lui erau de tot râsul; nu i s-a publicat nimic, niciodată. Singurul lucru pe care îl avea în comun cu bătrânul Dylan era faptul că bea prea mult. Presupun că îşi închipuia că inspiraţia e în sticlă.

— Aşa că o bătea pe mama ta?

Claire lovi dosarul cu degetul.

— Asta e ceea ce stă scris acolo?

— De fapt, ce nu stă scris aici e mult mai interesant. Mama ta nu a făcut nicio reclamaţie împotriva lui Stockton.

— Păi, în cazul ăsta, cred că trebuie să avem încredere în cele consemnate.

— O bătea pe mama ta? întrebă ea, din nou, şi, încă o dată, Web nu răspunse. Sau te bătea doar pe tine?

Web îşi ridică încet privirea către ea, dar nu spuse nici acum nimic.

— Deci numai pe tine? Şi mama ta lăsa să se întâmple asta?

— Charlotte nu prea stătea pe acasă. Făcuse o greşeală măritându-se cu tipul ăla. Şi ea o ştia, aşa că îl evita.

— Înţeleg. Presupun că nu se gândea la divorţ.

— O făcuse o dată. Cred că nu avea chef să-şi bată din nou capul cu aşa ceva. Era mai simplu să facă plimbări nocturne cu maşina.

— Şi te lăsa cu un om despre care ştia că te maltratează? Tu cum te simţeai din cauza asta?

Web nu răspunse.

— Ai discutat vreodată cu ea? I-ai spus prin ce te făcea să treci?

— N-ar fi servit la nimic. Pentru ea, tipul nu exista.

— Asta însemnând că îşi reprima amintirile?

— Asta însemnând orice naiba vrei tu să însemne. N-am discutat niciodată despre aşa ceva.

— Erai acasă când a murit tatăl tău vitreg?

— Poate, chiar nu-mi aduc aminte. Într-un fel, şi eu îmi reprim amintirea asta.

— În dosar se menţionează doar că a căzut. Cum a căzut?

— Din capul scărilor podului. Acolo era depozitul lui secret de delicii intelectuale. Era beat, n-a nimerit o treaptă şi şi-a spart capul lovindu-se de marginea deschizăturii podului când s-a prăvălit şi şi-a frânt gâtul când s-a izbit de podea. Poliţia a investigat cazul şi a catalogat moartea drept accidentală.

— Mama ta era acasă când s-a întâmplat sau plecase într-una dintre *plimbările* ei cu maşina?

— Acum o faci pe agentul FBI?

— Încerc doar să înţeleg care era situaţia.

— Charlotte era acasă. Ea a fost cea care a chemat ambulanţa. Dar, cum îţi spuneam, el murise deja.

— Întotdeauna i-ai spus mamei tale pe nume?

— Mi se pare mai potrivit aşa.

— Îmi închipui că trebuie să te fi simţit uşurat când a murit Stockton.

— Hai să spunem că n-am plâns la înmormântare.

Claire se aplecă înspre el şi vorbi cu voce foarte scăzută.

— Web, următoarea întrebare o să fie foarte dificilă şi, dacă nu vrei să-mi răspunzi acum, e în ordine. Dar trebuie să o pun în cazurile de abuz parental.

Web îşi înălţă ambele mâini.

— Nu mi-a atins niciodată zonele intime, nici nu m-a obligat să le ating pe ale lui, OK? Nimic de genul ăsta. M-au întrebat şi atunci şi le-am spus, şi atunci, adevărul. Tipul nu era un pervers. Era doar un căcăcios crud şi sadic, care se răzbuna pentru o viaţă de incertitudini şi dezamăgiri bătând un copil până-i ieşea rahatul pe nas. Dacă mi-ar fi făcut necazuri de genul ăsta, aş fi găsit cum să-l omor cu mâna mea. Îşi dădu seama ce spusese şi se grăbi să adauge: Însă, făcând tumba aia, individul ne-a scăpat pe toţi de necazuri.

Claire se lăsă pe spate şi puse deoparte dosarul. Gestul acesta mărunt îndepărtă, cumva, neliniştea lui Web şi el se ridică în picioare.

— E evident că îţi aminteşti vremurile petrecute alături de tatăl tău vitreg, spuse ea, şi că aversiunea ta faţă de aceste amintiri are un motiv întemeiat. Te gândeşti mai mult la ceea ce îţi aduci aminte despre tatăl tău adevărat?

— Taţii sunt tot taţi.

— Ceea ce înseamnă că tatăl tău şi Raymond Stockton erau de aceeaşi teapă?

— Aşa scap de efortul de a mă gândi prea mult la asta, este?

— De obicei, nu rezolvi nimic alegând calea cea mai uşoară.

— N-aş ştii de unde să încep, Claire, ăsta e adevărul.

— Bine, să ne întoarcem puţin la episodul din curte. Ştiu

că o să fie un calvar, dar să-l mai derulăm o dată.

Web o făcu, suportând calvarul.

— Bun, îţi aminteşti dacă primul grup de oameni pe care l-aţi întâlnit a avut vreun efect asupra ta?

— Niciunul, în afară de faptul că m-am întrebat dacă vreunul dintre ei va încerca să ne omoare sau să avertizeze pe cineva de sosirea noastră, dar ştiam că lunetiştii îi aveau în bătaia armelor. Aşa că, în afară de o posibilă moarte fulgerătoare, totul era nemaipomenit.

Chiar dacă sarcasmul lui o dezgustă, femeia nu se trădă. Web fu cu adevărat impresionat.

— Bun, încearcă să refaci, cu ochii minţii, imaginea băieţelului. Ţi-e mai uşor să-ţi aminteşti exact ce anume ţi-a spus?

— Chiar are importanţă?

— De fapt, în stadiul ăsta, nu ştim ce are importanţă şi ce nu.

Web oftă din greu şi spuse:

— OK. L-am văzut pe puştan. Se uita la noi. A zis…

Web se opri pentru că, în minte, nu-l putea vedea clar pe Kevin. Cu gaura de glonţ din obraz, cu tăietura care-i traversa fruntea, era epava unui puşti care, fără niciun dubiu, trăise deja o îndelungată viaţă mizerabilă.

— A spus… a spus: „Arză-te-ar focul gheenei”, asta a spus. Se uită la ea, agitat. Asta e. Oh, şi după aia a râs. Vreau să spun că era un râs de-a dreptul nefiresc, ca un cotcodăcit, chiar aşa.

— Şi ce parte a corpului ţi-a fost afectată?

Web căzu pe gânduri.

— Ar trebui să spun ce s-a întâmplat când a vorbit prima dată. Adică a fost ca şi cum mi-ar fi îndesat o pâclă în creier. „Arză-te-ar focul gheenei”, exact asta a spus. Se întâmplă din nou, simt furnicături în degete. Asta e o nebunie.

Claire notă ceva, apoi se uită la el.

— E foarte neobişnuit ca un băieţel, mai ales unul de la oraş, să folosească expresia asta. Sigur, ar fi putut să spună „arză-te-ar focul” sau „du-te dracului”, dar „arză-te-ar focul gheenei”? Vreau să spun că sună arhaic, ca dintr-o altă lume. Te poate duce cu gândul la puritani, la foc şi pucioasă. Ce părere ai despre asta?

— De fapt, mie îmi sună ca din vremea Războiului Civil sau, oricum, ca din epoca aia, spuse Web.

— E cât se poate de straniu.

— Crede-mă, Claire, toată noaptea aia a fost stranie.

— Ai mai simţit şi altceva?

Web se strădui să-şi amintească.

— Aşteptam ordinele decisive, ca să lovim ţinta. Pe urmă le-am primit. Îşi scutură capul. Imediat ce le-am auzit în cască, am înţepenit. A fost instantaneu. Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre pistoalele Taser cu care ne omorâm timpul la HRT?

Ea dădu din cap.

— Ei, a fost ca şi cum m-ar fi lovit una dintre săgeţile electro-şoc. Nu m-am mai putut mişca.

— Nu ar fi fost posibil ca cineva chiar să fi tras în tine cu un pistol Taser, acolo, pe alee? Nu ar putea fi ăsta motivul pentru care ai înţepenit?

— Imposibil. Nu era nimeni atât de aproape, iar săgeata n-ar fi trecut prin vesta mea antiglonţ. Şi, ultimul argument, dar nu cel mai lipsit de importanţă, este că obiectul ar fi trebuit să rămână înfipt în mine, corect?

— Corect. Claire îşi mai notă ceva, apoi zise: Ai declarat mai înainte că, deşi ai înţepenit, ai fost capabil să te ridici şi să intri în curte.

— Claire, a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Mi se părea că am o mie de kile şi că întreg organismul îmi funcţionează anapoda Şi, în cele din urmă, am fost înfrânt, m-am prăbuşit şi am rămas acolo. Apoi au început să tragă mitralierele.

— Când ai început să-ţi revii?

Web căzu pe gânduri.

— Am avut impresia că au trecut ani până când m-am putut mişca. Dar n-a durat mult deloc. Exact când a început tirul, am simţit că totul începea să revină la normal. Mi-am putut mişca braţele şi picioarele şi ele mă ardeau ca dracu, cum se întâmplă după ce ţi-a amorţit o mână sau un picior şi sângele începe din nou să circule. Aşa mă simţeam atunci. Dar nu aveam nevoie de membre în momentul ăla, pentru că nu prea aveam unde să mai plec.

— Aşadar, ţi-ai revenit de la sine? Nu-ţi aminteşti să fi făcut ceva care ar fi putut să te paralizeze? Poate vreo problemă a spatelui, care să fi apărut în timpul antrenamentelor? Ţi-a fost vreodată atins vreun nerv? Şi asta te-ar fi putut imobiliza.

— Nimic de genul ăsta. Nu iei parte la nicio operaţiune dacă nu eşti într-o stare fizică excelentă.

— Deci ai auzit focurile de armă şi ai început să-ţi simţi din nou corpul?

— Da.

— Ar mai fi şi altceva?

— Puştiul, am mai văzut un milion de-alde el. Şi, cu toate astea, mi s-a părut deosebit. Nu mi-l puteam scoate din cap. Nu din cauză că fusese împuşcat, am mai văzut şi copii cu urme de glonţ. Nu ştiu din ce motiv. Am dat din nou cu ochii de el, în timp ce trăgeau mitralierele. Era ghemuit lângă alee. Dacă mai făcea un pas, ar fi fost tăiat în două. I-am strigat să se întoarcă. M-am târât pe burtă până la el. Cred că era speriat de moarte. Auzea echipa Hotel venind dintr-un capăt al aleii, eu eram în celălalt, mitralierele alea blestemate trăgeau. Şi mi-am dat seama că avea de gând s-o rupă la fugă de-a curmezişul curţii şi până acolo i-ar fi fost. Pur şi simplu, n-am putut lăsa să se întâmple asta, Claire. Deja muriseră prea mulţi oameni în

noaptea aia. S-a aruncat înainte, m-am aruncat şi eu, l-am prins şi l-am potolit, fiindcă zbiera că nu făcuse nimic şi bineînţeles că, atunci când un copil spune asta, ştii că îţi ascunde ceva.

L-am liniştit, cum îţi spuneam. M-a întrebat dacă cei din echipa mea erau morţi şi i-am spus că da. I-am dat un bilet şi şapca mea şi am tras cu pistolul de semnalizare. Ştiam că era singurul mod în care puteam împiedica echipa Hotel să-l ucidă când ar fi apărut din întuneric. Şi, Claire, pur şi simplu, nu doream să moară.

— Trebuie să fi fost o noapte cumplită pentru tine, dar, Web, ar trebui să fii mulţumit că l-ai salvat.

— Oare? De ce l-am salvat? Ca să se întoarcă pe străzi? Vezi tu, e un puşti deosebit. Are un frate supranumit Marele F, care conduce una dintre afacerile cu droguri din zonă. El e personajul negativ.

— Atunci, poate că în toate astea sunt implicaţi nişte duşmani ai acestui Mare F?

— Poate. Făcu o pauză, ca să se hotărască dacă să dea sau nu la iveală şi restul. Cineva a schimbat copiii. Pe alee.

— A schimbat copiii? Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că acel Kevin Westbrook pe care l-am salvat eu nu era acelaşi cu băiatul care le-a dat biletul membrilor echipei Hotel. Şi puştiul care a dispărut de la locul faptei nu era acel Kevin Westbrook pe care l-am salvat.

— De ce ar fi făcut cineva asta?

— E o întrebare de şaizeci şi patru de mii de dolari, care mă scoate din minţi. Tot ce ştiu eu este că, în curtea aia, i-am salvat fundul lui Kevin Westbrook şi că puştiul a fost schimbat, pentru că le-a spus celor din echipa Hotel că sunt cel mai mare laş. De ce ar fi făcut una ca asta?

— Sună aproape ca şi cum ar fi încercat, în mod intenţionat, să te discrediteze.

— Un puşti pe care nici măcar nu-l cunosc? Web scutură

din cap. Cineva a încercat să-mi creeze o imagine proastă şi trebuie să-l fi învăţat pe copil ce să spună. Şi pe urmă a fost floare la ureche să-şi facă apariţia şi să plece, la fel de uşor, cu falsul puştan. El e, probabil, mort. La naiba, Kevin e, probabil, mort.

— Se pare că cineva s-a străduit să planifice toate astea, zise Claire.

— Şi mi-ar plăcea să ştiu de ce.

— Nu putem face altceva decât să încercăm, Web, eu te pot ajuta în anumite privinţe, dar nu am autoritatea să mă ocup de partea care ţine de anchetă.

— De fapt, nici eu s-ar putea să nu mai fiu în măsură să mă ocup de asta. Realmente, nu prea am mai activat ca detectiv în ultimii opt ani. Începu să se joace cu inelul de pe deget. În dimineaţa asta, când am ajuns la cabinet, O'Bannon mi-a ţinut un mic discurs încurajator despre sindromul luptei.

Claire înălţă din sprâncene.

— Da, chiar aşa? Istoria lui cu Vietnamul?

Părea să se străduiască din greu să nu zâmbească.

— Nu mi-am închipuit că e prima dată când foloseşte toată povestea. Dar asta e ceea ce crezi tu – vreau să zic, în ciuda celorlalte chestii, cu puştiul?

— Încă nu-ţi pot spune, Web, nu încă.

— Ştii, am văzut soldaţi cărora li se întâmplă aşa ceva. Se trage în ei şi îşi pierd controlul. Toată lumea poate înţelege asta.

Claire îl privi cu atenţie.

— Dar?

El începu să vorbească foarte repede.

— Dar, cei mai mulţi dintre soldaţi stau puţin într-un centru de instruire a recruţilor, apoi sunt aruncaţi în prima linie. Nu ştiu *nimic* despre ceea ce înseamnă a ucide. Nu ştiu ce înseamnă să fii într-adevăr în bătaia focului. Dar eu, eu m-am antrenat pentru asta în cea mai mare parte a

vieţii mele de adult. N-o să-ţi vină să crezi, Claire, în câte feluri am fost atacat. Începând cu tirul mitralierelor şi terminând cu schije de proiectile de mortier, şi n-ar mai fi rămas nimic din mine dacă m-ar fi nimerit aşa ceva. Am reuşit să ucid oameni când cea mai mare parte a sângelui meu era în bălţile de pe podea. Şi niciodată, nici măcar o singură dată, nu m-am pierdut ca în noaptea aia. Şi, până în momentul ăla, nu fusese tras niciun nenorocit de glonţ. Spune-mi, cum naiba a fost posibil?

— Web, ştiu că tu cauţi nişte răspunsuri. Trebuie să ne continuăm eforturile. Dar trebuie să îţi spun că, atunci când avem de-a face cu mintea omului, orice e posibil.

El se holbă la ea, scutură din cap şi se întrebă cum dracu putea ieşi de pe drumul, oricare ar fi fost el, pe care o luase.

— Păi, doctore, ăsta nu e cine ştie ce ajutor, nu-i aşa? Cât te plăteşte Biroul ca să nu-mi spui nimic?

Se ridica pe neaşteptate şi plecă.

Pentru a doua oară, Claire nu încercă să-l oprească şi nici n-ar fi putut să o facă. Mai avusese şi înainte pacienţi care îi întorseseră spatele, deşi niciodată în timpul primelor două şedinţe. Se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi trecu în revistă însemnările, apoi luă un reportofon şi începu să înregistreze.

Fără ca ea să o ştie, în detectorul de incendiu din tavan se afla ascuns un dispozitiv sofisticat de ascultare, racordat la instalaţia electrică a clădirii, dar prevăzut şi cu un alimentator de rezervă, cu baterii. În cabinetul fiecărui psihiatru şi psihanalist care lucra acolo era ascuns un dispozitiv similar. Instalaţia telefonică din cabinet avea derivaţii suplimentare, dintre care una se întrerupsese, motiv pentru care fusese necesară vizita „depanatorului” din dimineaţa aceea.

Acele urechi indiscrete culeseseră o mare cantitate de informaţii de la fiecare dintre pacienţii care intraseră pe

uşă. În timpul ultimului an, peste o sută de agenţi FBI din toate departamentele, inclusiv cei care lucrau sub acoperire şi cei de la Anticorupţie, din WFO, din HRT şi din partea centrală a oraşului, şi mai bine de douăzeci dintre partenerii de viaţă ai acestora, veniseră acolo ca să-şi dezvăluie secretele şi problemele, aşteptându-se la cea mai deplină confidenţialitate. Şi primiseră orice, numai asta nu.

Imediat după ce Web London ieşi din cabinet ca o furtună, Ed O'Bannon se strecură afară, coborî cu liftul până în garaj, se urcă în Audi-ul său nou-nouţ, cu două locuri, şi demară. Îşi luă celularul şi formă un număr. Telefonul sună de câteva ori şi, în cele din urmă, i se răspunse.

— E un moment potrivit? întrebă el, neliniştit.

De la celălalt capăt al conexiunii i se ripostă că era la fel de potrivit ca oricare altul, pentru o conversaţie scurtă şi la obiect.

— London a fost azi aici.

— Am auzit, spuse vocea. Omul meu a trecut pe acolo să repare ceva. Deci, cum mai merge cu bătrânul Web?

O'Bannon înghiţi în sec, nervos.

— Se duce la un alt psihanalist. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să împiedic asta, se grăbi să adauge, dar fără niciun rezultat.

Celălalt reacţionă atât de zgomotos şi cu atâta furie, încât O'Bannon fu nevoit să-şi îndepărteze telefonul de ureche.

— Ascultă-mă, nu asta aveam eu de gând, zise el. Nu puteam să-mi închipui că o să se ducă, într-adevăr, la altcineva. S-a întâmplat din senin… Cum? Se numeşte Claire Daniels. A lucrat pentru mine. E aici de ani de zile şi e foarte competentă. În alte împrejurări, n-ar fi fost o problemă. Nu puteam să fac prea mult scandal fără să devină bănuitori.

Auzind propunerea făcută de celălalt, O’Bannon începu să tremure. Scoase maşina de pe şosea.

— Nu, uciderea ei nu ar face altceva decât să stârnească suspiciunile. Îl ştiu pe London. Poate chiar prea bine. E inteligent. Dacă i se întâmplă ceva lui Claire, o să priceapă despre ce e vorba şi n-o s-o lase baltă. E stilul lui. Credeţi-mă, lucrez cu omul ăsta de multă vreme. Nu uitaţi că de asta m-aţi angajat.

— Dar nu numai pentru asta, spuse celălalt. Şi te plătim bine, Ed. Într-adevăr bine. Şi nu ne place deloc că se duce la puicuţa asta, la Daniels.

— Ţin totul sub control. Aşa cum îl ştiu eu pe London, o să mai vină de câteva ori şi pe urmă o s-o tot lase de azi pe mâine. Dar, dacă se iveşte altceva, vă anunţ. Stau pe poziţie.

— Ar fi bine s-o faci, zise celălalt. Şi, în momentul când pierzi a doua oară controlul, intrăm noi în scenă.

Legătura se întrerupse şi O’Bannon, părând foarte tulburat, reveni pe şosea şi demară.

CAPITOLUL 22

Web petrecuse foarte mult timp în Vic-ul său, umblând pe străzile din apropierea locului în care avusese loc măcelul. Era într-o permisie neplătită şi nu participa la ancheta oficială. De aceea nu putea solicita niciun ajutor, presupunând că i-ar fi fost necesar, şi nici nu-i era limpede ce anume căuta. Întunericul de pe străzi era sfâşiat de luminile contopite ale farurilor. În multe dintre intersecţii erau camere foto, aparent menite să-i surprindă pe şoferii care treceau pe roşu. Totuşi, Web era de părere că rolul lor era dublu, fiind, în zonele cu o rată ridicată a criminalităţii, şi dispozitive de supraveghere. Era nevoit să aprecieze ingeniozitatea infractorilor locali, pentru că multe dintre acestea nu mai erau orientate în direcţia iniţială. Unele erau îndreptate către cer, altele către caldarâm, câteva înspre clădiri, iar altele chiar fuseseră distruse. Ei, şi cam atât despre Big Brother.

Web continua să-şi verifice mesajele de acasă. Niciuna dintre soţii nu-l mai sunase. Probabil că Cynde şi Debbie bârfiseră, anunţându-le pe celelalte că duseseră la bun sfârşit munca murdară, îndepărtându-l din vieţile lor. Aproape că le putea auzi suspinul colectiv de uşurare.

În cele din urmă, îşi stabili o nouă programare la cabinetul lui Claire. Ea nu făcu nicio aluzie la jignirea pe care i-o adusese înainte de plecare şi la cea de-a doua lui ieşire bruscă din cabinetul ei. Se mulţumi să noteze data şi ora şi spuse că îl aştepta. Era o femeie fără prea multe sensibilităţi, gândi Web.

Când ajunse, în sala de aşteptare mai erau câteva persoane. Niciuna dintre ele nu se uita spre el, dar nici nu se aşteptase la asta. Presupunea că aşa trebuie să fie în

anticamera unui doctor de nebuni. Cine doreşte să fie văzut de nişte străini când îşi caută leacul demenţei?

Claire ieşi, îi adresă un zâmbet liniştitor, şi îi întinse o ceaşcă cu cafea proaspăt făcută, cu frişca şi zahărul deja adăugate, aşa cum îi plăcea lui. Se aşezară în cabinetul ei.

Web îşi trecu mâna prin păr.

— Uite ce e, Claire, îmi cer scuze pentru data trecută. De obicei nu sunt atât de nemernic. Ştiu că încerci, pur şi simplu, să mă ajuţi, şi ştiu şi că, din toată povestea asta, nimic nu e uşor de descifrat.

— Web, nu-ţi cere scuze pentru că ai făcut exact ce trebuia să faci, adică ţi-ai dat frâu liber tuturor gândurilor şi sentimentelor, ca să te poţi ocupa de ele.

— Deci, unde mergem azi, doctore? spuse el, cu un zâmbet firav. Pe Marte sau pe Venus?

— Pentru început, studiem dereglările produse de stresul posttraumatic şi vedem dacă îşi au locul în cazul tău.

Web zâmbi în sinea lui. Ei, cu asta se putea descurca.

— Cum ar fi şocul cauzat de explozie?

— Termenul ăsta e adesea greşit utilizat şi aş vrea să fac câteva precizări. Acum, din punct de vedere clinic, probabil că suferi de stres posttraumatic, în urma evenimentelor care s-au petrecut în curtea aia.

— Cred că sunt de acord.

— Bun, hai să ne verificăm concluzia. Dacă ăsta e diagnosticul, atunci există mai multe metode atestate de tratament, inclusiv tehnicile de combatere a stresului, nutriţia adecvată şi programele de somn, exerciţiile de relaxare, readaptarea cognitivă şi prescrierea unei medicaţii anxiolitice.

— Fir-ar să fie, ce simplu sună, făcu el, cu sarcasm.

Ea îl privi şi Web se gândi că privirea ei era ciudată.

— Uneori e simplu. Ea îşi coborî ochii asupra hârtiilor. Bun, ai remarcat vreo schimbare la nivel fizic? Senzaţie de

frig, ameţeli, dureri în piept, creşterea tensiunii, dificultăţi respiratorii, oboseală, greaţă sau orice altceva de genul ăsta?

— Prima oară când m-am întors în curte şi am rememorat cele întâmplate, m-am simţit cam ameţit.

— Dar de atunci încoace?

— Niciodată.

— Bun, eşti excesiv de nervos, începând de atunci?

Web nu avu nevoie de mult timp de gândire.

— Nu, nu tocmai.

— Abuzezi de vreo substanţă care să te ajute să faci faţă situaţiei?

— De nimic! De fapt, beau chiar mai puţin ca de obicei.

— Îţi revin în minte imagini din timpul evenimentelor?

El scutură din cap.

— Te simţi apatic, simţi nevoia să eviţi viaţa socială, oamenii?

— Nu, vreau să aflu ce s-a întâmplat. Vreau să fiu activ.

— Eşti mult mai furios, irascibil sau glacial decât de obicei faţă de cei din jur? Se uită la el şi zâmbi. Persoanele de faţă se exclud.

Pentru o clipă, el îi întoarse zâmbetul.

— Nu tocmai, Claire. De fapt, cred că sunt relativ calm.

— Ai depresii permanente, atacuri de panică, anxietate sporită sau ai căpătat vreo fobie?

— Nimic de genul ăsta.

— OK, ţi se întâmplă ca gândurile să-ţi fie întrerupte de amintirea repetată a evenimentelor? Ai vise traumatizante sau, cu alte cuvinte, coşmaruri?

Web răspunse vorbind rar, în timp ce îşi croia drum prin câmpul minat al amintirilor.

— În noaptea imediat următoare, pe care am petrecut-o la spital, am avut câteva vise urâte. M-au îndopat cu sedative, dar îmi amintesc că-mi tot ceream scuze faţă de soţiile băieţilor.

— E cât se poate de firesc în asemenea circumstanţe. De atunci încoace, ţi s-a mai întâmplat ceva similar?

Web scutura din cap.

— Am fost foarte ocupat cu ancheta, spuse, scuzându-se. Dar mă gândesc tot timpul la asta. Vreau să spun că ceea ce s-a petrecut în curte mă macină. Ca un concasor. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ceva asemănător.

— Dar, în timpul activităţilor tale, te-ai mai confruntat cu moartea?

— Da, dar niciodată cu a cuiva din echipa mea.

— Ţi se întâmplă să realizezi că îţi scoţi din minte o parte din cele petrecute, asta fiind ceea ce numim noi disfuncţie a memoriei sau sindrom amnezic?

— Nu, mai degrabă îmi amintesc fiecare afurisit de detaliu, ripostă Web, obosit.

În timp de Claire îşi studia însemnările, Web spuse, fără să vrea:

— N-am vrut să moară, Claire. Îmi pare rău c-au murit. Aş face orice ca să-i aduc înapoi.

Claire îşi ridică ochii spre el şi îşi dădu însemnările deoparte.

— Web, ascultă-mă cu foarte mare atenţie. Faptul că nu ai simptomele stresului posttraumatic nu înseamnă că nu-ţi pasă de ceea ce s-a întâmplat cu prietenii tăi. Nu înseamnă că nu suferi. Trebuie să înţelegi asta. Eu văd în tine un bărbat chinuit de toate simptomele pe care e normal să le ai după ce ai trecut printr-un calvar care i-ar fi dat peste cap pe foarte mulţi oameni, dacă nu definitiv, măcar pentru o foarte lungă vreme.

— Dar nu şi pe mine.

— Tu ai nişte deprinderi ieşite din comun, ai în spate ani de antrenament şi o structură psihică bună care te-au ajutat în mod substanţial, în primul rând când a fost vorba de selecţia în HRT. Am aflat mult mai multe despre HRT de când ai fost ultima dată la mine. Ştiu că încercările fizice şi

stresul prin care vă fac să treceţi sunt extraordinare, dar suferinţa mentală pe care v-o provoacă e şi mai înfricoşătoare. Web, atât pregătirea voastră fizică cât şi cea psihică vă ajută să suportaţi mai multe decât oricine altcineva. Ai supravieţuit acolo, în curte, şi e limpede că atât trupul cât şi mintea ţi-au rămas intacte.

— Deci nu sufăr de tulburările sindromului posttraumatic?

— Nu, nu cred.

El lăsă ochii în jos, privindu-şi mâinile.

— Înseamnă c-am terminat?

— Nu. Faptul că nu eşti traumatizat din cauza celor întâmplate în curte nu înseamnă că nu ai nişte probleme asupra cărora trebuie să ne îndreptăm atenţia. Poate că unele dintre ele au apărut cu mult înainte de a intra în HRT.

El se lăsă pe spate, devenind brusc suspicios; se părea că nu se putea abţine.

— Ca, de exemplu?

— Suntem aici ca să vorbim despre asta. Ai spus că simţeai că faci parte din familiile colegilor tăi. Mă întreb dacă ţi-ai dorit vreodată să ai o familie a ta.

Web se gândi o vreme înainte de a răspunde.

— Mi-am imaginat întotdeauna că o să am o familie mare, ştii cum e, o mulţime de băieţi cu care să bat mingea şi o grămadă de fete pe care să le răsfăţ, să le las să-l sucească pe bătrânul lor tată pe degetele lor drăgălaşe, iar eu să zâmbesc tot timpul.

Claire îşi luă carnetul şi stiloul.

— Şi de ce nu ai familia asta?

— Anii au zburat pe lângă mine.

— Asta e tot?

— Nu e destul?

Ea îi privi chipul, atât obrazul intact, cât şi pe cel mutilat. El şi-l întoarse, la fel ca ultima dată.

— Întotdeauna faci aşa?

— Cum?

— Îţi întorci obrazul rănit în partea cealaltă când ţi-l priveşte cineva.

— Nu ştiu, nu mă gândesc la asta.

— Eu am impresia, Web, că te gândeşti foarte bine la tot ceea ce faci.

— Poate că o să ai o surpriză.

— N-am discutat despre relaţiile tale personale. Te întâlneşti cu cineva?

— Slujba mea nu-mi lasă prea mult timp pentru asta.

— Totuşi, toţi ceilalţi bărbaţi din echipa ta erau căsătoriţi.

— Poate că erau, pur şi simplu, mai buni decât mine.

— Spune-mi, când ai căpătat rănile de pe faţă?

— Chiar trebuie să ne oprim la asta?

— Se pare că e un subiect care te face să te simţi stingherit. Putem să continuăm cu altceva.

— Nu, ce naiba, nu mă deranjează. Se ridică, îşi scoase haina şi, în timp ce Claire îl privea din ce în ce mai uluită, îşi desfăcu nasturele de sus al cămăşii, ca să-şi scoată la iveală rana de glonţ de la baza gâtului. Am căpătat rănile de pe faţă exact înainte de a o primi pe *asta.* Îşi duse degetul la rana de pe gât. Nişte extremişti albi, numiţi Frăţia Libertăţii, au luat în stăpânire o şcoală din Richmond. În timp ce faţa mea era în bătaia focului, unul dintre ei m-a nimerit cu un glonţ de calibrul .357 tras dintr-un Magnum. O rană curată, glonţul a trecut prin mine. Dacă ar fi nimerit cu un milimetru mai în stânga, aş fi fost fie un om mort, fie o legumă. Şi mai am încă o rană pe care n-am să ţi-o arăt. E exact aici. Îşi atinse cu mâna rana de lângă subsuoară. În jargonul nostru, glonţul care m-a nimerit se numeşte glonţ Channel. Ştii, la fel ca tunelul care trece pe sub Canalul Mânecii şi la fel ca perforatoarele monstruoase care îl sapă. Claire, e un

proiectil de artilerie foarte afurisit, cu o cămaşă de oţel. Intră în tine înşurubându-se, cu o viteză de trei Mach. Şi pulverizează tot ce-i stă în cale. A trecut prin mine, apoi l-a ucis pe tipul din spatele meu, care se pregătea să-mi crape capul cu o macetă. Dacă ar fi fost un glonţ exploziv în loc de unul cu cămaşă din oţel, ar fi fost încă în corpul meu, iar eu aş fi fost mort, pentru că maceta mi s-ar fi înfipt în ţeastă. Web zâmbi. Adică, îţi vine să crezi că a existat o astfel de sincronizare?

Claire privi în jos, păstrând tăcerea.

— Ei, doctore, nu te uita în altă parte, încă n-ai văzut partea cea mai interesantă.

Ea îşi ridică ochii în timp ce Web îşi lua bărbia în palma făcută căuş şi îşi întorcea partea mutilată a feţei astfel încât să poată fi privită în întregime.

— Frumuseţea a fost jetul de foc care era cât pe ce să-l cureţe pe vechiul meu prieten, Lou Patterson ştii, răposatul soţ al femeii care m-a făcut de ocară în faţa întregii lumi. Sunt sigur că ai văzut asta la televizor, nu-i aşa? Afurisita de cască mi s-a topit peste faţă. Mi s-a spus că un doctor şi o asistentă au leşinat când m-au văzut la spitalul din Richmond. Toată partea asta era o rană deschisă, sângerândă. Cineva spunea că arătam ca şi cum aş fi intrat deja în putrefacţie. Cinci operaţii, Claire, plus durerea, care, dă-mi voie să-ţi spun, nu a fost cu nimic mai prejos. Au fost nevoiţi să mă lege de destul de multe ori. Iar când am văzut ce rămăsese din faţa mea, am vrut să-mi pun ţeava pistolului în gură şi să mestec un glonţ şi, de fapt, aproape că am făcut-o. Şi, după ce, în sfârşit, am trecut peste toate astea şi am plecat de la spital, era într-adevăr amuzant modul în care ţipau femeile când le ieşea în cale bătrânul Web. Agenda mea cu numere de telefon a aterizat direct la closet. Aşa că, nu, nu mi se întâmplă prea des să am o întâlnire, iar căsătoria a coborât în topul priorităţilor, în favoarea unor activităţi importante, cum ar

fi aruncarea gunoiului şi tunderea ierbii. Se aşează din nou şi îşi încheie cămaşa. Ce altceva ai mai vrea să afli? o întrebă, cu amabilitate.

— De fapt, am văzut conferinţa de presă a Biroului, unde au spus multe despre modul în care ţi-ai dobândit rănile. Ai dat dovadă de un eroism incredibil. Şi, cu toate astea, se pare că te consideri lipsit de farmec şi neacceptat de femei. Mă întreb şi dacă eşti de părere că ai putea fi un tată bun, adăugă apoi.

A naibii femeie, nu dorea să se dea bătută.

— Mi-ar plăcea să cred asta, spuse el, cu voce egală, străduindu-se din greu să-şi ţină nervii sub control.

— Nu, eu te întreb dacă o crezi într-adevăr.

— Ce soi de întrebare mai e şi *asta?*

— Crezi că, dacă ai fi avut copii, i-ai fi brutalizat?

Web se ridică pe jumătate din scaun.

— Claire, sunt pe punctul de a pleca de aici în următoarele două secunde. Şi de a nu mă mai întoarce.

Ea îi prinse privirea.

— Nu uita, când am început terapia, ţi-am spus că trebuie să ai încredere în mine. Această terapie nu e uşor de făcut, Web, mai ales dacă ai probleme despre care nu vrei să vorbeşti. Eu nu fac altceva decât să încerc să te ajut, dar trebuie să fii sincer cu mine. Dacă vrei să-ţi iroseşti timpul cu reprezentaţii artistice, e treaba ta. Eu aş prefera să fii mai eficient.

Pentru o foarte lungă clipă, psihanalista şi omul legii se ţintuiră din priviri. În cele din urmă, Web fu acela care îşi coborî pleoapele şi se aşeză. Tocmai începuse să înţeleagă mult mai bine postura în care se afla Romano faţă de Angie.

— Nu mi-aş fi bătut copiii. De ce s-o fi făcut, după câte am îndurat eu de la Stockton?

— Ceea ce spui pare cât se poate de logic. Totuşi, realitatea este că mulţi dintre părinţii care au fost

brutalizaţi în copilărie le fac acelaşi lucru copiilor lor. Nu e chiar atât de simplu să înveţi din greşelile părinţilor tăi, pentru că latura noastră emoţională nu dă dovadă de atâta eficienţă. Iar copiii nu sunt capabili să gândească aşa. Sunt neputincioşi când e vorba să se împotrivească maltratărilor, de aceea îşi reprimă ura, mânia şi senzaţia de neajutorare, adesea chiar vreme de foarte mulţi ani. Asta nu trece de la sine, e un amestec în clocot, alcătuit din confuzie, sentimentul de a fi fost trădat sau proasta părere despre sine însuşi care sunt însoţitorii copilului brutalizat – tati şi mami n-au cum să mă iubească pentru că mă bat, vina trebuie să fie a mea, pentru că tati şi mami nu pot greşi. Copiii brutalizaţi se maturizează şi au, la rândul lor, copii şi, uneori, reuşesc să-şi depăşească problemele şi devin nişte părinţi extraordinari. Alteori, mânia şi ura aflate de atât de mult timp în stare latentă se dezlănţuie, fiind îndreptate împotriva propriilor copii, aşa cum s-a întâmplat şi în cazul lor.

— N-aş ridica niciodată mâna asupra unui copil, Claire. Ştiu că modul în care îmi câştig existenţa ar putea crea impresia asta, dar eu nu simt aşa.

— Te cred, Web. Te cred într-adevăr. Dar, ca să fim mai aproape de subiect, tu eşti convins de ceea ce spui?

Lui i se urcă din nou sângele în obraji.

— Aici, doamnă, chiar vrei să scapi de mine.

— Atunci lasă-mă să formulez ideea şi mai direct. Crezi că e posibil ca hotărârea ta de a nu te căsători şi de a nu avea copii să plece, pur şi simplu, de la faptul că ai fost brutalizat şi de la temerea că, la rândul tău, ţi-ai fi putut brutaliza propriii copii? Nu e ceva nemaiauzit, Web; chiar nu e. Unii ar putea afirma că, de fapt, e vorba de sacrificiul suprem.

— Sau de suprema evadare din faţa propriilor probleme.

— S-ar putea zice şi aşa.

— Tu ce părere ai?

— Aş putea foarte bine să spun că ţi se potrivesc ambele variante. Dar, dacă ăsta e motivul pentru care te-ai ferit de căsătorie şi de întemeierea unei familii, atunci ne putem strădui să găsim o rezolvare. Şi, cu toate că pot să înţeleg de ce rănile de pe faţa ta le împiedică pe unele femei să fie atrase de tine, îţi spun că nu trebuie să crezi că toate femeile sunt aşa, pentru că nu e adevărat.

El clătină din cap, apoi îşi aruncă ochii către ea şi îi susţinu privirea.

— Când vegetam undeva, în inima Montanei, în timpul unui meci încă nul cu ceea ce nu era decât o altă grupare sictirită de guvern, îmi petreceam dimineţile luându-i în cătarea puştii cu lunetă pe toţi cei care treceau prin dreptul ferestrelor. În fiecare zi, petreceam mai multe ore aşteptând, pur şi simplu, momentul în care ar fi trebuit să-l omor pe unul dintre ei. Claire, această aşteptare de dinainte de a ucide e unul dintre lucrurile care te macină încetul cu încetul. Aşa că, atunci când nu eram de gardă, stăteam, seara, sub stelele de pe cerul acelui loc uitat de Dumnezeu din Montana şi scriam acasă.

— Cui?

Web păru oarecum încurcat şi avu nevoie de câteva secunde să reînceapă să vorbească, pentru că, până atunci, nu mai povestise asta nimănui.

— Mă prefăceam că am copii. Scutură din cap şi nu mai izbuti nici măcar să-şi îndrepte privirea către ea. Le pusesem chiar şi nume, ca Web Junior, Lacey. Mezina era Brooke, avea părul roşu şi era ştirbă. Scriam toate scrisorile alea şi chiar le trimiteam la mine acasă, ca să aştepte acolo până ce aveam să mă întorc. În timp ce aşteptam, în Montana, să împuşc o ceată de rataţi, atât de înconjuraţi de oameni înarmaţi, încât totul nu avea niciun haz, îi scriam lui Brooke Louise şi îi spuneam că tăticul ei o să se întoarcă acasă în curând. De fapt, chiar începusem să cred că aveam o familie. A fost, realmente, singurul lucru

care m-a susţinut, pentru că, în cele din urmă, chiar am fost nevoit să apăs pe trăgaci şi populaţia statului Montana a scăzut cu două persoane. Web se opri, îşi şterse buzele, înghiţi ceea ce i se păru un munte de fiere şi îşi pironi privirile de covor. Când m-am întors acasă, toate scrisorile alea mă aşteptau. Dar nici măcar nu le-am citit. Ştiam ce cuprindeau. Casa era goală. Nici urmă de Brooke Louise.

Într-un târziu, îşi ridică ochii.

— E o nebunie, nu-i aşa? spuse. Cum să le scrii scrisori copiilor pe care nu îi ai?

Web observă că, fără să fi încercat să o facă, până la urmă o dăduse gata pe Claire Daniels.

Când ieşi din cabinetul lui Claire şi dădu cu ochii de cei doi oameni care discutau cu voce scăzută, Web se simţi năucit pentru o clipă, fiindcă situaţia era neverosimilă. Unul dintre cei doi era O'Bannon şi asta se potrivea, pentru că, la urma urmelor, în locul acela lucra. Totuşi, femeia de lângă el nu ar fi trebuit să se afle acolo. Când privi în jur şi îl văzu pe Web, lui Debbie Rinner i se tăie răsuflarea.

O'Bannon îl zări pe Web şi îi întinse mâna.

— Web, nu ştiam că o să fii aici astăzi. Presupun că nici nu aveam de unde să o ştiu, nu s-ar putea spune că eu şi Claire avem o agendă comună, altfel am avea parte de un mic coşmar al eticii profesionale.

Web nu strânse mâna doctorului; continua să se holbeze la Debbie, care părea împietrită, de parcă tocmai ar fi fost surprinsă în timpul unei întâlniri amoroase cu O'Bannon.

Doctorul îşi plimbă privirea de la unul la celălalt.

— Voi doi vă cunoaşteţi?

Pe urma se plesni peste frunte şi răspunse la propria întrebare:

— HRT.

Web se apropie de Debbie, care îşi scoase din geantă o batistă de hârtie.

— Deb? Mergi la O’Bannon?

— Web, spuse O’Bannon, e vorba de ceva într-adevăr confidenţial.

El îl concedie pe bărbatul mărunţel cu o fluturare a mâinii.

— Da, ştiu, secret de stat.

— Nu mi-a plăcut niciodată sala asta comună de aşteptare – periclitează intimitatea pacienţilor, dar o altă compartimentare a spaţiului nu este posibilă, zise O’Bannon, deşi era evident că cei doi nu-i ascultau lamentările. Ne mai vedem, Debbie, adăugă, în cele din urma. Ia-o uşurel, Web, i se adresă acestuia. Sunt sigur că Claire face minuni pentru tine. Şi îl privi întrebător.

„Le face, doctore, ar fi vrut Web să-i spună. Femeia asta face pentru mine asemenea minuni, încât mă scoate din minţi.”

Web îi ţinu uşa lui Debbie şi se îndreptară spre lifturi. Ea evita să-l privească şi el îşi simţea obrajii înroşindu-se, dar nu era sigur dacă de supărare sau de stinghereală.

— Merg la un doctor de nebuni ca să mă ajute să trec peste ce s-a întâmplat, spuse el, într-un târziu. Presupun că şi tu faci acelaşi lucru.

Ea îşi suflă nasul şi, în sfârşit, se uită la el.

— Eu vin la doctorul O’Bannon de mai bine de un an, Web.

Se holbă din nou la ea, cu chipul lipsit de orice expresie, şi nici măcar nu auzi uşile liftului deschizându-se.

— Coborî şi tu? vru ea să ştie.

Ieşiră în stradă şi erau gata să pornească în direcţii diferite, când Web se dezmetici şi zise:

— Ai timp pentru o cafea, Deb?

Era aproape sigur că ea nu avea nici măcar o secundă pentru unul ca el.

— E un Starbucks după colţ. Mi-e foarte cunoscută zona asta.

Îşi luară ceştile mari şi se aşezară într-un colţ retras, în timp ce automatele strălucitoare zumzăiau, clefăiau şi scuipau pentru clienţii lor însetaţi.

— De mai bine de un an, spui? Mergi la un doctor de nebuni de atâta timp?

Debbie îşi presără scorţişoară în ceaşcă şi o amestecă.

— Unii oameni fac terapie toată viaţa, Web.

— Da, alţi oameni. Nu cei ca noi.

Ea îl privi aşa cum nu o mai făcuse niciodată.

— Lasă-mă să-ţi povestesc despre oamenii ca mine, Web. Când m-am măritat cu Teddy, el făcea parte din armată. Ştiam ce mă aştepta, detaşări de cealaltă parte a oceanului, unde nimeni nu vorbeşte limba noastră, sau în cine ştie ce colţ mlăştinos de ţară, unde te urci în maşină şi faci o sută cincizeci de kilometri până la cinematograf. Dar îl iubeam pe Teddy şi am mers înainte, cu ochii larg deschişi. Pe urmă el a intrat în Delta. Şi au început să vină copiii şi, pe când noi stăteam, în cea mai mare parte a timpului, într-un loc, Teddy nu era niciodată acolo. Jumătate de timp nu ştiam unde era. Nici dacă era viu sau mort. Aş fi citit despre moartea lui în ziare sau aş fi aflat de la CNN, ca oricine altcineva. Dar am trecut peste asta. Pe urmă s-a alăturat HRT şi am crezut că avea sa fie mai bine. Dumnezeule, Web, nimeni nu mi-a spus că HRT e o chestie chiar şi mai dementială decât Delta sau că soţul meu avea să fie plecat de acasă chiar mai mult decât înainte! Puteam suporta asta când aveam douăzeci de ani şi niciun copil. Dar nu mai am anii ăştia, Web. Şi am trei copii pe care i-am crescut mai mult de una singură, din salariul lui Teddy, care, după atâţia ani în care şi-a slujit blestemata asta de ţară, era cam cât al unui casier de la Kmart. Am fost tot timpul alături de copiii mei şi acum cea mică nu mai întreabă altceva decât de ce a trebuit să plece tăticul ei. De ce nu se poate întoarce tăticul acasă? Şi nu sunt în stare să-i dau absolut niciun răspuns.

— A murit luptând cu dârzenie, Deb. A murit pentru ţară.

Ea izbi atât de tare cu pumnul în masă, încât toţi ceilalţi clienţi se întoarseră şi se holbară la ea.

— Toate astea nu-s decât o grămadă de rahat, o ştii şi tu foarte bine.

Apoi, cu un efort impresionant, reuşi să se adune.

Web avea senzaţia că femeia era un vulcan în erupţie, care se străduia, cu disperare, să-şi aducă lava înapoi.

— A fost alegerea lui, spuse ea. A vrut să stea cu prietenii, cu armele şi cu aventurile lui. Vocea i se calmă şi i se întristă. Vă iubea pe voi, camarazii lui. Te iubea *pe tine*, Web. Doamne, n-ai idee cât de mult vă iubea. Mai mult decât pe mine, sau chiar mai mult decât pe copiii lui, pentru că pe ei nu-i cunoştea nici măcar pe jumătate atât de bine cum vă cunoştea pe voi. Voi luptaţi împreună, vă salvaţi unul altuia vieţile, stăteaţi în calea răului în fiecare zi, eraţi destul de buni şi vă antrenaţi destul de mult ca să-i faceţi faţă. Ca o echipă. Cea mai grozavă echipă care a existat vreodată. Vorbea cu voi despre lucruri pe care nu le discuta niciodată cu mine. Avea o altă viaţă, numai a lui, din care eu nu puteam face parte niciodată. Şi care era mai captivantă şi mai alertă decât orice altceva. Îşi deschise larg braţele. Cum ar putea o simplă nevastă şi o familie să concureze cu toate astea? Teddy îmi povestea, când şi când, câte ceva despre munca lui, de fapt, doar nişte bârfe mărunte, picante, ca să-şi păstreze liniştea în familie. Clătină din cap. Au fost atât de multe zile în care v-am urât pe toţi, pentru că îl îndepărtaţi de noi.

Îşi duse un şerveţel la ochi, ca să-şi adune lacrimile.

Web ar fi vrut să-şi întindă mâna ca s-o atingă pe ei, dar nu ştia dacă gestul ar fi fost binevenit. Se simţea vinovat de crime îngrozitoare, de proporţii monstruoase, pentru care nu realizase niciodată că ar fi putut fi acuzat cândva.

— Mergea şi Teddy la terapie? o întrebă, cu o voce

scăzută.

Debbie îşi şterse bine ochii şi sorbi din cafea.

— Nu. Spunea că, dacă s-ar fi aflat că merge la un doctor de nebuni, ar fi fost dat afară din echipă, pentru că tipii plini de slăbiciuni n-au ce căuta în HRT. Şi, în afară de asta, mai zicea şi că nu avea niciun motiv să ajungă la psihanalist. Nu era nimic în neregulă cu el, chiar dacă eu aveam nişte probleme prosteşti. Nu dorea să mă duc nici eu, dar, pentru prima dată în viaţa mea, am pus piciorul în prag. Trebuia să o fac, Web, trebuia să vorbesc cu cineva. Şi nu sunt singura nevastă a unui tip din HRT care merge la psihiatru. Mai sunt şi altele, ca Angie Romano.

Angie Romano! Web se întrebă dacă se ducea să discute despre Paulie. Poate că o bătea. Nu, mai degrabă, *ea* îl bătea pe Paulie.

— Îmi pare rău că n-ai fost fericită, Deb. Meriţi să fii.

Web avea acasă o groază de fotografii cu el şi colegii lui din echipa Charlie, distrându-se împreună. În niciuna dintre acele fotografii nu apărea vreo o soţie, pentru că niciodată nu fuseseră invitate să li se alăture. Web îi judecase pe alţii fără să încerce să se pună în locul lor. Era o greşeală pe care nu dorea s-o mai repede niciodată, pentru că dezvăluirea ignoranţei cuiva putea fi atât de devastatoare şi de deplină.

Ea îl privi, se întinse ca să-şi pună mâna peste a lui şi încercă chiar şi să zâmbească.

— Ei, acum, după ce m-am descărcat asupra ta şi te-am lăsat cu gura căscată, spune-mi, cum merge tratamentul tău?

Web ridică din umeri.

— Merge. Nu ştiu sigur încotro. Ştiu că asta nu se compară nici pe departe cu ceea ce ai pierdut tu, dar mi-am dat dintr-odată seama că băieţii ăştia erau tot ce aveam pe lume. Şi ei s-au dus, iar eu sunt încă aici şi nu ştiu exact de ce. Cred că nu voi şti niciodată.

— Îmi pare rău pentru ceea ce ţi-a făcut Julie Patterson. E total derutată. Nu a fost niciodată foarte echilibrată. Ea nu vă putea suferi pe voi, băieţii, mai mult decât noi toate.

— Julie îmi poate face asta din nou şi eu am s-o suport încă o dată, spuse el, hotărât.

— Ar trebui să te retragi de-acum, Web. Ţi-ai adus contribuţia. Ţi-ai slujit ţara cât se poate de bine. Ai făcut destule. Nu ţi se poate cere mai mult decât atât.

— Îmi închipui că, după treizeci de ani de psihoflecăreală, o să fiu ca nou.

— Are efect, Web. O'Bannon m-a şi hipnotizat o dată; m-a făcut să mă gândesc la lucruri la care nu aş fi crezut că o să mă poată duce gândul. Bănuiesc că erau ascunse într-adevăr foarte adânc în mine însămi. Debbie îi strânse mai tare mâna. Realizez că cina de la mine a fost groaznică. N-am ştiut ce să-ţi spunem. Am vrut să te facem să te simţi bine, dar îmi dau seama că n-am reuşit. Mă mir că n-ai plecat urlând, înainte de desert.

— Nu eraţi datoare să mă faceţi să mă simt bine.

— De-a lungul anilor, ai fost atât de bun cu copiii noştri, ai tuturor. Vreau să ştii cât de mult apreciem asta. Şi printre noi nu e niciuna care să nu se bucure că ai supravieţuit. Toate ştim că, atâţia ani, ţi-ai riscat viaţa pentru ca bărbaţii noştri să nu moară.

Se aplecă deasupra mesei şi îi atinse obrazul vătămat, plimbându-şi degetele catifelate în susul şi în josul suprafeţei aspre, prost refăcute, iar Web nu o respinse.

— Web, ştim toate ce preţ ai plătit.

— În clipa asta se pare că a meritat.

CAPITOLUL 23

Toona se trânti din nou pe scaunul şoferului, închise portiera şi o încuie. Întinse braţul său lung ca să-i înmâneze plicul lui Francis, care se afla în partea din spate a Lincoln-ului Navigator de un negru strălucitor. Macy stătea în zona din mijloc, cu ochelarii de soare pe ochi, deşi geamurile maşinii erau fumurii. Avea un radio cu căşti şi pistolul în toc. Peebles nu era cu ei.

Francis se uită la plic, dar nu îl luă.

— De unde ai făcut rost de ăsta, Toona? Nu-mi da mie o porcărie care nu ştii de unde a apărut. Te-am instruit mai bine de-atât.

— E curat. L-au verificat deja, şefule. Nu ştiu de unde vine, dar nu e o scrisoare cu bombă sau altă trăsnaie.

Francis înşfăcă plicul şi îi spuse lui Toona să pornească maşina. Imediat ce atinse obiectul dinăuntru, ştiu ce scrisoare era. Îl deschise şi scoase inelul. Era mic, era de aur şi nu i-ar fi încăput nici măcar pe degetul mic, dar, atunci când i-l cumpărase se potrivise perfect pe degetul mijlociu al lui Kevin. În interior erau gravate numele Kevin şi Francis. De fapt, scria FRANCIS ŞI KEVIN. PE VIAŢĂ.

Francis simţi că mâinile începeau să tremure şi îşi ridică repede privirea, dând cu ochii de Toona, care îl fixa prin oglinda retrovizoare.

— Porneşte afurisita asta de maşină, Toona, sau or să găsească fundu' tău prăpădit într-un tomberon, cu toate gloanţele din pistolul meu în capul ăla blestemat.

Navigator-ul dădu colţul şi acceleră.

Francis îşi coborî ochii asupra plicului şi trase scrisoarea cu grijă afară. Era scrisă în întregime cu litere din ziar, aşa cum se poate vedea în unele filme cu mistere. Cel care îl

avea pe Kevin, oricine o fi fost, îi cerea – nu, îi spunea să facă ceva anume dacă dorea să-l mai vadă pe băiat în viaţă. Ceea ce i se pretindea era din cale-afară de bizar. Francis se aşteptase să i se ceară să dea bani sau să renunţe la tot teritoriul său, ori numai la o parte, şi ar fi făcut asta, l-ar fi luat pe Kevin înapoi, iar pe urmă i-ar fi hăituit pe răpitori şi i-ar fi ucis pe toţi, probabil cu mâinile goale. Dar nu exista nicio astfel de cerere, de aceea era derutat şi, dintr-odată, se temea pentru viaţa lui Kevin mai mult decât oricând, pentru că nu avea niciun indiciu care să-i sugereze ce anume puneau oamenii ăia la cale. Cunoştea, din proprie experienţă, toate motivele care determinau pe cineva să facă orice, de la a lua banii cuiva, până la a-i lua viaţa. Crezuse că le cunoştea pe toate. Iar din conţinutul scrisorii reieşea, fără niciun dubiu, că răpitorii ştiau ceea ce ştia şi el, şi anume ceva aparte despre amplasarea clădirii din care fuseseră împuşcaţi toţi federalii.

— De unde-a apărut scrisoarea asta, Toona?

Celălalt îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare.

— Twan spunea că era în casa din centru. Cineva a strecurat-o pe sub uşă.

Casa din centru era o proprietate comună care reprezenta unul dintre puţinele locuri folosite de Francis de mai mult de două ori. Era pe numele unei societăţi pe acţiuni, a cărei unică raţiune de a exista era să-i permită baronului drogurilor să deţină o proprietate legală fără ca poliţia să-i spargă uşa. O aranjase frumos, folosindu-se de îndemânarea unor fârtaţi din ghetou pe care îi admira şi care se străduiau să facă aproape imposibilul ca să ducă o viaţă cinstită. Chiar aşa, Francis Westbrook era un fel de patron al artelor. Totodată, casa era plină cu mobilă de comandă, destul de masivă şi de rezistentă ca să-i permită să se tolănească pe ea fără să o facă bucăţi. Adresa era unul dintre secretele păstrate cu cea mai mare grijă şi era

a singurului loc în care se putea relaxa cu adevărat. Acum, cineva îl localizase, îl încălcase, şi Francis ştia că nu se va mai putea întoarce acolo niciodată.

Împături scrisoarea şi şi-o puse în buzunar, dar păstră inelul minuscul în mâna sa imensă şi îl privi. Fusese cumpărat la cea de-a noua aniversare a lui Kevin. Francis îl purtase pe băiat pe umeri. Fuseseră la meci cu Redskins şi purtaseră tricouri asortate. Francis era atât de mare, încât majoritatea celor de pe stadion crezuseră că făcea parte din echipa Redskins. Chiar aşa, fiind mare şi negru, nu putea fi bun decât ca să învârtă mingea sau dolarii câştigaţi pe căi necinstite. Totuşi, îşi aminti că micul Kevin găsise că asta era nemaipomenit. Francis presupuse că era mai bine decât să fii băiatul unui traficant de droguri.

Şi, de fapt, ce părere avea fiul său despre el, despre bărbatul cu care credea că e frate, când, în realitate, acesta îi era tată? Ce gândise atunci când se trezise prins în tirul încrucişat, menit să curme viaţa lui Francis? Îşi aminti cum îl susţinuse pe Kevin cu o mână, apărându-l ca să nu fie vătămat şi mai rău, în timp ce strângea în cealaltă pistolul cu care trăgea în nemernicii care transformaseră o petrecere aniversară într-un teritoriu al crimei. Şi nici măcar nu-l putuse duce la blestematul ăla de spital, fusese nevoit să i-l încredinţeze lui Jerome. Iar Kevin zbiera că-l vrea pe fratele său şi el nu putea face nimic în privinţa asta, pentru că spitalul municipal din Washington era plin de sticleţi după un conflict cu arme de foc. Pur şi simplu, aşteptau apariţia oamenilor atinşi de gloanţe, care ajungeau apoi în cătuşe. Sticleţii căutau de multă vreme un motiv pentru care să-i pună fundul la răcoare. Iar Francis ar fi plecat într-o lungă vizită la o închisoare de înaltă securitate pentru inofensiva faptă de a-şi aduce la spital fiul rănit, unde doctorii îi puteau salva viaţa.

Îşi simţi lacrimile izvorându-i din ochi şi se strădui din greu să le oprească. Nu-şi amintea să fi plâns de mai mult

de două ori în toată viaţa lui. Când se născuse Kevin şi când puştiul fusese împuşcat, aproape ucis. Plănuia să câştige suficient de mulţi bani ca să-i ajungă pentru două vieţi, a lui şi a lui Kevin. Pentru că atunci când Francis avea să renunţe la „biznis” şi să pornească spre mica lui insulă de aiurea, fiul său urma să plece cu el, departe de droguri, şi de arme, şi de moartea prematură care lovea pretutindeni în jurul lor. Poate şi-ar fi adunat şi curajul, ca să-i mărturisească lui Kevin că era fiul lui. De fapt, nu ştia de ce inventase minciuna asta, cu fratele mai mare. Îi era teamă să fie părinte? Sau minciuna era unul dintre aspectele principale ale vieţii lui Francis Westbrook?

Celularul sună, exact aşa cum spusese scrisoarea că avea să se întâmple. Probabil că îl ţineau sub observaţie. Îşi duse telefonul încet la ureche.

— Kevin?

La auzul numelui, Toona îşi întoarse capul. Macy rămase impasibil.

— E totul în ordine, piciule? Se poartă frumos cu tine? spuse Francis în telefon.

Dădu din cap după ce auzi răspunsul. Vorbiră aproape un minut, apoi convorbirea se întrerupse. Francis lăsă telefonul jos.

— Mace? făcu el.

Cât ai clipi, Macy se răsuci şi îl privi.

— Mace, trebuie să punem mâna pe acest Web London. Lucrurile s-au schimbat.

— Vorbeşti de uciderea tipului sau de un schimb de informaţii? Vrei să vină el la noi sau să mergem noi la el? Ar fi mai bine să ne găsească el, dacă e vorba de informaţii. Dacă totuşi îl vrei mort, mă duc până la el şi gata.

Raţionamentele lui Mace erau întotdeauna la fel de logice ca acesta. Îţi citea gândurile, chibzuia de unul singur, trecea în revistă toate posibilităţile şi îşi scutea

şeful de efortul de a examina totul, luând toate deciziile dure. Francis ştia că Toona nu avea să fie niciodată aşa şi, în privinţa asta, până şi aptitudinile lui Peebles erau reduse. Era al naibii de ironic că micul băiat alb vicios avea să devină omul de bază şi, într-un fel, sufletul lui pereche, în măsura în care despre un negru şi un alb se poate spune aşa ceva.

— Informaţii, deocamdată. Aşa că vine el la noi. Cât de mult crezi că o să avem de aşteptat?

— A fost văzut dând târcoale prin împrejurimi, în Bucarul ăla al lui, probabil ca să dea de nişte urme. Aş zice că nu va dura prea mult. Când ne iese în cale, îl momim cu un morcov de toată frumuseţea.

— Să trecem la treabă. Şi, a, da, Mace, ai aranjat frumos treaba ailaltă.

Francis se uită la Toona.

— Nu-mi fac decât datoria, răspunse Macy.

În timp ce dădea telefonul deoparte, Kevin îşi înălţă ochii spre bărbat.

— A fost foarte bine, Kevin.

— Vreau să-l văd pe fratele meu.

— Toate la timpul lor. Deocamdată tocmai ai vorbit cu el. Vezi, nu suntem oameni răi. Ce naiba, uite, ne aranjăm treburile în familie.

Râse într-un mod care-l făcu pe Kevin să se gândească la faptul că nu se afla nicidecum în familie. Îşi frecă degetul în locul în care fusese inelul.

— De ce m-aţi lăsat să vorbesc cu el?

— Păi, e important să ştie că eşti teafăr.

— Ca să facă tot ce-i spuneţi voi.

— Fir-ar să fie, chiar eşti un puşti isteţ. Nu vrei o slujbă?

Râse din nou, apoi se întoarse şi ieşi, încuind uşa.

— Nu vreau decât să plec de aici, strigă Kevin în urma lui.

CAPITOLUL 24

Web nu mai citise un ziar de câteva zile. În cele din urmă, cumpăra un exemplar din *Washington Post* şi începu să-l frunzărească bându-şi cafeaua, aşezat la o masă de lângă imensa fântână din Reston Town Center. Se învârtea, fără grabă, prin zona centrală a Washingtonului, strângând, pentru Birou, note apreciabile de plată pentru cazarea în moteluri. Din când în când, îşi ridica ochii şi le zâmbea copiilor care se cocoţau pe ghizduri şi aruncau bănuţi în fântână, în timp ce mamele lor îi ţineau de poala cămăşii ca să nu cadă în apă.

Răsfoind ziarul ca să revină la prima pagină, trecuse prin rubricile Sport, Metro şi Stil. Aerul său nonşalant dispăru când se opri la pagina A6. Reciti articolul de trei ori şi se uită cu atenţie la fotografiile care îl însoţeau. Când se lăsă pe spate şi sistematiză totul, descoperi că ajunsese la nişte concluzii atât de exagerate, încât păreau imposibile. Îşi atinse partea vătămată a feţei, apoi îşi apăsă degetul pe fiecare dintre urmele găurilor de glonţ. După atât amar de vreme, avea să dea piept din nou cu asta?

Apăsă tasta pentru apelare rapidă a celularului. Bates nu era disponibil. Îi lăsă un mesaj. Celălalt îl sună peste câteva minute. Web îi povesti despre articol.

— Louis Leadbetter. Era judecătorul din Richmond care s-a ocupat de cazul Frăţiei Libertăţii. Împuşcat. Watkins a fost procuror în acelaşi caz. A intrat în propria casă, care a sărit în aer. Totul în aceeaşi zi. Pe urmă avem echipa Charlie. Noi am fost cei care am răspuns la chemarea Biroului din Richmond. Eu am ucis doi tipi înainte de a mi se prăji faţa şi de a mă alege cu două găuri de glonţ. Mai e şi Ernest B. Free. A evadat. A scăpat din închisoare, când,

acum trei luni? Unul dintre paznici a fost mituit, l-a scos afară într-o autodubă pentru transferuri şi, pentru osteneală, s-a ales cu beregata tăiată.

Răspunsul lui Bates îl surprinse.

— Ştim totul, Web. Computerele noastre ronţăiau chestiile astea şi, pe urmă, au avut loc cele două decese, crime, adică. Şi mai e încă ceva.

— Ce?

— Ar fi mai bine să vii încoace.

Când ajunse la WFO, Web fu condus în sala operaţiunilor strategice, care era prevăzută cu toate alarmele şi semnalizările sonore cu care te-ai fi aşteptat să fie dotată o hardughie federală de nivel înalt, bine izolată, având inclusiv pereţi standard, placaţi cu folie de cupru, sisteme sofisticate de securitate interioară, zgomot alb în toate zonele vulnerabile de acces, scanere pentru retină şi pentru palme, mormane de computere ultraperformante şi de echipamente video şi, ceea ce era cel mai important, cafea proaspăt făcută, în cantităţi enorme, şi un munte de gogoşi calde, Krispy Kreme.

Web îşi turnă o cană de cafea şi îi salută pe unii dintre cei care se agitau prin uriaşa încăpere. Privi schemele curţii şi ale împrejurimilor acesteia, care fuseseră generate de computer, fixate pe cartoane mari şi agăţate de pereţi. În mai multe zone ale diagramelor erau înfipte ace despre care ştia că semnalau dovezi importante sau indicii. Forfota, zgomotul neîntrerupt al tastaturilor, sunetul telefoanelor, foşnetul hârtiilor şi trupurile încinse, care radiau, îi dădeau lui Web de înţeles că se întâmpla ceva deosebit. Cu ceva vreme în urmă, făcuse parte din personalul prins în asemenea operaţiuni tactice.

— Oklahoma a ridicat ştacheta prea sus, spuse Bates, cu un zâmbet ironic, când Web se aşeză în faţa lui. Acum toată lumea se aşteaptă să examinăm câteva bucăţi de

metal, să ascultăm câteva înregistrări, să vedem câteva fotografii, să apăsăm pe câteva taste ale computerului şi, bingo, să descoperim vinovatul în câteva ore. Îşi aruncă legitimaţia pe masă. Dar asta nu se întâmplă aproape niciodată. Printre altele, ai nevoie de ceva noroc. Ei bine, tocmai am primit o grămadă de telegrame. E limpede că cineva vrea să luăm notă de existenţa lui.

— Eu, Perce, aş urmări orice indiciu, indiferent de unde provine. Cel care l-a lansat, oricine ar fi, nu poate controla modul în care e folosit.

— Ştii că am fost sincer nemulţumit când ai plecat de la WFO ca să te caţeri pe frânghii şi să tragi cu ditamai puşca. Dacă ai fi lucrat cu mine, într-o bună zi ai fi putut ajunge un agent FBI destul de bun.

— Fiecare doarme aşa cum îşi aşterne. Spuneai că mai e şi altceva?

Bates dădu din cap şi împinse către Web o tăietură din ziar.

— Scott Wingo… numele ăsta aprinde un beculeţ.

— Mda, el l-a apărat pe prietenul nostru Ernest B. Free. Bineînţeles că eu n-am fost la proces. Încă nu mă refăcusem. Dar cei care au fost vorbeau despre Wingo.

— Ingenios şi inteligent. A făcut un aranjament pe cinste pentru clientul lui. Şi acum e mort.

— Asasinat?

— I s-a pus atropină pe receptorul telefonului. Ridici receptorul şi ţi-l apeşi pe piele, în apropierea nărilor. Atropină e absorbită prin membrane mult mai repede decât prin sânge. Îţi încetineşte pulsul, îţi îngreunează respiraţia, îţi poate provoca halucinaţii şi toate se întâmplă înainte de a trece o oră. Dacă nu-ţi funcţionează bine rinichii sau ai probleme de circulaţie, organismul nu poate elimina repede mizeria asta, ceea ce accelerează apariţia efectelor otrăvii. Wingo era diabetic, suferea de inimă şi era ţintuit într-un scaun cu rotile, aşa că atropina a fost

alegerea perfectă. Era singur la serviciu sâmbătă, aşa că nu avea cine să fie prin preajmă ca să-l ajute când a început să simtă efectele atropinei. Şi se ştia că în weekenduri răspundea la o mulţime de telefoane sau cel puţin aşa susţin băieţii noştri din Richmond.

— Deci cel care l-a ucis îi cunoştea antecedentele medicale şi programul de lucru?

Bates încuviinţă dând din cap.

— Leadbetter a fost împuşcat când a aprins lumina ca să citească un articol despre care se presupune că i-ar fi spus un alt judecător. Poliţistul care a efectuat convorbirea spune că era un oarecare judecător Mackey. Bineînţeles că n-a fost el.

— Iarăşi telefonul.

— Asta nu e tot. Vecinul lui Watkins ieşea cu maşina de pe alee în momentul în care el intra în casă. A povestit poliţiei că l-a văzut pe Watkins ducându-şi mâna la buzunar şi scoţându-şi telefonul. Omul nu a putut auzi telefonul sunând, dar a susţinut că se părea că Watkins ar fi răspuns unui apel. În casă era gaz, iar el a apăsat butonul pentru acceptarea convorbirii. Şi buum!

— Stai puţin, spuse Web. Un telefon celular nu e totuna cu un comutator electric. Nu produce o scânteie destul de puternică şi de tipul celor care pot aprinde gazul.

— Am studiat telefonul sau ceea ce a mai rămas din el. Tipii de la judiciar au fost nevoiţi să-l răzuiască de pe mâna lui Watkins. Cineva îi pusese înăuntru un solenoid care putea produce exact tipul de scânteie necesar pentru aprinderea gazului.

— Atunci cineva a trebuit să-i fure telefonul, probabil în timp ce dormea sau îl lăsase deoparte pentru mai mult timp, să-i introducă solenoidul în interior şi să-l supravegheze pe Watkins, astfel încât sincronizarea să fie perfectă.

— Chiar aşa. Am verificat cine i-a sunat pe Watkins şi pe

poliţist. Ambele convorbiri au fost făcute cu cartele telefonice de unică folosinţă, pe care le cumperi cu bani gheaţă şi le arunci după ce-ai vorbit. Nu există nicio înregistrare.

— Aşa procedează şi agenţii sub acoperire. Este că al tău n-a apărut încă?

— Uită de agentul ăla.

— Nu, o să revin la el mai târziu. Ce noutăţi aveţi despre Free?

— Niciuna. Tipul pare să fi plecat pe altă planetă.

— Organizaţia e încă activă?

— Din păcate, da. Probabil îţi aduci aminte că au tăgăduit că ar fi luat parte la lovitura de la şcoala din Richmond, iar Ernie nu şi-a trădat camarazii de suflet, a susţinut că a plănuit totul singur, fără ştirea lor, aşa că ei au ieşit din cauză. Ceilalţi terorişti erau morţi, doi datorită ţie. Nu am reuşit să-l facem să vorbească pe niciunul dintre ceilalţi membri şi să-l aducem să depună mărturie, aşa că Frăţia Libertăţii nu a fost, niciodată, nici măcar acuzată de ceva. Pentru o vreme, s-a dat la fund, din cauza publicităţii negative, dar adevărul e că a reapărut, cu forţe proaspete.

— Unde sunt acum?

— În Virginia de Sud, lângă Danville. Crede-mă, locul e supravegheat. Ne-am închipuit că bătrânul Ernie o s-o ia într-acolo după evadare. Dar, până acum, n-am descoperit nimic.

— După tot ce s-a-ntâmplat, n-am putea obţine un mandat de percheziţie al sediului lor?

— Cum facem, ne ducem la judecător şi-i spunem că au avut loc trei crime, chiar şase dacă punem la socoteală familia Watkins, şi că noi credem că Frăţia Libertăţii ar putea fi în spatele lor, dar că nu avem absolut nicio dovadă care să-i lege de lovitura dată HRT-ului sau de orice

altceva? Crezi că ACLU[27] n-ar fi încântată să profite de asta şi să ne dea lovitura? Bates făcu o pauză. Totul se înlănţuie. Procuror, judecător şi perfecta justificare a răzbunării.

— Dar de ce şi avocatul apărării? El l-a salvat pe Ernie de injecţia letală. De ce să-l lichideze?

— Ai dreptate, Web, dar nu vorbim despre nişte oameni raţionali. Din câte ştim, i-a deranjat faptul că dementul ăla de om al lor a ajuns la închisoare. Sau poate că Ernie s-a certat cu tipul şi, când a ieşit, s-a gândit să-i lichideze pe toţi.

— Ei, cel puţin, crimele ar trebui să înceteze. Nu mai au pe cine omorî.

Bates se întinse după un dosar şi scoase o altă bucată de ziar şi o fotografie.

— Nu e chiar aşa. Îţi aminteşti că, la şcoală, au fost împuşcate şi două profesoare.

Web trase aer adânc în piept, în timp ce amintirile dureroase îl năpădeau.

— Şi băiatul, David Canfield.

— Exact. Ei una din profesoarele ucise era măritată. Soţul ei şi-a pierdut viaţa acum trei zile, în vestul Maryland-ului, în timp ce se întorcea de la serviciu, noaptea târziu, cu maşina.

— E vorba de o crimă?

— Nu se ştie sigur. A fost un accident de maşină. Poliţia încă mai face cercetări. Se pare că cineva l-a lovit şi a fugit.

— Apare şi aici un telefon?

— Era singur în maşină. Am luat legătura cu poliţia şi ni s-a spus că vor verifica memoria telefonului, ca să vadă dacă a fost sunat înainte de accident.

— Dar familia celeilalte profesoare?

---

27 American Civil Liberties Union - Uniunea Americană pentru Protecţia Drepturilor Civile

— Soţul şi copiii ei s-au mutat în Oregon. Am luat legătura cu ei şi, în momentul de faţă, sunt protejaţi zi şi noapte. Şi nu ne oprim aici. Îţi aminteşti de părinţii lui David Canfield? Bill şi Gwen?

Web aprobă dând din cap.

— În spital am fost, o vreme, la patologie. Billy Canfield a venit să mă viziteze de vreo două ori. E un tip de treabă. Era foarte afectat de pierderea fiului său, dar cine n-ar fi fost? Pe soţia lui n-am întâlnit-o niciodată şi nici pe el nu l-am mai văzut de atunci.

— S-au mutat. Acum locuiesc în districtul Fauquier, unde au o crescătorie de cai.

— Li s-a întâmplat ceva neobişnuit?

— I-am contactat imediat ce am făcut legătura dintre faptele petrecute. Ştiau despre evadarea lui Free. Au spus că nu se întâmplase nimic ieşit din comun. Şi îl citez pe Bill Canfield, care a spus că n-are nevoie de ajutorul nostru şi că speră că lepădătura aia o să-l caute, pentru că i-ar face plăcere să îi zboare creierii cu o împuşcătură.

— Nu e mare lucru de capul lui Billy Canfield. Mi-am dat seama de asta de când a venit să mă vadă la spital; e grosolan, încăpăţânat şi înfumurat. Unii dintre băieţii din echipa mea, care au depus mărturie la proces, mi-au spus că nici acolo nu a fost o prezenţă strălucită. De vreo două ori, a fost cât pe ce să aducă o ofensă curţii.

— Îşi conducea singur firma de transporturi şi a vândut-o după ce i-a murit copilul.

— Dacă tipii din Frăţia Libertăţii sunt în spatele crimelor din Richmond, districtul Fauquier e mult mai aproape decât Oregonul. Familia Canfield ar putea fi cu adevărat în pericol.

— Ştiu. Mă gândeam să fac o plimbare cu maşina până acolo şi să încerc să stau de vorbă cu el, ca să-l lămuresc cum stau lucrurile.

— Vin cu tine.

— Eşti sigur că vrei asta? Ştiu că la şcoala din Richmond s-au petrecut nişte lucruri pe care ar fi mai bine să nu ţi le reaminteşti.

Web clătină din cap.

— Perce, nu vorbim despre ceva care să poată fi dat vreodată uitării, oricât de mult timp ar fi trecut de atunci. Cele două profesoare au murit înainte de sosirea noastră acolo. Nu puteam face nimic ca să împiedic asta, dar băiatul a fost ucis sub ochii mei.

— Ai făcut mai mult decât ar fi fost în stare oricine altcineva şi era cât pe ce să fii ucis. Şi te-ai ales cu un semn pe care-l vei purta toată viaţa pe obraz. Nu ai de ce să te simţi vinovat.

— Înseamnă că nu mă cunoşti cu adevărat.

Bates îl privi cu mai multă atenţie.

— OK, dar să nu te uităm pe tine, Web. Dacă ţelul celor din Frăţia Libertăţii e nimicirea echipei Charlie, atunci încă nu şi l-au atins. Tu eşti ultimul care se mai ţine pe picioare.

„Cu greu”, gândi Web.

— Nu-ţi face griji pentru mine, mă uit în amândouă părţile înainte de a traversa strada.

— Vorbesc serios, Web. Dacă au încercat o dată, o vor face din nou. Oamenii ăştia sunt fanatici.

— Da, ştiu. Nu uita, am un semn „pe care-l voi purta toată viaţa”.

— Ar mai fi ceva. La proces, Wingo şi-a susţinut pledoaria împotriva HRT-ului şi a Biroului acuzându-ne de ucidere din culpă.

— A fost o porcărie, din toate punctele de vedere.

— Întocmai. Dar le-a permis să facă nişte descoperiri despre HRT. Probabil că Frăţia Libertăţii a aflat câte ceva despre metodele şi procedurile voastre şi aşa mai departe. S-ar putea să le fi fost de folos când au pus la cale ambuscada.

Web nu se gândise la asta până atunci. Şi totul părea să aibă într-adevăr sens.

— Îţi promit că, dacă o să primesc telefoane ciudate, tu vei afla primul. Şi o să mă asigur că n-am atropină pe receptor. Acum povesteşte-mi despre agentul sub acoperire. Poate că cei din Frăţia Libertăţii sunt amestecaţi, dar i-a ajutat cineva din interior. Ei, ştiu că e negru şi mi-e greu să cred că au colaborat cu un om de culoare, dar, în momentul ăsta, nu ne putem permite să trecem nimic cu vederea. Mi-ai spus că acest Cove era un singuratic. Ce altceva mai ştii despre el?

Ann Lyle nu-i dăduse niciun răspuns la întrebările despre Cove, aşa că Web se hotărâse să apeleze direct la sursă.

— Ei, o grămadă de chestii. Le găseşti în dosarul de acolo, pe care scrie „Tot ce ai dorit vreodată să afli despre agenţii FBI sub acoperire”.

— Perce, tipul ăsta ar putea fi cheia.

— Dar nu e! Crede-mă pe cuvânt.

— Nu pot să spun decât că am lucrat la cazuri de genul ăsta. Şi, în ciuda convingerilor tale, n-am uitat cum să fiu agent FBI de când m-am alăturat HRT-ului. Am avut un profesor excepţional, dar nu lăsa asta să ţi se urce la cap. Iar o altă pereche de ochi e o altă pereche de ochi. Nu asta te străduiai întotdeauna să-mi bagi în cap?

— Îmi pare rău, Web, dar lucrurile nu merg chiar aşa. Regulile sunt reguli.

— Îmi amintesc că-mi spuneai cu totul altceva pe vremuri.

— Vremurile se schimbă, oamenii aşijderea.

Web se lăsă pe spate şi chibzui dacă să-şi joace sau nu asul din mânecă.

— OK, ce-ai zice dacă ţi-aş povesti ceva ce nu ştii şi care ar putea fi important?

— Te-aş întreba de ce dracu nu mi-ai spus până acum.

— Abia acum m-am lămurit şi eu.

— Da, sigur.

— Vrei să-ţi spun sau nu?

— Şi ce câştigi cu asta?

— Eu îţi dau informaţii despre caz, iar tu faci acelaşi lucru pentru mine.

— Ce-ar fi să te conving să nu-mi ceri nimic în schimb?

— Ei, haide, de dragul vremurilor bune.

Bates lovi cu degetul în dosarul din faţa lui.

— De unde ştiu că e într-adevăr vorba de ceva care îmi va fi de folos?

— Dacă nu e, nu-mi datorezi nimic. Am încredere în părerea ta.

Bates îl mai fixă cu privirea câteva secunde.

— Dă-i drumul.

Web îi povesti despre înlocuirea lui Kevin Westbrook. Pe măsură ce vorbea, obrajii celuilalt se împurpurară şi Web îşi dădu seama că pulsul nu-i mai era de şaizeci şi patru de bătăi pe minut şi că, probabil, depăşise cu mult valorile formate din două cifre.

— Când *anume* ţi-ai dat seama de asta? Vreau data exactă.

— Când am băut o bere cu Romano, am pomenit despre faptul că acel Kevin Westbrook pe care l-am văzut eu avea o urmă de glonţ în obraz. El a zis că puştiul care a ajuns la el nu o avea. Cortez i-a confirmat spusele. Şi să nu te iei de băieţii ăştia. Le-am spus că te pun la curent cât mai curând posibil.

— Te cred. Cine să fi schimbat copiii şi de ce?

— N-am nici cea mai mică idee. Dar îţi spun, cu certitudine, că puştiul pe care l-am salvat eu pe alee şi cel pe care i l-a încredinţat Romano „presupusului” agent FBI nu erau unul şi acelaşi. Lovi cu degetul în masă. Ei, care e părerea ta? Merită sau nu?

Drept răspuns, Bates deschise un dosar, cu toate că

începu să expună faptele din memorie.

— Randall Cove. Patruzeci şi patru de ani. Întreaga lui carieră s-a desfăşurat în cadrul Biroului. A făcut parte dintr-o echipă de fotbal din Oklahoma, dar şi-a făcut praf genunchii înainte de a fi recrutat în Liga Naţională de Fotbal. Uite aici una dintre fotografiile lui recente.

Bates o împinse spre Web, care o studie. Tipul avea o barbă tunsă scurt, părul împletit în codiţe lungi, iar ochii nu-i puteau fi descrişi decât drept pătrunzători. Părea un bărbat voinic, cam de un metru nouăzeci şi doi, şi de vreo sută zece kilograme. Lăsa impresia că e destul de puternic ca să se ia la trântă cu un urs grizzly şi, poate, să câştige. Web se aplecă înainte şi, în timp ce se prefăcea că studiază cu mare atenţie fotografia, citi cât putu de mult din dosarul deschis de Bates. În anii petrecuţi ca agent FBI, învăţase o serie de trucuri care ajutau să memoreze date pe termen scurt, până când reuşea să le noteze. Şi devenise expert în ceea ce privea cititul de-a-ndoaselea.

— Putea să-şi poarte singur de grijă, spuse Bates, cunoştea strada mai bine decât capii lumii interlope. Şi se descurca excelent sub presiune.

— Da, dar absolvenţii albi de la Princeton par să nu se acomodeze niciodată în Oraşul Drogurilor din SUA, şi mă întreb de ce, făcu Web. Ai spus adineauri că nu avea soţie şi copii. Adică n-a fost căsătorit niciodată?

— Ba da, dar soţia lui e moartă.

— Şi n-au avut copii?

— Au avut.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

Stânjenit, Bates se foi pe scaun.

— A trecut ceva timp de atunci.

— Sunt numai urechi.

Bates oftă din rărunchi şi nu păru că ar fi avut de gând să înceapă să vorbească.

— Perce, eu mi-am pierdut toată echipa şi ţi-aş fi

recunoscător dacă nu mi-ai ascunde nimic.

Celălalt se aplecă înainte şi îşi încleştă mâinile.

— Era detaşat în California. Foarte bine acoperit, fiindcă se infiltrase în mafia rusă şi tipii ăia sunt în stare să te arunce în aer şi dacă tuşeşti în preajma lor. Pe lângă ei, Mafia e o adunătură de preşcolari.

Bates tăcu.

— Şi?

— Acoperirea i-a fost spulberată. Au dat de urma familiei lui.

— Şi i-au ucis?

— Măcelărit e mai corect spus. Bates îşi drese glasul. Am văzut fotografiile.

— Cove unde era?

— Îl trimiseseră în mod intenţionat în altă parte, ca să aibă mână liberă.

— Nu l-au vânat şi pe el?

— Au încercat, ceva mai târziu. Au aşteptat până şi-a îngropat familia, ca nişte băieţi buni ce erau. Iar Cove era pregătit când au apărut.

— Şi i-a omorât?

Bates începu să clipească cu repeziciune şi Web observă că, brusc, căpătase un tic la ochiul stâng.

— I-a măcelărit. Am văzut şi fotografiile alea.

— Iar Biroul l-a lăsat, pur şi simplu, să continue să lucreze? Ce, nu mai cred că e necesară pensionarea anticipată a agenţilor ale căror familii au fost măcelărite?

Bates îşi desfăcu mâinile a renunţare.

— Biroul a încercat, dar el nu s-a dat dus. Dorea să lucreze. Şi, ca să-ţi spun adevărul, după ceea ce s-a întâmplat cu familia lui, tipul a lucrat mai mult şi mai din greu decât orice alt agent sub acoperire. L-au transferat la WFO, ca să-l scoată din California. Crede-mă, s-a infiltrat în locuri în care, până atunci, n-am fost niciodată în stare să pătrundem. Datorită lui Randall Cove, am obţinut

condamnarea unor tipi care operau pe scară largă, în toată lumea.

— Pare un fel de erou.

În sfârşit, ticul lui Bates dispăru.

— Aplică metode neortodoxe şi acţionează, în foarte mare măsură, după capul lui, iar superiorii nu prea apreciază aşa ceva, chiar şi atunci când e vorba de agenţi sub acoperire, indiferent dacă familiile le-au fost sau nu măcelărite. Dar nimic din toate astea nu contează cu adevărat pentru Cove. Nu pot spune că nu i-au afectat cariera, în sensul că Biroul nu are nevoie de un tip ca el altundeva decât sub acoperire, iar el ştie asta. Dar joacă după cum îi cântă Biroul. Şi-a acoperit întotdeauna spatele. A acceptat şi bune, şi rele, şi şi-a făcut întotdeauna datoria. Până acum.

— Dar faptul că ruşii au dat de urma familiei lui – ar putea fi, în vreun fel, vreo gafă de-a Biroului?

Bates ridică din umeri.

— Cove nu pare să creadă aşa ceva. Trage din greu de atunci încoace.

— Perce, ştii că despre răzbunare se spune că e singura mâncare pe care e cel mai bine s-o mănânci după ce s-a răcit.

Bates ridică din nou din umeri.

— E posibil.

Web începu să elaboreze o teorie.

— Ştii, am vaga impresie că un tip ca el ar fi fost în stare să rămână în Birou şi, poate, să-mi călăuzească echipa, pe linia minimei rezistenţe, către Armagedon, ca să-şi răzbune soţia şi copiii. Nu aveţi nicio metodă de a ţine sub control tot rahatul ăsta?

— Terra către Web, îţi aducem la cunoştinţă că agenţii sub acoperire sunt un alt soi de oameni. Trăiesc tot timpul în minciună şi, uneori, se afundă prea mult şi trec în tabăra cealaltă sau o iau razna pe cont propriu. De asta

Biroul schimbă oamenii dintr-o funcţie în alta şi dintr-un loc în altul şi îi lasă să-şi reîncarce bateriile.

— Şi au făcut toate astea cu Cove? L-au lăsat să se deconecteze, să-şi rearanjeze cozile alea împletite? A fost trimis la un psihiatru când era în criză, după ce şi-a îngropat familia?

Bates păstră tăcerea.

— Sau era atât de bun în meseria lui încât l-au lăsat să-şi vadă de treabă până când, în cele din urmă, s-a descărcat asupra echipei mele?

— Nu am intenţia să discut aşa ceva cu tine. Nu *pot* s-o fac.

— Şi dacă ţi-aş spune că toată porcăria asta e inacceptabilă?

— Şi dacă ţi-aş spune că eşti gata-gata să sari peste cal?

Cei doi se fulgerară din priviri până când toate scânteile pieriră.

— Dar informatorii cu care lucra? Erau demni de încredere?

— Cove urmărea totul îndeaproape. El era singurul care ţinea legătura cu ei, niciodată nu o făcea altcineva. Nu se poate spune că respecta întocmai modul de lucru al Biroului, dar, cum spuneam, rezultatele obţinute nu lăsau loc de discuţii. Astea erau regulile lui.

— Şi ştim ceva mai mult despre obiectivul ăsta? Spuneau că era centrul financiar al unei reţele de trafic de droguri. Care reţea?

— Ei, în privinţa asta există nişte diferenţe de opinie.

— A, mişto, Perce, mă dau în vânt după enigmele duble.

— Web, toată treaba asta nu ţine de ştiinţele exacte. Zona în care s-a desfăşurat misiunea voastră e controlată de o singură gaşcă, a Marelui F – ţi-am mai spus.

— Deci, intrând în clădirea aia, loveam în el.

— Cove era de altă părere.

— Dar nu era sigur.

— Crezi cumva că traficanţii au carnete de sindicat sau legitimaţii pe care scrie „fac parte din gaşca X”?

— Care era părerea lui Cove?

— Că operaţiunile financiare erau desfăşurate de altcineva, mai important. Se pare că era vorba de reţeaua de aprovizionare a Washingtonului cu un medicament numit oxycontin. Ai auzit de el?

Web dădu din cap.

— Tipii de la DEA vorbesc mereu despre el la Quantico. Nu trebuie să-l prelucrezi în laborator sau să-ţi faci griji în privinţa transportului pe ascuns prin vamă. Nu trebuie decât să pui mâna pe el, ceea ce se poate face printr-o duzină de modalităţi diferite, şi pe urmă te umpli de bani.

— O adevărată Nirvana a infractorilor, adăugă Bates, sec. În momentul de faţă, e unul dintre tranchilizantele cele mai puternice şi mai frecvent prescrise. Împiedică transmiterea durerii de la nervi către creier şi îţi creează o stare de euforie. În mod normal, efectul lui durează douăsprezece ore, dar, dacă îl prizezi sau îl fumezi, efectul asupra creierului e, într-un anumit fel, similar cu al heroinei. Dar cel care face abuz poate intra în stop respirator, ceea ce se întâmplă de foarte multe ori.

— Un efect secundar de mai mare dragul. Vrei să spui că nu aveţi idee în a cui reţea se infiltrase tipul?

Bates bătu darabana pe dosarul din faţa lui.

— Avem câteva bănuieli. Dar ceea ce-ţi spun e absolut neoficial.

— În momentul ăsta, mă mulţumesc cu zvonuri şi cu născociri.

— Având în vedere cât de adânc se infiltrase Cove, ne imaginăm că informatorul lui făcea parte dintr-un cerc superior, foarte restrâns. Se ocupa de Westbrook, când a dat întâmplător peste afacerea Oxy. Dar trebuie să presupun că, oricine ar fi fost cel de care s-a folosit ca să se infiltreze în reţeaua lui Westbrook, e vorba de aceeaşi

persoană care l-a ajutat să intre în această nouă reţea. Antoine Peebles e, ca să zic aşa, în lipsa unui termen mai potrivit, şeful de stat major al lui Westbrook. Îi conduce corabia cu al naibii de multă îndemânare şi mai ales lui i se datorează faptul că n-am reuşit să ne atingem de Westbrook nici măcar cu un deget. Ăsta-i Westbrook, iar celălalt e Peebles.

Împinse două fotografii de-a curmezişul mesei.

Web le privi. Westbrook era un monstru, cu mult mai voinic chiar şi decât Cove. Arăta de parcă ar fi trecut printr-un război, ochii lui având, chiar şi atunci când te fixau din spaţiul bidimensional al hârtiei, asprimea care se desluşeşte întotdeauna în privirea supravieţuitorilor. Peebles arăta cu totul altfel.

— Westbrook e un luptător. Peebles pare un absolvent de la Stanford.

— Corect. E tânăr şi ne închipuim că face parte din noul tip de traficanţi de droguri, mai puţin violenţi, aducând mai degrabă a oameni de afaceri, şi al naibii de ambiţioşi. Pe străzi se spune că există cineva care vrea să-i adune într-o singură bandă pe toţi distribuitorii locali, să le mărească eficienţa, capacitatea de negociere şi puterea economică, şi să abordeze totul din punctul de vedere al unei întreprinderi comerciale.

— Se pare că bătrânul nostru Antoine vrea să fie preşedintele companiei, în loc de şef de stat major.

— Poate. Ei, Westbrook s-a ridicat de pe străzi. El supraveghează şi face totul, dar am auzit că s-ar putea să încerce să se retragă din afacerile cu droguri.

— Păi, Peebles are, probabil, cu totul alte planuri, dacă el se află în spatele organizării bandelor locale. Dar, dacă el e moştenitorul evident al lui Westbrook, nu prea ar fi avut de ce să-i dea informaţii valoroase lui Cove. Dacă voi aruncaţi în aer toată afacerea, lui ce-i mai rămâne?

— Ăsta e o problemă, recunoscu Bates.

— Pe cine altcineva mai aveţi în vedere?

— Mai e gorila numărul unu a lui Westbrook. Clyde Macy.

Bates îi întinse fotografia lui Macy, despre care puteai spune, exprimându-te cu delicateţe, că arăta de parcă ar fi fost gata să facă rost de un loc undeva, în rândurile morţilor. Era atât de alb încât părea anemic; un derbedeu ras în cap, cu o privire calmă şi necruţătoare pe care Web o asocia cu cei mai cumpliţi ucigaşi în serie pe care îi zărise vreodată.

— Dacă Iisus l-ar fi văzut pe tipul ăsta apropiindu-se de el, ar fi chemat poliţia.

— Se pare că Westbrook nu lucrează decât cu aşi, comentă Bates.

— Cum se înţelege Macy cu toţi fârtaţii negri? El arată ca un extremist alb.

— Nicidecum. Se pare că nu detestă decât părul. Nu ştim prea multe despre îndeletnicirile lui dinainte de a veni la Washington. Deşi nu o putem dovedi, se crede că a fost în solda a doi rechini care au ajuns la Shangri-La, în Joliet. După asta a venit aici şi i s-a alăturat lui Westbrook. Pe străzi are o reputaţie bine-meritată, fiind considerat loial şi extrem de violent. Un adevărat zurbagiu, dar, în felul lui, un profesionist.

— La fel de bun ca orice alt criminal.

— Primul lui act de violenţă a fost săvârşit când şi-a pocnit bunica în cap cu un satâr, fiindcă, a pretins el, îi dădea prea puţină mâncare la cină.

— Cum se face că se învârte pe aici, liber, după o asemenea crimă?

— Nu avea decât unsprezece ani, aşa că a fost dus la o şcoală de corecţie. De atunci, nu a mai comis alte infracţiuni, cu excepţia a trei depăşiri ale vitezei legale.

— Bun băiat. Te deranjează dacă păstrez fotografiile?

— Serveşte-te. Dar, dacă dai peste Macy, fie pe o alee

întunecoasă, fie pe o stradă luminată ca ziua, te sfătuiesc să o iei la fugă.

— Sunt din HRT, Perce. Pe cei de teapa lui îi mănânc la micul dejun.

— Cum să nu. Asta s-o crezi tu.

— Dacă acest Cove a atât de bun cum spui, atunci nu am nimerit, pur şi simplu, într-o ambuscadă. Aici se întâmplă altceva.

— E posibil, dar oricine poate greşi.

— Ai confirmat faptul că Randall Cove nu ştia când trebuia să venim?

— Da. Lui Cove nu i s-a comunicat data intervenţiei.

— Din ce cauză?

— Nu au vrut să transpire absolut nimic şi, cum el nu urma să se afle atunci acolo, nu a fost inclus printre cei-care-trebuie să ştie.

— Asta-i bună, nu aveţi încredere în propriii voştri agenţi sub acoperire. Ceea ce nu înseamnă că n-ar fi putut obţine informaţia dintr-o altă sursă. Ce spui de WFO?

— Dar de HRT? ripostă Bates.

— Şi informaţia că toţi martorii potenţiali se aflau acolo provenea de la Cove?

Bates dădu din cap, încuviinţând.

— Ştii, Perce, ar fi fost bine dacă am fi ştiut toate astea de la început.

— E vorba despre cei-care-trebuie-să-ştie, Web. Şi voi nu trebuia să le ştiţi ca să vă duceţi treaba la bun sfârşit.

— Cum naiba poţi spune asta, când habar n-ai cum îmi duc eu treaba la bun sfârşit?

— Iar eşti gata să sari peste cal, amice. Nu forţa lucrurile.

— Se sinchiseşte cineva de cei şase oameni care au fost ucişi între timp?

— Nu, Web, nu şi când se priveşte totul de la nivele înalte. Doar cei ca tine şi ca mine o fac.

— În concluzie, ar mai fi şi altceva ce nu-trebuie-să-ştiu?

Bates extrase din mormanul de documente o mapă groasă, de plastic, din care luă un dosar din fibre manila, pe care îl deschise.

— De ce nu mi-ai spus că Harry Sullivan e tatăl tău?

Web se ridică imediat şi îşi mai turnă încă o ceaşcă de cafea. De fapt, nu avea nevoie de mai multă cafeină, dar aşa câştiga timp în care să-şi pregătească un răspuns sau în care să găsească o minciună. Când îşi reluă locul, Bates încă mai răsfoia dosarul. Privirea pe care i-o aruncă lui Web dădea limpede de înţeles că aştepta un răspuns înainte de a-i încredinţa documentele.

— De fapt, nu m-am gândit niciodată la el ca la un tată. Ne-am despărţit când eu nici nu împlinisem şase ani. Pentru mine, e un om oarecare. Tăcu un moment, apoi întrebă: Când ţi-ai dat seama că e tatăl meu?

Bates îşi plimbă degetul de-a lungul uneia dintre pagini.

— Nu înainte de a trece în revistă tot dosarul tău. Sincer, uitându-mă la înregistrările arestărilor şi ale timpului pe care l-a petrecut în închisoare, mă întreb când a avut timp să o lase pe mama ta însărcinată. Sunt o grămadă de chestii aici, adăugă, pe un ton ispititor.

Web ar fi dorit să-i smulgă dosarul din mână şi să iasă de acolo alergând. Totuşi, rămase locului, privind fix paginile pe care le vedea de-a-ndoaselea, aşteptând. Nu mai sesiza agitaţia din încăpere. Nu mai exista nimeni altcineva în afară de el însuşi, de Bates şi de tatăl său, desprins din paginile acelea.

— Va să zică, ai devenit deodată interesat de, cum spui tu, un om oarecare?

— Presupun că, de la o vârstă încolo, lucrurile de genul ăsta încep să te intereseze.

Bates puse mapa la loc şi împinse dosarul către Web.

— Lectură plăcută.

CAPITOLUL 25

Primul lucru pe care îl observă Web când se întoarse la motel fu o pată proaspătă de ulei de pe asfaltul din zona în care parca de obicei. De fapt nu era neobişnuit ca un alt oaspete să fi folosit locul acela, deşi era chiar în faţa camerei lui Web. Înainte de a-şi descuia uşa, îi verifică încuietoarea, în timp ce se prefăcea că nu nimereşte gaura cheii. Din nefericire, nici măcar el nu putea spune dacă acolo se umblase sau nu. Uşa nu fusese forţată, dar cineva care îşi cunoştea meseria ar fi putut descuia încuietoarea aceea simplă cât ai clipi, fără să lase nicio urmă.

Deschise uşa, cu o mână pe mânerul pistolului. Avu nevoie de zece secunde ca să-şi dea seama că nimeni nu intrase în micuţa încăpere. Toate lucrurile erau la locul lor, chiar şi cutia pe care o luase din podul casei mamei sale era neclintită, fiecare bucăţică de hârtie aflându-se exact acolo unde o lăsase. Totuşi, Web plasase cinci tipuri diferite de semne secrete în interiorul camerei, iar trei dintre ele fuseseră deplasate. De-a lungul anilor, îşi pusese la punct sistemul de verificare, pe care îl folosea de fiecare dată când călătorea. Ei, cel care îi scotocise camera, oricine ar fi fost, era bun, dar nu atingea perfecţiunea. Asta era liniştitor, ca şi cum ai fi ştiut că namila de două sute de kilograme pe care te pregăteai să o înfrunţi avea bărbia de sticlă şi că, din când în când, făcea pipi în pat.

Era o adevărată ironie faptul că cineva îi percheziţionase camera în timp ce se dusese să se întâlnească cu Bates. Web nu privea viaţa prin ochii unui naiv, fiindcă văzuse tot ce avea mai urât, atât în copilărie, cât şi de când devenise adult. Totuşi, Biroul şi toţi cei care, de dincolo de amănuntele tehnice şi de arme, îi dădeau viaţă,

reprezentaseră singurul lucru pe care crezuse că se putea bizui. Pentru prima oară în cariera lui, această încredere începea să se clatine.

Îşi împachetă cele câteva lucruri şi, după câteva minute, se afla pe şosea. Se duse la un restaurant din preajma vechiului oraş Alexandria, îşi parcă maşina astfel încât să o poată vedea pe fereastră, îşi mâncă prânzul şi începu să cutreiere prin viaţa lui Sullivan.

Bates nu glumise, tatăl lui Web fusese oaspetele celor mai renumite instituţii corecţionale din ţară, majoritatea situate în sud, unde Web ştia că existau nişte celule excepţionale. Tatăl său comisese o mie şi una de infracţiuni, iar acestea aveau un numitor comun: erau delicte financiare tipice, de mică anvergură, escrocherii, delapidări şi înşelăciuni. Din stenogramele unor procese şi din înregistrările arestărilor aflate în dosar, Web îşi dădu seama că principala armă a tatălui său fusese talentul oratoric şi o neobrăzare care o depăşea pe a oricărei alte făpturi omeneşti.

În dosar erau numeroase fotografii care îl înfăţişau pe tatăl său din faţă şi din profil, acestea din urmă fiind luate atât din stânga cât şi din dreapta, toate având dedesubt un număr de identificare ca deţinut. Web văzuse, în fotografii, multe figuri de puşcăriaşi, şi i se păruseră uluitor de asemănătoare: îndurerate, îngrozite, gata să-şi taie venele sau să-şi zboare creierii. Dar Harry Sullivan zâmbea. Nemernicul rânjea, ca şi cum el i-ar fi tras pe sfoară pe poliţai, cu toate că ei îl arestaseră. Dar nu îmbătrânise frumos. Nu mai era bărbatul chipeş din fotografiile găsite în cutia din pod. Ultima serie de instantanee înfăţişa un om foarte bătrân, care continua să zâmbească, deşi o făcea cu mai puţini dinţi. Web nu avea niciun motiv să se sinchisească de soarta lui, dar îi venea greu să fie martor la declinul de o impersonală glorie surprins în fotografiile Kodak.

În timp ce citea unele dintre mărturiile depuse de tatăl său la procese, pe alocuri nu-şi putea stăpâni râsul. De sub replicile dialogului prin care infractorul viclean îi înfrunta pe procurorii hotărâţi să-l trimită la răcoare, ieşea la lumină un pungaş isteţ.

— Domnule Sullivan, întreba un procuror districtual, nu este adevărat că în noaptea în cauză vă aflaţi…

— Îmi cer scuze, băiatule, da' mai spune-mi o dată ce noapte era aia. Memoria mea nu mai e ce-a fost cândva.

Web aproape că îl putea vedea pe procuror rotindu-şi ochii în timp ce răspundea:

– Era douăzeci şi şase iunie, domnule.

— A, corect. Dă-i înainte, băiatule, te descurci bine. Îs sigur că mama matale e tare mândră de mata.

Stenograful notase, în paranteză: „Râsete în sală".

— Domnule Sullivan, *nu* sunt băiatul dumneavoastră, ripostase procurorul.

— Ei, scuză-mă, fiule, pen' că nu prea mă pricep la treburile astea şi sigur că n-am vrut să dau ceva de înţeles cu asta. Adevărul e că nu ştiu cum să-ţi spun. Deşi pe drumul de la puşcărie şi până aici i-am auzit pe alţii zicându-ţi cum io nu i-aş zice nici ălui mai mare duşman al meu. Nişte vorbe de-ar face-o pe biata mea mamă, femeie cu frica lu' Dumnezeu, să se răsucească în mormântu' ei catolic. Dădeau în cinstea şi-n integritatea matale şi care-i omu' ăla de să suporte atâtea?

— Domnule, nu-mi fac griji pentru ceea se spun criminalii despre mine.

— Îţi cer iertare, fiule, da' vorbele alea mai rele veneau de la paznici.

„Alte râsete", notase stenograful. Hohote imense de râs, deduse Web, judecând după regimentul de semne de exclamare înşiruite la sfârşit.

— Continuăm, domnule Sullivan? întrebase procurorul.

— A, uite, poţi să-mi spui Harry. Aşa mi se zice de când a

venit pe lume fundu’ meu irlandez.

— Domule Sullivan!

Replica îi aparţinuse judecătorului, citi Web, şi avu impresia că sub cele două cuvinte desluşea un hohot prelung, deşi, probabil, se înşela. Dar numele de familie al judecătorului *era* O’Malley şi poate că el şi Harry Sullivan aveau în comun măcar ura împotriva englezilor, dacă nu şi altceva.

— Bineînţeles că nu o să vă spun Harry, zisese procurorul, şi Web aproape că putea vedea indignarea de pe trăsăturile acestuia, justificată de faptul că era nevoit să poarte o asemenea conversaţie cu un infractor şi să tragă toate ponoasele.

— Ei, băiatule, acu’ io ştiu că-i treaba matale să pui un om bătrân şi veştejit ca mine într-o celulă rece şi-ntunecoasă, unde bărbaţii se poartă cu alţi bărbaţi făr’ de nicio demnitate. Şi totu’ numa’ pentru o mică ne-nţelegere, de n-ar putea duce la nimic mai mult decât o sentinţă greşită, ori poate la un dram or două peste cât ar trebui să capăt. Da’ şi aşa, mata spune-mi Harry, că, deşi trebe să faci fapta asta cumplită, nu-i niciun motiv pen’ care să nu fim prieteni.

Când termină de citit dosarul care se referea la acel capitol din viaţa tatălui său, Web constată, cu o oarecare satisfacţie, că juriul îl achitase pe Harry Sullivan din toate punctele de vedere.

Pentru ultima infracţiune, tatăl său fusese trimis în închisoare pentru douăzeci de ani, aceasta fiind, de departe, cea mai îndelungată dintre condamnările sale. Până în momentul acela, petrecuse paisprezece dintre acei ani într-o închisoare din Carolina de Sud, pe care Web o ştia drept o gaură împuţită, aflată la un pas de iad, şi mai avea de ispăşit încă şase, dacă nu cumva avea să fie eliberat condiţionat sau, mai degrabă, să moară dincolo de gratii.

Web înghiţi ultima îmbucătură de pastramă de vacă şi ultima sorbitură din berea Dominion. Nu mai avea de studiat decât un singur dosar. Lectura nu-i luă prea mult timp, îl umplu de uimire şi, mai ales, îl lăsă perplex.

Biroul era într-adevăr bun; nu lăsa nicio piatră neîntoarsă. Dacă îţi cercetau trecutul, atunci, fir-ar să fie, omule, nu le scăpa nimic. Dacă solicitai o funcţie în cadrul FBI-ului, oricare ar fi fost ea, discutau cu toţi cei cu care veniseşi în contact, pe toată durata vieţii tale. Cu învăţătorul de la şcoala primară, cu îndrumătorul de proiect, chiar şi cu fata drăguţă care te însoţise la balul de absolvire şi cu care te culcaseşi după aceea. Şi, cu siguranţă, stăteau de vorbă şi cu tatăl ei, faţă de care, după ce secretul ieşise la iveală, fuseseşi nevoit să-ţi justifici comportamentul mizerabil, chiar dacă fetiţa lui inocentă îţi sfâşiase pantalonii şi tot ea adusese prezervativele supralubrificate. Urmau şeful grupei tale din organizaţia de cercetaşi, rudele prin alianţă, directorul băncii la care făcuseşi împrumut ca să-ţi iei prima maşină, femeia care te tundea – nimic, absolut nimic nu era tabu când intra FBI-ul în acţiune. Şi să fie al naibii dacă nu izbutiseră să dea şi de urma bătrânului Harry Sullivan.

Era proaspăt instalat în mica lui celulă izolată din Carolina de Sud şi, în faţa agenţilor FBI care făceau verificarea, îşi mizase şi ultimii bănuţi pe Web London, fiul său. „Fiul meu.” Expresia fusese folosită de treizeci şi patru de ori pe toată durata întâlnirii, conform numărătorii pe care Web îşi acordă timp să o facă.

Harry Sullivan îi dăduse celui numit „fiul meu” cea mai bună recomandare pe care i-o poate da cineva altei persoane, deşi nu îl cunoscuse decât în primii lui şase ani de viaţă. Dar, după părerea bătrânului, un adevărat irlandez putea spune de ce e în stare „fiul meu” chiar din ziua în care acesta se descotorosea de scutece. Iar băiatul lui avea toate calităţile necesare pentru a fi cel mai grozav

agent FBI care a existat şi care avea să existe vreodată, iar ei puteau să-i menţioneze părerea în privinţa asta. Şi dacă doreau ca el să meargă la Washington şi să le spună mai marilor lor acest lucru, venea bucuros, cu toate că avea să fie cu mâinile şi picioarele încătuşate, pentru că inima avea să-i plesnească de mândrie. Pe suprafaţa pământului nu exista nimic care să fie prea bun pentru „fiul meu”.

Web continuă să citească şi capul i se plecă tot mai mult şi mai mult în timp ce o făcea, aproape lovindu-se de masă când ajunse la ultima declaraţie a lui Harry Sullivan: „Bunii domni agenţi, extraordinarii domni agenţi”, zisese el, ar avea bunăvoinţa să-i spună „fiului meu” că tatăl lui se gândise la el zi de zi în toţi acei ani, purtându-l clipă de clipă în inima sa, şi că, deşi nu avea şanse să-l mai îmbrăţişeze vreodată, Harry Sullivan dorea ca „fiul meu” să ştie că îl iubea şi îi dorea tot binele din lume? Şi să-l roage să nu aibă o părere prea rea despre bătrânul lui tată din cauza întorsăturii pe care o luaseră lucrurile? Ar vrea bunii domni agenţi să-i spună „fiului meu” toate astea, pentru că el le-ar fi îndatorat până peste poate dacă ar face-o? Şi ar fi mândru să îi cinstească pe fiecare dintre ei cu o halbă sau două dacă s-ar ivi vreodată ocazia, deşi, dat fiind modul în care îşi rânduise viaţa, perspectivele nu păreau deloc promiţătoare, dar nu se ştie niciodată.

Ei bine, lui Web nu i se spusese nimic, niciodată. Până în momentul acela, nu mai văzuse raportul niciodată. La dracu cu Biroul! Regulamentul nu putea fi niciodată interpretat şi altfel? Totul trebuia bătut în cuie, fără nicio excepţie? Totuşi, Web ar fi putut descoperi informaţia aceea cu ani în urmă, dacă ar fi vrut să o facă. Dar el, pur şi simplu, nu dorise.

Următorul gând care îi trecu prin minte îi înăspri trăsăturile. Dacă Biroul îi trimisese lui Claire Daniels dosarul lui, ea se afla deja în posesia unora sau a tuturor informaţiilor despre Harry Sullivan? Şi, dacă era aşa, de ce

nu se ostenise să i-o spună?

Împachetă dosarul, plăti nota şi se întoarse la automobil. Se îndreptă spre unul dintre parcurile de maşini ale FBI-ului, făcu un schimb de vehicule şi ieşi cu un Grand Marquis pe o altă poartă, care nu era vizibilă de pe strada pe care venise. Federalii nu aveau întotdeauna la îndemână un Bucar, dar acela avea la bord şaisprezece mii de kilometri, iar Web îl convinsese pe supraveghetor că merita un set de roţi mai bun decât cel folosit de veteranul cu douăzeci de ani vechime din statul major căruia îi fusese repartizată maşina înainte. Dacă cineva avea obiecţiuni în privinţa asta, adăugase Web, i se putea adresa lui Buck Winters, prietenul lui cel mai bun.

CAPITOLUL 26

Când bărbatul îşi făcu apariţia, Bates se afla încă în sala operaţiunilor strategice. Acesta din urmă îşi ridică privirea şi se strădui din toate puterile să nu lase exasperarea să i se aştearnă pe chip.

Buck Winters se aşeză în faţa lui. Dunga pantalonilor săi era caracteristică agentului FBI care îşi cunoaşte perfect rolul, ca şi strălucirea insignei. Batista din buzunarul de la piept părea să-i fi fost aliniată cu rigla. Era înalt, lat în spate, cu trăsături inteligente şi pline de încredere în sine, părând desprins dintr-un poster al Biroului. Poate că acesta era modul în care reuşise să avanseze până acolo.

— Ceva mai devreme, l-am văzut pe Web London ieşind din clădire.

— S-a prezentat ca să afle care-i sunt ordinele.

— O, nu mă-ndoiesc. Winters se sprijini cu palmele pe masă şi păru să studieze în amănunt fiecare dintre trăsăturile lui Bates. De ce dracu te agiţi atât de mult pentru tipul ăsta?

— E un agent bun. Şi, aşa cum spuneai, într-un fel, i-am fost mentor.

— Cinstit vorbind, e o temă pe care eu n-aş face paradă.

— Aproape că a fost ucis pentru instituţia asta, ceea ce înseamnă mult mai mult decât a făcut vreunul din noi doi.

— Îi sare repede muştarul. Aşa sunt toţi ăştia din HRT. Nu fac parte dintre noi. Acţionează după capul lor şi ne dau cu tifla nouă, celorlalţi, de parcă ei ar fi cu mult mai buni. Şi, în realitate, nu sunt decât o adunătură de masculi plini de arme, pe care ard de nerăbdare să le folosească.

— Toţi facem parte din aceeaşi echipă, Buck. Ei sunt o unitate specializată, care se ocupă de nişte chestii pe care

nu le poate rezolva nimeni altcineva. Da, bineînţeles că sunt încrezuţi, dar, în locul lor, cine n-ar fi? Însă suntem cu toţii agenţi FBI şi urmărim acelaşi obiectiv.

Winters scutură din cap.

— Tu chiar crezi asta?

— Da, chiar o cred. Altfel n-aş mai fi aici.

— Din cauza lor, Biroul a trecut prin unele dintre cele mai grele momente.

Bates lăsă dosarul pe care îl ţinea să-i cadă din mână.

— Aici greşeşti extrem de mult. Biroul îi aruncă în foc printr-un ordin dat în ultima clipă, iar ei sunt cei care trag toate ponoasele atunci când se iveşte o problemă, de obicei din cauza unor ordine de sus, care se bat cap în cap, dar pe care cei din prima linie trebuie să le execute, nişte ordine despre care poţi spune cât ai clipi că nu vor da niciun rezultat. De fapt, sunt surprins că încă nu au cerut să se despartă de noi.

— Tu, Perce, nu ţi-ai jucat niciodată cărţile aşa cum trebuie ca să avansezi. Ai ajuns la un plafon de sticlă sau, în cazul tău, mai degrabă de oţel. N-ai cum să treci dincolo de el.

— Păi, îmi place unde sunt acum.

— Sfat: atunci când încetezi să urci, s-ar putea să începi să te prăbuşeşti.

— Îţi mulţumesc pentru sfaturile legate de carieră, zise Bates, tăios.

— Ţi-am citit observaţiile referitoare la anchetă. Sincer vorbind, sunt destul de confuze.

— Aşa cum sunt şi rezultatele investigaţiilor.

— Ce s-a întâmplat cu Cove? În privinţa asta, notele tale sunt destul de neclare.

— Nu e mare lucru de raportat.

— Contez pe faptul că lucrezi sub prezumţia că orice agent sub acoperire al Biroului care nu a apărut după un timp atât de îndelungat sau e mort, sau, dacă nu e,

înseamnă că a trecut în tabăra cealaltă şi că ar trebui să punem poliţia pe urmele lui.

— Cove nu a dezertat.

— Deci ai vorbit cu el? Ciudat, nu am găsit asta în niciunul dintre rapoartele tale.

— Încă-mi mai pot folosi propriile metode. Dar am primit informaţii de la Cove.

— Şi ce spune ilustrul tău agent sub acoperire despre harababura asta?

— Că, după părerea lui, i s-a făcut o înscenare.

— Phii, asta-i uluitor! zise Winters, cu sarcasm.

— Şi că nu vrea să iasă la lumină din cauză că are impresia că trădătorul e undeva, în interiorul Biroului. Spunând asta, Bates îl privi insistent pe Winters, cu toate că, de fapt, nu ştia de ce. Doar nu se punea problema că Winters ar fi lăsat să transpire secretele, nu-i aşa? Cove ştie totul despre scurgerile de informaţii care au avut loc şi despre misiunile eşuate. Crede că tot despre asta e vorba şi în cazul celor întâmplate HRT-ului.

— Teoria e interesantă, dar presupun că n-are nicio dovadă.

Remarca i se păru ciudată lui Bates.

— Niciuna pe care să mi-o fi împărtăşit şi mie, răspunse. Ţin totul sub control, Buck. Ştiu cât de ocupat eşti şi nu vreau să tulbur viziunea ta proverbială cu detalii insignifiante. Ai cuvântul meu că, dacă iese la iveală ceva important, o s-o afli dinainte. Aşa o să poţi să te ocupi de circul din mass-media. La asta te pricepi într-adevăr foarte bine.

Ar fi fost greu ca sarcasmul să-i scape lui Winters, dar se pare că se hotărî să-l ignore.

— Dacă nu mă înşeală memoria, tu şi Cove eraţi foarte apropiaţi la un moment dat. În California, nu?

— Am lucrat împreună.

— Cam prin vremea când i-a fost ucisă familia.

— Aşa e.

— Pentru Birou, a fost un dezastru.

— De fapt, credeam că a fost un dezastru pentru familia Cove.

— Ceea ce mă nedumereşte e modul în care s-a întâmplat totul. Din câte înţeleg eu, Cove descoperise că în clădirea aia se desfăşurau operaţiunile financiare ale unei reţele de trafic de droguri.

— Iar HRT a fost chemat ca s-o atace, spuse Bates. Înăuntru se aflau martori potenţiali. HRT s-a specializat în scoaterea din capcană, vii şi nevătămaţi, a acestui tip de oameni.

— Doamne, şi chiar au făcut o treabă clasa-ntâi. N-au fost în stare să rămână ei înşişi vii şi nevătămaţi.

— Au fost atraşi într-o cursă.

— De acord. Dar cum? Cum, dacă n-a făcut-o Cove?

Bates îşi aminti de întâlnirea pe care o avusese cu Randall Cove la cimitir. Cove credea că, în Birou, exista o scurgere de informaţii care explica tot ce nu mergea cum ar fi trebuit. Îl studie un moment pe Winters.

— Păi, ca să-mi explic ceva de genul ăsta, ar trebui să cred că cineva a avut acces la informaţii interne de cel mai înalt nivel.

Winters se lăsă pe spate.

— De cel mai înalt nivel. Din interiorul Biroului, spui tu?

— Interior înseamnă interior.

— E o presupunere cu implicaţii foarte grave, Bates.

— Nu presupun nimic. Subliniez doar una dintre posibilităţi.

— Ar fi cu mult mai simplu să faci un agent sub acoperire să trădeze.

— Nu-l cunoşti pe Randall Cove.

— Poate că tu-l cunoşti mult prea bine. Atât de bine, încât nu poţi vedea pădurea din cauza copacilor.

Winters se ridică.

— Fără surprize, Bates. Nimic important nu trece mai departe înainte ca eu să ştiu despre ce e vorba. E limpede?

După plecarea celuilalt, Bates murmură, pentru sine:

— Limpede ca la Waco, Buck.

Când îl sună Ann Lyle, Web era în maşină.

— Îmi cer scuze că a durat atât de mult, dar am vrut să adun nişte informaţii solide.

— E OK. Am descoperit câteva chestii despre Cove la FBI; bineînţeles, a fost ca şi cum le-aş fi smuls cu cleştele.

— Ei, eu am descoperit pe *cineva*.

— Pe cine? Pe Cove?

— Web, mă pricep la treaba asta, dar nu chiar atât de bine. Am dat peste un sergent de poliţie din Washington, care a fost una dintre legăturile lui Cove când a lucrat la WFO, acum câţiva ani.

— Un tip din poliţia locală era omul de legătură al unui agent sub acoperire al FBI? Cum e posibil?

— Pentru agenţii sub acoperire, nu e neobişnuit să folosească un poliţai în care au încredere drept intermediar. Cove a colaborat cu unul în timpul primei sale misiuni de aici şi tipul ăsta vrea să stea de vorbă cu tine.

Web trase maşina pe dreapta, se grăbi să ia un pix şi o bucată de hârtie şi notă numele unui oarecare Sonny Venables, care făcea încă parte din Poliţia Districtului Unu. Ann îi dădu şi numărul lui de telefon.

— Ann, a mai dat şi altcineva de urma lui Venables?

— Sonny n-a pomenit de asta şi cred că ar fi făcut-o dacă ar fi fost aşa. A fost omul de legătură neoficial al lui Cove în timpul primei sale raite prin Washington, ceea ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă. S-ar putea ca unii să nu facă legătura. Totuşi, Venables e un tip care are tendinţa să iasă în evidenţă, adăugă ea.

— S-ar părea că-l cunoşti.

— Web, dragule, când te-ai învârtit pe aici atâta vreme

cât am făcut-o eu, cunoşti aproape pe toată lumea. Am lucrat mult cu poliţia din D.C.

— Şi Venables vrea să stea de vorbă cu mine? De ce?

— Nu a spus decât că a auzit de tine. Şi eu m-am vârât ca musca-n lapte, pentru că merita.

— Totuşi, nu ştii cum vede el lucrurile?

— Cred că depinde de tine s-o afli.

Ann închise telefonul.

Web formă numărul abia aflat. Poliţistul nu era acasă, aşa că îi lăsă un mesaj cu numele şi numărul lui de telefon. Venables îl sună peste douăzeci de minute şi cei doi stabiliră o întâlnire pentru după-amiaza aceea. Web îi mai puse încă o întrebare, iar celălalt îi răspunse că avea să vadă ce putea face. Dacă poliţistul îi putea da un indiciu despre Cave, Web era în stare să-l urmărească cu atenţie, până la capăt. Iar în legătură cu Bates, îl nemulţumea totuşi ceva, anume faptul că nu-i spusese că, înainte de a primi misiunea din California, Cove lucrase la WFO. Desigur, nu era ceva foarte important. Presupunea că, dacă ar fi fost lăsat să arunce o privire în dosarul tipului, ar fi descoperit asta singur. Bates nu avusese, pur şi simplu, destul timp ca să treacă în revistă întreaga istorie a individului. Dar de ce nu i-o spusese lui Web?

Venables îl rugase să se întâlnească în prima parte a după-amiezii, într-un bar din districtul său, ceea ce nu era câtuşi de puţin neobişnuit. Web ştia că aşa îţi potoleai setea şi, în acelaşi timp, aveai ocazia să prinzi din zbor o informaţie care, mai târziu, te putea ajuta să rezolvi un caz. Un poliţist nu era bun de nimic dacă nu-şi folosea timpul în mod eficient.

Sonny Venables era alb, avea în jur de patruzeci şi cinci de ani şi se număra printre veteranii aflaţi de douăzeci de ani în poliţie, după cum îi spuse lui Web în timp ce îşi comandau berea Avea peste un metru optzeci şi cinci înălţime şi era vânjos, cu muşchi de genul celor pe care îi

capeţi ridicând o mulţime de greutăţi; arăta ca un om capabil să strivească un trailer. Purta o şapcă de baseball pe care scria TOŢI PESCARII MERG ÎN RAI şi o geacă de piele având pe spate sigla NASCAR. Gâtul îi era aproape tot atât de gros cum era şi capul său imens. Vocea lui nazală avea un farmec specific sudiştilor şi, în timp ce se îndreptau spre un separeu din bar, Web îi desluşi conturul circular al unei cutii cu tutun de mestecat în buzunarul de la spate al blugilor. Găsiră un colţ liniştit şi se aşezară, punându-şi berile pe masă.

Venables îi spuse lui Web că lucra în schimbul de noapte. Îi plăcea să o facă, era mai palpitant.

— Totuşi am să ies curând la pensie, după exact douăzeci de ani de serviciu. Tot restul vieţii, o să merg la pescuit, o să beau bere şi o să privesc maşinile rapide care roiesc în jurul micii mele camionete, aşa cum fac cei mai mulţi poliţişti cumsecade.

Zâmbi la auzul propriilor sale vorbe şi sorbi îndelung din berea Red Dog. Dinspre tonomat se auzea vocea lui Eric Clapton, cântând întruna despre Layla. Web se uită în jur. În camera din spate, doi tipi jucau biliard, având pe marginea mesei un teanc de bancnote de douăzeci de dolari şi două beri fără alcool. Din când în când, îşi aruncau privirile înspre separeu, dar, chiar dacă îi recunoscuseră pe Venables sau pe Web, nu se trădau prin niciun gest.

Venables se uita la Web pe deasupra halbei de bere. Chipul îi era destul de ridat ca să fie considerat călit şi dur. Un om care văzuse multe în viaţa lui şi, mai ales, multe rele, aprecie Web, exact aşa cum se întâmplase cu el însuşi.

— Întotdeauna v-am admirat pe voi, cei din HRT.

— Ce-i de admirat? Nu suntem decât nişte poliţişti care au ceva mai multe jucării la dispoziţie.

Venables râse.

— Ei, acordă-ţi ceva credit. Am în FBI câţiva prieteni care au încercat să intre în HRT şi s-au întors cu coada între picioare. Spuneau că, în loc să suporte durerea de a trece din nou prin aşa ceva, ar fi preferat să dea naştere unui copil fără alt ajutor în afară de o surcică strânsă în dinţi.

— Judecând după fotografia lui Randall Cove pe care am văzut-o, el unul ar fi fost potrivit pentru HRT.

Pentru câteva clipe, Venables privi cu atenţie spuma halbei de bere.

— Probabil că te întrebi ce avea Randy Cove în comun cu un tip cu mutră de bădăran, ca mine?

— Mi-a trecut prin minte.

— Am copilărit împreună într-o localitate de pe Mississippi, atât de minusculă încât nu a avut niciodată un nume. Ne-am ocupat tot timpul de sport, fiindcă pe acolo nu prea aveai altceva de făcut. Iar echipa din mica noastră localitate a intrat, doi ani de-a rândul, în campionatul naţional de fotbal. Am jucat împreună şi la Oklahoma. Venables scutură din cap. Randy era cel mai grozav jucător pe care l-am văzut vreodată, iar cei de la Sooners au avut de pierdut ceva mai mult decât acţiunile. Eu eram fundaş. În prima grupă, am alegat trei ani de-a rândul, exact ca el. Organizam blocaje pentru Randy la fiecare meci. Mă aruncam ca un tren care deraiază şi mă bucuram de fiecare minut în care o făceam, deşi acum efectele încep să se facă simţite. Cove nu avea nevoie să zărească mai mult de o rază de lumină ca să se facă nevăzut. Până să-mi ridic ochii în sus, din mormanul de trupuri, el era deja în ultima zonă, de obicei cu vreo doi adversari ţinându-se scai de el. Eram campioni naţionali în ultimul an de facultate şi asta datorită lui. Până atunci, Oklahoma nu crezuse că o să promoveze. I-am pasat mingea lui Randy Cove şi l-am lăsat pe el să facă asta.

— Se pare că e vorba de o prietenie care avea să dureze.

— A durat. Eu n-am avut niciodată talent de profesionist, dar e al dracului de sigur că Randy îl avea. Toată lumea, vreau să spun, absolut toată lumea îl dorea pe el.

Venables se opri şi îşi plimbă degetele pe tăblia mesei. Web se hotărî să aştepte să termine.

— Eram alături de el, într-o combinaţie, când şi-a făcut praf genunchii. Am înţeles amândoi despre ce era vorba, imediat ce s-a întâmplat. Atunci nu era la fel de simplu ca acum. Te duci la spital, te rezolvă şi, în anul următor, apari din nou pe teren, fiind la fel de bun ca nou. Cariera lui se încheiase. Aşa, dintr-odată. Şi, omule, fotbalul era singurul lucru pe care îl avea. Ne-am aşezat pe blestematul ăla de teren şi-am plâns împreună aproape o oră. Nici măcar la înmormântarea mamei n-am mai făcut asta. Dar îl iubeam de Randy. Era un om bun.

— Era?

Venables se jucă cu flaconul cu piper, apoi se lăsă pe spate şi îşi înclină şapca, iar Web văzu ivindu-se un smoc de păr cârlionţat şi cărunt.

— Cred că ştii ce s-a întâmplat cu familia lui, zise Venables.

— Am auzit câte ceva despre asta. Ce-ar fi să-mi povesteşti ceea ce ştii tu?

— Ce-ar fi de povestit? Biroul a dat-o-n bară şi Randy a plătit pentru asta cu soţia şi cu copiii.

— Ai avut ocazia să te vezi cu el atunci?

Venables părea gata să-şi arunce berea în ochii lui Web.

— Am fost purtător de sicriu la înmormântare. Ai cărat vreodată racla unui copil de patru ani? Web scutură din cap. Păi, dă-mi voie să ţi-o spun, e unul dintre lucrurile pe care nu le uiţi niciodată.

— Asta ţi-a povestit Cove, că a fost vina Biroului?

— De fapt, nu era nevoie să-mi povestească. Eram poliţist. Ştiu cum te strâng cu uşa chestiile astea Am ajuns în Washington pentru că nevastă-mea e de aici. Tot aici a

început şi Randy să lucreze cu federalii. Presupun că ai aflat asta. M-a folosit ca intermediar pentru că ştia că în mine poate avea încredere, ceea ce se întâmplă rar în munca lui.

— Se pare că se întâmplă rar în munca multora.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire plină de înţelesuri, într-un moment ce părea potrivit, poate întărindu-şi astfel relaţia care începuse să se contureze.

— Pe urmă Randy a fost transferat în California şi acolo a fost ucisă familia lui.

— Am înţeles că s-a răzbunat pentru asta.

Venables îi azvârli lui Web o uitătură de gheaţă, care arăta limpede că avea mult mai multe secrete decât ar fi fost vreodată dispus să-i împărtăşească.

— Tu n-ai fi făcut-o?

— Îmi închipui că, poate, aş fi făcut-o. Cove trebuie să fie un tip grozav. Cu ruşii nu-i de glumit.

— Încearcă să arborezi culorile lor pe Mississippi. Venables se aplecă, sprijinindu-se cu coatele pe masă. Am auzit de tine. Din ziare; plus câte ceva de la Ann Lyle.

Tăcu şi păru să-l studieze pe Web. Dar acesta realiză, apoi, că Venables se uita ţintă la obrazul lui desfigurat.

— În cei aproape douăzeci de ani de când sunt în poliţie, poate că mi-am scos arma de vreo douăsprezece ori şi am tras numai de şase. De patru ori am greşit ţinta, de două am nimerit-o. Nu am fost niciodată rănit în timpul serviciului, nu mi-am rupt nici măcar o unghie şi aşa ceva e demn de laudă în oraşul ăsta, mai ales în zilele noastre. Acum lucrez în Districtul Unu, care nu e curat ca lacrima şi bogat ca nord-vestul, dar nici nu se compară cu Districtele Şase şi Şapte din Anacostia, unde a fost ciuruită echipa ta. Şi am un mare respect pentru băieţii din prima linie, care au îndurat de toate şi şi-au revenit. Tu pari să fii o reclamă umblătoare pentru aşa ceva.

— Nu mi-am dorit niciodată asta.

— Vreau să spun că te respect, pentru că altfel nu aş fi aici, stând de vorbă cu tine. Dar adevărul e că nu o să mă faci niciodată să cred că Randy ar fi greşit în vreun fel. Ştiu că lucrul sub acoperire îţi zăpăceşte minţile şi că el nu are de ce să se topească de dragul Biroului, dar nu ar lua niciodată parte la ceva de genul celor întâmplate echipei tale, vreau să înţelegi asta.

— Iar eu vreau să înţelegi că, deşi tu pari să fii extrem de sincer şi pe mine nu mă deranjează să mai bem o bere împreună şi altă dată, nu pot să iau de bună o astfel de afirmaţie.

Venables dădu din cap, a înţelegere.

— Ei, presupun că, dacă ai face-o, ai fi un tâmpit în toată puterea cuvântului.

— Cove ar fi putut să plece din FBI. Am verificat. Biroul i-a oferit o viaţă nouă şi pensie întreagă. De ce crezi că n-a acceptat?

— De ce să fi acceptat, ca să-şi petreacă următorii patruzeci de ani cosind iarbă într-o suburbie din Midwest? Asta nu i se potriveşte. Nu putea decât să-şi continue activitatea. Poate că sună ciudat, dar el se mândrea cu munca lui. Credea că face bine ce face.

— Şi eu cred acelaşi lucru. De-aia sunt aici. Am de gând să descopăr adevărul. Dacă şi Cove e amestecat în toate astea, s-ar putea să mă răzbun, aşa cum s-a răzbunat şi el. Indiferent dacă eşti sau nu prietenul lui, nu-ţi pot promite că n-am s-o fac. Dar, dacă n-are nicio legătură cu cele întâmplate, am să-i fiu cel mai bun prieten. Şi, crede-mă, Sonny, cei mai mulţi ar prefera să mă aibă ca prieten, nu ca duşman.

Venables se lăsă pe spate, părând să reflecteze la cele auzite. Pe urmă păru să fi luat o hotărâre, se aplecă în faţă, trase cu coada ochiului la jucătorii de biliard, care îşi notau punctele, îşi fumau ţigările şi îşi sorbeau berea, şi începu să vorbească pe un ton foarte scăzut.

— N-am deloc idee pe unde e Randy. Ultima dată am vorbit cu el înainte de a se întâmpla toate astea. De fapt, cu mult înainte.

— Deci nu ţi-a povestit niciodată la ce anume lucra?

— Trebuie să înţelegi că am fost omul lui de legătură doar prima dată când a lucrat în D.C. Ne-am văzut ultima dată când a fost pe aici, dar nu ca să colaborăm, doar ca să stăm de vorbă. Ştiam că se ocupă de ceva foarte important, dar nu mi-a spus niciodată despre ce era vorba.

— Deci nu mai sunteţi chiar atât de apropiaţi?

— Suntem atât de apropiaţi cât poţi fi, faţă de un tip ca Randy. După ceea ce s-a întâmplat cu familia lui, ei bine, nu cred că se mai poate într-adevăr apropia din nou de cineva. Nici măcar de bătrânul Sonny din Mississippi, care a împrăştiat pentru el atâtea grămezi.

— A pomenit vreodată despre un alt om de legătură din cadrul poliţiei?

— Nu, dacă s-ar fi folosit de cineva, ăla aş fi fost eu.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Acum ceva mai mult de două luni.

— Cum ţi s-a părut?

— Scump la vorbă, cu gândul în altă parte. De fapt, nu arăta prea bine.

— N-a mai trecut pe acasă de câtva timp. Biroul a verificat ăsta.

— N-am ştiut niciodată unde locuieşte; ne-am întâlnit întotdeauna pe teren neutru, din cauza ocupaţiei lui. De fapt, am discutat doar despre vremurile de demult. Cred că tot ce-şi dorea era un om cu care să stea de vorbă. Dacă ar fi avut nevoie să transmit cuiva ceva, aş fi făcut-o.

— Cum lua legătura cu tine când dorea să vă întâlniţi?

— Nu mă căuta niciodată acasă. Suna la secţie. De fiecare dată, folosea alt nume. Şi, de fiecare dată când ne întâlneam, îmi spunea ce nume avea să folosească data următoare, ca să ştiu atunci că e vorba de el.

— Şi n-ai mai primit nicio veste?

Web îl privi cu foarte mare atenţie. Venables părea să-i spună adevărul, dar nu poţi fi niciodată sigur.

— Nu. Niciun singur cuvânt. Am început să mă tem că i s-a întâmplat ceva. Ţinând cont de meseria lui, îngrijorarea e justificată.

Web se lăsă pe spate.

— Aşadar, presupun că, de fapt, nu mă poţi ajuta să-i dau de urmă.

Venables îşi termină berea.

— Hai să facem o plimbare.

Ieşiră din local şi o luară, fără grabă, pe o stradă aproape pustie. Ziua de lucru nu se terminase încă şi Web presupuse că majoritatea oamenilor erau încă în birourile lor, numărând minutele care îi despărţeau de ora la care puteau spăla putina.

— Când a lucrat prima oară la WFO, exista un loc care îi servea lui Randy drept cutie de scrisori dacă dorea să-mi lase vreun mesaj. Mi-a spus că îl folosea şi ca să-şi schimbe hainele, ca pe un fel de ascunzătoare sigură.

— Biroul ştia despre asta?

— Nu. Cred că nici măcar pe vremea aia nu avea prea multă încredere în grangurii din Birou. Presupun că ăsta era şi motivul pentru care se folosea de mine.

— Probabil era o mişcare deşteaptă. Ai mai fost pe acolo în ultima vreme?

Venables clătină din cap.

— Cred că mi-e puţin cam frică de ceea ce aş putea descoperi, dar nu sunt prea sigur din ce motiv. Nici măcar nu ştiu dacă Randy mai foloseşte încă locul ăla. Din câte ştiu eu, casa s-ar putea să fi fost demolată.

— Te deranjează dacă-mi dai adresa?

— Fumezi, nu-i aşa?

— Nu, nu fumez.

— Acum o faci. Venables scoase din buzunarul hainei un

pachet de ţigări Winston şi i-l întinse lui Web, care îl luă. Ar fi bine să aprinzi una, pentru cazul în care ne spionează cineva. Îi întinse şi o cutie de chibrituri.

Web îşi aprinse o ţigară şi, în timp ce îşi strecura pachetul în buzunar, se strădui să nu se înece.

— Îţi sunt recunoscător pentru că mă ajuţi. Dar, dacă e implicat şi Cove…

Îşi lăsă vocea să se stingă treptat.

— Dacă Randy a făcut una ca asta, nu cred că vrea să mai trăiască.

În timp ce Sonny Venables se îndepărtă, Web se întoarse la maşina sa, rupse pachetul de Winston şi scoase bucăţica de hârtie rulată dinăuntru. Citi adresa scrisă pe ea. În pachetul de ţigări mai erau şi trei fotografii de mici dimensiuni, răsucite. Web îl întrebase pe Venables despre băieţii de culoare, cu pielea mai deschisă, cam de vârsta lui Kevin Westbrook, care fuseseră daţi dispăruţi în ultima lună, şi era evident cele trei poze reprezentau ceea ce găsise. Web le privi; şi ajunse la concluzia că erau versiuni uşor diferite ale lui Kevin. Expresiile de pe chipurile copiilor îi spuneau că deja se alesese praful de toate speranţele lor într-o viaţă bună; Web demară.

Douăzeci de minute mai târziu, Web se uita ţintă prin geamul maşinii, cu moralul aproape la pământ. Comentariul spontan al lui Venables se dovedise cât se poate de la obiect. Pe locul în care fusese cândva ascunzătoarea sigură a lui Randall Cove, se afla acum o groapă pregătită pentru fundaţia unei clădiri. Din mijlocul ei se înălţa o macara imensă şi un grup de muncitori tocmai pleca de la lucru, după ceea ce Web aprecie drept o zi de muncă grea. Ţinând cont de stadiul lucrărilor deja efectuate, Web aprecie că vechea ascunzătoare nu fusese folosită de Cove în trecutul apropiat. Era pe o pistă total înfundată. Mototoli hârtia pe care era scrisă adresa şi o

aruncă pe podeaua maşinii. Dar mai avea încă o posibilitate de a da de urma lui Randall Cove.

Îl sună pe Romano din maşină.

— Ai chef de o raită prin împrejurimi?

Îl luă de acasă şi se îndreptară spre sud, către Fredericksburg.

Romano cercetă din priviri interiorul automobilului.

— O maşină de tot rahatul.

— E un Grand Marquis, probabil că tot în una din asta se plimbă şi directorul.

— Tot de rahat rămâne.

— Data viitoare o să mă străduiesc să fac rost de ceva mai bun pentru tine.

Se uită la Romano şi se întrebă ce-i spunea Angie despre el doctorului de nebuni. Având un soţ atât de expresiv, găsea probabil o mulţime de subiecte de discuţie cu un specialist în boli mintale.

— Cum merg lucrurile la HRT?

— Nimic nou, nimic nou. N-am mai fost chemaţi pe nicăieri. Doar antrenamente. Încep să mă plictisesc, omule.

— Fii pregătit, Paulie, o să-ţi pui armele cât de curând la treabă.

— Poate ar trebui să mă înrolez în Legiunea Străină a francezilor sau în altceva de genul ăsta.

— N-o să-ţi convină, chiar dacă o să ai ocazia.

— Băieţii vorbesc despre tine, Web.

Deşi se aşteptase la o astfel de întorsătură a conversaţiei, Web fu totuşi surprins.

— Şi cam ce zic?

— Sunt împărţiţi, unii pro, alţii contra.

— Ia te uită, credeam că am ceva mai multă popularitate.

— Nu-i vorba de asta, Web. Nimeni nu crede că eşti laş. Ai făcut multe fapte nebuneşti de-a lungul anilor. Aproape

la fel de nebuneşti ca ale mele.

— Dar…

— Dar unii dintre băieţi sunt de părere că, dacă ai înţepenit o dată, o să ţi se mai întâmple. Acum asta nu prea a contat pentru soarta echipei Charlie, dar data viitoare s-ar putea să conteze.

Web îşi aţinti privirea drept înainte.

— Cred că nu pot contrazice raţionamentul ăsta. Poate că *eu* ar trebui să mă duc la francezi. Eşti înarmat?

— E ca şi cum ai întreba dacă politicienii mint.

Randall Cove locuia la periferia oraşului Fredericksburg, din Virginia, la vreo optzeci de kilometri sud faţă de Washington, D.C., şi de locul în care îşi desfăşura activitatea, ceea ce era aproape dublul distanţei prevăzute prin regula lui Ann Lyle referitoare la cei patruzeci de kilometri dintre sălaşul şi câmpul de luptă al agenţilor sub acoperire. Adresa lui Cove era una dintre informaţiile citite pe furiş de Web din dosarul lui Bates.

Neavând parte de dificultăţile traficului din orele de vârf, parcară maşina pe strada periferică şi liniştită a lui Cove după patruzeci de minute de mers. De-a lungul acesteia se înşiruiau case parcă trase la indigo, multe având în faţă panouri care anunţau că sunt de închiriat. Cu toate că vremea era plăcută, pe afară nu se zăreau mămici cu copii, iar maşinile parcate pe stradă erau foarte puţine. Strada părea părăsită şi Web ştia că tot aşa avea să arate până la întoarcerea locuitorilor din D.C. şi din Virginia de Nord. Zona aceea avea pretutindeni aplicate etichete pe care scria loc pentru dormit şi era limpede că acolo locuiau mai ales burlaci şi cupluri fără copii, până când mărirea salariului sau a familiei aveau să le ceară să se mute. Putea înţelege de ce îşi alesese Cove o astfel de reşedinţă. Nu existau vecini curioşi, oamenii îşi păstrau secretele şi nu era nimeni prin împrejurimi în timpul zilei, când el

stătea, probabil, acasă. Ştia că cei mai mulţi agenţi sub acoperire din lumea drogurilor ieşeau la vânătoare noaptea.

În faţa casei era parcat un Bucar cu număr de înmatriculare specific organizaţiilor guvernamentale.

— Dădacă federală, comentă Romano.

Web încuviinţă, dând din cap, în timp ce se gândea cum era cel mai bine să abordeze lucrurile. Îşi trase maşina lângă Bucar, apoi el şi Romano coborâră.

Agentul îşi lăsă geamul în jos şi se uită mai întâi la legitimaţiile pe care i le întinseră Romano şi Web, apoi la acesta din urmă.

— D-acum eşti celebru, nici măcar nu mai e nevoie să-ţi arăţi acreditările, spuse agentul, pe care Web nu-l cunoştea.

Era tânăr, plin de vitalitate şi se speranţe, dar Web bănuia că, în momentul acela, îşi blestema zilele fiindcă supraveghea o casă în care nimeni nu se aştepta ca Randall Cove să se mai întoarcă vreodată. Ieşi din maşină şi le întinse mâna celor doi.

— Chris Miller, de la Biroul FBI din Richmond.

Le arătă propria legitimaţie, pe care o scoase din buzunarul din dreapta, de la piept, astfel încât o putu flutura cu mâna sa puternică, în modul în care toţi agenţii erau antrenaţi să o facă. Chiar dacă Biroul n-ar fi făcut nimic altceva, tot le-ar fi impus agenţilor săi un mod bine definit de a executa până şi lucrurile cele mai mărunte. Fără să verifice, Web ştia că haina lui Miller avea un strat suplimentar de căptuşeală, astfel încât arma pe care o purta să nu-şi imprime urma în ea. Mai ştia şi că, atunci când parcase în spatele lui şi se apropiase de maşină, privirea lui Miller se îndreptase spre oglinda retrovizoare şi că apoi se pironise asupra ochilor lui, pentru că ochii trădează întotdeauna intenţiile unei persoane.

Bărbaţii îşi strânseră mâinile şi Web se uită spre casa

liniştită şi întunecată.

— Supravegheaţi casa douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru?

— Opt, opt şi opt, spuse Miller, plictisit. Se uită la ceas. Şi din tura mea mai sunt încă trei ore.

Web se sprijini de maşină.

— Şi mi se pare că nu e prea palpitant.

— Numai dacă nu pui la socoteală lupta de pisici la care m-am uitat acum vreo două ore. Tăcu, îl privi pe Web cu atenţie, apoi spuse, fără să vrea: Ştii, mă gândeam să încerc să intru în HRT.

— Păi, întotdeauna ne sunt de folos câţiva bărbaţi de ispravă în plus.

„De fapt, vreo şase, gândi Web, ca să refacem echipa Charlie."

— Am auzit că probele sunt cumplite.

Romano fu gata să izbucnească într-un râs zgomotos.

— Pune laolaltă tot ce ai auzit, amplifică de zece ori şi abia pe urmă o să te apropii de adevăr.

Judecând după privirea lui sceptică, Web putea spune că Miller nu credea una ca asta. Dar era încă tânăr şi mult prea încrezător în aptitudinile sale, aşa cum sunt, de obicei, toţi cei de vârsta lui.

— Aţi fost la Waco? întrebă Miller.

Web şi Romano dădură din cap.

— Aţi tras în cineva?

— De fapt, mă străduiesc să-mi alung asta din subconştient, zise Web.

„Oare Claire Daniels ar fi mândră de mine?"

— Îmi dau seama, spuse Miller, pe un ton nesigur, ceea ce îl făcu pe Web să aibă certitudinea că tânărul agent nu pricepuse nimic.

— De câtă vreme eşti în Birou? întrebă Romano.

— De aproape doi ani.

— Ei, după ce o să ai trei la activ, poţi să încerci să intri

în HRT. Sună-mă peste câtva timp. Dacă eşti hotărât în privinţa HRT-ului, pot să-ţi arăt cam ce-i pe-acolo.

Romano îi întinse cartea lui de vizită.

În timp ce Miller şi-o îndesa în buzunar, Romano şi Web schimbară o privire amuzată.

— Ar fi nemaipomenit, omule, spuse Miller. Am auzit că aveţi nişte arme uluitoare.

Web ştia că, la început, cei mai mulţi erau atraşi de armament. O serie de bărbaţi pe care îi cunoştea intraseră în Birou numai şi numai pentru a avea ocazia să umble şi să tragă cu arme de ultimă oră.

— Aşa e. Şi o să-ţi demonstrăm cu precizie de ce e întotdeauna mai bine dacă *nu* eşti nevoit să le foloseşti.

— Corect.

Miller părea dezamăgit, dar Web ştia că avea să treacă peste asta. Urmă o tăcere stânjenitoare, apoi Miller întrebă:

— A, vă pot ajuta cu ceva, băieţi?

— Am venit până aici fiindcă eu doream să văd casa. Ştii ceva despre tip?

— Nu cine ştie ce. Doar că e amestecat în ceea ce vi s-a întâmplat vouă. Te face să te întrebi cum se poate cineva schimba aşa, cum se poate întoarce împotriva alor lui, adică.

— Da, te face într-adevăr să te întrebi. Web privi cu atenţie şirul de case. Erau aşezate cu spatele spre pădure. Sper că aveţi pe cineva care acoperă zona de dincolo de clădiri.

Miller rânji.

— De fapt, avem *ceva.* Un K-9 în curtea din spate. Nu permite trecerea. Dacă încearcă cineva s-o ia într-acolo, o să aibă o surpriză. Presupun că e mai ieftin decât dacă ai posta doi agenţi.

— Cred că da. Web se uită la ceas. Se apropie ora cinei. Ai mâncat?

Miller clătină din cap.

— Mi-am adus nişte biscuiţi şi alte chestii de genul ăsta. Şi o sticlă cu apă. Mă descurc în privinţa asta. Şi, cum spuneam, mai sunt încă trei ore până îmi vine schimbul. Mai rău e fiindcă nu-i nicio budă prin împrejurimi.

— Mie-mi spui. Am fost în Midwest, într-o misiune de supraveghere. Acopeream o zonă cu ferme, de câteva mii de acri, unde se bănuia că existau condiţii favorabile pentru traficul de droguri, şi câteva locuri de parcare ale trailerelor, fiind în căutarea acelor băieţi buni printre ale căror ocupaţii decente se numără jefuirea băncilor şi împuşcarea oamenilor cu arme de vânătoare cu ţevile retezate. Acolo trebuia fie să te abţii, fie să foloseşti o sticlă, fie să-ţi faci nevoile pe câmp, în văzul lumii.

— Da, făcu Romano. Când eram în Delta, obişnuiam să ne uşurăm înşirându-ne, pe vine, unul lângă altul, indiferent de locul de rahat în care ne aflam. Ajungi să cunoşti foarte bine oamenii când faci asta alături de ei. Odată a trebuit să împuşc un tip chiar într-un asemenea moment. Crede-mă, omule, a fost foarte incomod.

Miller nu părea genul care să aleagă astfel de metode de rezolvare a problemei. Web observa că era îmbrăcat foarte îngrijit, aşa că, fără îndoială, urinatul într-o sticlă sau asumarea riscului de a se expune privirilor în acest timp nu reprezentau aspecte al imaginii pe care şi-o dorea tânărul agent.

— E un Denny’s în susul drumului. Dacă vrei să cinezi acolo, noi nu ne clintim de aici până când te întorci.

Miller nu părea prea hotărât să-şi abandoneze postul.

— Asemenea oferte nu apar în fiecare zi, Chris. Web îşi deschise haina pe jumătate, pentru ca Miller să vadă că era înarmat. Şi, da, am împuşcat câţiva oameni la Waco. Du-te şi bucură-te de cină…

— Sunteţi siguri că e OK?

— Dacă apare cine n-ar trebui, răspunse Romano cu cea

mai intimidantă voce de care era în stare, o să-şi blesteme zilele.

Auzind asta, agentul Miller se grăbi să se urce în maşină şi demară.

Web aşteptă până ce îl pierdu din vedere, apoi se duse la camioneta sa, luă un instrument de mici dimensiuni şi o lanternă, privi împrejur şi o porni, împreună cu Romano, spre uşa din faţă a casei lui Cove.

— Fir-ar să fie, tipul ăsta n-ar rezista nici două minute în HRT, spuse Romano.

— Nu se ştie niciodată, Paulie. Tu te-ai descurcat, nu-i aşa?

— Chiar ai de gând să-ţi bagi nasul pe-aici?

— Da, chiar am. Dacă-ţi faci probleme pentru asta, du-te să stai în maşină.

— De când mă ştiu, n-am dat peste prea multe lucruri pentru care să-mi fac probleme.

Şperaclul deschise cu uşurinţă încuietoarea simplă a uşii, aşa că Web şi Romano pătrunseră înăuntru în câteva secunde. Web închise uşa şi îşi aprinse lanterna. Văzu dispozitivul de alarmă din faţa uşii, dar acesta nu era pus în funcţiune. Probabil singura persoană care cunoştea codul de acces era Cove. Străbătură un coridor scurt, apoi intrară în camera de zi. Web aţinti lanterna către toate colţurile. Amândoi bărbaţii îşi ţineau mâinile pe mânerele pistoalelor. Încăperea era sărăcăcios mobilată. Web presupuse că, oricum, Cove nu petrecea prea mult timp acolo. Inspectară repede parterul şi nu descoperiră nimic interesant, ceea ce nu-l surprinse pe Web. Cove era un veteran şi veteranii nu împrăştie peste tot descrieri detaliate ale activităţii lor.

Pivniţa era neterminată. Acolo, jos, erau câteva cutii, prin care Romano şi Web se uitară la repezeală. Singurul obiect în faţa căruia zăbovi Web era fotografia înrămată în care Cove apărea alături de soţie şi de copii. O lumină

astfel încât raza lanternei să nu se reflecte în geam. Cove era îmbrăcat în costum, nu se zărea nici urmă de codiţă împletită, avea trăsături plăcute şi o expresie plină de încredere în sine. Zâmbetul lui era molipsitor. După o simplă privire aruncată fotografiei, Web simţi că îi tremurau colţurile gurii. Cove îşi înconjurase cu unul din braţele sale puternice soţia şi pe cei doi copii cu celălalt. Femeia era deosebit de frumoasă, cu părul lung până la umeri, zâmbind larg la rândul ei, şi cu nişte ochi care puteau transforma orice bărbat în gelatină. Băieţelul şi fetiţa semănau cu mama lor. Ar fi putut să crească, devenind, fără îndoială, nişte tineri frumoşi, în timp ce mama şi tatăl lor ar fi îmbătrânit împreună. Aşa ar fi fost de aşteptat să decurgă lucrurile, dar, oricum, o făceau arareori, mai ales când era vorba de oameni care îşi câştigau traiul asemenea lui Cove şi lui Web. Fotografia surprindea cealaltă faţă a lui Cove, atrăgând atenţia asupra lui ca soţ şi tată. Web avu viziunea fostului atacant aruncându-i mingea fiului său în curtea din spate; poate că puştiul moştenise abilităţile atletice ale tatălui. Poate ar fi putut avea parte de cariera de fotbalist profesionist care i se refuzase tatălui său. Asta s-ar fi putut întâmplă într-unul dintre filmele de la Hollywood, dar astfel de lucruri se petreceau foarte rar în nedreapta realitate.

— Frumoasă familie, comentă Romano.

— Nu mai e.

Web nu se obosi să-i dea explicaţii.

Aşeză fotografia la loc, în cutie, apoi începură să urce scările. Când raza lanternei atinse uşa glisantă din spatele casei, ceva se lovi de geam. Web şi Romano îşi scoaseră armele în acelaşi timp, dar apoi auziră lătratul şi realizară că nu era decât K-9, care îşi vedea de treabă.

Ei bine, câinii, cel puţin, nu te dădeau de gol niciodată, poate că ăsta era adevăratul motiv pentru care erau numiţi cei mai buni prieteni ai omului. Îţi păstrau secretele şi

intrau cu ele în mormânt.

Se grăbiră să urce la etaj, dorindu-şi să termine cu mult înainte de a se întoarce Miller. Lui Web nu-i plăcea să-l tragă pe sfoară pe unul dintre colegii săi, dar, la urma urmelor, nu dorea să fie prins efectuând o percheziţie neautorizată în casa unui suspect principal. Bates n-ar fi fost de acord cu un asemenea mod de lucru şi probabil că el nu l-ar fi condamnat pentru asta. Sus erau două dormitoare, care comunicau prin camera de baie. Patul era făcut, iar în dulap se aflau puţine haine. Web trase afară o cămaşă şi şi-o ridică în faţa ochilor. Picioarele lui ar fi încăput pe mâneci. Nu şi-ar fi dorit să-l înfrunte pe stăpânul ei; ar fi fost totuna cu a încerca să ridice o furgonetă.

Camera care dădea în spatele casei era goală. Fusese concepută ca dormitor, dar nu fusese folosită niciodată. Pe pereţii micului dulap nu era nicio urmă lăsată de vreun cuier, iar covorul nu avea nicio amprentă de mobilier. Când erau gata de plecare, Web observă ceva. Se uită la ferestrele camerei din spate, apoi trecu prin baie ca să ajungă în cea din faţă şi examina şi ferestrele de acolo. Erau prevăzute cu jaluzele, pentru păstrarea intimităţii; era normal, de vreme ce camera dădea spre stradă. Web trecu din nou prin baie, revenind în cealaltă cameră. Ferestrele acesteia aveau storuri, dar nu şi obloane, observă el; erau storuri demodate, care se strângeau prin rulare. Dormitorul dădea înspre pădurea deasă din spate, deci intimitatea nu era o problemă. Web se uită pe fereastră şi văzu că soarele se pregătea să apună. Ferestrele erau orientate către nord, aşa că nu erau necesare nişte storuri care să oprească lumina după-amiezii. Şi, dacă încăperea tot nu era folosită, de ce era nevoie de storuri? Iar dacă se gândise cineva să protejeze toate ferestrele, de ce nu o făcuse la fel în toată casa? Cel puţin, folosind jaluzelele, puteai permite pătrunderea

luminii, asigurându-ţi, în acelaşi timp, suficientă intimitate. În cazul storurilor, puteai avea totul sau nimic şi, pentru că acolo lumina era slabă şi nici nu fusese montat vreun dispozitiv de iluminare, camera ar fi rămas permanent în întuneric. Nu prea avea sens, dar poate că aranjamentul fusese moştenit de la fostul proprietar, iar Cove nu era interesat de nicio schimbare.

— Ce-au descoperit antenele tale?

— Gusturile tipului în materie de storuri.

— Îţi scoţi la iveală latura feminină?

Fără să-i dea atenţie lui Romano, Web se apropie de fereastră. Storurile erau complet ridicate. Web apucă şnurul şi smuci. Storul îşi făcu datoria şi coborî, fără să se întâmple nimic ieşit din comun. Web se duse la cealaltă fereastră şi repetă aceeaşi mişcare. Şnurul era înţepenit şi storul nu se mişcă. Era gata să renunţe şi să plece. Însă pe urmă îşi îndreptă lanterna în sus, spre mecanismul de acţionare al storului, şi văzu că fusese deformat, astfel încât să nu mai poată fi activat prin tragerea bruscă de şnur. Îl aduse la forma iniţială şi smuci din nou şnurul. Mecanismul coborî, iar Romano rămase cu gura căscată când plicul care fusese ascuns în storul rulat îi căzu, realmente, în mâini.

Apoi se holbă la Web.

— Măi să fie, eşti bun la chestiile astea.

— Hai să mergem, Paulie.

Web ridică din nou storul şi coborâră încet scările. Romano se asigură că locul era pustiu, apoi se strecurară afară. Web trase uşa din faţă după el şi o încuie.

Când se urcară în maşina lor, aprinse lumina din plafon şi se aşeză confortabil ca să studieze ceea ce descoperiseră.

Deschise plicul şi scoase o bucată îngălbenită de ziar. Era din *Los Angeles Times* şi relata despre uciderea familiei unui agent sub acoperire de către mafia rusească.

Vorbind în numele Biroului, un oficial lansa un atac virulent la adresa criminalilor şi făgăduia solemn că aveau să fie aduşi în faţa justiţiei. Oficialul era identificat drept o persoană care se ocupa îndeaproape de desfăşurarea anchetei. Era, de fapt, superiorul agentului sub acoperire, a cărui identitate nu era dezvăluită, deşi numele membrilor măcelăriţi ai familiei erau date publicităţii. Web nu putu decât să scuture din cap când citi numele reprezentantului oficial al Biroului.

Percy Bates

Maşina lui Miller apăru peste câteva minute şi acesta coborî şi se apropie de cei doi. Se bătu cu mâna pe pântec.

— Mulţumesc pentru ajutor, băieţi.

— Nicio problemă, spuse Romano. S-a nimerit să fim aici şi am făcut-o.

— S-a întâmplat ceva în lipsa mea?

— Da de unde, nicio mişcare.

— Ei, eu ies din tură peste vreo două ore. Ce ziceţi, n-aţi vrea să mergem la o bere?

— Noi…

Web îşi aruncă ochii în spatele lui Miller, pentru că, în depărtare, ceva licărise, reflectând razele soarelui care apunea.

— Web, păzea! strigă Romano, care văzuse, desigur, acelaşi lucru.

Web se întinse spre Miller, îl înhăţă de cravată şi încercă să-l tragă în jos. Glonţul îl lovi pe Miller chiar în mijlocul spatelui şi îi ieşi prin piept, şuieră chiar prin faţa ochilor lui Web şi făcu ţăndări geamul din partea pasagerului. Romano ieşise deja din maşină şi era în spatele uneia dintre roţi. Îşi scoase arma din toc, dar nu trase.

— Web, ieşi dracului de acolo.

Pentru o fracţiune de secundă, Web continuă să-şi ţină mâna pe cravata lui Miller, deşi tânărul agent începuse să alunece alături de maşină. Ultimul lucru pe care îl văzu

înainte ca leşul să atingă pământul fură ochii acestuia, aţintiţi asupra lui.

— Web, mută-ţi fundu’ afară din maşină sau te-mpuşc cu mâna mea.

Web se aplecă brusc, în timp ce un alt glonţ spulbera geamul din spate al Bucar-ului. Se strecură afară din maşină şi se adăposti după roata din spate. La Academie erai învăţat să te ghemuieşti lângă roţi, pentru că foarte puţine arme puteau penetra metalul acestora.

— Vezi ceva? întrebă Romano.

— Am văzut doar prima reflexie. A unei lunete. Pe puţin la o mie de metri, în pădure, între cele două grupuri de case. Miller e mort.

— Fir-ar să fie. Cred că e vorba de gloanţe de calibrul .308, cu cămaşă de oţel, şi de o lunetă Litton puternică, de zece.

— La naiba, exact aceleaşi chestii pe care le folosim noi, răspunse Web. Tu ţine-ţi afurisitul ăla de cap la adăpost.

— Ei, bine că mi-ai spus, Web. Tocmai doream să sar în sus, urlând după mămica.

— Nu putem riposta. Pistoalele noastre nu bat până acolo.

— De ce nu-mi spui ceva ce nu ştiu? N-ai ceva mai de soi în camionetă?

— Aş fi avut, dac-ar fi fost maşina mea.

Un alt glonţ lovi maşina şi cei doi bărbaţi se ghemuiră. Un altul spulberă roata din stânga faţă. După încă unul, aburul ţâşni din radiator.

— Nu crezi că cineva ar putea încerca să cheme poliţia? sugeră Romano. Ce, în suburbii mişună lunetiştii în fiecare zi?

— Telefonul meu e în maşină.

— Ei, nici nu încerca să-l iei. Ăla de-acolo, oricine o fi, ştie ce face.

Aşteptară încă cinci minute şi nimeni nu mai trase niciun

glonţ; într-un târziu, auziră, în depărtare, sunetul sirenelor. Web îşi săltă capul şi privi prin geamurile maşinii. În pădure nu se mai zărea nicio reflexie.

În cele din urmă, poliţia apăru, iar Web şi Romano îşi arătară legitimaţiile şi le făcură semn poliţiştilor să se lase în jos. Web se târî până la maşina acestora şi le explică ce se întâmplase. Nu mai urmă nicio împuşcătură şi ceea ce părea să fie toată poliţia locală ieşi la iveală, împreună cu o jumătate de duzină de poliţişti statali. Răscoliră pădurea fără să găsească pe nimeni, deşi erau urme proaspete de roţi pe drumul de ţară care dădea în şosea trecând prin cealaltă parte a grupului de case în care locuia Cove. Mai găsiră şi o serie de tuburi de cartuşe trase. Romano avusese dreptate: erau de calibrul .308, cu cămaşă de oţel.

Chris Miller fu considerat mort în mod oficial, fiind apoi ridicat de ambulanţa care sosise. Web îi zări verigheta de pe deget înainte de a fi tras fermoarul sacului în care introduseseră cadavrul. În seara aceea doamna Miller avea să primească, din partea Biroului, acea vizită care stârnea groaza. Web îşi scutură capul şi se uită la Romano.

— Chiar am început să mă satur de modul ăsta de viaţă.

CAPITOLUL 27

Web şi Romano dădură, fiecare, câte trei rânduri de declaraţii. Apoi apăru Bates, care îl făcu pe Web cu ou şi cu oţet fiindcă începuse de o anchetă neautorizată.

— Web, ţi-am spus că vor încerca să te împuşte. Dar tu, ca un ticălos încăpăţânat ce eşti, nu vrei să asculţi, spuse, cu aprindere.

— Hei, las-o mai moale, zise Romano.

— Te cunosc? făcu Bates, proţăpindu-se în faţa lui.

— Paul Romano, membru al echipei de asalt Hotel.

Îi întinse mâna.

Bates îi ignoră gestul şi se întoarse din nou către Web.

— Îţi dai seama că Buck Winters caută orice pretext ca să te facă zob? Îi aruncă o privire lui Romano. Şi ca să termine, în mod oficial, cu HRT? Iar voi îi faceţi jocul.

— Nu încerc decât să aflu ce s-a întâmplat cu prietenii mei, ripostă Web. Dacă ai fi în locul meu, ai face acelaşi lucru.

— Nu mă prosti cu tot felul de rahaturi.

Bates amuţi, pentru că Web îi ridicase în faţa ochilor tăietura din ziar.

— Am găsit-o în casă.

Bates întinse tacticos mâna şi luă bucata de hârtie.

— Vrei să discutăm despre asta? întrebă Web.

Îndepărtându-se de locul crimei, Bates îi conduse într-un loc mai liniştit. Se uită la Romano, apoi la Web.

— E OK, spuse acesta. E pregătit să audă tot felul de chestii ultrasecrete.

— M-au luat odată şi la protecţia VIP-urilor, pentru Arafat, făcu Romano. Acum voi vorbiţi despre o adevărată ţintă, o grămadă de lume umblă după omul ăsta.

— Nu mi-ai spus că tu şi Cove lucraţi împreună când i-a fost ucisă familia, zise Web.

— Nu sunt dator să-ţi spun povestea vieţii mele, se zborşi Bates.

— Poate că-mi datorezi măcar o explicaţie.

Bates împături tăietura din ziar şi şi-o puse în buzunar.

— De fapt, n-a fost vina nimănui. Cove n-a încurcat lucrurile, nici noi n-am fi făcut-o. S-a întâmplat, pur şi simplu, iar ruşii au avut noroc. Aş vrea să fiu în stare să schimb ceva, dar nimeni n-o poate face. Randy Cove e un agent al dracului de bun.

— Deci Cove n-are de ce să încerce să se răzbune?

— Nu. Am stat de vorbă cu el. Era cât pe ce să fie lichidat, nu la mult timp după echipa Charlie. El spune că a văzut clădirea aia plină ochi cu tot ceea ce credeam că se află acolo.

— Prin urmare, versiunea lui este că i s-a făcut o înscenare, ca să ne dea o informaţie greşită. Au scos afară hârtiile şi au adus mitralierele? zise Web.

— Ceva de genul ăsta. Totul s-a petrecut foarte repede. Cove spunea că a fost în clădire cu puţin timp înainte ca voi să descindeţi acolo. Crede că a pătruns într-o operaţiune foarte amplă de trafic de droguri.

— Perce, nu încerc să te învăţ cum să-ţi faci meseria, dar cea mai deşteaptă mutare ar fi să-l aduceţi la voi. De vreme ce i s-a dus acoperirea, se pare că are nevoie de protecţie.

— Cove e în stare să-şi poarte de grijă. Şi poate face mai multe dacă acţionează din afară. De fapt, s-ar putea să fi ajuns foarte aproape de un furnizor important de droguri.

— Pe mine nu mă interesează asta. Nu-i vreau decât pe tipii care ne-au pus la cale înscenarea.

— Tocmai asta e, Web, s-ar putea să fie unii şi aceiaşi.

— Păi, nu prea are sens. De ce ar vrea un furnizor de droguri să umble Biroul după el ca după urs?

— Ar putea avea mai multe motive. Răzbunări, dorinţa de a ţine toţi distribuitorii sub control. S-ar putea chiar să-i fi făcut o înscenare unui rival, ca să fie discreditat şi scos din competiţie.

— Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de băieţii ăştia, spuse Romano, şi o să rezolv nişte chestii, adică o să le scurtez zilele.

— Din câte înţeleg eu, nu transmite rapoarte cu regularitate, zise Web.

— De unde până unde crezi tu asta? făcu Bates.

— Dacă e chiar atât de bun, îşi dă seama că lumea îşi închipuie că e amestecat în toată tărăşenia. Aşa că se ascunde, nu are încredere în nimeni şi face cercetări pe cont propriu, străduindu-se să afle adevărul înainte de a i se lua urma.

— E o deducţie destul de bună.

— De fapt, spuse Web, vorbeam din experienţă.

— Apropo de experienţă, Bill Canfield m-a sunat, în cele din urmă. Am stabilit o întâlnire pentru mâine, la ferma lui. Ţi-ar plăcea să mă-nsoţeşti?

— Ţi-am spus că da. Paulie, vrei să vii şi tu?

Bates îl privi ţintă.

— Eşti acel Paul Romano care a fost în Delta Force şi apoi în trupele SWAT din New York?

— Există un singur Paul Romano, spuse acesta, fără nicio urmă de îngâmfare.

— Arafat, ai?

— Ei, când ai nevoie de ce-i mai bun…

— S-a făcut, consideră că, pentru moment, ai fost transferat. O să vorbesc cu comandantul tău.

Romano părea năucit.

— Transferat pentru ce?

— Pentru ce-o să-ţi spun eu. Ne vedem mâine.

Web îl lăsă pe Romano acasă.

— Ei, Web, zise Romano înainte de a coborî din maşină, crezi că aranjamentul ăsta temporar e mai bine plătit? Angie spunea ceva despre o maşină nouă de spălat şi poate că termin şi pivniţa aia.

— Dacă aş fi în locul tău, nu i-aş spune nimic lui Angie. O să ai noroc dacă n-o să te plătească mai puţin.

Romano clătină din cap în timp ce cobora.

— Asta-i povestea vieţii mele.

Web demară şi porni fără să ştie încotro. Se simţea groaznic când se gândea la Chris Miller şi nu-i invidia pe cei care trebuiau s-o înştiinţeze pe soţia lui. Spera că Miller nu avea copii, deşi părea făcut să fie tată. La naiba, prea era multă suferinţă pe lume. În cele din urmă, ajunse la concluzia că mai avea nevoie de o doză de muncă demodată, de poliţist.

Web o luă pe partea exterioară a centurii capitalei, intră pe autostrada interstatală 395, se îndreptă către nord şi îşi conduse automobilul Mercury, de care îi făcuse rost Bates, de-a lungul podului dărăpănat de pe Fourteenth Street, unde, cu ani în urmă, în timpul unei furtuni de zăpadă, se prăbuşise un avion decolat de pe Aeroportul Naţional. Îşi îndreptă maşina către o zonă a oraşului în care, mai ales la ora aceea, îndrăzneau să se aventureze puţini dintre cetăţenii care respectau legea, cu excepţia celor care se rătăceau sau aveau o armă şi o insignă.

Pentru Web, locul era familiar. Era pe drumul parcurs de echipa sa în ultima ei noapte de pe această lume. Web îşi dădea seama că maşina şi numărul guvernamental de pe plăcuţele de înmatriculare strigau sus şi tare „Agent Federal”, dar, de fapt, puţin îi păsa. Timp de o oră, străbătu, în sus şi-n jos, fiecare fundătură şi fiecare alee, se învârti pe lângă fiecare dugheană care părea promiţătoare. De vreo câteva ori trecu pe lângă maşinile de patrulare ale poliţiei, care inspectau împrejurimile, căutând scandalurile, adică se aflau în postura unei pisici

dintr-un coteţ cu păsări: ceea ce doreau era al dracului de la-ndemână.

Era gata să renunţe, când privirea îi fu atrasă de licărul roşu de sub un felinar. Încetini maşina, îşi scoase iute din sac binoclul în care avea mare încredere şi se uită cu mai multă atenţie.

Probabil că nu era nimic, pentru că, pe acolo, mulţi umblau în zdrenţe, dintre care multe erau roşii. Roşii ca sângele; până şi oamenii din zona aceea aveau ambiţii şi făceau glume pe seama propriilor ocupaţii. Câteva secunde mai târziu, inima lui Web îşi înteţi bătăile. Tipul purta exact aceleaşi haine. Un tricou asimetric peste umerii ca nişte haltere şi un şort cu talia joasă. Era vechiul lui prieten din cartier, vânzătorul de praf de cocaină pură şi de alte substanţe ilegale de pe aleea care fusese punctul de plecare al echipei Charlie la ultimul atac.

Web opri motorul maşinii, o lăsă să meargă de la sine până se opri, apoi coborî fără zgomot. Se gândi să-şi ia puşca, însă apoi ajunse la concluzia că era suficient doar pistolul. Era greu să atace prin surprindere cărându-şi puşca după el. Îşi încleştă mâna pe mânerul pistolului şi, fără grabă, o luă în josul străzii, ţinându-se în umbră. Drumul până la puşti trecea pe sub un felinar. Chiar în momentul în care păşea sub conul de lumină, de undeva se auzi un ţipăt. Băiatul îşi ridică ochii şi îl văzu. Web înjură în barbă şi începu să alerge.

— Nu mai vrei să ne tocmim pentru puşca mea? îi strigă celuilalt, în timp ce se repezea înainte.

Puştiul o luă la goană în josul aleii. Web ştia că, deşi avea o armă, nu era bine să facă acelaşi lucru, aşa că se opri. Dacă intra pe alee fără să-i asigure cineva spatele, putea să dea şi un telefon ca să-şi comande coşciugul. Totuşi, era greu să ia o decizie, pentru că dorea, din răsputeri, să pună mâna pe Bandanna Boy. După cum se înlănţuiau lucrurile în mintea lui, Bandanna ar fi putut fi

cel care apăsase telecomanda care activase laserul, declanşând tirul mitralierelor şi aruncându-i cei mai buni prieteni în uitare. În cele din urmă, se hotărî. „Încă o noapte, prietene. Şi data viitoare n-o să mă mai opresc înainte de a-mi încleşta mâinile în jurul afurisitului tău de grumaz.”

Web se răsuci pe călcâie, gata să se întoarcă la maşină. Apoi îi văzu venind. Păreau să nu aibă nicio grabă. Să fi tot fost vreo duzină. Alături de umbrele lor alungite de pe pereţii de cărămidă, văzu şi armele pe care le purtau. Retragerea spre maşină fiindu-i tăiată, Web făcu un salt spre alee şi începu să alerge din toate puterile. Îi auzi pe cei din spatele lui făcând acelaşi lucru.

„Rahat”, îşi zise. Nu putea spune cineva stop cadru?

Lumina felinarelor rămase repede în umbră şi Web nu se putea baza decât pe lumina firavă a stelelor şi pe zgomotul picioarelor care alergau înaintea şi în urma lui. Din nefericire, în acel labirint cu ziduri înalte, ecourile nu erau un ghid demn de încredere. Web coti ba la stânga, ba la dreapta, până când se rătăci cu desăvârşire. Mai dădu încă un colţ şi se opri. Îşi imagina că jumătate din grup făcuse un ocol ca să-i taie retragerea, deşi, din câte îşi dădea seama, alerga în cerc. I se părea că încă îi auzea apropiindu-se, dar nu-şi dădea seama din ce direcţie. Se năpusti pe o altă alee şi se opri. Ascultă. Era linişte. O linişte care nu-i plăcea. Liniştea îi spunea că veneau pe furiş. Se uită în stânga, în dreapta, apoi în sus. Sus. Asta îi suna bine. Se urcă pe o scară de incendiu din preajmă, dar apoi înlemni. Paşii se auzeau de aproape. Văzu imediat şi de ce. Doi dintre urmăritori se iviră de după colţ. Erau înalţi, uscăţivi, cu capetele rase şi îmbrăcaţi în pantaloni din piele lăbărţaţi, cu talia joasă, şi cu pantofi imenşi, de ocnaş, cu tocuri late, cu care erau, fără îndoială, dornici să piseze mutra lui Web.

Se opriră şi se uitară împrejur. Stăteau exact sub el. Ca

şi el, se uitară în stânga, apoi în dreapta îşi închipui că – aşa cum făcuse şi el – urmau să privească în sus peste câteva secunde. Se lăsă în jos, balansându-se, şi lovi câte un cap cu fiecare picior, izbindu-i pe cei doi bărbaţi de peretele de cărămidă. Apoi ateriză cu stângăcie, răsucindu-şi glezna prinsă sub el. Pentru că cei doi bărbaţi voinici gemeau şi încercau să se ridice, îi pocni în ceafă cu mânerul pistolului şi ei se întinseră de parcă ar fi urmat să hiberneze o iarnă-ntreagă. Le înşfăcă armele, le aruncă într-un tomberon din apropiere, apoi o rupse la fugă.

Continua să audă paşi alergând şi, din când în când, focuri de armă. Dar nu ştia dacă erau urmăritorii lui sau dacă nu era decât una dintre banalele dispute care aveau loc în zona aceea în fiecare seară, între bandele rivale. Dădu încă un colţ şi fu lovit cu putere sub centură. Izbitura îi reteză picioarele şi îşi pierdu arma când se răşchiră pe asfalt. Se rostogoli şi se ridică, cu pumnii strânşi.

Bandanna Boy stătea acolo, având în mână un cuţit aproape cât el de mare. Pe faţă i se aşternuse rânjetul de turnător din noaptea dispariţiei echipei Charlie.

Web observă că ţinea arma cu o oarecare îndemânare. Pesemne că se luptase cu cuţitul de vreo sută de ori. Era mai scund decât el, dar mai musculos şi, probabil, mai rapid. Lupta avea să fie o înfruntare clasică, între tinereţe şi experienţă.

— Ei, vino-ncoace, să te servesc cu ceva experienţă, tinere, murmură Web, pregătindu-se să se apere.

Puştiul fandă înspre Web, mişcându-şi cuţitul atât de repede, încât el abia dacă-l putea urmări. De fapt, nici nu trebuia să o facă, pentru că o lovitură a piciorului său reteză picioarele lui Bandanna Boy, care se prăbuşi. Băiatul se ridică repede, dar exact la timp pentru a primi în cap lovitura lui Web. Când era încă năucit, Web ajunse deasupra lui. Îi blocă mâna în care ţinea cuţitul şi începu să desfacă din strânsoarea lui atât cuţitul cât şi propriul

său antebraţ. Când protecţia pe care i-o oferea cuţitul dispăru şi când îşi văzu în faţa ochilor tăietura zimţată pe de braţ, băiatul scăpă cu fuga, ducându-şi cu sine lacrimile de durere şi abandonându-şi aerele de turnător alături de cuţit, pe pământul însângerat. Web îşi scutură capul năucit şi începu să se îndrepte, împleticindu-se, spre pistolul pe care dorea să-l recupereze. Dar nu reuşi.

Nu putu decât să privească în tăcere grupul de bărbaţi care se aduna apărând de după toate colţurile, blocându-i drumul către armă. Aveau, cu toţii, puşti cu ţevile retezate şi pistoale. Web simţi că erau foarte fericiţi să-l vadă acolo, depăşit numeric cu zece la unu. Îşi imagină că nu avea nimic de pierdut dacă adopta o atitudine agresivă. Le arătă insigna de agent federal.

— V-aş putea aresta pe toţi pentru port ilegal de arme. Dar, ştiţi ce, azi mă simt generos şi n-am chef să mă ocup de hârtii, aşa că luaţi-vă catrafusele şi vedeţi-vă de treburi şi o s-o lăsăm baltă. De data asta. Dar nu mai repetaţi tot rahatul şi altă dată.

Ei îi răspunseră apropiindu-se. Web ripostă trăgându-se înapoi până ce simţi peretele în spatele lui, iar o altă retragere şi o adevărată scăpare nu mai existară decât în imaginaţia sa. Cei doi bărbaţi din gaşca aflaţi exact în faţa lui fură azvârliţi în lături cu atâta violenţă încât ai fi crezut că gravitaţia dispăruse de sub picioarele lor. Web se pomeni holbându-se, prin spărtura aceea, la cel mai voinic om pe care-i văzuse altundeva decât într-o echipă profesionistă de fotbal. Namila avea doi metri sau chiar mai mult şi Web n-ar fi crezut că putea cântări mai puţin de o sută optzeci de kilograme. Realiză că noul său adversar trebuia să fi fost renumitul personaj căruia i se spunea Marele F.

Era îmbrăcat cu o cămaşă cu mâneci scurte, colorată, din mătase de Burgundia, atât de largă, încât Web ar fi folosit-o drept cuvertură. Picioarele lui lungi, atât de

groase şi de masive încât păreau scurte, erau acoperite de o pereche de pantaloni bej, de in. Nu avea şosete, purtând, direct pe piciorul goi, pantofi din piele de căprioară, iar cămaşa îi era descheiată până la buric, deşi temperatura nu depăşea zece grade, iar vântul te pătrundea, ca un borfaş, până la piele. Ţeasta îi era acoperită de un puf ce nu părea decât o umbră. Nasul bont, ca o bilă, şi urechile conice, încrustate, fiecare, cu câte o duzină de cercei de diamant, care scânteiau impresionant chiar şi în lumina aceea firavă, erau nişte trăsături pe măsura trupului lui masiv.

Fără să piardă timpul, Marele F se îndreptă, cu paşi mari, direct către Web. Când se întinse ca să-l înşface, acesta îi dădu în pântece o lovitură cumplită, care ar fi doborât un boxer de categoria grea. Marelui F nu-i smulse decât un grohăit. Uriaşul îl săltă de la pământ pe Web, care cântărea nouăzeci de kilograme, se lăsă uşor pe spate, ca şi cum s-ar fi pregătit să azvârle o grenadă, şi îl aruncă la trei metri buni în josul aleii. Ceilalţi membri ai bandei huiduiră şi înjurară, mârâind unul la altul şi dându-şi coate cu o veselie animalică, la fel ca la o mică petrecere la care se dau şuturi în fundurile agenţilor federali.

Web nici nu se săltase în picioare, când celălalt se năpusti din nou asupra lui. De data asta îl luă de cureaua pantalonilor, îl înălţă în aer şi îl azvârli într-un şir de lăzi de gunoi. Web se ridică repede, făcând eforturi ca să respire, şi simţindu-se cuprins de greaţă din cauza loviturilor primite. Nu aşteptă ca Marele F să ajungă lângă el, ci se repezi înainte, îşi coborî umărul şi se aruncă cu tot trupul lui solid în pântecul acestuia. Ar fi fost totuna dacă s-ar fi azvârlit asupra unei camionete, pentru că obţinu acelaşi rezultat. Se prăvăli pe asfalt, fără să-l fi clintit pe celălalt nici măcar cu un nenorocit de centimetru. Simţea că umărul i se dislocase. Se săltă în picioare, prefăcându-se foarte grav rănit, apoi sări brusc, repezindu-şi piciorul

spre Marele F şi nimerindu-l în partea laterală a capului. Pe urechea acestuia apărură pete de sânge şi Web constată, cu satisfacţie, că îl scăpase pe tip de câţiva dintre cerceii de diamant, care lăsaseră bucăţele crestate din lobul urechii în siajul lor însângerat.

Însă Marele F se ţinea încă pe picioare, la fel de ferm precum clădirile de cărămidă care îi înconjurau. Cu lovitura aceea, Web desprinsese saci de antrenament de sute de kilograme de pe suporturile lor. Cum de era posibil? Ei bine, de fapt, nici măcar nu avu timp să se gândească la asta, pentru că Marele F, mişcându-se cu mult mai repede decât o mai făcuse vreodată un om de talia lui, îi izbi ţeasta, din lateral, cu antebraţul său gros, de o sută cincisprezece pe o sută cincisprezece centimetri, doborându-l şi năucindu-l. Peste câteva secunde, Marele F îl purta pe Web pe alee, pe jumătate cărându-l şi pe jumătate târându-l, haina şi pantofii acestuia fiind pierduţi pe undeva, pe traseu. Pantalonii i se sfâşiară, iar mâinile şi picioarele îi sângerau, frecându-se de caldarâm.

Probabil doar ca să se distreze, pentru că Web nu mai opunea niciun fel de rezistenţă, Marele F îl azvârli, cu capul înainte, într-un tomberon. Asta îl făcu pe Web să-şi piardă cunoştinţa, stare în care rămase până când se simţi aruncat pe ceva moale. Deschise ochii. Era în Mercury. Tresări de durere când îl văzu pe Marele F trântind uşa şi îndepărtându-se. Tipul nu spusese nici măcar un singur cuvânt, iar Web nu se mai simţise atât de umilit niciodată, în toată viaţa lui. Nu era de mirare că Bunicuţa şi Jerome se comportaseră aşa cum o făcuseră. Ce naiba, probabil că Jerome încă mai fugea.

Se ridică încet şi se pipăi, verificând dacă n-avea oase rupte. Când îşi descleştă mâna dreaptă din pumn îi zbură o hârtie. Citi numerele şi cuvintele mâzgălite pe ea şi îşi îndreptă privirile uimite spre locul unde stătuse Marele F, unde acum nu mai era nimeni. Îşi puse bucata de hârtie în

buzunar, scoase cheile maşinii, tură motorul şi plecă dracului de acolo, scoţând fum din cauciucurile din spate şi lăsându-şi în urmă haina, pantofii, pistolul şi o bună parte din încrederea în sine.

CAPITOLUL 28

Era dimineaţa devreme când, într-un alt motel de mâna a doua, Web se afundă în cadă. Totul îl durea. Zgârieturile prelungi de pe braţe şi de pe picioare îl ardeau, de parcă ar fi fost strivite de un fier înroşit. Avea un cucui în frunte, acolo unde căpăţâna i se lovise de tomberon, şi, de-a lungul unei bune părţi a feţei, o tăietură adâncă, în care probabil că mai erau încă o serie de fărâme de asfalt. Dumnezeule, chiar că îmbătrânea frumos. După ce se retrăgea din Birou, putea încerca să devină fotomodel masculin.

Când sună telefonul, Web îşi repezi o mână înspre el şi îl înhăţă. Era Bates.

— Peste o oră, vin să vă iau pe tine şi pe prietenul tău Romano de la el de acasă.

Web gemu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bates.

— Am avut o noapte lungă. Am o afurisită de mahmureală.

— Oh, îmi pare rău, Web. Peste o oră. Sau eşti acolo, sau te muţi pe altă planetă.

Bates închise telefonul.

Exact cu o oră mai târziu, Bates îi luă pe Web şi pe Romano şi se îndreptară spre ţinutul cailor din Virginia.

Bates se uită la rănile de pe chipul lui Web.

— Ce naiba ai păţit? îl întrebă. Ar fi bine să nu fi făcut zob încă o maşină, fiindcă, după Mercury, o să te alegi cu o bicicletă.

Aruncă o privire spre maşina lui Web, parcată lângă bordură.

— Am alunecat când ieşeam din cadă.

— Te-ai ales cu toate astea când ai ieşit din cadă?

Era limpede că Bates nu credea aşa ceva.

— Ştii cum se spune, Perce, cele mai multe accidente se întâmplă acasă.

Bates îl privi fix, vreme de câteva secunde lungi, înainte de a se hotărî să-l lase în pace. Avea o mulţime de alte lucruri pe lista celor care erau de făcut.

După o oră de mers, părăsiră autostrada şi merseră trei kilometri pe serpentine, ale căror curbe în ac de păr erau înconjurate de o pădure deasă. La un moment dat, virară într-o direcţie greşită, pentru că se opriră pe un drum de ţară atât de îngust, încât maşina lor abia încăpea. Web cercetă cu privirea o poartă deformată, de metal, şi pancarta din dreapta ei, pe care scria: FERMA EAST WINDS. VÂNĂTOAREA, PESCUITUL ŞI ÎNCĂLCAREA PROPRIETĂŢII INTERZISE. CONTRAVENIENŢII VOR SUFERI RIGORILE LEGII.

Ştiau că East Winds era numele fermei lui Canfield. Web se gândi că ajunseseră, probabil, în partea din spate a acesteia. Zâmbi în timp ce citea textul de pe pancartă. Ei, fir-ar să fie, oamenii ăştia vorbeau serios; tremura de frică. Îi aruncă o privire lui Romano, care, la rândul lui, zâmbea citind pancarta, probabil gândindu-se la acelaşi lucru. În zona aceea, gardul era scund, din şine de cale ferată fixate de piloni. Iar ferma se afla într-un loc uitat de lume.

— Cineva care-şi cunoaşte meseria poate să treacă de gardul ăsta într-o secundă, să intre în vilă, să ucidă familia Canfield şi pe oricine o mai fi pe acolo, să bea ceva şi să se uite la televizor, fără ca nimeni să afle, probabil, despre asta înainte de venirea primăverii, îşi dădu Romano cu părerea, ca un cunoscător.

— Da, şi, de vreme ce crima nu e una dintre contravenţiile listate pe pancartă, adăugă Web, presupun că nu va fi pus sub niciun fel de acuzare.

— Păstraţi-vă prostiile astea pentru voi, mârâi Bates.

Dar Web îşi dădu seama că era îngrijorat. Locul era lipsit de apărare.

În cele din urmă, descoperiră drumul corect şi ajunseră în faţa intrării în East Winds. Porţile îi amintiră lui Web de cele din faţa Casei Albe. Totuşi, proprietatea fiind atât de vulnerabilă, porţile imense nu erau decât o glumă când priveai lucrurile din perspectiva securităţii fermei. Deasupra intrării se afla o arcadă din fier forjat, pe care era scris, mare, numele acesteia. Şi, punând capac la toate, porţile erau deschise! Dar exista un interfon şi Bates îi apăsă butonul. Aşteptară până când, într-un târziu, cineva le răspunse.

— Agentul special Bates de la FBI.

— Intraţi, spuse vocea. Mergeţi pe drumul principal, apoi luaţi-o pe primul la dreapta, către vilă.

— Nu există niciun circuit TV interior, sublinie Web, în timp ce Bates demara. Am putea fi Charlie Manson & Comp. şi ei habar n-ar avea.

Merseră drept înainte. Câmpul verde, denivelat, se întindea cât vedeai cu ochii, fiind înconjurat, în cea mai mare parte, de gardul din şine orizontale de cale ferată. Peste tot erau stoguri mari de fân. Într-o parte se afla un mic iaz. Drumul principal era asfaltat şi se întindea drept pentru o vreme, curbându-se apoi în jurul unui şir de stejari impunători, printre care erau presăraţi pini pitici.

În cele din urmă ajunseră în faţa unei clădiri de piatră, cu două nivele, cu ferestre înalte, în stil palladian, deasupra uşilor largi, glisante, având drept acoperiş o cupolă imensă, din tablă coclită de stihiile naturii, în vârful căreia era montată o morişcă de vânt de forma unui cal cu călăreţ. Web se gândi că o Martha Steward de culoare ar fi putut încerca să obţină copyright-ul ca să o vândă apoi, pe scară largă, drept ceva mult mai şic decât o simplă giruetă.

Virară la dreapta, îndepărtându-se de casa trăsurilor, şi străbătură o alee lungă, pietruită. De o parte şi de alta a

acesteia se înşiruiau unii dintre cei mai groşi arţari pe care Web îi văzuse vreodată, formând o boltă naturală de crengi şi de frunze.

Când îşi aruncă privirea înainte, Web făcu ochii mari. Era cea mai mare casă pe care o văzuse în viaţa lui şi era construită, în întregime, din piatră, având la intrare un portic imens, susţinut de şase coloane masive.

— Să fiu al naibii, zise Romano, pare cam la fel de mare ca Hoover Building.

Bates parcă maşina în faţă şi se pregăti să coboare.

— E doar o casă, Romano, iar tu ţine-ţi gura şi străduieşte-te să nu-i faci greutăţi Biroului.

Uşa masivă se deschise şi în cadrul ei apăru un bărbat.

Billy Canfield nu îmbătrânise frumos, gândi Web.

Încă mai era înalt şi dichisit, dar umerii laţi şi pieptul amplu – de care Web îşi amintea de când celălalt îl vizitase la spital – i se scofâlciseră. Părul i se subţiase şi îi încărunţise aproape complet, iar faţa îi era şi mai colţuroasă. Când ieşi să-i întâmpine, Web observă că şchiopăta şi văzu că unul din genunchi i se răsucea spre interior mai mult decât ar fi fost normal. Canfield, socoti el, trebuia să fie trecut de şaizeci de ani. Cu cincisprezece ani în urmă se însurase pentru a doua oară, cu Gwen, o femeie mult mai tânără decât el. Îşi crescuse copiii din prima căsătorie, iar el şi Gwen avuseseră împreună un fiu, băieţelul de zece ani ucis de membrii Frăţiei Libertăţii în şcoala din Richmond. Chipul lui David Canfield încă mai apărea, adesea, în visele lui Web. Sentimentul de vinovăţie nu i se atenuase de-a lungul anilor; dacă se petrecuse vreo schimbare, atunci se putea spune că se accentuase.

Canfield îi privi pe rând, cu asprime, pe sub sprâncenele stufoase. Bates îi întinse una din mâinile lui puternice şi îşi arătă legitimaţia cu cealaltă, exact aşa cum te învăţa Biroul să procedezi, observă Web.

— Domnule Canfield, sunt agentul Bates de la Biroul FBI

din Washington. Vă mulţumim pentru că ne-aţi primit.

Canfield îl ignoră şi se uită la Web.

— Vă cunosc, nu-i aşa?

— Sunt Web London, domnule Canfield. Fac parte din Brigada de Salvare a Ostaticilor. Am fost la Richmond în ziua aceea, adăugă, cu diplomaţie. M-aţi vizitat la spital. Şi a însemnat foarte mult pentru mine. Vreau să ştiţi asta.

Canfield dădu încet din cap şi îi întinse mâna lui Web, care i-o strânse.

— Păi, vă sunt recunoscător pentru ceea ce aţi făcut atunci. Ştiu că v-aţi străduit din răsputeri şi că v-aţi riscat viaţa pentru băiatul meu. Se opri şi se întoarse spre Bates. Dar v-am spus, la telefon, că aici nu s-a întâmplat nimic şi că, dacă nemernicul ăla îmi iese în cale, nu eu, ci el o să fie cel care o să-şi găsească sfârşitul.

— Asta mi-e limpede, domnule Canfield.

— Billy.

— Îţi mulţumesc, Billy, dar trebuie să înţelegi că trei oameni care aveau legătură cu cele întâmplate în şcoala aia, poate chiar şi un al patrulea, au fost deja ucişi. În spatele crimelor ar putea fi Frăţia Libertăţii şi trebuie să-ţi spun că, în momentul de faţă, nu avem nicio dovadă clară în acest sens, dar şi că, dacă e vorba de ei, atunci poţi fi una dintre ţinte. De aceea suntem aici.

Canfield se uită la ceas.

— Şi ce, vreţi să mă puneţi sub lacăt şi sub cheie? Am de condus o fermă de cai şi trebuie să vă spun că un pilot automat nu poate face asta.

— Te înţeleg, dar putem lua nişte măsuri care nu deranjează…

— Dacă vreţi să continuăm discuţia, trebuie să veniţi cu mine. Am multe de făcut.

Bates schimbă o privire cu Web şi cu Romano, apoi ridică din umeri. Îl urmară pe Canfield până la un Land Rover negru, în care se urcară.

Canfield nu aşteptă ca ceilalţi să-şi pună centurile de siguranţă. Ambală motorul şi demară în trombă. Web stătea pe locul din faţă, alături de el. În timp ce mergeau de-a lungul fermei, o cuprindea cu privirea.

— Ultimul lucru pe care-l auzisem despre tine a fost că aveai o companie de transport în Richmond. Cum de-ai sfârşit prin a fi proprietarul unei ferme de cai în districtul Fauquier?

Canfield scoase o ţigară din buzunarul de la piept, o aprinse, apoi întredeschise geamul şi suflă fumul afară.

— Gwen nu-mi dă voie să fumez în casă. Trag câte-o ţigară pe unde pot, le explică. Ei, Web, asta-i o întrebare al naibii de bună, de la camioane la cai. Mi-o pun şi eu uneori şi câteodată mă gândesc să mă întorc la transporturi. M-am născut şi am crescut în Richmond şi-mi place acolo. Oraşul ăla îţi intră până-n măduva oaselor, cu bune şi cu rele, şi eu am văzut ambele feţe ale monedei. Dar lui Gwen îi plac caii; a copilărit la o fermă din Kentucky. Cred că şi asta îţi intră în sânge. Dar pentru mine nu face altceva decât să-mi ridice *presiunea* sângelui până dincolo de acoperiş. Oricum, ne-am hotărât s-o transformăm într-un succes. Juriul încă mai deliberează asupra modului în care vom face asta. Ne-am băgat în ea până şi ultimul sfanţ, aşa că, cel puţin, avem un stimulent ca să o facem să meargă.

— Mai exact, ce faci la o fermă de cai? întrebă Romano, aplecându-se înainte. Ştii, singurii cai pe care i-am văzut eu sunt ăia care trag trăsurile prin Central Park. Am crescut în New York.

— Îmi pare rău să aud asta, yankeule, spuse Canfield. Se întoarse şi se uită la Romano. Nu ţi-am reţinut numele.

— Romano, Paul Romano. Prietenii îmi spun Paulie.

— Păi, nu suntem prieteni, aşa că o să-ţi spun doar Paul. Ei, Paul, cel mai important lucru pe care îl faci la o fermă de cai este să te laşi stors de bani. Se scurg ca gheaţa când bate grindina. Îţi vinzi şi cămaşa ca să ţii o proprietate ca

asta şi pe toţi cei care te ajută s-o conduci. Îţi faci rost de nişte cai şi ăştia îţi mănâncă şi urechile. Plăteşti preţuri de speculă pentru ca nişte nemernici de armăsari excitaţi, cu câteva victorii în palmares, să-ţi însămânţeze iepele. Pe urmă Dumnezeu îţi aduce pe lume nişte mânji care încep să te scape şi de puţinii bani care ţi-au mai rămas. Până îi faci de un an, doi, cheltuieşti cu afurisiţii ăştia o sumă care ţi-ar ajunge să ţii o duzină de copii la Harvard. Şi pe urmă speri şi te rogi pentru ca, poate, unul dintre ei să arate că are perspective şi să reuşeşti să i-l vinzi unui biet fraier, ca să primeşti, poate, înapoi, cinci procente din banii pe care îi meritai fiindcă te-ai muncit şaisprezece ore pe zi. Dacă nu izbuteşti, atunci banca afurisită căreia i-ai vândut sufletul tău îţi ia şi ultimul căpeţel de aţă pe care l-ai agonisit în toată viaţa ta şi mori sărac lipit, fără un acoperiş deasupra capului, fără nicio zdreanţă pe spinare şi fără să existe nici măcar un singur om despre care să poţi spune că ţi-e prieten. Îl privi pe Romano peste umăr. Asta-i tot, Paul. Mai ai şi alte întrebări?

— Nu, descrierea ta m-a lămurit pe deplin, zise Romano, lăsându-se pe spate.

Ajunseră la un complex alcătuit din hambare, grajduri şi alte clădiri şi Canfield conduse maşina pe sub un fronton de lemn, în formă de arc, despre care spuse că era inspirat de la cel al lui George Washington, de la Mont Vernon; numai că acela costa mai mult.

— Ăsta e centrul ecvestru. Grajduri pentru cai, hambar mare cu fân, biroul administratorului, loc de antrenament, grajduri pentru spălare, manejuri şi altele de genul ăsta. Dacă a existat vreodată un cimitir, atunci aici e, spuse Canfield, apoi râse şi coborî din Rover.

Agenţii FBI îl urmară.

Canfield strigă către un bărbat care stătea de vorbă cu alţi câţiva, a căror înfăţişare, după părerea lui Web, era a unor muncitori agricoli.

— Hei, Nemo, vino puţin încoace!

Cel strigat se apropie. Nu cântărea mai mult decât Web, dar era solid, bucurându-se de constituţia robustă a unui om care îşi câştigă existenţa prin muncă fizică. Avea părul scurt, ţepos şi negru, uşor încărunţit la tâmple, şi trăsături frumoase şi puternice.

Hainele pe care le purta erau, fără nicio îndoială, cele specifice fermierilor: pantaloni largi şi o cămaşă decolorată de dril. În picioare avea cizme cu botul ascuţit. Nu erau la modă, nici din piele de crocodil sau de cangur, nici nu aveau pinteni de argint. Erau prăfuite şi încreţite de prea multă purtare şi roase acolo unde Web îşi închipui că se frecaseră de scări. Din buzunarul din spate îi ieşeau nişte mânuşi din pânză groasă, pline de noroi. În timp ce venea spre ei îşi scoase pălăria Stetson, pătată de sudoare, şi îşi şterse fruntea cu o cârpă.

— Nemo Strait, aici de faţă, e administratorul fermei. Nemo, băieţii sunt de la FBI. Au venit încoace ca să-mi spună că sunt în pericol, pentru că l-au lăsat pe nenorocitul care mi-a ucis băiatul să evadeze din închisoare, iar ăla s-ar putea să mă vâneze.

Strait îi pironi pe toţi cu o privire teribil de ostilă.

Web îi întinse mâna.

— Sunt agentul Web London.

Strait i-o scutură şi Web simţi forţa suplimentară pe care i-o adăugă strângerii de mână. Era un om foarte puternic şi era evident că dorea ca Web să o ştie. Web îl surprinse studiindu-i chipul desfigurat. Cel mai mulţi o făceau cu compătimire, iar el detesta asta. Însă Nemo îl privea posomorât, ca şi cum el însuşi ar fi suferit cândva din cauza unor răni şi mai cumplite. Web descoperi imediat că omul îi plăcea.

Canfield arătă spre Web.

— Ei, flăcăul ăsta, aici de faţă, a încercat, realmente, să-mi salveze băiatul, ceea ce nu pot spune despre alte

persoane care au avut un rol în desfăşurarea evenimentelor.

— Păi, după părerea mea, guvernu' nu-i bun decât ca să dea peste cap vieţile oamenilor, spuse Nemo, uitându-se la Web.

Vorbea cu un accent ţărănesc, cu mici sincope între silabe, în ritmul în care i se agita enormul măr al lui Adam. Dintr-un anumit punct de vedere, Web şi-l imagină participând la un spectacol karaoke de muzică country şi fiind plin de haz.

Apoi îl privi cu atenţie pe Bates, care spunea:

— Billy, ceea ce ne străduim noi să facem e să te ajutăm. Dacă cineva pune la cale ceva împotriva ta, vrem să fim aici ca să-l oprim.

Canfield îşi cuprinse ferma cu privirea, apoi îl fixă pe Bates.

— Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, la ferma mea sunt zece bărbaţi, iar fiecare dintre ei ştie să mânuiască destul de bine o armă.

Celălalt scutură din cap.

— A fost floare la ureche să ajungem până aici şi tu nici nu ştiai cine suntem. Ai venit la uşă singur şi neînarmat. Dacă am fi vrut să te ucidem, ai fi fost deja mort.

Canfield zâmbi.

— Şi dacă v-aş spune că unii dintre băieţii mei v-au supravegheat tot timpul, din clipa în care aţi pus piciorul pe proprietatea mea? Şi că îşi ţineau îndreptat asupra voastră altceva decât degetul?

Web şi Romano se uitară în jur, fără să lase impresia că o făceau. Web avea un al şaselea simţ când era vorba de oameni care îl ţineau în bătaia puştii şi se mira de ce nu funcţionase.

— Atunci ţi-aş răspunde că băieţii tăi vor sfârşi, probabil, prin a împuşca nişte oameni nevinovaţi, zise Bates.

— Păi, la naiba, presupun că de asta am o asigurare,

ripostă Canfield.

— M-am uitat prin dosare, Billy. În timpul procesului, printre alţii, te-a ameninţat cu moartea şi Ernest Free. Biroul te-a pus atunci sub protecţie.

Chipul lui Canfield se înnegură peste măsură.

— Asta aşa e, oriunde mă întorceam, dădeam de un tip cu o armă, pus la costum, holbându-se la mine şi reamintindu-mi că băieţelul meu era mort şi îngropat. Aşa că, fără supărare, m-am săturat de voi, oameni buni, pentru tot restul vieţii mele. Mai clar de atât nu pot s-o spun.

Bates îşi îndreptă umerii şi se apropie de Canfield.

— Biroul îţi oferă din nou protecţie. Şi eu insist s-o accepţi, până când Ernest Free va *fi* prins şi ne vom asigura că nu eşti în pericol.

Canfield îşi încrucişă braţele pe piept.

— Ei, atunci avem o problemă, pentru că suntem în Statele Unite ale Americii, unde o persoană are dreptul să hotărască pe cine primeşte pe proprietatea ei şi pe cine nu, iar eu vă cer să plecaţi dracului de pe pământul meu, chiar în momentul ăsta.

Strait veni mai aproape de şeful lui şi Web văzu că şi unii dintre ceilalţi muncitori de la fermă se apropiaseră. Mai observă şi că mâna lui Romano era pe mânerul pistolului.

Un tip voinic făcu greşeala, cu adevărat imensă, de a-şi pune mâna pe umărul acestuia din urmă. În secunda următoare, zăcea cu faţa la pământ, cu genunchiul lui Romano proptit la baza gâtului şi cu un pistol de calibrul .45 la o ureche, în timp ce un altul, scos de Romano din cel de-a doilea toc, pe care îl purta în spatele centurii, era îndreptat spre ceilalţi oameni ai lui Canfield.

— OK, cowboy, făcu Romano, mai e vreunul dintre voi care vrea s-o păţească?

Web se grăbi să facă un pas mai în faţă, înainte ca

Romano să-i omoare pe toţi.

— Uite ce e, Billy, eu am împuşcat doi tipi din Frăţia Libertăţii şi, dacă aş fi avut ocazia, i-aş fi venit de hac şi lui Ernest. Dar nemernicul a avut noroc şi, în loc de asta, s-a ales doar cu un glonţ în umăr, iar eu am plecat de acolo doar cu o jumătate de faţă şi după ce mi-am pierdut aproape tot sângele din mine. Acum, eu cred într-adevăr că noi toţi urmărim acelaşi lucru; există nişte mici deosebiri doar în privinţa modului în care vrem să-l realizăm. Ce dacă eu şi Romano o să stăm cu tine la fermă? Nu suntem la costum, purtăm blugi şi cizme. Te-am putea ajuta chiar şi la muncă. Dar, în schimb, trebuie să cooperezi cu noi. Trebuie să ne asculţi atunci când îţi zicem unde ar putea fi o problemă şi, dacă îţi spunem să te culci la pământ, s-o faci. Se pare că fraţii liberi au lichidat deja mai multe persoane, folosind metode al naibii de ingenioase. Şi, deşi sunt sigur că oamenii tăi sunt foarte buni când e vorba de meseria lor, mă tem că asta s-ar putea să nu fie de ajuns dacă indivizii ăia chiar şi-au pus în gând să-ţi vină de hac. Îmi dau seama că nu eşti genul de om căruia să-i placă să-i spună alţii ce are de făcut, dar mai cred şi că nu vrei să le oferi fraţilor liberi satisfacţia de a te ucide. Tu şi soţia ta aţi trecut deja prin chinurile iadului când s-a prăpădit fiul vostru. Nu cred că vrei s-o faci să jelească iarăşi, de data asta la căpătâiul tău.

Pentru o lungă clipă, Canfield se uită ţintă la Web. Şi, în tot acest timp, Web nu avu certitudinea că celălalt nu era gata să sară la el, sau, poate, să le ordone oamenilor lui să deschidă focul. În cele din urmă, Canfield îşi lăsă ochii în jos şi lovi cu piciorul în ţărână.

— Să mergem înapoi, în casă, şi să discutăm despre asta.

Le făcu semn lui Strait şi celorlalţi să se întoarcă la lucru.

Romano îl ajută pe cel aflat la pământ să se ridice şi

chiar îl scutură de praf.

— N-am nimic cu tine, şmechere, i-aş fi făcut asta oricui altcuiva care m-ar fi atins. Ţi-e limpede?

Omul îşi înhăţă pălăria şi o luă din loc. Văzându-i privirea îngrozită, Web era sigur că n-avea să-l mai „atingă" niciodată pe Romano.

Canfield şi agenţii FBI se urcară în maşină. În timp ce făceau cale-ntoarsă, Canfield îşi întoarse privirea către Web.

— OK, nu contest faptul că ceea ce spui tu e plin de bun-simţ, dar nu sunt nerăbdător să retrăiesc acea parte a vieţii mele. Şi îi urăsc pe căcănarii care mă împing înapoi, în aceeaşi găoază.

— Înţeleg asta, dar…

Web fu întrerupt de sunetul unui celular. Îşi verifică telefonul, dar nu suna al lui. Bates şi Romano făcură acelaşi lucru. Canfield scoase un mobil din torpedou şi se uită la el. Nu suna. Aruncă o privire spre podeaua maşinii, se aplecă şi luă celularul căzut acolo.

— Careva trebuie să-şi fi lăsat telefonul aici, cu toate că nu e al lui Gwen şi, în afară de ea, nu ştiu cine naiba mai conduce maşina asta. Poate cineva care aştepta să-mi vândă ceva.

Era gata să apese butonul pentru conversaţie, când Web îi smulse telefonul din mână, lovi butonul care deschidea geamul portierei şi îl aruncă afară.

Canfield se întoarse spre el.

— Ce dracu faci?

Priviră celularul care zbură prin aer, pentru a se izbi de pământ în mijlocul unui teren necultivat şi plin de noroi. Nu se întâmplă nimic. Canfield opri Rover-ul.

— Mişcă-ţi fundul până acolo şi adu blestematul ăla de telefon…

Explozia fu suficient de puternică pentru a zgâlţâi maşina şi înălţă până la treizeci de metri în aer un nor de

fum negru şi de flăcări.

Pentru câteva secunde, ochii celor patru bărbaţi zăboviră asupra acelui spectacol înfiorător. Într-un târziu, un Canfield răvăşit i se adresă lui Web:

— Băieţi, când vreţi să treceţi la treabă?

CAPITOLUL 29

Web conduse maşina în josul străzii care ducea spre casa mamei sale. Încă nu ştia ce naiba să facă acum cu ea. Ca să o vândă, ar fi fost nevoie să o repare şi ar fi trebuit s-o facă el însuşi, de vreme de contul lui bancar nu-i permitea luxul de a angaja nişte profesionişti. Totuşi, nu simţea câtuşi de puţin dorinţa de a fixa măcar o singură balama, sau de a înlocui măcar o singură ţiglă.

Se afla acolo fiindcă, dacă urma să stea mai mult la fermă, avea nevoie de nişte haine. Şi nu dorea să se întoarcă la el acasă în momentul acela. Probabil că reporterii o mai ţineau încă sub supraveghere. Oricum, îşi păstra o parte dintre haine în casa mamei sale. Şi mai avea de gând şi să ducă înapoi, în pod, cutia care conţinea o mare parte din viaţa lui Harry Sullivan. Pentru că acum era tot timpul în mişcare, nu voia să rişte să o piardă. Nu era hotărât nici în privinţa tatălui său. Oare ar fi trebuit să sune la închisoare? Era locul potrivit pentru a reînnoda relaţiile? Ţinând cont de vârsta lui Harry Sullivan, era posibil ca acesta să moară înainte de a fi eliberat. Exista riscul ca Web să nu mai aibă altă şansă. Era bizar modul în care îţi reconsiderai priorităţile pentru că fuseseşi gata să fii făcut fărâme de o bombă plasată într-un celular.

Gândurile legate de tatăl său i se împrăştiară când sună telefonul. Era Claire şi părea agitată, dar hotărâtă.

— Web, m-am gândit mult la şedinţele noastre. Cred e necesar să ne schimbăm tactica, într-un fel sau altul. Sunt curioasă în legătură cu câteva lucruri şi cred că pot fi abordate într-o manieră diferită.

— Păi, Claire, ceea ce spui e incredibil de vag. De fapt, la ce anume te referi?

— Web, discuţiile pe care le-am purtat până acum mi-au creat impresia că toate problemele tale provin din relaţia cu mama ta şi cu tatăl tău vitreg. În timpul ultimei şedinţe mi-ai spus că ai crescut în casa mamei tale, pe care ai moştenit-o recent.

— Şi ce-i cu asta?

— Ai mai spus şi că n-o să te hotărăşti niciodată să locuieşti în ea. Şi că tatăl tău vitreg a murit acolo.

— Te întreb din nou; şi ce-dacă?

— S-ar putea să se mai ascundă ceva aici. Îţi aminteşti când ţi-am spus că ascult sfaturile pe care mi le dau pacienţii mei? Ei, în privinţa asta, tu mi-ai dat unul important.

— Care e legătura dintre o casă veche şi problemele mele?

— Web, nu e vorba de casă, ci de ceea ce s-ar fi putut întâmpla acolo.

El insistă:

— Ce anume s-ar fi putut întâmpla în casă, în afară de faptul că tatăl meu vitreg a dat ortul popii, ceea ce n-are nicio legătură cu mine?

— Numai tu ştii asta.

— Iar eu îţi spun că asta e tot ce ştiu. Şi, realmente, nu-mi dau seama cum ar fi posibil ca înţepenirea mea să aibă ceva de-a face cu faptul că am crescut în casa aia. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Web, o să fii uimit când o să afli cu câtă încăpăţânare poate mintea noastră să ţină ascuns un lucru, până când, într-o bună zi, acesta răbufneşte la suprafaţă. E posibil ca întâlnirea cu băieţelul de pe alee să fi declanşat o amintire din trecutul tău.

— Păi, eu îţi spun că nu ştiu despre ce ar putea fi vorba.

— Web, dacă am dreptate, ştii, dar nu eşti conştient că ştii.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Ce soi de aiureală psihanalistă mai e şi asta?

— Aş vrea să te hipnotizez, Web, spuse Claire, în loc de răspuns.

El înlemni.

— Nu.

— Asta chiar ne-ar putea ajuta să ajungem la un rezultat.

— Cum ne poate ajuta faptul că mă faci să latru ca un câine în timp ce sunt inconştient?

— Web, transa hipnotică este o modalitate de a *lărgi* zona conştientă. O să fii conştient de tot ceea ce se petrece în jurul tău. O să te poţi controla întru totul. Nu te pot determina să faci nimic din ceea ce nu vrei.

— N-o să ajute.

— N-ai de unde s-o ştii. Îţi pot da posibilitatea să accesezi anumite aspecte, la care, în mod normal, inhibiţia te împiedică să ajungi.

— Poate că nu vreau să desluşesc tot ceea ce am în cap.

— Web, atâta vreme cât nu încerci, n-ai de unde s-o ştii. Te rog să te mai gândeşti la asta. Te rog.

— Uite ce e, Claire, sunt sigur că ai o mulţime de smintiţi pe care trebuie să-i ajuţi. De ce nu te gândeşti, o vreme, la problemele lor?

Închise telefonul.

Îşi parcă maşina pe aleea din faţa casei, intră, îşi împachetă hainele în sacul de marinar şi se opri, ezitând, la baza scării către pod, ţinând sub braţ cutia cu documente despre Harry Sullivan. N-ar trebui să-i fie atât de greu, îşi zise. Podul nu era nimic altceva decât un pod. Deşi lui Claire îi spusese contrariul, exista ceva, legat de casa aceea, care îl tulbura până în adâncul sufletului. Totuşi, se întinse, înhăţă cablul şi trase scara în jos.

Odată ajuns în pod, lăsă cutia pe podea şi îşi duse mâna înspre cordonul care aprindea lumina, dar şi-o retrase imediat. Se uită prin toate cotloanele, ca să descopere orice pericol, o strădanie care acum ţinea mai mult de

instinct decât de rutină. Îşi plimba privirea de-a lungul duşumelei furniruite, apoi asupra contururilor întunecate ale rafturilor cu haine, ale grămezilor de cărţi şi ale teancurilor de vechituri lăsate să putrezească, toate acestea amintindu-i istoria deprimantă a familiei sale. Atenţia îi fu reţinută de grămada de rămăşiţe ale covoraşului roşu ca vinul de Burgundia, aflată alături de scară. Erau strâns rulate şi legate cu sfoară. Ridică unul dintre suluri. Era greu şi foarte aspru, fiind rigid atât din cauza frigului cât şi din a vechimii. Resturile se asortau cu carpetă de pe podeaua de sub ele şi Web se întrebă de ce le păstrase mamă-sa.

Pe una dintre laturile încăperii fusese cândva un morman mare, de haine. Acum locul era gol. În timpul numeroaselor dezlănţuiri violente ale tatălui său vitreg, Web venea adesea acolo, închidea uşa podului în urma lui şi se ascundea sub grămada de haine. Tot în pod îşi dosea tatăl său vitreg drogurile şi specialităţile alcoolice, pentru că se temea ca nu cumva să dea soţia lui peste ele. Se împleticea până acolo în toiul nopţii, fiind deja făcut praf, ca să caute şi alte mijloace prin care să continue să-şi tulbure minţile. Era la începutul anilor şaptezeci, când ţara îşi revenea după Războiul din Vietnam, iar oamenii de teapa tatălui său vitreg, care nu puseseră niciodată mâna pe o armă, luptându-se pentru patria lor, sau pentru orice altă cauză, foloseau anxietatea şi indiferenţa vremurilor drept scuză ca să-şi trăiască viaţa cu o furie neostoită. O parte a podului se afla deasupra dormitorului lui Web. În adolescenţă, stând în pat, putea auzi, deasupra capului, paşii tatălui său vitreg, aflat în căutarea substanţelor care îi schimbau starea sufletească. Tânărul Web se simţea îngrozit la gândul că Stockton ar fi putut cădea, trecând prin tavan, aterizând peste el şi snopindu-l din bătaie. Dacă ai o cobră în pat, ucizi sau eşti ucis. Atunci când Stockton îl bătea într-adevăr, Web ar fi trebuit să se

refugieze lângă mama lui, dar, în majoritatea timpului, ea nu era acolo, neavând cum să-i ofere mângâiere. În timpul nopţii, făcea adesea plimbări lungi cu maşina şi se întorcea acasă dimineaţa, după ce Web deja se îmbrăcase, îşi luase singur de mâncare şi se grăbise să plece la şcoală, ca să nu fie nevoit să-şi înfrunte tatăl vitreg stând în faţa lui la micul dejun. Scârţâitul paşilor încă mai continua să-l deranjeze. Închise ochii, trase în piept aerul răcoros şi, în mintea lui, vechiul morman de haine, acum dispărut, se înălţă înspre tavan. Apoi, ca o replică, se ivi o şfichiuire roşie, iar sunetele care îl potopiră îl făcură să deschidă ochii, să se grăbească în josul scărilor şi să închidă uşa podului. Era o viziune pe care o mai avusese de o mie de ori până atunci şi nu reuşise niciodată s-o priceapă. Ajunsese în stadiul în care nici nu-şi mai dorea s-o descifreze, dar, în clipa aceea, dintr-un anumit motiv, simţea că se afla mai aproape ca niciodată de adevăratul ei înţeles.

Se aşeză în Mercury şi îşi scoase celularul şi bucăţica de hârtie pe care i-o dăduse Marele F cu o noapte înainte. Se uită la ceas. Era exact ora la care mesajul de pe hârtie îi cerea să sune. Formă numărul şi i se răspunse imediat. Primi o serie de instrucţiuni, apoi convorbirea se întrerupse. Cel puţin, era o gaşcă eficientă. Ei, urma să aibă parte de o noapte încărcată.

În timp ce demara, parafrază vorbele nemuritoare rostite de TOC:

— Web London către restul omenirii: *nimeni* nu deţine controlul.

CAPITOLUL 30

Web se urcă în maşină şi e duse să-l ia pe Romano. După ce acesta ieşi cu bagajele, Angie rămase în cadrul uşii, fără să pară prea încântată. Sau, cel puţin Web ajunse la concluzia asta când îi făcu cu mâna şi osteneala îi fu răsplătită arătându-i-se degetul mijlociu. Romano încărcă în camionetă două puşti cu lunetă, un MP-5, un set Kevlar şi patru pistoale, împreună cu muniţia necesară pentru fiecare dintre ele.

— Dumnezeule, Paulie, nu ne ducem să-l capturăm pe Saddam.

— Tu procedezi după capul tău şi eu după al meu. Tipul care l-a împuşcat pe Chris Miller încă mai e pe poziţie şi, când ne transmite gloanţe şi salutări de la o mie de metri, vreau să am şi eu cu ce să trag în nemernic. Ai priceput? Se răsuci şi îi făcu cu mâna lui Angie. Pa-pa, bombonico.

Ea făcu un gest obscen cu degetul mijlociu înainte de a trânti uşa din faţa ei.

— Am impresia că e supărată, zise Web.

— Aveam ceva timp liber. Era vorba să mergem în vizită la maică-sa, în ţinutul mlaştinilor. La Slidell, în Louisiana, ca să fiu mai exact.

— Îmi pare rău, Paulie.

Romano se uită la el şi zâmbi înainte de a-şi trage şapca de la Yankees pe ochi şi de a se lăsa pe spate.

— Mie nu.

Se îndreptară spre East Winds, unde fură întâmpinaţi, la poartă, de doi agenţi FBI. Îşi arătară legitimaţiile şi li se permise să intre. După tentativa de ucidere a lui Billy Canfield cu ajutorul celularului care explodase, Biroul era prezent la faţa locului în toată splendoarea. Îndreptându-

se către ieşire, camioneta brigăzii de genişti a FBI-ului trecu pe lângă ei, transportând, fără îndoială, şi cea mai neînsemnată probă pe care o găsiseră scotocind printre resturi. Web era sigur că agenţii federali interogau tot personalul fermei care ar fi putut avea o cât de vagă legătură cu cel de la care ar fi putut proveni telefonul. Mai avea şi certitudinea că Billy Canfield era cel puţin îngrozit de toate acele activităţi. Dar măcar îi salvase viaţa. Asta le deschisese porţile fermei.

Abia îşi încheiase gândul, când un cal şi călăreţul său îi apărură în raza vizuală. Calul era un pursânge voinic, cu părul lucios, un amalgam perfect de muşchi puternici, tendoane şi oase, toate acestea mişcându-se graţios şi dând dovadă de o sincronizare care îl făcea să pară mai degrabă o maşină decât o creatură însufleţită. Web călărise de vreo câteva ori, fără ca asta să fi devenit o obişnuinţă, dar, chiar şi aşa, trebuia să admită că merita să priveşti un asemenea animal. Călăreţul purta pantaloni bufanţi de călărie, de culoare maro, cizme negre, înalte şi lustruite, şi un pulover de bumbac, albastru-deschis. Casca neagră nu reuşea să-i acopere în întregime părul lung şi blond.

Web lăsă geamul în jos când femeia îşi aduse calul lângă maşină.

— Sunt Gwen Canfield. Dumneata trebuie să fii Web.

— Da, eu sunt. El e Paul Romano. Ţi s-a povestit despre aranjamentul nostru?

— Da. Soţul meu m-a rugat să vă arăt unde veţi sta, zise Gwen.

Îşi scoase casca şi îşi dădu pe spate părul blond, care îi căzu pe umeri.

— Iapa e o frumuseţe, spuse Web, cu ochii la cal.

— E armăsar.

— Îmi cer scuze, nu i-am verificat echipamentul. N-am vrut să creez o situaţie jenantă.

Ea bătu grumazul calului cu palma.

– Noi nu ne sinchisim de asta, Baron, nu-i aşa? Suntem siguri de bărbăţia noastră, nu?

— Ar trebui să fim, cu toţii, la fel de norocoşi.

Gwen se aşează mai bine în mica şa englezească de călărie, ţinând strâns în mână bucla dublă a frâului, şi îşi roti ochii în jur.

— Billy mi-a povestit ce s-a întâmplat în Rover. Vreau să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut. Presupun că el a omis asta.

— Nu mi-am făcut decât datoria.

Nu o mai întâlnise niciodată pe Gwen, dar alţi membri ai HRT-ului, care luaseră parte la procesul din Richmond, i-o descriseseră ca fiind ultrasensibilă şi emotivă. Femeia din faţa lui era foarte calmă şi, într-un fel, chiar indiferentă; vorbise pe un ton potolit, în ciuda faptului că rostise cuvinte de mulţumire. Poate că procesul de atunci îi consumase toate emoţiile.

Web văzuse pozele pe care reporterii i le făcuseră lui Gwen Canfield la tribunal. Spre deosebire de soţul ei, ea îmbătrânise frumos. Trebuia să aibă, socoti el, treizeci şi cinci până-n patruzeci de ani. Părul ei blond era tot lung. Chipul era al unei femei cu zece ani mai tinere, avea rotunjimi la care bărbaţii se uitau cu plăcere şi sânii ei nu puteau da greş când era vorba să atragă privirile. Trăsăturile îi erau fermecătoare, pometii înalţi şi buzele pline. Dacă ar fi fost actriţă, camera de filmare s-ar fi îndrăgostit de ea. Era înaltă şi se ţinea foarte dreaptă. Postura călăreţului, presupuse Web.

— Mergem la casa trăsurilor. E drept înainte, pe drumul ăsta.

Gwen îl întoarse pe Baron; îl lovi cu cizmele în coaste şi scoase un strigăt puternic, de neînţeles pentru Web, dar care, în graiul cailor, trebuie să fi însemnat să fugă de mama focului, fiindcă exact asta făcu bătrânul Baron. Calul

şi călăreaţa zburau în josul drumului. Apoi Gwen se aplecă înainte, făcându-se una cu Baron când acesta se ridică de la pământ, făcând o săritură de un metru pe deasupra gardului – o breşă în acesta permitea trecerea cailor şi a călăreţilor –, aterizând într-unul dintre padocuri şi continuând să galopeze fără să facă niciun pas greşit. Sau fără să pună greşit nicio copită. Web apăsă claxonul în ritmul unor aplauze, iar Gwen îşi flutură mâna fără să privească înapoi.

Casa trăsurilor era, după cum se dovedi, clădirea cu ferestre mari, în stil palladian şi cu morişcă de vânt coclită, pe care Web o văzuse mai înainte. Gwen descălecă şi îl priponi pe Baron de un stâlp. În timp ce îşi descărcau lucrurile din maşină, Web îi făcu semn lui Romano să nu-şi despacheteze armele în faţa femeii.

Apoi cercetă amplasarea casei trăsurilor faţă de vilă, pe care abia dacă o putea zări în josul drumului mărginit de copaci. Se întoarse către Gwen.

— Nu vreau să sune a ingratitudine, dar n-ar fi posibil să stăm în vilă? Dacă se întâmplă ceva, s-ar putea să ne ia cam prea mult timp până să ajungem la voi.

— Billy a spus casa trăsurilor. Dacă asta ţi se pare o problemă, va trebui să discuţi cu el.

„Păi, cred că voi fi nevoit s-o fac”, îşi zise Web.

— Îmi pare rău pentru toate astea, doamnă Canfield, îi spuse femeii. Nu ar fi trebuit să treci din nou prin aşa ceva.

— Am încetat să mai cred că viaţa e dreaptă. Se uită la el cu mai multă atenţie. Scuză-mă, Billy spunea că te cunoaştem, dar eu nu-mi amintesc de unde.

— Am făcut parte din Brigada de Salvare a Ostaticilor care a fost la şcoală în ziua aceea.

Pentru o clipă, ea îşi plecă ochii.

— Înţeleg. Şi acum omul acela e din nou liber. Cel care l-a ucis pe David.

— Da, din nefericire. Dar să sperăm că nu pentru multă vreme.

— Ar fi trebuit condamnat la moarte.

— Nu te contrazic, doamnă Canfield.

— Spune-mi Gwen. Nu prea ne formalizam pe aici.

— OK, Gwen. Şi tu poţi să ne spui Web şi Paulie. Dar suntem aici ca să avem certitudinea că tu şi soţul tău sunteţi în siguranţă.

Ea îi aruncă o privire.

— Web, eu nu m-am mai simţit în siguranţă de ani de zile. Şi nu cred că, acum, lucrurile or să se schimbe.

Îi conduse înăuntru. Parterul casei trăsurilor era plin cu maşini de epocă, restaurate. Web se uită la Romano, care avea microbul maşinilor, şi se gândi că partenerul său era pe punctul de a face un infarct.

— Billy le colecţionează, le explică Gwen. Cred că putem spune că aici e micul lui muzeu particular.

— Ia te uită, exclamă Romano, ăsta e un Stutz Bearcat cu volanul pe partea dreaptă. Se plimbă prin încăpere în culmea încântării, ca un băieţel la Baseball Hall of Fame. Şi ăsta e un Lincoln Lebaron din 1939. Nu au fost fabricate decât nouă exemplare. Se duse în grabă în colţul opus şi se opri ca trăsnit. Web, ăsta, ăsta e un Duesenberg SSJ Speedster din 1936. Se uită la Gwen. Mă înşel eu, sau nu au fost construite decât două exemplare, unul pentru Clark Gable şi unul pentru Gary Cooper? Te rog, spune-mi că nu greşesc.

Ea dădu din cap, în semn de aprobare.

— Te pricepi la maşini. Asta e a lui Cooper.

Romano se uită la Web, părând că era gata să leşine.

— Asta e superbă, zise Romano. Se întoarse către femeie. Gwen, vreau să ştii că mă simt cu adevărat onorat fiindcă mă aflu sub acelaşi acoperiş cu aceste maşini legendare.

Web se gândi că urma să i se facă rău de la stomac.

Gwen se uită la Web şi clătină din cap, cu un zâmbet subţire în colţul buzelor.

— Bărbaţii şi jucăriile lor. Şi tu ai jucării, Web?

— Nu tocmai. N-am avut nici când eram copil.

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi spuse:

— La etaj sunt două dormitoare, fiecare cu camera lui de baie. O bucătărie plină cu de toate şi o camera de zi. În epoca colonială, aici era casa trăsurilor de pe moşie. E o proprietate istorică. În 1940, proprietarul de atunci a amenajat clădirea asta ca pe o unitate de pompieri. Când a cumpărat locul, Billy a reconfigurat-o ca pe o casă de oaspeţi, cu toate că în vilă avem douăzeci de dormitoare, iar eu am fost întotdeauna de părere că o casă de oaspeţi e oarecum de prisos.

— Douăzeci de dormitoare! făcu Romano.

— Te înţeleg, spuse Gwen. Am copilărit la o fermă de lângă Louisville. Aveam două dormitoare pentru şapte oameni.

— Din câte-mi aduc aminte, Billy n-a dus niciodată lipsă de bani.

— Transportul de mărfuri nu e o afacere simplă, dar el s-a descurcat.

— Se plângea că ferma îi suge fiecare bănuţ, comentă Romano dar maşinile astea nu sunt ieftine.

Gwen zâmbi cu adevărat pentru prima dată, iar Web se pomeni zâmbindu-i la rândul lui.

— O să vă daţi foarte repede seama că lui Billy Canfield îi place să se plângă. În legătură cu orice. Dar mai ales când e vorba de bani. Sunt sigură că v-a povestit că ne-am îngropat până şi ultimul cent în locul ăsta şi chiar am făcut-o. Dar probabil că nu v-a spus că primul mânz pe care l-am vândut a câştigat derbiul din Kentucky şi a ieşit pe locul trei la Preakness.

— Cum se numeşte calul?

— Regele David, zise ea, cu voce scăzută. Noi nu am

primit niciun procent din premiu, dar asta ne-a adus în centrul atenţiei şi avem iapa care l-a fătat pe Rege. Armăsarul de prăsilă la care am dus-o nu era deloc grozav, ceea ce înseamnă că pedigriul iepei a avut o mare importanţă pentru calităţile Regelui David.

— Pare să fie adevărat, dacă ţinem cont că femela duce tot greul, spuse Web.

Gwen îi azvârli o privire.

— Îmi place cum vezi lucrurile. Aşadar, dată fiind reputaţia pe care ne-a creat-o King, toată lumea din ţara asta care ştie câte ceva despre creşterea cailor a auzit de East Winds şi, în general, caii noştri se vând la un preţ bun. Avem aici câţiva câştigători de curse, Iar preţurile armăsarilor de prăsilă sunt impresionante. Mai presus de toate, în ultimii doi ani, am avut un număr mare de noateni[28] şi ţinem lucrurile din scurt. Să nu mă înţelegeţi greşit, întreţinerea unei ferme de reproducere a animalelor este extrem de costisitoare. Dar, în aceeaşi măsură în care Billy se plânge, eu cred că va fi OK.

— Ne bucurăm să aflăm asta, zise Web. Presupun că v-aţi stabilit aici la puţin timp după proces.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, spuse ea repede, sunaţi la vilă şi se rezolvă. Numărul e pe peretele de lângă telefonul de la etaj.

Plecă înainte ca ei să fi apucat să-i mulţumească.

Urcară la etaj şi aruncară o privire. Mobilierul era, în întregime, vechi şi de bună calitate, fiind amplasat cu rafinament şi cu eleganţă, şi Web nu se îndoia că totul purta, din plin, amprenta lui Gwen Canfield. Billy Canfield nu părea să fie genul preocupat de amenajările interioare.

— Omule, aşa casă mai zic şi eu, făcu Romano.

— Mda, o casă care e la mare distanţă de oamenii pe care se presupune că trebuie să-i protejăm, iar asta nu-mi place.

---

28 Mânz în vârstă de şase luni până la trei ani

— Atunci sună-l pe Bates, ca să-i telefoneze el lui Canfield, pe urmă n-au decât să zbiere unul la altul. Nu suntem altceva decât nişte infanterişti şi facem ce ni se spune.

— Ei, ce zici de Gwen Canfield?

— Pare destul de cumsecade. Şi e o adevărată frumuseţe. O doamnă. Canfield e un tip norocos.

— Să nu-ţi vină vreo idee, Paulie.

— Da, ca şi cum Angie m-ar lăsa să trăiesc ca să mă bucur de asta.

— Despachetează-ţi lucrurile şi hai să ne facem rondul. Vreau să mă pun de acord cu Canfield. Dacă urmează să-l protejăm, măcar să fim lângă el. Şi probabil că va trebui s-o facem cu schimbul, Paulie, aşa că o să dormim pe rând.

— Ei, exact ca în vremurile bune de demult, când eram lunetişti.

— Da, ca în vremurile noastre bune de demult, cu excepţia faptului că tu sforăiai ca un tren de marfă.

— Nu mai sforăi; m-a vindecat Angie.

— Cum a reuşit?

— Web, n-am niciun chef să intru în amănunte.

Ieşiră din clădire şi dădură nas în nas cu Bates.

— Aţi avut noroc cu bomba? se interesă Web.

— După câte mi-au spus specialiştii, e un dispozitiv destul de sofisticat. Am discutat cu toţi cei care ar fi putut să ştie ceva, dar, până acum, n-am aflat nimic. Însă telefonul ăla n-avea cum să ajungă singur acolo.

— Aşa că ar putea fi cineva din interior. Poate un membru al Frăţiei Libertăţii aflat pe teritoriul fermei? adăugă Web.

Părând foarte îngrijorat, Bates încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Îşi recrutează oamenii chiar din zone ca asta. Albi de la ţară, cărora le plac armele, şi pământul, şi vechile obiceiuri, şi care au o mare greutate pe umeri pentru că

văd lumea schimbându-se prea repede şi pentru că ei nu mai sunt în frunte.

— Aţi aflat ce mai învârtesc fraţii liberi din sudul Virginiei?

— Avem oameni care îi supraveghează, dar, până acum, n-au observat nimic. S-ar putea să se fi dat la fund după toată tărăşenia asta. Ar fi o chestie deşteaptă. Iar ei nu sunt tâmpiţi. Probabil că ştiu că sunt suspectaţi şi că-i urmărim. Nu ne trebuie decât o verigă de legătură ca să ajungem la ei.

— Unde e Canfield? Nu-mi place să-i pierd din vedere pe cei pe care se presupune că îi protejez.

— Şi Gwen are nevoie de protecţie, spuse Bates. A primit aceleaşi ameninţări cu moartea ca soţul ei.

Web căzu pe gânduri.

— Păi, eu şi Paulie am putea să ne despărţim, dar ar fi bine dacă am avea mai mulţi oameni. East Winds pare o fermă destul de întinsă.

— De fapt, are două mii de acri şi şaizeci şi opt de clădiri. Am discutat cu Canfield despre asta şi mi-a spus că, dacă am de gând să aduc aici mai mulţi tipi, o să ne mai vedem la tribunal şi pe urmă în iad şi iau de bun ce zice tipul ăsta. Aşa că totul depinde doar de voi doi, dar, ţine minte, Web, noi n-o să fim prea departe.

— Contez pe asta, Perce…

— A, Web?

— Da?

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa.

Îl găsiră pe Billy Canfield la centrul ecvestru, examinând piciorul unui armăsar, în timp ce Nemo Strait şi doi tineri îmbrăcaţi în haine de călărie se uitau la el.

— Mai bine cheamă veterinarul, îi spuse Canfield unuia dintre tineri, ar putea fi doar o luxaţie, dar e posibil şi să fie o fractură. Sper al dracului de mult să nu fie. În timp ce

omul se îndepărta, strigă în urma lui: Şi spune-i afurisitului de potcovar că, dacă nu aduce potcoave mai bune, schimb prăvălia. Avem un stoc de potcoave uşoare, iar cele încleiate sunt al naibii de bune pentru treaba asta şi nici măcar nu e nevoie să le care.

— Da, domnule.

Canfield bătu calul pe crupă, se şterse pe mâini şi se îndreptă către agenţii HRT.

— Potcovar? întrebă Romano.

— Cel care se ocupă de potcoavele cailor, răspunse Canfield. Un fierar ridicat în slăvi. Pe vremuri, fermele de cai aveau unul angajat permanent. Acum vin pe aici o dată pe săptămână, cu camioneta, cu o instalaţie de forjare, cu nicovala, cu ciocanul şi cu potcoave gata ştanţate în remorcă şi îşi fac treaba. Costă scump, dar cine altul ar vrea să se ocupe de asta? E muncă grea, lucrezi la temperaturi ridicate şi e periculos, cu toţi caii ăştia nebuni care încearcă să-ţi zboare creierii cu copita.

— Ce sunt potcoavele încleiate despre care vorbeaţi? se interesă Web.

Îi răspunse Strait:

— Uneori, părţile laterale ale copitelor se subţiază prea tare, nu mai au grosimea necesară pentru caiele şi se sfărâmă, mai ales la caii importaţi din Europa, din cauza diferenţelor de climă şi de sol; copitele lor devin fragile. Pentru potcoavele uşoare nu e nevoie de caiele, sunt ca un săculeţ care se pune peste copite. Rezistă două luni dacă sunt puse ca lumea. Iar cele încleiate sunt exact ceea ce sugerează numele lor. Potcoave lipite cu clei, fără caiele.

— Se pare că sunt foarte multe de învăţat despre toată afacerea asta.

— Ei, eu învăţ întotdeauna cu uşurinţă, spuse Billy, aruncându-i o privire lui Strait. Apoi se uită spre Bates. Aţi încheiat discuţiile cu băieţii mei? Eu am o fermă de condus.

— Plecăm cât se poate de repede.

Canfield se întoarse către Web şi arătă spre Bates.

— Mi-a povestit despre crimele în care s-au folosit de celulare şi tot restul. Dar, chiar şi aşa, reacţia ta a fost foarte rapidă.

— Şi eu învăţ cu uşurinţă, zise Web.

Canfield îl privi plin de curiozitate.

— Ei, şi care-i următorul lucru despre care-ai vrea să înveţi?

— East Winds. Vreau s-o cercetez centimetru cu centimetru.

— Trebuie s-o chemăm pe Gwen pentru asta. Eu am treburi de care trebuie să mă ocup personal.

Web se uită la Romano.

— Paulie o să te însoţească.

Canfield arăta ca şi cum ar fi fost gata să-şi iasă din fire, dar, apoi, păru să bată în retragere.

— Foarte bine. Se întoarse spre Romano. Paul, cum te simţi când eşti călare?

Romano tresări, clipi şi se uită la Web, apoi la Canfield.

— N-am călărit niciodată.

Canfield luă pe agentul HRT pe după umeri şi zâmbi.

— Ei, sper că înveţi cu tot atâta uşurinţă ca partenerul tău.

CAPITOLUL 31

Gwen era, cu Baron, la centrul ecvestru, când soţul ei o rugă să-i arate lui Web locurile. Ea îl conduse pe acesta din urmă la grajduri.

— Cel mai bun mod de a inspecta ferma e să o faci din şa. Ştii să călăreşti? îl întrebă.

— Puţin. E sigur că nu sunt un călăreţ de talia ta.

— În cazul ăsta, am un cal numai bun pentru tine.

Boo, îi explică Gwen, aparţinea rasei Trakehner, o rasă germană de cai aprigi, foarte buni de luptă, obţinuţi prin încrucişarea unei rase arabe de cai iuţi, impetuoşi, cu cai de tracţiune, impasibili şi calmi, buni pentru munca grea. Animalul cântărea în jur de şapte sute cincizeci de kilograme, era înalt de aproape un metru optzeci şi, în timp ce stăteau alături de el, în grajd, se uita la Web de parcă ar fi vrut să-i muşte o bucată din ţeastă.

— Boo e un cal foarte potrivit pentru dresaj, dar acum şi-a terminat treaba şi nu-i place să facă prea multă mişcare. Se îngraşă şi e fericit. Eu îi spun „bătrânul morocănos” pentru că, în mare măsură, cam asta şi este. Dar, în adâncul sufletului lui, e o dulceaţă şi e şi foarte maleabil. Poţi să-l călăreşti cu şa englezească sau cu şa western.

— Da, nu mă-ndoiesc, spuse Web, privind ţintă în sus, spre animal.

Boo nu părea câtuşi de puţin fericit fiindcă Web pătrunsese pe teritoriul lui.

Gwen puse suportul pătrat pentru şa pe spatele calului, peste care aşeza apoi, cu ajutorul lui Web, şaua grea, în stil western.

— Acum uită-te cu atenţie în timp ce strâng chingile şeii şi o să vezi că-şi ţine respiraţia şi-şi umflă burta.

Web se uită, fascinat, la calul care făcu întocmai.

— Când tu crezi că ai strâns-o bine, el expiră şi chingile se slăbesc. Pe urmă încerci să încaleci şi şaua îi alunecă pe greabăn. Calul se alege cu distracţia, iar călăreţul, cu câteva vânătăi.

— E interesant să afli că necuvântătoarele sunt atât de deştepte, zise Web.

Gwen îi arătă lui Web cum să transforme nişte curele într-un căpăstru cum să-l facă pe cel din urmă să alunece peste capul lui Boo, cum să-l aşeze corect şi cum să-l fixeze. Scoaseră calul afară şi îl conduseră către un postament de piatră.

Web îşi puse apărătorile de piele pe care i le dăduse Gwen pentru ca şaua să nu i se frece de picioare şi pentru ca strânsoarea acestora să fie mai fermă, se urcă pe postament şi apoi în spinarea lui Boo, care nu făcea altceva decât să aştepte, răbdător.

— Ei, cum ţi se pare? întrebă Gwen.

— E cale lungă până jos.

Ea îi observă pistolul din toc.

— Trebuie să iei arma cu tine?

— Da, spuse el hotărât.

Intrară în manej şi Gwen conduse calul şi călăreţul în jurul acestuia. Apoi îi arătă lui Web cum să strângă din frâu ca să frâneze, cum să întoarcă animalul, ce sunete să folosească şi cum să-şi modifice apăsarea picioarelor ca să-l facă să pornească sau să se oprească.

— Boo a umblat prin toată ferma, aşa că, dacă-i dai frâu liber, te duce acolo unde trebuie să te ducă. E foarte simplu.

În timp ce se ocupau de Boo, unul dintre angajaţii fermei îl aduse pe Baron. Ea încălecă.

— Ei, Boo e patriarhul ţinutului, iar el şi Baron n-au mai fost niciodată scoşi la plimbare împreună. Aşa că Boo s-ar putea să încerce să-şi afirme supremaţia asupra lui Baron,

ca să-i arate cine-i şeful.

— Se poartă ca nişte tipi cu prea mult testosteron, îşi dădu Web cu părerea.

Gwen îi aruncă o privire stranie.

— Web, Boo e emasculat.

Neînţelegând, Web îşi întoarse spre ea chipul lipsit de expresie.

— Dacă ar fi om, am spune că e eunuc.

— Bietul Boo.

Cei doi cai părură să renunţe la râcă, stabilind un armistiţiu, şi Web o urmări cu privirea pe Gwen, care îşi scoase din buzunarul de la spate o staţie de radio Motorola portabilă şi o deschise.

— Pentru cazul că e vreo problemă, spuse ea.

— E bine să păstrăm legătura, zise Web. Şi eu mi-am luat celularul.

— După ceea ce i s-a întâmplat azi lui Billy, nu garantez că voi mai folosi vreodată unul, ripostă ea.

Web îşi coborî ochii spre mobil şi începu să se simtă cuprins de îndoieli.

Dădură pinteni cailor şi porniră, fiind urmăriţi de un câine auriu, de aport, pe nume Opie, şi de un altul, mic şi îndesat, căruia Gwen îi spunea Tuff.

— Şi Strait are un câine care se învârte pe aici, făcu ea. Îi zice Pacoste Bătrână şi numele i se potriveşte, fiindcă nu-i bun decât să ne facă necazuri.

Cerul era senin şi, în vreme ce urcau şi coborau dealurile joase pe care se afla ferma, Web avea impresia că putea să desluşească, aproape în întregime, drumul spre Charlottesville. Boo se mulţumea să meargă în urma lui Baron şi păstra o pace demnă, fără ca Web să facă vreo sforţare.

Gwen îl struni pe Baron, oprindu-l. Web îl lăsă pe Boo în repaus, alături de ea.

— Aşa cum îţi spuneam, East Winds există de foarte

multă vreme. Pe la anii 1600, regele Angliei i-a donat lordului Culpeper un teren de câteva milioane de acri. Unul dintre descendenţii acestuia a înzestrat-o pe fiica sa mai mare, căsătorită cu un bărbat pe nume Adam Rolfe, cu o mie de acri. Construcţia părţii centrale a casei a fost începută în 1765 şi a fost terminată în 1781, de Rolfe, care era expert în construcţii şi negustor. Ai văzut exteriorul vilei? Web încuviinţă dând din cap. Ei bine, a fost construită în stil georgian. Iar părţile sculptate, mai ales denticulele de pe cornişă, sunt unele dintre cele mai reuşite pe care le-am văzut vreodată.

— Stil georgian, aşa am presupus şi eu.

Web minţea; n-ar fi recunoscut stilul georgian nici dacă ar fi sărit la el, muşcându-l cu denticulele de pe cornişă.

— Proprietatea a rămas în familia Rolfe până la începutul secolului douăzeci. La data aceea, era o adevărată plantaţie, de pe care se obţineau recolte de tutun, soia, cânepă şi altele de acelaşi tip.

— Şi presupun că munca o făceau sclavii, zise Web. Cel puţin până la sfârşitul Războiului Civil.

— Nu, pentru că plantaţia era destul de aproape de Washington pentru ca proprietarii săi să fie simpatizanţi ai Nordului. De fapt, East Winds se afla pe traseul sclavilor fugari.

În 1910, continuă Gwen, proprietatea a fost vândută cuiva care nu făcea parte din familie. A trecut prin mai multe mâini până când, la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, a fost cumpărată de Walter Sennick. Acesta era inventator şi a strâns o avere imensă vânzându-le producătorilor de automobile ideile sale. A transformat East Winds într-un orăşel de sine stătător şi, în epoca sa de glorie, aici lucrau trei sute de angajaţi cu normă întreagă. Exista şi un magazin al companiei, o centrală telefonică, o unitate de pompieri şi altele de genul ăsta.

— Cum s-ar zice, n-aveai pentru ce să pleci în lume.

În timp ce Gwen vorbise, Web studiase terenul, întrebându-se de unde ar fi putut veni posibilele atacuri şi cum era mai bine să se apere împotriva lor. Totuşi, dacă în interior se strecurase un spion, o asemenea strategie era inutilă. Calul troian era, şi acum, la fel de eficient cum fusese cu mii de ani în urmă.

Gwen dădu din cap.

— Acum avem, în total, şaizeci şi opt de clădiri şi patruzeci şi cinci de kilometri de gard înconjurător. Nouăsprezece padocuri. Cincisprezece angajaţi cu normă întreagă. Mai avem şi culturi de plante – mai ales cereale – cu toate că principala noastră preocupare este creşterea cailor din rasa Thoroughbred. La anul vom avea douăzeci şi doi de mânji. Şi, peste foarte puţin timp, o să putem scoate la vânzare foarte mulţi noateni. Totul e foarte interesant.

Continuară să călărească şi ajunseră curând la un curs de apă cu maluri înalte. Când intrară în mâl, Gwen îl învăţă pe Web cum să-i permită calului să-şi potrivească singur pasul. Îl puse să se lase foarte mult pe spate, astfel încât capul aproape că i se sprijinea pe crupa calului când acesta începu să coboare malul. Apoi îl sfătui să se lipească cu totul de grumazul lui Boo şi să se ţină strâns de coama lui când urcă pe malul din partea opusă. Pentru Web, traversarea apei fu un succes, care îi aduse laudele lui Gwen.

Trecură de o clădire veche, din piatră şi lemn, despre care Gwen îi spuse că era un spital din epoca Războiului Civil pe care se gândeau s-o transforme în muzeu.

— Am restaurat-o, am instalat aer condiţionat şi încălzire centrală şi are o bucătărie şi un dormitor, deci custodele ar putea locui chiar aici, îi povesti. Înăuntru există şi o masă de operaţie şi instrumente chirurgicale din vremea respectivă.

— Din câte ştiu eu, un soldat din Războiul Civil s-ar fi

putut alege în orice zi cu un glonţ şi cu o excursie la spital.

Călăriră pe lângă o magazie-hambar veche de două sute de ani, numită astfel pentru că avea două nivele şi era construită pe o pantă atât de abruptă, încât existau două intrări, pe nivele diferite. Tot acolo era şi un manej, în care se desfăşurau activităţile legate de dresaj. Dresajul, îi explică Gwen, consta în executarea unor anumiţi paşi şi a unor anumite mişcări ale calului şi călăreţului, aşa cum erau şi celei de la patinajul cu figuri. Trecură pe lângă un turn înalt de lemn, cu temelia de piatră, despre care Gwen îi relată că era folosit atât pentru observarea incendiilor, cât şi pentru cursele de cai care se desfăşuraseră acolo cu un secol înainte.

Web cercetă locul şi împrejurimile. Ca fost lunetist, aflat întotdeauna în căutarea unei poziţii favorabile, constată că turnul ar fi fost, fără nicio îndoială, un punct de observare excelent, numai că nu avea destui oameni ca să-l poată utiliza aşa cum ar fi trebuit.

Ajunseră la o clădire cu două etaje, pe care Gwen o identifică drept casa administratorului fermei.

— Nemo Strait pare să vă fie de un real folos.

— Are experienţă, ştie foarte bine ce face şi a adus cu el o întreagă echipă de muncitori selecţionaţi cu grijă, ceea ce a reprezentat un atu în plus.

Lui Web i se păru că Gwen spusese asta cu foarte puţin interes.

Cercetară punctele de intrare şi de ieşire de pe terenul din partea din spate a fermei şi Web îşi notă totul în minte. La un moment dat, o căprioară ţâşni dintre copaci, iar Opie şi Tuff se luară după ea. Niciunul dintre cai nu reacţionă, deşi Web fu atât de surprins de căprioara care fulgeră prin faţa lui, încât era gata să cadă de pe Boo.

Gwen îl conduse apoi într-o mică vâlcea umbrită de copaci. Web putea auzi apa care curgea în apropiere şi fu surprins când, după o curbă scurtă, zări o clădire mică,

fără pereţi, vopsită în alb, cu acoperişul din şindrilă de cedru, pe care o luă drept un chioşc înainte de a-i vedea crucea din vârf şi micul altar în care se aflau o pernă pentru îngenunchere şi o mică statuie al lui Iisus pe cruce.

Se uită la Gwen, aşteptând o explicaţie.

— E capela mea, presupun că aşa ai numi-o. Sunt catolică. Tata era preot de mir şi doi dintre unchii mei sunt preoţi. Pentru mine, religia e foarte importantă.

— Deci tu ai pus să fie construită?

— Da, pentru fiul meu. Vin să mă rog aici în fiecare zi, pe ploaie sau pe arşiţă. Te deranjează?

— Nu, te rog.

— Eşti credincios?

— Cred că da, în felul meu, răspunse Web, vag.

— Eu am fost, de fapt, mult mai credincioasă decât sunt acum. Am încercat să înţeleg cum a fost posibil ca ceea ce s-a petrecut să i se întâmple cuiva atât de neprihănit. N-am reuşit niciodată să găsesc un răspuns.

Descălecă, intră în capelă, se închină, îşi scoase rozariul din buzunar, apoi îngenunche şi începu să se roage, în timp ce Web o privea în tăcere.

După câteva minute, se ridică şi i se alătură.

Îşi continuară drumul şi, într-un târziu, ajunseră la o clădire de mari dimensiuni care, fără niciun dubiu, fusese părăsită de mai multă vreme.

— Vechea Casă a Maimuţelor, spuse Gwen. A fost construită de Sennick, care ţinea aici tot felul de cimpanzei, babuini, chiar şi gorile. De ce, nu ştiu. Se povesteşte că, atunci când unul dintre animale scăpa din cuşcă, era hăituit printre copaci, cu puşca, de ţărănoii amatori de bere din împrejurimi, care, oricum, nu voiau să aibă maimuţe în preajmă. De aceea au numit pădurea dimprejur jungla maimuţelor. Când mă gândesc la bietele animale împuşcate de o hoardă de idioţi beţi, mi se face rău.

Descălecară şi intrară în clădire. Web putea vedea prin acoperişul în care trecerea timpului şi stihiile croiseră găuri largi. Cuştile vechi, ruginite şi sfărâmate, continuau să fie aliniate de-a lungul pereţilor şi existau o serie de şanţuri, probabil pentru a colecta dejecţiile animalelor şi alte lucruri dezgustătoare. Gunoaie şi resturi sfărâmate de maşinării vechi zăceau pe podeaua de beton, alături de crengi de copac şi de frunze putrede. Rădăcinile copacilor se încastraseră în pereţii exteriori şi mai exista şi ceva care părea să fie o platformă de încărcare. Web încercă să-şi imagineze de ce şi-ar fi dorit un inventator de accesorii auto un cârd de maimuţe. Niciuna dintre teoriile lui nu era plăcută. Nu se putea gândi decât la animale prinse în chingi de tărgi, la cabluri electrice care captau fulgerele şi la bătrânul Sennick, înveşmântat ca un chirurg pregătit să supună unor mârşăvii maimuţele înspăimântate. Locul degaja un sentiment distinct de tristeţe, de deznădejde şi chiar de moarte; Web se bucură să-l părăsească.

Îşi continuară drumul călare şi Gwen, îndatoritoare, îi atrase atenţia asupra tuturor clădirilor şi îi relată istoria fiecăreia, până când lui Web începu să-i vină greu să memoreze totul. Fu foarte surprins când se uită la ceas şi văzu că trecuseră trei ore.

— Probabil că ar trebui să ne întoarcem, spuse Gwen. Pentru primul tău drum călare, trei ore e chiar prea mult. O să descoperi că te doare câte ceva.

— Mă simt bine, zise Web. Mi-a făcut într-adevăr plăcere.

Plimbarea călare fusese paşnică, liniştită şi relaxantă, reprezentând tot ceea ce, practic, nu mai experimentase în toată viaţa lui. Totuşi, când ajunseră înapoi, la centrul ecvestru, şi descălecă de pe Boo, constată, cu uimire, că picioarele şi spatele îi erau atât de înţepenite încât abia reuşi să se ţină drept după ce atinse pământul. Gwen dădu din cap şi zâmbi mânzeşte:

— Mâine o să te doară o altă parte a corpului.

Web îşi freca deja fesele.

— *Simt* ce vrei să zici.

Doi dintre angajaţii fermei veniră să ia caii. Gwen îi spuse că aveau să le scoată harnaşamentul, să-i perie şi să-i spele. Asta era, de fapt, treaba călăreţului, explică ea. Te ajută să te apropii de animal.

— Tu ai grijă de cal şi calul are grijă de tine, zise.

— Ca şi cum ai avea un partener.

— Exact ca şi cum ai avea un partener. Gwen se uită spre micul birou din complex şi adăugă: Mă întorc într-un minut, Web, vreau să verific câteva lucruri.

După plecarea ei, Web începu să-şi desprindă apărătorile de piele de pe pantaloni.

— E prima dată când mergi mai mult călare?

Îşi ridică ochii şi îl văzu pe Nemo Strait îndreptându-se către el. Încă doi tipi cu şepci de baseball stăteau în cabina unei camionete care avea în partea din spate baloturi mari de fân. Îl urmăreau pe Web cu atenţie.

— Fir-ar să fie, cum ţi-ai dat seama?

Strait se apropie de Web şi se rezemă de piedestalul de piatră. Se uită în direcţia în care plecase Gwen.

— E o călăreaţă bună.

— Şi eu aş spune că este. Dar, până la urmă, ce ştiu eu?

— Totuşi, uneori forţează caii mai mult decât ar trebui.

Web îl privi cu curiozitate.

— Pare să-i iubească cu adevărat.

— Ei, poţi să iubeşti pe cineva şi totuşi să-l faci să sufere, nu-i aşa?

Web nu-şi imaginase că Strait îşi punea asemenea probleme. Crezuse că avea de-a face cu un om de Neanderthal, voinic şi nătâng, dar bărbatul de lângă el gândea şi poate era chiar un tip sensibil.

— Bănuiesc că ţi-ai petrecut mult timp în preajma cailor.

— Toată viaţa. Oamenii îşi închipuie că îi pot înţelege.

Nu pot. Trebuie să mergi în sensul curentului şi să nu faci niciodată greşeala de a-ţi închipui că-i stăpâneşti. Atunci poţi fi rănit.

— Formula pare să fie bună şi când e vorba de oameni.

Web observă că celălalt aproape că zâmbise. *Aproape.*

Strait aruncă o privire spre camioneta din care oamenii săi continuau să-i urmărească pe amândoi cu atenţie.

— Crezi într-adevăr că domnul Canfield ar putea fi în pericol?

— Nu sunt sută la sută sigur, dar e mai bine să te păzeşti decât să-ţi pară rău.

— E încăpăţânat, o pacoste bătrână, dar îl respectăm cu toţii. Nu şi-a moştenit averea, ca majoritatea tipilor din împrejurimi; a agonisit-o singur, cu sudoarea frunţii. Şi aşa ceva trebuie respectat.

— Da, trebuie. Ai cumva idee cum ar fi putut ajunge telefonul ăla în camioneta lui?

— M-am tot gândit la asta. Vezi, adevărul e că nimeni nu conduce camioneta aia în afară de el şi de doamna Canfield. Noi avem, toţi, maşinile noastre.

— Când s-a urcat în ea, nu era încuiată. Noaptea îşi ţin vehiculele în garaj?

— Au o mulţime de automobile şi de camionete, iar garajul casei are numai două nişe şi una din ele e plină cu provizii.

— Deci, mai ales în timpul nopţii, cineva ar fi putut intra în Rover ca să lase acolo telefonul şi probabil că nu l-ar fi văzut nimeni.

Strait se scărpină pe ceafă.

— Cred că da. Crede-mă, pe aici mulţi nu se ostenesc nici măcar să-şi încuie uşa casei.

— Păi, până se termină toată treaba asta, spune-le tuturor să încuie tot ce pot. Trebuie să înţelegeţi că pericolul poate veni de oriunde, din interior sau din afară.

Pentru o lungă clipă, Strait îl privi ţintă.

— Sunt ăia din Frăţia Libertăţii, am auzit de ei.

— Ştii pe cineva care ar putea fi membru, sau un fost membru?

— Nu, dar pot să întreb prin împrejurimi.

— Păi, dacă o faci, fă-o cu discreţie. Nu vrem să speriem pe nimeni.

— Aici câştigăm bine cu toţii, nu vrem să i se întâmple nimic familiei Canfield.

— Bun. Ar mai fi ceva ce crezi că ar trebui să ştiu?

— Uite ce e, dacă cineva de aici e amestecat, trebuie să-ţi fie clar că o fermă poate fi un loc cu adevărat periculos. Există tractoare mari, unelte ascuţite, rezervoare cu propan, aparatură de sudare, cai care-ţi pot zbura creierii cu copita dacă laşi garda jos, şerpi, râpe abrupte. Poţi fi ucis în multe moduri, lăsându-se impresia că a fost un accident.

— Într-adevăr, e bine să ştii asta. Mulţumesc, Nemo.

De fapt, Web nu ştia dacă fusese un sfat sau o ameninţare.

Strait scuipă în ţărână.

— Ei, dacă-i dai înainte cu călăria, s-ar putea să-l ajungi pe Roy Rogers cât ai clipi.

Gwen i se alătură din nou lui Web şi îi arătă centrul ecvestru, în total, erau unsprezece clădiri.

Se opriră mai întâi la grajdul mânjilor. Gwen îi arătă că era prevăzut cu un circuit închis de televiziune, pentru ţinerea sub observaţie a iepelor gestante. Podeaua era acoperită cu preşuri de cauciuc şi cu un strat de paie, care nu permitea să se ridice praful.

— Ne punem, realmente, foarte mari speranţe în mânjii de anul viitor. Avem mai multe iepe care au fost însămânţate în Kentucky, de armăsari cu un pedigri remarcabil.

— Cam cât costă treaba asta?

— Poate ajunge la o sumă din şase cifre pentru o ejaculare.

— Asta e o partidă de sex costisitoare.

— Bineînţeles că plata implică îndeplinirea unui set de condiţii, cea mai importantă fiind ca mânzul să fie născut viu, să se poată ţine pe picioare şi să poată suge. Dar un noaten care arată superb şi descinde dintr-o rasă de succes îţi poate aduce un câştig imens. Totuşi, e o afacere foarte riscantă. Trebuie să ai în vedere toate împrejurările neprevăzute şi, chiar şi aşa, un simplu ghinion îţi poate reduce şansele la zero.

Web se gândi că asta se potrivea foarte bine şi pentru activitatea unui membru HRT.

— Da, după cum ne-a descris-o Billy, nu pare o afacere indicată pentru cei slabi de înger.

— Păi, se câştigă bani frumoşi, Web, dar eu nu o fac pentru asta. E vorba de satisfacţia pe care o ai când vezi un cal pe care l-ai crescut, hrănit şi antrenat, alergând ca fulgerul pe pistă; e cea mai frumoasă; maşina de curse perfectă. Şi când îl vezi pe linia de sosire, când priveşti acest animal cu adevărat nobil la parada câştigătorilor, atunci ştii că, cel puţin pentru câteva minute, în viaţa ta totul e perfect. Ei bine, nu există nimic altceva cu care să poţi compara acest sentiment.

Web se întrebă dacă creşterea cailor putuse să-i înlocuiască fiul pierdut. Dacă era aşa, se bucura pentru că Gwen Canfield descoperise în viaţa ei ceva care să o facă să se simtă bine.

— Bănuiesc că şi munca ta te face să te simţi la fel.

— Poate că a făcut-o cândva, răspunse el.

— Mai devreme, nu pusesem lucrurile cap la cap, zise ea. Nu ştiam că ai o legătură cu cele întâmplate acelor bărbaţi din Washington. Îmi pare foarte rău.

— Mulţumesc. De fapt, situaţia e deprimantă pe toată linia.

— N-am înţeles niciodată cum de-şi pot alege bărbaţii o astfel de ocupaţie.

— Păi, Gwen, cred că cel mai simplu mod de a privi lucrurile este să te gândeşti că ne-am ales meseria asta fiindcă în lume există oameni care ne-au obligat s-o facem.

— Oameni ca Ernest Free?

— Da, oameni ca el.

După ce terminară turul centrului, Gwen îl întrebă ce voise Strait.

— Mi-a dat câteva sfaturi prieteneşti, ca între vecini. Apropo, l-aţi preluat odată cu ferma sau l-aţi angajat?

— Billy l-a angajat. El şi echipa lui aveau referinţe bune. Se uită împrejur. Acum ce mai urmează?

— Ce-ai zice de vilă?

În timp ce se îndreptau către aceasta într-un jeep decapotabil, Web auzi un vâjâit deasupra capului şi îşi ridică ochii. Un elicopter de mici dimensiuni se apropia zburând jos şi repede. Trecu pe deasupra lor şi dispăru dincolo de vârfurile copacilor.

Web se uită la Gwen.

— Unde se duce?

Ea se încruntă.

— La ferma vecină. Southern Belle. Pe lângă helioport au şi un aerodrom. Când trece pe deasupra noastră, avionul lor cu reacţie ne sperie de moarte caii. Billy a discutat cu ei despre asta, dar continuă să facă tot ce-i taie capul.

— Cine sunt?

— Ce sunt ei e o întrebare mai potrivită – un fel de companie. Au tot o fermă de cai, dar una foarte bizară.

— Ce vrei să spui?

— Că au foarte puţini cai, iar angajaţii lor îmi fac impresia că nu ştiu care e diferenţa dintre un mânz şi o mânză. Dar presupun că există ceva pe care-l fac ca lumea. Casa de la Southern Belle e chiar mai mare decât a

noastră.

— Cred că au tot atât de multe clădiri ca voi.

— Da, deşi noi le-am preluat odată cu ferma. Ei au făcut o serie de construcţii noi, masive, aproape ca nişte depozite de mărfuri, deşi nu-mi dau seama ce pot stoca într-un spaţiu atât de mare. Au venit aici abia de doi ani şi jumătate.

— Deci aţi fost pe acolo?

— De două ori. O dată ca să fim sociabili, dar ei n-au fost. A doua oară ca să ne plângem de aeronava lor, care zboară atât de jos. N-am fost daţi afară, dar a fost jenant, chiar şi pentru Billy, cu toate că, de obicei, el e cel care îi face pe alţii să se simtă penibil.

Web se lăsă pe spate şi se gândi la cele auzite, chiar în timp ce privea în direcţia în care dispăruse elicopterul.

Avură nevoie de ceva timp, dar trecură în revistă vila, din pod şi până în pivniţă. Subsolul găzduia o sală de biliard, o pivniţă de vinuri şi un vestiar, în care îţi puteai schimba hainele cu un costum de baie. Piscina propriu-zisă avea nouă pe optsprezece metri şi, îi spuse Gwen, era construită în întregime din oţelul provenit dintr-o navă de luptă dezafectată din al Doilea Război Mondial. Pe acelaşi nivel existau o bucătărie cu o maşină de gătit Vulcan, având o hotă de crom care data din 1912, şi cu ascensor pentru transportul mâncării până în sufragerie, şi o spălătorie. În centrala termică, Web văzu două boilere McLain, care radiau căldura aburului, şi mai exista şi o încăpere care nu conţinea nimic altceva decât nişte lăzi de lemn pentru păstrarea lemnelor de foc; fiecare ladă avea o etichetă care specifica pentru ce cameră anume erau destinate lemnele.

Sufrageria de la parter avea capete de cerbi pe pereţi şi un candelabru din coarne de cerb. Bucătăria de aici avea dimensiuni impresionante, pereţi acoperiţi cu plăci de porţelan şi un dulap din argint veritabil. Mai existau trei

camere de baie şi diverse studiouri, salonaşe şi camere de primire şi o sală de gimnastică. La etajele superioare se aflau şaptesprezece camere de baie, douăzeci de dormitoare, o bibliotecă aparent fără sfârşit şi numeroase alte încăperi. Casa era într-adevăr enormă şi Web ştia că nu avea cum să garanteze că era în întregime sigură.

Când încheiau turul, Gwen privi în jur cu un aer melancolic.

— Am ajuns să îndrăgesc cu adevărat locul ăsta. Ştiu că e prea mare şi, pe alocuri, prea pompos, dar e şi foarte liniştitor, îţi dai seama?

— Cred că pot înţelege asta. Câţi angajaţi aveţi în casă?

— Păi, avem trei femei care vin să facă curăţenie, să spele rufe şi să se ocupe de diverse treburi, apoi pleacă, în afara cazului când avem o mulţime de oaspeţi la cină şi e nevoie să rămână ca să ne ajute. Toate locuiesc în împrejurimi.

— Cine găteşte?

— Eu. Gătitul e un alt lucru care îmi face plăcere. Avem şi un soi de om bun la toate. Arată de parcă ar avea un milion de ani, dar e doar din cauză că a dus o viaţă foarte grea. Vine aproape în fiecare zi. Nemo şi oamenii lui se ocupă de restul fermei. Caii de curse trebuie antrenaţi zilnic, aşa că am angajat şi călăreţi, trei femei tinere şi un bărbat. Locuiesc, cu toţii, la centrul ecvestru.

— Iar acolo există un sistem de alarmă. Când am intrat, am observat butonul.

— Nu l-am folosit niciodată.

— O să-l folosiţi acum.

Gwen nu făcu niciun comentariu. Îl conduse pe Web în ultima încăpere.

Dormitorul stăpânilor casei era mare, dar ciudat de sărăcăcios mobilat. Web mai observă şi că exista un pat şi în anticamera acestuia.

— Billy lucrează adesea până târziu şi nu vrea să mă

deranjeze când vine la culcare, îi explică Gwen. E, întotdeauna, foarte grijuliu în privinţa asta.

Dar felul în care arăta când o spuse îl făcu pe Web să creadă că nu era grijuliu câtuşi de puţin.

— Mulţi oameni văd doar partea dură a lui Billy, continuă ea, şi cred că n-au fost puţini cei care au privit căsătoria noastră cu scepticism. Cred că jumătate dintre ei au fost de părere că eu m-am măritat cu Billy pentru bani, iar cealaltă jumătate, că el s-a însurat cu o femeie mult prea tânără. Dar adevărul este că, pur şi simplu, ne potrivim unul cu altul. Ne bucurăm, fiecare, de compania celuilalt. Când am început să ne întâlnim, mama avea cancer la plămâni în ultimul stadiu, iar Billy a venit la azil în fiecare zi, vreme de patru luni. Şi nu stătea, pur şi simplu, acolo, uitându-se la mama mea muribundă. Îi aducea diverse lucruri, discuta cu ea, se contraziceau pe teme legate de politică şi de sport şi cred eu că o făcea să se simtă ca şi cum n-ar fi fost pe moarte. Ne-a ajutat, tuturor, să suportăm mai uşor totul, iar eu n-am să uit niciodată asta. Billy a avut o viaţă grea, de aceea e grosolan, în aparenţă. Dar îi poate oferi unei femei tot ce îşi doreşte ea de la un soţ. A părăsit Richmond-ul, un loc pe care îl îndrăgea, şi a renunţat la singura afacere de care se ocupase vreodată ca s-o ia de la început cu o fermă de cai, pentru că eu l-am rugat să o facă. Şi cred că ştia că trebuia să scape de toţi şi de toate, pentru că se adunaseră prea multe amintiri neplăcute.

Şi a fost un tată foarte bun pentru David, a făcut totul pentru el. Nu l-a răsfăţat, fiindcă era de părere că asta o să facă din el un om moale, dar l-a iubit pe băiat cu fiecare fărâmă a sufletului lui. Dacă ar mai fi ceva de spus, aş spune că pierderea lui David l-a dărâmat pe Billy mai mult decât pe mine, pentru că, deşi mai avea copii şi din prima căsătorie, David era singurul lui fiu. Şi, dacă te consideră prieten, nu există niciun lucru pe care să nu-l facă pentru

tine. Îşi cheltuieşte până şi ultimul bănuţ ca să te ajute, nu mai există prea mulţi oameni ca el.

Web remarcă fotografiile de pe pereţi şi de pe un dulap încastrat. David apărea în foarte multe poze. Era un băiat frumos şi semăna mai mult cu mama decât cu tatăl său. Web se întoarse şi descoperi că Gwen îşi privea fiul peste umărul lui.

— A trecut mult timp de atunci, spuse ea.

— Ştiu. Cred că, într-adevăr, timpul nu se opreşte pentru nimeni şi pentru nimic.

— Se crede şi că timpul vindecă. Dar nu e adevărat.

— A fost singurul tău copil?

Ea încuviinţă dând din cap.

— Billy şi-a crescut copiii din prima căsătorie, dar, pentru mine, David a fost singurul. E straniu, când eram mică eram convinsă că o să am o familie numeroasă. Noi am fost cinci fraţi. E greu de crezut că băieţelul meu ar fi fost acum la liceu.

Se întoarse brusc cu spatele şi Web o văzu ducându-şi o mână la ochi.

— Cred că pentru astăzi ajunge, Gwen. Îţi sunt sincer recunoscător fiindcă ai stat de vorbă cu mine.

Ea se răsuci din nou către el şi îi putu vedea obrajii umezi.

— Billy m-a rugat să vă invit pe tine şi pe prietenul tău aici, ca să bem ceva şi să luăm cina împreună diseară.

— Nu e nevoie să faceţi asta.

— Ei bine, vrem s-o facem. La urma urmelor, i-ai salvat viaţa şi, dacă urmează să petrecem ceva timp împreună, ar trebui, probabil, să ne cunoaştem mai bine. Să zicem, la cinci şi jumătate?

— Numai dacă eşti sigură că vrei asta.

— Sunt sigură, Web, dar îţi mulţumesc că m-ai întrebat.

— Dar să ştii că nu ne-am adus niciun fel de haine pentru ocazii mondene.

— Nu facem parte din lumea mondenă.

CAPITOLUL 32

Claire se îndreptă către maşina ei din garajul subteran al clădirii în care lucra, când un bărbat voinic, în costum, se apropie de ea.

— Doamna doctor Daniels?

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Da.

Bărbatul îi arătă legitimaţia.

— Sunt agentul Phillips de la FBI. Am vrea să discutăm cu dumneavoastră – chiar acum, dacă nu vă deranjează.

Claire părea uluită.

— *Cine* vrea să discute cu mine?

Agentul Phillips se răsuci şi arătă înspre poarta garajului, unde o limuzină neagră, cu geamuri fumurii, stătea în aşteptare, cu motorul pornit.

— O să vi se explice totul, doamnă. Îşi lăsă uşor mâna pe umărul ei. Pe aici, doamnă doctor, nu va dura mult şi vă vom aduce înapoi, chiar în acest loc.

Claire se lăsă condusă afară din garaj. Phillips îi ţinu uşa, apoi se urcă în faţă, pe locul pasagerului. Claire nici nu se aşezase bine pe banchetă când limuzina demară în viteză.

Fu luată prin surprindere când bărbatul care stătea vizavi pe ea, pe bancheta îndreptată către spatele maşinii, se aplecă înainte.

— Doamnă doctor, vă mulţumesc pentru că aţi fost de acord să discutăm.

— N-am fost de acord să discut cu nimeni. Nici măcar nu ştiu de ce sunt aici.

Observă că geamul care separa partea din spate a limuzinei de cea din faţă fusese ridicat.

— Cine sunteţi?

— Mă numesc John Winters. Sunt şeful Biroului FBI din Washington.

— Ei bine, domnule Winters… începu Claire.

— Prietenii îmi spun Buck.

— Ei bine, domnule Winters, nu ştiu de ce vreţi să discutaţi cu mine.

Winters se lăsă pe spate.

— O, cred că aveţi o bănuială. Sunteţi o femeie foarte inteligentă. Lovi cu degetul în dosarul gros de lângă el. Un CV cu adevărat impresionant.

Claire se holbă la dosar.

— Nu ştiu dacă ar trebui să fiu flatată sau foarte supărată fiindcă faceţi cercetări în ceea ce mă priveşte.

Winters zâmbi.

— Pe moment, o să presupunem că sunteţi flatată. Dar trebuie să vă daţi seama că, datorită funcţiei dumneavoastră, vă întâlniţi cu câţiva membri ai Biroului, cu soţiile lor, cu personalul de întreţinere.

— Toate acreditările mele sunt actualizate. Şi nu am de-a face cu nimic care să fie ultrasecret. Dosarele sunt cenzurate în amănunt înainte de a ajunge la mine.

— Dar cum cenzurăm mintea oamenilor, doamnă doctor Daniels?

— Ceea ce îmi spun pacienţii mei este absolut confidenţial.

— O, sunt sigur de asta. Dar sunt sigur şi că oamenii stresaţi, care au probleme serioase, mintale şi emoţionale, îşi deschid inima în faţa dumneavoastră.

— Unii mai mult, alţii mai puţin. Mai exact, unde vreţi să ajungeţi, domnule Winters?

— Adevărul este, doamnă doctor Daniels, că, prin natura funcţiei pe care o deţineţi, aflaţi informaţii foarte importante, care vă sunt oferite de nişte oameni extrem de vulnerabili.

— Sunt cât se poate de conştientă de asta. Şi nimic nu transpiră în afara cabinetului meu.

Winters se aplecă din nou către ea.

— Unul dintre actualii dumneavoastră pacienţi este Web London. Adevărat?

— E o întrebare la care nu vă pot răspunde.

Winters zâmbi.

— Ei, haideţi, doamnă doctor.

— Când am spus că nu dezvălui secretele, vorbeam serios. Asta se referă şi la identitatea pacienţilor mei.

— Ei bine, după cum ştiţi, în calitate de şef al WFO, îmi sunt cunoscute numele agenţilor federali care merg la un doctor de nebuni, OK?

— Noi preferăm să fim numiţi „psihanalişti”, sau, cel puţin, „specialişti în sănătate mintală.”

— Prin urmare, ştiu că Web London este pacientul dumneavoastră, spuse Winters. Şi mai ştiu şi că, mai demult, a fost, de mai multe ori, la un alt psihanalist. La un oarecare Ed O’Bannon.

Claire nu zise nimic.

— Aşa că, unul dintre lucrurile pe care vreau să le aflu este motivul pentru care s-a transferat la dumneavoastră.

— Repet, nu pot răspunde la astfel…

Îl urmări cu privirea pe Winters, care scoase o foaie de hârtie din dosarul de lângă el şi i-o întinse. Îşi aruncă ochii asupra ei. Era o declaraţie semnată de Web London şi legalizată. Menţiona, printre altele, că orice persoană sub al cărei tratament psihiatric se afla Web London putea discuta detaliile legate de diagnostic şi de tratament cu numitul John Winters, director al WFO. Claire nu mai văzuse niciodată un formular asemănător, dar era un document original, pe o hârtie cu antetul oficial al Biroului.

— Acum ne putem dispensa de scrupule.

— De unde provine acest document şi de ce nu l-am mai văzut până acum?

— E o nouă procedură. De fapt, în cazul lui Web am folosit-o pentru prima dată. O idee de-a mea.

— Este o încălcare a confidenţialităţii relaţiei medic-pacient.

— Nu şi dacă pacientul a renunţat la asta.

Claire citi documentul cu foarte multă atenţie – de fapt, cu atât de multă atenţie, având nevoie de atât de mult timp ca să o facă, încât Winters începu să spumege. Apoi i-l înapoie.

— OK, vreau să văd o legitimaţie, zise ea.

— Poftim?

— Documentul stipulează că îi pot furniza anumite informaţii lui John Winters, şeful WFO. Tot ceea ce ştiu despre dumneavoastră este că vă plimbaţi într-o limuzină şi că spuneţi că sunteţi John Winters.

— Credeam că aghiotantul meu v-a arătat legitimaţia.

— El da. Dar *dumneavoastră* nu.

Winters zâmbi, îşi scoase actele de identitate şi i le arătă lui Claire. Ea le studie mai mult decât ar fi fost necesar, pentru ca Winters să înţeleagă că ceea ce se petrecea îi displăcea întru totul şi că ea nu avea de gând să-i uşureze sarcina.

El se lăsă pe spate.

— Acum, despre Web London.

— M-a ales pe mine pentru că doctorul O'Bannon nu era disponibil. Am avut o şedinţă promiţătoare şi s-a hotărât să rămână la mine.

— Care e diagnosticul?

— Nu sunt sigură că am stabilit unul.

— I-aţi sugerat vreun tratament?

— Ar fi fost prematur, spuse ea, sec, de vreme ce încă nu am stabilit diagnosticul. Ar fi ca şi cum ai opera pe cineva înainte de a-i face un examen medical.

— Dar majoritatea doctorilor de nebuni, scuzaţi-mă, majoritatea psihanaliştilor pe care îi ştiu eu nu fac altceva

decât să prescrie nişte pilule.

— Ei, atunci presupun că eu nu semăn cu niciunul dintre psihanaliştii pe care îi ştiţi.

— Îmi puteţi spune ce anume i s-a întâmplat în curtea aceea interioară?

— Nu, nu pot.

— Nu puteţi, sau nu vreţi? Ridică formularul. Putem discuta într-un mod plăcut pentru dumneavoastră, sau într-unul extrem de dur.

— Documentul acela stipulează şi că pot să păstrez secretul asupra oricărei informaţii care mi-a fost încredinţată de pacient în mod confidenţial, ca şi asupra oricăreia dintre concluziile mele bazate pe astfel de informaţii, dacă, folosindu-mi libertatea de a dispune şi făcând această dezvăluire, i-aş putea aduce prejudicii pacientului.

Winters se mută pe bancheta de vizavi şi se aşează lângă Claire.

— Doamnă doctor Daniels, ştiţi ce s-a întâmplat în curtea aia?

— Da, am citit ziarele şi am discutat cu Web despre asta.

— Vedeţi, totul merge mai departe de uciderea a şase agenţi, oricât de îngrozitoare ar fi această crimă. Se atentează direct la integritatea fundamentală a Biroului. Şi, fără ea, nu mai însemnăm nimic.

— Nu-mi dau prea bine seama cum poate cineva care atrage într-o ambuscadă o echipă a FBI-ului să diminueze integritatea Biroului. Dacă totul are vreun ecou, poate fi vorba, cel mult, de compasiune.

— Din păcate, activitatea noastră nu se desfăşoară într-o astfel de lume. Daţi-mi voie să vă spun ce urmări are această ambuscadă. Mai întâi, din cauză că una dintre unităţile noastre de elită a fost scoasă din funcţiune, elementele criminale îşi vor imagina, de acum înainte, că suntem vulnerabili la toate nivelele. În al doilea rând,

presa a amplificat acest incident nefericit într-o asemenea măsură, folosind un limbaj atât de incendiar, încât încrederea de care ne bucuram din partea populaţiei a fost serios zdruncinată şi chiar şi legiuitorii de pe Dealul Capitoliului, care ar fi trebuit să ştie mai multe, ne pun sub semnul îndoielii. Şi, în sfârşit, moralul Biroului, privit ca un întreg, e permanent mai scăzut din cauza asta. Suntem, realmente, de trei ori deocheaţi.

— Cred că pot să înţeleg asta, spuse Claire, cu prudenţă.

— Deci, cu cât rezolvăm mai repede problema, cu atât mai repede vom putea, în primul rând, să pricepem ce anume s-a întâmplat şi cu atât mai repede vom readuce lucrurile pe făgaşul corect. Sunt sigur că nu vreţi ca elementele criminale din ţara asta să creadă că-i pot călca în picioare pe oamenii cinstiţi.

— Sunt sigură că asta nu se va întâmpla.

— Chiar sunteţi? O fixă cu intensitate. Ei bine, eu mă aflu exact în miezul problemei şi nu sunt nici pe departe atât de sigur cum păreţi dumneavoastră.

Ascultând vorbele bărbatului, Claire simţi un fior rece alunecându-i pe şira spinării.

El o bătu pe umăr.

— Ei bine, ce anume îmi puteţi spune despre Web, fără ca, folosindu-vă *liberul arbitru*, să încălcaţi vreunul dintre standardele profesionale?

Claire începu să vorbească fără vlagă, pentru că modul în care se proceda i se părea dezgustător.

— Are unele probleme. Cred că îşi au rădăcinile în copilăria lui, aşa cum se întâmplă adesea în astfel de cazuri. A înţepenit pe aleea aceea. Sunt sigură că le-a spus asta anchetatorilor FBI-ului.

Se uită la el, aşteptând o confirmare, dar Winters nu muşcă momeala.

— Continuaţi, se mulţumi să spună.

Claire intră în detalii asupra celor văzute şi auzite de

Web pe alee, menţionând inclusiv cuvintele pe care i le adresase Kevin Westbrook, modul în care îl afectaseră, momentele lui ulterioare de paralizie şi lupta împotriva lor, pe care reuşise până la urmă să o câştige.

— Da, a câştigat, spuse Winters. S-a prăbuşit exact înainte ca mitralierele să înceapă să tragă şi a reuşit să plece viu de acolo.

— Pot să vă spun că se simte extraordinar de vinovat pentru că a fost singurul supravieţuitor.

— Aşa şi trebuie.

— Nu s-a transformat pe neaşteptate într-un laş, dacă asta-i ceea ce vă frământă. E unul dintre cei mai curajoşi bărbaţi pe care i-am întâlnit. De fapt, s-ar putea să fie chiar prea curajos, să-şi asume prea multe riscuri.

— Nu mă gândeam că a devenit laş; nici cel mai înverşunat dintre duşmanii lui n-ar putea spune că Web London e laş.

Ea îl privi curioasă.

— Atunci, la ce vă gândeaţi?

— Există lucruri mai rele decât laşitatea. Făcu o pauză. Cum ar fi trădarea.

— Opinia mea profesională este că nu e vorba de asta. Faptul că a înţepenit pe alee ţine de nişte probleme adânc înrădăcinate într-o copilărie provocatoare, pe care Web încearcă să o înfrunte.

— Înţeleg. Atunci poate că nu are ce căuta în HRT. Poate că nici în Birou.

De data aceasta, Claire simţi că înmărmureşte. *Cum de făcuse ea asta?*

— N-am spus aşa ceva.

— Nu, doamnă doctor, *eu* am spus-o.

Aşa cum i se promisese, o aduseră înapoi în garaj. În timp ce cobora, Buck Winters se întinse şi o prinse de braţ. Ea simţi instinctiv nevoia de a se trage înapoi.

— Doamnă doctor, bineînţeles că nu vă pot împiedica să-

i povestiţi lui Web despre întâlnirea noastră, dar vă rog să nu o faceţi. Este vorba de o anchetă FBI în plină desfăşurare şi rezultatele, oricare vor fi ele, vor zgudui Biroul aşa cum nu s-a mai întâmplat niciodată. De aceea vă cer ca, în calitate de bun cetăţean, să păstraţi secretul pentru moment.

— Nu vă pot garanta asta. Şi am încredere în Web.

— Nu mă-ndoiesc. Sunt multe lucruri care te pot face să ai încredere în el. Aveţi idee câţi oameni a ucis în întreaga lui carieră?

— Nu, e atât de important încât ar trebui să ştiu?

— Sunt sigur că rudele acestor oameni ar considera că e important.

— O spuneţi ca şi cum ar fi un criminal. Bănuiesc că, dacă a ucis pe cineva, a făcut-o pentru că asta era datoria lui, acea datorie pe care vă aşteptaţi să o ducă la îndeplinire.

— Ei, presupun că întotdeauna există loc pentru mai multe interpretări, nu-i aşa? Îi eliberă braţul şi adăugă, ca formulă de despărţire: Nu mă-ndoiesc că ne vom revedea.

Când Web şi Romano plecară să cineze la vilă, cel de-al doilea mergea cam ciudat. Îi povesti lui Web că Billy îl urcase pe un cal de pe care căzuse imediat.

— Nu ştiu de ce dracu nu puteam să mă ţin după el într-o camionetă. Caii nu sunt specialitatea mea.

— Păi, eu am mers astăzi călare prin toată ferma şi, în foarte multe locuri, nici n-ai putea să ajungi cu o camionetă.

— Ai căzut şi tu?

— Da, de două ori, zise Web.

De ce să spună adevărul şi să-l facă pe Romano să se enerveze din nou? chibzui el.

— Împreună cu cine ai călărit? întrebă Romano.

— Cu Gwen. M-am simţit bine. Dar tu? Te-ai distrat?

— Da, niciodată n-am ştiut cât de bine te distrezi când cureţi un grajd. Ar trebui să încerci şi tu cândva.

Billy îi întâmpină la uşa din faţă a casei din piatră. Purta o haină veche de catifea reiată cu umerii peticiţi, o pereche de pantaloni kaki, o cămaşă albă, mototolită, cu gulerul răsfrânt, şi pantofi mocasin, fără şosete. Şi avea deja un pahar plin în mână. Îi conduse prin holul de la intrare şi în josul unei scări în spirală din lemn de nuc care părea suficient de veche ca să fi provenit din colonii, ca dar din partea vreunui cap încoronat mort de multă vreme. Deşi mai umblase prin casă şi înainte, Web se surprindea, din când în când, privind cu melancolie camerele largi, coloanele ornamentale minuţios sculptate, draperiile grele şi numeroasele lucrări de artă care păreau demne de un muzeu şi probabil că şi erau; apoi ajunseră la subsol. Romano privi în jur şi continuă să murmure, pentru sine, „rahat poleit”.

Web observă din nou că Billy şchiopăta.

— Ai avut un accident? îl întrebă, arătând către piciorul lui.

— Da, un cal de tracţiune de o tonă s-a gândit să se dea de-a dura în timp ce eu eram în spinarea ticălosului.

Podeaua subsolului era din dale de piatră, pereţii expuşi vederii erau tot din piatră, iar sarcina de a susţine plafonul le revenea unor grinzi de treizeci pe treizeci de centimetri. O serie de canapele largi, de piele, şi nişte scaune erau aşezate cu precizie, probabil ca să încurajeze formarea mai multor grupuri de discuţie, sau chiar a unor fracţiuni conspirative, pentru că lui Web locul i se părea propice pentru aşa ceva, deşi soţii Canfield nu lăsau impresia că ar fi fost genul potrivit de oameni. Dacă nu te plăceau, probabil că niciunul din ei, dar mai ales Billy, nu se sfia să ţi-o arate. Pereţii erau împodobiţi cu mai multe coarne de cerb din Anglia alături de numeroase capete împăiate aparţinând unor căprioare, unui ghepard, unui leu, unui

rinocer, unui elan şi de trupuri întregi, tot împăiate, ale unei mari varietăţi de păsări şi de peşti. Pe un alt perete era o ştiucă imensă. Mai erau şi un grizzly de talie normală în poziţie de atac şi un peşte-spadă enorm, încremenit într-o ascensiune fără de sfârşit. Într-o vitrină, se aflau un şarpe cu clopoţei încolăcit şi o cobră regală, cu ochii scânteietori, arătându-şi colţii şi părând gata să facă nişte răni serioase. Web ocoli cu grijă cele două reptile împăiate. Nu-i mai plăceau şerpii de când, în timpul unei misiuni în Alabama, fusese cât pe ce să fie muşcat de un mocasin de apă înfuriat.

Pe unul dintre pereţi se afla o vitrină cu arme frumos aranjate. Web şi Romano trecură în revistă, cu invidie, multitudinea de arme de foc Churchill, Rizzini şi Piotti, ale căror preţuri atingeau, cu uşurinţă, sume cu cinci cifre. Într-adevăr, nu puteai fi membru al HRT-ului fără să fii şi un admirator al unor astfel de exponate, cu toate că celor mai mulţi agenţi FBI le lipseau mijloacele financiare care să le permită să facă mai mult decât să-şi lipească nasul de vitrină. Web se întrebă dacă armele se aflau acolo doar pentru decor, sau dacă vreunul dintre ai casei le şi folosea. Billy părea să se simtă bine în preajma armelor şi poate că şi despre Gwen se putea spune acelaşi lucru. Dacă bărbatul omorâse toate acele animale, trebuia să se priceapă al dracului de bine la mânuirea armelor.

Lângă un alt perete se afla un bar din cireş negru. Părea să fi fost desprins direct dintr-un local englezesc. Când văzuse prima dată încăperea, Web avusese impresia de nezdruncinat că degaja un aer de club englezesc, condimentat cu câteva elemente specifice vestului sălbatic.

Gwen stătea pe o canapea care părea destul de solidă ca să reziste la traversarea Atlanticului. Se ridică la intrarea lor în cameră. Purta o rochie de plajă bej, care îi ajungea până la glezne, şi al cărei decolteu adânc scotea la vedere o bună parte a adânciturii dintre sâni. De sub breteaua

subţire a rochiei se zărea o mică porţiune din cea albă, a sutienului. Braţele ei goale, arse de soare, erau puternice şi tari. Probabil datorită strunirii calului, presupuse Web, de vreme ce pe el braţele îl dureau puţin după ce făcuse asta doar timp de trei ore. Gwen era doar cu vreo cinci centimetri mai scundă decât Romano. Când se aşează din nou, picior peste picior, rochia i se săltă cu vreo doi centimetri şi Web văzu că purta la gleznă un lănţişor de aur, ceea ce îl surprinse oarecum, pentru că părea puţin cam nepotrivit cu ţinuta ei rafinată. Şi chipul îi era frumos bronzat şi contrasta izbitor cu părul ei blond. Billy Canfield era, într-adevăr, un bărbat norocos, cugetă Web, în acelaşi timp întrebându-se în ce măsură căsnicia celor doi murise odată cu fiul lor.

Web se miră când îl văzu pe Nemo Strait aşezat pe unul dintre scaune. Administratorul fermei se spălase şi purta un tricou polo, care îi scotea în evidenţă fizicul musculos, pantaloni şi pantofi mocasin. Web trebuia să admită că era un bărbat care atrăgea atenţia.

Strait îşi ridică paharul către Web şi Romano.

— Bine aţi venit în Casa Canfield, spuse, cu un zâmbet larg.

Web se uită la numeroasele trofee de vânătoare.

— Le-aţi preluat odată cu vila?

— La dracu, nu, făcu celălalt. Acum vreo patru ani am simţit o chemare, cred că aşa se spune, de a trage cu arma, împuşcând diverse animale. Am devenit vânător de animale mari şi pescar de apă adâncă. Am apărut chiar şi la televizor, de vreo câteva ori, la emisiuni sportive. Am umblat în jurul lumii, împuşcând asemenea chestii.

Arătă spre capul ca de elefant al unui mistreţ, aflat pe unul dintre pereţi, şi către ursul grizzly, care avea cel puţin doi metri optzeci înălţime, fiind plasat pe un postament special, iar colţii lui dezgoliţi şi ghearele lui lungi păreau gata să rupă pe cineva în bucăţi.

Se apropie şi îşi frecă mâna de gâtul gros al ursului uriaş.

— Ei, acest individ s-a străduit din răsputeri să mă ucidă, ba chiar în două rânduri. A doua oară aproape că a reuşit, dar i-am venit de hac. Arătă spre un rinocer. Creaturile astea afurisite par încete şi greoaie. Dar numai până când se năpustesc spre tine cu cincizeci de kilometri la oră şi de întâlnirea cu Ziditorul nu te mai desparte nimic altceva decât curajul, îndemânarea de a ţinti şi degetul ferm de pe trăgaci. Îi ţinteşti creierul. Dar, dacă dai greş şi nimereşti cornul rinocerului, eşti un om mort.

— Bietele animale, spuse Gwen.

— La naiba, toate chestiile astea m-au costat o avere, riposta sec soţul ei. Se uită la unul dintre cerbi şi făcu un semn cu capul către Web. Ştii, cerbul e vechiul simbol al virilităţii, al înţelepciunii şi al vieţii. Şi ăsta de aici atârnă de peretele meu, mort ca toţi morţii. E un soi de ironie a vieţii. Ei, şi eu îmi împăiez toate animalele. Pentru asta trebuie să fii al naibii de priceput, dacă trebuie să mă laud singur.

Web se întrebă când anume simţise Billy dorinţa de a ucide. Trebuia să se fi întâmplat la scurt timp după ce procesul se încheiase cu pledoaria în apărarea lui Ernest Free, care avea, cu siguranţă, să-i permită acestuia să rămână în viaţă.

— Haideţi să vă arăt, continuă Billy. Vrei să vii şi tu, Nemo?

— Nicidecum. Am văzut deja cum decurge mica ta operaţiune şi încă nu mi-am luat cina.

Billy îi conduse în josul unui coridor, unde descuie o uşă. Nici Gwen nu îi însoţea. Intrară şi Web privi în jur. Încăperea era mare şi ticsită cu mese de lucru şi cu rafturi, iar pe toate aceste suprafeţe se aflau recipiente cu lichide şi paste, cuţite ascuţite şi scalpele, mai multe duzini de alte instrumente, menghine mari, funii şi sisteme

complicate de tracţiune, care atârnau de tavan. În colţ, pielea unui elan era întinsă pe un calapod, iar într-un altul stătea un curcan sălbatic, arătându-şi în întregime splendoarea răposată. În alte cotloane erau păsări şi peşti împăiaţi şi nişte animale, mai mari şi mai mici, pe care Web nici măcar nu le putea recunoaşte. Mai simţise şi altă dată mirosul de cadavre intrate în putrefacţie, care, acolo, nu era prea puternic, dar pe care, pe de altă parte, nu şi-ar fi dorit să-l inhaleze în fiecare zi.

— Tu ai ucis toate astea? întrebă Romano.

— Pe fiecare în parte, zise Billy, cu încântare. Nu împăiez decât ceea ce ucid eu. Nu-i fac nimănui favoruri în privinţa asta. Luă o cârpă, turnă pe ea un lichid şi începu să şteargă unul dintre instrumente. Unii se relaxează jucând golf, eu ucid şi împăiez.

— Cred că totul e relativ, îşi dădu Web cu părerea.

— Am descoperit că are calităţi terapeutice. Dar Gwen nu vede lucrurile în felul ăsta. Nu a venit niciodată aici şi bănuiesc că nici nu o va face. Acum, tehnica împăierii animalelor s-a schimbat foarte mult. Nu mai trebuie să-ţi construieşti singur calapoadele, poţi cumpăra unele într-adevăr de bună calitate, făcute din plută presată, hârtie pânzată şi altele de genul ăsta, pe care le adaptezi apoi la ceea ce ai de împăiat. Procesul continuă să fie destul de laborios, e nevoie de o grămadă de schiţe şi de măsurători şi trebuie să ai, deopotrivă, ceva talente de măcelar şi de artist. Paşii de bază sunt îndepărtarea organelor interne şi apoi pregătirea pielii. Unii folosesc borax, dar puritanii ca mine încă mai tratează pielea cu arsenic…

— Ţii arsenic aici? îl întrebă Romano.

— Tone de arsenic. Billy îi aruncă o privire. Nu-ţi face probleme, mă spăl întotdeauna pe mâini după ce termin lucrul şi nu pregătesc eu niciunul dintre felurile de mâncare.

Râse şi Romano i se alătură, deşi o făcu cu o oarecare

nervozitate.

— Pe urmă pregăteşti ţeasta, montezi sârmele şi aşa mai departe, apoi faci umplerea şi asamblarea finală.

Web aruncă o privire spre arsenalul de instrumente din încăpere. Părea desprins dintr-un abator.

— Sunt o mulţime de chestii aici.

— Păi, ai nevoie de o mulţime de chestii ca să faci treaba cum trebuie. Arătă către diverse obiecte. Cum vă spuneam, poţi cumpăra forma anatomică corectă a animalului, făcută din materiale plastice, dar mai confecţionez eu însumi unele, din ipsos, lut pentru modelare, talaş legat cu sfoară şi altele de acelaşi soi. Şi trebuie să ai totul la-ndemână, corect?

— Corect, spuse Romano.

— Aşa că ai nevoie de chimicale, de otravă şi de sare, de foarte multă sare, ca să conservi pielea. Pe urmă îţi trebuie şublere pentru măsurătorile liniare şi pentru realizarea simetriei. Şi scalpele, e evident de ce; eu folosesc ceea ce se numeşte un cuţit perfect, fabricat în Germania, fiindcă blestemaţii ăştia de nemţi ştiu cum se fac cuţitele. E pentru jupuire şi secţionare – ştiţi, despărţirea gâtului de pielea trunchiului, de exemplu – şi pentru munca migăloasă din jurul ochilor şi a botului, şi aşa mai departe. Mai sunt şi cuţitele pentru jupuire, cele pentru tăiat pielea, fierăstrăul de oase, bricele, răzuitoarele pentru piele, chiar şi maşina de descărnat. Ei, asta-i o invenţie a dracului de deşteaptă.

— Ce noroc pe noi, zise Web, pentru sine.

— Mi-am făcut rost de mănuşi Kevlar pentru descărnat, ca să nu-mi ciopârţesc vreun deget. Mai sunt foarfecele, dispozitivele pentru extragerea pielii, pensele pentru buze, cleştii, forcepsul, sondele şi acele chirurgicale. E ca şi cum aş fi o combinaţie între un antreprenor de pompe funebre şi un specialist în chirurgie estetică, nu-i aşa?

Arătă către vasele cu mixturi, către pensule, către

compresor şi către o serie de cutii de conserve.

— Asta e partea artistică a acestei activităţi. Tuşele finale care fac ca animalul să fie apreciat la adevărata lui valoare.

— E straniu, zise Web, să te gândeşti cum să contribui la aprecierea a ceea ce ai ucis.

— Cred că asta îi deosebeşte pe oamenii ca mine de ticăloşii care omoară şi îşi văd de drum, ripostă Billy.

— Cred că da, spuse Web.

Billy se îndreptă către o piele de cerb pusă la uscat pe o masă mare.

— Ştiţi care e primul lucru pe care îl îndepărtezi când eviscerezi un cerb?

— Care e?

— Penisul.

— Interesant, zise Web, sec.

— Cerbii mor la fel ca oamenii, continuă Billy. Cu ochii deschişi. Devin sticloşi aproape imediat. Dacă ochii sunt închişi sau clipesc, mai bine îl mai împuşti o dată. Se uită din nou la Web. Cred că vă loviţi des de asta în meseria voastră.

— Când e vorba de oameni, uneori nu ai de ales.

— Presupun că nu, deşi cred că oricare dintre animalele pe care le expun aici e mai presus decât lepădăturile umane cu care aveţi voi de-a face. Sorbi din pahar. E unul dintre motivele pentru care îmi place atât de mult locul aista, mai spuse Billy. Ducă-se dracului contradicţiile, atâta vreme cât eu sunt o fiinţă care se ţine pe propriile picioare. M-am născut în mizerie şi sărăcie, abia am terminat nouă clase, am scos o grămadă de bani din afaceri fără niciun farmec, ca transportul ţigărilor şi al altor porcării în sus şi-n jos pe autostrăzile acestei minunate ţări, şi m-am însurat cu o femeie frumoasă, inteligentă şi tânără, cu diplomă de facultate. Şi acum sunt aici, împăind animale în calitate de stăpân al unei bucăţi personale de iad din inima unui ţinut

de vânătoare din sânul aristocrat al Virginiei. Norocos om. De-aia am chef să mă îmbăt, aşa că haideţi să facem ceva pentru asta.

Îi conduse înapoi şi i se reălăturară lui Gwen. Ea îi adresă lui Web un zâmbet firav, care intenţiona să spună: „Ştiu, şi îmi pare rău”.

Billy se duse în spatele barului şi îi făcu semn soţiei sale.

— Scotch, iubito?

Ea încuviinţă, dând din cap.

— O să-ţi ţin companie, bând încă unul, zise el. Băieţi? Şi să nu-mi umblaţi cu prostii, să nu-mi spuneţi că sunteţi în timpul serviciului. Dacă nu beţi cu mine, vă azvârl fundurile de aici.

— Bere, dacă aveţi.

— Avem de toate, Web.

Web reţinu faptul că vorbise ca şi cum ar fi fost cât se poate de convins de ceea ce spunea.

— La fel şi pentru mine, zise Romano.

— O să mai beau şi eu una, Billy, spuse Strait.

Se duse să ia o sticlă de bere de la şeful lui, apoi li se alătură lui Web şi Romano.

— Sunt mult mai obişnuit cu berea decât cu băuturile sofisticate, amestecate.

— Te-ai născut la ţară? întrebă Romano.

— Da, domnule, am crescut la poalele dealurilor din Blue Ridge, la o fermă de cai, răspunse Strait. Dar am vrut să văd lumea. Îşi ridică mâneca şi le arătă emblema Corpului de Marină. Ei, şi am văzut-o, pe cheltuiala Unchiului Sam. De fapt, am văzut o mică bucată din ea, numită Asia de Sud, şi e greu să te bucuri de ceva de genul ăsta când oamenii trag în tine.

— Nu pari destul de bătrân ca să fi fost în Vietnam, comentă Web.

Strait zâmbi cu gura până la urechi.

— E din cauza vieţii sănătoase pe care o duc, presupun.

Adevărul, adăugă, e că m-am înrolat către sfârşit, la numai optsprezece ani. În primul an, în junglă, mi-am ţinut, pur şi simplu, capul cât mai jos şi am făcut tot ce-am putut ca să mi-l păstrez, pe umeri. Pe urmă m-au capturat şi am petrecut trei luni ca prizonier de război. Nenorociţii din VietCong te îmbolnăveau, îţi tulburau minţile, încercând să te transforme într-un trădător.

— Nu ştiam asta despre tine, Strait, zise Billy.

— Ei, nu e o chestie pe care să mi-o pun în CV. Râse. Dar până la urmă, am evadat şi un doctor de nebuni al armatei m-a ajutat să-mi revin. El şi o grămadă de băutură şi de alte chestii pe care nu mi le pot aminti, adăugă, rânjind. Am fost demobilizat, m-am întors în State şi mi-am găsit o slujbuliţă de gardian la o şcoală de corecţie. Ei, daţi-mi voie să vă spun că unii dintre puştii pe care-i păzeam făceau ca nenorociţii din VietCong să pară o şleahtă de mototoli. M-am însurat, dar fostei mele soţii nu-i plăcea salariul meu de şase dolari pe oră, aşa că mi-am luat o slujbă de funcţionar pentru o vreme, dar, pur şi simplu, nu eram făcut pentru asta. Cum vă spuneam, am crescut în aer liber şi am stat printre cai toată viaţa mea. Asta o ai în sânge. Se uit la Billy. Şi aşa şi trebuie, fiindcă n-o ai în contul bancar.

Râseră cu toţii, cu excepţia lui Gwen. Părea să fie deranjată pur şi simplu, de faptul că văcarul ăla se afla în casa ei, gândi Web, care o urmărea cu atenţie.

— Oricum, continuă Strait, m-am întors la cai, iar nevasta m-a părăsit şi mi-a luat şi băieţelul, şi fetiţa.

— Îi vezi des? îl întrebă Web.

— Obişnuiam s-o fac, dar am încetat. Rânji. Credeam că fiul meu ar fi putut s-o ia pe urmele tatălui său, fie intrând în armată, fie ocupându-se chiar de cai. Îşi plesni coapsa. Fir-ar să fie, ştiţi care-i treaba?

— Care-i? întrebă Romano.

— S-a descoperit că-i alergic la afurisitele astea de

animale. Cu siguranţă, viaţă-i uneori caraghioasă.

Studiindu-l pe Strait, lui Web i se păru că, pentru acesta, viaţa nu era nicidecum plină de haz. La început, îl considerase pe Strait un tip încet la minte, care făcea ce i se spunea. Avea de gând să reconsidere asta.

— Pe urmă a apărut Billy şi acum îi ajut, pe el – aruncă o privire spre Gwen – şi pe doamna Canfield să-şi construiască aici un mic imperiu.

Billy îşi ridică paharul cu bere către el.

— Şi faci o treabă foarte bună, Strait.

Web observă că, auzindu-i vorbele, Gwen se uită în altă parte şi că, în ciuda cuvintelor sale de laudă, Billy nu părea să fie chiar atât de fermecat de supraveghetorul fermei sale. Se hotărî să schimbe subiectul conversaţiei.

— De obicei, subsolurile sunt răcoroase, îi spuse lui Billy. Mai ales cu toată piatra asta. Şi totuşi aici, jos, pare să fie mai cald decât sus.

— Avem cel mai eficient sistem de încălzire din lume, răspunse Billy, care se descurca la bar ca şi cum ar fi fost născut pentru asta. Gwen spunea că ţi-a arătat casa. Ei, cele trei boilere Weil McLain pe care le-ai văzut încălzesc apa la o sută patru grade şi o transformă, bineînţeles, în abur. Aburul se scurge prin ţevi şi ajunge în caloriferele Gurney, din fontă, care sunt în fiecare cameră. Pe urmă aburul se răceşte şi se transformă din nou în apă, care se scurge prin sistem, e transformată încă o dată în abur şi aşa mai departe. Şi ai nu numai un sistem de încălzire, ci şi un umidificator încorporat. Îi întinse lui Web berea sa. O mare parte dintre ţevile cu abur trec pe sub podeaua acestei încăperi, de aceea e atât de plăcut aici. În perioada asta a anului, temperatura poate fi de treizeci de grade ziua şi de patru grade noaptea. Dar, datorită boilerelor McLain, Gwen poate sta aici cu braţele goale, simţindu-se totuşi foarte bine, nu-i aşa, iubito?

— De fapt, mi-a fost cald toată ziua.

Web îşi plimbă mâna de-a lungul barului.

— Se potriveşte foarte bine aici.

— Datează din 1910, zise Billy. Proprietarul de atunci a investit multă muncă în locul ăsta. Dar chiar era nevoie de aşa ceva. Din nefericire, a fost nevoie de şi mai multă când l-am preluat noi. E povestea vieţii mele.

Aduse băuturile pe o tavă şi le înmână celorlalţi. Se aşezară cu toţii.

— Gwen mi-a spus că aveţi o serie de noateni promiţători.

— Da, poate că avem acolo un viitor câştigător la Triple Crown, zise Billy. Ei, asta ar fi frumos. Am plăti cel puţin facturile pe o lună pentru locul ăsta afurisit.

Auzindu-i comentariul, Web şi Gwen schimbară un zâmbet.

— Speranţe există întotdeauna, spuse Gwen. Dar e captivant să fii tot timpul la un pas de azilul săracilor.

— Păi, ne descurcăm bine, zise Strait, uitându-se la ea.

Lui Web, alegerea pronumelui i se păru interesantă. Începea să se întrebe cine era, de fapt, stăpânul fermei.

Billy luă o înghiţitură de scotch.

— Da, ăsta nu-i un loc chiar atât de rău. Poţi chiar să vânezi vulpi pe aici.

Gwen părea să fie de altă părere.

— E dezgustător.

— Păi, ăsta e ţinutul vânătorilor de vulpi şi, dacă mergi în Virginia, faci ceea ce fac şi locuitorii ei îngâmfaţi. Billy îi zâmbi lui Web. De fapt, blestemaţii noştri de vecini sunt o adevărată belea. Sunt supăraţi pe mine fiindcă nu-i las să umble călare pe pământul meu când vânează afurisitele alea de vulpi. Le-am spus că nu vânau vulpile aşa cum se face la Richmond, că se părea că, oricum, bietele animale nu aveau nicio şansă şi că eu am avut întotdeauna tendinţa să ţin partea celor defavorizaţi. Ei, şi jigodiile astea m-au târât la tribunal. Şi au câştigat. Exista un vechi acord într-

o anexă a titlului de proprietate care stipula clar că este permisă vânătoarea de vulpi pe acest teren.

Romano părea scârbit.

— Ei, asta-i o porcărie. Grăitor pentru ţara noastră, care nu e liberă.

— Ei bine, acum nu mai trec prin East Winds, spuse Strait.

— Păi de ce? întrebă Web.

— Billy a împuşcat un câine de-al lor – scuzaţi-mă, un ogar.

Se plesni cu palma peste coapsă şi râse.

Billy dădu din cap ca şi cum şi-ar fi amintit ceva care-i făcea plăcere.

— S-a luat după unul dintre caii mei. Şi calul ăla valora în jur de trei mii de dolari. Iar blestemaţii de câini de vânătoare sunt ieftini ca braga. Aşa că, numai bine, l-am împuşcat dracului.

— Şi nu te-au mai târât din nou la tribunal? întrebă Web.

— Ba da, dar de data asta le-am tras-o eu. Zâmbi, îşi mai turnă un pahar şi se uită la Web. Deci, ai fost mulţumit de turul pe care l-ai făcut cu Gwen?

— A fost, într-adevăr, un ghid excelent. Mi s-a părut interesant faptul că ferma a fost o haltă pe traseul sclavilor evadaţi în timpul Războiului Civil.

Billy arătă spre vitrina cu arme.

— Şi halta aia e chiar aici.

— Nu înţeleg, spuse Web, uitându-se la vitrină.

— Arată-i, Billy, zise Strait.

Billy le făcu semn lui Web şi Romano să-l urmeze. Se duse într-acolo şi apăsă pe ceva, despre care Web îşi închipui că trebuia să fi fost o pârghie ascunsă în rama vitrinei. Pe urmă, Web auzi un clic şi vitrina bascula către el, dezvăluind o mică deschidere.

— Nu există lumină electrică şi nici ferestre, sunt doar două priciuri grosolane, dar, când fugi ca să-ţi dobândeşti

libertatea, nu poţi face prea multe nazuri, spuse Billy. Luă lanterna care atârna de un cârlig fixat în perete şi i-o întinse lui Web. Aruncă o privire.

Web luă lanterna, îşi vârî capul înăuntru şi plimbă fascicolul luminos prin încăpere. Aproape că scăpă lanterna când lumina căzu pe un bărbat care stătea într-un balansoar. După ce ochii i se obişnuiră cu lumina sărăcăcioasă, văzu că, de fapt, era un manechin îmbrăcat ca un sclav, cu pălărie şi favoriţi, cu albul ochilor contrastând, în mod şocant, cu pielea vopsită în negru.

— Stai al dracului de bine cu nervii, făcu Billy, râzând. Cei mai mulţi oameni ţipă.

— Web, Billy a pus ăla acolo, nu eu, se grăbi Gwen să spună, cu o umbră de dezgust în glas.

— E una dintre glumele mele macabre, adăugă Billy. Dar, fir-ar să fie, dacă nu poţi să iei viaţa în râs, atunci de ce anume să râzi?

Tocmai îşi terminaseră băuturile şi trecură la cină.

Nu mâncară în sufrageria propriu-zisă. Billy le explică cum că era atât de mare încât trebuia să zbieri ca să te faci auzit atunci când voiai să vorbeşti cu cineva şi că el era puţin cam tare de urechi. Cinară într-o încăpere micuţă, de lângă bucătărie. Gwen spuse rugăciunea şi-şi făcu semnul crucii, ca şi Romano. Strait, Web şi Billy se mulţumiră să privească.

Gwen pregătise salată Cezar, muşchi de vită, sparanghel proaspăt cu smântână şi ceva care avea aroma şi gustul chiflelor făcute în casă. Încheiară masa cu plăcintă de cireşe şi cafea, iar Romano se lăsă pe spate, frecându-şi pântecul plat, cu muşchi tari.

— A fost cu mult mai bun decât MRE-urile, zise, referindu-se la hrana rece din armată.

— Mulţumim, Gwen, cina a fost excelentă, spuse Web.

— În Richmond obişnuiam să primim o mulţime de oaspeţi, spuse ea. Acum nu prea mai facem aşa ceva, zise,

aruncându-i o privire soţului ei.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le mai facem, ripostă Billy Canfield. Dar masa a fost nemaipomenită şi vreau să toastez pentru bucătarul-şef. Se duse către bufet şi se întoarse cu o carafă de coniac şi cu patru pahare de cristal. Ei, ca orice gentleman sudist adevărat, am o slăbiciune pentru whisky-ul Jim Beam, dar, pentru un toast ca lumea, e nevoie de o băutură ca lumea.

Îşi umplu paharul cu whisky, apoi închinară în cinstea lui Gwen.

Ea zâmbi şi îşi ridică paharul către ei.

— Ei, e plăcut să te bucuri de asemenea popularitate printre atât de mulţi bărbaţi.

Când îşi luară rămas-bun, Web îl trase pe Billy deoparte.

— Tot ce vreau este să stabilesc, limpede, regulile de bază. Asiguraţi-vă că aţi conectat alarma după ce plecăm şi conectaţi-o în fiecare noapte, înainte de a vă duce la culcare. Casa asta are foarte multe intrări, dar vreau ca tu şi Gwen să folosiţi una singură. Aşa nu o să lăsaţi, din neatenţie, vreo uşă descuiată. Dacă aveţi de gând să ieşiţi, fie şi numai pentru o scurtă plimbare, mai întâi ne sunaţi pe noi, ca să vă însoţim. Dacă ţie sau lui Gwen vi se năzăreşte că aţi văzut ceva, ne sunaţi. Nimic nu e lipsit de importanţă, OK? Ăsta e numărul meu de celular. O să-l ţin deschis douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Şi vreau să vă gândiţi serios să ne lăsaţi pe mine şi pe Romano să stăm în vilă; dacă se întâmplă ceva secundele sunt preţioase.

Billy se uită la bucata de hârtie cu numărul lui Web.

— Prizonieri în propria noastră casă, asta cred că am ajuns. Ticăloşii ăia!

Scutură din cap, obosit.

— Armele din vitrină sunt doar nişte exponate, sau le foloseşti la vânătoare?

— Cele mai multe dintre ele sunt carabine. Nu pot fi

folosite când vrei să împăiezi vânatul, pentru că gloanţele de puşcă strică pielea şi retează capul. Îmi ţin armele pentru vânat mare într-un dulap încuiat de la etaj. Am şi o armă de calibrul doisprezece şi un Magnum de calibrul .357. Amândouă sunt încărcate. Le păstrez pentru nemernicii cu două picioare care îmi încalcă proprietatea. Iar Gwen e un ţintaş al naibii de bun. Poate chiar mai bun decât mine.

— Foarte bine, numai amintiţi-vă că nu trebuie să împuşcaţi decât băieţii răi. Acum, aveţi ceva planuri de călătorie pentru viitorul apropiat?

— Peste câteva zile, avem de dus un transport de cai la Kentucky. Plec cu Strait şi cu câţiva dintre băieţi.

— Vorbeşte cu Bates, s-ar putea ca el să vadă altfel lucrurile.

— Ascultă-l pe Web, zise Nemo, care se apropiase după ce le surprinsese conversaţia. Cineva vrea să te lichideze, Billy. Stai locului, pentru ca federalii să te poată proteja.

— Ţi-am căzut cu tronc, Nemo?

— La dracu, nu. Dar rămân fără slujbă dacă păţeşti ceva.

— Aşteptaţi vreun oaspete, în afara celor obişnuiţi? întrebă Web.

Billy clătină din cap.

— Majoritatea prietenilor noştri din Richmond nu ne mai sunt prieteni. Poate că e mai ales vina noastră. Stăm aici, izolaţi.

— Ce ştiţi despre vecinii ăştia ai voştri, de la Southern Belle?

— Doar că sunt mai neciopliţi decât mine. Râse. Drept să-ţi spun, nu ştiu prea multe despre ei. N-au angajat prea mulţi localnici, aşa cum n-am făcut-o nici eu. N-am văzut decât o singură persoană, care cred că era un supraveghetor.

— Ce e cu elicopterul şi cu avionul lor?

Billy se strâmbă.

— Sunt al naibii de exasperante. Sperie caii.

— Cât de des vedeţi avionul şi elicopterul decolând?

Billy căzu pe gânduri.

— Foarte des.

— Ce înseamnă foarte des? În timpul nopţii, săptămânal?

— În timpul nopţii nu, dar mult mai des decât o dată pe săptămână.

— Pleacă de fiecare dată într-o direcţie, sau în direcţii diferite?

— Diferite. Îi aruncă lui Web o privire circumspectă. La ce te gândeşti?

Web îi adresă un zâmbet subţire.

— Mă gândesc că trebuie să stăm cu ochii pe linia aeriană de alături.

Când se întoarseră în casa trăsurilor, Web îl puse pe Romano la curent cu discuţia pe care o avusese cu Billy.

— Crezi că se întâmplă ceva pe proprietatea de alături? întrebă Romano.

— Cred că se *pune la cale* ceva.

— Ei, a fost o seară interesantă. Trebuie să-ţi spun că hobby-ul ăsta al lui Canfield e o chestie ciudată.

— Da, nu e totuna cu a construi machete de avioane. Dar ce zici de Nemo Strait?

— Pare un tip destul de obişnuit.

— Am fost destul de surprins fiindcă a fost invitat în casa cea mare, să ia cina cu şeful.

— Păi, gândeşte-te din ce lume provine Billy. Probabil că se simte mai în largul lui alături de oameni ca Strait, decât de o şleahtă de bogătani care vânează vulpi.

— Probabil că ai dreptate. Totuşi, Gwen nu pare să-l placă.

— Ea e, în mai mare măsură, o doamnă. Iar tipul e destul de grosolan. Ca mine, adăugă, zâmbind. Nu ştiam că e catolică.

— Da, are o capelă micuţă în pădure şi se duce acolo în fiecare zi, ca să se roage pentru fiul ei, cel pe care eu l-am lăsat să moară.

— Nu, Web, nu l-ai lăsat pe puşti să moară. Ce naiba, dacă negociatorii v-ar fi permis să vă faceţi treaba de la bun început, probabil că băiatul ar fi fost acum în viaţă.

— Ştii, Paulie, am o întâlnire în seara asta, aşa că va trebui să te descurci singur. Nu trebuie să plec chiar acum, aşa că poţi să tragi un pui de somn. În următoarele două zile, Bates îşi ţine agenţii la porţile din spate şi din faţă, deci n-o să fii chiar de unul singur.

— Întâlnire, ce fel de întâlnire?

— Îţi povestesc după ce mă întorc.

— Are vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu echipa Charlie?

— Poate.

— Păi, fir-ar să fie, Web, mi-ar plăcea să vin cu tine.

„Şi mie mi-ar plăcea să-mi acoperi spatele”.

— Nu putem părăsi amândoi postul. Mă întorc înainte de a se lumina de ziuă. Şi, dacă aş fi în locul tău, aş patrula puţin primprejur. Nu m-aş mira dacă Canfield ar începe prin a ne pune la încercare, aşa că s-ar putea să se strecoare afară din casă. Deşi cred că, în dimineaţa asta, când a fost cât pe-aci să moară, a intrat frica-n el, nu ne putem asuma niciun risc.

— Nu-ţi face probleme. O să dau câteva târcoale.

— Dacă vezi trecând avionul sau elicopterul ăla, fii cu ochii pe el. Am adus o grămadă de ochelari cu infraroşii, serveşte-te.

— Blestemăţiile astea îmi dau întotdeauna dureri de cap şi modifică prea mult modul de percepţie.

— Da, dar nu uita că „blestemăţiile” astea ne-au salvat vieţile în Kosovo.

— OK, OK. Acum mă duc la culcare.

— Şi, Paulie?

— Da?

— Faptul că nu suntem înconjuraţi de o grămadă de indivizi înarmaţi până-n dinţi nu înseamnă că nu există niciun pericol. Fii extraordinar de atent. Nu vreau să mai pierd pe nimeni, OK?

— Ei, Web, nu uita cu cine stai de vorbă.

— De-a lungul anilor, noi doi am avut nişte neînţelegeri, dar am şi fost împreună până în iad şi înapoi. S-ar putea spune că îmi place să te am în preajmă. Auzi ce spun?

— Phii, Web, tu chiar ţii la mine.

— Eşti o adevărată jigodie, Romano, ştiai?

CAPITOLUL 33

Când Web formase numărul de pe bucăţica de hârtie pe care i-o dăduse Marele F, îi răspunsese o voce de bărbat. Nu ştia dacă era a Marelui F, de vreme ce prima sa întâlnire cu uriaşul fusese mai degrabă un schimb de lovituri decât de vorbe. Sperase că el era la telefon, pentru că vocea suna ascuţit şi strident. Dumnezeu ar fi făcut o glumă extraordinară înzestrându-l pe individ cu un set de corzi vocale piţigăiate. Totuşi, o voce ridicolă nu-i putea spulbera teama de a repeta paşii de dans exersaţi împreună cu acel stejar umblător. Marele F nu te lovea cu amigdalele.

Bărbatul îi spusese lui Web să se îndrepte cu maşina către nord, traversând podul Woodrow Wilson, în noaptea aceea, la ora unsprezece fix. Atunci urma să primească instrucţiuni suplimentare; prin intermediul celularului, îşi închipuia Web. Numărul lui nu era în cartea de telefon, dar, după toate aparenţele, în vremurile acelea nu mai exista nimic inviolabil.

Bineînţeles că, judecând în mod raţional, întrebase de ce s-ar fi dus la întâlnire.

— Dacă vrei să afli ce s-a întâmplat cu prietenii tăi, să fii acolo, îi răspunsese vocea. Şi dacă vrei să mai trăieşti, adăugase.

Convorbirea se întrerupsese imediat după aceea, adică într-un moment suficient de bine ales.

Web se gândise să se repeadă până la Quantico şi să şutească, drept echipament, o puşcă Barrett de calibrul .50 şi vreo două mii de cartuşe. Una dintre cele mai grozave calităţi ale HRT-ului era faptul că achiziţiona, pentru agenţii săi operativi, cele mai recente tipuri de arme, cu

care le permitea să facă tot ce doreau. Era ca o prăvălie cu dulciuri pentru tipi cu porniri violente. În cele din urmă, Web ajunsese la concluzia că, până şi în acel rai al armelor care era HRT-ul, unii ar fi ridicat din sprâncene – dacă el ar fi plecat cu o puşcă de calibrul .50 şi cu suficientă muniţie ca să împuşte toţi locuitorii unui oraş de dimensiuni medii. Pentru scurtă vreme, se gândise să-şi asigure acoperirea apelând la Bates, dar apoi îşi dăduse seama că ăsta ar fi putut avea consecinţe dezastruoase. Marele F nu supravieţuise atât de multă vreme pe străzi fiind idiot sau absurd de norocos. Fără îndoială, uriaşul i-ar fi mirosit pe băieţii din Birou, ceea ce l-ar fi scos din sărite. Dar, dacă avea informaţii despre cei care puseseră la cale înscenarea destinată echipei sale, Web trebuia să afle despre ce era vorba. Trecu prin faţa intrării în ferma Southern Belle. Porţile nu era tot atât de ornate ca la East Winds. Şi Web observă că erau închise şi încuiate. Avea impresia că zărise un om patrulând în faţa intrării, dar nu era sigur nici dacă era înarmat, nici dacă era într-adevăr acolo. Locul era interesant. Tocmai se gândea la asta, când auzi, deasupra capului său, elicopterul care se apropia. Ridică ochii şi îl văzu trecând, apoi îl pierdu din vedere. Poate că ateriza la Southern Belle. Poate că teroriştii tocmai puseseră piciorul pe pământul Americii. Web nu glumea decât pe jumătate.

Se opri ca să-şi umple rezervorul cu benzină. Se întrebă dacă să o sune pe Claire, dar se hotărî să n-o facă. Ce-ar fi putut să-i spună? „Poate că o să ne vedem mâine, poate că nu.”

Podul Woodrow Wilson era, de multă vreme, cea mai îngustă porţiune de drum din toată reţeaua de autostrăzi interstatale din Statele Unite. Când auzeau numele celui de-al douăzeci şi optulea preşedinte, cei mai mulţi dintre şoferii din zonă erau cuprinşi de turbare. Ce mai moştenire rămăsese în urma unei vieţi puse, în mod dezinteresat, în

serviciul mulţimii, cugetă Web. Era de preferat să ţi se asocieze numele cu un popas. Atunci, cel puţin, oamenii s-ar fi gândit la tine făcând legătura cu mult jinduita relaxare fizică.

Îşi îndreptă maşina spre vechiul pod şi se uită la ceas. Mai erau trei secunde până la ora unsprezece. În noaptea aceea, pe râul Potomac era linişte, părea să nu se zărească nicio barcă. Linia subţire a copacilor de pe malul dinspre Maryland contrasta puternic cu luminile strălucitoare ale vechiului oraş Alexandria din Virginia, cu domul Capitoliului şi cu monumentele naţionale dinspre nord. Trecu de jumătatea podului. Traficul era relativ lejer şi fluent. O maşină a poliţiei din Virginia rulă pe lângă Web, îndreptându-se în sens opus. El se simţi ca şi cum i-ar fi strigat: „Hei, vrei să fim prieteni în noaptea asta? Ai o întâlnire cu domnul Doctor Moarte.”

Ieşi de pe pod şi îşi continuă drumul. Privi în jur. Nimic. Gata cu sincronizarea. Apoi îl izbi un gând care îl făcu să se înfioare. Dacă totul era o înscenare care trebuia să-i vină de hac? Dacă, undeva, un lunetist îşi stabilea linia de ochire, luându-l în vizor chiar în momentul acela? Dacă tipul tocmai compensa erorile datorate umidităţii atmosferei, îşi regla tirul, îşi punea degetul pe trăgaci şi îşi golea plămânii de aer înainte de a trage? Dacă Web London era cel mai mare idiot de pe pământ?

— Ia-o pe prima la dreapta. ACUM! ACUM!

Părând să vină de pretutindeni şi de nicăieri, vocea îl surprinse pe Web atât de tare, încât aproape că răsuci maşina cu o sută optzeci de grade.

— Rahat! strigă, chiar în timp ce automobilul traversa trei benzi ale şoselei, iar maşinile din jur îl evitau, cu claxoanele zbierând.

Viră atât de strâns, încât sedanul trecu razant pe lângă balustrada de protecţie.

Ajunsese la intrarea pe autostrada interstatală 295.

— Ia-o înspre D.C., zise vocea, pe un ton mai calm.

— Fir-ar să fie, data viitoare dă-mi ceva mai multe indicaţii, ripostă Web, şi se întrebă dacă, măcar, tipul îl putea auzi.

Se mai întrebă şi cum reuşiseră să-i monteze comunicatorul în maşină, fără să fie văzuţi de nimeni. O luă înspre nord, către D.C. Respiră adânc, ca să se calmeze. În clipa aceea îşi dorea să nu mai audă niciodată un glas fără să zărească şi chipul celui căruia îi aparţinea.

— Vezi-ţi de drum, zise vocea. Te-anunţ când trebuie să virezi.

Ei, asta era măsura în care i se putea îndeplini dorinţa. Nu-i vorbise Piţigăiatul. Poate cel de acum era Marele F. Era o voce de Mare F, cugetă Web, pentru că era profundă, aspră şi ameninţătoare. Marcantă.

Web se afla acum într-o zonă care îi era familiară. Secretul acelei lungi porţiuni de şosea izolată, încadrată de păduri, era că, dacă ţi se strica maşina şi o lăsai locului, n-o mai găseai la întoarcere. Iar cel rămas în maşina lui stricată nu se mai întorcea acasă. Băieţii care vânau pe acolo făceau parte din asociaţia americană a criminalilor feroce. Şi acela era drumul care ducea către St. Elizabeth, sanatoriul de boli mintale plin de maniaci celebri, ca John Hinckley[29] şi, printre alţii, de cei care se tot străduiau să sară gardul Casei Albe.

— Încadrează-te pe prima ieşire de pe şosea. La semafor, fă la stânga, mergi unu virgulă şapte kilometri şi fă la dreapta.

— Nu era mai bine să-mi fi notat toate astea sau să mi le fi trimis prin fax? întrebă Web, pur şi simplu pentru că avea chef să o facă.

— Taci dracului din gură!

Ei, măcar îl puteau auzi. Şi *vedea.* Se uită în oglinda

29 John Warnock Hinckley, Jr. a încercat să-1 asasineze pe preşedintele Ronald Reagan la data de 30 martie 1981

retrovizoare, dar în spatele lui se zăreau foarte multe lumini de faruri. Şi, dacă Web nu putea suporta ceva, acel ceva era un criminal lipsit de un simţ sănătos al umorului. Trecu asta pe lista celor care trebuiau plătite cu aceeaşi monedă. Urmă instrucţiunile şi ajunse curând în inima zonei crimei, care se întindea de-a lungul râului Anacostia în nord-estul şi sud-estul Washingtonului şi unde, în ultimii şapte ani, fuseseră ucişi mai bine de o mie de oameni. Pentru comparaţie, de partea cealaltă a râului şi, după toate aparenţele, la mai multe universuri distanţă, în zona îmbelşugată din nord-vest, nu avuseseră loc, în acelaşi interval de timp, decât cu puţin peste douăzeci de omucideri. Totuşi, exista un soi de echilibru pervers, pentru că în sectorul nord-vestic se petrecuseră mult mai multe furturi şi tâlhării, dintr-un motiv foarte simplu: săracii au foarte rar lucruri pe care infractorii sunt tentaţi să le fure, în timp ce, la cei bogaţi, acestea se găsesc, bineînţeles, din abundenţă. Web se deplasa de-a lungul sitului istoric naţional Frederick Douglas şi îşi imagina că un Martin Luther King Jr. al timpului său nu ar fi fost câtuşi de puţin încântat de modul în care evoluaseră lucrurile.

Primi un alt set de indicaţii şi, în scurt timp, ajunse pe un drum de ţară care şerpuia printre copaci cu frunzişul bogat. Web mai fusese acolo şi înainte. Era cimitirul favorit al indivizilor din zonele cele mai violente ale oraşului, care nu doreau să facă mizerie în cartierele lor, umplându-le cu trupuri dezmembrate. De fapt, HRT desfăşurase acolo două acţiuni. Una se derulase ca la carte, fără să se tragă niciun foc. Cealaltă lăsase în urmă trei cadavre. Erau ale băieţilor răi care nu putuseră accepta faptul că se aflau în inferioritate şi făcuseră prostia de a-şi scoate armele în loc să-şi ridice mâinile. Poate că îşi închipuiseră că nu aveau să se tragă decât focuri de avertizare. Ei bine, în manualul HRT nu exista niciun capitol dedicat focurilor de

avertizare. De fiecare dată când Web apăsa pe trăgaci, cineva sfârşea prin a-şi pierde viaţa.

— Opreşte maşina şi coboară, spuse vocea. Lasă-ţi arma pe bancheta din faţă.

— Ce te face să crezi că sunt înarmat?

— Dacă nu eşti, înseamnă că ai rahat în loc de creieri.

— Şi, dacă renunţ la armă, ce anume am în loc de creieri?

— Dacă nu renunţi, n-o să mai ai creieri.

Web lăsă pistolul pe bancheta din faţă, coborî încet din maşină şi privi în jur. Nu văzu nimic în afară de copaci şi de cerul fără lună. Putea simţi mirosul apelor râului, ceea ce nu era nici pe departe încurajator. Cele câteva zgomote care se auzeau nu erau, cu siguranţă, făcute de Marele F, ci, mult mai probabil, de veveriţe, vulpi sau infractori de duzină, care umblau de colo până colo, în căutarea cinei. În momentul acela, singurul lucru pe care şi-l dorea Web era să-l fi ascuns pe Romano în camionetă. *„Ei, bine că te gândeşti acum la asta”*

Se înţepeni mai bine pe picioare când îi auzi venind. Când ieşiră de la adăpostul copacilor, văzu un şir de trei bărbaţi zdraveni. Erau, cu toţii, mai înalţi decât Web şi îşi ţineau armele albe, deosebit de periculoase, îndreptate către el. Totuşi, atenţia nu i se orienta cu adevărat către ei, pentru că în spatele lor se afla un bărbat mult mai bine legat. Cu toate că fusese sigur că avea să-l vadă pe uriaş în seara aceea, apariţia Marelui F era, într-o anumită măsură, demoralizantă. Purta alte haine, dar era îmbrăcat în acelaşi stil. Totuşi, de data asta nu avea cămaşa descheiată. Web simţi că toate rănile pe care i le făcuse namila îl furnicau în prezenţa acesteia, de parcă s-ar fi declanşat un soi de reacţie chimică. Tipul de lângă Marele F era alb, ceea ce îl surprinse pe Web până când, într-o străfulgerare, îl recunoscu pe Clyde Macy. În realitate, semăna mai mult a schelet decât în fotografie. Web îşi

aminti discuţia pe care o avusese cu Bates când se întrebaseră cine putea fi legătura din interior a lui Cove. Macy? Peebles? Macy nu arăta a iscoadă, dar cine putea şti? În timp ce îşi ţinea privirea pironită asupra lui, observă că atât costumul pe care îl purta, cât şi casca radio din ureche îi dădeau aerul unui agent secret. Poate că, înainte de a descoperi că îi plăcea mai mult să omoare oameni, îşi dorise să intre în Serviciul Secret. Peebles nu se vedea nicăieri. După toate aparenţele, noul tip de om de afaceri criminale prefera să nu-şi murdărească mâinile.

Cei trei indivizi înşiruiţi îl înconjurară pe Web, în vreme ce Marele F stătea locului, privind. Macy se apropie din lateral. Părea în alertă şi, în acelaşi timp, relaxat. Dar era uşor să-ţi dai seama că îşi lua munca foarte în serios. Lui Web, ceilalţi bărbaţi i se părură cuprinşi de o uşoară plictiseală, de parcă ar fi fost nişte universitari chemaţi să se certe cu nişte delincvenţi juvenili. Ei bine, era vorba de o adevărată percheziţie. Unul dintre bărbaţi scoase, din buzunarul hainei, un obiect mărunt, care semăna cu un microfon. Îl plimbă, în sus şi-n jos, de-a lungul trupului lui Web, în vreme ce un altul verifica dacă nu mai avea asupra lui şi alte arme. Nu găsi nimic, dar îi confiscă mobilul. Un alt bărbat îi mai inspectă o dată maşina, cu ajutorul unei baghete electronice despre care Web ştia acum că fusese concepută pentru depistarea dispozitivelor indiscrete de supraveghere. Bagheta scoase un singur sunet, în apropierea banchetei din spate, dar omul nu păru să-şi facă griji din pricina asta. Se răsuci şi făcu un semn cu capul către Marele F. Web înţelese schimbul lor tăcut de semne. Bărbatul depistase dispozitivul electronic pe care îl plantaseră ei înşişi acolo. Făcu un pas înapoi, iar Marele F se apropie şi-şi aplecă trunchiul deasupra capotei maşinii. Web avu impresia că ar fi fost posibil s-o audă gemând şi se întrebă cine ar fi putut da vina pe automobil pentru asta.

— Ce-ţi face faţa?

Vocea uriaşului nu era nici ascuţită şi stridentă, nici anormal de profundă. Se afla undeva la mijloc, era calmă şi fără nicio urmă de ameninţare. Nu era vocea fără chip din interiorul maşinii. Cam aşa ar fi vorbit agentul lui de bursă – dacă Web ar fi avut unul.

— Numai mândria mi-a fost lezată. Presupun că eşti Marele F.

Bărbatul zâmbi, apoi se lovi cu palma peste coapsă. Lui Web i se păru că aude zgomotul de rău augur al unui tunet. La omul acela, totul era imens. Râseră şi ceilalţi bărbaţi şi era limpede că o făceau imitându-şi şeful.

— Rahat. Marele F. Evident că-s Marele F. Asta-i bună. Nu că-i bună, băieţi?

Dădură cu toţii din cap, spunând că da, era bună. Al naibii de bună. Macy nici măcar nu schiţă vreun zâmbet. Nu făcea altceva decât să stea locului, fixându-l pe Web, de parcă s-ar fi străduit să-i insufle dorinţa de a muri.

— Pentru că, dacă pe şosea ar fi apărut cineva mai mare decât tine, nu cred că aş fi vrut să facem cunoştinţă.

Web ştia că întotdeauna era de preferat să apelezi la partea bună a unui tip înrăit şi să-i demonstrezi că nu ţi-e frică. Criminalii violenţi adorau, pur şi simplu, teama. Şi le făcea plăcere să taie gâtul oamenilor îngroziţi.

Marele F râse iarăşi. Iar când se opri şi redeveni serios, toţi ceilalţi făcură acelaşi lucru. Şi încă instantaneu, observă Web.

— Am o problemă.

— Sunt aici ca să dau o mână de ajutor.

Web înaintă cu un pas. Acum se putea descotorosi de doi dintre indivizi cu câte o lovitură de picior. Cu Marele F lucrurile stăteau cu totul altfel, era totuna dacă loveai cu pumnii în el sau în Muntele Rushmore, dar, pentru început, era indicat să ataci în punctul în care ţi se opunea cea mai mică rezistenţă.

— Cineva a pus la cale o înscenare, ca să pic în plasă pentru ce n-am făcut.

— Ştii ce s-a întâmplat cu echipa mea?

— N-am nevoie de tot rahatu' ăsta, mă-nţelegi? Stătea în picioare, dominându-i pe toţi, iar privirea lui îl făcu pe Web să-şi înteţească bătăile inimii. Câţi ani crezi că am?

Web îl măsură din cap până-n picioare.

— Douăzeci şi doi.

— Treizeci şi doi, spuse Marele F, cu mândrie. Acu', asta-i în ani de-ai negrilor. Se întoarse spre Macy. Cât ar face în ani liniştiţi, de-ai albilor?

— O sută douăzeci, zise Macy pe tonul unui savant, de parcă, în acel grup ilustru, el ar fi fost licenţiatul.

Marele F se uită din nou la Web.

— Am o sută douăzeci de ani. Sunt un bătrân care face treaba unui tânăr. N-am nevoie de rahatu' ăsta. Spune-le-o alor tăi. Să nu vină aici ca să mă hăituiască, pen' că n-am făcut-o eu.

Web dădu din cap.

— Atunci trebuie să ştiu a cui e afacerea. Altfel nu pot garanta pentru gaşca ta.

Marele F se lăsă pe spate, sprijinindu-se de maşină, şi scoase un revolver Beretta de 9 mm, care, observă Web, avea ataşat un amortizor. Era clar că nu mirosea a bine.

— Mesagerii sunt ieftini ca braga, zise Marele F, privindu-l calm pe Web.

— Ar însemna foarte mult dacă ar veni de la mine. Am investit foarte mult în treaba asta.

Web mai făcu un mic pas înainte, prefăcându-se că-şi schimba greutatea de pe un picior pe altul. Acum îl putea lovi pe Marele F, cu o răsucire a piciorului, exact în creierul mic. Dacă tipul rămânea tot nevătămat, atunci putea fi încoronat drept rege al lumii.

— Şi poate-ţi dai seama că-mi eşti dator pentru că l-am salvat pe Kevin. La urma urmelor, e frăţiorul tău.

— Nu-i fratele meu.

Web se strădui din răsputeri să nu-şi trădeze surprinderea.

— E adevărat?

— E fiul meu. Marele F îşi şterse nasul, tuşi, apoi scuipă. Sigur, avem aceeaşi mamă.

În primul moment, Web fu luat prin surprindere, iar apoi se uită la ceilalţi. Era evident că ştiau deja asta şi că păreau s-o accepte ca pe ceva obişnuit, ca pe ceea se reprezenta pentru ei un fapt obişnuit. Şi de ce n-ar fi făcut-o? se întrebă Web. Ce însemna un mic incest în sânul familiei? Nu puteai s-o faci chiar aşa, cu nişte străini. Bunica spusese despre Kevin că era puţin cam încet la minte. Ei, şi cu un arbore genealogic atât de răsucit, Web înţelegea care era motivul.

— Păi, sper că micul Kevin e OK.

— Băiatul n-are nimic de-a face cu tine, zise, tăios, Marele F.

OK, cugetă Web, aşadar, puştiul însemna într-adevăr ceva pentru celălalt. Asta reprezenta o informaţie valoroasă.

— Cine mi-a distrus echipa? Spune-mi, şi ne vedem fiecare de drumul lui. Fără resentimente.

— Nu e atât de simplu.

— Ba sigur că e, ripostă prompt Web. Dă-mi nume. Asta-i tot ce vreau.

Marele F îşi studie pistolul.

— Ştii care-i cea mai mare problemă de-a mea?

Web aruncă o privire spre revolverul Beretta şi se întrebă dacă *el însuşi* era marea problemă a Marelui F. Se pregăti să treacă la atac.

— Noua organigramă calcă totul în picioare. Nu-mi pot păstra băieţii buni. Îi privi pe cei care îl însoţeau. Toona, ieşi în faţă, omule.

Web se uită la bărbatul care făcea un pas înainte. Avea

un metru nouăzeci şi cinci, era lat în spate, purta ceea ce lui Web i se păru un costum foarte scump şi avea la gât, la încheieturi şi pe degete suficient aur şi argint ca să-şi deschidă o casă de schimb pentru metale preţioase.

— Toona, crezi că-l poţi termina pe tipu' ăsta pricăjit cu mâinile goale?

Toona zâmbi cu superioritate.

— N-am nevoie de amândouă mâinile pentru flăcăul ăsta.

— Nu-s sigur că-i aşa, făcu Marele F. Felu' în care m-a pocnit pe mine m-a făcut să mă simt în rahat. Ei, dacă te crezi în stare, lasă-ţi arma jos şi treci la treabă.

Toona îşi scoase pistolul de la brâu şi îl aşeză pe pământ. Era cu cel puţin cincisprezece ani mai tânăr decât Web şi mult mai solid. Dar se mişca cu atâta eleganţă încât Web nu se îndoia că era tot atât de agil pe cât era de puternic. Şi, când Toona se aşeză într-o postură clasică, specifică artelor marţiale, înţelese că nu era de glumit, iar el nici măcar nu-şi revenise de pe urma nopţii trecute.

Îşi ridică mâinile.

— Uite ce e, nu e nevoie de asta. Tu crezi că-mi poţi face fundul arşice, eu cred că-l pot face zob pe-al tău. Să zicem că suntem chit.

Marele F clătină din cap.

— Oho-ho, mititelule. Ori te baţi, ori încasezi glonţu'.

Web se uită lung la el şi la pistolul lui, oftă şi îşi înălţă pumnii strânşi.

Cei doi bărbaţi se învârtiră unul în jurul celuilalt pentru câteva clipe. Web îşi cântări adversarul şi sesiză câteva puncte slabe, dar mai observă şi altceva care i-ar fi putut fi de folos. Încercă o lovitură cu piciorul şi Toona i-l prinse cu uşurinţă şi i-l reţinu o clipă înainte de a i-l răsuci, trântindu-l la pământ. Web se ridică repede şi pară cu antebraţul o lovitură laterală cu piciorul. Îl durea cumplit, dar mai bine să-l doară braţul decât capul. Cei doi făcură

mai multe fente şi parară o serie de lovituri înainte ca Toona să se răsucească, lovindu-l fulgerător pe Web şi aruncându-l din nou la pământ, dar el se ridică dintr-o săritură.

— Toona, nu eşti în stare decât de chestiile astea de rahat? îl batjocori Web. Omule, ai cu douăş' cinci de kile mai mult decât mine şi cu cinşpe ani mai puţin. Să fi fost eu în locul tău, până acum te-aş fi trântit cu fundu' de pământ de nu te-ai mai fi ridicat.

Toona renunţă la rânjetul plin de superioritate şi îi dădu lui Web, cu mâna dreaptă, o lovitură bruscă, de modă veche, dar încasă în schimb un croşeu de stânga în cap. Web îşi dădu repede seama că lui Toona nu-i plăcea să se aleagă cu semne pe faţă.

— Ei, Toona, o mutră pocită nu-i totuna cu sfârşitul lumii. Dacă nicio cucoană n-o să-ţi mai mănânce salariul, probabil că o să poţi să pui într-adevăr ceva de-o parte, pentru bătrâneţe.

— Omule, eşti aproape la pământ, zise Toona. Şi la pământ o să rămâi.

— Nu din cauza ta, pisoiaşule, n-o păţesc din cauza ta.

Un Toona scos din sărite se aruncă asupra lui Web şi îi dădu o lovitură usturătoare în rinichi. Web fu gata să se prăbuşească datorită forţei izbiturii, dar îşi încolăci braţele în jurul mijlocului lui Toona şi începu să-l strângă. Celălalt îl mai lovi de două ori în cap, dar el rezistă. De fiecare dată când Toona expira, el îl strângea mai tare, ca un şarpe constrictor, nelăsându-i diafragma să revină în poziţia iniţială.

Web primi mai multe lovituri în cap şi îl strânse pe bărbatul mai voinic tot mai tare, până când începu să-l simtă tremurând şi să-i asculte cu plăcere respiraţia chinuită. Pe urmă, îşi slăbi strânsoarea extrem de puţin, dar suficient pentru ca Toona să se încleşteze, la rândul său, în jurul lui Web, adică să facă exact ce dorea acesta.

Cei doi bărbaţi se învârteau unul pe altul, gâfâind din greu şi contopindu-şi râurile de sudoare de fiecare dată când trupurile li se atingeau…

Toona încercă să-l arunce pe Web cât colo, dar el nu se lăsă, fiindcă avea alte planuri. În cele din urmă, Toona îl răsuci pe Web în aer, făcându-l să-şi desfacă strânsoarea şi să-şi răşchireze mâinile şi picioarele. De fapt, Web se rostogoli intenţionat înainte, înşfăcă pistolul pe care celălalt şi-l lăsase pe pământ, se ridica, făcu un salt, îşi încolăci braţul în jurul gâtului unui Toona uluit şi îi puse arma la tâmplă, totul dintr-o singură mişcare ce păruse neclară din cauza iuţelii cu care fusese executată.

— Trebuie să-ţi faci rost de nişte gărzi mai de soi, îi spuse Marelui F. N-am dreptate, Toona?

Marele F îşi înălţă pistolul şi trase. Glonţul îl lovi pe Toona în mijlocul frunţii. Omul căzu şi muri fără să scoată nici măcar un sunet. Web ştia că cele mai multe împuşcături în cap aveau un asemenea efect, pentru că victima îşi pierdea capacitatea de a vorbi înainte de a apuca să ţipe. Gloanţele şi carnea erau ca fostele neveste. Pur şi simplu, nu făcuseră niciodată casă bună împreună.

Web se holbă la Marele F, care îşi lăsă pistolul să alunece din nou în toc, cu nonşalanţă, de parcă tocmai ar fi lichidat o cârtiţă sâcâitoare dintr-o grădină de zarzavaturi. Oamenii lui păreau tot atât de uluiţi ca Web. Era evident că decesul lui Toona nu figurase decât în agenda Marelui F. Totuşi, Macy rămăsese pe poziţie, cu arma îndreptată asupra lui Web; moartea neaşteptată şi violentă a colegului său părea să nu-l intereseze câtuşi de puţin. Stătea în poziţia clasică de tragere, cu privirea ţintuită de pistolul din mâna lui Web, având aerul imperturbabil al unui profesionist. Web se întrebă unde se perfecţionase. Poate în vreo grupare paramilitară formată din foşti băieţi de treabă, care, dintr-un motiv sau altul, trecuseră de partea răului.

Pentru că nu mai avea ostatic şi spre el erau aţintite o grămadă de arme, Web lăsă să-i cadă pistolul.

— Ajutoru' de nădejde, îi spuse Marele F lui Web, p-ăsta nu-l pot găsi. Le dau oamenilor mei bani, haine, maşini şi curve. Îi învăţ meserie, le arăt cum merge afacerea, că io n-o să mă ţin de rahatu' ăsta toată viaţa. Mă răfuiesc cu lumea, îi ţin piept. Şi crezi că asta-i face să fie de bună credinţă? Pe dracu, nu. Continuă să muşte mâna de-i hrăneşte. Toona îşi vedea pe furiş de afacerile lui şi credea că io nu ştiu. Dijmuia din bani şi din droguri. Şi mă credea prost, credea că nu verific rahaturi d-astea. Da' nu-i a mai mare tâmpenie de-a făcut-o. A mai mare tâmpenie a băiatului era că se folosea el de marfă. Când bagi mizerie d-asta în tine, nu trebe să vorbeşti cu nimeni, despre nimic. Se ţinea cu nasu' pe sus şi a pălăvrăgit cu o întreagă echipă de la DEA, făr' să aibă habar ce-a făcut. Ne-a turnat pe toţi. Ei, io nu mă las vândut nicicum. N-o s-ajung un rechin de-şi vede de afaceri din pârnaie, făr' să aibă nicio şansă să mai iasă de acolo. Nu, nu. Nicidecum, drăguţă. Nicidecum. Io n-o s-o sfârşesc aşa. O să-ncasez nişte gloanţe 'nainte să mă bage albi-n puşcărie.

Le aruncă oamenilor săi o privire tăioasă.

— Aveţi de gând să-l lăsaţi pe Toona aci, sau cum? Arătaţi dracului ceva respect pentru morţi.

— Ce mă-sa vrei să facem cu el? întrebă unul dintre ceilalţi, desfăcându-şi larg braţele, cu furia aşternută pe chip, deşi Web putea simţi cu uşurinţă teama pe care i-o inspira şeful şi era sigur că şi Marele F mirosise asta.

Fără îndoială, se baza pe teama celorlalţi când îşi conducea „afacerea". Dacă dorea să-şi înveţe oamenii ce înseamnă buna-credinţă, atunci avea un material didactic foarte convingător, care zăcea chiar acolo, într-o baltă de sânge din ce în ce mai mare. Iar lichidarea lui Toona avea, probabil, şi rolul unui avertisment pentru Web. Ei bine, el se simţea extraordinar de avertizat

Marele F clătina din cap cu un dezgust evident.

— Trebe să vă spun io fiecare nenorocit de lucru ce trebe să-l faceţi, de parc-aţi fi copii de ţâţă, ori mai ştiu io ce? Simt miros de apă şi-l simţiţi şi voi. Aruncaţi-i hoitu-n râu. Şi legaţi ceva de el, să nu se salte-n sus!

Ceilalţi îl ridicară pe camaradul lor căzut cu băgare de seamă, bombănind întruna pentru că sângele lui Toona şi alte bucăţi din el ajungeau pe hainele lor elegante, de la Versace. Macy rămase exact în acelaşi loc. După toate aparenţele, cugetă Web, făcea parte din nucleu şi îi era permis să stea acolo unde nu se puteau afla cei dinafară.

Când ceilalţi dispărură în josul pantei, Marele F se uită la Web.

— Pricepi ce vreau să zic cu ajutoru' de nădejde? Nu-l primesc deloc. Toţi vor să se-mbogăţească peste noapte. Să-nceapă din vârf. Toţi vor să-nceapă din vârf. Eu am început la opt ani, vânzând pungi de un dolar cu pulbere albă. Io mi-am muncit fundu' mai bine de douăj' de ani, iar fârtaţii ăştia, din ziua de azi, cred că li se cuvine fiecare bănuţ de-l câştig, pen'că ei fac treaba asta de fo două luni. Noua organigramă, vai de fundu' meu!

Dacă Marele F s-ar fi aflat într-o închisoare de maximă securitate, purtând hainele de gata ale lui Hannibal Lecter, iar el ar fi fost de cealaltă parte a graţiilor, Web ar fi râs ţinându-se cu mâinile de burtă de o asemenea tiradă capitalistă. Însă în momentul acela se întreba doar când anume avea să-şi îndrepte celălalt atenţia asupra faptului că el fusese martor la crimă.

— Acu', Toona ăsta, a omorât el fo cinci sau şase oameni. Aşa că nu trebe să vă mai obosiţi să-i prăjiţi fundu' pe scaunu' electric. Nu trebe să-mi mulţumiţi.

Web nu o făcu. De fapt, nu spuse nimic. Probabil că i-ar fi putut servi un comentariu cu miez, dar faptul că asistase la uciderea cu sânge rece a unei alte fiinţe umane, indiferent cât de mult şi-ar fi meritat aceasta soarta, nu

avea darul să-i stârnească pofta de glumă.

— Crez că toată lumea are necazuri. Marele F se frecă la un ochi. Da' pe mine bunu' Dumnezeu m-a potopit cu porţii-n plus. Mi-a dat neamuri de se ţin scai de mine şi toţi vin după bani. O strămătuşă de nouăj' de ani, de nici nu ştiam c-o am, vine zicând cam aşa. Îşi subţie vocea. „Ei, Francis, n-ai putea să te-ngrijeşti de ochii mei? Am cataractă, drăguţă, şi nu mai văz să joc Bingo. O să faci ceva pentru mine, nu-i aşa, drăguţă? Doar io te-am legănat pe genunchi. Şi ţi-am schimbat scutecele pline de rahat." Scot nişte bani şi se dă dusă. Şi se-ntoarce peste-o săptămână, pen' că afurisita ei de pisică are probleme femeieşti. Se uită la Web cu scepticism. O javră de pisică cu probleme femeieşti. „Şi nu trebe decât o mie de dolari, Francis, zice, numa' atât, drăguţă, şi nu uita că i-o ţi-am curăţat scutecele de rahat când maică-ta era în josu' râului, ori aiurea, drogându-se, cu acu' ăla mic al ei." Şi io ce crezi că fac? Scot o mie şi i-o dau, ei şi mâţei ei.

— F vine de la Francis?

Marele F rânji. Iar Web desluşi pentru prima oară ceva din micul Kevin pe chipul adultului mătăhălos şi asasin.

— Da, da' de la ce credeai?

Web scutură din cap.

— N-aveam niciun indiciu.

Marele F scoase o cutiuţă, luă din ea o pastilă şi şi-o vârî în gură. Îi oferi una şi lui Web, care îl refuză.

— Tagamet, Pepcid AC, Zantac, spuse Marele F. Le mănânc ca pe alune. Am ulcer gastro-duodenal. Parcă mi-ar fi săpat o cârtiţă prin pântece. Rahaturile astea mă ajută, de-adevăratelea.

— De ce nu te laşi de meserie?

— Uşor de zis, greu de făcut. În meseria mea, nu-ţi dă nimeni o masă de adio şi-un ceas de aur.

— Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, dar poliţia nu-şi încetează niciodată cercetările.

— Cu poliţia mă descurc. Nişte tipi din branşă îs ăia de-mi dau dureri de cap. Cred că, dacă vrei să te laşi, ai de gând să-i dai pe ei în gât. Nu pot pricepe de ce-aş vrea să scap de o viaţă ca a mea. Ai bani gârlă, numa' că trebe să-i ascunzi şi trebe să te tot muţi de colo-colo, da', şi aşa, tot te întrebi când s-o gândi cineva, poate gagica, ori fratele, ori strămătuşa iubitoare de pisici, să-ţi dea o gaură-n cap când dormi. Rânji. Ei, nu-ţi face griji din cauza mea, io mă descurc. Mai luă o pastilă, apoi îl privi cercetător pe Web. Eşti unu' d-ăla din HRT?

— Da.

— Am auzit că sunteţi buni la bătaie. Când m-ai lovit noaptea trecută, Doamne, m-a durut. Asta se-ntâmplă rar, mititelule, ascultă ce-ţi spun, se-ntâmplă rar. Trebe să fiţi al dracului de buni.

— Când ne cunoşti mai bine, suntem chiar simpatici.

Replica lui Web nu-l făcu pe celălalt nici măcar să schiţeze un zâmbet.

— Şi, cum de tu n-ai murit?

— Am un înger păzitor.

De data asta, Marele F zâmbi cu gura până la urechi.

— Corect, asta-i bună. Spune-mi de unde iau şi io unu'.

Marele F îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul, odată cu subiectul conversaţiei.

— Vrei să ştii cum au ajuns mitralierele în clădirea aia?

Web înlemni.

— Ai vrea să depui mărturie în legătură cu asta?

— Da, o să vin la tribunal. Ia-o-nainte şi aşteaptă-mă.

— OK, cum au ajuns mitralierele acolo?

— Ştii cât de vechi îs clădirile alea?

Ochii lui Web se îngustară.

— Cât de vechi? Nu. De ce?

— De pe la 1950. Io nu-s destul de bătrân ca să ţiu minte, da' mama era. Ea mi-a povestit.

— Era?

— Prea multă coca. Nu vorbesc de suc. Da, de la 1950. Gândeşte-te, HRT, gândeşte-te.

— Nu-mi dau seama.

Celălalt clătină din cap, se uită la Macy, apoi din nou la Web.

— Credeam că voi ăştia, federalii, aţi fost toţi la facultate.

— Nu toate facultăţile sunt la fel de bune.

— Dacă nu poţi nici să zbori, ca să bagi mizeriile alea prin acoperiş, şi nu le poţi aduce nici pe uşa din faţă, ce-ţi mai rămâne?

Web se gândi un moment, înainte de a ghici răspunsul, dintr-odată.

— Subterane. 1950. Războiul Rece. Adăposturi subterane împotriva bombelor. Tunele?

— La naiba, până la urmă, te duce capu'. Dă-i înainte.

— Totuşi, asta nu mă ajută prea mult să merg mai departe.

— E problema ta. Io ţi-am dat o informaţie, aşa că spune-le alor tăi să nu se mai ţină de fundu' meu. N-am absolut niciun motiv pen' care să distrug o gaşcă de federali. Du-te înapoi şi asigură-te că au priceput. Tăcu, împrăştie nişte ace de pin cu piciorul lui uriaş, apoi privi fix în ochii lui Web. Sper că nu vă jucaţi cu mine şi nu-l ţineţi pe Kevin acolo făr' să-mi spuneţi, ori nu-i aşa?

Web se întrebă care era răspunsul cel mai potrivit. Şi, cu toate că, dată fiind compania în care se afla, asta părea o ironie, hotărî că adevărul era cea mai potrivită abordare.

— Nu-l avem pe Kevin.

— Vezi, în poliţaii de aci n-am încredere, după cum îi ştiu io. Prea mulţi de-ai noştri şi-au sfârşit zilele când au intrat pe mâna lor. Acuma, nici federalii nu valorează prea mult în ochii mei, da' măcar voi nu omorâţi oamenii de pomană.

— Mulţumesc.

— Aşa că, vezi, una peste alta, dacă voi îl aveţi pe Kevin, ştiu că e în siguranţă. Şi poate că-l mai ţineţi o vreme, până se domoleşte tot rahatu' ăsta.

Ţinând cont de privirea lui piezişă, Web îşi putea da seama că Marele F chiar ar fi vrut ca micul Kevin să fie în custodia FBI-ului, care i-ar fi oferit o protecţie acceptabilă.

— Aş fi vrut să-l avem, dar nu e aşa. Dar cred, că, într-un fel sau altul, Kevin ar putea fi amestecat în toate astea, adăugă apoi.

— Prostii, tună Marele F. E doar un puşti. N-a făcut nimic. N-are de ce s-ajungă la închisoare, nicidecum. Nu Kevin.

— Nu vreau să spun că ştia ce face. Ai dreptate: e doar un puşti, un puşti speriat. Dar cel care a pus mâna pe el, oricine ar fi, e în spatele întregii afaceri. Cel puţin asta e părerea mea. Nu ştiu ce căuta Kevin pe aleea aia, dar faptul că se afla acolo nu e o coincidenţă. Vreau să-l găsesc la fel de mult cum o vrei şi tu. Şi vreau să-l ştiu în siguranţă. L-am salvat o dată pe aleea aia, nu vreau s-o fi făcut zadarnic.

— Sigur, ca să poată depune mărturie şi să-şi petreacă toată viaţa ca martor protejat. Un fel de viaţă.

— Cel puţin, o să fie în viaţă, ripostă Web.

Uriaşul îşi coborî ochii şi şi-i înălţă după un răstimp îndelungat.

— Francis, am de gând să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-l aduc pe Kevin înapoi, teafăr şi nevătămat. Asta ţi-o promit. Dar, dacă ştie ceva, trebuie să ne spună. O să-l protejăm.

— Da, cum să nu. Şi până acu' v-aţi descurcat bine cu treaba asta, nu-i aşa?

Îi auziră pe ceilalţi bărbaţi întorcându-se.

— Pe lângă tuneluri, ar da bine şi un nume, spuse Web, dar Marele F începuse deja să clatine din cap.

— N-am cum să-ţi dau nici unu'.

Când cei doi bărbaţi apărură în raza lor vizuală, Marele F îi făcu semn unuia dintre ei.

— Asigură-te că radioul din maşină nu mai funcţionează.

Omul dădu din cap, se lăsă să alunece pe bancheta din faţă a maşinii lui Web, trase două gloanţe în staţia radio de provenienţă guvernamentală, apoi smulse microfonul de mână. Scoase şi încărcătorul din pistolul lui Web, trase în ţărână glonţul rămas pe ţeava şi îi înapoie arma. Celălalt bărbat îşi scoase din buzunar celularul lui Web, îl zdrobi ceremonios de un copac şi i-l întinse zâmbindu-i cu gura până la urechi.

— Nu le mai fac ca altădată.

— Acu' trebe să plecăm, zise Marele F. Şi, dacă ai de gând să te ţii de fundu' meu fiindcă l-am împuşcat pe Toona, uită de asta. Făcu o pauză şi îi aruncă o privire sinistră. Oricând vreau io să mori, mori. Oricând vreau să-ţi moară prietenii, mor. Dacă ai un animal de casă şi io vreau să moară, moare.

Web îl privi cu hotărâre.

— Francis, tu nu vrei să mergi pe drumul drept. Chiar nu vrei.

— Ce face? Ai de gând să-mi tragi un şut în fund? Ai de gând să mă răneşti zdravăn? Ai de gând să mă omori?

Îşi descheie cămaşa şi veni mai aproape. Deşi avea o meserie în care văzuse multe, Web nu mai întâlnise niciodată aşa ceva.

Pieptul şi pântecul celuilalt erau brăzdate de răni de cuţit, de urme de glonţ, de cicatrice late, inflamate, de urme de arsuri şi de ceea ce lăsa impresia unor şanţuri de carne sfâşiată, care nu se vindecase aşa cum ar fi trebuit. Lui Web i se părea că priveşte o pictură care reprezenta opera colectivă a unei lumi demente.

— O sută douăzeci, dacă socoteşti în anişori de trai liniştit, de-al albilor, zise Marele F, cu voce scăzută.

Îşi încheie cămaşa şi pe faţă i se aşternu, după părerea

lui Web, o expresie de evidentă mândrie pentru că scăpase cu viaţă din tot ce însemnau cicatricele sale. Şi, în momentul acela, nu-i putea nega un astfel de merit.

— Dacă vii după mine, zise Marele F, mai bine adu pe careva care să facă treaba ca lumea. Da' şi aşa o să-ţi tai sula şi-o să ţi-o îndes pe beregată.

Îi întoarse spatele şi Web se strădui să nu-i sară-n spate. Nu era un moment potrivit pentru a lămuri lucrurile, însă Web nu putea pleca lăsându-le aşa.

— Presupun că-l pregăteşti pe Kevin să-ţi moştenească imperiul, strigă în urma Marelui F. Fratele care ţi-e fiu. Nu mă-ndoiesc că-i tare mândru de tine.

Celălalt se întoarse.

— Ţi-am zis că n-ai nicio treabă cu Kevin.

— Am aflat multe pe aleea aia. Mi-a spus o grămadă de chestii.

Era o cacialma, dar una bine calculată, dacă Web interpreta corect toate indiciile. Cel care îl schimbase pe Kevin cu alt puşti ar fi putut fi duşmanul Marelui F. Dacă era aşa, să-i întărâte unul împotriva altuia nu era o idee tocmai rea. Se gândea că Marele F nu minţise spunând când era amestecat, dar asta nu însemna că acel capitalist al străzii nu se asociase cu altcineva ca să lichideze echipa Charlie. Dacă era aşa, Web dorea să plătească cu toţii. Până la unul.

Marele F se apropie de Web şi îl măsură cu privirea, ca şi cum i-ar fi evaluat fie curajul, fie prostia.

— Dacă îl vrei pe Kevin înapoi, mă aştept să cooperezi, spuse Web.

Nu pomeni nimic despre cele pe care Marele F i le povestise mai înainte. Îşi închipuia că uriaşul dorea să păstreze informaţia despre tuneluri între ei doi şi că acesta era motivul pentru care îi trimise pe cei doi bărbaţi să se ocupe de înmormântarea lui Toona în apele râului.

— Aşteaptă-te la asta, zise Marele F.

Web reuşi să pareze parţial lovitura cu antebraţul, dar impactul dintre falca sa, pumnul cât o bilă de bowling al Marelui F şi propriul său braţ îl aruncă pe capota maşinii şi capul i se izbi de parbriz, făcându-l ţăndări.

Web îşi reveni după o jumătate de oră, se lăsă să alunece încet de pe capotă şi se clătină pe picioare, ţinându-se de braţ, frecându-şi falca şi capul şi înjurând. După ce îşi regăsi calmul, descoperi că nici maxilarul, nici mâna şi nici ţeasta nu-i erau fracturate şi se întreba cum de era posibil. Şi se mai întrebă şi câte izbituri mai putea suporta înainte de a-i sări creierii din cap.

Pe urmă se răsuci şi-şi îndreptă revolverul asupra bărbatului care răsărise dintre copaci. La rândul său, acesta avea şi el o armă aţintită asupra lui Web.

— Frumoasă încercare, spuse omul, dar pistolul tău nu mai are gloanţe.

Se apropie şi Web putu să-l vadă mai bine.

— Cove?

Randall Cove îşi lăsă arma în jos şi se sprijini de maşină.

— Tipul ăla e într-adevăr o creatură periculoasă, spuse. Felul în care l-a lichidat pe unul de-ai lui e o chestie cum nici măcar eu n-am mai văzut. Se uită la faţa lui Web. Mâine o să ai nişte vânătăi de toată frumuseţea, dar e mai bine decât să faci o vizită la medicul legist.

Web îşi puse alături pistolul descărcat şi îşi frecă ceafa.

— Înţeleg că ai avut un loc în stal. Mulţumesc pentru ajutor.

Cove îi aruncă o privire cruntă.

— Uite ce e, omule, sunt un coleg de-al tău, un alt agent, lucrând sau nu sub acoperire. Umblu cu acelaşi tip de legitimaţie, am depus acelaşi jurământ, mă confrunt cu aceleaşi rahaturi de care se loveşte tot Biroul. Dacă ar fi încercat să te lichideze, mi-aş fi făcut simţită prezenţa. Dar ei n-au făcut-o, aşa că nici eu n-am făcut-o. Dacă te ajută

să te simţi mai bine, află că, în vreme ce ai fost inconştient, am uşuit nişte fârtaţi care veniseră să-ţi adulmece ciolanele.

— Mulţam, fiindcă încă mai am nevoie de ciolanele astea.

— Trebuie să stăm de vorbă, dar nu aici. S-ar putea ca unii dintre băieţii Marelui F să mai dea încă târcoale. Şi locul ăsta nu e sigur, nici măcar pentru doi oameni înarmaţi ai legii.

Web privi în jur.

— Atunci, unde? Vechiul tău birou a fost demolat.

Cove zâmbi.

— Ştiu că ai discutat cu Sonny. Presupun că, dacă bătrânul Sonny Venables e de părere că eşti de încredere, atunci eşti de încredere. Băiatul ăsta simte putreziciunea la fel de bine ca cel mai grozav ogar pe care l-am avut în Mississippi.

— Se petrec tot felul de rahaturi. Ai mai luat, de curând, legătura cu Bates?

— Am stat de vorbă, dar niciunul din noi nu i-a spus celuilalt totul şi asta-i nemaipomenit. Eu ştiu ce vrea şi el ştie în ce ape mă scald. Îi întinse lui Web o bucată de hârtie. Ne întâlnim aici peste o jumătate de oră.

Web se uită la ceas.

— Sunt într-o misiune specială. Trebuie să mă-ntorc.

— Nu-ţi face probleme, nu durează mult. A, ar mai fi o chestie.

Se urcă în maşina lui Web şi cotrobăi câteva secunde înainte de a coborî cu ceva în mână.

— Dispozitiv de urmărire prin satelit. La fel de bun ca cele pe care le folosim noi.

— Au acces la satelit, spuse Web. Asta-i încurajator.

— Au şi staţie radio.

Aşadar, Web dedusese corect modul în care îi dăduseră instrucţiuni după ce traversase podul Wilson.

Cove dezactivă dispozitivul şi şi-l puse în buzunar.

— Dovezile sunt dovezi. Mă mir că nu l-au luat de acolo, adăugă, înainte de a dispărea în pădure.

Suficient de refăcut pentru a-şi putea ţine amândoi ochii deschişi şi a vedea dublu în loc de a zări imagini triple şi străvezii, Web cuplă maneta de viteze şi demară. Se întâlni cu Cove în parcul din centrul oraşului, pe o bancă de lângă Fort Smithsonian. Când se aşeză, auzi o voce, dar nu tresări. Totul fusese trecut în instrucţiunile de pe bucata de hârtie. Deduse că Randall Cove se afla dincolo de pâlcul de tufişuri de lângă bancă.

— Va să zică, Bates te-a pus la curent în ceea ce mă priveşte.

— Aşa e. Îmi pare rău pentru cele întâmplate cu familia ta.

— Da, se mulţumi Cove să răspundă.

— Am găsit tăietura de ziar pe care o aveai acasă, cea despre tine şi Bates.

— Eşti bun. Ani de zile, n-a găsit nimeni ascunzătoarea aia.

— De ce-ai ascuns-o?

— E o pistă falsă. Dacă cineva îmi percheziţionează casa, dă peste ceva care nu înseamnă, de fapt, nimic. Lucrurile cu adevărat importante le păstrez în memorie.

— Deci bucata de ziar era doar un subterfugiu? N-are nicio importanţă?

Cove nu răspunse, aşa că Web continuă:

— Bates spunea că erai pe urmele unor traficanţi de prima mână şi că ei i-ar fi putut face o înscenare echipei mele.

— E adevărat. Dar povestea asta nu e nici pe departe încheiată. Şi am auzit ce-ţi spunea Westbrook despre tuneluri. Nu mi-am închipuit niciodată aşa ceva. E o modalitate de a scoate computerele afară şi de a aduce mitralierele înăuntru.

— Am de gând să-l pun pe Bates la curent cu asta când mai curând cu putinţă şi o să mergem să aruncăm o privire. Vrei să vii şi tu?

Cove nu răspunse, iar Web avu nevoie de o secundă ca să înţeleagă de ce. Pe trotuarul de vizavi trecea un bărbat. Era îmbrăcat ca un om al străzii, se clătina pe picioare ca şi cum ar fi fost beat şi poate că era şi una şi alta. Totuşi, Web nu-şi permitea să rişte şi era evident că nici Cove nu o putea face. Îşi duse mâna la pistol şi realiză, din nou, că era descărcat. Avea un încărcător de rezervă în partea din spate a camionetei, dar o parcase la mai bine de treizeci de metri distanţă şi, ca un idiot ce era, uitase să-şi ia muniţia. Ca răspuns la gândurile sale, simţi ceva alunecând lângă el de pe spătarul băncii. Îşi încleştă mâna pe revolverul pe care tocmai i-l dăduse Cove, şopti un mulţumesc şi continuă să stea locului, cu arma lângă coapsă, aţintind-o mereu asupra omului de pe partea cealaltă a străzii şi urmărindu-i fiecare mişcare, până când se îndepărtă.

— Nu ştii niciodată peste ce lepădătură poţi să dai, zise Cove.

— Bates spunea că e posibil ca tu să te fi folosit de unul dintre oamenii lui Westbrook, poate de Peebles sau de Macy, iar ei să-ţi fi făcut o înscenare.

— Macy şi Peebles nu erau oamenii mei din interior. Cred că omul meu lucra direct cu mine, aproape întotdeauna, şi că s-ar putea *ca lui* să i se fi făcut o înscenare.

— Păi, dacă tipul comunica direct cu tine, nu ne putem folosi de el ca să descoperim adevărul?

— Nu mai putem.

— Cum adică?

— Omul meu era Toona.

— Îţi baţi joc de mine.

— Băieţii Marelui F au întotdeauna parte de tot ce e mai

bun. Tipul ţi-a spus numai gogoşi. L-a omorât pe Toona pentru că a săvârşit păcatul capital, adică a colaborat cu poliţia.

— Toona credea că, în afară de Westbrook, mai erau implicaţi şi alţii?

— Deşi avea mai ales muşchi, Toona era înzestrat şi cu ceva creier. Lucram cu el de vreo şase luni. L-am prins cu nişte chestii mărunte, dar făcuse deja, mai demult, patru ani de puşcărie şi n-avea chef s-ajungă din nou acolo. Mi-a povestit despre o bandă nouă, care intenţionează să se ocupe de afacerile găştilor din partea locului şi chiar să le spele banii prin intermediul unor operaţiuni legale. Nu oferă servicii ieftine, dar s-ar părea că cele mai multe găşti s-au abonat – cu excepţia lui Westbrook. El n-are atât de multă încredere în nimeni. Totuşi, până şi distribuitorii de droguri din diferite bande s-au săturat să se tot împuşte unii pe alţii. Iar unificarea operaţiunilor şi reducerea costurilor sunt la fel de eficiente în afacerile ilegale ca şi în cele legale. Am vrut să mă infiltrez mai adânc în grupul ăsta, dar n-am reuşit să dau lovitura. Sub acoperire, mă dădeam drept reprezentantul unei găşti care dorea să plece din Arizona şi să se stabilească în zona rurală a Virginiei. Auzisem despre banda asta şi am reuşit să fiu invitat să văd cum operează. La început, am crezut că exista o legătură cu profiturile obţinute de Westbrook. Dar, după ce-am văzut ce era acolo, mi-am dat seama că era vorba de ceva mult mai amplu.

— Bates a pomenit despre piaţa oxycontinului.

— De-aia toată povestea e ieşită din comun. Cred că marfa pe care le-o furnizează banda asta celor locale constă în substanţe prescrise de medici, cum ar fi oxy, percocet şi toate celelalte. Riscurile sunt reduse, iar profiturile, imense. Toona nu făcea parte dintre cei care trag sforile afacerii, dar părea să aibă aceleaşi gânduri. Ar fi un mod cu totul inedit de a face trafic de droguri. Iar

banda asta nouă nu se mulţumeşte să acţioneze în D.C. Cred că vor să se întindă în susul şi în josul coastei de est.

— Cu oxy s-a pornit din zonele rurale.

— Da, ai auzit de drogaţii din Munţii Stâncoşi? Ei, ăştia sunt drogaţii din Apalaşi. Numai că munţii Apalaşi trec prin vreo douăzeci de state, din Alabama şi până sus, la graniţa canadiană. E loc suficient pentru a pune bazele unui imperiu al drogurilor în plină ascensiune, pe seama unor medicamente prescrise în mod legal. De-aia am anunţat WFO imediat ce mi-am dat seama că în depozitul ăla se derulau afaceri mult mai importante decât ale lui Westbrook. Sigur, aş fi putut să continui să mă infiltrez şi să dau, poate, peste mai multe chestii, dar exista riscul de a fi demascat. Mi-am închipuit că, dacă reuşeam să-i aducem pe contabilii ăia să depună mărturie, puteam da gata toată banda care se ocupă de oxy. Omule, ştii ce cred acum, când privesc înapoi?

— Că era prea frumos ca să fie adevărat?

— Te-ai prins. Cove tăcu pentru o clipă. Ştii, Web, îmi pare rău pentru tot ceea ce s-a întâmplat cu prietenii tăi. Nici într-un milion de ani n-aş fi mirosit înscenarea aia. Dar îmi asum responsabilitatea, pentru că eu am fost cel care a dat-o în bară. Şi o să sacrific tot ce mi-a mai rămas, chiar şi viaţa mea, ca să îndrept lucrurile.

— N-aş fi în stare să-mi câştig existenţa aşa cum o faci tu. Nu ştiu cum reuşiţi, voi ăştia, să vă descurcaţi.

— Are haz, eu am aceeaşi părere în ceea ce te priveşte. Acum o să intraţi în tuneluri, ca să descoperiţi cum au scos şi cum au adus înăuntru toate chestiile alea. Şi poate că o să vedeţi şi ceva despre care o să vă povestesc. Şi nu e vorba de Westbrook. Acolo mai e şi altcineva, care se distrează grozav pe socoteala noastră.

— Ai nişte bănuieli bine întemeiate în privinţa asta?

— Simt că e aşa. Oricine ar fi cei de acolo, sunt în strânsă legătură cu cineva foarte important, pentru că

reuşesc, întotdeauna, să fie cu un pas înaintea tuturor.

— În strânsă legătură cu cine, cu cineva din Birou?

— Tu ai spus-o, nu eu.

— Ai vreo dovadă în privinţa asta?

— Instinctul meu. Tu nu ţii cont de al tău?

— Ba da, întotdeauna. Am impresia că te simţi ca şi cum ai fi rămas pe dinafară.

— Vrei să spui că toată lumea crede că sunt un trădător şi că am dat o mână de ajutor pentru ca unii dintre ai mei să fie împuşcaţi? Da, asta îmi tot vine în gând în ultima vreme.

— Cove, nu eşti singurul care se află în situaţia asta.

— Ei, Web, într-un fel, suntem fraţi de cruce. Stigmatizaţi drept trădători pentru ceea ce n-am făcut, iar unii nici măcar nu vor să ne asculte.

— De-asta nu vii la sediu?

— Vezi, concluzia e că am fost păcălit, dus de nas, luat de fraier sau cum vrei să-i mai spui. Nu sunt trădător, dar am dat totul peste cap şi, în meseria mea, asta e aproape la fel de grav ca a trece de partea cealaltă.

— Atunci suntem fraţi de cruce, fiindcă şi eu am făcut aceeaşi greşeală.

— Păi, poate că o să rămânem amândoi în picioare când se va sfârşi tot tărăboiul, ce zici?

— Zic că o să-mi dau toată silinţa.

— Să-ţi ţii capul cât mai jos, London, traficanţii ăştia trag la mică înălţime.

— Ei, Cove?

— Da?

— Scuzele tale sunt acceptate.

Web îşi duse maşina la Dupont Circle. Înşfăcă încărcătorul de rezervă din camionetă, îşi puse pistolul pe care i-l dăduse Cove în tocul prins de partea din spate a centurii, apoi luă un taxi până la WFO. Bates plecase de

mult acasă, aşa că se hotărî să aştepte până a doua zi dimineaţă ca să ia legătura cu el. Probabil că tipului avea să-i fie de folos un somn bun, iar tunelurile nu fugeau nicăieri. În loc să plece cu un alt Bucar, Web optă pentru ceva într-adevăr nebunesc. Avea de gând să ia propria maşină.

Armata de ziarişti nu mai era parcată lângă casa lui, dar Web nu-şi asumă niciun risc. Intră în clădire pe uşa din dos, se strecură în automobil, deschise uşile garajului şi îl scoase cu grijă afară, cu farurile stinse. Aşteptă până când ajunse în josul străzii, apoi aprinse luminile şi acceleră, uitându-se tot timpul în oglinda retrovizoare. Nu se vedea nimic. Se întoarse la East Winds.

CAPITOLUL 34

Când Web reveni în casa trăsurilor, Romano nu era acolo. Web se uită chiar şi în toate maşinile vechi de la parter, gândindu-se că partenerul lui s-ar fi putut strecura într-una dintre ele, ca s-o admire, pentru ca apoi să-l fure somnul. Era aproape patru dimineaţa şi Romano colinda, probabil, pe afară. Fiindcă avea prea multă energie, nu avea odihnă, deşi, ca lunetist, fusese antrenat să abordeze lucrurile încet şi metodic, cu excepţia cazurilor în care circumstanţele drastice impuneau contrariul. Iar când venea timpul să treacă la acţiune, nimeni nu i-o lua înainte lui Paul Romano. Pentru că celularul lui era scos din funcţiune, Web folosi telefonul din casă ca să-l sune şi răsuflă uşurat când îi răspunse.

— Cum a fost întâlnirea? îl întrebă Romano.

— Plictisitoare. Îţi povestesc mai târziu. Unde eşti?

— Nu era niciun pericol, aşa că am inspectat locurile. În partea de vest e un vechi turn de strajă. Vezi totul, pe o rază de peste şase kilometri.

— Ştiu, am fost pe-acolo.

— Ei, eu sunt acolo acum. Am avut chef de puţin jogging.

— Paulie, asta-i o mică excursie.

— O plimbare în parc. Poate că vrei să vii încoace şi să aduci şi o pereche de ochelari de noapte.

— La ce tragi cu ochiul?

— O să vezi.

Web ieşi din casa trăsurilor prin spate, îşi puse echipamentul de protecţie pentru cap, ataşă la el sursa de lumină pentru dispozitivul de vedere pe timp de noapte, o alimentă şi-i adaptă intensitatea la ochii săi. Într-o clipă,

lumea deveni de un verde fluid, diafan. Nu puteai folosi drăcia aia un timp prea îndelungat, pentru că ochelarii erau destul de grei ca să te alegi cu o durere acută de gât, urmată de una de cap, care te făcea să uiţi că te durea şi altceva. Web îşi ţinea întotdeauna un ochi închis când privea prin ochelari, cu toate că asta denatura şi mai mult percepţia distanţelor; dacă nu-l închideai, după ce nu te mai uitai prin ochelari nu vedeai altceva decât câte o sferă portocalie, strălucitoare, în faţa fiecărui ochi. Şi, în clipa aceea, un nonagenar ţintuit într-un scaun cu rotile se mişca mai repede decât tine.

Un lunetist îşi făcea datoria folosind diverse echipamente, începând cu cele de înaltă tehnologie şi terminând cu unul atehnic: camuflajul. Web ducea dorul costumului său Ghillie, un amestec de pânză de sac şi ţesătură cord, pe care îl acoperise, cu răbdare, cu excremente de animale şi cu alte substanţe rău mirositoare, ceea ce îi permitea să nu fie văzut într-o pădure deasă sau într-o junglă. Fiecare lunetist din HRT îşi punea amprenta personală asupra costumului Ghillie şi Web petrecuse ani de zile îmbunătăţindu-l pe al său, adică murdărindu-l chiar şi mai mult decât atât. Primul costum Ghillie fusese conceput cu patru sute de ani în urmă, de către scoţieni, în timpul numeroaselor războaie de gherilă purtate împotriva celor care se străduiau să le cucerească ţara. Şi continua să fie la fel de eficient cum fusese atunci. Web stătuse întins, la adăpostul costumului oferit de acesta, în inima unei jungle din America Centrală, în timp ce în jurul lui roiau traficanţi de droguri înarmaţi cu puşti mitralieră, care îşi dădeau seama că el se afla acolo numai după ce îi împungea cu ţeava armei în spate şi le citea drepturile.

Continuă să înainteze şi comută ochelarii de noapte pe vederea în infraroşu, ceea ce activă o sursă luminoasă internă şi mări considerabil câmpul vizual. Dorea să fie

sigur că echipamentul funcţiona, fiindcă era de notorietate faptul că bateriile ochelarilor de noapte picau când aveai mai multă nevoie de ele. Nu-i plăcea să folosească vederea în infraroşu pentru un timp mai îndelungat, din cauză că exista un inconvenient major. Pentru oricine s-ar fi uitat la *el* prin ochelari de noapte, amplificatorul în infraroşu ar fi reprezentat o baliză luminoasă, ea o lanternă uriaşă pusă în faţa cuiva. Web ar fi fost o ţintă stabilă. Dezactivă dispozitivul de vedere în infraroşu şi-şi puse echipamentul pentru cap în rucsac. De acum înainte trebuia să se bazeze pe propriii ochi, ceea ce făcuse de fiecare dată când trăsese un foc de armă. Uneori nu puteai îmbunătăţi ceea ce îţi dăruise natura.

Aerul era proaspăt, iar zgomotele specifice fermei şi pădurii care o înconjura erau numeroase şi diferite unele de altele. Web îşi potrivi pasul şi străbătu distanţa care îl despărţea de turnul de strajă într-un timp demn de invidiat. Era plăcut să ştie că se afla încă într-o formă acceptabilă. Nu poţi pierde, într-un interval atât de scurt, tot ceea ce ai dobândit vreme de opt ani, în urma unui antrenament neîntrerupt, chibzui el. Îi plăceau pădurea şi întunericul; se simţea la fel de în largul lui ca un american obişnuit în faţa unui televizor cu ecran mare.

Văzu turnul de strajă şi se opri. Pentru că nu avea celular, îşi duse mâinile la gură, formând un soi de goarnă suplimentară, şi slobozi un strigăt, care reprezenta semnalul folosit de el şi de Romano pe când erau lunetişti. Semăna cu un şuier de vânt sau cu ţipătul unei păsări care putea fi întâlnită aproape pretutindeni. Era sigur că Romano avea să-şi aducă aminte şi, peste câteva secunde, auzi semnalul de răspuns. Totul era în ordine.

Web ieşi dintre copaci şi se repezi spre turnul de strajă, se prinse de treptele scării de lemn şi o urcă în linişte. Romano îl întâmpină în pragul micii uşi batante a palierului pe care se afla spaţiul de observare. Web ştia că

Romano nu-i putea vedea rănile proaspete, făcute de Toona şi de Marele F, ceea ce era bine, fiindcă, în momentul acela, nu dorea să-şi bată gura explicându-i ce era cu ele. Şi bineînţeles că Romano i-ar fi făcut zile fripte din cauza asta. Aproape că putea auzi, ieşind dintre buzele celuilalt, cuvintele: „Ce naiba, i-ai lăsat să-ţi facă asta?”

Se uită la Romano în timp ce scotea o lunetă Litton de grosisment zece, care se ataşa de obicei la puşca unui lunetist.

— Se întâmplă ceva deosebit?

— Uită-te şi tu, prin golul dintre copacii dinspre nord-vest.

Web privi prin lunetă.

— Se pare că mă uit la ferma Southern Belle.

— Sunt în plină desfăşurare nişte activităţi interesante pentru o fermă de cai.

Web reglă luneta pentru ochii săi şi se uită prin ea. Între copaci era, într-adevăr, un gol de toată frumuseţea, prin care se putea vedea, foarte bine, o zonă a fermei învecinate.

Se zăreau două clădiri de mărime considerabilă, care păreau relativ noi. Alături de ele erau parcate nişte camioane mari și Web îi urmări pe bărbaţii cu staţii portabile de emisie-recepţie care se zoreau încoace şi încolo. În partea laterală a uneia dintre clădiri era o uşă deschisă şi Web văzu că, pentru activităţile desfăşurate în interior, indiferent în ce ar fi constat ele, era nevoie de foarte multă lumină. În dreptul unei uşi automate, de depozit, era tras, cu spatele, un camion şi oamenii cărau, pe cărucioare, nişte cutii mari, pe care le rostogoleau în remorca acestuia.

— E o operaţiune de mare amploare, zise Web. Atelier de dezmembrare a maşinilor, droguri, piese de avion furate, dispozitive de observare, tehnologii piratate sau o mulţime de alte chestii. Fir-ar să fie.

— Nişte vecini fascinanţi. Şi eu stăteam aici, închipuindu-mi că în ţinutul cailor din Virginia nu găseşti decât o gaşcă de idioţi bătrâni, care călăresc beţi prin împrejurimi, vânând ceva vulpi pricăjite, în timp ce nevesticile lor se adună la ceai în fiecare după-amiază. Doamne, mai am o grămadă de învăţat. Se uită la Web. Ei, ce părere ai?

— Cred că ceea ce am descoperit că se întâmplă la Southern Belle e demn de reţinut. Şi, dacă se sparge buba, cel puţin suntem aici şi putem face ceva în privinţa asta.

Romano zâmbi, evident încântat de ideea unei apropiate intrări în acţiune şi a unei posibile ocazii de a schilodi pe cineva.

— Acum vorbeşti pe limba mea.

CAPITOLUL 35

Kevin Westbrook îşi umpluse toate blocurile de desen şi acum stătea şi se uita pe pereţi. Se întreba dacă avea să se mai afle vreodată sub razele soarelui. Se obişnuise cu zgomotul făcut de maşini şi de apa care curgea. Nu-i mai tulburau somnul, dar regreta că se învăţase cu condiţiile de detenţie, pentru că lua asta drept un semn rău, care îi prezicea că avea să rămână acolo pentru totdeauna.

Detaşându-se de celelalte zgomote, sunetul paşilor îi ajunse la urechi şi se retrase în pat, ca un animal dintr-o cuşcă de la grădina zoologică la apropierea vizitatorilor.

Uşa se deschise şi intră acelaşi bărbat care-l mai vizitase şi înainte. Kevin nu ştia cine era, iar el nu se obosise niciodată să-i spună cum se numea.

— Ce mai faci, Kevin?

— Mă doare capul.

Bărbatul se căută în buzunar şi scoase o cutie de Tylenol.

— Ţinând cont de meseria mea, am întotdeauna aşa ceva la îndemână.

Îi dădu băiatului două pastile şi îi turnă un pahar cu apă din sticla de pe masă.

— Probabil îmi lipseşte lumina soarelui, adăugă Kevin.

Remarca îl făcu pe celălalt să zâmbească.

— Ei, o să vedem în curând dacă putem face ceva în privinţa asta.

— Asta înseamnă că o să ies de aici în curând?

— Ar putea însemna exact asta. Lucrurile încep să intre pe făgaşul lor.

— Deci n-o să mai aveţi nevoie de mine.

Kevin îşi regretă vorbele imediat ce le rostise. Evident,

fraza avea doua înţelesuri.

Bărbatul se holbă la el.

— Kev, ai făcut o treabă foarte bună. Într-adevăr bună, dacă ne gândim că eşti doar un puştan. O să ţinem minte asta.

— O să pot pleca acasă în curând?

— De fapt, e o hotărâre care nu-mi aparţine.

— N-o să spun nimic, nimănui.

— Nimănui, adică nici lui Francis?

— Nimănui, adică nimănui.

— Ei, de fapt, asta n-are nicio importanţă.

Kevin deveni brusc bănuitor.

— Să nu-i faceţi rău fratelui meu.

Bărbatul îşi ridică braţele, capitulând în bătaie de joc.

— N-am spus c-o să facem aşa ceva. Adevărul e că, dacă totul merge bine, numai oamenii care trebuie s-o păţească o vor păţi, OK?

— Toţi oamenii din curtea interioară au păţit-o. Le-aţi făcut rău, i-aţi omorât pe toţi.

Celălalt se aşează pe marginea mesei şi îşi încrucişă braţele la piept. Deşi nu făcuse nicio mişcare ameninţătoare, Kevin se trase puţin înapoi.

— Aşa cum spuneam, oamenii care merită să o păţească sunt cei care-o vor păţi. Nu se întâmplă aşa întotdeauna, tot timpul li se întâmplă lucruri rele oamenilor nevinovaţi. Am primit destule lecţii în privinţa asta, aşa cum se pare că ai primit şi tu.

Aruncă o privire spre rana din obrazul băiatului.

Kevin nu făcu niciun comentariu. Bărbatul deschise unul dintre blocurile de desen şi se uită la câteva dintre schiţe.

— Asta e Cina cea de Taină? întrebă.

— Îhî. Iisus. Înainte să-l răstignească. El e cel din mijloc, spuse Kevin.

— Am fost la şcoala de duminică, zise bărbatul, cu un alt zâmbet larg. Ştiu totul despre Iisus, fiule.

Kevin făcuse desenul din memorie. Îl făcuse din două motive: ca să treacă timpul şi pentru a-şi oferi simpla mângâiere de a-l avea pe Fiul Domnului alături. Poate că Dumnezeu avea să-i înţeleagă mesajul şi avea să trimită nişte îngeri păzitori pe pământ, în apărarea unui oarecare Kevin Westbrook, care avea o nevoie desperată de orice fel de ajutor, fie el divin sau de altă natură.

— Asta-i o chestie grozavă, Kevin. Tu ai într-adevăr talent.

Se uită la un alt desen, pe care îl înălţă.

— Aici cine e?

— Fratele meu, citindu-mi mie ceva.

Având pistolul pe noptieră şi pe toţi oamenii lui înarmaţi de partea cealaltă a uşii, Francis şi-ar fi pus braţul uriaş în jurul lui Kevin, l-ar fi strâns la pieptul lui masiv şi i-ar fi citit până noaptea târziu, până ce Kevin ar fi adormit. S-ar fi trezit dimineaţa şi toţi bărbaţii înarmaţi ar fi fost plecaţi, ca şi fratele lui. Dar în carte ar fi fost pus un semn, acolo unde rămăseseră; ceea ce însemna că, fără îndoială, fratele său avea să se întoarcă, să termine de citit.

Bărbatul păru surprins.

— Îţi citeşte?

Kevin dădu din cap.

— Da, de ce nu? Când erai mic, ţie nu ţi-a citit nimeni, niciodată?

— Nu, îi răspunse bărbatul. Puse blocul de desen înapoi, pe masă. Câţi ani ai tu, Kevin?

— Zece.

— E o vârstă frumoasă, ai toată viaţa înainte. Mi-aş dori şi eu asta.

— O să mă lăsaţi vreodată să plec de aici? întrebă Kevin.

Privirea bărbatului reuşi să spulbere toate speranţele lui Kevin.

— Îmi placi, Kevin. Într-un fel, îmi aminteşti de mine, când eram copil. Nici eu n-am avut o familie adevărată, de

care să-mi amintesc.

— Îl am pe fratele meu!

— Ştiu că-l ai. Dar eu vorbesc despre o viaţă normală, ştii, mămica, tăticul, fraţii şi surorile, locuind cu toţii împreună.

— Ce e normal pentru unii nu e normal pentru toată lumea.

Bărbatul zâmbi şi clătină din cap.

— Căpşorul tău e plin de înţelepciune. Presupun că, în ceea ce priveşte viaţa, nimic nu e normal atunci când o iei la bani mărunţi.

— Îl ştii pe fratele meu. Pe el nu trebuie să-l iei în râs.

— Nu-l cunosc personal, dar noi doi facem nişte afaceri împreună. Sunt sigur că nu e genul pe care să vrei să-l iei în râs şi-ţi mulţumesc pentru sfat. Dar adevărul e că, într-un fel, acum colaborăm. L-am rugat, prieteneşte, să facă ceva pentru mine în legătură cu tipul ăla, Web London, şi a făcut-o.

— Pun pariu c-a făcut-o pen' că i-ai spus că mă ai pe mine. A făcut-o pen' că nu vrea să păţesc nimic.

— Sunt sigur că aşa e, Kevin. Dar, după cum ştii, avem de gând să-i întoarcem serviciul. Nişte tipi destul de apropiaţi de fratele tău vor să-l scoată din afaceri. O să-l ajutăm în privinţa asta.

— De ce vreţi să-l ajutaţi? întrebă Kevin, bănuitor. Ce-aveţi de câştigat?

Bărbatul râse.

— Omule, dacă erai doar un pic mai mare, te-aş fi făcut asociatul meu. Păi, hai să zicem că toată lumea are de câştigat.

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. O să mă lăsaţi să plec?

Bărbatul se ridică şi se îndreptă către uşă.

— Trebuie să insişti, Kevin. Lucrurile bune li se întâmplă mai ales oamenilor perseverenţi.

CAPITOLUL 36

Când se întoarse în casa trăsurilor, Web îl sună pe Bates acasă, îl trezi din somn şi îi povesti despre întâlnirea sa violentă cu Marele F. Îi relată şi discuţia cu Cove. Stabili o întâlnire cu Bates şi cu echipa lui de agenţi, peste o oră, în curtea interioară din sud-estul Washingtonului. Soarele era pe punctul de a răsări, iar Web nu putea decât să clatine din cap. Încă nu apucase să se ducă la culcare şi era deja timpul să înceapă o nouă zi de muncă.

Bates îi dădu un alt celular în locul celui zdrobit de omul lui Westbrook; avea acelaşi număr, ceea ce era foarte convenabil.

Îi mulţumi lui Bates, care nu făcu niciun comentariu legat de noile răni de pe chipul lui, deşi se vedea limpede că nu era bine-dispus.

— Continuă să dai gata echipamentele guvernului tot aşa şi asta o să se vadă în cecul ăla pe care-l primeşti la salariu. Iar pe celularul vechi ţi-am lăsat mesaje la care nu mi-ai răspuns.

— Ei, Perce, fir-ar să fie de treabă. Câteodată, înştiinţarea că am mesaje vocale îmi apare pe ecran la o zi după ce le primesc.

— Eu n-am avut niciodată o astfel de problemă.

— Ei, asta chiar îmi e de ajutor, nu-i aşa?

Lăsară un agent să păzească maşinile. Într-un asemenea cartier, nimic nu era în siguranţă şi nici nu era sacru, cu atât mai puţin bunurile Unchiului Sam. De fapt, unor tineri întreprinzători nimic nu le-ar fi plăcut mai mult decât să dezmembreze un Bucar şi să scoată un profit frumuşel din afacerea asta.

În timp ce mergeau pe jos, Bates părea să devină tot mai

irascibil.

— Web, ai noroc că mai trăieşti, se răsti, fără să pară câtuşi de puţin fericit pentru că Web fusese atât de norocos. Aşa-ţi trebuie dacă acţionezi pe cont propriu. Nu-mi vine să cred că te-ai vârât în treaba asta fără să-ţi asigure cineva spatele. Mi-ai nesocotit ordinele. Aş putea să te desfiinţez, cu totul.

— Dar n-o s-o faci, fiindcă-ţi ofer ceea ce-ţi trebuie. O pistă.

În cele din urmă, Bates se calmă şi clătină din cap.

— Şi chiar i-a zburat tipului creierii, în faţa ta, fiindcă era informator?

— Asta nu-i o chestie pe care ai putea avea tendinţa s-o înţelegi greşit.

— Iisuse, ce boaşe trebuie să aibă omul ăsta!

— Cât bilele de bowling, dacă se potrivesc cu restul.

Intrară în clădirea ţintă şi coborâră la subsol. Era întunecos, igrasios şi duhnea. Lui Web îi venea să râdă la gândul că ajunsese dintr-o casă de piatră din ţinutul cailor din Virginia într-o carceră subterană din Anacostia. Totuşi, trebuia să recunoască faptul că valora ceva mai mult decât un puşcăriaş.

— Omul ăla a spus tunele, comentă Bates, aruncându-şi privirile în jur.

Acolo, jos, nu existau niciun fel de corpuri de iluminat, aşa că fiecare agent îşi adusese câte un proiector.

— Vezi tu, Web, adevărul e că ne-am mai uitat o dată după aşa ceva.

— Păi, atunci trebuie să o facem din nou, pentru că tipul părea să ştie despre ce vorbea şi, pur şi simplu, nu există nicio altă modalitate de a aduce mitraliere înăuntru fără să vadă nimeni nimic. La Departamentul Lucrărilor Publice nu au schiţe din care să ne dăm seama cum sunt amplasate tunelurile?

— Aici suntem în D.C., OK? Dacă vrei să te duci să

încerci să găseşti ceva la una dintre instituţiile orăşeneşti, eşti invitatul meu. E destul de greu să dai de urma unor chestii care se referă la ziua de ieri, aşa că să nu mai vorbim despre cele de acum o jumătate de secol.

Căutară pretutindeni, până când Web ajunse la o grămadă imensă de butoaie de păcură de câte două sute de kilograme, aflată într-un colţ îndepărtat.

— Ce-i cu astea?

— Sistemul de încălzire era pe bază de păcură. Rezervele trebuie să fi rămas aici după ce clădirea a fost abandonată. Transportul e prea costisitor.

— S-a uitat cineva sub ele?

În loc de răspuns, unul dintre agenţi se îndreptă spre grămadă şi încercă să împingă unul dintre butoaie. Acesta nu se clinti.

— Nu-i nimic sub ele, Web. Nici tu n-ai pune un milion de tone de păcură deasupra unui tunel în care trebuie să intri şi din care trebuie să ieşi.

— Aşa să fie?

Web se uită la butoiul pe care încercase să-l mişte agentul, îţi propti piciorul în el şi constată că era într-adevăr plin. Îl împinse pe cel de alături, apoi pe cel de lângă acesta. Apoi încercă să le împingă pe cele din al doilea rând. Toate erau pline.

— OK, te-ai convins? îl întrebă Bates.

— Lăsaţi-mă să-mi fac damblaua.

Sub privirile lui Bates şi ale celorlalţi agenţi, Web se cocoţă deasupra butoaielor şi începu să păşească de pe unul pe altul. Pe fiecare se oprea şi îşi legăna corpul înainte şi înapoi. Când ajunse la mijlocul unuia dintre grupurile de butoaie, se legănă pe unul dintre ele şi fu gata să cadă.

— Ăsta e gol, spuse.

Păşi pe cel de alături.

— Şi ăsta.

Merse pe deasupra unui caroiaj de patru butoaie pe patru.

— Toate sunt goale. Daţi-mi o mână de ajutor.

Ceilalţi agenţi se repeziră să-l ajute, îndepărtară foarte repede butoaiele goale şi lumina proiectoarelor căzu asupra unei trape din podea.

Bates se holbă la ea, apoi se uită la Web.

— Fir-ar să fie. Cum de ţi-a venit ideea?

— Am avut un caz când eram la Biroul FBI din Kansas. Un tip a înşelat un grup de bancheri umplând un depozit cu butoaie despre care se credea că erau pline cu păcură pentru instalaţii de încălzire şi pe care le-a folosit drept garanţie colaterală pentru un împrumut imens. Bancherii şi-au trimis inspectorii şi, după toate probabilităţile, aceştia au deschis câteva butoaie, care erau într-adevăr pline cu păcură. Dar au verificat numai rândurile din margine, pentru că tipilor în costum nu le place să se cocoaţe deasupra unor butoaie murdare de păcură. S-a dovedit că nouăzeci la sută dintre acestea erau goale. Ştiu pentru că am verificat blestematele alea de butoaie unul câte unul, când au apelat la noi, după ce tipul fugise din oraş.

Bates părea supărat.

— Îţi rămân dator, Web.

— Şi crede-mă că o să ţin minte asta.

Cu armele pregătite, deschiseră trapa, coborâră în tunel şi urmară traiectoria acestuia, care mergea mai întâi drept, apoi în unghi ascuţit.

Web îşi aţinti proiectorul spre podea.

— Cineva a fost aici de curând. Uitaţi-vă ce de urme.

La capătul tunelului se afla o scară. O urcară în tăcere, fiind cu toţii în alertă şi gata să apese pe trăgaci. Deschiseră cu uşurinţă o trapă care nu era încuiată şi se pomeniră într-o clădire foarte asemănătoare cu cea din care plecaseră. În zona în care se aflau, existau foarte

multe proprietăţi abandonate. Urcară tiptil la etaj. Încăperea în care ajunseră era mare şi goală. Se întoarseră la parter, ieşiră din clădire şi se uitară împrejur.

— Cred că am ajuns cu două cvartale mai spre vest, spuse unul dintre agenţi şi Web fu de aceeaşi părere.

Priviră cu toţii clădirea în care îi adusese tunelul. Firma decolorată de pe unul dintre pereţi o identifica drept fostul sediu al unei companii care distribuia alimente şi era prevăzută cu o platformă, pe care se puteau descărca bananele aduse în camioane. Sau mitralierele. Lângă platformă se aflau două camioane abandonate, ale căror pneuri dispăruseră şi cărora le lipseau portierele.

— La miezul nopţii, vii cu un camion, îl strecori între astea două, îţi descarci lăzile, le transporţi prin tunel şi gata, spuse Web. Mătură zona cu privirea. Şi în jur nu locuieşte nimeni, orice ai face, n-are cine să te vadă, de-aia probabil că au şi ales clădirea.

— OK, dar putem pune mâna pe Marele F pentru crimă. Pe baza mărturiei tale, înfundă definitiv puşcăria.

— Întâi trebuie să-l găsiţi şi, din câte mi-am dat seama, se pricepe la ceea ce face.

— O să fie necesar să-ţi asigurăm protecţia.

— Nu, nu e necesar. Mă descurc bine în privinţa asta.

— Ce dracu vrei să spui, cum adică te descurci bine în privinţa asta? Tipul are toate motivele să te lichideze.

— Dacă dorea, putea s-o facă azi-noapte. Eram neajutorat. Pe de altă parte, eu am o misiune – trebuie să-i protejez pe Billy şi pe Gwen Canfield – şi am de gând s-o duc la bun sfârşit.

— Asta e ceea ce nu înţeleg. Omoară un tip în faţa ta, iar pe tine te lasă să pleci.

— Ca să pot aduce mesajul despre tuneluri.

— Ce, n-a auzit niciodată că există telefoane? Nu glumesc, Web, vreau să fii protejat.

— Spuneai că-mi eşti dator, cu asta o să fim chit.

— Ce naiba poate fi mai important decât să rămâi în viaţă?

— Nu ştiu, Perce, de când am meseria asta nu m-am gândit niciodată prea mult la aşa ceva. Şi nu vreau să fiu protejat.

— Sunt superiorul tău, ţi-o pot impune.

— Da, cred că poţi, spuse Web, imperturbabil.

— Pfui, rahat, London, eşti mai degrabă o belea decât un tip valoros.

— Credeam că ai aflat asta cu mult timp în urmă.

Bates se uită la platforma de descărcare.

— Adevărul e că nu exista nicio legătură între tipii din Frăţia Libertăţii şi depozitul ăsta sau mitralierele alea. Fără ceva care să ne conducă mai departe, nu ne putem lega de ei. În momentul ăsta sunt nişte îngeraşi, nu ne oferă niciun motiv pentru care să le facem o vizită.

— Ancheta referitoare la crimele din Richmond nu a scos la iveala nimic care să conducă la Frăţia Libertăţii? Pot fi urmărite o grămadă de piste.

— Unghiul sub care a fost tras glonţul care l-a ucis pe judecătorul Leadbetter ne-a condus la o clădire în construcţie, aflată pe partea cealaltă a străzii. Acolo lucrează mereu sute de oameni, muncitorii vin şi pleacă tot timpul.

— Dar apelul pe care l-a primit?

— A fost dat de la un telefon public din sudul Richmond-ului. De aici nu porneşte nicio pistă.

— Dar judecătorul era în centrul oraşului. Aşa că au fost implicaţi cel puţin doi oameni, aflaţi în legătură, pentru ca apelul să fie primit la momentul potrivit.

— Aşa e. Nu mi-am închipuit nicidecum că am avea de-a face cu nişte diletanţi.

— Dar Watkins şi Wingo?

— Toate persoanele care lucrează în biroul lui Wingo au fost verificate.

— Dar personalul de întreţinere? Unul dintre ei ar fi putut pune atropina pe receptorul telefonului.

— I-am verificat şi pe ei. Nu sunt angajaţi permanenţi, dar n-am găsit nimic care să ne conducă mai departe.

— Şi Watkins?

— Scăpări de gaz. Casa era veche.

— Ei, haide, a primit telefonul chiar în momentul în care a pus piciorul înăuntru. E vorba, din nou, de sincronizare la fracţiuni de secundă. Şi de cineva care cunoştea obiceiurile celor trei bărbaţi. Şi s-a nimerit, pur şi simplu, să aibă în celular un solenoid care să producă scânteia necesară pentru a-l trimite în ceruri?

— Înţeleg, Web, dar mai există o grămadă de alţi oameni care aveau motive să-i ucidă pe tipii ăştia. Poate că există ceva care leagă între ele două dintre crime, dar nu pe toate. Până acum, cel puţin, singurele elemente comune sunt celularele şi cazul Ernest Free.

— Perce, legătura există, crede-mă.

— De acord, dar trebuie să convingem şi un juriu, ceea ce, în momentul de faţă, e aproape imposibil.

— Ai ceva noutăţi despre bomba de la East Winds?

— E un dispozitiv extrem de sofisticat. I-am verificat pe toţi cei care lucrează acolo. Cei mai mulţi au venit odată cu Strait, când ferma la care lucrau înainte s-a desfiinţat. Sunt destul de curaţi. Câţiva au nişte infracţiuni la activ, dar e vorba mai ales de beţie şi de tulburarea liniştii publice, lucruri la care te aştepţi din partea unei şlehte de ţopârlani.

— Dar Nemo Strait?

— Tot ce v-a povestit e adevărat. A crescut la o mică fermă de cai, administrată de tatăl lui. Aşa şi-a învăţat meseria. A luptat în Vietnam şi a fost un soldat clasa-ntâi. Are o grămadă de medalii şi a participat la o mulţime de lupte grele. A petrecut trei luni ca prizonier de război.

— Trebuie să fii un tip tare ca să scapi viu din asta. Ăia

din Cong nu erau renumiţi pentru ospitalitatea lor.

— Când a revenit în State, a avut tot felul de ocupaţii, de la paznic de închisoare la vânzător de computere. Între timp s-a însurat, a avut copii, a reînceput să se ocupe de cai şi a divorţat. A ajuns la soţii Canfield chiar în perioada în care au cumpărat East Winds.

— Ce se aude despre bătrânul Ernest B. Free?

— Nici măcar nu l-a zărit nimeni, ceea ce, ca să fiu sincer, mă surprinde. De obicei, primim mii de telefoane, dintre care nouăzeci la sută pe-aiurea, dar, în marea majoritate a cazurilor, dăm peste unul sau două indicii folositoare. De data asta, nimic.

Foarte frustrat, Web îşi roti ochii împrejur. Privirea îi trecu peste un dispozitiv, apoi reveni asupra lui şi rămase pironită acolo.

— Fir-aş al naibii, spuse.

— Ce? Ce s-a întâmplat, Web? făcu Bates.

Web arătă cu degetul.

— Cred că s-ar putea să avem un fel de martor ocular.

Bates se uită la semaforul din colţul de stradă diagonal opus platformei depozitului. Asemenea tuturor celorlalte din zonă, avea montată deasupra o cameră de luat vederi. Şi, asemenea tuturor celorlalte camere văzute de Web în timpul ultimei sale incursiuni în cartier, şi aceea fusese îndreptată, probabil de mâini răuvoitoare, într-o altă direcţie, pe care se nimerise să se afle tocmai platforma de descărcare.

— Fir-aş al naibii, repetă Bates, ca un ecou. Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— Da, zise Web. Pare să fie unul dintre modelele vechi de cameră video, care funcţionează non-stop. Cele noi sunt active doar după ce se declanşează datorită vitezei unei maşini şi fotografiază plăcuţa de înmatriculare.

— Păi, să sperăm că poliţia din cartier n-a şters un anumit segment al benzii.

Bates îi făcu semn unuia dintre oamenii săi, cerându-i să dea imediat un telefon.

— Trebuie să mă întorc la fermă, spuse Web. Probabil că Romano a început să se simtă abandonat.

— Web, asta chiar nu-mi place. Dacă eşti ucis când nici nu te aştepţi?

— Îţi rămâne Cove. Şi el a văzut totul.

— Dacă e ucis şi *el?* Probabilitatea e aceeaşi, ţinând cont de tot ceea ce se petrece.

— Ai un stilou şi o hârtie?

Web relată, în scris, întreaga istorie a uciderii lui Toona. Web aflase de la Bates că adevăratul nume al acestuia era Charles Towson şi că nimeni nu ştia de unde îi venea porecla, însă toţi cei care îşi agoniseau banii pe stradă păreau să aibă aşa ceva. Ei bine, cel care aruncase trupul lui Charlie Towson în râu, presupunând că cineva chiar o făcuse, rămăsese, probabil, fără nimic în stomac. Fără nicio urmă de dubiu, Web îl identifică pe ucigaş drept Francis „Marele F” Westbrook. Adăugă o semnătură înflorată, pe care alţi doi agenţi o autentificară.

— Îţi baţi joc de mine? Orice avocat al apărării o să anuleze asta cât ai clipi, răcni Bates.

— E cel mai bun lucru pe care îl pot face în momentul de faţă, spuse Web.

Şi plecă.

CAPITOLUL 37

Odată întors la East Winds, Web se întâlni cu Romano, apoi se duse în casa trăsurilor şi se relaxă făcând o baie fierbinte. Se gândi că, stând în apă, putea trage şi un pui de somn, ceea ce avea să-l facă să se simtă ca nou. În decursul anilor, i se întâmplase să doarmă chiar şi cu mult mai puţin decât atât.

Romano îi văzuse rănile proaspete şi comentariul lui fusese cel aşteptat.

— *Iar* te-ai lăsat bătut măr? Web, faci numele HRT-ului de ocară.

Web îi spusese că data viitoare avea să aibă grijă ca urmele loviturilor să nu rămână în locuri expuse privirilor.

În zilele următoare, activităţile lui şi ale lui Romano se transformară într-o adevărată rutină. Când Gwen şi Billy văzuseră rănile cu care se alese în urma întâlnirii cu Marele F, ea exclamase:

— Dumnezeule, eşti teafăr?

— Arăţi pe parcă bătrânul Boo ţi-ar fi altoit o copită în nas, comentase Billy, în timp ce trăgea dintr-o ţigară neaprinsă.

— Adevărul e că l-aş fi preferat pe Boo, ripostase Web.

Gwen insistase să trateze tăieturile lui Web. Lui îi făcuse plăcere să-i simtă degetele atingându-i pielea.

— Cred că voi ăştia, federalii, n-aveţi niciun moment de plictiseală, spusese Billy, în timp ce ea îl îngrijea.

— Şi eu cred, răspunsese Web.

El şi Romano îi cunoscuseră mai bine pe soţii Canfield şi realizaseră de cât de multă muncă era nevoie ca să conduci o fermă. Aşa cum promisesem, se puseră şi ei serios pe treabă, deşi Romano cârtea şi i se plângea lui

Web în fiecare seară din cauza asta. East Winds era o fermă mare, extraordinar de frumoasă, iar Web începu să aibă realmente sentimentul că, poate, ar fi trebuit să încerce să-şi câştige traiul în alt mod. Dar presupuse că avea să uite de asta imediat ce avea să părăsească East Winds o dată pentru totdeauna. Gwen Canfield era o femeie interesantă, fascinantă în mai multe privinţe, pe atât de inteligentă şi de rezervată pe cât era de frumoasă şi de manierată. Ea şi Billy personificau proverbialul cuplu format de foc şi gheaţă.

Web călărise împreună cu ea în fiecare zi, atât ca să o protejeze, cât şi ca să cunoască mai bine terenul. Şi fusese nevoit să admită că existau modalităţi mult mai neplăcute de a-ţi petrece timpul decât plimbările călare, printr-un loc superb, alături de o femeie frumoasă. Gwen se oprise în fiecare zi ca să se roage în capelă, iar Web o privise, stând în şaua lui Boo. Ea nu-l invitase niciodată să i se alăture şi el nu-i dăduse niciodată de înţeles că ar fi vrut să o facă. Faptul că David Canfield murise sub ochii lui i se părea un motiv suficient pentru a păstra distanţa faţă de femeie.

În fiecare seară, agenţii FBI se duseseră în casa cea mare şi îşi petrecuseră timpul alături de soţii Canfield. Billy avusese o viaţă fascinantă şi îi făcea plăcere să povestească despre ea. Nemo Strait fusese întotdeauna prezent şi Web descoperise că avea mult mai multe în comun cu fostul combatant din infanteria marină decât şi-ar fi închipuit vreodată. Strait fusese de toate în viaţa lui, de la soldat până la îmblânzitor de cai sălbatici.

— Mi-am câştigat traiul folosindu-mi şi creierii şi muşchii, deşi, pe măsură ce trece timpul, se pare că mi se împuţinează şi unii, şi alţii.

— Într-un fel, suntem în aceeaşi barcă, spuse Web. Te vezi ocupându-te de cai până la moarte?

— Păi, trebuie să recunosc că mă gândesc la ziua în care o să las în urmă bălegarul şi animalele încăpăţânate. Se

uită spre soţii Canfield, îşi coborî vocea şi adăugă, rânjind: Mă refer atât la cele cu două, cât şi la cele cu patru picioare. Dar, aşa cum spuneam, continuă, regăsindu-şi tonul normal, asta îţi intră în sânge. Câteodată mă văd având propria fermă şi conducând-o aşa cum se cuvine.

— Frumos vis, zise Romano. Şi eu îmi doresc, uneori, să am propria echipă NASCAR.

Web îşi privi partenerul.

— Nu ştiam asta, Paulie.

— Ei, un tip trebuie să aibă şi nişte secrete.

— Aici ai dreptate, zise Strait. Fosta mea nevastă mi-a spus, la un moment dat, că nu ştie niciodată ce gândesc. I-am răspuns că asta e diferenţa dintre bărbaţi şi femei. Femeile îţi spun, întocmai, tot ce cred despre tine. Bărbaţii păstrează asta pentru ei.

Aruncă o privire spre Billy Canfield, care se afla în partea opusă a imensei încăperi, studiindu-şi ursul împăiat şi dând pe gât a treia bere din ultima jumătate de oră. Gwen se dusese sus să se ocupe de pregătirea cinei.

— Deşi, ştiţi voi, uneori e adevărat contrariul, spuse Strait.

Web se uită la Canfield, apoi din nou la Strait.

— Aşa să fie?

Totodată, faptul că Gwen şi Billy nu petreceau prea mult timp împreună devenise din ce în ce mai evident. Web nu-i pusese niciodată lui Gwen o întrebare directă în această privinţă, dar comentariile ei ocazionale dăduseră de înţeles că alegerea era mai degrabă a lui Billy decât a ei. Poate faptul că se învinovăţeau unul pe celălalt de moartea lui David era motivul, se gândea Web.

Şi, în ciuda celor insinuate de Gwen mai devreme, Nemo Strait părea indispensabil pentru activităţile desfăşurate la East Winds. De mai multe ori, Web îl văzuse pe Billy apelând la supraveghetor când trebuia să dea un răspuns decisiv sau să rezolve o problemă legată de cai sau de

conducerea fermei.

— Fac asta de când nu eram decât un copilaş, îi spusese Strait lui Web la un moment dat. Nu sunt multe lucruri de care să nu mă fi lovit când vine vorba de cai, de ferme sau de altele de genul ăsta. Cât despre Billy, el prinde totul foarte repede.

— Dar Gwen?

— Ştie mai multe decât Billy, dar e foarte rigidă, nu renunţă la părerile ei. Am încercat să-i pun lui Baron nişte potcoave uşoare, pentru că animalul are copitele fragile, dar nu e de acord. „Îmi cunosc calul", îmi spune ea mie. E încăpăţânată. Probabil că ăsta e unul dintre motivele pentru care a luat-o Billy de nevastă.

— Oricum, e *doar unul* dintre ele, spuse Web.

Strait oftă.

— Ai dreptate, e o frumuseţe. Dar, vezi tu, femeile foarte frumoase îi fac pe bărbaţi nefericiţi. Ştii de ce? Pen' că întotdeauna încearcă altul să ţi-o ia. Fosta mea soţie n-ar fi câştigat un concurs de frumuseţe nici măcar în zilele ei cele mai bune, dar, ce naiba, nici nu stăteam cu grijă că îmi dă altul iama în coteţul cu găini.

— Billy nu pare să-şi facă probleme din cauza asta.

— Uneori, oamenii sunt greu de citit. Iar el e un filosof, zău aşa. Se petrec foarte multe în capul ăla bătrân al lui.

Web ţinea legătura cu Bates în fiecare zi, dar, cel puţin până atunci, pe înregistrarea din camera de supraveghere nu descoperiseră nimic.

Celularul lui Web sună într-o dimineaţă, devreme, tocmai când el ieşea de sub duş. Se întinse şi îl luă cu greu de pe toaletă. Era Claire Daniels.

— Te-ai mai gândit la hipnoză?

— Ştii, Claire, sunt într-o misiune.

— Web, dacă vrei într-adevăr să faci progrese, simt că hipnoza e cheia.

— Prin capul meu nu umblă nimeni.

Ea insistă.

— Putem începe şi, dacă te simţi stingherit în vreun fel, ne oprim. E corect aşa?

— Claire, sunt ocupat. Nu putem discuta despre asta acum.

— Web, tu eşti cel care a venit la mine pentru ajutor. Eu fac tot ce pot, dar trebuie să cooperezi. Crede-mă, ai trecut prin situaţii mult mai neplăcute decât cele în care te va pune hipnoza.

— Corect. Îmi pare rău, nu sunt interesat.

Ea făcu o pauză, apoi zise:

— Ascultă, Web, am avut o întâlnire cu cineva şi cred că ai vrea să ştii cu cine.

El nu răspunse.

— Buck Winters? Numele îţi spune ceva?

— Ce dorea?

— Ai semnat o declaraţie care îi permite să-mi ceară relaţii despre tratamentul tău. Îţi aduci aminte?

— S-ar putea. Am semnat o mulţime de hârtii între timp.

— Nu mă-ndoiesc. Au profitat într-adevăr de asta.

— Ce dorea să ştie şi ce anume i-ai spus?

— Păi, sunt două lucruri între care există o mare diferenţă. A încercat să găsească argumente care să mă convingă să-i spun totul, dar forma în care era făcută declaraţia îmi lăsa destul loc pentru răspunsuri în doi peri. Probabil că lucrurile nu se vor încheia aici, dar asta-i viaţa.

El cugetă câteva clipe la cele auzite.

— Ţi-ai creat probleme din cauza mea, Claire. Îţi sunt recunoscător.

— Dar ăsta e unul dintre motivele pentru care te-am sunat. Winters părea foarte hotărât să te pună la zid pentru cele întâmplate. A folosit chiar şi cuvântul trădător.

— De fapt, nu-i cine ştie ce surpriză. Începând de la Waco, eu şi Buck n-am fost niciodată de aceeaşi părere.

— Web, dar dacă am putea ajunge la originea problemelor tale şi dacă i-am demonstra şi lui şi oricui altcuiva că nu eşti un trădător, ei, eu nu văd ce-ar putea fi rău în asta. Nu eşti de acord?

Web oftă. Nu dorea să cedeze, dar nici să rămână toată lumea, pentru totdeauna, cu îndoieli în privinţa lui. Nu dorea să aibă *el însuşi* dubii asupra propriilor posibilităţi de a-şi face datoria în HRT.

— Crezi într-adevăr că hipnoza poate fi de folos?

— Web, nu putem şti înainte de a încerca. Dar, în cazul altor pacienţi, am avut succes.

— OK, spuse el în cele din urmă, poate vom mai discuta despre asta. Faţă-n faţă.

— Aici, în biroul meu?

— Sunt în detaşare.

— N-aş putea veni eu acolo unde te afli?

Web căzu pe gânduri. Dorea într-adevăr să o facă? Cel mai înţelept lucru ar fi fost să-i spună lui Claire Daniels să se ducă dracului şi să nu se mai amestece în viaţa lui. Problema era că nu primise niciodată ajutorul de care acum începuse să creadă că avea într-adevăr nevoie. La un moment dat, s-ar fi putut întâmpla să tragă ponoasele. Şi începea să înţeleagă că ea dorea într-adevăr să-l ajute.

— O să trimit pe cineva după tine.

— Pe cine?

— Se numeşte Romano. Face parte din HRT. Să nu-i povesteşti nimic, fiindcă uneori are gura foarte mare.

— Bine, Web. Unde eşti?

— O să vezi, doamnă doctor.

— O să fiu liberă peste o oră. E nevoie de mai mult timp?

— E mai mult decât suficient.

Se şterse, se îmbrăcă, îl găsi pe Romano şi îi povesti ce îi cerea să facă.

— Cine e femeia? întreba acesta, bănuitor. E doctorul tău de nebuni?

— Le place să li se spună psihanalişti.

— Nu sunt şoferul tău. Sunt într-o misiune, Web.

— Ei, haide, Paulie. Vreau să stau cu Billy şi Gwen. Şi tu eşti cel care a dus greul aici tot timpul, aşa că lasă-mă s-o fac şi eu pentru o vreme. Dacă o iei din loc acum, o să ajungi acolo exact când o să fie ea gata de plecare.

— Şi dacă se întâmplă ceva cât timp lipsesc?

— O să mă descurc singur.

— Şi dacă eşti ucis?

— Ce, ai început să-ţi faci griji pentru mine aşa, dintr-odată?

— Nu, dar nu vreau să intru în vreo încurcătură din pricina asta. Am o familie la care trebuie să mă gândesc.

— Vrei să spui că Angie te-ar ucide?

— Exact.

— Uite ce e, fă-o şi îţi jur că n-o să mă dezlipesc de soţii Canfield până te întorci.

Romano nu părea prea încântat, dar, în cele din urmă, acceptă şi îi ceru lui Web numele şi adresa lui Claire.

— Dar, fii atent aici: fac asta numai pentru că vreau să profit de ocazie ca să-mi aduc maşina.

— Te referi la Corvette?

— Da, la Corvette. Sunt sigur că Billy o să fie încântat să o vadă, pentru că noi doi suntem înnebuniţi după maşini.

— Pleacă, Paulie, până nu mă răzgândesc.

Romano îi spusese că soţii Canfield se aflau în vilă, aşa că Web se duse într-acolo fără grabă şi bătu la uşă. O femeie în vârstă, îmbrăcată cu blugi şi cu un tricou şi având o basma în culori strălucitoare, îi deschise şi îl conduse în mica zonă însorită din bucătărie care era rezervată pentru micul dejun, unde Gwen şi Billy stăteau la masă.

— Vrei să bei o cafea şi să guşti ceva? îl întrebă Gwen, ridicându-se.

Web acceptă o cafea, nişte ouă şi nişte pâine prăjită.

— Eu şi Romano am patrulat pe teritoriul fermei cu câteva nopţi în urmă şi am văzut că, prin vecini, se desfăşurau nişte activităţi interesante.

— La Southern Belle? spuse Billy, după ce el şi Gwen schimbară o privire. Al naibii de interesante, cu siguranţă.

— Deci ai văzut şi tu câte ceva?

— Billy, zise Gwen, n-ai nicio dovadă.

— Dovadă pentru ce? se grăbi Web să întrebe.

— Poate că n-oi fi având nicio dovadă, spuse Billy, dar am o judecată sănătoasă şi ceea ce se întâmplă acolo are tot atâta legătură cu conducerea unei ferme de cai pe cât am eu cu a unei mănăstiri.

— Deci, ce-ai văzut?

— Povesteşte-mi tu mai întâi.

Web o făcu şi Billy recunoscu că totul coincidea cu ceea ce văzuse el însuşi.

— Vezi, ceea ce mă pune pe mine pe gânduri, zise Billy, sunt remorcile articulate. Acum, eu m-am ocupat de transporturi vreme de douăzeci de ani şi ştiu că aşa ceva se foloseşte numai ca să deplasezi o încărcătură serioasă, pe distanţe mari.

— S-au mai plâns şi alţi vecini? întrebă Web.

Celălalt clătină din cap.

— Nu mai au niciunul atât de apropiat. Vecini din partea cealaltă sunt fie la reşedinţa lor din Naples, fie la cea din Nantucket. Au cumpărat ferma numai ca să poată călări când au chef. Îţi poţi imagina că cineva a plătit opt milioane de dolari pe nouă mii de acri numai ca să poată călări de două ori pe an? Ce, idioţii n-au auzit niciodată despre grajduri? Scutură din cap şi continuă: Iar camioanele vin şi pleacă numai noaptea. E destul de complicat să conduci monstruozităţile alea, pe întuneric, pe drumurile înguste şi bătute de vânturi de aici. Nu e ca atunci când există felinare. Şi mai e ceva.

Web ciuli urechile.

— Ce anume?

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că ferma a fost cumpărată de o companie?

— Chiar aşa.

— Ei, cu câtva timp în urmă, după povestea cu avioanele, elicopterele şi toate celelalte, am fost la administraţia districtului şi am făcut nişte săpături. Deţinătorii companiei – apropo, e o societate cu răspundere limitată – sunt doi tipi din California. Harvey şi Giles Ransome, cred că sunt fraţi sau poate că sunt căsătoriţi, înţelegi, sunt din California, şi aşa mai departe.

Scutură din cap.

— Ştii ceva despre ei?

— Da de unde. Dar tu eşti detectivul, cred că ai putea face repede nişte săpături dacă ai vrea.

— O să arunc o privire.

— După ce le-am aflat numele, i-am invitat o dată aici. M-am dus până la ei şi tot restul.

— Şi ce s-a întâmplat?

— De data asta oamenii lor mi-au mulţumit într-adevăr politicos, dar mi-au spus că ei nu erau acolo. Au promis că vor transmite invitaţia. Da cum să nu! Aşa cum sunt eu chinez.

Gwen îşi turnă încă o ceaşcă de cafea. Purta blugi, un pulover maro-deschis şi cizme cu tocul jos. Înainte de a se reaşeza pe scaunul ei, îşi prinse în ace părul, scoţându-şi la iveală gâtul foarte lung, de la care, preţ de câteva secunde, Web simţi că nu-şi putea lua ochii. Ea se aşează şi îşi plimbă, neliniştită, privirile de la un bărbat la celălalt, înainte de a şi le opri asupra lui Web.

— Web, ce crezi că ar putea fi?

— Am nişte bănuieli, dar nu mai mult de atât.

Billy îi aruncă o privire pătrunzătoare în timp ce lua ultima înghiţitură de pâine prăjită şi îşi ştergea buzele cu un şerveţel.

— Te gândeşti că ar putea fi o afacere mafiotă, cu bunuri furate sau ceva de genul ăsta. Crede-mă, rahaturile astea iau amploare în afacerile bazate pe transporturi. Dacă aş fi primit câte un dolar pentru fiecare italian care mi-a bătut la uşă oferindu-mi o servietă plină cu bani ca să-i transport tot felul de chestii cu camioanele mele, n-ar mai trebui să-mi muncesc acum fundul în ferma asta.

— Doamne, zise Gwen, lovind cu palma în masă, am plecat din Richmond ca să scăpăm de nişte super-macho albi, ucigaşi, şi ne-am mutat alături de o şleahtă de criminali.

Se ridică, trecu în cealaltă parte a chiuvetei şi îşi pironi privirea asupra ferestrei.

— Uite ce e, Gwen, spuse Billy, oricine ar fi vecinii noştri, asta nu are nimic de-a face cu viaţa noastră, OK? Ei îşi văd de treburile lor, noi de ale noastre. Dacă fac ceva ilegal, nu e problema noastră, pen' că Web o să-i facă praf, nu-i aşa? Noi ne ocupăm de o fermă de cai, aşa cum ai vrut tu. OK?

Ea se întoarse şi îl privi, agitată.

— Dar nu aşa cum ai vrut tu?

El rânji.

— Ba da, desigur. La naiba, într-un fel, chiar îmi place să curăţ grajdurile. Pentru o secundă, se uită la Web. Rânirea bălegarului are un soi de rol terapeutic.

Lui Web i se păru că nu era sincer. Billy îşi îndreptă privirea în altă parte şi spuse:

— Ia te uită ce ne-a adus pisica.

Web îşi aruncă ochii către uşă şi îl văzu pe Nemo Strait stând în cadrul ei, cu pălăria Stetson în mâini. Se uita fix la Billy şi lui Web i se păru că avea o expresie ostilă.

— Sunteţi cu toţii gata de plecare?

— Da, domnule, am venit doar să vă anunţ înainte de a porni la drum.

Ieşiră cu toţii afară şi o luară în josul drumului principal,

unde Web văzu o caravană formată din zece remorci cu cai, unele prinse de tampoane, iar altele, cu cinci roţi, fixate cu cârlige de camioane de mare tonaj, dar toate purtând emblema fermei East Winds.

— Cele mai multe remorci sunt nou-nouţe, spuse Billy. Au costat o avere, pen' că a trebuit să le personalizăm pe unele, dar presupun că arată bine sau cel puţin asta mi se tot spune. Nu-i aşa, Nemo?

— Dacă zici tu, Billy.

Billy arătă către remorci.

— Uite, alea trei sunt fabricate de comandă, pentru câte trei cai, cu rampă înclinată de încărcare. Continuă să arate cu degetul. Pe urmă mai avem două Sundowner Pro Stock MPs, una cu rampă orizontală, cu o nişă pentru ţesălarea cailor, un Townsmand de trei metri, cu amortizare, în care stă, izolat, tânărul Bobby Lee, două Sunlite de 760 şi cea mare de acolo. Arătă înspre ultima remorcă, o drăcie care părea foarte complicată şi care semăna mai mult a vagon de pasageri decât a remorcă pentru cai. Ei, asta e mica bijuterie a întregului grup, deşi e sigur că nu e câtuşi de puţin mică. E un Coach Silverado clasic. Are în faţă un compartiment pentru oameni, un spaţiu pentru funii şi alte echipamente de remorcare în mijloc şi loc pentru doi cai în spate. E o frumuseţe. Şi se bucură de o autonomie deplină.

— Unde se duc? întrebă Web.

— În Kentucky, răspunse Gwen. Acolo se ţine un târg important de noateni. Arătă către remorci. Ăştia sunt cei mai buni noateni ai noştri, nouăsprezece cu totul.

Vocea îi suna puţin cam trist, remarcă Web. Poate că pentru ea era ca şi cum i-ar fi plecat de acasă mai mulţi copii.

— Asta-i deosebeşte pe bărbaţi de băieţi, zise Billy. Dacă vânzarea merge bine, avem un an bun. De obicei merg şi eu, dar FBI-ul m-a convins să procedez altminteri. Îi azvârli o privire lui Web. Aşa că, dacă vânzarea nu o să decurgă

cum ar trebui, voi o să compensaţi diferenţa.

— Asta nu intră în atribuţiile mele, spuse Web.

Billy clătină din cap.

— Da, sunt sigur. Nemernicii de cumpărători aleg caii separat şi ne lovesc sub centură, pe urmă ajungem să vindem creioane pe trotuar. Noatenii ăştia sunt unii dintre cei mai buni pe care i-am avut vreodată. Dar tipii or să stea în cumpănă, or să găsească fiecare mic cusur pe care or să fie în stare să-l observe şi or să încerce să-i cumpere pe nimica toată, iar următorul lucru pe care o să-l aflăm o să fie că au făcut rost de altceva. Ei bine, n-o să fie aşa. Am mai trecut prin toate astea şi înainte. O să transporţi caii înapoi aici, Strait, dacă nu se vând între limitele pe care ţi le-am dat. Să-i ia naiba.

Nemo dădu din cap.

— Da, domnule.

Web o urmări cu privirea pe Gwen, care se apropie de una dintre remorcile cele mai mici şi se uită înăuntru.

— Ăla e Bobby Lee, zise Billy, arătând înspre calul din remorca în care se uita Gwen. Ei, dacă lucrurile or să meargă aşa cum trebuie, calul ăla o să ne aducă un câştig frumuşel. E deosebit, aşa că nu trebuie să fie transportat împreună cu altul. Fir-ar să fie, aş fi vrut să fac eu târgul ăsta. Asta-i problema mea, oamenii, prea mulţi dimprejur.

Web se întrebă la cine făcea aluzie, dacă într-adevăr o făcea.

— De ce nu păstraţi caii, ca să participaţi chiar voi cu ei la curse? întrebă Web.

— E nevoie de munţi de bani ca să creşti şi să menţii un Thoroughbred în formă pentru curse, de-aia cele mai de succes firme le aparţin corporaţiilor şi cartelurilor. Au în spate o grămadă de capital, ca să poată trece peste perioadele dificile. East Winds e o fermă de reproducere a cailor şi adevărul e că asta vrem să rămână. Crede-mă, şi aşa avem suficiente dureri de cap. N-am dreptate, Gwen?

Ea nu răspunse şi se îndepărtă când Web se îndreptă spre Bobby Lee şi privi în interiorul remorcii Townsmand, lungă de trei metri. Ferestrele din spate erau deschise, aşa că Web putu să vadă calul dinăuntru, începând cu vârful cozii stufoase. Strait se apropie şi se opri lângă el.

— Nu-mi place să-l văd pe Bobby Lee plecând, e un cal bun. Are deja un metru şi jumătate, e un roib frumos, cu părul lucios, musculatura e al naibii de impresionantă şi, uită-te la pieptul lui, mai are încă mult de crescut.

— E un animal frumos.

Web aruncă o privire spre boxele mari, sudate de pereţii interiori ai remorcii.

— Astea pentru ce sunt?

Strait deschise remorca şi intră înăuntru, convingându-l pe Bobby Lee să se dea deoparte. Deschise una dintre boxe.

— Caii sunt mai sensibili decât o femeie în chinurile facerii.

Rânji şi păşi într-o parte. Web văzu că în boxă erau căpestre, frâie, pături şi toate celelalte echipamente de care ar fi putut avea nevoie un cal.

Strait îşi plimbă mâna de-a lungul cauciucului moale care îmbrăca exteriorul boxelor.

— Căptuşim toate laturile, ca să nu se rănească cumva calul lovindu-se de margini.

— Nu prea aveţi cum să daţi greş, spuse Web, în timp ce Strait închidea boxa.

— Sunt o grămadă de mici detalii, care nu li se par evidente celor care nu se ocupă de cai. De exemplu, dacă transporţi un singur cal într-o remorcă pentru doi, trebuie să ţii animalul în partea şoferului, pentru ca greutatea suplimentară să nu te tragă spre marginea drumului. Remorcile astea sunt foarte uşor adaptabile. Toţi pereţii despărţitori sunt mobili şi le poţi reconfigura. De exemplu, poţi să ţii o iapă în partea din spate şi un mânz în faţă. Lovi

pereţii cu palma. Tablă galvanizată, ţine mult mai mult de o viaţă de om. Arătă spre spaţiul deschis, alungit, din faţa calului. Ăsta e jgheabul pentru mâncare şi pentru apă. Iar aici – îi arătă uşa laterală – e trapa de salvare, pentru cazul în care vrei să scoţi repede calul, fără să te alegi cu o lovitură de copită.

— Unde e televizorul?

Strait râse.

— Mie-mi spui! Mi-aş dori să călătoresc şi eu în condiţii măcar pe jumătate atât de bune precum cele în care o fac animalele astea, deşi, crede-mă, în Silverado ăsta de aici, o să ducem o viaţă pe cinste. Are până şi toaletă şi bucătărie, aşa că subsemnatul nu mai are nicio treabă cu oalele de noapte şi cu bufetele expres. De data asta, Billy s-a întrecut pe sine însuşi, iar eu şi băieţii îi suntem recunoscători.

Web se uită la acoperişul remorcii. Capul lui Bobby Lee era foarte aproape de el.

Strait îi urmări privirea şi zâmbi.

— Bobby Lee e un noaten voinic şi nu putem ridica acoperişul mai sus.

— Cum adică?

— Dă-le cailor mai mult spaţiu, iar ei or să profite de ocazie. La naiba, am văzut un cal căruia nu-i plăcea să fie transportat şi care s-a dat peste cap, dacă poţi să crezi una ca asta, şi a sărit din remorcă pe autostradă, unde a fost lovit de-un camion. N-a fost o privelişte plăcută şi n-a lipsit mult ca să-mi pierd slujba. De asta caii sunt plasaţi cu faţa spre partea dinainte a remorcii, altfel se străduiesc, şi reuşesc, să sară din ea. Şi toate remorcile au o uşă de acces şi o rampă laterală, astfel încât să putem coborî caii cu faţa înainte, în caz de urgenţă. Merge mai repede şi, când vrei să cobori un cal speriat, cu spatele, pe o autostradă, s-ar putea să te trezeşti cu capul zburat de pe umeri dacă i se năzăreşte să-ţi tragă o copită. Înţelegi ce

vreau să spun?

— Perfect.

— Da, caii sunt nişte maşinării sofisticate. Într-un fel, seamănă cu fosta mea nevastă.

Strait râse din nou.

Web îşi flutură mâna în faţa nasului.

— Omule, în remorcile astea nu miroase prea grozav.

— Pfui, făcu Strait, bătându-l pe Bobby Lee cu palma pe gât, apoi închizând şi încuind remorca. Aşteaptă să stea calul câteva ore înăuntru şi abia pe urmă o să ai ce mirosi. Câinilor le place cum miroase bălegarul de cal, dar nu şi oamenilor. Presupun că de-aia suntem consideraţi civilizaţi. Aşa că înlocuim podelele de aluminiu cu cele de lemn, care se usucă mai repede; şi tot din acelaşi motiv presărăm rumeguş peste ele. E suficient să-l mături, se duce cu tot cu bălegar. E mai bun decât paiele.

Îl părăsiră pe Bobby Lee şi se întoarseră la Billy.

— Ei, sunteţi pregătiţi pentru controlul vamal, aveţi toate actele trailerelor şi ale cailor?

— Da, domnule. Strait se uită la Web. Dacă treci graniţa dintre state cu mai multe animale, poliţia te opreşte, la întâmplare, şi nu te lasă să faci niciun pas mai departe până nu-ţi verifică autorizaţia comercială, certificatele medicale ale cailor şi tot restul. Se tem să nu se răspândească bolile cabaline şi alte chestii.

— Şi îi poate condamna cineva pentru asta? întrebă Gwen, realăturându-li-se.

— Nu, doamnă, spuse Strait. Îşi împinse pălăria pe spate. Ei, să dea Dumnezeu să facem o grămadă de bani pentru East Winds.

Strait se urcă într-unul dintre camioane, iar Web şi soţii Canfield urmăriră cu privirea caravana care se puse în mişcare în josul drumului principal către ieşirea din fermă. Web trase cu ochiul spre Gwen, care părea foarte tulburată. Billy se răsuci pe călcâie şi o luă către vilă.

— Te simţi bine? o întrebă Web.

— N-o să mă simt niciodată mai bine de atât, Web.

Gwen îşi încrucişă braţele la piept şi plecă, îndepărtându-se de vilă.

Web rămase pe loc, privind în urma celor doi soţi porniţi pe drumuri diferite.

CAPITOLUL 38

Romano trecuse să o ia pe Claire cu maşina şi acum se îndrepta spre East Winds, asigurându-se, cu foarte mare atenţie, că nu erau urmăriţi.

— Când ţi-ai luat diploma de la Columbia? spuse Claire, după ce trase cu ochiul spre mâna bărbatului.

Romano o privi surprins, apoi văzu că ea se uita la inelul de pe degetul lui.

— Ai ochi buni. A trecut mult de atunci, mai mult decât îmi place să recunosc.

— Şi eu am fost acolo. Mi-au plăcut anii de colegiu din New York.

— Nimic nu se compară cu asta, încuviinţă Romano.

— În ce te-ai specializat?

— Ce contează? Am intrat cu greu şi am absolvit cu greu.

— De fapt, Paul Amadeo Romano, Junior, ai intrat la Columbia la şaptesprezece ani, ai absolvit cu trei ani mai târziu, fiind printre primii din promoţie, şi te-ai specializat în ştiinţe politice. Lucrarea ta de diplomă se numea „Doctrine politice derivate din filosofiile lui Platon, Hobbes, John Stuart Mills şi Francis Bacon”. Şi ai fost acceptat la Facultatea de Ştiinţe Politice Kennedy, de la Harvard, dar nu te-ai prezentat.

Romano îi aruncă o privire de gheaţă.

— Nu-mi plac oamenii care mă verifică.

— Datoria unui terapeut nu constă numai în a-şi înţelege pacientul, trebuie să se familiarizeze şi cu persoanele importante din viaţa acestuia. Probabil că Web are o părere foarte bună despre tine şi că te consideră o persoană de încredere, de vreme ce te-a trimis să mă aduci

încoace. Aşa că am dat câteva clicuri de mouse şi am aflat câte ceva. Bineînţeles că nu am accesat date secrete.

Romano continuă să o privească cu suspiciune.

— Nu sunt mulţi cei care ar renunţa la Harvard.

— Păi, nimeni nu m-a acuzat vreodată că m-aş purta cum o face majoritatea.

— Ţi se acordase o bursă, aşa că n-a fost vorba de bani.

— Nu m-am dus fiindcă mă săturasem de şcoală.

— Şi ai intrat în armată.

— Multă lume o face.

— Mulţi dintre cei care au terminat liceul, dar nu şi aceia care au fost printre primii din promoţia lor de la Columbia şi care au avut intrare gratuită la Harvard.

— Uite ce e, eu fac parte dintr-o familie italiană numeroasă, OK, şi noi avem nişte priorităţi. Nişte tradiţii. Uneori, oamenii trec peste ele când e prea târziu, adăugă, cu voce scăzută. Asta-i tot.

— Deci eşti fiul cel mai mare?

El îi aruncă încă o privire bănuitoare.

— Alt clic de mouse? Fir-ar să fie, detest computerele.

— Nu, dar ţi se spune junior şi asta se întâmplă, de obicei, cu băiatul cel mai mare. Iar tatăl tău a murit şi nu era un om cu studii superioare?

Romano fu gata să scoată maşina în afara drumului.

— Mă bagi în sperieţi, cucoană, aşa că ai face bine să încetezi.

— Nu sunt magician, domnule Romano, sunt doar un biet psihanalist. Ai vorbit despre o familie numeroasă, despre tradiţii şi despre priorităţi. Dar nu ai pomenit nimic despre expectative. Într-o astfel de familie, se întâmplă adesea ca fiul cel mai mare să dea piept cu dorinţa familiei de a alege un anumit mod de viaţă. Ai spus că, uneori, oamenii nu pot ocoli tradiţia decât atunci când e prea târziu. Cred că te-ai dus la colegiu împotriva voinţei tatălui tău, apoi el a murit şi ai renunţat la studii ca să practici

meseria pe care el o visase pentru tine. Şi, cu toate astea, încă mai porţi inelul de la colegiu. E probabil modul tău de a arăta că, deşi trăieşti aşa cum plănuise tatăl tău, nu ai capitulat întru totul. E vorba doar de observaţie şi de deducţie, domnule Romano, adică de instrumentele pe care oamenii legii le folosesc în fiecare zi.

— Asta nu face ca totul să fie mai uşor de suportat.

Ea îl privi cercetător.

— Îţi dai seama că, uneori, vorbeşti ca un om lipsit de educaţie?

— Îmi ciupeşti anapoda corzile sensibile.

— Îmi cer scuze. Dar eşti extrem de interesant. De fapt, şi dumneata, şi Web, sunteţi la fel de interesanţi. Cred că asta ţine de sfera de activitate. Ca să-ţi câştigi existenţa aşa cum o faceţi voi, trebuie să fii o persoană foarte, foarte ieşită din comun.

— Nu încerca să mă linguşeşti ca să dregi lucrurile, doamnă doctor.

— Cred că e vorba doar de o curiozitate inerentă, legată de semenii mei, care ţine de meseria mea. N-am vrut să te jignesc.

Pentru o vreme, călătoriră în tăcere.

— Bătrânul meu, spuse Romano, nu şi-a dorit decât un singur lucru în viaţă. Să fie unul dintre cei mai stimaţi oameni din New York.

— Să facă parte din NYPD?

Romano dădu din cap.

— Numai că n-a reuşit să termine liceul şi avea inima slabă. Şi-a petrecut viaţa în port, cărând coşuri de peşte şi detestând asta în fiecare clipă. Dar îşi dorea uniforma aia, Doamne, şi-o dorea mai presus decât orice.

— Şi, pentru că n-a putut s-o dobândească, a vrut s-o porţi în locul lui?

Romano se uită spre ea şi încuviinţă dând din cap.

— Numai că mama nu vedea lucrurile în felul ăsta. Nu

dorea să mă ştie muncind în port şi e al dracului de sigur că nu dorea nici să-mi câştig traiul cu arma. Eram un şcolar isteţ, apreciat de conducerea liceului, am intrat la Columbia, m-am descurcat foarte bine acolo şi urmăream să ajung, poate, chiar profesor.

— Şi atunci a murit tatăl tău?

— În cele din urmă, inima i-a dat greş. Am ajuns la spital chiar înainte să moară. Romano tăcu şi privi pe fereastră. Mi-a spus că l-am făcut de ocară. Mi-a spus că l-am făcut de ocară, apoi a murit.

— Şi ţi-a luat cu el visul de a deveni profesor?

— N-am reuşit niciodată să mă hotărăsc să intru în NYPD. Aş fi putut s-o fac cu uşurinţă. M-am agăţat de armată, am intrat în Delta, pe urmă am trecut la FBI, apoi la HRT. Şi nicăieri nu m-am simţit depăşit. Cu cât au încercat să mă bage în sperieţi mai tare, cu atât am devenit mai puternic.

— Deci, în cele din urmă, ai ajuns tot un fel de poliţist.

Romano se holbă la ea.

— Da, dar aşa cum am vrut eu. Tăcu un moment. Să nu mă înţelegi greşit, l-am iubit pe bătrânu'. Şi nu l-am făcut niciodată de ocară. Dar mă gândesc în fiecare zi că ăsta a fost ultimul lui gând. Şi-mi vine fie să mă duc la bowling, fie să omor pe cineva.

— Pot să-nţeleg asta.

— Chiar poţi? Eu sunt al dracului de sigur că n-am reuşit niciodată.

— Nu eşti pacientul meu, evident, dar îţi dau un sfat prietenesc: La un moment dat, trebuie să-ţi trăieşti viaţa după bunul tău plac. Altfel, eşafodajul format din resentimente şi din alţi factori negativi îţi poate face foarte mult rău din punct de vedere psihic. Şi o să descoperi că, pe lângă tine, au de suferit şi cei care-ţi sunt dragi.

Se uită la ea cu o tristeţe care o pătrunse până în adâncul sufletului.

— Cred că s-ar putea să fie puţin cam târziu pentru asta. Dar ai avut dreptate în privinţa inelului, adăugă apoi.

— Ei, vorbeşte-mi despre hipnoză, spuse Web.

Romano o lăsase pe Claire la casa trăsurilor şi plecase să vegheze asupra soţilor Canfield. Claire şi Web stăteau în camera de zi, privindu-se ţintă unul pe altul.

— Ştiu că n-ai fost de acord să te laşi hipnotizat de O'Bannon, dar ţi-a explicat vreodată ce-ţi poate oferi hipnoza?

— Presupun că am uitat.

— Web, pur şi simplu, relaxează-te şi lasă-te dus de val. Ştii, ca un om care se lasă condus de inspiraţie. Tu eşti genul ăsta.

— Da, aşa crezi?

Ea îi zâmbi pe deasupra cănii de ceai pe care i-o făcuse.

— Web, nu e nevoie să fii psihanalist ca să-ţi dai seama. Privi pe fereastră. Ferma asta e grozavă.

— Da, este.

— Să presupun că nu-mi poţi spune ce faci aici?

— Probabil că am încălcat toate regulile din manual prin simplul fapt că te-am adus încoace, dar îmi închipui că Romano şi-ar fi dat seama dacă l-ar fi urmărit cineva.

Şi nu se putea spune că persoanele aflate în spatele crimelor nu ştiau unde locuieşte familia Canfield, cugetă Web, de vreme ce plasaseră acolo celularul cu bombă.

— Romano ar putea fi un caz interesant pentru studiu. Am identificat vreo cinci psihoze majore, clasica atitudine de agresivitate pasivă şi un apetit nesănătos pentru durere şi violenţă, toate astea numai în timp ce m-a adus până aici cu maşina.

— Serios? Eu aş fi ghicit mai multe.

— Şi este inteligent, sensibil, de o emotivitate profundă şi incredibil de independent, dar uimitor de loial. Un adevărat melanj.

— Dacă ai nevoie de cineva care să-ţi asigure spatele, nimeni nu e mai bun decât Paulie. În aparenţă, e grosolan, dar are o inimă de aur. Însă, dacă nu te place, trebuie să te păzeşti. Totuşi, Angie, soţia lui, îl întrece. Recent, am aflat despre ea că merge la O'Bannon. Ca şi alte soţii. Chiar am văzut-o acolo pe Deb Rinner. E văduva lui Teddy Rinner – şeful echipei noastre.

— Din clientela noastră fac parte foarte mulţi agenţi FBI şi alţi apărători ai legii. Cu ani în urmă, doctorul O'Bannon a lucrat în cadrul Biroului. Când a început să activeze pe cont propriu, a adus cu el ceva pacienţi. Sunt cazuri deosebite, pentru că oamenii legii au ocupaţii ieşite din comun, iar stresul şi problemele personale asociate cu acestea pot avea efecte devastatoare dacă nu sunt tratate. Pe mine totul mă fascinează. Şi admir extrem de mult ceea ce faceţi. Sper că ţi-ai dat seama.

Web o privi cu o expresie cercetătoare şi îndurerată.

— Mai există şi altceva care te deranjează? întrebă ea, cu voce scăzută.

— Dosarul meu, pe care l-ai primit din partea Biroului. Cuprindea, din întâmplare, şi declaraţia dată de Harry Sullivan pentru verificarea mea de rutină?

Ea avu nevoie de un moment de gândire înainte de a răspunde.

— Da. M-am întrebat dacă să-ţi spun, dar am considerat că e mai bine să afli singur. Înţeleg că ai făcut-o.

— Da, zise el, cu vocea sugrumată. Cu paisprezece ani prea târziu.

— Tatăl tău nu avea niciun motiv pentru care să te vorbească de bine. Mai avea de stat încă douăzeci de ani în închisoare. Nu te mai văzuse de o eternitate. Şi, cu toate astea…

— Şi cu toate astea, a zis că aveam să devin cel mai bun agent FBI care există şi va exista vreodată şi că puteau să-i citeze spusele.

— Da, făcu ea, cu voce scăzută.

— Poate că, într-o bună zi, ar trebui să mă întâlnesc cu el, spuse Web.

Claire îi susţinu privirea.

— Cred, Web, că ar putea fi o experienţă traumatică, dar cred şi că ar putea fi o idee bună.

— O voce a trecutului?

— Ceva de genul ăsta.

— Apropo de voci, mă gândeam la ceea ce mi-a spus Kevin Westbrook pe aleea aia.

Claire îşi îndreptă spatele.

— „Arză-te-ar focul gheenei”?

— Ce ştii despre voodoo?

— Nu prea multe. Crezi că te-a blestemat Kevin?

— Nu el, cei aflaţi în spatele lui. Nu ştiu ce să cred, pur şi simplu, gândesc cu voce tare.

Claire părea să aibă dubii.

— Web, cred că e posibil, dar nu aş conta pe faptul că ăsta ar putea fi răspunsul.

El îşi trosni degetele.

— Probabil că ai dreptate. OK, doamnă doctor, scoate-ţi ceasul şi apucă-te să-l legeni.

— O să folosesc un stilou albastru, dacă n-ai nimic împotrivă. Oricum, mai întâi vreau să te aşezi pe scaunul ăla rabatabil şi să te laşi pe spate. Nu poţi fi hipnotizat când stai în poziţie de drepţi, Web. Trebuie să te relaxezi şi o să te ajut s-o faci.

Web se instală în scaunul rabatabil, iar Claire se aşeză în faţa lui, pe un divan.

— Acum, primul lucru la care trebuie să ne referim sunt miturile legate de hipnoză. Aşa cum ţi-am spus, nu e o stare de inconştienţă, ci o altfel de stare *conştientă.* De fapt, creierul tău va fi străbătut de aceiaşi curenţi cerebrali ca în momentele de relaxare, adică se va afla în ritmul alfa. În transă, eşti incredibil de destins şi, în acelaşi

timp, te afli într-o stare de o extraordinară sensibilitate şi de sugestibilitate, deţinând în întregime controlul asupra a tot ceea ce ţi se întâmplă. În realitate, hipnoza este auto-hipnoză, iar eu sunt aici doar ca să te conduc până în punctul în care eşti suficient de relaxat ca să atingi această stare. Nimeni nu poate hipnotiza pe nimeni altcineva, dacă acesta nu doreşte să fie hipnotizat, şi nu poţi fi silit să faci ceea ce nu vrei. Aşa că eşti în cea mai deplină siguranţă. N-o să recurgem la niciun fel de lătrat de câine. Îi adresă un zâmbet liniştitor. Mă urmăreşti?

El încuviinţă dând din cap.

Ea ridică stiloul.

— Îţi vine să crezi că ăsta e acelaşi stilou pe care îl folosea Freud?

— Nu, nicidecum.

Ea zâmbi din nou.

— Foarte bine, pentru că el nu proceda aşa. Noi folosim un astfel de obiect când ne hipnotizăm pacienţii. Acum vreau să-ţi focalizezi privirea pe capătul acestui stilou.

Îl plasă la cincisprezece centimetri de chipul lui Web şi deasupra liniei obişnuite a privirii sale. Web îşi înălţă capul ca să-l privească.

— Nu, Web, trebuie să-ţi foloseşti numai ochii.

Îi puse mâna pe creştet ca să-i menţină capul la acelaşi nivel. Web fu nevoit să privească aproape drept în sus ca să vadă stiloul.

— E foarte bine aşa, Web, foarte bine. Cei mai mulţi oameni obosesc extrem de repede, dar sunt sigură că ţie n-o să ţi se întâmple. Ştiu că eşti puternic şi foarte hotărât, trebuie doar să continui să-l priveşti, să priveşti fix capătul stiloului.

Pe nesimţite, vocea lui Claire devenise egală, fără a fi monotonă, cuvintele scurgându-i-se într-o succesiune uniformă, pe acelaşi ton liniştitor pe care i-ar fi oferit o încurajare.

Trecu un minut. Apoi, în timp ce Web continua să fixeze cu privirea capătul stiloului, ea spuse:

— Acum clipeşte.

Şi Web clipi.

Claire putea vedea că, privind sub acel unghi incomod, Web îşi forţa ochii, care începuseră să-i lăcrimeze. Şi, de fapt, mai întâi clipise el, apoi spusese ea, imediat, „acum clipeşte”. Dar el nu putea fi sigur asupra succesiunii evenimentelor. Era prea preocupat să se concentreze asupra capătului stiloului, străduindu-se să-şi ţină ochii deschişi. Iar totul îl făcuse să creadă că se întâmplase ceva, că ea începea să preia, încet-încet, controlul asupra lui. Chiar dacă ar mai fi trecut prin asta şi înainte, tot s-ar fi întrebat dacă începea într-adevăr să fie hipnotizat. Oboseala ochilor era urmată de confuzia minţii. Cu scopul de a-l face să se relaxeze suficient pentru a vorbi fără să-şi impună nicio constrângere.

— Te descurci foarte bine, Web, spuse ea, chiar mai bine decât oricine altcineva. Eşti din ce în ce mai relaxat. Nu trebuie decât să continui să fixezi capătul stiloului cu privirea.

Claire ştia că era atât de hotărât să continue să privească fix pentru că dorea să fie încurajat în continuare. Dedusese cu uşurinţă că Web era tipul clasic al omului care doreşte să se afirme; era dornic să le facă altora pe plac şi să fie lăudat. Avea nevoie de atenţie şi de dragoste, pentru că era evident că, în copilărie, nu prea avusese parte nici de una, nici de cealaltă.

— Acum clipeşte.

El o făcu din nou, iar ea ştia cât de bine se simţise făcând-o, pentru că îşi relaxase muşchii încordaţi. Ştia că, pentru Web, capătul stiloului prinsese să crească, tot mai mult şi mai mult, şi că bărbatul începea să-şi dorească să nu se mai uite la el.

— Acum se pare că vrei într-adevăr să-ţi închizi ochii,

spuse Claire. Iar pleoapele tale sunt grele, din ce în ce mai grele. E greu să ţii ochii deschişi şi se pare că vrei cu adevărat să-i închizi. Acum închide-i.

Web o făcu, dar îi redeschise aproape imediat. Claire ştia că aşa se întâmpla în majoritatea cazurilor.

— Continuă să priveşti stiloul, Web, nu trebuie decât să-i priveşti fix capătul... te descurci foarte bine. Chiar remarcabil. Lasă-ţi ochii să se închidă singuri atunci când vor simţi nevoia s-o facă.

Pleoapele lui Web căzură încet, de la sine, şi rămaseră aşa.

— Vreau să repeţi de zece ori, cu voce tare şi repede, cuvântul „rablă”.

El se supuse.

— Din ce sunt făcute cănile de aluminiu? îl întrebă apoi Claire.

— Din tablă, spuse Web, cu o voce plină de mândrie, şi zâmbi.

— Din aluminiu.

Zâmbetul lui păli.

Claire continuă, cu aceeaşi voce mângâietoare:

— Ştii ce e un strop? E o cantitate infimă, o picătură. Vreau să repeţi cuvântul „strop” de zece ori, foarte repede. Dă-i drumul, fă-o.

De data asta foarte circumspect, Web spuse cuvântul de zece ori.

— Ce înseamnă culoarea verde a semaforului?

— STOP, zise el, cu voce răsunătoare.

— De fapt, înseamnă că poţi să treci.

Umerii lui Web căzură, datorită unei frustrări evidente, dar Claire se grăbi să-l laude.

— Te descurci într-adevăr foarte bine. Aproape nimeni nu răspunde corect la întrebările astea. Dar arăţi atât de relaxat! Acum vreau să numeri cu voce tare, de-a-ndăratelea, din trei în trei, începând de la trei sute.

Web se apucă să numere. Ajunsese la două sute şaptezeci şi nouă când ea îl opri şi îi ceru să înceapă să numere, tot descrescător, din cinci în cinci. El se supuse, până ce ea îi spuse să o facă din şapte în şapte, apoi din nouă în nouă.

Claire îl întrerupse, zicând:

— Nu mai număra, doar relaxează-te. Acum eşti în vârful scărilor rulante, într-un punct care înseamnă mai multă relaxare. Iar baza scărilor reprezintă cea mai profundă relaxare care poate exista. O să cobori pe scările rulante, OK? Şi o să fii mult mai relaxat decât ai fost vreodată. OK?

Web dădu din cap, încuviinţând. Vocea ei era tot atât de bine-venită şi de blândă ca o adiere firavă de vară.

— Cobori încet pe scările rulante. Cobori alunecând, ca şi cum ai pluti. Şi relaxarea e tot mai profundă.

Claire începu să numere, descrescător, din zece în zece, şi vorbele ei sunau ca o mângâiere.

— Arăţi foarte relaxat, spuse, după ce ajunsese cu numărătoarea la unu.

Studie trăsăturile lui Web şi culoarea tenului lui. Trupul încordat i se relaxase. Faţa îi era roşie, trădând circulaţia intensă a sângelui. Avea ochii închişi, dar pleoapele i se zbăteau. Îi spuse că avea să-i ridice una din mâini – înainte de a o face, ca să nu-l ia cumva prin surprindere. I-o luă cu delicateţe. Era lipsită de vlagă. I-o lăsă jos.

— Eşti la baza scării rulante. Eşti pe punctul de a o părăsi. Relaxarea e profundă, nu seamănă cu nimic din ceea ce ai mai simţit vreodată. E perfect.

Îi mai luă o dată mâna, după ce îl avertizase că urma să o facă.

— Care e culoarea ta preferată?

— Verde, spuse Web, cu voce domoală.

— Verde, o culoare plăcută, liniştitoare. Culoarea ierbii. Pun un balon, un balon verde, în mâna ta. Fac asta chiar acum. Îl simţi?

Web dădu din cap, confirmând.

— Acum am de gând să-l umflu, să-l umplu cu heliu. Aşa cum ştii, heliul e mai uşor decât aerul. Umflu balonul cel verde. E tot mai plin. Începe să se ridice. E din ce în ce mai plin.

Claire privi mâna lui Web, care se ridica de pe braţul scaunului, ca şi cum ar fi fost trasă de balonul imaginar.

— Acum, după ce o să număr până la trei, mâna ta o să coboare.

Numără şi mâna lui Web reveni pe braţul scaunului. Ea aşteptă vreo treizeci de secunde, apoi spuse:

— Mâna ta se răceşte, e foarte rece, cred că văd nişte degerături.

Îi urmări cu privirea mâna, care se chirci şi începu să tremure.

— Gata, s-a terminat, totul e în ordine, e cald.

Mâna se relaxă.

În mod normal, Claire nu ar fi fost atât de minuţioasă, făcându-l pe Web să treacă prin toţi acei paşi către relaxarea cea mai profundă. De obicei se oprea la balon. Totuşi, fusese curioasă într-o anumită privinţă, iar curiozitatea ei primise un răspuns, pentru că ea ajunse la concluzia că Web era, probabil, somnambul. Majoritatea specialiştilor în domeniu erau de părere că, în general, cinci până la zece la sută dintre oameni erau exagerat de sensibili la hipnoză, procentajul celor foarte greu de hipnotizat fiind acelaşi. Somnambulii se aflau cu un pas înainte. Erau atât de receptivi la hipnoză încât puteau fi constrânşi ca, în transă, să aibă anumite senzaţii la modul fizic, aşa cum se întâmplase cu Web. Şi te puteai aştepta să execute, cu fidelitate, sugestiile post-hipnotice. Iar, în mod surprinzător, oamenii foarte inteligenţi erau, adesea, cel mai uşor de hipnotizat.

— Web, mă auzi?

El dădu din cap.

— Web, ascultă-mi vocea cu atenţie. Concentrează-te asupra ei. Balonul a dispărut. Continuă să te relaxezi. Acum ţii în mână o cameră video. Eşti cameraman. Nu poţi vedea nimic altceva în afara celor surprinse de obiectivul aparatului, înţelegi, domnule cameraman?

El răspunse cu o altă mişcare a capului.

— OK, singurul meu rol este de a te ghida în timp, iar tu ai tot restul sub control. Prin intermediul camerei, o să te uiţi la alţi oameni, ca să vezi ce fac. Camera are şi microfon, aşa că o să putem şi să-i auzim. E în ordine?

El dădu din nou din cap.

— Te descurci atât de bine, domnule cameraman! Sunt atât de mândră de tine!

Claire se lăsă pe spate şi se gândi un moment. În calitate de terapeut care studiase trecutul lui Web, ştia exact asupra cărei perioade de timp trebuia să-şi îndrepte atenţia ca să-l poată ajuta. Cele mai grave dintre problemele lui psihologice nu erau generate de moartea colegilor din HRT. Îşi aveau rădăcinile direct în relaţia triunghiulară dintre el însuşi, mama şi tatăl lui vitreg. Totuşi, prima oprire în trecutul lui Web trebuia făcută ceva mai înainte.

— Domnule cameraman, vreau să te întorci în ziua de opt martie a anului 1969. Poţi să mă duci acolo, înapoi?

Pentru câteva clipe, Web nu răspunse.

— Da, zise apoi.

— Spune-mi ce vezi, domnule cameraman.

Claire ştia că ziua de naştere a lui Web era pe opt martie. În 1969, Web împlinise şase ani. Acela era, probabil, ultimul an în care Harry Sullivan îi fusese alături. Dorea să stabilească drept punct de referinţă pentru relaţia acestuia cu Web o amintire plăcută, iar o petrecere dată cu ocazia zilei de naştere a băieţelului s-ar fi potrivit ca o mănuşă.

— Domnul cameraman, care este relaxat, va focaliza

camera şi o va plimba de jur împrejur. Pe cine vezi? îl îmboldi ea din nou.

— Văd o casă. Văd o cameră, o cameră în care nu e nimeni.

— Concentrează-te, focalizează şi roteşte camera în toate direcţiile. Nu vezi pe nimeni? 8 martie 1969.

Claire începu dintr-odată să se teamă că nu fusese organizată nicio petrecere pentru Web.

— Aşteaptă puţin, zise el. Aşteaptă puţin, văd ceva.

— Ce vezi?

— Un bărbat – ba nu, o femeie. E frumoasă, foarte frumoasă. Poartă o pălărie, o pălărie caraghioasă şi aduce un tort cu lumânări.

— Se pare că cineva are parte de o petrecere. Domnule cameraman, e un băieţel sau o fetiţă?

— Un băieţel. Da, văd că apar şi alţi oameni, ca şi cum ar fi stat ascunşi până acum. Strigă ceva, strigă: „La mulţi ani!”

— E grozav, Web, i-au pregătit băieţelului o petrecere de ziua lui. Cum arată el?

— Are părul negru şi e destul de înalt. Suflă ca să stingă lumânările din tort. Toată lumea cântă „La mulţi ani”.

— Băieţelul îl aude şi pe tăticul lui cântând? Ce poţi să-mi spui despre tătic, domnule cameraman?

— Îl văd. Îl văd.

Chipul lui Web se înroşi şi respiraţia i se acceleră. Claire urmărea cu atenţie toate semnalele fizice. Nu dorea să-l supună pe Web nici unui risc fizic sau emoţional. N-ar fi mers atât de departe.

— Cum arată?

— E mare, într-adevăr mare, mai mare decât toţi ceilalţi. E un uriaş.

— Domnule cameraman, ce se întâmplă între băiat şi tatăl lui uriaş?

— Băiatul aleargă către el. Şi bărbatul şi-l saltă pe

umeri, ca şi cum ar fi uşor ca un fulg.

— O, e un tătic puternic.

— Îl sărută pe băiat şi dansează în jurul camerei, cântând ceva.

— Ascultă-mă cu atenţie, domnule cameraman, trebuie să reglezi volumul microfonului. Poţi auzi măcar unele dintre cuvinte?

Mai întâi, Web scutură din cap, dar apoi şi-l înclină, răspunzând afirmativ.

— Ochi, ochi strălucitori.

Claire îşi cercetă memoria şi, brusc, avu o revelaţie: Harry Sullivan, irlandezul.

— Ochii irlandezului. Ochi surâzători ai irlandezului?

— Asta e! Ba nu, pune pe melodia asta propriile cuvinte şi au haz, toată lumea râde. Iar acum bărbatul îi dă ceva băieţelului.

— Un cadou? E un cadou de ziua lui?

Trăsăturile lui Web se contorsionară şi el se clătină, aplecându-se. Claire se alarmă şi se aplecă spre el.

— Relaxează-te, domnule cameraman. E doar un film, te uiţi la un film, atât şi nimic mai mult. Ce vezi?

— Văd nişte bărbaţi. Nişte bărbaţi care au intrat în casă.

— Ce bărbaţi? Cum arată?

— Sunt îmbrăcaţi în cafeniu. Au haine cafenii şi pălării de cowboy. Şi arme.

De data asta, Claire simţi că îi stă inima. Oare trebuia să se oprească? Îl privi pe Web cu atenţie. Părea să se fi calmat.

— Ce fac bărbaţii, domnule cameraman? Ce vor?

— Îl iau, îl trag pe bărbat de acolo. El vociferează. Şi ţipă, ţipă cu toţii. Cowboy-i pun la mâinile bărbatului ceva strălucitor. Mămica ţipă şi-l trage pe băieţel lângă ea.

Web îşi acoperise ochii cu mâinile şi se clătina înainte şi înapoi cu atâta violenţă, încât era gata să răstoarne scaunul rabatabil.

— Urlă, ei urlă. Băieţelul ţipă: „Tăticule! Tăticule!”

Acum ţipa şi Web.

„Oh, fir-ar să fie, gândi Claire. Ceva strălucitor la mâini?” Poliţia venise să-l aresteze pe Harry Sullivan exact în toiul petrecerii de la cea de-a şasea aniversare a lui Web. Doamne Sfinte!

Se uită la el.

— OK, domnule cameraman, spuse, cu cea mai blândă şi mai liniştitoare voce, relaxează-te, mergem în altă parte. Ia-ţi camera şi scoate-o din funcţiune până ne hotărâm încotro o luăm. OK, domnule cameraman relaxat, camera ta se întunecă. Nu mai vezi nimic. Eşti relaxat şi nu vezi absolut nimic. Toată lumea a plecat. Nu mai are cine să ţipe. Nu mai e nimeni. Şi e întuneric.

Web se linişti treptat, îşi lăsă mâinile în jos şi se sprijini de spătarul scaunului.

Claire se lăsă pe spate şi încercă să se relaxeze şi ea. Nu era prima şedinţă intensă de hipnoză în timpul căreia descoperea ceva surprinzător din trecutul pacientului, dar, de fiecare dată, totul i se părea nou şi emoţionant. Ezită timp de mai bine de un minut. Oare să meargă mai departe? I se părea foarte real scenariul conform căruia nu mai reuşea niciodată să-l convingă pe Web să se lase hipnotizat.

— OK, domnule cameraman, ne continuăm drumul.

Aruncă o privire asupra notiţelor scoase din dosarul pe care îl plasase sub una dintre pernele canapelei. Aşteptase până ce Web intrase în transă ca să le ia de acolo. În timpul şedinţelor precedente, observase că lui Web nu-i plăcea când apela la dosare. Nu era ceva neobişnuit, căci exista oare cineva care să dorească să-şi vadă viaţa expusă pe hârtie, pentru ca toată lumea să i-o poată privi şi cerceta cu minuţiozitate? Şi îşi aduse aminte cum se simţise când Buck Winters folosise, faţă de ea, o tactică similară. Pe foile de hârtie aşternuse, în grabă, o serie de

date calendaristice. Le aflase din dosarul lui Web şi din discuţiile purtate cu el.

— Mergem în ziua de…

Ezită. Oare Web putea face faţă? Dar *ea,* ea putea să se descurce? Se hotărî şi îi spuse lui Web noua dată spre care trebuiau să se deplaseze. Era cea a morţii tatălui lui vitreg.

— Ce vezi, domnule cameraman?

— Nimic.

— Nimic? Claire îşi aduse aminte. Pune din nou camera în funcţiune. Acum ce vezi?

— Tot nimic. E întuneric, totul e negru.

Asta era ciudat, gândi Claire.

— E noapte? Aprinde luminile camerei.

— Nu, nu există niciun fel de lumină. Nu vreau nicio lumină.

Când Web începu să vorbească la persoana întâi, Claire se aplecă înspre el. Asta însemna că pacientul se afla chiar în miezul propriului subconştient. Totuşi, se hotărî să forţeze, mergând înainte.

— De ce nu vrea domnul cameraman nicio lumină?

— Pentru că mi-e frică.

— De ce îi e frică băieţelului?

Ea încerca să menţină modul obiectiv de a privi lucrurile, cu toate că Web continua să alunece pe panta subiectivităţii. Până jos ar fi putut fi cale lungă. Claire ştia asta foarte bine.

— Pentru că el e acolo.

— Cine, Raymond Stockton?

— Raymond Stockton, repetă Web.

— Unde e mama băieţelului?

Pieptul lui Web începuse din nou să tresalte. Strângea braţele scaunului atât de tare, încât degetele îi tremurau.

— Unde e mama ta?

Vocea lui Web era subţire, ca a unui băiat care încă nu ajunsese la pubertate.

— E plecată. Nu, s-a întors. Se bat. Întotdeauna se bat.

— Mama şi tatăl tău se bat?

— Întotdeauna. Sst. Web sâsâi. Vine. El vine încoace.

— De unde ştii, ce vezi?

— Trapa se lasă în jos. Scârţâie. Întotdeauna scârţâie. Întotdeauna. Chiar aşa. Urcă treptele. Le ţine aici sus. Aici îşi ţine drogurile. Îl văd. Îl văd.

— Relaxează-te, Web, totul e în ordine. Totul e în ordine.

Claire nu dorea să-l atingă, pentru că se temea că l-ar fi putut speria, dar se afla atât de aproape de el, încât, practic, distanţa dintre ei era insesizabilă. Veghea asupra lui Web aşa cum ar fi vegheat asupra mamei ei, în ultimul minut pe care bătrâna îl petrecea printre cei vii. Claire era pregătită să oprească totul înainte de a scăpa de sub control, dar spera că totuşi mai puteau înainta puţin. Numai puţin.

— E în capul scărilor. Îl aud. O aud pe mama. Ea e acolo, jos. Aşteptând.

— Dar tu nu poţi vedea. Eşti tot în întuneric.

— Pot să văd.

Vocea lui o surprinse pe Claire, pentru că era profundă şi ameninţătoare, fără să mai aibă nimic în comun cu ţipătul unui băiat teribil de înfricoşat.

— Cum de poţi vedea, domnule cameraman? Ce anume vezi?

Web începu să urle următoarele cuvinte atât de brusc, încât Claire fu gata sa se prăbuşească pe duşumea.

— Ce naiba, ştii deja asta!

Pentru o fracţiune de secundă, Claire avu certitudinea că Web i se adresa direct. Până atunci, nu i se mai întâmplase aşa ceva în timpul unei şedinţe de hipnoză. Ce dorea să spună? Că ea deţinea deja informaţia aceea? Dar el se linişti şi continuă.

— Am săltat puţin mormanul de haine. Sunt sub o grămadă de haine. Mă ascund.

— De tatăl vitreg al băieţelului?

— Nu vreau să mă vadă.

— Pentru că băieţelului îi e frică?

— Nu, nu mi-e frică. Nu vreau să mă vadă. Nu mă poate vedea, nu încă.

— De ce, ce vrei să spui?

— E exact în faţa mea, dar stă cu spatele la mine. Tainiţa lui e chiar aici. Se apleacă să ajungă la ea.

Vocea lui Web devenea din ce în ce mai groasă, ca şi cum s-ar fi transformat din băiat în bărbat chiar sub ochii lui Claire.

— Ies din ascunzătoare, de-acum încolo nu trebuie să mă mai ascund. Hainele se saltă odată cu mine. Sunt haine de-ale mamei. Ea a pus maldărul ăsta aici, pentru mine.

— Ea le-a pus? De ce?

— Ca să mă ascund sub ele, atunci când apare el. M-am ridicat. Stau în picioare. Sunt mai înalt decât el. Sunt mai voinic decât el.

În tonul vocii lui era ceva care o făcu pe Claire să se simtă foarte nervoasă. Realiză că propria respiraţie era intermitentă, în vreme ce a lui Web se calmase. Se simţea îngheţată de spaimă gândindu-se ce anume putea să urmeze. Ar fi trebuit să-l scoată din transă. Toate instinctele profesionistului în materie îi spuneau să încheie şedinţa, dar, pur şi simplu, nu putea să o facă.

— Carpetele rulate. Sunt tari ca piatra. Web vorbea cu vocea profundă a unui bărbat. Am luat una, o aveam sub mormanul de haine. Acum stau în picioare şi sunt mai voinic decât el. E doar un omuleţ. E atât de mic.

— Web, începu Claire.

Renunţase la pretextul cameramanului. Începea să piardă controlul.

— O ţin în mână. Ca pe o bâtă. Sunt un jucător grozav de baseball. Pot arunca mingea la un kilometru şi jumătate. Sunt mare şi puternic. Ca tata. Ca tatăl meu *adevărat.*

— Web, te rog.

— Nici măcar nu se uită. Nu ştie că sunt aici. Sunt la bătaie.

Claire schimbă din nou tactica.

— Domnule cameraman, vreau să-ţi închizi aparatul.

— Urmează aruncarea. E o minge rapidă. O văd. Uşurel. Mă pregătesc.

— Domnule cameraman, vreau…

— Mingea aproape că a ajuns. El se întoarce. Vreau s-o facă. Vreau să vadă asta. Să mă vadă pe mine.

— Web! Închide camera.

— El dă cu ochii de mine. Mă vede. Mă balansez, ca să pot lovi.

— Închide camera. Opreşte-te, nu vezi asta. Opreşte-te!

— Mă balansez. Mă vede, ştie cât de tare pot lovi. Acum îi e frică. E speriat! El e speriat, eu nu! De-acum înainte, n-o să mă mai tem niciodată! Niciodată!

Neajutorată, Claire îl urmări cu privirea în timp ce strângea în mâini o bâtă imaginară şi îşi lua avânt ca să lovească.

— E o reuşită. O reuşită. O crăpătură roşie, o crăpătură roşie. Mingea cade. Cade. S-a marcat, mingea s-a dus la un kilometru jumate. E acolo. Acolo. Adio, adio, domnule căcănar.

Pentru o lungă clipă, Web păstră tăcerea, în timp ce Claire îl urmărea cu atenţie.

— Se ridică. Se ridică iar. Făcu o pauză. Da, mamă, spuse. Uite bâta, mamă.

Îşi întinse mâna, ca şi cum ar fi dat ceva cuiva. Claire aproape că o întinsese pe a ei, ca să ia obiectul imaginar, când îşi dădu seama ce făcea.

— Mama îl pocneşte. În cap. E o grămadă de sânge. Nu se mai mişcă. Deloc. S-a terminat.

Tăcu şi se lăsă să cadă pe scaun. Claire făcu acelaşi lucru, cu inima bătându-i atât de tare, încât îşi duse o

mână la piept, ca şi cum ar fi vrut s-o împiedice să-i plesnească. Nu-şi putea imagina nimic altceva decât pe Raymond Stockton prăbuşindu-se pe scara podului, după ce fusese izbit cu o carpetă strânsă într-un sul rigid, lovindu-se la cap în cădere şi fiind terminat de soţia sa, care îl pocnise cu aceeaşi carpetă rulată.

— Vreau să te relaxezi complet, Web. Vreau să dormi, numai să dormi, atâta tot.

Claire îi privi trupul, care părea să se contopească tot mai mult cu scaunul, parcă dizolvându-se. Când îşi ridică privirea, avu un alt şoc. Romano era acolo, privind-o ţintă, cu mâna lângă pistol.

— Ce naiba se-ntâmplă? dori să ştie.

— E în transă hipnotică, domnule Romano. Se simte bine.

— Cum îmi dau seama de asta?

— Cred că va trebui să te mulţumeşti să mă crezi pe cuvânt. Era încă prea şocată ca să poarte o discuţie în contradictoriu. Cât de multe ai auzit?

— M-am întors aici să văd ce e cu el şi l-am auzit ţipând.

— Retrăia una dintre întâmplările delicate din trecut. Încă nu sunt sigură despre ce e vorba, dar am făcut un pas mare către miezul problemei.

Experienţa lui Claire în materie de criminalistică o determina să ia în consideraţie mai multe teorii. Era evident că plănuise cineva ca loviturile să fie date cu acea carpetă rulată. Probabil că în rana din capul lui Stockton erau fibre din carpetă în momentul când se prăbuşise pe podea. Şi, dacă acolo se afla o carpetă identică cu bucata din pod, atunci poliţia nu putea decât să presupună că fibrele se încastraseră în rană când se lovise de duşumea. Nu se putea bănui că cineva îl pocnise, în pod, cu un rest de covor rulat. La urma urmei, ţinând cont de câte ori fusese reclamat pentru că recurgea la violenţă, probabil că toată lumea, inclusiv poliţia, îi mulţumea cerului că, în

sfârşit, murise. După ce termină cu tatăl vitreg, Claire se concentra asupra mamei.

Web spusese că maldărul de haine fusese pus acolo de Charlotte London. Oare tot ea pregătise şi carpeta rulată? Şi tot ea îl învăţase pe adolescentul înalt şi puternic care era fiul ei cum s-o scape de soţul care o bătea? Acesta fusese modul în care se hotărâse femeia să rezolve situaţia? Şi apoi intervenise, terminând ea însăşi treaba începută, şi-l lăsase pe Web să-şi revină mai târziu, permiţându-i să îşi reprime sentimentul de vinovăţie atât de deplin, încât nu-şi mai putea aminti evenimentul decât sub hipnoză? Dar o amintire reprimată cu atâta putere avea să influenţeze fiecare trăsătură a caracterului, precum şi întreg viitorul. Avea să se manifeste în multe moduri şi niciunul nu avea să fie pozitiv. Acum, Claire putea înţelege de ce ajunsese Web cel care era. Nu se pusese în slujba legii ca să răscumpere infracţiunile tatălui său, ci datorită propriei vinovăţii. Sănătatea mintală a băiatului care contribuise la uciderea tatălui său vitreg, urmând instrucţiunile mamei sale naturale, nu fusese afectată decât în această măsură.

Claire se uită la Web, care stătea liniştit, cu ochii închişi, aşteptând noile ei instrucţiuni. Acum îi putea înţelege şi cauzele somnambulismului. Copiii din familiile în care violenţa se manifestă într-un mod atât de cumplit se retrag adesea într-o lume imaginară, ca să se protejeze de ororile realităţii. Ca să scape de singurătate, îşi inventează prieteni imaginari şi o viaţă minunată, plină de aventuri, ca să evite sentimentul de insecuritate şi de descurajare. Claire tratase somnambuli care îşi puteau controla funcţiile superioare ale creierului într-o asemenea măsură, încât erau capabili să-şi înfrumuseţeze sau să-şi şteargă cu desăvârşire anumite amintiri, exact aşa cum făcuse Web. Deşi, văzut din exterior, părea dinamic, independent şi încrezător în propriile forţe, în forul lui interior, conchise

ea, Web London era docil şi se baza pe alţii; de aici proveneau şi dependenţa faţă de echipa sa HRT, şi capacitatea extraordinară de a se supune ordinelor. Era dornic să le facă altora pe plac şi să fie acceptat.

Claire clătină din cap. În mintea lui Web era o adevărată harababură. Şi, cu toate acestea, făcuse faţa selecţiei psihologice, fiind primit atât în Birou cât şi în HRT. Îi spusese că înţelesese care era scopul testului MMPI şi că minţise ca să o scoată la capăt. Şi nici măcar nu ştia câtă dreptate avea în privinţa asta.

Se uită la Romano şi îi veni o altă idee. Trebuia să pună întrebarea într-un mod foarte delicat, pentru că nu putea dezvălui niciuna dintre confidenţele pe care i le făceau pacienţii. Mai înainte, Web susţinuse că nu lua niciun fel de medicamente, iar ea îl crezuse pe cuvânt. Dar, ţinând cont de ceea ce abia aflase, se întreba dacă nu apela totuşi la ceva care să-l ajute să facă faţă traumelor interne care, fără niciun dubiu, îl mistuiau. Îi făcu semn lui Romano să vină într-un colţ îndepărtat, de unde Web nu-i putea auzi.

— Ştii ceva despre vreun medicament pe care s-ar putea să-l ia Web?

— A spus el că ia ceva pilule?

— Mă întrebam aşa, pur şi simplu. E o întrebare pe care psihiatrii o pun pentru că face parte dintr-un soi de procedură operaţională, răspunse ea, evaziv.

— Mulţi oameni iau pastile ca să poată dormi, zise el, cu prudenţă.

Claire nu afirmase că ar fi fost vorba despre somnifere. Aşadar, Romano ştia ceva despre asta, gândi ea.

— Nu susţin că nu e bine să o facă. Mă întreb doar dacă ţi-a spus vreodată că ia ceva şi, dacă e aşa, ce anume.

— Crezi că ar putea fi dependent, asta e, nu? Ei, îţi spun eu că eşti nebună.

— Nu insinuez nicidecum aşa ceva. Pur şi simplu, e important să ştiu asta, în cazul în care o să-i prescriu ceva.

Nu vreau ca medicamentele să interacţioneze într-un mod care ar putea fi periculos.

Romano continua să fie neîncrezător.

— Atunci de ce nu-l întrebi pe el?

— Păi, presupun că eşti conştient de faptul că se întâmplă adesea ca oamenii să nu le spună adevărul doctorilor care îi tratează, mai ales celor de specialitatea mea. Nu vreau decât să mă asigur că nu există niciun fel de probleme.

Romano se uită la Web, lăsând impresia că dorea doar să se convingă că mai era încă în transă. Apoi o privi din nou pe Claire şi păru să articuleze cuvintele cu greutate.

— Zilele trecute, am văzut că avea în mână ceva care semăna cu un flacon cu medicamente. Dar, uite cum stau lucrurile, acum suferă şi e, probabil, puţin cam răvăşit de cele întâmplate, poate că are nevoie de ajutorul pastilelor, iar Biroul e, într-adevăr, foarte rigid în ceea ce priveşte rahaturile astea. Te aruncă peste bord şi te lasă să te scufunzi sau să-noţi pe cont propriu. Aşa că băieţii trebuie să se păzească unii pe alţii. Tăcu, se uită spre Web, apoi adăugă, pe un ton oarecum meditativ: E cel mai bun om pe care l-a avut vreodată HRT-ul.

— Să ştii că şi el gândeşte despre tine în termeni elogioşi.

— Cred c-o ştiam.

Romano plecă. Claire se duse la fereastră, îl privi traversând drumul şi, curând, îl pierdu din vedere. Probabil că îi venise foarte greu să facă o astfel de mărturisire în legătură cu prietenul său şi probabil că se simţea ca un trădător fiindcă o făcuse. Dar, până la urmă, îl ajutase pe Web într-o mult mai mare măsură decât cea în care îl lezase.

Claire se aşeză în faţa lui Web, se aplecă înspre el şi începu să-i vorbească rar, astfel încât el să nu scape niciun cuvânt. De obicei, hipnoza era folosită pentru a îndepărta

inhibiţiile şi măştile care acopereau amintirile reprimate şi care îi împiedicau pe pacienţi să discute cu adevărat despre problemele lor. De obicei, pacientul era scos din transă astfel încât să ţină minte tot ce se întâmplase în timpul acesteia. Dar, în cazul acela, Claire nu putea face asta. Ar fi fost mult prea traumatizant. În schimb, îi implementa lui Web o sugestie post-hipnotică. Îi ceru ca, după ieşirea din transă, să-şi amintească doar strictul necesar pentru a putea face faţă situaţiei. Ceea ce urma să aibă sub control, dacă asta urma să se întâmple, era amintirea faptului că fusese inconştient. Date fiind circumstanţele, Claire era sigură că Web n-avea să ţină minte nimic. Nu era pregătit să se confrunte cu aşa ceva, pentru că amintirile erau prea adânc îngropate în subconştientul său. Îl făcu să urce pe scara rulantă încet, treaptă cu treaptă. Înainte ca el să-şi fi revenit pe deplin, se linişti pe ea însăşi, pregătindu-se să-i ţină piept.

În cele din urmă, el deschise ochii, şi-i roti în jurul camerei, apoi şi-i opri asupra ei. Zâmbi.

— A folosit la ceva?

— Trebuie să-ţi pun mai întâi o întrebare, Web. Se opri ca să-şi adune gândurile, apoi spuse: Iei vreun medicament?

Ochii lui se îngustară.

— Nu m-ai mai întrebat o dată asta?

— Te întreb acum.

— De ce?

— Ai amintit de voodoo, ca de o posibilă explicaţie a faptului că ai înlemnit. Dă-mi voie să-ţi mai ofer încă una: interacţiunea nocivă a medicamentelor.

— Claire, nu am luat niciun fel de medicament înainte de a ajunge pe aleea aia. Nu fac niciodată aşa ceva.

— Modul în care interacţionează medicamentele e ciudat, ripostă ea. În funcţie de ceea ce iei, efectele pot să apară la un anumit interval de timp după ce-ai încetat

tratamentul. Făcu încă o pauză, apoi adăugă: Web, pentru tine, e foarte important să fii extrem de sincer din punctul ăsta de vedere. Te asigur că e necesar, dacă vrei să descoperim adevărul.

Pentru o lungă clipă, se priviră fix unul pe altul, apoi Web se ridică şi se duse în camera de baie. Reveni după un minut şi îi înmână un mic flacon, în care se aflau o serie de pastile. Şi se reaşeză pe scaun în timp ce ea îi examina conţinutul.

— De vreme ce le-ai adus cu tine, să presupun că le-ai folosit de curând?

— Sunt în misiune, Claire, şi nu iau niciun fel de pilule. Aşa că mă lupt cu insomnia şi cu durerile cu care te confrunţi atunci când ai două găuri în trup şi doar o jumătate de faţă.

— Atunci, ce faci cu ele?

— Mă ajută să mă simt în siguranţă. Eşti psihanalist – înţelegi cum stau lucrurile, aşa cum înţelegi ce e cu suptul degetului, nu?

Claire goli flaconul şi studie pastilele una câte una. Erau diferite unele de altele. Pe cele mai multe le recunoscu, dar mai rămaseră câteva pe care nu reuşi să le identifice. Ridică una dintre ele.

— Ştii de unde o ai pe asta?

— De ce? întrebă el, bănuitor. E ceva rău în legătură cu ea?

— S-ar putea. O'Bannon ţi-a dat pilulele? îl întrebă, ezitând.

— Cred că e posibil. Deşi am terminat medicamentele prescrise de el cu mult timp în urmă.

— Păi, dacă nu le ai de la O'Bannon, atunci de unde?

Web intră în defensivă.

— Păi, a trebuit să renunţ la analgezicele pe care mi le dădeau pentru *răni,* fiindcă începusem să devin dependent de ele. Şi pe urmă, cam vreme de un an, n-am putut să

dorm. Şi alţi băieţi din HRT au aceeaşi problemă. Nu folosim substanţe ilegale sau alte rahaturi de genul ăsta, dar nici măcar un agent HRT nu poate rezista o veşnicie fără să doarmă. De-a lungul anilor, unii dintre băieţi mi-au tot dat pilule. Le adun într-un flacon şi le iau când simt că e nevoie. Pilula asta poate să fie de la unul dintre ei. Care e nenorocirea?

— Web, nu-ţi găsesc nicio vină pentru că iei pastile ca să poţi dormi. Dar e o prostie şi e şi periculos să le amesteci aiurea, chiar dacă le ai de la prietenii tăi, pentru că n-ai de unde să ştii cum interacţionează unele cu altele. Ai avut noroc că nu ţi s-a întâmplat nimic grav. Sau poate că ţi s-a întâmplat. Pe alee. Poate că stilul ăsta ciudat, de a lua medicamente te-a făcut să înţepeneşti atunci…

Claire se mai gândea şi că evenimentele traumatice legate de moartea lui Raymond Stockton ar fi putut răzbate către suprafaţă în cel mai nepotrivit moment – când se afla pe aleea aceea. Poate că, aşa cum îşi închipuise mai înainte, vederea lui Kevin Westbrook declanşase ceva în mintea lui Web, scoţându-l din circulaţie.

El îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Rahat! E de necrezut. De necrezut!

— Web, nu sunt sigură că ăsta e adevărul. Îl privi plină de înţelegere, dar trebuia să mai afle încă ceva. I-ai spus şefului tău ce medicamente luai?

El îşi luă mâinile de pe faţă, dar nu-şi ridică ochii spre ea.

— OK, spuse ea, încet.

— Ai de gând să raportezi asta?

— Le mai iei şi acum?

— Nu. Din câte îmi aduc aminte, din ziua în care am luat ultima pastilă dinainte de misiunea de pe alee şi momentul acesteia s-a scurs o săptămână. Asta e.

— Atunci nu am ce raporta. Ridică din nou aceeaşi

pilulă. Nu recunosc pastila asta, deşi, în calitate de psihanalist, le-am văzut aproape pe toate. Aş vrea să o trimit la analiză. Se va face în secret, se grăbi să adauge, în timp ce el părea să se alarmeze. Am o prietenă. Nu se va şti niciodată că are legătură cu tine.

— Claire, crezi într-adevăr că a fost din cauza pastilelor?

Ea o privi îndelung pe cea pe care o ţinea în mână înainte de a pune flaconul în buzunar şi de a se uita din nou la el.

— Web, mă tem că nu vom fi niciodată siguri.

— Deci hipnoza a fost un fiasco? întrebă Web în cele din urmă, deşi Claire era sigură că lui îi stătea gândul la pastile şi la posibilele lor implicaţii în cele ce i se întâmplaseră echipei Charlie.

— Nu, nu e aşa. Am aflat foarte multe.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi faptul că Harry Sullivan a fost arestat când ai împlinit şase ani, în timpul petrecerii de ziua ta. Îţi aminteşti că ai vorbit despre asta?

Era aproape sigură că Web şi-ar fi putut reaminti acea parte a şedinţei de hipnoză. Dar nu şi evenimentele legate de Stockton.

El dădu încet din cap.

— De fapt, da. Oricum, îmi aduc aminte o parte a discuţiei.

— E important, pentru că, înainte de arestare, tu şi Harry vă distraţi foarte bine. E limpede că te iubea foarte mult.

— Mă bucur s-o aflu, zise Web, fără niciun fel de entuziasm.

— Web, se întâmplă foarte des ca evenimentele traumatice să fie reprimate, e ca un soi de supapă de siguranţă. Psihicul tău pierde controlul când se confruntă cu ele, aşa că, practic, le îngropi undeva, ca să nu mai fie nevoie să le faci faţă.

— Dar e ca şi cum ai îngropa deşeuri toxice, spuse el, cu voce scăzută.

— Aşa e. Şi, uneori, ies la suprafaţă şi fac foarte mult rău.

— Dar altceva? întrebă el.

— Îţi poţi aminti şi altceva?

El scutură din cap.

Pentru o clipă, Claire îşi feri privirea. Ştia că Web nu era pregătit să audă adevărul despre moartea tatălui său vitreg. Îşi reîntoarse ochii spre el şi reuşi să-i adreseze un zâmbet firav.

— Ei, cred că e suficient. Se uită la ceas. Şi trebuie să mă întorc.

— Deci eu şi tata ne înţelegeam într-adevăr bine?

— Cântaţi, el te ducea pe umeri. Da, vă distraţi foarte bine.

— Încep să-mi amintesc câte ceva. Deci, mai sunt ceva speranţe în ceea ce mă priveşte, aşa-i?

Zâmbi, probabil ca să arate că, în parte, glumea.

— Întotdeauna există speranţe, Web, răspunse Claire.

CAPITOLUL 39

Sonny Venables nu era de serviciu şi nu-şi purta uniforma în timp ce supraveghea zona dintr-o maşină fără însemnele poliţiei. Sesiză mişcarea de pe bancheta din spate când bărbatul voinic care stătea trântit pe podea îşi întinse picioarele lungi.

— Nu te nelinişti, Randy, spuse Venables. Mai avem la dispoziţie ceva timp.

— Crede-mă, am stat la pândă mult mai multă vreme şi din locuri mult mai de rahat decât partea din spate a unei maşini.

Venables scoase o ţigară din pachetul pe care îl ţinea în buzunar, o aprinse, crăpă geamul şi suflă fumul afară.

— Îmi povesteai despre întâlnirea cu London.

— I-am acoperit spatele, cu toate că, în momentul ăla, el n-o ştia. A fost o treabă bună, deşi nu credeam că Westbrook avea într-adevăr de gând să-l ucidă.

— Am auzit de individul ăsta, dar n-am dat niciodată peste el.

— Norocul tău. Dar dă-mi voie să-ţi spun că n-ar fi fost cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla în zona aia. Cel puţin, Westbrook are un cod sumar al onoarei. Majoritatea tipilor de acolo sunt complet ţicniţi. Te omoară doar ca să se afle-n treabă şi se făiesc cu asta. Westbrook nu face nimic fără un motiv întemeiat.

— Poate că el i-a lichidat pe cei din HRT?

— Nu cred. Dar el i-a transmis lui London mesajul despre tunelurile aflate sub clădirea care a fost ţinta HRT-ului. Se pare că aşa au ajuns armele înăuntru. London i-a verificat spusele, împreună cu Bates. Ş-am auzit că a avut dreptate.

— Din câte mi-a povestit despre Westbrook, nu pare să fie doar un mesager.

— Este, dacă persoana care doreşte să transmită mesajul îl are pe fiul lui.

— Am înţeles. Deci acea persoană se află în spatele celor întâmplate HRT-ului?

— Eu aşa cred…

— Şi ce legătură are oxycontinul cu toate astea?

— La el se referea operaţiunea pe care am văzut-o desfăşurându-se în clădire în noaptea aia. Aveau chiar şi ceva marfă acolo. Nu brichete de drog, doar pliculeţe şi pilule. Am văzut documente scoase din computer şi răspândite peste tot. O afacere de milioane de dolari. Şi totul a dispărut în două zile.

— De ce s-au străduit atâta doar ca să-ţi facă o înscenare? Şi de ce-au lichidat echipa HRT? Biroul o să se prăvălească asupra lor ca o tonă de cărămizi.

— Nu are cine ştie ce sens, încuviinţă Cove, dar asta pare să se fi întâmplat.

Venables se încordă şi aruncă ţigara pe geam.

— Începe spectacolul, Randy.

Îl urmări cu privirea pe omul care, după ce ieşi din clădirea supravegheată, o luă de-a lungul străzii, coti la dreapta şi se îndreptă în josul aleii. Venables porni motorul şi lăsă maşina să se deplaseze încet înainte.

— E cel pe care-l aşteptai? întrebă Cove.

— Da. Dacă vrei nişte informaţii despre noile tipuri de droguri care au pătruns în oraş, băiatul ăsta ţi le poate da. Îl cheamă Tyrone Walker, dar i se spune T. Ingenios, într-adevăr. De-a lungul anilor, a făcut parte din trei sau patru bande. A stat la închisoare, la spital şi la dezintoxicare din cauza abuzului de droguri. Are în jur de douăzeci şi şase de ani, dar pare cu zece ani mai bătrân decât mine şi eu *nu* arăt deloc bine pentru vârsta mea.

— E ciudat că, până acum, n-am dat niciodată de el.

— Ei, în ceea ce priveşte obţinerea informaţiilor în oraşul ăsta, nu deţii monopolul. Oi fi eu doar un biet poliţai de stradă, dar mă descurc.

— E-o treabă bună, Sonny, pentru că, în momentul de faţă, eu sunt stigmatizat. Nimeni n-o să stea de vorbă cu mine.

— Ei, bătrânul T o va face, dacă metoda de convingere e potrivită.

Venables viră, supratură motorul, apoi intră pe o stradă paralelă cu cea pe care fusese parcată maşina. Imediat ce ajunseră dincolo de colţ, T apăru de pe alee, care se intersecta cu strada respectivă.

Venables inspectă cu privirea împrejurimile.

— Pârtia pare liberă. Vrei să treci la fapte?

Cove era deja pe trotuar. Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, T fusese percheziţionat cu pricepere şi zăcea cu faţa în jos pe bancheta din spate a maşinii lui Venables, ţintuit de mâna uriaşă pe care Cove şi-o proptise în ceafa lui. Venables demară în timp ce T îi înjura în gura mare. Când se potoli, parcurseseră deja trei kilometri şi se aflau într-o zonă mai sigură a oraşului. Cove îl aşeză pe T în capul oaselor. Acesta se uită mai întâi la el, pe urmă la Venables.

— Salutare, T, spuse cel din urmă. Arăţi bine. Ai început să-ţi porţi de grijă?

Cove simţi că T era gata să sară pe cealaltă portieră, aşa că îşi încleşta braţul în jurul umerilor lui.

— Ei, nu vrem decât să stăm de vorbă cu tine, T. Numai să stăm de vorbă.

— Şi dacă nu vreau să vorbesc?

— Atunci poţi să coborî, pur şi simplu, din maşină.

— Da, pot? OK, atunci opreşte maşina şi mă dau jos.

— Stai binişor, T, n-a spus că oprim maşina *înainte* de a coborî tu.

Venables trase brusc de volan, urcă o pantă, intră pe

autostrada interstatală 395 şi traversă podul de pe Fourteenth Street, aşa că acum erau în Virginia. Acceleră până la nouăzeci şi cinci la oră.

T se uită pe fereastră la traficul în fluxul căruia intraseră, apoi se lăsă pe spate şi îşi încrucişa braţele pe piept.

— Acum, prietenul meu, aici de faţă… începu Venables.

— Afurisitul tău de prieten are un nume?

Cove îşi înteţi strânsoarea în jurul umerilor lui T.

— Da, am un nume. Mi se spune T-Rex. Povesteşte-i de ce, Sonny.

— Pen'că mănâncă câte o porţie de micuţi T la micul dejun, la prânz şi la cină, zise Sonny.

— Şi vreau doar nişte informaţii despre noile soiuri de marfă care au intrat în oraş. Şi despre găştile care le cumpără şi alte chestii de genul ăsta. Fără probleme. Ne spui vreo două nume şi te lăsăm exact acolo de unde te-am luat.

— Şi, crede-mă, T, nu vrei să-l şucăreşti pe tipul ăsta, adăugă Venables.

— Voi, sticleţilor, n-o să-mi faceţi nimic dacă nu vreţi să fiţi daţi în judecată.

— În momentul de faţă, T, ai face bine să te porţi într-adevăr frumos cu mine, spuse Cove, după ce îl ţintui o clipă cu privirea. Nu sunt prea bine-dispus şi mă doare la un metru în spatele fundului dacă mă dă cineva în judecată.

— Du-te-n mă-ta.

— Sonny, ia-o pe prima la dreapta. Şi pe urmă către GW Boulevard. Pe acolo sunt o mulţime de locuri neumblate, adăugă, ameninţător.

— S-a făcut.

Peste câteva minute, rulau pe George Washington Boulevard, sau GW, îndreptându-se către nord.

— Intră pe următorul drum lateral, zise Cove.

Se opriră într-o parcare turistică de unde se zărea o privelişte superbă a oraşului şi a râului Potomac, aflat undeva, departe, jos. Un zid de piatră servea drept bară de protecţie, mărginind panta abruptă. Amurgul coborâse pe nesimţite, iar parcarea era pustie. Cove privi în jur, deschise portiera şi ieşi, trăgându-l pe T afară.

— Dacă mă arestaţi, vreau să-mi chemaţi avocatul.

Coborî şi Venables şi îşi roti ochii împrejur. Aruncă o privire spre pantă, se uită la Cove şi ridică din umeri.

Cove îl înşfăcă pe mărunţelul T de mijloc şi îl ridică în aer.

— Ce dracu faci, omule?

Cove se urcă pe zidul de piatră şi coborî în partea cealaltă, în timp ce T se zbătea în zadar. Se aflau pe o fâşie îngustă de pământ, de unde începea o pantă de treizeci de metri, plină de bolovani, care cobora până la râu. În aval, pe malul opus, se aflau o serie de clădiri care găzduiau cluburi locale de iahting. Erau zugrăvite în culori vesele, iar membrii lor navigau în canoe, în mici bărci cu vâsle, în caiace şi în alte ambarcaţiuni de acelaşi tip, care erau puse în mişcare mai degrabă cu ajutorul muşchilor decât cu al unor motoare cu ardere internă. O serie erau pe apă chiar atunci, iar T vedea scena aceea pitorească de-a-ndoaselea, în timp ce Cove îl ţinea de picioare, cu capul în jos, deasupra pantei.

— Sfinte Sisoe, urlă T, legănându-se şi privind golul de dedesubt.

— Acum, putem rezolva totul într-un mod plăcut sau într-unul neplăcut, trebuie să te hotărăşti repede, pentru că nu am nici timp, nici răbdare, spuse Cove.

Venables stătea pe culmea zidului şi se uita după alte maşini.

— Ai face bine să-l asculţi, T, tipul ăsta nu minte.

— Dar voi sunteţi poliţişti, se văicări T. Nu puteţi face porcăria asta. E al naibii de neconstituţional.

— N-am spus că sunt poliţist, zise Cove.

T înmărmuri, apoi aruncă o privire spre Venables.

— Dar, fir-ar să fie, *e* poliţist.

— Ei, eu nu port grija altora, făcu Venables. Şi, oricum, sunt în pragul pensionării. Mie puţin îmi pasă.

— Oxy, spuse Cove, calm. Vreau să ştiu cine-l cumpără în D.C.

— Eşti ţicnit sau ce? zbieră T.

— Da, sunt.

Cove îşi slăbi puţin strânsoarea şi T alunecă cu vreo cincisprezece centimetri mai jos, Cove îl ţinea acum numai de glezne.

— O, Doamne, o, preabunule Iisus, ajută-mă, scânci T.

— Nu rosti numele lui Iisus, T, nu după viaţa pe care ai dus-o, ripostă Venables. S-ar putea să te trăsnească şi eu stau cam aproape de tine.

— Tu vorbeşte cu mine, zise Cove, cu vocea lui calmă. Oxy.

— Nu pot să-ţi spun nimic. Pe urmă tipii or să umble după fundu' meu.

Cove îşi slăbi din nou strânsoarea, lăsându-l să alunece. Îl ţinea acum doar de labele picioarelor.

— Porţi pantofi mocasin, T. Ăştia-s foarte alunecoşi.

— Du-te dracului!

Cove îi eliberă un picior şi continuă să-l ţină, cu ambele mâini, de unul singur. Se uită peste umăr, la Venables.

— Sonny, cred că ar fi bine să-l arunc pe ăsta şi să mergem să găsim altul, mai deştept.

— Ştiu exact omul potrivit. Să mergem.

Cove începu să dea drumul piciorului lui T.

— Nu, urlă acesta. Vorbesc. Vă spun.

Cove nu mai făcu nicio mişcare.

— Nu, lasă-mă jos şi pe urmă îţi spun.

— Sonny, porneşte motorul până arunc eu în Potomac bucata asta de rahat.

— *Nu!* Vorbesc, chiar acum. Jur.

— Oxy, îl îmboldi din nou Cove.

— Oxy, repetă T, şi începu să vorbească repede, spunându-i lui Cove tot ce dorea să ştie.

Claire îşi parcă Volvo-ul pe aleea din faţa casei şi opri motorul. Era un cartier plăcut, situat nu departe de biroul ei, şi fusese destul de norocoasă fiindcă îşi cumpărase locuinţa înainte ca preţurile să înceapă să urce. Câştiga destul de bine, dar, în Virginia de Nord, clădirile aveau preţuri de speculă. Constructorii le înghesuiseră pe fiecare palmă de pământ şi, cu toate acestea, cererea depăşea oferta.

Casa ei avea trei dormitoare, o peluză frumoasă în faţă, flori în suporţii de la ferestre, acoperişul din lemn de cedru şi două garaje legate printr-un pasaj. Strada era mărginită de copaci, iar locuitorii zonei formau un amalgam reuşit de tineri şi bătrâni, pe de-o parte, şi de specialişti şi muncitori pe de alta.

Fiind divorţată de atât de mult timp, Claire aproape că se obişnuise cu gândul că avea să rămână singură toată viaţa. În cercurile sociale în care se învârtea, erau puţini bărbaţi buni de însurătoare şi niciunul dintre ei nu-i stârnise interesul. Avea prietene care stăteau la pândă, străduindu-se să o cupleze totuşi cu un mic mogul al tehnicii sau cu un avocat, dar ea era de părere că aceştia erau atât de egocentrişti, atât de pătrunşi de cultul propriei persoane, încât îşi imagina că nu era nicio diferenţă între a se mărita cu unul dintre ei şi a rămâne singură. Ca să se verifice, la o petrecere, îl întrebase pe un specialist în tehnica de vârf, foarte preocupat de sine însuşi, dacă auzise vreodată despre Narcis. El voise să ştie dacă era vorba de un nou software pentru internet, după care continuase să povestească cât de grozav era el însuşi.

Îşi luă servieta din maşină şi se îndreptă spre treptele de

la intrare. Nu îşi parcase maşina în garaj, pentru că intenţiona să plece din nou. Bărbatul care apăru din curtea ei din spate o făcu să tresară. Era negru şi spătos şi, cu toate că avea o pălărie, părea să aibă capul ras. Atenţia lui Claire fu atrasă de uniforma companiei de distribuţie a gazului pe care o purta, ca şi de manometrul electronic pentru gaze pe care îl ţinea în mână. Omul trecu pe lângă ea, îi zâmbi şi traversă strada. Se simţi jenată de suspiciunea involuntară pe care o simţise faţa de bărbatul negru, deşi trebuia să admită, tot cu o oarecare jenă, că în cartierul ei locuiau puţini oameni de culoare. Totuşi, de vreme ce petrecea atâta timp cu Web London şi cu alţii ca el, cine o putea învinovăţi pentru că era paranoică?

Descuie uşa şi intră, cu gândul la şedinţa de terapie a lui Web. Fusese şocantă, din mai multe puncte de vedere, dar revelaţiile i se păreau mai importante decât şocul. Îşi puse servieta jos şi o luă spre dormitorul ei, ca să se schimbe. Afară nu se întunecase încă, aşa că se gândise să profite de vremea frumoasă şi să facă o plimbare. Îşi aminti de pastilele din buzunar, le scoase afară şi le studie cu atenţie. Cea care nu-i era cunoscută o intriga din cale afară. Avea o prietenă care lucra la farmacia spitalului Fairfax. Ar fi putut să facă nişte teste şi să-i spună ce anume era. Nu semăna cu niciunul dintre somniferele pe care le văzuse vreodată, dar s-ar fi putut înşela. Spera să se înşele şi când presupunea că interacţiunea unor medicamente îl făcuse pe Web să înţepenească pe aleea aceea. Pentru că asta ar fi însemnat că era vorba de ceva de pe urma căruia ar fi putut să nu-şi mai revină niciodată. Ideea de a miza pe o substanţă pe care organismul lui Web o asimilase din neglijenţă şi datorită căreia nu murise împreună cu prietenii lui era la fel de nebunească precum teoria lui despre voodoo. Nu, răspunsul se afla undeva, în trecutul lui, era convinsă de asta.

Se aşeză pe pat şi îşi scoase pantofii, apoi intră în micul

ei vestiar, unde îşi scoase rochia şi îmbrăcă un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi, pentru că vremea călduroasă se reîntorsese. Ieşi de acolo în picioarele goale şi aruncă o privire spre telefon. Poate că ar fi trebuit să-l sune pe Web şi să discute cu el. La un moment dat, trebuia să-i spună că aflase care era cauza morţii lui Stockton. Dar alegerea acelui moment avea o importanţă deosebită. O dezvăluire prematură sau una tardivă putea avea consecinţe tot atât de dezastruoase. Se gândi că era mai prudent să abandoneze subiectul şi să chibzuiască asupra lui mai târziu. Poate că o plimbare o putea ajuta să se hotărască. Trase un sertar şi scoase o şapcă de baseball. Se pregătea să şi-o pună pe cap când o mână îi astupă gura. Scăpă şapca şi, instinctiv, începu să se zbată, până când simţi ţeava unei arme lipindu-i-se de obraz şi se opri, cu ochii măriţi de spaimă, respirând cu greutate. Îşi aminti că nu încuiase uşa după ce intrase. Era un cartier atât de lipsit de pericole sau, cel puţin, fusese. În timp ce gândurile i se derulau cu repeziciune, se întrebă dacă omul de la compania de gaze era un impostor care se întorsese ca s-o violeze şi s-o ucidă.

— Ce vrei? întrebă, cu o voce atât de înăbuşită din cauza mâinii care îi astupa buzele, încât nu şi-o recunoscu.

Cu toate că mâna era înmănuşată, apăsarea puternică dădea de înţeles că era a unui bărbat. Mâna îi eliberă gura şi îi încercui gâtul.

Bărbatul nu răspunse şi ea văzu o legătură pentru ochi apropiindu-se, iar în secunda următoare se pomeni în beznă. Se simţi condusă către pat şi o îngrozi gândul că violul era pe cale să se petreacă. Să ţipe sau să se lupte? Totuşi, ţeava armei continua să-i apese obrazul drept. Iar tăcerea pe care o păstra atacatorul era mai descurajantă decât ar fi fost sunetul vocii.

— Stai liniştită, spuse bărbatul, nu ne interesează decât nişte informaţii. Nu vrem nimic altceva de la tine.

Vorbele lui i se părură destul de clare. Trupul ei era în siguranţă. Sau cel puţin putea spera asta.

El o conduse, făcând-o să se aşeze pe marginea patului. Claire îşi spuse că, dacă urma să o trântească pe spate şi să se urce deasupra ei, avea să se lupte, fără să se sinchisească de prezenţa armei.

Totuşi, îl simţi îndepărtându-se de ea. Şi, în acelaşi timp, simţi că în cameră intrase o altă persoană. Se încordă când aceasta se aşeză pe pat, alături de ea. Deduse că era un bărbat voinic, pentru că patul se lăsă simţitor sub greutatea lui. Dar nu o atinse, deşi, chiar şi prin legătura de pe ochi, îi putea simţi privirea aţintită asupra ei.

— Te vezi cu Web London?

Întrebarea îi smulse o uşoară tresărire, fiindcă nu îi trecuse prin minte că totul avea legătură cu Web, cu toate că se întrebă de ce nu ar fi fost aşa. În viaţa ei extrem de obişnuită şi de tributară unor obiceiuri bine stabilite nu existau arme şi bărbaţi ucişi. Asta se întâmplă în viaţa lui Web. Şi, fie că îi plăcea sau nu, ea făcea acum parte din viaţa aceea.

— Ce vrei să spui? izbuti să întrebe.

Îl auzi pe bărbat scoţând un mârâit şi presupuse că se enervase.

— Eşti psihanalist şi el e pacientu' tău, nu-i adevărat?

Din punct de vedere etic, Claire nu putea dezvălui o astfel de informaţie şi ar fi vrut să i-o spună, însă nu se îndoia că, dacă ar fi făcut-o, bărbatul acela ar fi ucis-o. Doar el nu se sinchisea de obligaţiile ei morale. Claire auzi un zgomot care aducea clar cu cel făcut de piedica trasă a unei arme, ceea ce îi întări convingerea. În calitate de psihanalist care activa drept consultant judiciar, văzuse destule arme, iar sunetul îi era foarte cunoscut. Simţi un bulgăre de gheaţă în stomac, membrele îi înţepeniră şi se întrebă cum putea Web să aibă de-a face cu astfel de oameni în fiecare zi a vieţii lui.

— Da, îl văd pe Web.

— Acum începem să ne înţelegem. Ţi-a pomenit ceva despre un băiat, despre un puşti pe nume Kevin?

Ea încuviinţă dând din cap, pentru că gura i se uscase atât de tare, încât avea impresia că nu putea să vorbească.

— Se-ntâmplă cumva să ştie unde-i băiatu' ăsta acum?

Claire clătină din cap şi se încordă când o apăsă uşor pe umăr.

— Linişteşte-te, cocoană, nimeni nu-ţi face niciun rău atâta vreme cât cooperezi. Dacă nu cooperezi, atunci avem o mare problemă, adăugă, ameninţător.

Claire îl auzi trosnindu-şi degetele şi, după aproape un minut de tăcere, simţi ceva atingându-i buzele. Se trase înapoi.

— Apă, spuse bărbatul. Ţi s-a uscat gura. Oamenilor morţi de frică li se-ntâmplă întotdeauna. Bea.

Ultimul cuvânt era un ordin şi Claire se supuse fără ezitare.

— Acu' vorbeşte, lasă semnele din cap, mă-nţelegi?

Ea era gata să dea din cap, dar îşi luă seama.

— Da.

— Ce-a spus despre Kevin? Tot ce-a spus, vreau să ştiu tot.

— De ce?

Claire nu era sigură cum de-i venise pe limba o astfel de întrebare curajoasă.

— Am motivele mele.

— Vrei să-i faci rău băiatului?

— Nu, răspunse bărbatul. Îl vreau înapoi, viu şi nevătămat.

Părea sincer, dar ea îşi aminti că, adesea, mulţi criminali păreau aşa. Ted Bundy fusese împăratul tipilor cu vorba dulce şi, între timp, ucisese, metodic, douăzeci de femei, păstrându-şi mereu zâmbetul pe buze.

— Ştii, n-am niciun motiv să te cred.

— Kevin ăsta e băiatu’ meu.

Claire se încorda auzindu-l, dar, imediat, se relaxă. Acela o fi fost Marele F, cel despre care îi povestise Web? Dar el spusese că bărbatul era fratele lui Kevin, nu tatăl lui. Vocea *sunase* ca a unui părinte îngrijorat, totuşi ceva nu era în regulă. Era cazul să-şi folosească abilităţile profesionale. Iar ceea ce simţea, fără nicio umbră de îndoială, era că cei doi bărbaţi puteau s-o ucidă.

— Web a spus că l-a văzut pe Kevin pe alee. Şi că băiatul a zis ceva care l-a afectat în mod ciudat. L-a revăzut mai târziu, când trăgeau mitralierele. I-a dat un bilet şi l-a trimis de acolo. Pe urmă nu l-a mai văzut. Dar îl caută.

— Asta e tot?

Ea dădu din cap, apoi realiză ce făcuse. Îl simţi dându-se mai aproape şi, cu toate că avea ochii legaţi, îi închise. Şi-i simţea umplându-se de lacrimi.

— Fără semne din cap, asta-i regula de bază, vreau să aud vorbe şi e ultima dată când ţi-o spun, ţi-e clar?

— Da.

Claire se strădui să-şi reţină lacrimile.

— Acu’, a mai zis şi altceva, despre ceva deosebit, de s-a întâmplat când l-a văzut pe Kevin a doua oară?

— Nu, spuse ea, dar ezitase cu o secundă prea mult.

Îşi dăduse seama de asta fără niciun dubiu, ca şi cum pauza ar fi durat o zi întreagă. Şi se gândi că şi el o sesizase, în aceeaşi măsură. Presupunerea era corectă, pentru că simţi ţeava rece a pistolului lipindu-i-se brusc de obraz.

— Aci e vorba de o neînţelegere gravă şi poate că n-am fost destul de clar. Deci, ca să lămurim lucrurile, am să-ţi spun cum stă treaba, căţea. Ca să-mi recapăt băiatu’, îţi zbor creierii şi ţie, şi la ăia de ţi-au fost vreodată dragi, de când te ştii. Văd peste tot poze cu fata asta drăgălaşă. Pun prinsoare că-i fata ta, aşa-i?

Claire nu răspunse şi îi simţi mâna strângându-i-se în

jurul gâtului. Era înmănuşată, ceea ce o surprinse, înainte de a se gândi că aparatele puteau identifica amprentele şi ADN-ul de pe cadavre. De pe cadavrul ei! Gândul aproape că o făcu să leşine.

— Aşa-i?

— Da.

Bărbatul continuă să-şi ţină mâna în jurul gâtului ei.

— Vezi, fetiţa ta e aici, teafără şi nevătămată. Într-o căsuţă excelentă, dintr-un cartier fără cusur. Dar, vezi, băiatu' meu nu-i cu mine, iar el e tot ce am. De ce s-o ai tu pe fata ta şi io să nu-l am pe băiatu' meu? Crezi că-i corect? Crezi?

O strânse puţin de gât şi Claire simţi că începea să se sufoce.

— Nu.

— Nu, ce?

— Nu, nu cred că e corect, reuşi ea să spună, cu vocea schimbată.

— Da? Ei, e puţin cam târziu pentru asta, păpuşico.

Următorul lucru pe care îl simţi fu că era trântită pe pat. Mai devreme, îşi făgăduise că avea să se împotrivească dacă ei ar fi încercat să o violeze, dar promisiunea asta i se părea acum ridicolă. Era atât de speriată, încât abia mai putea să respire. Simţi că pe faţă i se pusese o pernă şi că ceva greu apăsa în mijlocul acesteia. Avu nevoie de câteva secunde ca să priceapă că obiectul greu era pistolul şi că perna trebuia să servească drept un amortizor rudimentar.

Se gândi la fiica ei, Maggie, şi la modul în care urma să i se descopere cadavrul. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji. Apoi, cât ai clipi, îşi regăsi, ca prin minune, luciditatea.

— A spus că cineva a schimbat băieţii pe alee.

Perna nu se mişcă şi, pentru câteva clipe, Claire se gândi că, până la urmă, totul era pierdut.

Apoi perna fu îndepărtată cu încetineală şi ea fu ridicată

cu o mişcare atât de bruscă încât crezu că braţul îi ieşise din umăr.

— Mai spui o dată?

— A zis că, pe alee, Kevin a fost schimbat cu un alt băiat. Băiatul care s-a dus la poliţie nu era Kevin. A fost luat de pe alee înainte de a ajunge acolo.

— Ştie de ce?

— Nu. Şi nu ştie nici cine a făcut-o. Ştie doar că s-a întâmplat.

Simţi din nou pistolul lipindu-i-se de obraz. Dintr-un anumit motiv, nu-i mai era atât de frică cum îi fusese înainte.

— Dacă minţi, n-o să-ţi placă ce-o să-ţi fac.

— Aşa a spus el.

Avu sentimentul că îl trădase pe Web ca să se salveze pe sine însăşi şi se întrebă dacă el ar fi preferat mai degrabă să moară decât să facă una ca asta. Da, probabil că aşa ar fi fost. Ochii i se umplură din nou de lacrimi, de data asta nu de frică, ci din cauza propriei slăbiciuni.

— Crede că cei care au pus la cale totul, oricine ar fi ei, au plănuit să-l plaseze pe Kevin pe alee. Şi că băiatul era, cumva, implicat. Dar fără să o ştie, se grăbi să adauge. E doar un copil.

Pistolul i se dezlipi de obraz şi făptura masivă a interogatorului ei se îndepărtă.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot ce ştiu.

— Dacă spui cuiva că am fost aici, ştii ce-o să-ţi fac. Şi pot să dau şi de fiica ta. Am umblat prin casă şi am aflat tot ce trebe să ştiu despre tine şi despre ea. Ne-am înţeles?

— Da, reuşi ea să articuleze.

— O fac numa' ca să-mi recapăt fiu', numa' de-asta. N-am obiceiu' să dau buzna în casele oamenilor şi să-i sâcâi, nu-i stilu' meu să mă port aşa, mai ales cu femeile, da' fac orice ca să-mi iau băiatu-napoi. Orice.

Ascultându-l, ea se pomeni dând din cap, apoi se opri.

Nu-i auzi plecând, deşi auzul nu-i fusese niciodată mai încordat.

Aşteptă câteva minte, ca să fie sigură.

— Hei! spuse, de două ori la rând.

Îşi ridică încet braţele, pregătindu-se să-şi îndepărteze legătura de pe ochi. Se aşteptase să se ivească nişte mâini care s-o împiedice, dar nu apăru nimeni. În cele din urmă, îşi scoase legătura şi îşi roti repede privirea în jurul camerei, pe jumătate aşteptându-se să sară cineva asupra ei. Simţea nevoia să se prăbuşească pe pat şi să plângă până în zorii zilei următoare, dar nu mai putea rămâne acolo. Spuneau că fuseseră prin toată casa. Îşi aruncă câteva lucruri într-o valiză, îşi înhăţă poşeta şi o pereche de pantofi de tenis şi o luă spre uşa din faţă. Se uită afară, dar nu văzu pe nimeni. Se duse repede până la maşină şi se urcă. În timp ce o conducea, îndepărtându-se, îşi ţinea privirea în oglinda retrovizoare, ca să vadă dacă nu o urmărea cineva. Nu era expertă în privinţa asta, dar nu părea să fie nimeni pe urmele ei. Intră pe centură şi acceleră, fără să ştie sigur unde ar fi trebuit să se ducă.

CAPITOLUL 40

Antoine Peebles îşi scoase mănuşile şi se lăsă pe spate, cu un zâmbet larg pe figura lui inteligentă. Se uită la Macy, care era la volan. Chipul acestuia era, ca de obicei, impenetrabil.

— O prestaţie al naibii de reuşită, dacă-mi e îngăduit s-o spun eu însumi, zise Peebles. Cred că i-am prins perfect vocea şi stilul. N-am mai stâlcit atâtea cuvinte în toată viaţa mea. Ei, ce părere ai?

— Ai vorbit exact ca şefu', încuviinţă Macy.

— Iar cucoana şucărită o să se ducă la Web London şi la poliţie, iar ăştia or să umble după Francis.

— Şi, poate, după noi.

— Nu, doar ţi-am explicat totul. Mace, trebuie să gândeşti pe două nivele, macro şi micro, spuse Peebles, ca şi cum i-ar fi ţinut o prelegere unui student. Deja ne-am detaşat de el. Şi, mai presus de toate, nu mai are marfă, de-aia i-au şi plecat jumătate dintre oameni. Nu mai rulează aproape niciun ban. În afacerea asta, ai stocuri cel mult pentru două zile. Mai avea ceva marfă ascunsă, nu mă-ndoiesc, dar şi aia s-a dus. Şi când l-a împuşcat pe Toona a mai pierdut încă patru băieţi, chiar din cauză că a făcut-o. Peebles clătină din cap. Şi ce face el în vreme ce se petrec toate astea? Se gândeşte la puşti, clipă de clipă. Îl caută în fiecare noapte, sâcâind oamenii, rupându-şi relaţiile şi neîncrezându-se în nimeni.

— Cred că-i deştept fiindcă n-are încredere în nimeni, zise Macy, aruncându-i o privire lui Peebles. Mai ales în noi doi.

Peebles îi ignoră spusele.

— Ar putea să scrie o carte despre metodele idioate de

conducere, după ce şi-a ucis un om în văzul tuturor. În faţa unui agent FBI! I s-a urât cu viaţa.

— Trebuie să-ţi ţii oamenii în frâu, spuse Macy, cu voce plată. Trebuie să conduci prin forţă. Se uită la Peebles cu o expresie care arăta limpede că era de părere că interlocutorului său îi lipsea această însuşire, dar celălalt nu băgă de seamă, căci era evident că încă îşi mai savura triumful. Şi nu-l poţi învinovăţi fiindcă încearcă să-şi găsească băiatul.

— Nu poţi amesteca afacerile cu problemele personale, zise Peebles. Şi-a tăiat singur craca de sub picioare, nu mai are capital politic, şi pentru ce? Pentru ceva care n-o să se întâmple. Puştiul nu se mai întoarce niciodată. Indiferent cine l-o fi luat, băiatul e la doi metri sub pământ, dacă a mai rămas ceva din el. Acum, eu am pus deja la punct noile reţele de aprovizionare, iar cei care l-au părăsit mi s-au alăturat. Se uită la Macy. Probabil că tu nu-ţi dai seama, dar acţionez într-un stil machiavelic clasic. În ultimele şase luni, am spicuit cei mai buni oameni din alte bande. Suntem aproape gata să trecem la treabă şi, de data asta, o s-o facem după metodele mele. O s-o derulăm ca pe-o afacere în toată puterea cuvântului. Responsabilitate, plăţi şi promovări în funcţie de merite, bonusuri pentru realizările exemplare şi prime pentru inovaţiile care contribuie la stabilitatea corporaţiei. O să ne ocupăm de spălarea propriilor bani şi o să reducem cheltuielile care trebuie reduse. Nu e necesar ca toţi membrii bandei să aibă bijuterii şi să-şi permită curve de cinci sute de dolari pe noapte. Am în vedere chiar şi un plan de pensionare, pentru ca fârtaţii să nu-şi mai arunce banii pe maşini şi pe aur şi să nu mai aibă nimic când sunt prea bătrâni ca să mai facă ceva. Şi o să implementez un mod de a se îmbrăca pentru cei de la nivelul de conducere, ca să nu mai arătăm ca nişte rahaţi. Un profesionist trebuie să aibă o imagine pe măsură. Uită-te la tine, arăţi a

om deştept şi asta-i ceea ce vreau.

Macy etală unul dintre rarele lui zâmbete.

— Unora dintre băieţi n-o să le placă asta.

— E cazul să se maturizeze şi ei odată. Se uită cercetător la Macy. Trebuie să-ţi spun că m-am simţit groaznic când ţineam arma aia în mână.

— Ai fi împuşcat-o?

— Eşti nebun? Am vrut doar s-o sperii.

— Păi, dacă scoţi arma, s-ar putea să fii nevoit s-o şi foloseşti, spuse Macy.

— Asta-i treaba ta. Tu eşti şeful securităţii, Mace. Mâna mea dreaptă. Ai demonstrat că ai stofă când ai venit cu ideea de a pune mâna pe Kevin. Şi-ai făcut toată treaba murdară când ai adunat celelalte bande, ca să ne unim forţele. Acum, omule, e timpul să ne ocupăm locurile; o să ajungem mult mai departe decât ne-a dus Francis şi mult mai repede. El e din vechea şcoală, iar metodele noi sunt cele mai bune. De-aia au murit dinozaurii.

Traseră maşina pe o alee şi Peebles se uită la ceas.

— OK, ai pus totul la punct la locul de întâlnire?

— Sunt toţi acolo, exact aşa cum ai dorit.

— Sunt bine-dispuşi?

— Da, dar suspicioşi. I-ai pus pe gânduri, dar e limpede că sunt interesaţi.

— Asta doream să aud. Mace, e momentul să ne revendicăm teritoriul şi să le facem cunoscut celorlalţi că puterea nu mai e în mâinile lui Francis. E vremea *noastră.* Să trecem la fapte.

Făcu o pauză când un gând i se contură brusc în minte.

— Despre ce dracu vorbea femeia aia când spunea că, pe alee, cineva l-a schimbat pe Kevin cu un alt băiat?

Macy ridică din umeri.

— N-am nicio idee.

— Îl ai pe puşti, corect?

— Teafăr şi nevătămat. Până acum. Vrei să-l vezi?

— Nu vreau să ajung în preajma băiatului. Mă cunoaşte şi, dacă ceva nu merge cum trebuie şi ajunge la Francis…

Teama se citea limpede pe chipul lui Peebles…

Maşina se opri, Macy coborî, cercetă din priviri aleea în ambele sensuri, pe urmă se uită în sus, spre coamele acoperişurilor. În cele din urma, îi făcu semn noului său şef că nu era niciun pericol. Peebles coborî, îşi aranjă cravata şi îşi încheie haina la două rânduri. Macy îi ţinu deschisă uşa clădirii şi el păşi pragul cu vioiciune. Urcară scările și, cu fiecare treaptă, Peebles părea să se transforme într-o prezenţă din ce în ce mai importantă. Sosise momentul la care visa de ani de zile. Noul lua locul vechiului.

Se opri în capul scărilor şi aşteptă ca Macy să-i deschidă uşa. Înăuntru trebuiau să fie şapte bărbaţi, fiecare reprezentând o porţiune a zonei de distribuire ilegală a drogurilor. Nu lucraseră niciodată împreună; în loc de asta, fiecare îşi înşfăca mica lui parte şi controla un teritoriu restrâns. Nu-şi împărţeau nici informaţiile, nici capitalul. Când apăreau neînţelegeri, le rezolvau împuşcându-se unii pe alţii. Când le venea bine, îi furnizau poliţiei informaţii despre celelalte bande şi membrii acestora erau ridicaţi. Francis făcea acelaşi lucru şi, dacă, pe termen scurt, metoda părea să dea rezultate, Peebles ştia că, din perspectiva unui interval îndelungat, avea să se dovedească un dezastru. Era momentul ca Antoine Peebles să se implice şi să preia controlul.

Deschise uşa şi intră în încăperea în care urma să prindă contur propria legendă.

Privi în jur. Şi nu văzu pe nimeni.

Nu avu ocazia să se întoarcă înainte ca pistolul să i se lipească de cap şi glonţul să-i pătrundă în creieri. Se prăbuşi pe podea, cu sângele şiroindu-i pe cravata de bună calitate şi pe costumul extrem de profesional.

Macy puse pistolul deoparte şi se aplecă asupra

mortului.

— L-am citit pe Machiavelli, Twan, spuse, fără nicio urmă de îngâmfare.

Stinse lumina şi coborî scările. Trebuia să prindă un avion, pentru că lucrurile începeau într-adevăr să ia avânt.

Web îl conduse pe Boo în susul deluşorului şi îl struni când ajunse lângă Gwen, care călărea pe Baron.

Romano veghea asupra lui Billy, la centrul ecvestru; de fapt, Web îi lăsase pe amândoi admirând automobilul Corvette al lui Romano. Pentru că majoritatea oamenilor de la fermă plecaseră ca să se ocupe de vânzarea cailor, Web se simţea deosebit de vulnerabil şi îl convinsese pe Canfield să accepte ca la fermă să vină mai mulţi agenţi care să patruleze şi să stea de strajă, cel puţin până la întoarcerea celor plecaţi.

— Totul e atât de frumos în perioada asta a anului, spuse Gwen. Îi aruncă lui Web o privire întrebătoare. Presupun că eşti de părere că ducem aici o viaţă foarte uşoară. O casă mare, o mulţime de ajutoare şi nimic altceva de făcut decât să călărim toată ziua, admirând peisajul.

Zâmbi, dar Web simţi că vorbise serios. Se întrebă de ce o femeie ca Gwen, care trecuse prin atâtea, avea nevoie să ceară aprobarea altcuiva, mai ales a unui străin, cum era el.

— Sunt de părere că amândoi aţi trecut prin multe, că aţi muncit din greu şi că acum vă bucuraţi de roadele trudei voastre. Se presupune că ăsta e visul american, nu-i aşa?

— Cred că da, răspunse ea, fără convingere. Îşi ridică ochii spre soarele de deasupra capului. E foarte cald astăzi.

Web îşi dădea seama că femeia dorea să-i vorbească despre ceva anume, dar nu prea ştia cum să deschidă vorba.

— Gwen, sunt agent FBI de foarte multă vreme, am auzit într-adevăr de toate şi sunt un ascultător plin de răbdare.

Ea îi azvârli o privire.

— Web, nu-mi deschid inima nici măcar în faţa oamenilor pe care îi cunosc *foarte bine* sau, cel puţin, nu o mai fac în ultima vreme.

— Nu-ţi cer să o faci, dar, dacă vrei să vorbeşti cu cineva, sunt aici.

Mai călăriră o vreme înainte ca ea să se oprească.

— M-am tot gândit la procesul din Richmond. Oamenii ăia îngrozitori au dat în judecată FBI-ul, nu-i aşa?

— Au încercat, dar acţiunea a fost respinsă. Avocatul, Scott Wingo, cel care a fost ucis de curând, s-a străduit să bată monedă pe tema asta în timpul procesului lui Ernest Free, însă judecătorul a văzut exact ce urmărea şi l-a oprit. Dar, în rândurile juraţilor, asta a stârnit, probabil, suficient de multe îndoieli pentru ca procurorul să se sperie şi să facă un târg. Se opri, apoi adăugă: Bineînţeles că şi el e mort acum, ca şi judecătorul.

Gwen îl fixă cu ochii larg deschişi şi plini de amărăciune.

— Şi, după tot ce a făcut, Ernest Free e viu şi liber.

— Gwen, uneori se întâmplă ca viaţa să fie lipsită de sens.

— Eu şi Billy am avut o viaţă frumoasă înainte de a se întâmpla toate astea. Îl iubesc foarte mult. Dar, de când a fost ucis David, nu mai e acelaşi. Probabil că vina atârnă mai mult asupra mea decât asupra lui. A fost ideea mea să-l dăm pe David la şcoala aia. Voiam să primească o educaţie de cea mai bună calitate şi să vină în contact cu diferite tipuri de oameni – de altă culoare şi de altă etnie. Billy e un om cumsecade, dar s-a născut şi a crescut în Richmond, fără să fie bogat sau să se bucure de vreun fel de privilegii, trăind într-un cartier unde nu întâlneşti decât oameni care fac parte din aceeaşi categorie cu tine. Nu e rasist sau altceva de genul ăsta, se grăbi să adauge.

Jumătate dintre şoferii şi hamalii de la compania lui de transporturi erau negri şi se purta cu ei la fel cum se purta cu ceilalţi. Dacă lucrau cu tragere de inimă, aveau o slujbă plătită cinstit. Am fost, împreună cu el, chiar şi acasă la nişte şoferi care căzuseră din autocamion. Le ducea mâncare şi bani pentru întreţinerea familiei, le dădea sfaturi şi avea grijă să primească ajutorul unui profesionist şi plătea el pentru asta şi îi trimitea la întrunirile Alcoolicilor Anonimi, până când se puneau pe picioare. Şi, cu toate că ar fi putut să-i concedieze, chiar şi fără să încalce prevederile Sindicatului, nu a făcut-o. Mi-a spus odată că, pe pământul ăsta, i-a fost menit să fie Regele celei de-a Doua Şanse, pentru că el însuşi a avut parte, de multe ori, de aşa ceva. Ştiu că sunt unii care se uită şi la mine, şi la el, şi nu înţeleg ce ne atrage unul spre celălalt, dar eu ştiu că Billy ar face orice pentru mine şi că mi-a fost alături şi la bine, şi la rău, pentru că am avut, amândoi, partea noastră din amândouă.

— Ei, Gwen, pe mine nu-i nevoie să mă convingi. Dar, dacă ai probleme, de ce nu apelezi la ajutorul unui profesionist? De fapt, chiar ştiu pe cineva.

Ea îi aruncă lui Web o privire lipsită de speranţă, îşi ridică din nou ochii spre soarele fierbinte şi spuse:

— Mă duc să-not.

Călăriră înapoi, către grajduri, apoi Web o duse pe Gwen până la vilă cu una dintre camionetele fermei. Ea îşi luă costumul de baie şi se reîntâlniră în zona piscinei. Web îi spuse că el nu avea să înoate, pentru ca arma i s-ar fi putut uda. Ea zâmbi la auzul comentariului, apoi se îndreptă spre dispozitivul montat în peretele de piatră de lângă piscină şi răsuci cheia aflată în acesta. Acoperământul automatizat, de culoare cenuşie, al bazinului începu să alunece pe ghidajele sale.

— Îl folosim pentru că am tot găsit înăuntru broaşte ţestoase, broaşte obişnuite şi chiar şerpi, îi explică ea.

În timp ce acoperământul aluneca în locaşul din capătul mai îndepărtat al piscinei, Web se aşează pe vine şi cercetă cu privirea mecanismul de generare a curenţilor încastrat pe fundul acesteia îşi ridică ochii la timp ca să o vadă pe Gwen ieşind din sandale şi lăsându-şi halatul să-i alunece. Purta un costum de baie dintr-o singură piesă, al cărui decolteu era ceva cam adânc, ca şi răscroiala din dreptul şoldurilor şi al feselor. Avea pielea frumos bronzată, iar muşchii coapselor şi ai gambelor se armonizau cu cei ai braţelor şi ai umerilor, pe care deja i-i văzuse. Ca să scape de celulita de pe fund şi de pe coapse, femeile n-ar trebui decât să călărească.

— Cum funcţionează chestia asta? întrebă Web.

Gwen îşi îndesă părul lung în casca de baie şi se apropie de el.

— Apa din piscină e pompată prin ţeava pe care o vezi acolo. Apoi e împroşcată cu viteză şi opune o rezistenţă pe care o poţi mări sau micşora, după dorinţă. La început am avut un aparat portabil, care era foarte incomod. În plus, îl folosim atât de frecvent, încât montarea lui în interior e justificată. Piscina e încălzită, aşa că vin aici destul de des, în orice perioadă a anului.

— Presupun că de-asta eşti atât de în formă.

— Îţi mulţumesc, bunule domn. Eşti sigur că nu vrei să înoţi împreună cu mine?

— Probabil că n-aş face altceva decât să te încetinesc.

— Vezi să nu. N-ai nici măcar un dram de grăsime.

Se îndreptă spre tabloul de comandă prins cu şuruburi de peretele de piatră aflat lângă latura cea mai apropiată de casă a piscinei, îi deschise capacul şi apăsă pe câteva butoane.

Web auzi zgomotul făcut de presiunea crescândă a apei, apoi privi în jos şi văzu şuvoiul de spumă albă care ţâşnea din ţeava subacvatică, creând curentul în contra căruia urma să înoate Gwen.

Ea îşi puse o pereche de ochelari de scafandru şi se afundă în bazin. Web o urmări cu privirea în timp ce se ridica la suprafaţă şi începea să înoate, lovind ritmic apa. Femeia nu-şi modifica deloc amplitudinea şi frecvenţa mişcărilor. Era ea însăşi o maşină şi Web se bucura cu adevărat pentru că îi refuzase oferta de a i se alătura. Toţi agenţii HRT erau obligaţi să înveţe să înoate şi ştiau cum să folosească echipamentul de scufundare, iar el era un înotător rezistent, dar nu era sigur că ar fi putut ţine pasul cu Gwen Canfield.

După vreo douăzeci de minute, şuvoiul se spumă se opri, iar Gwen veni la marginea bazinului.

— Gata?

— Nu, l-am fixat la patruzeci şi cinci de minute. Probabil că circuitul s-a decuplat.

— Unde e tabloul electric?

Ea arătă spre uşile duble din perete aflat dincolo de o mică rampă.

— În camera cu aparatură pentru piscină.

Ţinând cont de înclinarea pantei, Web îşi închipui că încăperea era plasată, parţial, în subsol. Se îndreptă într-acolo şi răsuci mânerul uşii.

— E încuiată.

— Ciudat, n-o încuiem niciodată.

— Ştii unde e cheia?

— Nu. Cum îţi spuneam, n-o încuiem niciodată, aşa că am crezut că nici nu există o cheie. Presupun că trebuie să-mi scurtez partida de înot.

— Nu, nu trebuie. Web zâmbi. FBI-ul e o agenţie care prestează orice fel de servicii, iar un client fericit e partenerul nostru ideal.

Îşi scoase inelul cu chei şi găsi bucăţica subţire de metal aflată întotdeauna acolo, cu care putea descuia nouăzeci şi nouă la sută dintre încuietorile din lume cam în treizeci de secunde. Deschise uşa încăperii cu aparatură în jumătate

din acest interval.

Intră, descoperi comutatorul şi aprinse lumina, ceea ce era bine, pentru că, deşi nu mai era întuneric, aproape că făcu o tumbă în josul celor câteva trepte aflate imediat după prag. Ei, se gândi, ăsta era cazul de vis al unui avocat. Locul era zgomotos, se auzea apa curgând şi maşinăriile care zăngăneau şi pompau. Coborî scările. Înăuntru erau o serie de rafturi pline cu tot felul de chestii necesare pentru piscină, printre care se numărau butoaiele mari cu praf de clor, colectoarele de spumă, epuratoarele de aer, un robot acvatic pentru curăţarea piscinei şi tot felul de vechituri pe care probabil ca nu le mai folosise nimeni, de ani de zile. Înăuntru era răcoare şi Web socoti că, în momentul acela, se afla la vreo trei metri sub pământ, pentru că, după ce ajunsese la baza scărilor, podeaua continuase să coboare, formând o pantă foarte lină.

Găsi tabloul electric şi descoperi, aşa cum se aşteptase, că circuitul era întrerupt. Mecanismul de generare a curenţilor era o achiziţie recentă şi, în afara cazului în care înlocuiseră cablurile, tensiunea electrică pe care o introducea în sistem era, probabil, prea mare. Era necesar să facă o verificare înainte de a exploda, declanşând un incendiu. Îşi propuse să ţină minte că trebuia să-i spună asta lui Gwen. După ce cuplă din nou întrerupătorul, auzi că maşinăria pornise. Acolo, jos, era într-adevăr zgomot. În timp ce se răsucea pe călcâie ca s-o ia spre ieşire, nu observă o altă uşă, aflată în capătul unui scurt coridor. Se întoarse şi plecă, după ce stinse lumina.

Dincolo de uşa aceea, în capătul unui alt coridor scurt, se mai afla încă o uşă, pentru că acolo, jos, exista un mic labirint, în toată puterea cuvântului. În interiorul acelei încăperi, Kevin Westbrook îşi ţinea respiraţia. Mai întâi auzise paşi, apoi nu-i mai auzise. Şi auzise maşinăria aia blestemată pornind, apoi oprindu-se şi pornind din nou. Şi

mai era şi mirosul de clor, pe care îl identificase demult şi cu care se obişnuise. Dar paşii care se îndepărtau îl surprinseră. De fiecare dată când cineva coborâse acolo, venise să-l vadă. Se întrebă de ce nu o făcuse şi de data asta.

CAPITOLUL 41

În timp ce Gwen făcea un duş, Web o aşteptă în bibliotecă. Unul dintre pereţii încăperii era, de fapt, o vitrină încastrată, în care se afla un ecran TV imens. Mai erau şi cinci rafturi pline cu videocasete şi Web îşi plimbă ochii asupra lor într-o doară până când înlemni văzând cifrele scrise de mână pe una dintre ele. Era vorba de o simplă dată, însă una pe care Web nu avea s-o uite nicicând. Îşi aruncă ochii în jur, dar nu era nimeni prin preajmă.

Puse caseta în videorecorder. Recunoscu scenariul pe care îl derula, iarăşi şi iarăşi, în minte. Şcoala din Richmond era frecventată de copii isteţi şi sârguincioşi, aparţinând tuturor categoriilor socioeconomice. Ziarele repetau întruna că era vorba de un adevărat simbol, că fosta capitală a Confederaţiei experimenta un program curajos de reintegrare a şcolilor sale, după ce majoritatea instanţelor federale şi a celorlalte state se lăsaseră păgubaşe, afirmând că făcuseră tot ce se putea face. Ei bine, Richmond-ul încercase să facă mai mult şi avusese succes, atrăgând atenţia întregii naţiuni asupra programelor sale. Apoi Ernest Free şi banda sa de ucigaşi intraseră pe uşile din faţă, cu trupurile protejate de veste antiglonţ şi având atâtea arme automate, încât nu le-ar mai fi trebuit altceva ca să înfrângă Uniunea în Războiul Civil.

Urmase un adevărat haos, în timpul căruia două profesoare fuseseră împuşcate şi peste patruzeci de ostatici, printre care se aflau treizeci de copii între şase şi şaisprezece ani, fuseseră obligaţi să se implice în desfăşurarea unui eveniment cu care niciunul dintre ei nu ar fi vrut să aibă nimic de-a face. Negociatorii discutaseră

tot timpul la telefon cu bărbaţii dinăuntru, străduindu-se să-i menţină calmi şi să afle ce anume doreau şi ce anume puteau obţine pentru ei. În tot acest timp, Web şi echipa Charlie stătuseră în aşteptare, împreună cu lunetiştii din echipa Zulu, care erau plasaţi în toate punctele posibile de atac. Pe urmă, din interior se auziseră împuşcături, iar Web şi camarazii lui fuseseră chemaţi în linia întâi. În mintea fiecăruia exista un plan de luptă bine conturat, chiar dacă fusese conceput în avionul care îi adusese de la Quantico. Web îşi amintea că atunci fuseseră pe punctul de a primi ordinul să atace ţinta şi că îşi pipăise chiar şi pistolul de calibrul .45, pentru ca asta să-i poarte noroc.

Puţinul pe care îl ştia despre indivizii din Frăţia Libertăţii nu-l făcea pe Web să se simtă mai bine. Erau violenţi, dar disciplinaţi şi foarte bine înarmaţi. Şi îşi întăriseră poziţia, iar în mâinile lor se aflau vieţile mai multor oameni nevinovaţi.

Luaseră legătura cu negociatorii prin intermediul unei conexiuni telefonice pe care o instalaseră la repezeală. Împuşcăturile nu fuseseră altceva decât o eroare, spuseseră ei. Lui Web, asta nu-i plăcuse de la bun început. Avea senzaţia că urma să se întâmple ceva rău, pentru simplul fapt că oamenii de teapa fraţilor liberi nu erau de bună credinţă. Totuşi, echipa Charlie fusese retrasă. După Waco, modul în care aborda FBI-ul salvarea ostaticilor se schimbase. În esenţă, era vorba de un joc care s-ar fi putut numi aşază-te-şi-aşteaptă, iar imaginea clară şi brutală a copiilor mistuiţi de flăcări în Texas era atât de profund întipărită în memoria tuturor, încât Biroul demonstrase că era dispus să aştepte până în pânzele albe înainte de a forţa lucrurile. Dar, după ce membrii Frăţiei Libertăţii întrerupseseră negocierile, HRT fusese chemat din nou şi Web ştiuse că, de acea dată, urmau să intre în luptă.

În timp ce camerele TV montate în faţa uşii principale dădeau unei lumi întregi posibilitatea să urmărească

desfăşurarea dramei cadru cu cadru, Web şi echipa Charlie înaintaseră, puţin câte puţin, către o uşă rar folosită din spatele clădirii. De vreme ce nu ştiau cu exactitate unde se aflau ostaticii şi cei care îi deţineau, se hotărâseră să intre pe furiş în loc să arunce uşa în aer, pentru ca elementul surpriză să fie utilizat la maximum. Se strecurasem în linişte şi se deplasaseră de-a lungul coridorului, îndreptându-se spre sala de sport, unde, conform celor mai corecte informaţii de care dispuneau, se aflau probabil ostaticii.

Echipa HRT se strecurase până la uşa dublă, iar Web privise cu atenţie prin geamurile acesteia şi numărase, metodic, ostaticii şi teroriştii. Se părea că se aflau acolo cu toţii. Înainte de a se lăsa brusc în jos, Web întâlnise privirea băiatului; încercase să-l determine să-şi păstreze calmul, astfel încât să nu-i dea de gol pe el şi pe ceilalţi, şi chiar îi făcuse un semn încurajator. Atunci nu ştia că puştiul era David Canfield.

HRT-ul îşi începuse numărătoarea inversă. Fiecare agent operativ ştia exact unde să ţintească şi toţi erau convinşi că aveau să scape de fraţii liberi fără să mai piardă niciun ostatic, deşi ştiau că, datorită neprevăzutului, lucrurile puteau scăpa foarte repede de sub control.

Şi chiar aşa se întâmplase.

Exact înainte de a intra în încăpere, auziseră un sunet puternic şi strident. În cel mai nepotrivit moment posibil. Şi Web încă nu aflase care îi fusese sursa.

Echipa HRT începuse să tragă, dar fraţii liberi, acum avertizaţi, ripostaseră instantaneu.

Şi ţintiseră cu meticulozitate. David Canfield fusese împuşcat în plămânul stâng şi glonţul îi ieşise prin piept. Se prăbuşise pe podea. La fiecare respiraţie, sângele îi ţâşnea prin gaura largă din trup. Deşi asta nu putuse dura mai mult de două secunde, puştiul îl privise fix pe Web, cu

o expresie pe care el nu avea s-o uite niciodată. Era ca şi cum l-ar fi dezamăgit pe băiatul care îşi pusese în el întreaga încredere, considerându-l pavăza sa în faţa demenţei. Pe băiatul căruia îi făcuse un semn încurajator.

Apoi începuse adevărata luptă, iar Web fusese nevoit să-l dea uitării pe David Canfield şi să se concentreze asupra celorlalţi ostatici şi celor care încercau să-i ucidă. Şi, după ce îl salvase pe Lou Patterson, fusese atins de flăcări, apoi gloanţele îl nimeriseră în gât şi în piept. El fusese singurul om rănit din echipă şi niciunul dintre fraţii liberi nu mai rămăsese în picioare. Lui Web nu-i venise să creadă că Ernest Free reuşise să supravieţuiască.

Cu toate ca retrăirea celor petrecute era dureroasă, Web se aplecă înspre ecran când îşi văzu din nou imaginea surprinsă de camerele de luat vederi. Era transportat pe o targă şi înconjurat de paramedici. În stânga lui se afla Lou Patterson. În dreapta era un cadavru acoperit cu un cearşaf. David Canfield fusese singurul ostatic care murise după ce cazul fusese preluat de HRT. Web continuă să se urmărească pe sine însuşi pe ecranul TV, în timp ce imaginile în care el se lupta să rămână în viaţă alternau cu cele ale trupului nemişcat al lui David Canfield. Luminile uneia dintre camere continuaseră să strălucească asupra băiatului, până când cineva, pur şi simplu, o închisese. Web se întrebă cine o fi făcut-o. Apoi ecranul se întunecă.

— Eu am fost cel care a stins luminile.

Web se răsuci şi văzu că Billy Canfield era acolo, stând în picioare, privind ţintă televizorul şi părând să aibă acces la gândurile lui. Billy înaintă împleticindu-se, cu degetul aţintit către ecran.

Web se ridică de pe canapea.

— Dumnezeule, Billy, îmi pare rău, n-ar fi trebuit…

— Vezi, continuă celălalt, afurisita aia de lumină strălucea exact deasupra băiatului meu. Nu trebuiau să facă aşa ceva. În cele din urmă, îşi fixă privirea asupra lui

Web. Nu trebuiau să facă aşa ceva, n-a fost corect. Pe micul meu Davy îl deranja întotdeauna lumina prea puternică.

În momentul acela intră Gwen, purtând blugi şi o bluză roz, desculţă şi cu părul încă ud. Web îi aruncă o privire plină de regrete şi ea înţelese repede ce se întâmplase. Îşi puse mâna pe braţul soţului ei, dar el se trase înapoi, îndepărtându-se de ea. Web desluşi în ochii lui ceva care aducea a ură împotriva femeii.

— De ce nu staţi voi doi aici, să vă uitaţi la asta? ţipă la ea. Lua-v-ar naiba. Ştiu, Gwen. Să nu crezi că nu ştiu.

Părăsi furios încăperea, în timp ce Gwen, fără să-l învrednicească pe Web nici măcar cu o privire, dispăru în direcţia opusă.

Simţindu-se cumplit de vinovat, el scoase caseta din aparat şi dădu să o pună pe raft; apoi se opri. Îşi aruncă ochii către uşă, lăsă caseta să-i alunece în buzunarul hainei şi se întoarse în casa trăsurilor. Acolo o puse în videorecorder şi deschise televizorul. O privi de încă cinci ori, dar continua să-i scape ceva, un zgomot din fundal. Dădu volumul la maximum şi se apropie de ecran, dar nici asta nu-l ajută. În cele din urmă, îl sună pe Bates şi îi explică la ce se gândise.

— Am caseta aici, îi spuse.

— Ştiu despre ce casetă vorbeşti, zise Bates. A fost înregistrată de un post local de televiziune din Richmond. Avem un exemplar în arhivă. O să-i pun pe băieţi să o studieze cu atenţie.

Web închise televizorul şi scoase caseta din videorecorder. Ulterior, se descoperise că două adolescente de culoare fuseseră violate de fraţii liberi; după toate aparenţele, ura lor faţă de persoanele de culoare nu-i împiedica să aibă relaţii sexuale cu acestea sub ameninţarea forţei.

Dar la ce se referise Billy când îi spusese lui Gwen că

ştia? Ce anume ştia?

Sunetul celularului întrerupse gândurile lui Web. Răspunse. Femeia era aproape isterică.

— Claire, ce s-a întâmplat?

O ascultă vorbind pe un ton îngrozit, apoi zise:

— Nu te mişca de acolo. Vin cât de repede pot.

Închise, îl chemă pe Romano, îl puse la curent cu cele întâmplate şi, peste câteva minute, pornise deja la drum.

CAPITOLUL 42

Claire se dusese într-un loc public cât se poate de sigur, la secţia de poliţie dintr-un magazin universal din suburbii. Când apăru Web, îi spuse că nu dăduse poliţiei nicio declaraţie.

— De ce naiba?

— Am vrut să vorbesc mai întâi cu tine.

— Uite ce e, Claire, după modul în care i-ai descris, pare să fie vorba de amicul meu Francis Westbrook şi de unul dintre apropiaţii lui, probabil de Clyde Macy. Ultima dată când i-am văzut, cineva a murit. Nu-ţi dai seama cât noroc ai avut.

— Nu pot spune cu certitudine că au fost ei, eram legată la ochi.

— Dar le-ai putea recunoaşte vocile?

— Probabil.

Ea tăcu, părând încurcată.

— Ce s-a întâmplat, Claire, ce te deranjează?

— Ce educaţie spuneai că a primit acest Francis?

— În ceea ce priveşte înţelepciunea străzii, şi-a obţinut diploma. Dar din cărţi n-a deprins nimic. De ce întrebi?

— Bărbatul care m-a ameninţat avea un mod foarte ciudat de a vorbi. Părea să alterneze argoul şi limbajul de ghetou cu stilul şi vocabularul unui om educat. Mi-am dat seama că îi era greu să se exprime aşa cum o făcea, pentru că uneori spusele lui sunau forţat, ca şi cum s-ar fi străduit să caute termenul potrivit în timp ce vorbea, înlocuind, din când în când, cuvintele pe care le-ar fi preferat în mod firesc cu expresii eronate şi folosind nişte cuvinte care, ştii tu…

— Care s-ar fi potrivit mai bine cu replicile persoanei

drept care încerca să se dea?

— Exact, încerca să se dea drept altcineva.

Web respiră adânc. Ei, totul începea să devină interesant. Se gândea la un adjunct care încerca să-şi detroneze şeful sau să-i implânte cuţitul ceva mai adânc, aceste nuanţări fiind determinate de modul în care priveai lucrurile. Poate fusese Antoine Peebles, aspirantul la titlul de rege al drogurilor, în piele de oaie. O privi pe Claire cu o nouă admiraţie.

— Tot căutând indicii pentru rezolvarea cazurilor bieţilor oameni cu mintea răvăşită, te-ai ales cu un auz foarte sensibil.

— Sunt înfricoşată, Web. Sunt cu adevărat înfricoşată. Ani de zile i-am sfătuit pe oameni cum să-şi înfrunte temerile, acţionând preventiv în loc să o facă retroactiv şi, când mi s-a întâmplat asta, m-am simţit ca paralizată.

Web o înconjură protector cu braţul în timp ce o conducea spre maşina lui.

— Păi, ai tot dreptul să fii înfricoşată. Ceea ce ţi s-a întâmplat ar fi îngrozit aproape pe toată lumea.

— Dar nu şi pe tine.

El observă că vorbise aproape cu invidie.

— Nu se poate spune că eu nu mă tem niciodată, Claire, pentru că nu e aşa, zise, în timp ce se urcau în Mach-ul lui.

— Ei, dar e sigur că nu laşi să se vadă asta.

— Ba da, o fac, numai că în alt mod. Închise uşa maşinii şi stătu un moment în cumpănă înainte de a-i arunca o privire fugară şi de a o prinde de mână. Te poţi lupta cu frica în două moduri diferite. Te închizi în tine însuţi, ca o scoică, şi te ascunzi de toată lumea sau faci ceva în privinţa asta.

— Acum ai vorbit ca un psihanalist, zise ea, obosită.

— Păi, am învăţat de la cel mai bun. O strânse de mână. Ce zici, vrei să mă ajuţi să rezolv problema asta?

— Am încredere în tine, Web.

Vorbele ei îl surprinseră, mai ales fiindcă o întrebase cu totul altceva.

Porni maşina.

— Ei, să mergem să vedem dacă putem da de urma unui băieţel pe nume Kevin.

Web parcă pe aleea din faţa casei cu două apartamente în care locuise Kevin, iar el şi Claire se îndreptară spre uşa din spate, pentru cazul în care cineva, ca, de pildă, oamenii lui Bates, ar fi supravegheat-o pe cea din faţă. Bineînţeles că nu dorea să intre în conflict cu Biroul tocmai atunci. Bătu la uşă.

— Da, cine e?

Vocea era a unui bărbat, nu a bunicii şi, fără nicio îndoială, nu era prietenoasă.

— Jerome, tu eşti?

Web putea simţi prezenţa cuiva aflat chiar dincolo de uşă.

— Web London, FBI. Cum te simţi azi, Jerome?

Web şi Claire auziră cuvântul „rahat” mormăit cu voce sonoră, dar uşa nu se deschise.

— Jerome, încă n-am plecat, nu mă mişc de-aici până nu deschizi. Şi nu încerca s-o tuleşti pe uşa din faţă, cum ai făcut data trecută. E păzită.

Auzi lanţurile care alunecau şi încuietorile care se deschideau şi se pomeni nas în nas cu Jerome. Web observă, cu surprindere, că acesta purta o cămaşă albă, nişte pantaloni frumoşi şi o cravată care se potrivea cu figura lui ursuză.

— Ai o întâlnire?

— Ei, drăcie, pentru un federal, ai destul haz. Ce vrei?

— Doar să stăm de vorbă. Eşti singur?

Jerome făcu un pas înapoi.

— Acum nu mai sunt. Uite ce e, noi ţi-am spus tot ce ştiam. Omule, n-ai putea să nu ne mai sâcâi?

Web o conduse pe Claire înăuntru, apoi intră şi el şi

trase uşa în urma lor. Amândoi îşi rotiră privirile prin mica bucătărie.

— Încercăm doar să-l găsim pe Kevin. Şi tu vrei asta, nu-i aşa? întrebă Web.

— Ce vrei să spui?

— Că înclin să nu mai am încredere în nimeni. Nu vreau decât să stăm de vorbă, atâta tot.

— Uite ce e, eu sunt ocupat. Dacă vrei să vorbeşti cu cineva, atunci vorbeşte cu avocatul meu. Jerome se uită spre Claire. Ea cine e, prietena ta?

— Nu, e doctorul meu de nebuni.

— Da, asta-i chiar că-i bună.

— Nu, Jerome, e chiar adevărat, spuse Claire, făcând un pas înainte. Şi mă tem că domnul London are nişte probleme.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

— Păi, i-a dedicat acestui caz atât de mult timp, încât cred că aproape a început să fie obsedat de el. Dacă nu e tratată la timpul potrivit, o astfel de obsesie poate deveni periculoasă, ajungând uneori într-un stadiu violent.

Jerome îl privi cercetător pe Web şi făcu un pas înapoi.

— Dacă omu' e nebun, asta n-are nicio legătură cu mine. Era smintit de când a venit prima dată aici.

— Dar nu vrei să i se întâmple nimic nimănui, nici ţie şi nici altora. Domnul London nu încearcă decât să afle adevărul şi, în calitate de specialist, sunt de părere că, pentru cineva cu probleme ca ale lui, descoperirea adevărului e foarte importantă. În plus, vorbind din punct de vedere psihologic, le va fi extrem de recunoscător tuturor celor care îl ajută să o facă. Iar reversul medaliei te conduce într-un loc în care sunt sigură că nu vrei să ajungi. Se uită la Web cu o expresie de amărăciune amestecată cu o doză cât se putea de potrivită de teamă. Am văzut mai devreme ce consecinţe a avut asta asupra domnului London; e unul dintre motivele pentru care mă

aflu aici. Ca să împiedic producerea unei alte tragedii.

Web nu putea decât să admire ceea ce făcea femeia.

Jerome se uita când la el, când la Claire.

— Uite ce e, zise apoi, pe un ton mult mai calm, ţi-am spus tot ce ştiam. Chiar am făcut-o.

— Nu, Jerome, n-ai făcut-o, i se adresă Web, cu hotărâre. Vreau să aflu despre Kevin nişte lucruri la care poate că nici nu te-ai gândit vreodată. Aşa că să terminăm cu prostiile şi să trecem la subiect.

Cu un semn din cap, Jerome le ceru să-l urmeze, apoi se răsuci pe călcâie şi o luă de-a lungul coridorului, ajungând în micuţa cameră de zi în care stătuseră de vorbă prima oară. Înainte de a părăsi bucătăria, Web observă că era foarte curată, fără niciun fel de pete pe chiuvetă şi cu podeaua bine lustruită. Şi, în timp ce, alături de Claire, păşea în urma lui Jerome pe hol şi în camera de zi, observă că gunoiul fusese luat, duşumelele fuseseră spălate şi pereţii răzuiţi. Mirosul de dezinfectant se simţea pretutindeni. De peretele de lângă baie era sprijinită o uşă, iar cearşaful fusese îndepărtat. În dreptul crăpăturilor din tavan fuseseră puse proptele şi întărituri. Opera bunicii, gândi el, cel puţin până când Jerome luă o mătură şi începu să împingă un morman de gunoaie într-un sac voluminos.

Web îşi roti privirea asupra „noii” locuinţe.

— E opera ta?

— Nu trebuie să trăim într-o cocină.

— Unde ţi-e bunica?

— La muncă. Dincolo de spital, la bufetul cu autoservire.

— Cum se face că nu eşti şi tu la *lucru?*

— O să fiu peste o oră; sper că n-ai de gând să mă ţii mult de vorbă.

— Arăţi prea bine ca să fi plănuit să dai o spargere la o bancă.

— Ai haz, omule.

— Şi unde lucrezi?

„N-ai nicio slujbă, Jerome, trebuie s-o recunoşti.”

Jerome termină de umplut sacul, îl lega strâns la gură şi i-l azvârli lui Web.

— Te deranjează dacă arunci ăsta dincolo de uşa din faţă?

Claire deschise uşa şi Web scoase sacul, aşezându-l pe veranda din faţă, alături de alţi câţiva. În timp ce el închidea uşa, Jerome luă o cutie de scule dintr-un dulap. Alese o şurubelniţă, un cleşte şi un ciocan. Le înşiră lângă intrarea în baie şi înhaţă uşa.

— Dă-mi o mână de ajutor, vrei?

Web îl ajută să o aducă mai aproape de deschidere, apoi o sprijini în vreme ce Jerome fixa balamalele şi folosea cleştele ca să scoată ţâţânile. Ridicară uşa, o potriviră la locul ei şi Jerome bătu balamalele cu un ciocan. Apoi o închise şi o deschise de mai multe ori, ca să vadă dacă era poziţionată corect.

— Un băiat îndemânatic. Dar nu e asta meseria ta, cu excepţia cazului în care tâmplarii poartă cravată când merg la lucru.

Jerome dădu sculele deoparte înainte de a răspunde.

— Lucrez noaptea, mă ocup de întreţinerea reţelei de calculatoare a unei companii. Am obţinut slujba acum câteva luni.

— Deci te pricepi la computere? întrebă Claire.

— Mi-am luat atestatul în domeniul calculatoarelor la universitatea populară. Da, ştiu să mă descurc cu ele.

Web nu era impresionat.

— Aha. Te pricepi la computere?

— Ai ceva probleme cu auzul? Asta am spus.

— Ultima dată când am fost aici, nu păreai să fi avut o slujbă rentabilă.

— Cum spuneam, lucrez noaptea.

— Corect.

Jerome se uită lung la Web, apoi se duse şi trase un laptop de sub o canapea. Îl deschise şi îl porni.

— Te descurci on-line, omule? îl întrebă pe Web.

— Vorbim despre patinaj sau despre ce?

— Ha, ha. Computere. Internet. Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa?

— Nu, în ultimii zece ani am făcut turul galaxiei, nu mai sunt la curent cu evenimentele.

Jerome apăsă câteva taste, apoi ascultară cum i se spunea „Aveţi corespondenţă" la America Online.

— Stai puţin, cum de poţi accesa internetul fără un telefon? întrebă Web…

— Computerul are o conexiune fără fir, un card care îmi permite asta. E ca şi cum ar avea un celular încorporat. Îi zâmbi lui Web şi clătină din cap, fără să-şi ascundă amuzamentul. Omule, sper că majoritatea federalilor nu sunt la fel de ignoranţi ca tine în materie de computere.

— Nu forţa nota, Jerome.

— Ştii ce e un *cookie?*

— O chestie delicioasă care te face să te simţi bine.

— Nu te dai bătut niciodată, nu-i aşa? Un *cookie* e un simplu fragment de text. Un antet HTTP format dintr-un şir de variabile text. Şirul conţine domeniul, calea, valoarea variabilei care defineşte un website şi o durată de viaţă. Multe companii folosesc *cookies* ca să-şi personalizeze informaţiile, ca să stabilească legături uşor accesibile, sau pentru analiza structurii demografice. Asta actualizează conţinutul site-ului şi captează interesul utilizatorilor. Uite un exemplu. Lovi câteva taste şi aspectul ecranului se schimbă. În ultima vreme, am intrat foarte mult pe site-ul ăsta şi el o ştie. Aşa că nu-mi arată aceleaşi chestii, decât dacă specific că vreau aşa ceva. Şi am început să folosim *cookies* şi în conexiunile interactive, cum ar fi stocarea datelor pe care utilizatorii le furnizează site-ului, ca parolele şi alte chestii de-astea.

— Stocarea datelor personale. Într-un fel, asta te duce cu gândul la Big Brother, spuse Claire.

— Da, s-ar putea, numai că aceste *cookies* nu reprezintă decât un text, nu sunt programe şi nu sunt afectate de viruşi. N-au cum să-ţi acceseze hardul, deşi browser-ul pe care îl foloseşti le poate salva valorile dacă e necesar, dar numai atât. Unii îşi închipuie că hardul o să li se umple de *cookies*, dar asta e imposibil. Cei mai mulţi furnizori de internet le limitează. Netscape le menţine numărul la trei sute. Când îl atingi, cele mai vechi sunt descărcate automat. Microsoft le pune într-un folder TIF, ale cărui setări implicite nu-i permit să ocupe mai mult de două procente din capacitatea hard-discului. Şi ele sunt, de obicei, atât de mici, încât ai nevoie de vreo zece milioane ca să umpli un hard de un giga. De fapt, acum mă ocup de scrierea câtorva milioane de linii de program care vor face ca aceste *cookies* să treacă pe un alt nivel, fiind curăţate de toate chestiile fără rost şi devenind mult mai utile. Şi poate că, la afacerea asta, o să câştig şi eu câteva milioane de dolari. Rânji. Acesta fiind deliciul esenţial.

Îşi închise computerul şi se uită la Web.

— Alte întrebări?

Pe chipul lui Web, admiraţia era uşor de citit.

— OK, m-ai convins, te pricepi la computere.

— Da, mi-am tocit coatele pe băncile şcolii şi, în cele din urmă, mi-am găsit o slujbă care nu-mi impune să port o plasă pentru păr, iar simandicoşii de la Asigurările Sociale ne-au spus că am început să câştigăm prea mulţi bani şi că trebuie să părăsim casa în care am locuit în ultimii cinci ani.

— Sistemul nu e bun de nimic.

— Nu, doar cei care îl privesc din afară spun că nu e bun de nimic. Noi, cei care depindem de el, n-am avea unde să locuim dacă n-ar exista. Totuşi, mă scoate din sărite faptul că, pentru că eu câştig puţin mai mult decât un salariu de

la Burger King, ne-au dat un şut în fund. Şi nu se poate spune că patronul meu i-ar oferi prea multe unuia ca mine.

— E totuşi un început, Jerome. Cu mult mai bun decât alternativele pe care ţi le oferă locul ăsta, tu o ştii foarte bine.

— Am de gând să continui să urc pe scara socială. O să-mi pun fundu' la treabă şi pe urmă o să plecăm de aici fără să privim înapoi.

— Tu şi bunica ta?

— M-a luat la ea când a murit mama. Tumoarea pe creier şi lipsa asigurării de sănătate nu reprezintă o combinaţie prea grozavă. Tata a simţit gustul unui glonţ de calibrul .45 pe care şi l-a tras singur în gură când era drogat. E al naibii de adevărat că o să am grijă de ea, aşa cum a avut şi ea de mine.

— Dar Kevin?

— O să am grijă şi de Kevin. Se încruntă la Web. Dacă o să reuşiţi să-l găsiţi.

— Ne străduim. Ştiu foarte puţine despre familia lui. Despre relaţia lui cu Marele – cu Francis, vreau să spun.

— E tatăl lui Kevin. Şi ce-i cu asta?

— E vorba de ceva mai mult decât atât. L-am cunoscut pe Francis îndeaproape. De fapt, exagerat de îndeaproape.

Web arătă spre urmele rănilor pe care i le făcuse uriaşul.

Jerome îl privi plin de curiozitate.

— Eşti norocos dacă ai scăpat numai cu atât.

— Da, şi eu am impresia asta. Mi-a povestit cum a venit Kevin pe lume. Despre relaţia cu mama lui şi tot restul.

— Mama vitregă.

— Cum?

— Era mama vitregă a lui Francis. Şi era drogată mai tot timpul. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mama lui adevărată.

Web răsuflă uşurat. Nu era incest. Aruncă o privire spre Claire, care spuse:

— Deci, de fapt, nu sunt fraţi. Sunt tată şi fiu. Kevin ştie asta?

— Eu nu i-am spus-o niciodată.

— Dar el crede că Francis îi e frate? Aşa a vrut Francis? întrebă Claire, în timp ce Web o urmărea cu atenţie.

— Dacă Francis vrea ceva, atunci îl capătă, te mulţumeşte răspunsul ăsta?

— De ce ar fi vrut Francis să creadă Kevin că îi e frate?

— Poate că nu dorea să ştie Kevin că i-o trăgea mamei lui vitrege, adică mamei lui Kevin. O chema Roxy. Se droga şi tot restul, dar s-a purtat frumos cu băiatul înainte de a muri.

— Cum a fost împuşcat Kevin? vru Web să afle.

— Era cu Francis şi a fost prins într-un schimb de focuri între bande. Francis l-a adus aici şi a fost singura dată când l-am văzut pe omul ăsta plângând. L-am dus chiar eu la spital, pentru că sticleţii l-ar fi arestat pe Francis dacă l-ar fi dus el. Kevin nu s-a văitat, nici măcar o singură dată, şi sângera al naibii de tare. Dar de atunci n-a mai fost niciodată acelaşi. Ceilalţi copii îl hărţuiesc, spun că-i retardat.

— Copiii pot fi cruzi şi pe urmă cresc şi devin încă şi mai cruzi şi mult mai ingenioşi în privinţa asta, comentă Claire.

— Kevin nu-i tâmpit. Are mintea ascuţită ca un brici. Şi desenează, omule, nici nu vă puteţi închipui cum desenează.

Claire păru interesată.

— N-ai vrea să-mi arăţi?

Jerome se uită la ceas.

— Nu pot să întârzii la muncă. Şi trebuie să iau autobuzul.

— Spre imensul tău magazin cu delicii?

Web şi Jerome schimbară, pentru prima dată, un zâmbet.

— Uite cum facem, Jerome, tu ne arăţi ce ai de la Kevin

şi ne mai spui câte ceva despre el şi te duc chiar eu la lucru, cu o maşină bengoasă, care o să-i facă pe toţi prietenii tăi al naibii de invidioşi. Ce părere ai?

Jerome îi conduse la etaj, apoi pe un coridor scurt, în capătul căruia se afla o cameră foarte mică. Atunci când aprinse lumina, Claire şi Web priviră uimiţi împrejur. Fiecare centimetru de perete, ba chiar şi de tavan, era acoperit cu desene făcute pe hârtie, unele în cărbune, altele cu creioane colorate, altele din peniţă, cu cerneală. Iar pe o măsuţă aflată lângă somiera pusă pe podea erau teancuri de blocuri de desen. Claire luă unul şi începu să-l răsfoiască, în timp ce Web continua să privească desenele de pe pereţi. Unele dintre ele reprezentau lucruri pe care le putea recunoaşte, peisaje şi oameni; Jerome şi bunica lui erau înfăţişaţi în detaliu, cu o exactitate uluitoare. Conţinutul celorlalte desene era abstract şi Web nu le putea înţelege.

Claire îşi ridică ochii de pe blocul de desen şi mătură încăperea cu privirea înainte de a şi-o opri asupra lui Jerome.

— Ştiu câte ceva despre artă, Jerome, fiindcă fiica mea se specializează în istoria artelor. Kevin e foarte talentat.

Jerome se uită la Web ca un tată mândru de copilul lui.

— Kevin zice că aşa vede el lucrurile uneori. „Nu fac decât să desenez ceea ce văd”, îmi spune.

Web cuprinse cu privirea toate accesoriile necesare unui artist şi vraful de blocuri de desen de pe masă. Într-un colţ era şi un mic şevalet, pe care era întinsă o bucată de pânză albă.

— Toate astea costă bani. Contribuie şi Francis?

— Eu îi cumpăr lui Kevin tot ce ţine de artă. Francis îi ia alte chestii, haine, pantofi, lucruri strict necesare.

— S-a oferit să vă ajute pe tine şi pe bunica ta?

— S-a oferit. Da’ nu luăm banii ăia. Ştim de unde vin. Cu Kevin e altceva. E tăticul lui. Taţii au dreptul să le poarte

de grijă fiilor lor.

— Tăticul vine des pe aici?

Jerome ridică din umeri.

— De câte ori are chef.

— Crezi că el ar putea fi cel care îl are pe Kevin? Vreau un răspuns sincer.

Jerome clătină din cap.

— Oricât de mult mi-ar displăcea Francis, dacă vrei părerea mea, îţi spun că ar prefera mai degrabă să i se taie capul decât să lase să i se-ntâmple ceva băiatului. Vreau să spun că e în stare să ucidă un om cât ai clipi. Dar în prezenţa lui Kevin se purta cu blândeţe. Un uriaş cumsecade, cred că se poate spune asta. Nu dorea ca băiatul să locuiască împreună cu el, fiindcă ştia că ar fi fost prea periculos.

— Îmi imaginez că renunţarea la ceva la care ţine foarte mult e un mare sacrificiu pentru Francis. Dar adevărata măsură a dragostei e, de fapt, sacrificiul, spuse Web.

— Păi, tipu' doarme de fiecare dată în alt loc, pen' că unii se străduiesc să-l omoare. Ce dracu, asta nu e viaţă. Dar avea oameni care vegheau asupra lui Kevin, asigurându-se că nimeni nu-i putea da de urmă folosindu-se de băiat. Nu ştie toată lumea care-i legătura dintre ei, dar nu dorea să-şi asume niciun risc.

— L-ai mai văzut de când a dispărut Kevin? se interesă Web.

La auzul întrebării, Jerome făcu un pas înapoi şi îşi vârî mâinile în buzunare, iar Web simţi, numaidecât, că între ei se reînălţase un zid.

— Jerome, n-am de gând să te bag în bucluc. Răspunde-mi sincer şi îţi promit că spusele tale rămân între noi. Până acum a fost foarte bine, continuă tot aşa.

Celălalt păru să se gândească la asta, în timp ce cu o mână se juca cu cravata, de parcă s-ar fi întrebat ce căuta un astfel de obiect în jurul gâtului lui.

— În noaptea aia, Kevin nu s-a-ntors acasă. Era târziu, cam pe la trei dimineaţa. Tocmai venisem de la lucru şi o găsisem pe bunica trează şi din cale afară de tulburată. Mi-a povestit că dispăruse Kevin. Eram la etaj şi mă schimbam, pregătindu-mă să plec să-l caut şi întrebându-mă dacă să chem sau nu poliţia. Atunci am auzit că, la parter, bunica vorbea cu cineva sau că acel cineva vorbea – zbiera, ăsta e cuvântul – zbiera la ea. Era Francis. Era furios, furios cum nu-l mai văzusem niciodată. Se întrerupse şi, pentru o clipă, păru gata să-şi pună din nou lacăt la gură. Şi el îl căuta pe Kevin. Era sigur că bunica îl ascunsese undeva sau poate că cel puţin spera că asta se întâmplase. Felul în care vorbea m-a făcut să cred că urma să se repeadă la ea. Eram gata s-o iau în josul scărilor. Acuma, nu sunt laş, dar nu-s nici tâmpit; ce naiba, omu' ăla n-are nevoie de mai mult de o secundă ca să mă ucidă, dar nici nu puteam să-l las, pe el sau pe oricare altul, să vină încoace şi să o lovească pe bunica, fără să-ncerc măcar s-o apăr. Mă-nţelegi?

— Da, Jerome.

— În cele din urmă, Francis s-a calmat şi a înţeles că băiatul nu era aici. Aşa că a plecat. A fost ultima dată când l-am văzut. Ăsta e adevărul.

— Îţi sunt recunoscător fiindcă mi l-ai spus. Presupun că, în momentul de faţă, îţi vine greu să mai ai încredere în oameni.

Jerome îl măsură din creştet până-n tălpi.

— I-ai salvat viaţa lui Kevin. Asta înseamnă ceva.

Web îl privi bănuitor.

— Citesc ziarele, domnule Web London din Brigada de Salvare a Ostaticilor. Fără tine Kevin ar fi fost mort. Poate că de-aia nu ţi-a crăpat Francis capul.

— De fapt, n-am privit lucrurile prin prisma asta.

Web se uită din nou la teancul de blocuri de desen.

— Le-ai spus ceva din toate astea şi celorlalţi doi agenţi

care au venit încoace?

— Adevărul e că nu m-au întrebat.

— Dar camera lui Kevin? Nu s-au uitat pe aici?

— Doi dintre ei au aruncat o privire împrejur, dar n-a durat prea mult.

Web se uită spre Claire. Era ca şi cum şi-ar fi citit gândurile unul altuia.

— Te deranjează dacă iau cu împrumut blocurile de desen? zise ea. Aş vrea să i le arăt fiicei mele.

Jerome se uită la desene, apoi la Web.

— Trebuie să-mi promiţi că le-aduceţi înapoi. Aici, în ele, e toată viaţa lui Kevin, spuse.

— Îţi promit. Îţi promit că o să fac tot ce pot ca să-l aduc înapoi şi pe Kevin. Adună blocurile de desen, apoi îşi puse mâna pe umărul lui Jerome. Acum e timpul să te duc la lucru. O să vezi că serviciile mele, ca şofer, au un preţ foarte rezonabil.

În timp ce coborau, Web mai puse încă o întrebare.

— Kevin era singur pe aleea aia, în miez de noapte. Făcea des aşa ceva?

Jerome îşi feri privirea şi nu răspunse.

— Ei, haide, Jerome, nu-ţi pune lacăt la gură tocmai acum.

— La naiba, Kevin dorea să ne ajute, ştii, să facă rost de ceva bani ca să putem pleca de aici. Îl deranja faptul că nu putea face prea multe în legătură cu asta. Era doar un puşti, dar, în multe privinţe, gândea ca un adult.

— Cred că, dacă trăieşti într-un anumit mediu, asta se întâmplă de la sine.

— Păi, Kevin umbla pe străzi uneori. Bunica e prea bătrână ca să se ţină după el. Nu ştiu cu cine se înhăitase şi, de câte ori îl găseam afară, îl aduceam acasă. Dar poate că încerca să facă rost de ceva bani pe ascuns. Şi, pe aici, poţi să obţii banii ăştia, fără să conteze cât de nevârstnic eşti, mă-nţelegi?

Îl lăsară pe Jerome la serviciu şi se îndreptară spre locuinţa lui Claire.

— Apropo, te-ai descurcat ca un profesionist, zise el.

— Presupun că e vorba mai mult de latura mentală decât de cea fizică şi asta ţine de domeniul meu. Se uită la Web. Ştii, ai fost destul de grosolan cu Jerome.

— Probabil pentru că, de când mă ştiu, am văzut un milion de tipi ca el.

— Folosirea stereotipurilor e periculoasă, Web, ca să nu mai spun că o asemenea atitudine nu e corectă faţă de persoana care e plasată într-o anumită categorie. Adevărul e că, la un moment dat, nu poţi cunoaşte decât un singur Jerome. Şi pot să spun că acest Jerome ţi-a făcut zob ideile preconcepute.

— Aşa e, recunoscu Web. Îmi închipui că, atunci când ai o meserie ca a mea de mult timp, ţi-e mai uşor dacă priveşti oamenii la grămadă.

— Ca pe taţi?

Web lăsă ultima întrebare fără răspuns.

— E trist ce-am aflat despre Francis şi Kevin, spuse Claire. Din câte spunea Jerome, se pare că-şi iubeşte foarte mult fiul. Şi mai trebuie şi să ducă o astfel de viaţă.

— Nici eu nu mă-ndoiesc că uriaşul îl iubeşte pe Kevin, dar l-am văzut pe acelaşi uriaş omorând, cu sânge rece, un om aflat chiar în faţa lui, iar pe mine m-a lăsat lat de două ori, aşa că simpatia mea pentru el are nişte limite, zise Web, cu hotărâre.

— Web, mediul în care trăieşte cineva are tendinţa de a-l obliga să aleagă anumite alternative.

— În mică măsură, pot accepta argumentul ăsta, dar am văzut prea mulţi oameni, care proveneau din medii chiar şi mai rele, descurcându-se în mod onorabil.

— Poate că te incluzi aici şi pe tine însuţi?

El îi ignoră întrebarea şi, în loc să-i răspundă, zise:

— Îmi închipui că o să-ţi împachetezi nişte lucruri,

pentru ca pe urmă să-ţi găsim un adăpost adevărat, păzit de câţiva agenţi care să se asigure că indivizii ăia nu se mai întorc.

— Nu sunt convinsă că e o idee bună.

— Vreau să fii în siguranţă.

— Şi eu vreau să fiu în siguranţă, crede-mă că n-am niciun chef să mor. Dar, dacă ai dreptate şi persoana aceea doar pretindea că e Francis ca să mă sperie şi să arunce bănuielile asupra lui, atunci probabil că nu sunt cu adevărat în pericol.

— *Poate* că e aşa. Nu e decât o speculaţie, Claire, şi ar putea fi greşită.

— Cred că, dacă programul meu zilnic rămâne neschimbat, n-au de ce să mă considere o ameninţare. Şi am într-adevăr de rezolvat ceva la care trebuie să lucrez.

— Ce anume?

Îşi îndreptă privirea asupra lui, iar el realiză că n-o mai văzuse niciodată atât de îngrijorată.

— Mă gândesc la un om foarte curajos care intră pe o alee, ascultă un băieţel care-i spune ceva foarte neobişnuit şi pe urmă nu mai izbuteşte să-şi facă datoria.

El îi azvârli o privire.

— Nu poţi fi sigură că există o legătură.

Ea ridică o foaie din blocul de desen, astfel încât el să o poată vedea.

— O, sunt foarte sigură că există o legătură.

Desenul era clar, precis, şi de o simplitate plină de forţă, care te făcea să te-ndoieşti că fusese făcut de un băieţel. Un personaj, care semăna atât de bine cu Kevin încât ar fi putut reprezenta un autoportret, era plasat pe ceea ce părea să fie o alee mărginită de ziduri înalte. Un bărbat în echipament complet de luptă, care ar fi putut fi Web, alerga cu paşi mari pe lângă Kevin. Braţul băiatului era întins. Privirea lui Web se aţinti pe ceea ce ţinea în mână. Era un dispozitiv micuţ, uşor de ascuns în buzunarul

pantalonilor. Raza de lumină care izvora din el se întindea de-a curmezişul paginii şi se sfârşea la marginea acesteia. Băiatul părea să deţină o armă a viitorului, care trăgea cu raze luminoase, ca în *Războiul Stelelor* sau ca în *Star Trek.* De fapt, era un dispozitiv care, la vremea aceea, ar fi trebuit să-i fie familiar oricui, mai ales unui copil. Era o telecomandă, una care emitea o rază de lumină. I-ar fi putut aparţine unui televizor, unui aparat stereofonic sau oricărui alt echipament electronic. Dar Web ştia că nu era aşa. Nu văzuse niciun televizor acasă la Kevin şi, cu siguranţă, nu era niciunul în camera lui. Simţea, fără nicio îndoială, că acea telecomandă activase laserul din curtea interioară, care, la rândul lui, declanşase tirul mitralierelor când Web şi echipa Charlie intraseră val-vârtej în raza lor de acţiune. Puştiul lovise tastele telecomenzii, declanşând totul. Şi cineva îl instruise, spunându-i exact ce avea să vadă în noaptea aceea, bărbaţi cu veste antiglonţ şi arme, căci, după consumarea faptului, Kevin Westbrook nu se întorsese acasă ca să deseneze.

Cine era acel cineva?

Cu două maşini în urma Mach-ului lui Web, Francis Westbrook îşi conducea singur Lincoln-ul Navigator. Pentru că nu mai avea marfă de vânzare, o mare parte a oamenilor săi îl abandonaseră deja. În afacerile cu droguri, nimeni nu ardea gazul de pomană şi acesta părea să ardă cu mult mai mult folos în alte părţi. Când schimbai locul, dădeai, fireşte, peste aceleaşi mizerii. Trăiai şi mureai în condiţii dubioase, iar cei săraci cu duhul nu supravieţuiau prea mult şi, cu toate, acestea, existau întotdeauna o duzină de amatori gata să ia locul unui traficant ucis; în ciuda ratei ridicate a mortalităţii, mirajul afacerilor cu droguri era puternic, pentru că oamenii din lumea lui Francis Westbrook nu prea aveau de unde alege. Specialiştii în ştiinţe sociale, cu tabelele şi graficele lor,

trebuiau daţi uitării, căci Westbrook le putea da lecţii, cu brio, autorilor tuturor cursurilor legate de acest subiect.

Clătină din cap când gândurile îi reveniră la situaţia dificilă în care se afla. Peebles nu era de găsit nicăieri şi până şi cândva loialul Macy dispăruse. Oamenii care îi rămăseseră alături nu erau cei în care avea într-adevăr încredere, aşa că plecase în misiune de unul singur. Supraveghease locuinţa lui Jerome, nutrind speranţa că rătăcitorul Kevin s-ar fi putut întoarce. Între timp, primise, în loc de asta, un premiu frumuşel. Agentul HRT London şi femeia. Ea era doctorul de nebuni, măcar atâta lucru aflase înainte de a fi părăsit de oamenii săi. Manevra volanul cu vârful degetelor, ţinându-şi mâna dreaptă încleştată de mânerul pistolului plasat pe locul din faţă. Îi urmărise cu privirea pe London şi pe femeie, care intraseră în casă, pentru a ieşi apoi împreună cu Jerome. Ea ducea blocurile de desen ale lui Kevin şi Westbrook se întrebă de ce. Oare desenele conţineau un indiciu referitor la locul unde se afla băiatul? Îşi căutase el însuşi fiul, cutreierând oraşul în lung şi în lat, amenințând oamenii, rupând oase şi măgulind peste măsură o serie de orgolii în cursul acestei acţiuni, plătindu-şi iscoadele cu mii de dolari, bani gheaţă, dar, cu toate astea, nu obţinuse niciun rezultat. Era al dracului de sigur că federalii nu-l aveau pe băiat; nu îl duceau cu vorba, dar nu se îndoia că îl căutau pe Kevin, probabil ca să depună mărturie împotriva tatălui său. Francis îşi luase măsuri de siguranţă în privinţa asta; Kevin habar n-avea cu ce anume se îndeletnicea bătrânul lui sau cel puţin nu cunoştea acel soi de amănunte care erau solicitate în boxa martorilor. Dar, dacă le-ar fi ştiut, Francis ar fi strâns pur şi simplu din dinţi şi şi-ar fi acceptat vina. La urma urmelor, trebuia să facă ceea ce era mai bine pentru băiat. Din multe puncte de vedere, avusese o viaţă plină, bogată, care îi oferise aproape tot ce putea spera, în mod rezonabil, un om de teapa lui. Dar

Kevin mai avea încă mult de trăit. Iar London era un tip deştept. Planul lui Francis era să-l urmărească, să vadă unde avea să-l conducă. Iar locul în care spera să ajungă era, bineînţeles, cel în care se afla Kevin.

CAPITOLUL 43

Web o conduse pe Claire acasă şi, după ce ea îşi împachetă câteva haine şi alte lucruri, o însoţi până la maşina ei şi o escortă până la un hotel, unde ea se cază. După ce îşi promiseseră unul altuia să se ţină la curent cu evoluţia evenimentelor, Web se grăbi să se întoarcă la East Winds.

Romano era în casa trăsurilor.

— Soţii Canfield sunt în vilă. Habar n-am ce s-a întâmplat, dar i-a tulburat ceva. Amândoi sunt albi ca hârtia.

— Ştiu eu despre ce e vorba, Paulie.

Şi Web îi povesti despre caseta video.

— Ştii că nu puteai face nimic, Web. Mie mi-e ciudă fiindcă, la vremea respectivă, eram dincolo de ocean. Mi-ar fi plăcut să-i pocnesc pe indivizii ăia. Îşi trosni degetele. O, să nu uit, a sunat Ann Lyle şi-a spus că trebuie neapărat să-ţi vorbească.

— Cum de nu m-a sunat direct?

— Am vorbit cu ea acum vreo două zile. Aşa, ca să ne mai auzim. I-am dat numărul de telefon de aici, pentru cazul că ar fi fost nevoie de un punct fix de contact.

Web îşi scoase celularul.

— Ei, cum i s-a părut lui Billy automobilul tău Corvette? îl întrebă pe Romano, în timp ce forma numărul lui Ann.

— Minunat, omule, minunat. A avut ocazia să cumpere unul acum doi ani, pentru – oare eşti pregătit să auzi asta? — pentru cincizeci de mii de dolari. Cincizeci de mii.

— Ar fi bine să n-o laşi pe Angie să afle aşa ceva. Parcă-ţi şi văd automobilul decapotabil transformându-se în mobilă nouă şi-n bani pentru facultate.

Romano păli.

— Rahat, nu m-am gândit la asta. Web, trebuie să juri că n-o să-i povesteşti. Trebuie să juri.

— Aşteaptă puţin, Paulie. Web începu să vorbească la telefon. Ann, sunt Web, ce s-a întâmplat?

Ea vorbea foarte încet.

— Aici se petrece ceva. De-asta am stat atât de târziu.

Web se încordă. Ştia ce dorea ea să spună.

— O operaţiune?

— Acum două zile, băieţii au construit o ţintă nouă în zona de exerciţiu şi de atunci se agită în jurul ei ca nişte nebuni. Cei din trupa de asalt şi-au pregătit echipamentul, uşa comandantului a fost închisă toată dimineaţa, iar unii dintre lunetişti au fost deja plasaţi pe poziţie. Tu, Web, ştii cum e.

— Da, ştiu. Ai cumva idee care ar putea fi ţinta?

Vocea lui Ann scăzu şi mai mult.

— Acum câteva zile, a sosit o bandă extrasă dintr-o cameră de supraveghere. Pe ea se vede că un camion a fost parcat lângă platforma unei clădiri părăsite din preajma celei din care s-a tras. Am înţeles că filmarea nu a fost făcută sub unghiul cel mai potrivit, dar cred că se vede că mitralierele au fost descărcate din camion.

Web era gata-gata să rupă telefonul în două. Bates îi ascunsese asta.

— Ann, pe numele cui era înregistrat camionul?

— Pe al lui Silas Free. E unul dintre fondatorii Frăţiei Libertăţii. A fost o prostie din partea lui să-şi folosească numele adevărat.

„Fir-ar să fie. Se duc să atace Frăţia Libertăţii”.

— Cum ajung până acolo?

— Cu avioane militare care decolează de la baza Andrews şi de pe vechiul aerodrom al Marinei de lângă Danville. Pleacă la ora douăsprezece. Camionetele au fost deja trimise spre ţintă cu transportoare speciale.

— Din ce echipe e formată forţa de asalt?

— Hotel, Gulf, X-Ray şi Whiskey.

— Doar atât? Nu atacă acum cu toate forţele.

— Echo, Yankee şi Zulu sunt plecate peste hotare, cu o misiune specială de protecţie a VIP-urilor. Echipa Charlie nu mai există. Şi, colac peste pupăza, unul dintre membrii echipei de asalt Hotel şi-a rupt piciorul la antrenamente, iar Romano e cu tine, fiind detaşat în mod special. Tocmai acum s-au cam subţiat rândurile.

— Vin acolo. Nu lăsa trenul să plece fără mine.

Se uită spre Romano.

— Spune-le tipilor de la porţi să se adune în jurul casei şi să preia misiunea de protecţie.

— Unde mergem?

— Paulie, a sosit momentul să-i altoim şi să le punem ştreangul de gât.

În timp ce Romano chema santinelele de la limita perimetrului, Web alergă afară, îşi deschise camioneta Mach şi verifică ce anume avea înăuntru. Un agent operativ HRT trebuia să-şi păstreze în camionetă haine de schimb pentru câteva zile, alături de o serie de alte lucruri strict necesare când era trimis peste hotare pentru o săptămână sau pentru o lună, fără să fie, realmente, anunţat în prealabil. Web îşi suplimentase „rezervele” obişnuite cu o serie de obiecte pe care le luase din magazia de echipamente a HRT-ului şi dintre cele pe care le dosise acasă, dintre acestea făcând parte un arsenal formidabil. Chiar şi având asupra sa legitimaţia de la FBI, tot avea de furcă atunci când trebuia să justifice existenţa acelui depozit de arme în faţa poliţiştilor care îl opreau pentru un control de rutină.

— Bates, micul ticălos, mi-a ascuns noutăţile, îi spuse lui Romano, după ce acesta se întoarse. Pornind de la sfatul pe care i l-am dat *eu*, au găsit dovezi directe care implică Frăţia Libertăţii în lovitura dată echipei Charlie. Şi nici

măcar n-avea de gând să ne invite la petrecere. Probabil crede că suntem nişte ciudaţi care sar la bătaie fără să fie necesar.

— Ştii, zise Romano, asta chiar îmi lezează simţul profesionalismului.

— Păi, cere-i simţului ăstuia al profesionalismului să se grăbească, fiindcă nu avem prea mult timp.

— De ce nu spui aşa? Îl strânse pe Web de braţ. Dacă avem nevoie de viteză, atunci nu mergem cu bucata aia de fier vechi.

— Despre ce dracu vorbeşti?

Câteva minute mai târziu, imensul Corvette, încărcat până la refuz cu armament, se năpustea prin porţile deschise de la East Winds şi intra pe şoseaua principală. Până la Quantico aveau de străbătut mai ales drumuri de ţară, dar Romano merse cu o sută zece la oră aproape tot timpul, luând curbele cu o viteză atât de mare, încât Web simţi nevoia să-şi încleşteze mâna pe marginea scaunului şi speră că celălalt nu avea să observe. Când ajunseră pe autostrada interstatală 95, Romano schimbă cu fineţe viteza şi eliberă ambreiajul. Web văzu vitezometrul ajungând repede la valori de peste o sută şaizeci la oră. Şi, în plus, Romano introduse o casetă cu opt piste şi porni muzica. Acordurile albumului *The best of Bachman-Turner Overdrive* prinseră curând să vibreze în aerul nopţii, pentru că mergeau cu capota deschisă. În timp ce Romano conducea, Web verifică armele. Deşi pe autostradă existau lumini aprinse, era foarte întuneric, dar degetele lui cunoşteau fiecare centimetru al acelor obiecte.

Se uită la Romano, care zâmbea şi cânta împreună cu BTO „ne ocupăm de afaceri”. Îşi clătina capul de parcă ar fi fost din nou în liceu şi s-ar fi aflat la unul dintre concertele Springsteen.

— Ai un mod ciudat de a te pregăti pentru luptă, Paulie.

— Şi ce, ar trebui să fac ca tine, să-mi mângâi pistoalele

ca să am noroc?

Web îl privi surprins.

— Rinner mi-a povestit. După părerea lui, era amuzant.

— Presupun că nu mai există nimic sfânt, murmură Web.

Ajunseră la Quantico într-un timp record. Amândoi îl cunoşteau pe paznicul de la intrarea de est a parcării Biroului, aşa că Romano nu se obosi să încetinească.

— Triplu opt, Jimbo, strigă el în timp ce motorul vuia pe lângă santinelă, referindu-se la pagina despre situaţii extreme, cu numărul format din trei opturi, care spunea ca toţi membrii HRT să se adune la Quantico.

— Pune-ţi mâna pe ei, băieţi! îi strigă Jimbo, drept răspuns.

Romano parcă maşina; îşi luară echipamentul şi îl traseră după ei, luând-o către clădirea administraţiei. Romano îşi folosi cardul de acces ca să deschidă poarta, apoi o luară către intrarea principală, unde o cameră video de supraveghere era îndreptată către ei. În faţa intrării fuseseră plantaţi şase copaci, în memoria membrilor căzuţi în luptă ai echipei Charlie. Odată intraţi, trecură pe lângă biroul lui Ann Lyle. Ea ieşi în uşă şi schimbă o privire cu Web, dar nimic mai mult de atât. Dacă ar fi respectat cu stricteţe regulamentul, Ann n-ar fi trebuit să-l sune pe Web şi să-i povestească despre atac. Şi el n-ar fi făcut niciodată ceva care să-i aducă ei necazuri. Dar amândoi ştiau că ea procedase aşa cum se cuvenea şi că regulamentul putea să se ducă dracului.

Pe coridor, Web se întâlni cu Jack Pritchard, comandantul său. Acestuia nu-i veni să-şi creadă ochilor când îi văzu pe el şi pe Romano complet echipaţi.

— Ne-am prezentat la datorie, domnule, spuse Web.

— De unde naiba aţi aflat ce se-ntâmplă? întrebă Pritchard.

— Încă mai fac parte din HRT. Miros lucrurile astea de la un kilometru.

Pritchard nu forţă nota, deşi aruncă o privire în direcţia biroului lui Ann Lyle.

— Vreau să iau parte la acţiune, zise Web.

— E imposibil, ripostă Pritchard. Tu eşti încă în concediu, iar el – arătă spre Romano – a acceptat o misiune specială despre care mie nici măcar nu mi s-a spus nimic. Aşa că ştergeţi-o de aici.

Comandantul se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre magazia de echipamente. Web şi Romano o şterseră de acolo, dar luând-o exact pe urmele lui. Trupele de asalt şi lunetiştii care nu plecaseră deja în misiune erau adunaţi laolaltă, punând la punct ultimele detalii. Lunetiştii îşi verificau rezervele, ca să se asigure că aveau cantitatea potrivită din fiecare tip de muniţie. Îşi actualizau jurnalele de bord, reglau mecanismele de declanşare ale armelor şi le curăţau lunetele şi ţevile. Cei din trupa de asalt îşi inspectau armele şi îşi pregăteau dispozitivele pentru crearea breşelor, genţile cu echipament tactic şi vestele antiglonţ. Personalul din compartimentul logistic al HRT-ului alerga de colo-colo, încărcând echipamentul în camioane şi străduindu-se să-şi amintească să asigure toate cele necesare pentru ca mini-invazia să fie încununată de succes. Când Pritchard, Web şi Romano pătrunseră în mijlocul lor, toţi îşi încetară activităţile.

— Haide, Jack, spuse Web, ai echipe împrăştiate în toată lumea şi, chiar fără să-l mai socotim pe Romano, în echipa Hotel ai un om mai puţin, aşa că ţi-ar prinde bine nişte ajutoare.

Pritchard se întoarse spre el.

— De unde naiba ştii că avem un om mai puţin?

Era evident că şeful HRT-ului se săturase de atâtea scurgeri de informaţii.

Web îşi roti privirea în jurul încăperii.

— Ştiu să număr. Şi am numărat cinci oameni în echipa Hotel. Adaugă-ne pe mine şi pe Paulie şi-o să ai efectivul

complet

— Nu vi s-a făcut instructajul preliminar, n-aţi lucrat pe ţinta simulată şi nici nu v-aţi antrenat în ultima vreme. *Nu* mergeţi.

Web se postă în faţa lui, blocându-i drumul. Jack Pritchard avea cam un metru optzeci, iar Web cântărea cu cel puţin douăsprezece kilograme mai mult şi era cu cinci ani mai tânăr, dar ştia că, dacă ar fi trebuit să se bată cu el, ar fi fost dezavantajat. Însă nu dorea să se lupte, nu cu cei din tabăra sa.

— Ne instruieşti pe drum. Ne arăţi punctele de atac. Ne-am adus propriul echipament şi nu ne mai trebuie decât câte o vestă din Kevlar, câte un costum de luptă şi câte o cască. Jack, la câte astfel de acţiuni am participat eu şi Paulie? Nu ne trata ca pe nişte ageamii care abia au absolvit cursul de pregătire. Nu meritǎm asta.

Comandantul făcu un pas înapoi şi, vreme de un minut care păru foarte lung, se uită ţintă la Web. Pe măsură ce se scurgea timpul, Web era din ce în ce mai convins că era posibil ca Pritchard să-l dea, pur şi simplu, afară de acolo. Ca orice altă unitate semi-militarizată, HRT-ul nu vedea cu ochi buni insubordonarea.

— Ştii ce, Web, las asta la latitudinea lor.

Şi arătă spre trupele de asalt.

Web nu se aşteptase la o astfel de decizie. Dar făcu un pas înainte şi se uită, pe rând, în ochii fiecărui om din echipele Hotel şi Gulf. Luptase umăr la umăr cu cei mai mulţi dintre ei, mai întâi ca lunetist, pe urmă ca unul dintre ai lor, din trupele de asalt. În cele din urmă, privirea i se opri asupra lui Romano. Ceilalţi l-ar fi primit pe Paulie înapoi, în rândurile lor, fără să aibă nimic de obiectat. Dar Web era o marfă depreciată, era tipul care înţepenise în cel mai nepotrivit moment şi fiecare bărbat prezent în încăpere se întreba dacă asta nu avea să se repete, punând în pericol vieţile lor.

Web îi salvase viaţa lui Romano în timpul unei incursiuni pe teritoriul unei grupări paramilitare din Montana. Romano îi întorsese serviciul cu un an mai târziu, în timpul unei misiuni de protecţie a VIP-urilor desfăşurate în Orientul Mijlociu, când un infanterist dintr-o organizaţie marginală, rebelă, încercase să strice petrecerea folosindu-se de un autobuz gol, pe care îl furase. Rebelul ar fi reuşit să-i facă de petrecanie cel puţin lui Web, dar Romano îl împinsese pe cel din urmă într-o parte şi trăsese un glonţ de calibrul .45 între ochii şoferului. Cu toate acestea, în ultimul răstimp pe care îl petrecuseră împreună, Web nu reuşise să înţeleagă niciodată cu adevărat ce anume se petrecea în mintea celuilalt. În vreme ce privea în jur, i se păru că toată lumea aştepta ca Romano să lămurească lucrurile, dar, deşi acesta îl adusese cu maşina până acolo, ca să ia parte la asalt, Web nu avea deloc idee ce anume ar fi putut să spună acum.

Se uită la Romano, care îşi puse mâna pe umărul lui.

— Web London e capabil să-mi acopere spatele oricând şi oriunde, zise Romano, privindu-şi coechipierii.

Într-o societate de masculi alfa, precum HRT-ul, o astfel de afirmaţie făcută de un bărbat ca Paul Romano – căruia până şi unii dintre colegii lui îi ştiau de frică – era arhisuficientă. După ce se echipară cu toţii, comandantul îi chemă într-o mică sală de şedinţe. Se aşeză în faţa lor, privindu-i lung, şi ei îi întoarseră privirea. Lui Web i se păru că ochii lui Pritchard zăboviseră asupra lui mai mult decât asupra celorlalţi.

— Nu e nevoie să vă mai spun, începu comandantul, că această misiune este periculoasă. Toate misiunile noastre sunt periculoase. Ştiu că fiecare dintre voi va acţiona dând dovadă de cel mai înalt profesionalism şi folosindu-şi, în acelaşi timp, întreaga capacitate pentru a-şi face datoria.

Stilul lui Pritchard era bombastic, iar el părea nervos, cu toate că, în decursul vieţii sale, participase la atât de multe

acţiuni periculoase încât Web îşi închipuise, şi încă de multă vreme, că un bărbat ca el nu avea niciun fel de emoţii.

Web schimbă o privire cu Romano. Un astfel de discurs stimulator era ceva ieşit din comun. Nu erau un grup de elevi de liceu care se pregătea pentru un meci de fotbal.

Aerul sever al lui Pritchard dispăru.

— OK, ajunge cu vorbăria oficială. Bănuim că tipii pe care îi vânăm astăzi sunt cei care au ucis echipa Charlie. Ştiţi cu toţii asta. Sperăm că o să-i luăm prin surprindere. Repede, fără greş şi fără să tragem niciun foc. Făcu o pauză şi îşi plimbă din nou privirea asupra tuturor. Ştiţi care sunt ordinele de luptă. Această Frăţie a Libertăţii ne-a mai ieşit în cale şi altă dată, la Richmond. Tot echipa Charlie a avut de-a face cu ei şi unii cred că lucrurile petrecute în curtea interioară reprezintă o răzbunare a fraţilor liberi.

Din câte ştim, nu există niciun ostatic. Terenul e oarecum înşelător, dar ne-am descurcat şi în locuri mai rele. Zburăm până acolo, găsim camioanele aşteptându-ne şi trecem la acţiune. Pritchard începuse să măsoare încăperea cu pasul, dar acum se opri. Dacă e nevoie să trageţi vreun foc în seara asta, o faceţi. Dacă ei ripostează cu foc, nu e nevoie să-i spun eu nici unuia dintre voi ce are de făcut. Dar nu faceţi prostii în privinţa asta. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca mass-media să strige mâine sus şi tare că HRT-ul lichidează indivizi care nu trebuie lichidaţi. Chiar dacă sunt implicaţi în distrugerea echipei Charlie, îi săltăm şi lăsăm legea să-şi urmeze cursul. Nu trageţi, repet, nu trageţi din cauza a ceea ce credeţi voi că s-ar putea să le fi făcut tipii ăştia celor şase oameni ai noştri. Sunteţi prea buni ca să reacţionaţi aşa. Meritaţi mai mult decât atât. Şi ştiu c-o să vă descurcaţi.

Tăcu din nou şi păru să cerceteze chipurile tuturor oamenilor săi, parcă zăbovind iarăşi ceva mai mult asupra

lui Web.

— Să-i dăm drumul, spuse, în încheiere.

Când părăseau încăperea, Web se apropie de el.

— Jack, am auzit de unde a plecat totul, dar, dacă vă temeţi atât de mult că cineva ar putea acţiona nebuneşte, de ce a preluat HRT acţiunea asta? Spuneai că nu există ostatici, aşa că echipa SWAT a FBI-ul s-ar fi putut descurca, fiind acoperită de forţele locale. De ce e nevoie de noi?

— Web, încă mai facem parte din FBI, deşi, ţinând cont de modul în care acţionează unii, nu s-ar spune că e aşa.

— Adică ordinul de a întreprinde acţiunea a venit de la forurile superioare?

— Asta e procedura, doar o ştii şi tu foarte bine.

— Dar, având în vedere circumstanţele, ai cerut să nu participăm la acţiunea asta?

— Adevărul e c-am făcut-o, pentru că eu unul nu cred că-i treaba noastră. Nu atât de curând după de i-am pierdut de băieţii noştri. Şi sunt de acord cu tine, o echipă SWAT s-ar descurca mulţumitor.

— Şi ei nu te-au ascultat?

— Aşa cum îţi spuneam, suntem o componentă a FBI-ului, iar eu fac ce mi se spune. Tu ai vrut să iei parte la asta, acum ai început să dai înapoi?

— Ne vedem la faţa locului.

Câteva minute mai târziu, erau în drum spre baza aviatică Andrews, gata să plece la luptă.

Web aflase de la unul dintre camarazii săi din HRT că Biroul intenţiona să elibereze un mandat de percheziţie a complexului fraţilor liberi, dar că se luase hotărârea ca, înainte de efectuarea percheziţiei, HRT-ul să asigure că locul era sigur. Uciderea celor doi agenţi care încercau să pună în aplicare mandatul de percheziţie era ultimul lucru pe care şi-l dorea FBI-ul. În afară de asta, înregistrarea video a descărcării mitralierelor folosite pentru uciderea

unor agenţi federali dintr-un camion închiriat de Silas Free era cât se poate de incriminatoare.

În timpul scurtului zbor vijelios cu un avion militar de transport, Web parcurse cele cinci paragrafe ale ordinului de luptă şi, atât lui cât lui Romano, li se aduseră la cunoştinţă detaliile specifice. Nu urmau să se poarte niciun fel de negocieri cu fraţii liberi, cărora nu avea să li se pună în vedere să iasă afară cu mâinile sus. Ţinându-se cont de incidentul din şcoala din Richmond şi de masacrarea echipei Charlie, aceste opţiuni fuseseră excluse. În noaptea aceea urmau să moară mai puţini oameni dacă HRT-ul ataca fără nicio avertizare, cel puţin aşa hotărâseră şefii, iar Web era cât se poate de mulţumit de decizia lor. Faptul că, din câte se ştia, nu existau ostatici, făcea ca lucrurile să fie mai simple şi, pe de altă parte, mai complicate. Complicate în sensul că Web se întreba de ce rezolvarea problemei nu-i fusese încredinţată echipei SWAT a FBI-ului. Spera că era vorba de o combinaţie a reputaţiei fraţilor liberi de a fi fost extrem de periculoşi şi de bine înarmaţi cu faptul că până şi băieţilor buni le era permis uneori să-şi facă singuri dreptate. Dar, pur şi simplu, ceva nu i se părea în ordine.

Conform informaţiilor adunate de WFO în ultimele luni, fraţii liberi se aflau într-un complex pe care şi-l construiseră, cu vreo zece ani mai devreme, la vreo şaizeci şi cinci de kilometri vest de Danville, Virginia, într-o zonă foarte îndepărtată a statului, înconjurată de păduri pe trei laturi. Lunetiştii din echipele Whiskey şi X-Ray începuseră să organizeze supravegherea locului cu douăzeci şi patru de ore înainte, împreună cu agenţii WFO, şi, de atunci, transmiteau informaţii extrem de importante. De fapt, planurile ţintei se aflau în baza de date a HRT-ului de o bună bucată de vreme. HRT reconstruise interiorul clădirii din partea din spate a domeniului său şi agenţii exersaseră dând dovadă de ceva mai mult decât energia şi hotărârea

care îi caracterizau de obicei. Cu toate că niciun agent HRT nu ar fi deschis focul, în mod deliberat, atâta vreme cât el, un alt membru al echipei sale sau o persoană inocentă nu erau în pericol, nu exista nici măcar unul singur care să nu-şi fi dorit, măcar în treacăt, ca fraţii liberii să încerce să se opună. Web credea că printre aceştia se afla şi comandantul Jack Pritchard, în ciuda discursului înflăcărat în care susţinuse contrariul.

Aterizară, se urcară în camionetele care le fuseseră aduse cu un transportor special, se îndreptară spre zona destinată operaţiunilor preliminare şi dădură ochii cu poliţia locală şi cu agenţii din WFO care reprezentau avangarda. Web se întoarse cu spatele şi îşi puse o parte a echipamentului când îl văzu pe Bates coborând dintr-unul dintre Bucar-uri ca să stea de vorbă cu Pritchard. De fapt, nu simţea câtuşi de puţin nevoia să se certe cu Bates în momentul acela, din mai multe motive, cel mai important fiind că nu ştia dacă s-ar fi putut abţine să nu-i scoată ochii fiindcă nu-i spusese despre atac. Probabil că Bates nu încerca decât să-l protejeze, poate chiar de sine însuşi, dar el ar fi preferat să fie lăsat să hotărască singur.

Camionetele îi duseră până în ultimul punct de escală, unde primiră ultimele ordine. Acum era timpul să pornească spre ţintă. Se mişcau repede pe drumurile întunecate, de ţară. Echipa Hotel era într-un Chevrolet care se apropia de complexul fraţilor liberi din spate, în timp ce echipa Gulf venea dinspre stânga. Configuraţia terenului impunea ca trupele de asalt să se deplaseze prin pădurea deasă şi cufundată în întuneric. Ceea ce nu era o problemă, atâta vreme cât aveau ochelarii de vedere pe timp de noapte. Înainte ca uşile camionetei să se deschidă, Romano îşi făcu semnul crucii. Web fu pe punctul de a repeta ceea ce îi spunea de fiecare dată lui Danny Garcia şi anume că Dumnezeu nu se afla prin preajmă şi că erau pe cont propriu, dar nu o făcu. Totuşi, îşi dorea ca Romano să

nu se fi închinat. Era un debut care, într-un fel, i se părea prea familiar şi, pentru prima oară, Web începu să se întrebe dacă era destul de în formă ca să participe la atac. Uşile camionetei se deschiseră înainte de a mai avea timp să se gândească la asta, iar ei dădură buzna în pădure, apoi se opriră, ghemuindu-se şi inspectând terenul care li se întindea înainte.

Prin microfonul său, Web îi asculta pe lunetiştii care le spuneau ce anume se afla în faţa lor. Recunoscu vocea lui Ken McCarthy din echipa X-Ray. Apelativul lui McCarthy era Sierra One, ceea ce însemna că el era lunetistul plasat în cel mai înalt post de observare. Probabil că stătea pe una dintre crengile groase ale unuia dintre stejarii imenşi care conturau perimetrul din jurul complexului, îşi închipui Web. Asta i-ar fi permis să vadă toată zona, să aibă un culoar bun de tragere şi să poată asigura cea mai extinsă acoperire, bucurându-se de cea mai bine camuflată amplasare. Fără nicio îndoială, fraţii liberi erau în interiorul complexului. De fapt, cei mai mulţi dintre ei locuiau acolo. Lunetiştii număraseră cel puţin zece, care se aflau în interior. Complexul era înconjurat de un gard şi era format din patru clădiri. Trei conţineau apartamente, iar cea de-a patra era o construcţie gen depozit, în care indivizii îşi ţineau întrunirile şi se îndeletniceau cu indiferent ce-or fi făcut când se aflau acolo, adică, se gândi Web, fără să aibă niciun dubiu, confecţionau bombe şi plănuiau cum să ucidă oameni nevinovaţi. Într-un avanpost ca acela existau adesea câini. Aceştia reprezentau întotdeauna o problemă – nu atât fiindcă ar fi fost un pericol pentru membrii HRT-ului, pentru că nici cel mai sălbatic dintre ei nu putea nici să muşte prin vesta Kevlar, nici să facă faţă unui glonţ, ci fiindcă erau nişte santinele care dădeau alarma extraordinar de devreme. Din fericire – până în momentul acela, cel puţin – acolo nu se afla niciun câine; poate că unii dintre fraţii liberi erau alergici.

Armele pe care le văzuseră, spuse McCarthy, erau mai ales pistoale şi puşti de vânătoare, dar un băietan de vreo şaptesprezece ani avea un MP-5.

În exterior se aflau doi paznici, unul în faţă şi altul în spate, înarmaţi cu pistoale şi cu figuri plictisite, remarcă ironic McCarthy. În HRT se obişnuia ca santinele să fie identificate prin numele cu care le boteza primul lunetist care le observase. Paznicului din faţă i se spunea Shaq cel Palid, pentru că aducea oarecum cu uriaşul mijlocaş baschetbalist, dar era alb, bineînţeles, pentru că fraţii liberii nu acceptau, sub nicio formă, persoane de culoare în preajma lor. Cel din spate fusese botezat Jucăuşul, pentru că McCarthy observase un joc video care îi ieşea din buzunarul de la piept. Lunetiştii mai observaseră şi că amândouă santinelele aveau celulare care păreau să poată fi folosite şi ca staţii de emisie-recepţie. Ceea ce ridica o problemă, fiindcă îşi puteau anunţa confraţii din interior, cu repeziciune, de apariţia unui pericol.

Membrii echipei Hotel se împrăştiară şi începură să înainteze printre copaci cu foarte multe precauţii. Purtau, peste costumele de zbor, echipamentul de camuflaj faţă de detecţia în infraroşu, combinezoane verzi cu modele care le fragmentau contururile. Astfel, chiar dacă fraţii liberi ar fi avut vizoare în infraroşu, nu ar fi observat o imagine clară. Deşi complexul nu era încă în raza lor vizuală, fraţii liberii ar fi putut plasa, în frunzişul des, fie posturi de pază suplimentare, fie mine mascate, care ar fi putut fi trecute cu vederea de către lunetişti, deşi era puţin probabil. Pentru Web, ochelarii transformau noaptea în zi, dar el îşi ţinea un ochi închis şi îşi închipuia că şi ceilalţi o făceau, ca să evite flama portocalie de mai târziu. Când ajunseră într-un alt punct de oprire, Web îşi scoase ochelarii şi clipi cu repeziciune, ca să minimalizeze efectele acelui dispozitiv optic de înaltă tehnicitate. Capul începuse deja să-l doară. În timpul asaltului, Romano trebuia să fie vârful

de atac, iar Web, cel care încheia coloana. Cu toate că Romano nu simulase asaltul împreună cu echipa, era cel mai bun om pe care îl aveau. Web îşi lăsă mâna să alunece în jos, urmărind ţeava scurtă a pistolului-mitralieră, MP-5. Nu avea cu sine obişnuita lui puşcă SR75, pentru că, după ce o folosise în curtea interioară, descoperise că nu se mai simţea în stare să pună din nou mâna pe blestemăţia aia. Îşi atinse mai întâi pistolul de calibru .45 din tocul aflat la îndemână, apoi cele două pistoale gemene care ieşeau din hamul prins de umăr şi care se încrucişa, atârnând de-a lungul vestei antiglonţ, şi zâmbi subţire când îl văzu pe Romano urmărindu-l cu privirea şi făcându-i un semn încurajator.

— Acum suntem ocrotiţi, uriaşule, zise Romano.

Probabil că în capul lui mai răsunau încă melodiile cântate de BTO, cugetă Web.

Pulsul nu îi ajunsese încă la şaizeci şi patru de bătăi pe minut şi se străduia din răsputeri să-l aducă acolo. Îşi frecă vârfurile degetelor de podul palmei şi fu surprins când îşi simţi sudoarea, pentru că noaptea era rece. Cu toate acestea, cele treizeci de kilograme de echipament şi vesta antiglonţ jucau rolul unei saune individuale de toată frumuseţea. De centură îi atârnau încărcătoare de pistol, iar muniţia de rezervă pentru MP-5 era în jambierele solide, alături de grenadele flash-bang şi de diverse alte lucruri de care s-ar fi putut să aibă sau să nu aibă nevoie în noaptea aceea, dar asta nu se ştia niciodată. Totuşi, spera că sudoarea nu era semnul nervozităţii, care l-ar fi putut face să dea greş tocmai când era mai multă nevoie să atingă perfecţiunea.

Înaintară din nou şi ajunseră la marginea pădurii. Prin ochelari, Web putea vedea clar complexul fraţilor liberi. Ca să se asigure că puteau comunica cu repeziciune şi că toată lumea vorbea aceeaşi limbă, primul nivel al clădirii ţintă era întotdeauna numit, în limbajul HRT-ului; alfa, iar

cel de-al doilea, bravo. Alb însemna partea din faţă a clădirii; roşu, partea din dreapta; verde, cea din stânga; negru, cea din spate. Tuturor uşilor, ferestrelor şi oricăror altor deschideri li se dădeau numere consecutive, de la dreapta spre stânga, începând cu cea mai îndepărtată. Astfel, Jucăuşul se afla în afara gardului, aproximativ în dreptul deschiderii trei, pe negru, la nivelul alfa, în timp ce Shaq cel Palid era în dreptul deschiderii patru, pe alb, la nivelul alfa. Web se uită la Jucăuş prin ochelari şi aprecie, fără întârziere, că tipul era pe cât de lipsit de experienţă, pe atât de indolent. Corectitudinea acestei păreri fu confirmată când individul îşi scoase jocul electronic din buzunar şi începu, pur şi simplu, să se joace.

În clădirea principală a complexului erau lumini aprinse. Energia electrică era furnizată, probabil, de generatoare portabile, pentru că nu se vedeau niciun fel de linii electrice aeriene. Dacă ar fi fost aşa, HRT-ul ar fi trebuit să găsească transformatorul care asigura energia şi să-l oprească înainte de atac. Trecerea de la lumină la întuneric era năucitoare şi le-ar fi oferit acel mic avantaj de care aveau nevoie pentru a învinge fără a provoca pierderea vreunei vieţi omeneşti.

Pentru că nu erau decât două echipe de asalt, lunetiştii erau pregătiţi să intre în costumele lor negre de luptă, Nomex, şi să le fie de ajutor în timpul atacului. Pe lângă arma sa cu lunetă, fiecare dintre ei căra câte o puşcă de asalt CAR-16, cu sistem Litton de ochire pe timp de noapte cu putere de mărire de trei ori. Conform planului, trebuiau să atace fulgerător, din faţă şi din lateral, şi să-i înconjoare pe fraţii liberi în clădirea principală. În momentul acela avea să intre în scenă FBI-ul propriu-zis, să le citească drepturile şi să efectueze percheziţia, iar pentru fraţii liberi următoarea oprire avea să fie la tribunal, apoi la închisoare.

Asta era suficient pentru ca acţiunea să prezinte interes,

gândi Web. Probabil că fraţii liberi ştiau că FBI-ul îi supraveghea. Se aflau într-o regiune rurală şi veştile despre apariţia unor străini se răspândeau repede, iar Biroul îi ţinea deja sub observaţie de o bună bucată de vreme. Agenţii operativi HRT trebuiau să presupună că, în cazul acela, puterea armei lor principale, care era elementul surpriză, fusese cel puţin micşorată.

Pentru că învăţaseră ceva din măcelărirea echipei Charlie, aduseseră cu ei două vizoare în infraroşu foarte voluminoase, dar extrem de puternice. Romano activă unul şi mătură cu el suprafaţa fiecărei clădiri din acea parte a complexului în care se aflau. Echipa Gulf făcea acelaşi lucru în partea din faţă. Prin vizor se putea privi dincolo de sticla de culoare întunecată şi chiar dincolo de ziduri, observându-se imaginea termală a oricărei persoane care ar fi stat la pândă, indiferent dacă era înarmată cu o praştie sau cu o puşcă-mitralieră. Romano îşi încheie inspecţia şi anunţă că drumul era liber. De data asta nu exista niciun cuib de mitralieră. Toate clădirile, cu excepţia celei principale, erau pustii. Întreaga operaţiune ar fi putut decurge într-un mod extrem de curat.

Web privi în jur prin ochelarii de noapte şi observă luminile care clipeau în mijlocul învălmăşelii de crengi de copaci. Pulsaţiile luminoase nu erau altceva decât lunetiştii care purtau licurici, nişte dispozitive de mărimea unei brichete. Aceştia clipeau din două în două secunde, într-un spectru luminos vizibil numai prin ochelarii de noapte. Astfel, lunetiştii se puteau vedea unii pe alţii, fără să-şi deconspire poziţiile. Dacă se bănuia că şi grupul ţinta era dotat cu ochelari de noapte, licuricii nu erau folosiţi, din motive evidente. Membrii trupelor de asalt nu îi utilizau niciodată. Fiecare sclipire luminoasă reprezenta un prieten înarmat cu o puşca eficientă, de calibrul .308, care îţi asigura spatele. Era liniştitor atunci când nu ştiai daca te îndreptai spre un salon în care se servea îngheţata sau

spre un cuib de viespi. Web presupunea că, în noaptea aceea, ar fi putut fi vorba de al doilea.

Cu o uşoară lovitură a degetului mare, Web puse selectorul armei pe foc în rafale scurte, de câte trei lovituri, apoi se strădui să-şi reducă pulsul la o valoare acceptabilă. Jur-împrejur, se auzeau zgomotele făcute de sălbăticiuni – mai ales de veveriţe – şi păsările care zburau din creangă-n creangă, stânjenite de bărbaţii ghemuiţi pe teritoriul lor, alături de tot acel echipament fantastic. Sunetul înăbuşit al paşilor animalelor şi bătăile aripilor de păsări erau, într-un anumit fel, reconfortante, pentru că, cel puţin, îl asigurau pe Web că se afla încă pe Pământ, că încă mai exista o legătură între el şi creaturile însufleţite, deşi purta în minte gândul că era posibil să ucidă pe cineva.

Planul după care acţionau presupunea o anumită doză de risc. Lunetiştii nu trebuiau să deschidă focul asupra santinelelor. Apărătorii legii nu împuşcau prea des, cu sânge rece, oameni care încă nu puteau fi condamnaţi pentru nimic; Web n-o făcuse, cu siguranţă, niciodată. Numai cazurile de luare de ostatici, cu miză foarte mare, justificau obţinerea unei astfel de aprobări de la Washington. Directorul şi, probabil, procurorul general, ar fi trebuit să-şi dea binecuvântarea pentru o asemenea acţiune. De data aceasta, trebuiau să împresoare paznicii, să sară asupra lor şi să se asigure că nu aveau nici timpul, nici ocazia de a-şi avertiza camarazii din interior că atacul urma să înceapă. Trupele de asalt ar fi putut crea o diversiune, cu ajutorul explozibililor sau, într-un fel sau altul, i-ar fi putut atrage pe paznici în pădure, unde bărbaţii în costume Ghillie s-ar fi năpustit asupra lor, dar planul referitor la împresurare fusese pus la punct bazându-se pe cele mai importante informaţii pe care le deţineau despre fraţii liberi. Şi acestea se dovediseră corecte în ceea ce privea indolenţa santinelelor. Chiar ar fi

fost posibil să meargă, se gândi Web.

Dacă uşile exterioare erau încuiate, atunci, trebuiau, desigur, aruncate în aer. Asta i-ar fi putut avertiza pe ceilalţi fraţi liberi, dar, între timp, agenţii HRT ar fi fost deja înăuntru şi lupta ar fi fost aproape încheiată, cu excepţia cazului în care ar fi intervenit ceva extraordinar, eventualitate pe care Web nu se mai simţea în stare s-o excludă vreodată. Echipa Hotel urma să atace din spate, iar echipa Gulf din lateral, într-o manieră fulgerătoare. Trupele de asalt încercau întotdeauna să lovească în unghi, niciodată din faţă şi din spate sau din ambele părţi laterale, pentru a evita să tragă unii în direcţia altora, ceea ce ar fi putut conduce la accidente fatale. Web se încordă când Romano solicită ca TOC să aprobe delegarea autorităţii şi obţinu repede un răspuns afirmativ. Web luă o ultimă gură purificatoare de aer şi atinse concentrarea deplină, caracteristică unui membru al celor mai elitiste trupe de asalt aflate în slujba legii care existaseră vreodată. Pulsul îi scăzuse la şaizeci şi patru, pentru că Web ştia într-adevăr cum îi funcţiona organismul.

Romano făcu un semn de încurajare, apoi el şi Web o luară la stânga, în timp ce alţi doi membri ai trupei de asalt se furişau către dreapta. Un minut mai târziu, se aflau de-o parte şi de alta a Jucăuşului, care încă mai era concentrat asupra ecranului jocului video, părând foarte încântat fiindcă era mai tare decât calculatorul. În momentul când îşi ridică privirea, avea înfipt în fiecare ureche câte un pistol de calibrul .45. Înainte de a apuca să spună „rahat”, era trântit la pământ, având la mâini şi la picioare o frumuseţe de cătuşe, care erau unite cu un lanţ cu zale de plastic, astfel încât era complet imobilizat, ca un viţel priponit la un concurs de rodeo. În acelaşi timp, gura îi fusese astupată cu o bandă adezivă. Îi luară pistolul, celularul şi cuţitul pe care i-l găsiră într-o teacă prinsă de gleznă. Dar Web îi lăsă omului preţiosul său joc video.

Trecură pe lângă clădirile cu apartamente, îndreptându-se spre punctul crucial, uşa din spate a clădirii principale, şi se ghemuiră la pământ. Romano atinse uşa cu prudenţă, apoi puse mâna pe clanţă şi o încercă. Chiar şi prin mască, Web îi putu desluşi strâmbătura. Era încuiată. Romano îl chemă pe genist, care se apropie repede, îşi lăsă jos încărcătura de douăzeci şi şase de grame de explozibil, derulă cablul şi pregăti detonatorul, în timp ce restul echipei îi asigura spatele, cu toate că beneficiau de acoperire.

În momentul acela, Romano informă TOC că se aflau pe linia dreaptă către verde şi Web auzi când primi confirmarea. Treizeci de secunde mai târziu, membrii echipei Gulf făcură acelaşi lucru, aşa că înţelese că reuşiseră să-l facă pachet pe Shaq cel Palid, aflat în faţa complexului, şi trecuseră apoi în partea laterală a clădirii, gata să înceapă acel atac ieşit din comun. TOC declară că aveau controlul şi replica îl deranjă pe Web chiar mai mult decât o făcea înainte. „Da, la fel i-ai spus şi echipei Charlie, nu-i aşa?”

Trei lunetişti li se alăturară băieţilor din echipa Gulf, aflaţi în partea laterală a clădirii, iar Ken McCarthy coborî din poziţia Sierra Unu, transformându-se imediat într-un membru al echipei de asalt, în timp ce alţi doi lunetişti din echipa Whiskey li se alăturau lui Web şi echipei Hotel. Web nu putu vedea expresia aşternută pe chipul lui Ken când dădu cu ochii de el, dar era sigur că celălalt era surprins. Îşi scoaseră cu toţii ochelarii de noapte, pentru că scânteierile de la gurile ţevilor armelor şi exploziile, care îi făceau, oricum, inutilizabili, te lăsau orb şi neajutorat în acel mediu atât de plin de lumină. Începând din clipa aceea, erau nevoiţi să se bazeze doar pe cele cinci simţuri obişnuite, ceea ce pe Web nu-l deranja câtuşi de puţin.

Numărătoarea inversă începu. Lui Web i se părea că, odată cu rostirea fiecărui număr, inima lui îşi încetinea şi

mai mult bătăile. Când TOC ajunse la trei, pulsul îi intrase pe deplin în intervalul admisibil. La doi, toţi agenţii HRT îşi luară ochii de pe punctul critic, pentru ca explozia să nu-i orbească. În acelaşi moment, degetele fiecăruia alunecară, din nou, spre siguranţa armei, iar arătătorul li se aşeză pe trăgaci. „Gata, băieţi, a-nceput”, gândi Web.

Încărcătura explodă, uşa se prăvăli în interior, iar Web şi ceilalţi dădură buzna înăuntru.

— Bum! strigă Romano, în timp ce scoase o grenadă flash-bang din tocul de pânză elastică, de cort, îi trase cuiul şi o aruncă.

Trei secunde mai târziu, o explozie de o sută optzeci de decibeli vui de-a lungul coridorului, urmată de o erupţie luminoasă de un milion de candeli.

Web se afla în dreapta lui Romano, plimbându-şi privirile până în cele mai îndepărtate colţuri şi înapoi, pregătit să sesizeze orice pericol, de oriunde ar fi venit. Erau într-o cameră interioară mică, din care pornea un coridor care ducea către stânga. Conform informaţiilor pe care le aveau, care fuseseră confirmate de imaginile termale, fraţii liberi erau adunaţi în încăperea principală, situată în partea din stânga spate a clădirii. Era vorba de o sală imensă, probabil de doisprezece pe doisprezece metri, în marea sa majoritate deschisă, aşa că nu aveau de ce să-şi facă griji în ceea ce privea existenţa a numeroase unghere şi nişe în care s-ar fi putut ascunde cei care ar fi opus rezistenţă, dar era totuşi vorba de supravegherea unui spaţiu larg, în care existau, fără îndoială, mobile şi diverse echipamente în spatele cărora s-ar fi putut adăposti cineva. Lăsară în urmă un om care să păzească încăperea în care intraseră mai întâi. Regulile luptei spuneau că niciodată nu trebuie să cedezi un teren deja câştigat sau să dai ocazia să te împresoare cineva, venind din spate. Toţi ceilalţi se repeziră înainte.

Până atunci, nu văzuseră pe nimeni, deşi se auzeau

ţipete undeva, în faţă. Web şi restul echipei Hotel se năpustiră în josul coridorului. După încă un cot dădură cu ochii de uşile duble ale spaţiului ţintă.

— Bum! zbieră Web.

Trase cuiul şi aruncă grenada flash-bang dincolo de acel ultim cot. Acum, oricine ar fi venit dintr-acolo, încercând să-i prindă într-o ambuscada, ar fi fost, pentru o vreme, orb şi surd.

Când ajunseră lângă uşile duble, nimeni nu se osteni să verifice dacă erau sau nu încuiate. Romano plasă repede o mică încărcătură explozivă pe toc. Aceasta era formată dintr-o bucată de cauciuc lată de cinci centimetri şi lungă de cincisprezece, care conţinea o fâşie de exploziv C4, numită Detasheet. În partea inferioară a dispozitivului se aflau un tub de impact şi un detonator. Se traseră cu toţii înapoi, iar Romano şopti ceva în microfonul său. Trecură câteva secunde până când încărcătura explodă şi uşile se prăbuşiră în interiorul încăperii.

Exact în acelaşi moment, peretele lateral al acesteia sări în aer şi echipa Gulf şarjă prin breşa formată. Plasaseră o încărcătură flexibilă – o bandă din grafit şi material spongios, umplut cu explozibil – de-a lungul peretelui. Acesta se dărâmase în întregime, sfărâmăturile fiind aruncate în încăpere. Unul dintre fraţii liberi era deja pe podea, ţinându-se de capul însângerat şi urlând.

Echipa Hotel năvăli pe uşile principale şi se repezi în zonele periculoase, acestea reprezentând, în esenţă, orice loc din care cineva având o armă ar fi putut asigura acoperirea cu foc, lovind în HRT.

— Bum! strigă Romano, în timp ce se repezea spre partea din dreapta a încăperii, aruncându-se la podea.

Grenada flash-bang explodă cu câteva secunde mai târziu. Camera se umplu de fum, fiind inundată de o lumină orbitoare şi de ţipetele şi urletele asurzitoare ale fraţilor liberi care, încercând să scape, căzeau unii peste

alţii. Totuşi, nu trăsese nimeni niciun foc şi Web începu să spere că totul s-ar fi putut încheia în mod paşnic, cel puţin după standardele HRT-ului. Îl urmă pe Romano, măturând zona cu privirile care i se roteau în căutarea posibilelor ameninţări, ajungând în cele mai îndepărtate colţuri şi revenind înapoi. Văzu bărbaţi, tineri şi bătrâni deopotrivă, ascunşi sub scaunele răsturnate, întinşi cu faţa în jos pe podea sau sprijiniţi de pereţi, cu toţii acoperindu-şi ochii sau cu mâinile la urechi, uluiţi de atacul executat cu măiestrie. Agenţii HRT trăseseră în toate sursele de lumină imediat ce pătrunseseră în încăpere. Acţiunea se desfăşura în întunericul spulberat pe moment de grenada flash-bang.

— FBI! La podea. Mâinile la ceafă. Degetele împreunate. Executarea! *Acum!* Sau vă ia mama dracului!

Romano răcnise totul sacadat, cu accent de Brooklyn.

Potopul de vorbe atrăsese până şi atenţia lui Web.

Cei mai mulţi dintre fraţii liberi aflaţi în raza lui vizuală începură să execute ordinul, deşi încă mai erau pe jumătate neputincioşi. În momentul acela se auzi prima împuşcătură. Şi urmă o a doua, iar glonţul lovi peretele chiar alături de capul lui Web. Cu coada ochiului, zări un frate liber care se ridica de pe podea ţinând în mâini un MP-5 îndreptat către el. Romano văzuse, probabil, acelaşi lucru. Traseră în acelaşi timp, ambele arme fiind setate pe foc în rafale scurte. Bărbatul fu lovit, în cap sau în piept, de toate cele șase gloanţe, iar el şi arma sa recăzură la podea şi rămaseră acolo.

Orbiţi şi dezorientaţi, dar, în acelaşi timp, înfuriaţi de moartea unuia de-al lor, ceilalţi fraţi liberi deschiseră focul, plasându-se în spatele oricărui obiect care i-ar fi putut proteja. HRT-ul ripostă în acelaşi mod. Totuşi, era vorba de pistoale, puşti de vânătoare, trupuri neprotejate şi bărbaţi depăşiţi de situaţie, care se jucau de-a soldaţii, împotriva vestelor antiglonţ, a pistoalelor mitralieră şi a unor oameni antrenaţi să lupte şi să ucidă. Fraţii liberi

priveau cu nesăbuinţă în ochii adversarilor lor. Mâinile lui Web şi ale camarazilor săi se mişcau cu calm, manevrându-şi armele cu care trăgeau foc după foc, înaintând şi oprindu-se exact unde trebuia. Punctele roşii ale dispozitivelor de ochire cu laser fixate de pistoalele lor mitralieră se plasau exact pe ţintă. Îşi menţineau câmpurile de foc, trăgând în toate părţile şi acoperindu-se unul pe altul, de parcă ar fi executat un dans coregrafiat cu o superbă măiestrie. Fraţii liberi trăgeau cu frenezie şi fără nicio disciplină, ratând ţinta în mod grosolan. Agenţii operativi HRT ţinteau cu precizie şi fiecare punct ochit era un punct lovit. Împuşcăturile îi nimeriră pe doi dintre ei, mai mult graţie norocului decât datorită îndemânării, dar îi loviră în zona trunchiului şi gloanţele obişnuite, de pistol, se izbiră de vesta din Kevlar, şi, în ciuda impactului extrem de puternic, vânătăile erau singurele efecte. Agenţii HRT ţinteau capul şi pieptul şi fiecare lovitură de glonţ însemna moartea unuia dintre fraţii liberi.

Când debandada era în toi, Web, sătul de tot acel masacru, îşi reglă MP-5-ul pe foc automat şi arma începu să scuipe gloanţele cu o cadenţă de aproape nouă sute lovituri pe minut, secerând partea superioară a mobilierului de duzină, aruncând în aer fărâme din blaturile meselor, din furnirul de lemn şi din placajul metalic, împroşcând cu gloanţe pereţii opuşi. HRT-ul nu trăgea focuri de avertizare, dar la antrenamente nimeni nu îi spusese că trebuia să măcelărească, fără niciun motiv, inamicul aflat cu mult în inferioritate, şi nici manualele nu menţionau nimic în acest sens. Fraţii liberi care mai rămăseseră nu mai reprezentau, pentru nimeni, niciun fel de pericol; nu mai era nevoie decât de ceva mai multă putere de convingere pentru a-i determina să se predea în mod oficial. Romano îl imită, împroşcând, la rândul său, cu gloanţe. Ca urmare a acelui vifor distrugător, oponenţii se întinseră pe burtă, cu mâinile la ceafă, gândul la luptă şi la

victorie fiindu-le, probabil, spulberat o dată pentru totdeauna. Acţionând la unison, ca nişte automate care execută aceleaşi mişcări, cu aceeaşi viteză, Web şi Romano îşi puseră în arme câte un nou încărcător cu muniţie de calibrul 10 mm.

Deschiseră iarăşi focul, ţintind din nou deasupra capetelor inamicului înfricoşat, şi continuară să tragă până când ultimul dintre fraţii liberi rămaşi în viaţă făcu, în sfârşit, singura alegere raţională. Doi se târâră printre resturile de trupuri omeneşti şi de scaune şi mese distruse şi ieşiră dintre ele cu mâinile ridicate, abandonându-şi armele pe podea. Păreau traumatizaţi din cauza exploziilor şi plângeau în hohote. Un altul stătea, pur şi simplu, privindu-şi mâinile, cu sângele scurgându-i-se dintr-o rană imensă din picior şi având cămaşa plină de vomă. Un agent operativ se apropie de el, îl încătuşă, îl întinse uşurel de spate, apoi îşi puse mănuşile şi masca chirurgicală şi începu să se ocupe de rană; un pistolar se transformase, dintr-odată, în salvatorul vieţii duşmanului său. Chemară paramedicii aflaţi în salvarea care însoţea HRT-ul la fiecare atac, cerându-le să se ocupe de răniţi. După ce se uită la piciorul sângerând, Web conchise că tipul avea, probabil, să supravieţuiască, fie şi numai pentru a-şi petrece restul vieţii în închisoare.

În timp ce Romano şi un alt membru al trupelor de asalt îi încătuşau pe primii doi fraţi liberi care se predaseră, mai mulţi alţi agenţi operativi se deplasau cu repeziciune prin încăpere ca să se asigure că cei consideraţi morţi muriseră într-adevăr. Web era sigur că toţi bărbaţii de pe podea nu mai erau altceva decât nişte cadavre. Oamenii nu erau construiţi pentru a supravieţui nici măcar unei împuşcături în cap, darămite unei jumătăţi de duzină.

Web îşi lăsă în sfârşit arma în jos şi respiră adânc. Inspectă câmpul de luptă, uitându-se după supravieţuitori. Unii păreau prea tineri pentru a avea permis de conducere

şi purtau pantaloni de lucru prea largi, tricouri şi cizme murdare. Obrajii unuia erau acoperiţi cu un puf de culoarea piersicii; altul avea chiar acnee. Doi dintre morţi păreau destul de bătrâni ca să fi fost bunici şi poate că îşi racolaseră nepoţii ca să li se alăture fraţilor liberi; şi muriseră împreună. Cu greu ar fi putut fi consideraţi nişte adversari de temut. Erau doar o adunătură de oameni fără minte, cu arme şi cu vieţile date peste cap, care îşi văzuseră cele mai cumplite coşmaruri transformate în realitate şi aleseseră, prosteşte, să acţioneze aşa cum n-ar fi trebuit. Web numără opt leşuri, din care se prelingea un sânge vâscos, repede absorbit de covorul ieftin. Şi, cu toate că fraţii liberii ar fi contestat-o, sângele care se scurgea din trupuri era la fel de roşu, indiferent de etnie sau de rasă. În această privinţă, toţi oamenii erau egali.

Se rezemă de perete, în timp ce auzea sunetul sirenelor apropiindu-se. Nu fusese o luptă corectă. Totuşi, asta se putea spune şi despre cea de data trecută. O partea a sa ar fi vrut să poată simţi măcar o mică satisfacţie. Însă singurul lucru pe care-l simţea Web London era greaţa care-i răscolea stomacul. Nu ucidea niciodată cu uşurinţă şi poate că asta era ceea ce îl deosebea de toţi indivizii de teapa lui Ernest B. Free, din lumea întreagă.

Romano se apropie de el.

— De unde naiba au venit împuşcăturile alea?

Web scutură din cap.

— Rahat, făcu Romano, nu aşa îmi închipuisem că o să se sfârşească.

Web îi observă gaura largă de glonţ în combinezonul de camuflaj, prin care se vedea vesta din Kevlar de dedesubt. Gaura era alături de buric. Romano îi urmări privirea şi ridică din umeri, ca şi cum ar fi fost vorba de o pişcătură de ţânţar.

— Dacă era cu trei centimetri mai jos, Angie ar fi trebuit să-şi trimită loviturile de picior în altă parte, spuse.

Web se străduia să-şi amintească, cu exactitate, ce anume văzuse şi auzise şi în ce moment. Un singur lucru era sigur: urma să li se pună, tuturor, o mulţime de întrebări, şi la niciuna dintre ele nu era uşor de răspuns. Avertismentul lui Pritchard îi revenea cu violenţă în memorie. Tocmai uciseseră o mulţime de membrii ai Frăţiei Libertăţii, o grupare suspectată de lichidarea unei echipe HRT. Web şi ceilalţi nu făcuseră altceva decât să deschidă focul, spulberând o adunătură de băietani şi de bătrâni, din cauza unor împuşcături provenite dintr-o sursă pe care nu o puteau identifica cu certitudine şi a faptului că Web îl văzuse pe unul dintre ei ridicându-şi arma şi îndreptând-o către el. Acţiunea lui Web era complet justificată, dar nu era nevoie de un maestru în arta fabulaţiei pentru a transforma cele întâmplate în ceva care să aibă un iz suspect. Iar în Washington D.C. erau mai mulţi fabulatori pe cap de locuitor decât în oricare alt loc de pe pământ.

Web putea auzi paşi apropiindu-se. În curând aveau să apară agenţii FBI propriu-zişi, toţi Bates-ii din lume. Urmau să-şi asume sarcina de a descoperi ce naiba se întâmplase. Aşa cum spusese Romano, HRT-ul nu trebuia decât să-i altoiască şi să le pună ştreangul de gât. Ei bine, de data asta era posibil să fi pus ştreangul în jurul propriului grumaz. Web începu să simtă ceea ce nu simţise când gloanţele zburau în jurul său: spaima.

În pădure, la mai bine de o mie de metri în spatele complexului şi dincolo de perimetrul înconjurat de HRT, ceva se mişcă. Terenul păru să se ridice şi un bărbat se ghemui, ţinând în mâna dreaptă o puşcă de lunetist, cu aparatura optică ataşată. Era aceeaşi armă pe care o folosise ca să-l ucidă pe Chris Miller, alături de casa lui Randall Cove din Fredericksburg. FBI-ul credea, probabil, că Web London fusese ţinta, dar FBI-ul se înşela. Moartea

lui Chris Miller nu era decât un alt mod de a aduce noi belele pe capul lui Web London. Iar ceea ce tocmai făcuse, adică aţâţarea luptei dintre neajutoraţii fraţi liberi şi HRT, era, pur şi simplu, tot o metodă de a înmulţi necazurile lui London, al căror număr era oricum în creştere. Omul puse alături de el bucata de pânză acoperită cu gunoaie, noroi, excremente de animale, frunze şi alte mizerii, menită să-l ajute să fie confundat cu terenul înconjurător, adică fiind propriul său costum Ghillie. Ajunsese de multă vreme la concluzia că trebuia să-i imite pe cei mai buni. Şi, cel puţin până atunci, HRT-ul era cel mai bun. Iar Web London era considerat cel mai bun dintre membrii acestui grup de elită. Această apreciere îl adusese direct în atenţia bărbatului. Era o chestiune personală. Extrem de personală. După ce împături materialul şi şi-l puse în rucsac, Clyde Macy se retrase în linişte. În ciuda firii sale stoice, simţi nevoia să zâmbească. Misiunea fusese îndeplinită.

CAPITOLUL 44

Pentru că nu reuşise să descopere grupul care aproviziona zona Washingtonului cu oxy şi cu alte substanţe prescrise medical, Randall Cove îşi schimbase strategia şi se hotărâse ca, în loc să se ocupe de furnizori, să atace pornind de la achizitori. Folosise cele aflate de la informatorul T pentru a ajunge la o bandă de traficanţi despre care T îi spusese că făcea, în ultima vreme, afaceri cu acel tip de narcotice. Puteai afla uimitor de multe lucruri de la un informator când îl ţineai agăţat, cu capul în jos, deasupra unui hău de treizeci de metri. Cove îşi imagina că, la un moment dat, aveau să fie nevoiţi să facă rost de mai multă marfă. Această nouă tactică îl adusese acolo în noaptea aceea şi spera că asta i-ar fi putut fi de un imens folos.

Copacii erau deşi şi Cove se strecura printre ei pe nesimţite, în măsura în care asta stătea în puterea unei fiinţe omeneşti. Se opri la lizieră, se lipi de pământ şi studie terenul. Vehiculele erau parcate pe drumul de ţară care străbătea pădurea în preajma graniţei dintre Kentucky şi Virginia. Dacă ar fi avut pe cine chema ca să-i asigure spatele, Cove n-ar fi ezitat. Se gândise să-l ia pe Venables, dar Sonny făcuse deja destule, avea nevastă şi copii şi era în pragul pensionării. Nu dorea să dea peste cap toate astea. Cove era un bărbat curajos, obişnuit să se afle în situaţii periculoase, însă curajul şi idioţenia erau despărţite de un fir de păr şi Cove îşi menţinuse întotdeauna poziţia corectă faţă de acest delimitator fragil.

Se lăsă brusc în jos când mai mulţi bărbaţi se adunară în jurul unui vehicul. Se folosi de monocularul de noapte ca să vadă mai bine. Obiectele înfăşurate în plastic pe care le

cărau îi confirmară bănuielile. Nu erau calupuri de cocaina, ci altceva, care părea să conţină zeci de mii de pilule. Îşi scoase aparatul foto fără bliţ şi făcu vreo câteva fotografii, apoi se întrebă cum ar fi trebuit să procedeze în continuare. Erau cel puţin cinci bărbaţi, aceştia fiind cei pe care îi putea vedea, şi toţi erau înarmaţi. Adevărul era că nu-i putea aresta fără să se pună pe sine însuşi în pericol, în timp ce se gândea la următoarea sa acţiune, nu sesiză uşoara schimbare a direcţiei vântului. De fapt, nu realiză asta până când câinele care stătuse de cealaltă parte a camionului, în afara razei lui vizuale, nu ocoli în goană vehiculul, îndreptându-se direct către el.

Cove înjură în barbă, se întoarse şi o luă la fugă prin pădure. Totuşi, câinele câştiga teren la fiecare pas, iar genunchii lui vătămaţi nu mai erau ce fuseseră odată. Şi mai auzi încă ceva, care nu-i dădu prea multe speranţe. În urma lui veneau şi nişte animale cu două picioare.

Îl înconjurară pe un petic de pământ mocirlos. Câinele veni spre el, arătându-şi colţii, iar Cove îşi scoase pistolul şi îl împuşcă mortal. Îl folosise pentru ultima dată, fiindcă spre el erau aţintite o mulţime de alte arme. Îl ridică în aer, în semn de capitulare.

— Aruncă-l, spuse unul dintre urmăritori, iar Cove îl aruncă.

Bărbaţii se apropiară şi unul dintre ei îl percheziţionă, descoperind şi celălalt pistol, pe care îl ţinea ascuns în mâneca hainei, apoi îi luă şi aparatul de fotografiat.

Nemo Strait îngenunche alături de câine şi îl atinse cu blândeţe. Apoi îşi ridică ochii şi se uită la Cove de parcă acesta i-ar fi ucis mama, tăindu-i beregata. Îşi înălţă pistolul şi făcu un pas înainte.

— Îl aveam pe bătrânul Cuss de şase ani. Un câine al naibii de bun.

Cove nu zise nimic. Un alt bărbat îl izbi cu pistolul în spate, dar asta nu-i smulse decât un mârâit.

Strait veni mai aproape şi îl scuipă în faţă.

— Fir-aş al naibii, n-am verificat dacă ai murit când ţi-am împins maşina în râpă. Trebuia să-ţi spui că ziua aia a fost cea mai norocoasă din viaţa ta şi s-o ştergi din oraş.

Cove continuă să tacă, dar făcu un pas minuscul către Strait. Aruncă o privire grăbită către ceilalţi bărbaţi. Toţi cumpărătorii de pilule prescrise medical erau din oraş şi toţi erau negri. De data asta, Cove nu putea aştepta ajutor din partea celor de aceeaşi rasă. În lumea crimei, banii erau mai presus decât orice altceva.

Strait se uită peste umărul lui, către remorca pentru transportul cabalinelor în care se afla Bobby Lee, apoi îşi privi din nou prizonierul şi zâmbi.

— Omule, chiar trebuie să-ţi bagi mereu nasul în treburile altora? Ai? Atinse uşurel obrazul lui Cove cu pistolul, după care îl lovi cu el peste faţă. Răspunde-mi când îţi pun o întrebare.

Cove îi răspunse scuipându-l în ochi.

Strait se şterse şi îşi lipi pistolul de tâmpla celuilalt.

— Ia-ţi adio de la viaţă.

Cuţitul ieşi din aceeaşi mânecă în care Cove avusese al doilea pistol. Nu întâlnise niciodată pe cineva care să mai caute arme în locul unde găsise deja una. Ţinti inima, dar piciorul îi alunecă în noroi, iar Strait se dovedi a fi mai iute decât îl crezuse, aşa că lama se implântă adânc în umărul acestuia. Strait căzu pe spate în apa mocirloasă, având cuţitul încă înfipt în umăr.

Cove rămase în picioare, cu ochii pironiţi asupra bărbaţilor care îl înconjurau.

Preţ de o fracţiune de secundă, toate zgomotele din lume părură să înceteze. În minte, îşi văzu soţia şi copiii alergând către el de-a lungul unei câmpii pline numai şi numai de flori superbe, iar surâsurile lor şi îmbrăţişările pe care le aştepta şterseră cu buretele toate murdăriile de care se izbise, în întreaga lui viaţă. Şi fuseseră cumplit de

multe.

Pe urmă armele începură să tragă. Cove fu lovit de mai multe ori şi se prăbuşi. În acelaşi moment, ceilalţi îşi ridicară ochii în sus, pentru că auziseră bâzâitul unui elicopter. Câteva clipe mai târziu, luminile acestuia apărură deasupra vârfurilor copacilor.

Strait sări în sus.

— S-o ştergem dracului de aici.

Cu toate că era rănit, vigurosul Strait reuşi să-şi ridice câinele mort şi să-l ia de acolo. În mai puţin de un minut, locul era pustiu.

Elicopterul se înălţă, echipajul său părând să nu aibă habar de cele petrecute dedesubt. Strait se înşelase – elicopterul transporta, pur şi simplu, un grup de oameni de afaceri care se întorceau de la o întrunire prelungită până târziu.

Când zgomotele nopţii se reînnodară, din întuneric se auzi un geamăt. Randall Cove încercă să se ridice, dar, în ciuda faptului că era foarte puternic, nu izbuti să o facă. Vesta antiglonţ pe care o purta primise trei din cele cinci gloanţe. Dar cele două care îl loviseră direct făcuseră ravagii. Se prăbuşi din nou la pământ, în vreme ce sângele său înroşea apa.

Claire Daniels era în biroul ei, lucrând până târziu. Uşa de la intrare era încuiată, iar clădirea era păzită, aşa că se simţea mai în siguranţă acolo decât în hotelul în care locuia. Prietena ei farmacistă îi dăduse răspunsul referitor la pastila cu aspect ciudat pe care o luase de la Web. Claire îşi imaginase că era un barbituric puternic, pentru că încă mai credea că, pe alee, Web resimţise efectul întârziat al unei interacţiuni medicamentoase nocive. Într-o oarecare măsură, explicaţia părea exagerată, dar acoperea toate cele întâmplate, aşa cum le ştia ea, şi, în momentul acela, nimic altceva nu se potrivea mai îndeaproape, însă

telefonul pe care îl primise schimbase totul.

— E un placebo, îi spusese prietena ei. Ca cele pe care le primesc grupurile de participanţi la testarea medicamentelor.

Un placebo? Claire era uluită. Toate celelalte pastile erau ceea ce păreau să fie.

Acum, stând în biroul ei, încerca să-şi închipuie ce anume se întâmplase. Dacă nu era o interacţiune medicamentoasă, atunci ce ar fi putut fi? Refuza să creadă că micul Kevin Westbrook pusese un blestem asupra lui Web rostind cuvintele „arză-te-ar focul gheenei”. Totuşi, era limpede că vorbele acelea avuseseră un efect asupra lui. Oare clacase pur şi simplu?

Se uită la câteva dintre schiţele lui Kevin, pe care Web o lăsase să le păstreze. Cea în care puştiul ţinea în mână telecomanda ajunsese direct la FBI şi în niciunul dintre blocurile de desen nu mai era vreuna care să semene cu aceea. Claire le studie pe cele pe care le avea, dintre care unele erau făcute cu o îndemânare ieşită din comun. Băiatul avea foarte mult talent.

Cuvintele „arză-te-ar focul gheenei” nu erau scrise pe niciunul dintre desene. Nu putea fi chiar atât de simplu, presupuse Claire. Se întrebă din nou ce era cu vorbele acelea. Sunau arhaic – ca din timpul Războiului Civil sau poate ca mai de demult. „Cu toată viteza înainte, lăsaţi torpilele să ardă-n focul gheenei”, cam aşa ceva se consemnase că ar fi spus amiralul Farragut în timpul unei bătălii navale din Războiul dintre State.

Claire scrise cuvintele pe o foaie de hârtie. Epoca Războiului Civil – la asta se gândise Web. Sclavie. Negri şi albi. Super macho albi. Sprâncenele i se încruntară în timp ce se concentra asupra subiectului, dar apoi se lumină dintr-odată. Totuşi, imediat după aceea îşi spuse că nu putea fi asta.

Frăţia Libertăţii? Arză-te-ar focul gheenei. Aruncă o

privire spre computer. Ba chiar era posibil. Câteva clicuri de mouse şi o căutare de câteva minute îi oferiră un răspuns. Frăţia Libertăţii avea un site web. O unealtă propagandistică dezgustătoare şi plină de ură, pe care o foloseau, probabil, ca să-şi îngroaşe rândurile recrutând oameni ignoranţi şi diabolici. Când îl văzu i se tăie respiraţia.

Chiar în clipa aceea, biroul i se cufundă în întuneric. Asociind momentul în care totul se întunecase cu cele abia aflate, Claire scoase un ţipăt. Ridică imediat receptorul şi îl sună pe paznicul de la uşa din faţă.

Vocea liniştitoare a gardianului îi ajunse la ureche şi ea îi explică ceea ce se întâmplase.

— Nu e vorba de întreaga clădire, doamnă doctor Daniels. Aici, jos, avem lumină. Probabil că e vorba de un întrerupător de cuplare de pe circuitul local. Vreţi să vin acolo?

Ea se uită pe fereastră şi văzu că era lumină şi în clădirile învecinate.

— Nu, e în ordine. Cred că am o lanternă. Dacă e numai atât, cred că pot să-l pun pe poziţia corectă.

Închise telefonul, cotrobăi pe birou, dădu, în cele din urmă, peste o lanternă, apoi ieşi din cabinet, pătrunzând în spaţiul întunecat de la recepţie. Găsi drumul spre încăperea în care se afla tabloul electric şi răsuci mânerul uşii. Era încuiată. Se gândi că era oarecum ciudat, dar apoi îşi aminti că tot acolo se afla şi panoul de control al reţelei de linii telefonice ale cabinetelor, care trebuia să fie protejat de intervenţiile neautorizate. Dar, în cazul ăsta, cum putea cupla din nou circuitul? Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să încheie lucrul şi să se întoarcă la hotel, însă toate notiţele ei erau în cabinet şi nici nu avea un laptop cu ajutorul căruia să acceseze internetul din camera de hotel.

Aţinti lanterna asupra încuietorii. Părea foarte simplă. Intră în mica bucătărie şi găsi o şurubelniţă. Se întoarse la

uşă, îşi fixă lanterna în subsuoară şi se concentră asupra încuietorii. Avu nevoie de vreo cinci minute, după care aceasta cedă, mai degrabă datorită norocului decât datorită îndemânării, şi uşa se deschise. Lumină interiorul cu lanterna şi privi împrejur. Descoperi repede tabloul electric şi văzu că, într-adevăr, circuitul principal se deconectase. Îl recuplă şi luminile se aprinseră. Era pe punctul de a închide uşa, când ceva îi atrase atenţia. La firele electrice care urcau de-a lungul peretelui era conectat un mic dispozitiv. Deşi nu ştia prea multe despre astfel de lucruri, lui Claire obiectul i se păru neobişnuit, aproape lăsându-i impresia că ar fi fost un microfon.

Poate din cauza celor pe care abia le aflase sau poate fiindcă devenise dintr-odată excesiv de paranoică, îi veni brusc o idee. Ieşi în grabă din încăpere, fără să observe micul buton fără fir de pe tocul uşii, care era activat de fiecare dată când cineva o deschidea.

Se repezi în biroul ei şi se uită în jur. Privirea i se plimbă pe duşumea şi pe pereţi, ajungând în cele din urmă pe tavan, unde se opri. Îşi scoase pantofii şi înhăţă scaunul de lângă birou, pe care se cocoţă ca să ajungă la detectorul de fum. Lucrase cu oamenii legii destul de mulţi ani ca să ştie că detectoarele de fum erau preferate când se punea problema amplasării dispozitivelor de ascultare. Îl dezlipi de tavan, dând la iveală o conexiune care nu ar fi trebuit să se afle acolo. O fi fost numai în cabinetul ei sau erau microfoane şi în celelalte cabinete?

Lăsă detectorul bălăngănindu-se, atârnat de tavan, sări de pe scaun şi alergă în cabinetul de lângă al ei, care era al lui O’Bannon. Era încuiat; dar încuietoarea era similară cu cea a încăperii în care se afla tabloul electric. Folosi şurubelniţa şi reuşi din nou să descuie. Intră, aprinse luminile şi privi în sus. Acolo era un alt detector de fum. Îl smulse şi descoperi aceeaşi conexiune dubioasă. Era gata să alerge spre un alt cabinet, când văzu dosarul deschis de

pe birou.

Toate deprinderile ei profesionale se ridicau împotriva examinării dosarelor unui coleg, dar îşi spuse că circumstanţele erau deosebit de atenuante.

Ridică dosarul. Numele scris pe acesta era Deborah Rinner. Web îi pomenise despre ea, era văduva unuia dintre bărbaţii din echipa lui. Îşi lăsă privirea să alunece de-a lungul mai multor pagini. Rinner era pacienta lui O'Bannon de destul de multă vreme şi îl frecventa la intervale regulate. Însă Claire fu surprinsă de numărul relativ mare al şedinţelor de hipnoză.

O'Bannon o hipnotiza pe femeie aproape de fiecare data când venea la el…

Claire avu o revelaţie cu adevărat cumplită când văzu unele dintre datele la care Rinner fusese acolo. Una dintre cele care îi săriră în ochi era cea a şedinţei de psihanaliză care avusese loc cu trei zile înainte de măcelărirea echipei lui Web în curtea interioară. Lăsă hârtiile jos şi se duse la cartotecă. Era tot încuiată, dar încuietoarea era foarte simplă şi o deschise repede cu şurubelniţa, fără să se mai sinchisească de etica profesională. Începu să scoată afară dosarele. Multe dintre acestea erau ale unor agenţi FBI sau ale unor soţi sau soţii ale agenţilor din numeroase compartimente ale Biroului. Se uită prin câteva dintre ele. Ca şi în cazul lui Rinner, numărul şedinţelor de hipnoză era exagerat.

Gândurile lui Claire alergau cu repeziciune. Hipnoza era un lucru ciudat. În cazuri foarte neobişnuite, o puteai folosi pentru a determina pe cineva să facă ceva pe care el sau ea nu l-ar fi făcut în mod obişnuit. Dar mai puteai şi să hipnotizezi persoana respectivă, să o faci să se simtă relaxată, liniştită şi încrezătoare, pe urmă să obţii, cu viclenie, informaţii confidenţiale despre activităţile sale în calitate de agent – sau, în cazul partenerului de viaţă al unui agent, să obţii informaţii despre sarcinile soţului sau

soţiei. Claire şi-l putea imagina pe O'Bannon reuşind să convingă, cu blândeţe, o Debbie Rinner hipnotizată, vulnerabilă şi, poate, nefericită, să-i relateze toate detaliile pe care le cunoştea despre munca soţului ei. Inclusiv despre ţintele descinderilor HRT-ului şi despre datele acestor descinderi, dacă Teddy Rinner îi împărtăşea aşa ceva soţiei sale. Şi unii bărbaţi o făceau, în ciuda interdicţiilor din regulamente. Claire ştia că în multe căsnicii se recurgea la o astfel de tactică, pentru a se păstra liniştea familiei. Sau informaţiile îi puteau scăpa din greşeală unuia dintre oamenii HRT-ului, a cărui soţie hipnotizată le transmitea, fără să o ştie, mai departe.

Totul putea fi extrem de simplu pentru cineva cu experienţa lui O'Bannon. Şi, aşa cum procedase ea cu Web, el ar fi putut implanta întotdeauna, cu măiestrie, o sugestie post-hipnotică pentru a şterge din memoria persoanei respective orice suspiciune legată de cele petrecute în timpul şedinţei de hipnoză – sau chiar şi faptul că fusese hipnotizată. „Dumnezeule, gândi Claire, Debbie Rinner s-ar putea să fi dat, fără să o ştie, o mână de ajutor la uciderea soţului ei."

Şi, mai presus de toate, dispozitivele de ascultare înregistrau toate informaţiile confidenţiale furnizate de pacienţii care veneau acolo. Informaţii de mare importanţă, care ar fi putut fi folosite mai târziu pentru a-i şantaja sau pentru a le face înscenări altora, aşa cum se întâmplase în cazul echipei lui Web. Fără să intre în detalii, Web spusese că lucrurile nu mergeau bine în cadrul Biroului. Dacă presupunerile lui Claire despre ceea ce făcea O'Bannon erau corecte, atunci psihanalistul s-ar fi putut afla în spatele tuturor problemelor.

În timp ce privirea îi stăruia asupra cartotecii, ochii îi căzură pe ceva care lipsea. Sub litera *L* se aflau dosarele mai multor persoane al căror nume de familie începea cu această literă. Dar mai exista şi un loc mare şi gol. Claire

se întrebă dacă acolo fusese dosarul lui Web. Totuşi, cel pe care i-l dăduse O'Bannon nu era nici pe departe atât de gros încât să umple spaţiul gol pe care îl avea ea în faţa ochilor, dar poate că nu era complet. De ce i-ar fi ascuns o parte a dosarului? Ştia că O'Bannon era un om extrem de sigur de sine, chiar arogant. În viziunea lui, nimeni nu îl depăşea în ceea ce privea inteligenţa şi competenţa. Ar fi fost posibil să nu dea în vileag toate informaţiile doar ca să o lase pe ea să bâjbâie în întuneric. Dar poate că, dincolo de vanitatea profesională, avea un motiv mult mai puternic pentru a şi-l păstra pe Web drept pacient.

Fără să stea pe gânduri, începu să scotocească prin cabinet. Căută prin birou şi prin toate celelalte spaţii în care ar fi putut fi ascunse informaţiile lipsă, dar nu găsi nimic. Apoi se mai uită o dată în sus. Tavanul era fals. Cu lanterna în mână, se urcă din nou pe scaun şi dădu de-o parte unul dintre panourile tavanului. Ridicându-se pe vârfuri, putea privi deasupra plafonului fals. Lumină locul cu lanterna şi observă aproape imediat o cutie de mici dimensiuni, plasată pe rama de metal care susţinea panourile. Mută scaunul într-acolo şi dădu repede jos cutia, înăuntru se afla restul dosarului lui Web şi, când se aşeză şi începu să-l studieze, descoperi că era o adevărată comoară. Claire clătina întruna din cap, pe măsură ce fiecare nouă pagină se dovedea a fi o revelaţie uluitoare.

Ştia că O'Bannon era meticulos până la obsesie, lucru pe seama căruia glumiseră cândva împreună. Şi notiţele lui erau amănunţite. Acestea, deşi criptice şi de neînţeles pentru un neavizat, îi dezvăluiră lui Claire că, atunci când, după moartea mamei sale, Web îi solicitase ajutorul, îl hipnotizase în numeroase rânduri, chiar mai des decât pe Debbie Rinner. De fiecare dată, O'Bannon apelase la o sugestie post-hipnotică, aşa cum făcuse şi ea, pentru a şterge şedinţa din memoria conştientă a lui Web. Claire tresări, îndreptându-şi spatele, când descoperi că, în

timpul uneia dintre aceste şedinţe, Web îi relatase lui O'Bannon întregul episod al morţii tatălui său. Notiţele erau aproape codificate, dar găsi cuvintele „STOCKTON" „POD" şi „MULTIUBITUL TĂTIC", scrise numai cu majuscule, ceea ce era suficient ca să o convingă că O'Bannon aflase de la Web tot ceea ce aflase şi ea. Acum căpăta sens faptul că, în timpul şedinţei hipnotice, Web îi spusese ei: „Ştii deja asta". Subconştientul lui mai dezvăluise totul o dată, dar nu în prezenţa ei, ci a lui O'Bannon. Şi folosirea pastilelor placebo era menţionată în note. Claire îşi imagină că erau menite să verifice cât de temeinic se implantau comenzile lui O'Bannon în subconştientul lui Web. Şi, de fapt, aşa cum citi în continuare, O'Bannon notase că îi sugerase lui Web, sub hipnoză, că acele pastile placebo erau cele mai puternice somnifere de pe piaţă şi că acesta raportase, după cum era de aşteptat, că îşi făcuseră efectul. Web îi povestise lui O'Bannon şi despre întrecerea pe care o făceau membrii HRT folosind pistolul Taser.

În cele din urmă, adevărul despre cele petrecute pe alee o izbi pe neaşteptate. Era un plan ingenios, se gândi, pentru că nu încerca să-i impună lui Web să facă ceva împotriva voinţei sale, ca, de exemplu, să ucidă un om cu sânge rece, ceea ce ea nu credea că ar fi fost posibil, ci, mai degrabă, îi ordona să *nu* facă un anumit lucru.

Se întrebă dacă să-l sune pe Web ca să-i povestească ce anume dedusese, dar nu o putea face de acolo, din mijlocul atâtor dispozitive de ascultare. Trebuia să-l sune după ce părăsea cabinetul.

Continuă să frunzărească dosarul. Cel mai inuman aspect al acelei relaţii medic-pacient era dezvăluit de ultima pagină şi arăta că O'Bannon îşi luase măsuri de siguranţă, ca să fie sigur că Web avea să-i respecte instrucţiunile. În maniera sa criptică, O'Bannon menţiona faptul că stabilise cu Web o relaţie excelentă, bazată pe

încredere. Şi mai notase că un psihiatru (procedând în mod înţelept, nu pretinsese că ar fi făcut-o el însuşi) ar fi putut sugera, sub hipnoză, că, pentru un pacient ca Web, el reprezintă figura tatălui natural, care l-ar fi apărat de tatăl vitreg. Şi că, dacă Web nu ar fi dus la îndeplinire ordinele psihiatrului, tatăl vitreg s-ar fi putut întoarce, ca să-l ucidă; că, de fapt, era în siguranţă numai dacă făcea ce i se ceruse. O'Bannon concluzionase că Web era un candidat excelent pentru sugestiile post-hipnotice, ceea ce îl transforma într-o persoană căreia nu i se poate acorda încredere. Claire putuse citi printre rândurile raportului lui O'Bannon numai datorită cunoştinţelor ei de specialitate şi faptului că era familiarizată cu cazul lui Web. Pentru că înţelesese foarte bine care era profilul psihologic al lui Web, ştia că acestuia i-ar fi fost imposibil să ignore ordinul care i se dăduse. Cu toate acestea, el reuşise să înfrângă, pentru o vreme, sugestia post-hipnotică, să intre în curtea interioară şi să tragă în cuiburile de mitralieră, în ciuda puternicului baraj mental care îi impunea să nu o facă. Aceea trebuie să fi fost cea mai uluitoare performanţă a lui Web din noaptea respectivă.

Claire trebuia să admită că O'Bannon îşi întocmise raportul cu o îndemânare remarcabilă, acoperindu-şi, evident, toate urmele, ceea ce reprezenta un alt motiv pentru care ea trebuia să fie foarte prudentă. O'Bannon luase în consideraţie aproape toate evenimentele neprevăzute, cu excepţia faptului că Web devenise pacientul lui Claire, care descoperise, de una singură, că el sondase deja adâncurile subconştientului lui Web şi care dăduse acum atât peste microfoane, cât şi peste dosar. Nu era de mirare că O'Bannon se străduise atât de mult să şi-l păstreze pe Web drept pacient.

Era timpul să-i anunţe pe cei care ştiau cum să se ocupe de toate astea. Ea îşi depăşise cu mult competenţele.

Se întoarse, având intenţia să se ducă în cabinetul ei, să-

şi înşface lucrurile şi să plece. Dădu cu ochii de bărbatul care stătea în picioare, urmărind-o cu privirea. Înălţă şurubelniţa, dar el îndreptă către ea un pistol.

Iar expresia lui O’Bannon sugera că n-ar fi ezitat să-l folosească.

CAPITOLUL 45

Odată întors la Quantico, Web îşi scoase echipamentul şi dădu raportul, alături de restul grupului. Niciunul dintre ei nu putea explica prea multe. Web era de părere că împuşcăturile ar fi putut fi trase din afara clădirii. Dacă era aşa, gloanţele ar fi trebuit să fie undeva, în interiorul încăperii, dar în pereţi erau înfipte multe altele, care ar fi trebuit sortate şi împerecheate cu armele corespunzătoare. Şi lunetiştilor li se cerură rapoartele, dar Web nu ştia ce anume auziseră sau văzuseră aceştia. Dacă împuşcăturile veniseră din exterior, atunci lunetiştii ar fi trebuit să observe câte ceva; locul fusese mult prea bine împresurat. Nimeni nu părăsise clădirea, cel puţin din câte ştia Web. Totuşi, dacă gloanţele veniseră din exterior, cel care le trăsese fusese, probabil, deja la faţa locului când apăruseră agenţii HRT – şi asta însemna, încă o dată, că existau, probabil, scurgeri de informaţii referitoare la atacurile HRT-ului. Nimic din toate astea nu putea fi considerat o veste bună.

WFO sorta toate datele, căutând şi alte indicii referitoare la legătura dintre fraţii liberi şi lovitura dată echipei Charlie. Web spera că aveau să găsească suficient de multe pentru a lămuri totul, deşi se îndoia că o puteau face. Cum puteai explica de ce ar fi strâns nişte puştani şi nişte bătrâni atâta ură în sufletele lor?

După ce făcuseră duş şi îşi schimbaseră hainele, Web şi Romano mergeau de-a lungul coridorului din clădirea administraţiei, pe care intenţionau s-o părăsească, când Bates le ieşi înainte şi, cu un semn din cap, le ceru să-l urmeze într-un birou gol.

— Cred că aduc ghinion, Perce, spuse Web, glumind

numai pe jumătate.

Chiar se întreba dacă nu se transformase cumva, pe neaşteptate, într-o piază rea.

— Nu, sări Romano, am fi avut cu adevărat ghinion dacă nu ei, ci noi am fi pierdut oameni. N-am de gând să-mi cer vreodată scuze pentru că am plecat de undeva fiind în viaţă. E ca şi cum ai pilota un avion, omule, orice aterizare e o aterizare reuşită.

— Ţineţi-vă amândoi gura, făcu Bates, şi ei îl ascultară. Presa o să ne sfâşie pentru asta, dar o să ne descurcăm, adăugă el. Însă nu mă pot descurca cu doi tipi care nesocotesc ordinele.

— Aveau prea puţini oameni, Perce, zise Web, şi nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus nimic. Eu am fost cel care ţi-a atras atenţia asupra camerei de luat vederi.

Bates se propti în faţa lui.

— Nu ţi-am spus, Web, tocmai pentru că am vrut să împiedic să se întâmple ceea ce s-a întâmplat.

Web nu dădu înapoi nici măcar cu un centimetru.

— Cu sau fără prezenţa mea, rezultatul ar fi fost acelaşi. Dacă cineva trage în tine, ripostezi. Şi nu-mi puteam lăsa camarazii să plece la atac cu efectivul slăbit. N-ai decât să mă dai afară din Birou dacă vrei, dar să fiu al naibii dacă n-aş face din nou acelaşi lucru.

Cei doi bărbaţi se ţintuiră cu privirea până când trăsăturile li se destinseră.

Bates se aşeză şi clătină din cap. Îşi ridică ochii spre ceilalţi doi şi le făcu semn să stea jos.

— Ce naiba, spuse, nu poate fi mai rău decât acum, aşa că, de ce mi-aş face griji?

— Dacă te temeai atât de mult că o să se întâmple ceva de genul ăsta, de ce n-ai trimis o echipă SWAT? întrebă Web.

— N-a fost hotărârea mea. Ordinul a venit mai de sus.

— De cât de sus?

— Asta nu te priveşte.

— Mă priveşte, dacă eu sunt cel care o să fie luat la bani mărunţi din cauza asta.

Bates scutură din cap cu încăpăţânare.

— Dacă împuşcăturile au venit dinafară, cineva ştia despre atacul nostru, zise Romano.

— Eşti sclipitor, Romano, aminteşte-mi să te propun pentru avansare, se răţoi Bates.

— Scurgerile de informaţii pot proveni de oriunde, spuse Web, şi de jos, şi de sus, este, Perce?

— Gura, Web.

— Atunci, e ceva ce ne poţi spune?

— De fapt, noaptea trecută n-a fost irosită întrutotul. Se răsuci şi deschise un dosar de pe biroul din faţa lui. Am aflat câteva chestii interesante despre fraţii liberi. Silas Free se afla printre cei morţi. Alături de câţiva cetăţeni trecuţi de şaizeci de ani şi de patru bărbaţi care nu erau destul de copţi ca să voteze. Cred că popularitatea fraţilor liberi a scăzut după povestea cu împuşcăturile din şcoala aia – aveau probleme cu racolarea.

— Dar Ernest B. Free nu era acolo, zise Web. Am verificat.

— Nu. Ernie nu era. Bates scoase câteva foi din dosar. Dar, într-o ascunzătoare din podeaua uneia dintre case chiar am găsit materiale pentru confecţionarea bombelor şi trei dosare cu informaţii despre judecătorul Leadbetter, despre Scott Wingo şi despre Fred Watkins.

— Nişte urme foarte clare, spuse Romano.

— Şi asta nu e totul. Am mai găsit şi oxycontin, percocet şi percodan, a căror valoare, la vânzarea pe stradă, s-ar fi ridicat la vreo zece mii de dolari.

Web păru surprins.

— Fraţii liberi vând, pe piaţa neagră, pilule prescrise medical?

— Numărul membrilor a scăzut, aşa că au scăzut,

probabil, şi fondurile. În zonele rurale, scoţi bani frumoşi cu oxy. Are sens, zise Bates.

— Fir-ar să fie, crezi că asta face legătura cu ceea ce explora Cove? Fraţii liberi au instalat un fals centru al traficului de droguri în D.C., l-au dus de nas pe Cove, a fost chemat HRT-ul şi ei ne-au lichidat echipa?

Bates dădea deja din cap, încuviinţând.

— Şi poate ei sunt cei care îi presează pe Westbrook şi pe ceilalţi traficanţi de droguri ca să se asocieze, adăugă Bates.

Cu toate că dădea şi el din cap, aprobând, Web avea senzaţia că ceva nu era în ordine.

— Am mai găsit şi asta, continuă Bates. O listă cu foştii şi actualii membri ai Frăţiei Libertăţii. Se uită la Web. Vrei să încerci să ghiceşti cine a fost cândva unul dintre fraţii liberi?

Web clătină din cap.

— Sunt prea obosit ca să gândesc. Spune-mi tu.

— Clyde Macy.

Web dădu oxycontinul cu desăvârşire uitării.

— Îţi baţi joc de mine.

— Acum zece ani, până cu vreo două luni înainte de evenimentul din Richmond. Fraţii liberi îşi ţin înregistrările la zi; poate că le folosesc ca să-i şantajeze pe foştii membri când le scad fondurile. Presupun că tot aşa face şi Klu Klux Klan-ul.

— Macy a fost unul dintre fraţii liberi şi după aia a devenit gorila unui negrotei din ghetoul Washingtonului? A avut o revelaţie sau, pur şi simplu, caută de lucru oriunde poate găsi?

— Habar n-am. Şi acum i-am pierdut urma. Şi mai e, desigur, şi celălalt cadavru.

— Ce alt cadavru?

— Al lui Antoine Peebles. Împuşcat în cap. L-am găsit noaptea trecută.

— Crezi că e mâna lui Westbrook?

— Ar avea sens, cu toate că, în cazul ăsta, nimic n-a avut sens până acum.

Web se întrebă dacă să-i spună lui Bates despre întâlnirea neplăcută avută de Claire cu cineva care se dădea drept Marele F şi, până la urmă, se hotărî să n-o facă. Web nu credea că uriaşul era în spatele morţii lui Peebles. Dar nu avea niciun motiv ca să-l ajute pe Marele F şi s-ar fi putut să încurce lucrurile dacă-i povestea lui Bates.

Întinse mâna către dosar.

— Pot să arunc o privire?

Preţ de o clipă nesfârşită, Bates se holbă la el.

— Bineînţeles. Dar, dacă vezi ceva care ţi se pare ciudat, ţi-aş fi recunoscător dacă aş afla despre ce e vorba înainte de a părăsi biroul ăsta.

În timp ce Romano ieşi din birou ca să vorbească cu un alt membru al echipei Hotel care trecea pe acolo, Web răsfoi dosarul. Văzu o fotografie în care un Clyde Macy mai tânăr pozase îmbrăcat în costum de luptă, ţinând o mitralieră într-o mână şi o puşcă în cealaltă şi având un aer atât de ameninţător, încât probabil că ar fi pus pe fugă până şi urşii. În timp ce se uita prin dosar, dădu peste amenzile pentru depăşirea vitezei pe care le primise Macy şi despre care pomenise Bates mai înainte. Le aruncă o privire, apoi îşi ridică ochii.

— Şi un asemenea tip n-a primit decât nişte amenzi pentru depăşirea vitezei?

— Ei, asta-i viaţa. E un ticălos norocos, sau prudent, sau şi una, şi alta.

— Ce se ştie despre camionul închiriat cu care au fost aduse mitralierele?

— A fost închiriat *într-adevăr* de Silas Free. Am verificat la agenţia respectivă. Şi-au adus aminte de el. Dar, cam la o săptămână după ce l-a închiriat, a completat un formular

de raportare a vehiculelor furate.

— Foarte avantajos, spuse Web.

— Nu, e procedura standard pe care o folosesc indivizii care pun la cale ceva periculos. Închiriezi un vehicul şi pe urmă spui că a fost furat. Şi îl ascunzi undeva şi-l umpli cu explozibili sau, în cazul ăsta, cu mitraliere.

— Camionul închiriat este dovada de necontestat a legăturii dintre fraţii liberi şi cele întâmplate cu echipa Charlie, zise Web.

— Şi, după cele petrecute azi-noapte, o să avem nevoie de ea, comentă Bates, ameninţător.

Când văzuse ce se afla pe următoarea pagină a dosarului, lui Web i se uscă gura. Se uită la Bates, arătându-i-o.

— Ce-i asta?

— A, ăsta-i chiar drăguţ. E buletinul informativ al fraţilor liberi. Cred că vor să-şi ţină membrii la curent cu diversele crime şi mutilări pe care le săvârşesc. E o chestie extrem de recentă, pentru că n-am mai auzit de ea până acum. Au până şi un site web, dacă poţi să crezi asta.

Web nu-i auzi comentariul. Se holba, pur şi simplu, la numele buletinului informativ, scris, cu litere înflorate, în partea de sus a primei pagini.

Arză-i-ar focul gheenei. Acesta era numele buletinului informativ al Frăţiei Libertăţii. Iar cuvintele erau cele pe care i le spusese Kevin pe alee.

Web şi Romano se îndreptară către Corvette. Web era încă cufundat gândurile stârnite de ceea ce aflase. Totul era atât de neguros, aproape ca într-un coşmar. Ştiai că te pândeşte ceva cumplit, aflat în imediata ta apropiere, dar nu reuşeai să te linişteşti, luând situaţia sub control.

Web îşi aruncă echipamentul în maşină şi dădu să se aşeze pe locul pasagerului.

Romano îl privea cu o expresie prin care îşi exprima,

probabil, simpatia, în cel mai reuşit mod în care se simţise vreodată în stare să o facă.

— Ei, ştii, Web, în toţi anii care au trecut de când lucrăm împreună, nu te-am lăsat niciodată să conduci obiectul ăsta.

Web părea derutat.

— Poftim?

— Ce-ar fi să conduci tu până la fermă? Crede-mă, atunci când te simţi întors pe dos, nimic nu te ajută mai mult să-ţi revii decât condusul maşinii ăsteia.

— Mulţumesc, Paulie, dar nu cred asta.

Drept răspuns, Romano îi aruncă cheile şi el le prinse.

— E ca şi cum ai bea o sticlă dintr-un vin nemaipomenit, Web, nu trebuie decât să treci la volan şi să trăieşti experienţa asta. Romano se aşează pe locul pasagerului şi se uită la el. Web, nu lăsa o femeie frumoasă să te aştepte.

— Să nu-mi spui că şi asta are un nume, ca şi armele tale.

— Tu urcă-te la volan. Se încruntă la Web şi adăugă: Dacă te crezi destul de bărbat ca s-o faci.

Ieşiră în şosea.

— OK, spuse Romano, înainte de a intra pe autostradă, uite care-i regula numărul unu: dacă-i faci o singură zgârietură, e vai de fundu' tău.

— S-ar crede că, după opt ani în care am sărit împreună din elicoptere, în miez de noapte, cu o grămadă de explozibili după noi, ar fi cazul să ai încredere în mine când e vorba să-ţi conduc idioata asta de maşină.

— Regula numărul doi: dacă-i mai spui o dată idioata de maşină, îţi sparg faţa. O cheamă Ursita.

— Ursita?

— Ursita.

Intrară pe autostrada interstatală 95 şi Web se îndreptă spre sud, trecând pe lângă un poliţist care scria o amendă. Era încă devreme, aşa că erau mai mult singuri pe

autostradă.

— OK, acum avem loc să respirăm şi suntem pe o porţiune lungă de drum drept. E momentul s-o calci, dacă nu ţi-e teamă că-ţi spargi ouăle.

Web îi aruncă o privire şi apăsă pe acceleraţie. Maşina mugi şi ajunse la o sută şaizeci la oră atât de repede, încât Web se simţi împins în spătarul scaunului din cauza inerţiei. Zburară pe lângă singura maşină care mergea pe şosea de parcă ar fi fost parcată.

— Nu e rău, Paulie, şi n-am ajuns decât până la jumătate din distanţa faţă de podea. Să vedem de ce e într-adevăr în stare.

Web călcă acceleraţia mai tare şi maşina ţâşni ca din puşcă. Se apropiau acum de una dintre curbele autostrăzii. Web se uită cu coada ochiului ta Romano. Tipul privea calm înainte, ca şi cum ar fi condus cu viteza aceea în fiecare zi. La naiba, poate chiar o făcea, Web aduse maşina la două sute zece la oră, apoi la două sute douăzeci şi cinci. Copacii de pe ambele părţi ale drumului păreau o pată verde, iar curba era chiar în faţa lor. Web nu o putea lua cu viteza aceea. Trase din nou cu coada ochiului la Romano şi văzu că pe frunte îi apăruse o boabă de sudoare. O picătură care valora, ea singură, vreo zece milioane de dolari.

De impactul cu zidul de pini îi mai despărţeau două secunde.

— OK, OK, spuse Romano, încetineşte blestemăţia asta.

— Adică să încetinesc Ursita?

— Fă-o odată!

Web călcă frâna şi se avântară pe curba aceea lungă cu numai o sută treizeci la oră.

— Încetineşte şi mai mult, abia am schimbat uleiul. Pariez că Ursitei i-a plăcut că ai pătruns în interiorul ei. Sper că ţi-a priit şi ţie.

Web lăsă maşina la o sută zece la oră, găsi o ieşire de pe

autostradă şi parcă în faţa unui restaurant. Odată ajunşi înăuntru, comandară cafea.

După plecarea chelnerului, Web se aplecă peste masă.

— Sper că eşti pregătit pentru papara pe care o s-o primim din cauza celor întâmplate cu fraţii liberi. Romano ridică din umeri şi nu spuse nimic. Asta urmează, ştii şi tu.

— N-are decât. Nemernicii ăia au meritat-o. Au distrus echipa Charlie.

— Încă n-au fost condamnaţi, Paulie.

— Şefii din Birou n-ar fi autorizat descinderea dacă nu ar fi fost al naibii de siguri că lepădăturile alea au făcut-o. Cel puţin, e al dracului de sigur că asta sper eu, adăugă apoi, pe un ton care nu mai era atât de încrezător.

Web se lăsă pe spate.

— În acest întreg scenariu, pe mine mă deranjează faptul că se aşteaptă ca noi să credem că tipii pe care tocmai i-am lichidat erau destul de versaţi ca să asambleze un cuib de arme automate folosind pistoale mitralieră furate de la armată şi că s-au descurcat atât de bine încât nu i-a văzut nimeni. Şi că, punând capac la toate, au omorât un judecător, un procuror şi un avocat, folosind materiale de ultimă oră, şi au fost la un pas de a ne lichida pe mine, pe Billy Canfield şi pe tine? Iar acum se presupune că dirijează traficul de droguri pe scară largă, care s-a extins în toată zona? Şi se crede că asta ar fi o răzbunare pentru ceva care s-a petrecut cu ani în urmă? Ce naiba, cei mai mulţi dintre tipii pe care tocmai i-am împuşcat erau încă în clasele primare când Ernie şi amicii lui au năvălit în şcoala aia. Santinelele lor idioate se amuzau cu jocuri video şi tot grupul avea un singur pistol mitralieră. Paulie, tot rahatul ăsta n-are nicio noimă sau îmi scapă mie ceva?

— Nu, aşa e, nu se potriveşte, aprobă Romano. Dar ai dovezi incontestabile, Web, destul de multe ca să te duci la tribunal şi să câştigi procesul. Şi cine dă măcar o ceapă

degerată pe fraţii liberi? Sunt nişte scursori.

— Aşa e. Cui îi pasă de fraţii liberi? Sunt ţapii ispăşitori perfecţi. Şi toată lumea îşi închipuie că l-au ajutat pe Ernest Free să evadeze dintr-o închisoare de maximă securitate aflată la trei mii de kilometri de aici, dar el nu era în complexul lor. Iar eu cred că rataţii ăia au avut tot atâtea şanse să-l scoate pe Ernie din puşcărie, câte ar avea să dărâme Casa Albă.

Romano se holbă la Web.

— OK, mi-ai stârnit interesul. Care-i părerea ta?

— Mă întreb de ce s-ar fi deranjat un traficant de droguri trecut prin ciur şi prin dârmon să-mi spună mie despre tunelurile alea. Şi mă întreb de ce un camion închiriat de Silas Free şi despre care s-a raportat apoi că a fost furat a fost înregistrat de camera de luat vederi exact în locul din care, odată ce am descoperit tunelurile, am crezut noi că au fost aduse armele. Nu l-ai auzit pe Bates spunând asta, fiindcă ieşiseşi din cameră. Poate că Silas spunea adevărul. Poate camionul a fost într-adevăr furat. Dar, ai dreptate în momentul ăsta totul se leagă, totul pare să se potrivească. Din punctul de vedere al unui procuror, toate ar putea părea bune şi frumoase, dar eu cred că nici măcar bătrânul Silas nu putea fi atât de prost şi că bunul meu prieten Francis Westbrook nu poate fi un suflet atât de caritabil.

Web urmări cu privirea razele soarelui, care începeau să pătrundă înăuntru prin geamul murdar al restaurantului. N-ar fi fost frumos dacă, în capul lui, lucrurile ar fi fost atât de clare de la bun început? Se uită din nou la Romano.

— Paulie, te-ai născut într-o familie bogată?

— Da, cum să nu, ce, n-am fost unul dintre cei zece fraţi care au copilărit într-o casă de raport din Brooklyn? Ce naiba, am avut propriul valet.

— Păi, nici eu nu m-am născut bogat, dar intuiţia îmi spune că tocmai ne-am îmbogăţit din plin, fiindcă am

acceptat tot ce ne-au servit inventatorii celei mai afurisite combinaţii de care ai auzit vreodată. Cred că cineva a vrut să-i lichideze pe fraţii liberi şi noi tocmai i-am făcut serviciul ăsta.

CAPITOLUL 46

Când se întoarseră la East Winds, Web o sună pe Claire pe celular, dar ea nu răspunse. Încercă să dea de ea la serviciu, dar nici de acolo nu primi niciun răspuns. Telefonă la hotelul unde stătea. Nici de data asta nu avu noroc. Puse receptorul în furcă, cât se poate de nemulţumit de toată tărăşenia. Se întrebă dacă să se ducă la hotel sau nu. S-ar fi putut ca ea să fie, pur şi simplu, sub duş. Se hotărî să mai încerce mai târziu.

Pe urmă, el şi Romano făcură un lucru pe care nu-l puteau evita: dormiră câteva ore. După aceea se urcară în maşină şi se duseră la vilă, unde îi înlocuiră pe agenţii care stăteau de pază. Gwen îi întâmpină în pragul uşii, cu obrajii palizi.

— Am văzut ştirile, le spuse.

Îi conduse într-un salonaş în care se intra din holul principal.

— Unde e Billy? întrebă Web.

— Sus. Zace în pat. Nu mai văzuse înregistrarea aia de ani de zile. Nici măcar nu ştiam că era pe afurisitul ăla de raft.

Web văzu că faţa ei era udă de lacrimi.

— E vina mea, Gwen, nu ştiu ce-a fost în capul meu când m-am uitat la videocaseta aia în casa voastră.

— Nu contează, Web, era sortit să se întâmple la un moment dat.

— E ceva ce-aş putea să fac?

— Ai făcut deja al dracului de multe.

Se întoarseră cu toţii spre intrarea camerei, unde Billy stătea în prag, îmbrăcat în nişte blugi vechi, desculţ şi cu poalele cămăşii atârnându-i. Avea părul zbârlit şi, de fapt,

arăta ca dracu, constată Web. Billy îşi aprinse o ţigară şi înaintă spre ei folosindu-şi căuşul palmei drept scrumieră. Web observă că Gwen nu schiţase niciun gest ca să-l împiedice să fumeze.

Billy se aşeză în faţa celor doi bărbaţi, urmărindu-i cu ochi pătrunzători de dincolo de rotocoalele de fum. De la distanţa la care stătea, Web îi putea simţi mirosul de alcool şi îşi închipui că îl simţea şi Gwen. Ea se ridică de pe scaun ca să se apropie de soţul ei, dar el îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Ne-am uitat la televizor, zise Billy.

— Asta ne spunea şi Gwen, răspunse Web.

Billy îl privi cruciş, ca şi cum i-ar fi fost greu să vadă mai departe de cei treizeci de centimetri care îi despărţeau.

— I-aţi omorât pe toţi?

— Nu pe toţi. Pe cei mai mulţi.

Web rămase cu ochii asupra celuilalt. Pe de-o parte, se gândea că Billy ar fi putut sărbători distrugerea fraţilor liberi, iar pe de alta, că i-ar fi putut da afară pe el şi pe Romano, fiindcă îi mai lăsaseră în viaţă pe unii dintre aceştia.

— Cum v-aţi simţit când aţi făcut-o?

— Billy! spuse Gwen. N-ai dreptul să întrebi aşa ceva. Vorbim despre uciderea unor oameni.

— Ştiu totul despre uciderea oamenilor, iubito, zise el, azvârlindu-i un zâmbet dincolo de care nu se întrezărea nimic.

Se uită din nou la Web, aşteptând un răspuns.

— M-am simţit ca un nemernic. Întotdeauna te simţi ca un nemernic. Cei mai mulţi erau băieţi de liceu sau bunici.

— Fiul meu avea zece ani.

Vorbise fără niciun fel de emoţie, doar enunţând un fapt limpede şi de necontestat.

— Ştiu asta.

— Dar am auzit ce-ai spus. Nu-i uşor să ucizi pe cineva,

dacă eşti zdravăn la cap. Oamenilor cumsecade le e greu s-o facă. Arătă spre Web, apoi spre Romano. Oamenilor ca voi.

Gwen se apropie repede de soţul ei, înainte ca el să fi putut s-o oprească din nou. Îi înconjură umerii cu braţul.

— Să mergem sus.

Billy n-o luă în seamă.

— La televizor au spus că Ernest B. Free nu era printre morţi. E adevărat?

Web dădu din cap, încuviinţând, şi Billy zâmbi.

— Norocul ticăloşilor nu se dă dus cu una, cu două, nu-i aşa?

— S-ar părea că da. Dar, dacă îşi făcuse planul să se întoarcă acasă, în sânul micului lui grup, va trebui să-şi găsească alt loc în care să trăiască.

Billy căzu pe gânduri.

— Ei, asta e o chestie. Se uită la Gwen. Unde e Strait?

Ea păru uşurată fiindcă schimbase subiectul.

— E pe drumul de întoarcere de la târg. O să fie aici diseară. A sunat de pe drum. Totul a mers într-adevăr bine. Toţi noateni s-au vândut şi am obţinut preţul dorit de noi pentru fiecare dintre ei.

— Ei, fir-ar să fie, trebuie să sărbătorim asta. Aruncă o privire spre Web şi spre Romano. Băieţi, vreţi să sărbătorim? Vă spun eu cum facem, aşteptăm până diseară, când se întoarce Nemo, pe urmă organizăm aici o mică petrecere. Ce părere aveţi?

— Mă îndoiesc că au chef de petrecere, Billy, spuse Gwen.

— Păi, e al naibii de sigur că au. Noatenii s-au vândut, fraţii liberi au murit, iar noi trebuie să le oferim lui Web şi Romano, aici de faţă, o petrecere de rămas-bun, pen' că, dacă băieţii ăia au crăpat, nu mai avem nevoie de protecţie, nu-i aşa? Puteţi să vă strângeţi lucrurile şi să plecaţi chiar acum, spuse, cu voce puternică.

— Billy, te rog, zise Gwen.

Web era gata să spună că juriul încă mai delibera, întrebându-se dacă Billy şi Gwen erau sau nu în siguranţă, dar se abţinu.

— Uite cum facem, Billy, ne laşi să mai stăm două zile şi noi venim diseară la petrecerea ta.

Gwen îl privi uimită, în timp ce Billy se mulţumi doar să dea aprobator din cap şi să zâmbească, trăgând lung în piept tot ce se mai putea trage din chiştocul său de ţigară. Şi nici măcar nu clipi când şi-l stinse în palmă. Web îi studie mâinile pentru prima oară. Erau foarte mari, musculoase pătate de ceea ce părea să fie un acid sau altceva de acelaşi gen. Pe urmă îşi aduse aminte de atelierul de împăiere a animalelor. Ucidere şi împăiere.

— Ne vedem diseară, domnilor, zise Billy.

Gwen îi conduse şi îi spuse lui Web, cu voce scăzută, că nu era nevoie să facă asta.

— Ne vedem diseară, Gwen, fu singurul lui răspuns, în timp ce ea închidea, încet, uşa în urma lor.

— Ce naiba a fost asta? făcu Romano. Adică, vorbeşte-mi despre ideile tale ciudate.

Înainte ca Web să apuce să-i răspundă, celularul lui sună. Îl înşfăcă repede, sperând că îi telefona Claire, dar era Bates.

— Cred că e timpul să vă ridicaţi tabăra de la East Winds, spuse acesta.

— Poţi să-ţi retragi oamenii, dar soţii Canfield ne-au rugat pe mine şi pe Romano să mai rămânem.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu, de fapt, cred că e o idee bună. Am scăpat de fraţii liberi care erau în complex, dar cine ştie dacă nu mai sunt şi alţii, în altă parte? Şi Ernie e încă în libertate.

— Asta aşa e. OK, uite cum facem, rămâneţi acolo, dar mă anunţaţi dacă se întâmplă ceva, adică o faceţi chiar atunci când se întâmplă, nu după ora lui Web London.

— S-a făcut. Ai ceva veşti de la Cove?
— Nimic. Parcă ar fi dispărut de pe faţa pământului.
Web se duse cu gândul la Claire.
— Da, am şi eu pe cineva despre care pot spune asta.

În timp ce, în sudul Virginiei, Web îi lichida pe membrii Frăţiei Libertăţii, Claire era legată la ochi şi cu gura umplută dureros de un căluş. Putea desluşi vocile unor bărbaţi care discutau, mai degrabă se certau, probabil în legătură cu ea. Recunoscuse glasul lui O'Bannon şi se înfiora de fiecare dată când îl auzea. Ticălosul ţinuse pistolul aţintit asupra ei în vreme ce coborâseră în garajul subteran, apoi îi imobilizase mâinile şi picioarele cu bandă adezivă şi o aruncase în camioneta lui. Acum nu avea idee unde se afla. Se chinuia să-şi reţină lacrimile şi tot nu-i venea să creadă că lucrase atâta vreme alături de bărbatul acela fără să bănuiască vreodată ce se întâmpla

Vocile tăcură şi simţi mai mulţi oameni apropiindu-se. Nu se putea gândi decât că un alt pistol avea să-i fie lipit de tâmplă şi că, de data asta, cel care îl ţinea avea să tragă şi s-o ucidă. Fu ridicată brusc, cu atâta brutalitate, încât crezu că îi scoseseră braţul din umăr. Se simţi săltată în aer şi pusă pe umărul cuiva. Cel care o căra era puternic; nici măcar nu gâfâia, şi ea îşi simţea stomacul strivit de trupul lui tare ca piatra.

După câteva minute, fu lăsată jos şi auzi sunetul ascuţit al metalului care se loveşte de metal. Era în partea din spate a altei camionete. Fiind legată la ochi şi mutată dintr-un loc într-altul, Claire îşi pierduse simţul echilibrului şi i se făcuse greaţă. Motorul porni şi se puseră curând în mişcare. Ea încercă să sesizeze sunetele care i-ar fi putut oferi indicii asupra locului în care se afla, dar renunţă repede, pentru că auzea prea multe zgomote amestecate şi înăbuşite. Aprecie că mergeau de vreo oră când mişcările maşinii părură să sugereze că părăsiseră drumul drept,

orizontal, pentru a intra pe unul şerpuitor. Ajunseseră undeva, la ţară? O duceau într-o zonă împădurită, izolată, ca s-o omoare şi să-i abandoneze cadavrul pentru a fi distrus, încetul cu încetul, de animale, de insecte şi de stihii? În timpul activităţilor ei de colaborare cu oamenii legii, Claire văzuse rămăşiţele unei femei care fusese violată, ucisă şi lăsată în pădure, unde stătuse două săptămâni. De fapt, oasele erau tot ce mai rămăsese. Când dăduse cu ochii de ele, i se făcuse rău. Oare şi ea avea să fie găsită tot aşa?

Maşina încetini şi Claire simţi că lua un viraj strâns, apoi viteza scăzu din nou. Acum mergeau pe un drum de ţară şi fu aruncată de colo-colo în camionetă, lovindu-se la cap de două ori, dintre care o dată destul de tare ca să-i dea lacrimile. Maşina se opri iarăşi şi auzi motorul oprindu-se şi uşile care se deschideau. Îşi adună toate forţele. Auzi paşi venind din spate. Se încordă şi mai mult, fiind cuprinsă de cel mai cumplit sentiment de disperare şi de neajutorare pe care îl avusese vreodată. Ce simţeai când erai ucis? Un glonţ în cap îţi dădea vreo senzaţie de durere? Web fusese împuşcat chiar de două ori. Ştia cum e când ai impresia că mori. Totuşi, el trăia încă, pentru că era un supravieţuitor. Avusese o viaţă mult mai grea decât a ei. Ea le dădea sfaturi oamenilor care îi împărtăşeau necazurile lor, dar, cu excepţia unui divorţ cât se poate de paşnic, în propria existenţă nu intervenise nicio ruptură importantă. Se întrebă, pentru prima oară, ce anume, în afara diplomei, îi dădea ei dreptul să le spună altora cum să-şi rezolve *problemele.* Da, Web trecuse prin multe şi supravieţuise; Claire nu credea că ea era atât de puternică. Respiră adânc când uşile camionetei se deschiseră şi nişte braţe puternice o cuprinseră şi o ridicară. Nu era O’Bannon. Claire ştia că el nu avea prea multă forţă fizică. Venind din toate părţile, o împresurau zgomotele pădurii, făcute de animalele care trăiau acolo,

de prădătorii care s-ar fi putut să fie atraşi în curând de rămăşiţele ei. La început, se luptă cu lacrimile, apoi se hotărî să le lase să curgă în voie. Oamenii aceia nu se sinchiseau de aşa ceva. Simţi că bărbatul mergea pe un teren accidentat, poticnindu-se de câteva ori, apoi redresându-se. Picioarele lui trecură de pe pământ pe altceva, nu era sigură dacă pe lemn, pe pavaj de cărămidă sau, poate, pe stâncă, dar auzi zgomotul paşilor modificându-se, apoi pe cel al unei uşi descuiate şi deschise. Asta o surprinse, fiindcă îşi închipuise că erau în mijlocul pustietăţii. Presupuse că era o baracă, însă pe urmă auzi zgomotul făcut de nişte mecanisme şi ceva care părea să fie vuiet de apă. Erau în preajma unui torent sau a unui râu? Sau în apropierea unui baraj, ori a unei staţii de epurare a apei? Acolo avea să i se sfârşească viaţa? Avu senzaţia că urcau sau coborau, nu putea fi sigură, pentru că, odată cu simţul echilibrului, şi-l pierduse şi pe cel al direcţiei. De fapt, se gândea că era gata să vomite, iar faptul că stomacul i se strivea de umărul tare şi osos al bărbatului nu-i era de mare ajutor. Şi mai simţea un miros puternic de substanţe chimice, care i se părea familiar, dar pe care nu reuşea să-l identifice cu exactitate, atât de date peste cap îi erau simţurile. Pentru o clipă, se gândi că, dacă ar fi vomitat pe cel care o căra, ar fi avut o firavă senzaţie de plăcere şi de triumf, dar asta l-ar fi putut determina să o ucidă mai curând.

O altă uşă se deschise şi ei îi trecură pragul, pesemne intrând într-o altă încăpere. Bărbatul se lăsă pe vine şi o întinse pe ceva moale, probabil pe un pat. Fusta i se ridicase în mod jenant în timp ce fusese cărată pe umăr şi nu şi-o putea trage în jos cu mâinile legate. Se încordă când îi simţi palmele urcându-i-se pe coapse până într-un punct de unde crezu că avea de gând să-i tragă în jos chiloţii, ca să adauge violul ei pe lista lui de nelegiuiri. Totuşi, el nu făcu altceva decât să-i aşeze fusta aşa cum

era normal să stea.

Pe urmă îi ridică mâinile legate deasupra capului şi un zăngănit metalic o făcu să creadă că i le încătuşase de ceva, poate de pat sau de un inel din perete. Imediat ce el se îndepărtă, încercă să şi le lase în jos, dar nu reuşi să şi le clintească. Indiferent de ce fusese încătuşată, nu avea cum să scape de acolo.

— Mâncare şi apă o să primeşti mai târziu. Deocamdată încearcă să te linişteşti.

Nu recunoscu vocea. Bărbatul nu îşi însoţise vorbele lipsite de sens cu un hohot de râs, dar Claire sesiză cu uşurinţă că se amuzase rostindu-le.

Uşa se închise şi se pomeni din nou singură. Dar asta numai până când simţi că, în partea opusă a încăperii, se mişca cineva.

— Eşti teafără, doamnă? întrebă Kevin Westbrook.

CAPITOLUL 47

Web începuse să se îngrijoreze. Claire nu îl sunase, iar el telefonase la hotel şi nu primise niciun răspuns. O căutase şi acasă, dar nici acolo nu răspunsese nimeni. La cabinet nu fusese văzută; nu avea programat niciun pacient, pentru că era ziua ei liberă. Poate că plecase să facă o plimbare cu maşina la Blue Ridge sau în altă parte, se gândi Web. Nu-i pomenise nimic despre excursie şi, chiar dacă ar fi plecat, de ce nu răspundea la apelurile de pe celular? Toate instinctele sale profesionale îi spuneau că ceva nu era în ordine.

Îl lăsă pe Romano la East Winds şi se duse cu maşina până la hotel. Nu era genul de loc în care cineva ţine neapărat cont de venirea şi de plecarea oaspeţilor, dar Web se gândi că trebuia să încerce. Totuşi, personalul care ar fi putut-o vedea venind în seara precedentă nu era încă de serviciu. Şi niciunul dintre cei cu care discută nu îşi aminti că, în ziua precedentă, ar fi zărit în hol pe cineva care semăna cu Claire. Nici maşina ei nu era în parcare. Web se duse până la ea acasă, găsi o fereastră din spate deschisă şi se strecură înăuntru. Umblă prin toată casa, dar nu găsi nimic care i-ar fi putut indica unde plecase. Descoperi un carnet cu numărul de telefon şi cu adresa fiicei ei. Era la o şcoală din California, deci Claire n-ar fi avut cum să se repeadă să-i facă o vizită de o zi. Web se întrebă dacă să o sune pe fată, dar un telefon de la FBI i-ar fi putut provoca acesteia un acces de isterie dacă s-ar fi dovedit că totul era în ordine. Plecă, îndreptându-se către cabinetul lui Claire. O’Bannon nu era prezent, dar găsi pe altcineva care lucra acolo. Femeia nu discutase cu Claire şi nu ştia unde ar fi putut fi.

— Încă trei încercări şi ai ieşit din joc, murmură Web.

Coborî până la paznicul de la recepţie, îi arătă legitimaţia şi îl întrebă dacă în noaptea precedentă se întâmplase ceva neobişnuit. Gardianul luă poziţia drepţi la vederea siglei FBI-ului şi răsfoi repede însemnările lăsate de schimbul de noapte. Web mai avusese de-a face cu personalul de pază şi înainte, când venise la Claire, pentru că toţi vizitatorii trebuiau să se înregistreze, dar nu îl recunoscu pe paznic. Probabil că îi roteau prin mai multe clădiri.

— Da, în registru scrie că doamna doctor Daniels a dat un telefon la ora două şi jumătate dimineaţa. A spus că în cabinetul ei se stinseseră luminile şi paznicul a informat-o că toate instalaţiile electrice funcţionau, că de vină s-ar putea să fi fost întrerupătorul de pe circuitul din biroul ei şi a întrebat-o dacă avea nevoie de ajutor. Tânărul citi toate acestea într-un stil bombastic, dar cu o voce tremurătoare, care trăda faptul că, probabil, nu ieşise de mult din pubertate. Ea a răspuns negativ şi asta a fost tot. Îşi ridică ochii din hârtii. Vreţi să fac ceva anume?

Ochii imenşi ai puştiului îl implorau pe Web să-l antreneze într-o acţiune. Acesta observă că era înarmat, deşi, probabil, nu ar fi trebuit să fie.

— Ştiu că ţineţi o evidenţă a tuturor celor care intră sau ies din clădire. Eu am fost înregistrat de câte ori am intrat.

— E adevărat.

Web aşteptă, răbdător, câteva secunde, dar puştiul nu înţelesese ce dorea.

— Pot să *văd* înregistrările? îl întrebă, în cele din urmă.

Celălalt aproape că sări de pe scaun. Web observase că îi privise cu atenţie chipul şi presupuse că îl recunoscuse din tot ceea ce văzuse la televizor. Probabil se gândea că Web era pe jumătate nebun şi că, dacă doreai să eviţi o moarte violentă, era indicat să faci orice ca să rămână în toane bune. Şi, în momentul acela, lui Web îi convenea de

minune un astfel de mod de a privi lucrurile.

— Da, domnule.

Scoase registrul, iar Web îl răsfoi la iuţeală. În ziua precedentă intrase o mulţime de lume în timpul orelor de program cu publicul, dar nimeni după ora şase. Se uită la paznic.

— Şi după încheierea orelor de lucru? Cum se fac atunci înregistrările?

— Păi, intrarea se face pe bază de carduri de acces şi uşile se încuie automat după ora şase. Dacă vrei să intri după aceea, un rezident trebuie să anunţe paza şi noi îl sunăm când soseşte oaspetele, care poate intra numai după ce coboară aici rezidentul. Dacă acesta nu răspunde sau nu aşteaptă niciun vizitator, atunci respectivul nu intră, ăsta-i regulamentul. Aici sunt şi nişte birouri guvernamentale. Cred că s-ar putea chiar să aibă legătură cu Pentagonul, adăugă, cu o oarecare doză de mândrie. Clădirea e un loc foarte sigur.

— Nu mă-ndoiesc, zise Web, absent, continuând să studieze registrul. Locul ăsta are şi un garaj subteran?

El parcase întotdeauna în faţa intrării.

— Da, domnule, dar e numai pentru rezidenţi, iar accesul se face, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, doar pe baza unui card.

Web îşi propuse să ţină minte să verifice mai târziu dacă Volvo-ul lui Claire se afla acolo.

— Deci rezidenţii pot intra şi ieşi, folosind liftul din garaj, fără să fie văzuţi de paznici?

— Da, dar numai rezidenţii.

— Liftul comun ajunge în garaj?

Paznicul încuviinţă dând din cap.

— Şi dacă cineva se strecoară în garaj fără maşină? Poate lua liftul ca să urce în clădire fără să aibă card de acces?

— Nu şi după terminarea programului de lucru.

— Dar în timpul lui? insistă Web.

— Mm, asta s-ar putea întâmplă, zise paznicul cu o voce pierită, ca şi cum observaţia lui Web i-ar fi distrus în întregime viaţa profesională.

— Corect. Ascultă, aş putea lua cumva legătura cu tipul care a fost de pază azi-noapte şi a vorbit cu Claire Daniels?

— E Tommy Gaines. Mi-e prieten; de fapt, ne-am înrolat în acelaşi timp, imediat după ce am terminat liceul. Lucrează în schimbul de la zece la şase. Rânji. Acum probabil că e acasă şi doarme dus.

— Sună-l, spuse Web, pe un ton care-l făcu pe puştan să înşface receptorul şi să înceapă să formeze numărul.

Tommy răspunse şi Web preluă receptorul şi se prezentă. Putu auzi cum somnorosul Gaines devenea, dintr-odată, vioi.

— Cu ce vă pot ajuta?

Web îi explică ce îl interesa.

— Presupun că n-ai văzut-o pe Claire Daniels plecând?

— Nu, mi-am închipuit că a ieşit prin garaj, aşa cum face de obicei. Am lucrat aici, în schimbul de zi, vreme de un an şi o cunoşteam. Era o doamnă într-adevăr cumsecade.

— N-a murit încă, băiete, zise Web.

— Nu, domnule, nu asta am vrut să spun.

— Aici scrie că te-a sunat azi-noapte, la două şi jumătate. Se întâmplă des să lucreze atât de târziu?

— Nu pot să ştiu asta, de vreme ce nu era nevoită să intre şi să iasă prin holul principal.

— Înţeleg; încerc să aflu dacă ai mai văzut-o atât de târziu şi înainte.

— Nu, n-am văzut-o.

— Vocea ei ţi s-a părut ciudată când te-a sunat?

— Părea speriată, dar presupun că şi eu aş fi fost dacă m-aş fi pomenit brusc în întuneric şi, la urma urmei, e femeie, şi aşa mai departe.

— Aşa e.

Web cunoştea o serie de femei care erau agente FBI, DEA sau în Serviciul Secret şi care ar fi putut muşca o bucată din tânărul domn Gaines fără să piardă nici măcar o picătură de sudoare.

— A spus cumva dacă era singură?

— Cum? De fapt, dacă mă gândesc mai bine, n-a făcut-o. Dar am avut impresia astă fiindcă m-a sunat şi aşa mai departe.

— Şi aici, jos, luminile erau aprinse?

— Da. Şi puteam vedea câteva dintre clădirile de vizavi. Şi ele erau luminate. De-aia i-am spus că întrerupătorul de pe circuitul ei sărise probabil de pe poziţia corectă. Ştiţi, clădirea e prevăzută cu tablouri de control pentru fiecare secţiune. În felul ăsta, dacă într-un birou se fac reparaţii şi, dintr-un anumit motiv, trebuie oprit curentul electric, nu e afectat şi restul clădirii. Există şi un întrerupător central, dar boxa în care se află e încuiată, numai inginerul constructor are cheia.

— Şi i-ai spus că poţi veni sus, dar ea a zis că totul era în ordine şi că o să verifice singură ce-i cu întrerupătorul.

— Exact.

— Şi pe urmă nu te-a mai căutat?

— Exact.

Web se gândi o clipă. În momentul acela, cabinetul lui Claire avea curent electric. Dar ar fi meritat să mai facă încă o verificare.

— A, domnule agent London, spuse Gaines. Acum, că mă gândesc mai bine, îmi aduc aminte că am observat ceva la vreo douăzeci de minute după ce m-a sunat Claire.

Web se încordă.

— Ce anume? Şi povesteşte-mi totul exact aşa cum îţi aminteşti, Tommy.

— Păi, un lift s-a pus în mişcare. Asta se poate numai după orele de program, dacă îl activează cineva cu un card de acces.

— De unde a pornit liftul?

— Din garaj şi a început să urce. Am văzut afişajul etajelor. A fost la P2, pe urmă a urcat înapoi. Patrulam prin hol şi am văzut foarte bine.

— Poate că era Claire Daniels, care pleca, i se adresă lui Web celălalt paznic.

El clătină din cap.

— Majoritatea lifturilor sunt programate să revină la parter, mai ales când asta se întâmplă după orele de program. Dacă l-ar fi chemat Claire Daniels, ar fi pornit de la parter, nu din garaj.

— O, da, aşa e, spuse puştiul, demoralizat.

Era evident că Tommy Gaines auzise schimbul de replici, pentru că spuse:

— Cred că şi eu m-am gândit că trebuia să fi fost doamna Daniels, pentru că ea mă sunase cu atât de puţin timp în urmă şi m-am gândit că se speriase când se stinseseră luminile şi se hotărâse să plece acasă. Dar aveţi dreptate în privinţa lifturilor. Probabil fusese chemat de cineva de la nivelul P2, apoi s-a întâmplat să treacă pe aici, urcând, tocmai când l-am observat eu, aşa că mi-am închipuit că doamna Daniels îl chemase sus.

— Şi n-ai observat unde s-a oprit? Din câte îmi amintesc eu, clinica în care lucrează ea ocupă aproape tot etajul.

— Nu, mi-am continuat rondul. Aşa că n-am observat nici dacă, nici când a coborât înapoi. Dar, oricine ar fi fost cei care l-au folosit, nu au trecut prin hol, fiindcă i-aş fi văzut. Îmi pare rău, adăugă, asta-i tot ce ştiu.

— A, nu, Tommy, e OK, chiar mi-ai fost de mare ajutor. Se uită la puştiul de la birou. Şi tu la fel.

Când apăsă butonul liftului şi urcă înapoi, Web avea o mulţime de lucruri la care să se gândească. Faptul că cineva urcase la douăzeci de minute după telefonul lui Claire fie era o coincidenţă, fiind vorba de un alt rezident care lucra până târziu, fie se întâmplase altceva. Ţinând

cont de circumstanţe, Web nu putea decât să presupună că a doua ipoteză era valabilă.

Când ajunse la cabinetele de la etajul lui Claire, o întrebă pe aceeaşi femeie care îl ajutase mai devreme dacă putea vedea încăperea în care se-afla tabloul electric.

— E acolo, cred, îi spuse ea, ezitând.

— Mulţumesc.

— Credeţi că i s-a întâmplat ceva lui Claire? întrebă femeia, agitată.

— Sunt sigur că e bine sănătoasă.

Web se îndreptă spre încăperea indicată şi găsi uşa încuiată. Se uită în jur, dar femeia intrase în cabinetul ei. Îşi scoase micul şperaclu şi, în scurt timp, uşa se deschise. Web aruncă o privire în interior. Primul lucru care îl izbi era ceva care fusese smuls din perete. Se vedea limpede că în tabloul electric rămăsese un loc liber, iar pe podea, alături de alte resturi, erau nişte bucăţi de bandă izolatoare. Web nu-şi dădea seama dacă era vorba de ceva care se petrecuse recent sau cu mult timp în urmă. Spera că nu se întâmplase în noaptea precedentă. Când întoarse capul, ochii lui experimentaţi observară ceea ce îi scăpase lui Claire: butonul fără fir din interiorul tocului uşii, similar celor instalate în locuinţe, care declanşau alarma când contactul era întrerupt prin deschiderea uşii. Web văzuse numeroase astfel de dispozitive, dar niciunul în încăperea tabloului electric dintr-o instituţie. Se duse la uşa de la intrarea clinicii şi o deschise. Acolo nu era niciun buton de alarmă; de fapt, nu văzu niciun fel de sistem de alarmă. De ce să instalezi aşa ceva la intrarea în încăperea tabloului electric şi nu la intrarea în clinică? Privi toate uşile închise din acel spaţiu şi îngheţă brusc, cuprins de groază. Claire îi spusese că acolo veneau, solicitând ajutor profesionist, o mulţime de agenţi FBI, soţiile şi soţii acestora şi mulţi alţi apărători ai legii. În dosul acelor uşii erau dezvăluite o grămadă de informaţii profesionale şi confidenţiale.

— Rahat!

Web se repezi spre cabinetul lui Claire. Uşa era încuiată. O deschise cu şperaclul şi intră. Observă lanterna pe podea şi era gata să înceapă să-i percheziţioneze biroul, când îşi ridică din întâmplare ochii şi văzu detectorul de fum bălăbănindu-se. Se întinse spre el, dar se retrase când pregătirea sa de agent FBI îşi spuse cuvântul. Un potenţial loc al crimei, amprente; nu distruge dovezile. Îl sună pe Bates, îi explică despre ce era vorba şi FBI-ul trimise un echipaj de poliţie s-o caute pe Claire; iar Bates şi o echipă de tehnicieni îşi făcură apariţia după treizeci de minute.

În următoarele trei ore, răscoliră cu meticulozitate întreaga clinică şi interogară tot personalul. În tot acest timp, Web stătu în sala de aşteptare. Apoi ieşi Bates, palid.

— Nu pot să cred asta, Web, chiar nu pot.

— Detectoarele de fum erau dispozitivele ascultare, nu-i aşa?

Bates dădu din cap, încuviinţând.

— Şi cu sistem video. Camere obscure.

— Tehnologie PLC?

Bates încuviinţă din nou, dând din cap.

— Ca acelea folosite de spioni. Aparatură sofisticată.

— Păi, cred că tocmai am aflat de unde provin scurgerile de informaţii.

Bates îşi coborî privirea spre lista pe care o ţinea în mână.

— Aşa cred, pentru că, dacă priveşti lucrurile separat, nu e cine ştie ce, un agent colo, o soţie sau un soţ dincolo. Dar am făcut o verificare de ansamblu, ei înregistrează totul, fiindcă notele de plată sunt achitate din fondul de asigurări al Biroului. Îţi vine să crezi că printre pacienţii lor se numără peste două sute de agenţi, de soţi şi soţii şi de alte persoane care au legătură cu FBI-ul? Vorbesc de oameni de pe toate nivelurile, de la cel mai de jos până la

vârf. Şi cine ştie câţi angajaţi ai altor agenţii, ca DEA, Serviciul Secret sau Poliţia Capitoliului?

— Păi, mersul la psihiatru nu era prea popular printre agenţi nici înainte. Acum cred că ne putem lua adio de la asta.

— O'Bannon avea referinţe excelente. Făcuse parte din armată, fusese consilier în cadrul Biroului, părea de necontestat. Sau cel puţin aşa credeam noi.

— Un ocean de informaţii. Web scutură din cap. Debbie Rinner, Angie Romano şi alţii. De fapt, băieţii nu ar trebui să vorbească cu nevestele despre munca lor, dar se mai întâmplă. Vreau să spun că şi noi suntem tot oameni.

— Aşa trebuie să fi aflat şi că trebuia să pătrundeţi în clădire în noaptea aia şi ce echipă urma să meargă acolo. Atacul a fost planificat, au avut mult timp la dispoziţie. S-ar putea ca unul dintre băieţi să-i fi spus soţiei, ea a lăsat asta să-i scape faţă de O'Bannon şi, *bum*, microfoanele captează informaţia. Bates îşi acoperi faţa cu mâinile. Fir-ar să fie, cum îi spun eu lui Debbie Rinner că s-ar putea să fi contribuit la uciderea soţului ei?

— Nu-i spui, Perce. Nu-i spui, spuse Web, cu fermitate.

— Dar, dar dacă nu o fac, o să afle totul din altă parte. Şi, Dumnezeule, gândeşte-te la posibilităţile de şantaj. De unde ştim că *aşa ceva* nu s-a-ntâmplat deja?

— Hai s-o recunoaştem, Perce, asta e o caracatiţă ale cărei tentacule vor continua să se extindă în permanenţă. Web îşi roti privirea. Tot personalul a dat declaraţii?

— Da, cu excepţia lui Claire Daniels.

— Şi O'Bannon?

Bates se aşeză.

— Se pare că el e implicat, cu siguranţă. Dosarele lui au fost luate de aici. I-am verificat şi locuinţa. Şi de acolo a fost luat totul. Am trimis echipe de urmărire, dar, dacă toată tărăşenia s-a petrecut noaptea trecută, are un avans considerabil. Ar fi putut părăsi deja ţara, cu un avion

particular. Bates se scărpină în cap. E un coşmar. Ştii ce-o să se întâmple când o să afle mass-media? Credibilitatea Biroului o să se ducă de râpă.

— Păi, s-ar putea să ne recâştigăm o parte, dacă o să-i identificăm pe cei care se află în spatele întregii afaceri.

— O'Bannon nu stă prin preajmă, aşteptând să venim noi să-l arestăm.

— Nu vorbeam despre O'Bannon.

— Atunci, despre cine?

— Lasă-mă să-ţi pun întâi o întrebare, pentru care o să vrei, probabil, să-mi tragi o săpunealã, dar am nevoie de un răspuns cinstit, ca să pot fi în stare să-ţi dau o mână de ajutor.

— Pune-o, Web.

— Există vreo posibilitate ca O'Bannon să fi lucrat mână-n mână cu Biroul, înregistrându-i pe agenţi, pentru ca problemele acestora să ajungă la cunoştinţa conducerii?

— De fapt, şi mie mi-a trecut asta prin minte. Iar răspunsul este nu. Adevărul e că pe aici au fost şi unii dintre cei aflaţi cu adevărat în eşalonul superior, nu numai simplii agenţi. Şi mă refer la cei de categoria grea – şi la soţiile lor, apropo – care, dacă rahatul ăsta ar fi continuat, ar fi putut da peste cap totul.

— OK, să presupunem că O'Bannon a orchestrat în întregime planul de strângere a informaţiilor. De ce? Nu dintr-o toană. Pentru profit. Întotdeauna se ajunge la bani. Probabil că vinde informaţiile mai multor persoane diferite şi, ca rezultat, operaţiunile menite să asigure aplicarea legii sunt zădărnicite pretutindeni. Şi poate că cineva a cumpărat informaţii de la O'Bannon ca să organizeze lovitura asupra echipei Charlie. Aşa cum spuneai, ar fi putut afla detaliile de la una dintre soţiile care venea aici în calitate de pacientă. Oricine ar fi cei care au făcut-o, vreau să pun mâna pe ei.

— Păi, credeam că *ştim* asta. Fraţii liberi. I-am arestat

deja.

— Da, chiar crezi că e aşa?

— Tu nu?

— Totul pare să se potrivească, aproape prea perfect. Am mai aflat ceva despre ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui Claire?

— Da, şi nu sunt veşti bune. La mai puţin de jumătate de oră după ce s-au stins luminile din cabinetul ei, O'Bannon a intrat în garaj. Şi-a folosit cardul de acces, dezvăluindune astfel şi identitatea sa, şi ora intrării.

Web încuviinţă cu o mişcare a capului şi moralul îi scăzu şi mai mult.

— Ea a declanşat alarma, iar O'Bannon probabil că avea acasă o unitate separată care a primit semnalul. A venit în grabă încoace.

— Şi a dat peste Claire.

— Da.

— Îmi pare rău, Web.

Web se urcă în maşină şi se întoarse la East Winds, atât de deprimat cum nu mai fusese niciodată în viaţa lui. Deşi, în momentul acela, lucrurile nu stăteau deloc bine pentru Birou, el nici măcar nu se sinchisea. Nu-l interesa decât să o găsească pe Claire în viaţă.

În casa trăsurilor, Romano îşi curăţa unul dintre pistoale şi îşi ridică ochii când Web ajunse în capul scărilor.

— Omule, pari dărâmat.

Web se aşează vizavi de el.

— Am dat-o-n bară, Paulie.

— Ce naiba, doar nu-i prima dată.

Romano zâmbi, dar era evident că Web n-avea chef de glume. Lăsă jos arma şi îşi privi prietenul.

— Povesteşte-mi.

— Claire Daniels.

— Doctoriţa ta de nebuni?

— *Psihanalista* mea. Făcu o pauză, apoi adăugă: Şi prietena mea. Nişte tipi au ameninţat-o, dar i-au dat drumul. Aveau legătură cu cazul meu, aşa că a fost pusă în primejdie din cauza mea. A venit la mine după ajutor şi eu ce-am făcut? N-am ajutat-o.

— Nu i-ai oferit protecţie?

— Ba da, dar ea n-a vrut s-o accepte. Credea că ameninţarea nu era reală. Dar acum s-a dovedit că tipul ăla, O'Bannon, care lucra împreună cu ea, a pus microfoane în toate cabinetele psihanaliştilor, ca să obţină informaţii de la pacienţi, în timpul şedinţelor. Şi mulţi dintre pacienţi făceau parte din Birou. Sau erau rudă cu cineva din Birou, adăugă.

N-avea idee dacă Romano ştia sau nu că Angie era pacienta lui O'Bannon. Şi, dacă nu ştia, Web nu dorea s-o afle de la el.

— Şi pe urmă probabil că vindea informaţiile celui care îi oferea mai mult şi care le folosea pentru anihilarea tuturor operaţiunilor forţelor de ordine, de pretutindeni.

— Sfinte Sisoe! Crezi că era amestecată şi Claire?

— Nu! Se pare că a descoperit adevărul din întâmplare, iar acum a dispărut.

— Poate că se ascunde.

— Ar fi telefonat. Web îşi strânse pumnii. Fir-ar să fie, am fost un idiot fiindcă n-am cerut să fie protejată în permanenţă. Acum e prea târziu.

— Nu poţi fi sigur de asta. Din puţinul de care am avut timp să-mi dau seama, îşi poate purta singură de grijă. Când am adus-o la fermă, am vorbit câte ceva cu ea, e o cucoană incisivă.

— Vrei să spui că ai încercat să capeţi, gratis, câteva sfaturi din partea unui psihanalist.

— N-am cerut niciunul, dar toată lumea are probleme, OK? Cât despre Claire, ea m-a făcut să-mi dau seama de nişte lucruri. De exemplu, despre mine şi Angie.

Web îl privi ţintă, cu foarte mult interes, măcar pentru a-şi îndepărta, pentru câteva momente, gândurile de la situaţia gravă în care se afla Claire.

— OK, ce-i cu tine şi cu Angie?

Acum, după ce deschisese subiectul, Romano părea extrem de stânjenit.

— Nu vrea să mai fac parte din HRT. S-a săturat să mă ştie plecat tot timpul. Cred că asta nu-i cine ştie ce surpriză. Iar băieţii au crescut, adăugă, cu voce scăzută, şi merită un tată care să fie alături de ei mai mult de o lună pe an.

— A spus ea asta?

Romano îşi feri privirea.

— Nu, asta o spun eu.

— Deci chiar te gândeşti să-ţi pui în cui puşca de calibrul patruş' cinci?

Romano îi aruncă o privire.

— Tu nu te gândeşti niciodată la asta?

Web se lăsă pe spate.

— Am stat de curând de vorbă cu Debbie Rinner şi ea spunea cam acelaşi lucru despre Teddy. Dar cu mine e altceva, Paulie, eu n-am nevastă şi copii.

Celălalt se aplecă către el.

— Vezi, treaba e că, în ultimii opt ani, am lipsit de acasă de patru ori de Crăciun, la Prima Comuniune a ambilor băieţi, la fiecare afurisit de Halloween, de două ori de Thanksgiving şi când s-a născut fiul meu Robbie! Şi, în plus, nu-ţi mai spun de la câte zile de naştere, meciuri de baseball şi de fotbal, şi de la alte chestii deosebite, de genul ăsta. La naiba, Web, băieţii mei se miră când sunt acasă, nu când sunt plecat, fiindcă pentru ei e normal să lipsesc.

Îşi duse mâna alături de buric.

— Şi glonţul pe care l-am primit azi-noapte? Mi-a făcut o vânătaie urâtă şi m-a durut al dracului o vreme, dar dacă

ar fi nimerit cu doi centimetri mai jos sau cu şaizeci mai sus şi m-ar fi lovit în cap? Aş fi fost pe lumea cealaltă. Şi ştii ce? Pentru Angie şi pentru băieţi n-ar fi fost cine ştie ce diferenţă faţă de ceea ce le ofer acum, când sunt în viaţă. Şi când n-o să mai fiu? Angie o să se recăsătorească, ştii asta, şi poate că băieţii o să aibă un tată adevărat, ş-o să uite cu totul că pe bătrânu' lor îl chema Paul Romano. Ar fi mai bine să mă aleg cu-n glonţ în cap, Web, crede-mă. De fiecare dată când mă gândesc la asta… rahat!

Oricât ar părea de ciudat, Web văzu ochii lui Romano umezindu-se şi faptul că cel mai dur bărbat pe care în cunoştea fusese îngenuncheat de dragostea pentru familia sa îl izbi mai tare decât ar fi putut Francis Westbrook s-o facă vreodată. Romano îşi feri repede privirea şi îşi trecu mâna peste faţă.

Web îşi încleştă degetele de umărul lui.

— N-o să fie aşa, Paulie; eşti un tată bun. Copiii tăi n-o să te uite niciodată.

Revelaţia îl zgudui imediat ce rosti vorbele. El îşi uitase tatăl cu desăvârşire. Petrecerea de la cea de-a şasea sa aniversare. Claire spusese că el şi bătrânul lui se distraseră foarte bine împreună. Până când apăruseră poliţaii.

— Şi eşti şi un bun slujitor al ţării tale, nu uita asta, adăugă. Nimeni nu mai mişcă niciun deget ca să-şi servească ţara. Fiecare se plânge că s-a ticăloşit totul, fără să facă nimic ca să îmbunătăţească lucrurile. Dar tu, omule, ar fi bine să fii acolo când o să fie din nou nevoie de tine.

— Da, să-mi servesc patria. Şi să lichidez o şleahtă de puşti de la ţară şi de boşorogi băşinoşi care n-ar fi nimerit nici măcar Statuia Libertăţii, de la un metru, cu un aruncător de grenade antitanc.

Web se lăsă pe spate şi nu mai spuse nimic, pentru că nu mai avea nimic de spus.

Romano îşi ridică ochii spre el.

— Web, Claire o să apară şi, cine ştie, poate că voi doi o să puteţi fi mai mult decât prieteni. O să ai o viaţă adevărată.

— Nu crezi că e prea târziu?

Totul părea atât de imposibil de realizat.

— Ce naiba, dacă nu e prea târziu pentru mine, sunt sigur că nu e nici pentru tine, zise Romano.

Lui Web nu i se păru că o spusese cu convingere şi cei doi bărbaţi schimbară priviri abătute.

Web se ridică.

— Ştii, Paulie, niciunul din noi nu e în formă, amândoi ne plângem de milă. Şi vrei să mai ştii ceva?

— Ce?

— În momentul ăsta, abia aştept să merg la petrecerea aia de diseară.

CAPITOLUL 48

Percy Bates stătea în centrul de operaţiuni strategice al WFO, când Buck Winters îşi făcu apariţia. Nu era singur. Îl însoţeau cei doi membri permanenţi ai gărzii sale de corp şi mai multe alte persoane. Bates o recunoscu pe una dintre acestea ca fiind o tânără avocată din cadrul Biroului, iar pe o alta, drept un investigator din Departamentul de responsabilitate profesională al FBI-ului. Se aşezară cu toţii vizavi de Bates, cu o solemnitate exagerată.

Winters bătu în tăblia mesei cu unul dintre degetele sale prelungi.

— Cum merge ancheta, Perce?

— Chiar foarte bine, răspunse Bates. Aruncă o privire către toţi ceilalţi. Ce se întâmplă? Începeţi o anchetă separată?

— În ultima vreme, ai mai primit vreo veste de la Randall Cove? întrebă Winters.

Bates se uită încă o dată spre ceilalţi.

— Ştii, Buck, te întreb, cu tot respectul, dacă e OK ca acest nume să fie auzit de toţi cei de faţă.

— Toţi sunt autorizaţi pentru asta, Perce. Crede-mă. Sunt autorizaţi pentru foarte multe. Winters îl pironi cu privirea. Ştii că e vorba de un adevărat dezastru.

— Uite ce e, agenţii HRT au intrat, s-a tras asupra lor, iar ei au ripostat. Regulamentele de luptă sunt cât se poate de clare. Nicăieri nu scrie că băieţii noştri trebuie să stea locului şi să aştepte să fie împuşcaţi.

— Nu mă refeream, în mod deosebit, la masacrarea membrilor Frăţiei Libertăţii.

— Ce naiba, Buck, n-a fost un masacru. Şi fraţii liberi

aveau arme şi le-au folosit.

— Opt morţi, printre care numai bătrâni şi băieţandri, iar HRT-ul n-a pierdut niciun om. Ei, cum crezi că o să interpreteze presa chestia asta?

Bates lăsă să-i cadă dosarul pe care îl ţinea în mână, pierzându-şi, în acelaşi timp, şi ultimul strop de răbdare care îi mai rămăsese.

— Păi, dacă Biroul se ascunde, ca de obicei, cu capul în nisip, şi-i lasă pe alţii să controleze faptele şi să le răsucească cum vor, cred că interpretarea n-o să fie favorabilă. Ce trebuie să facem ca să avem o „imagine” corespunzătoare, să pierdem câţiva oameni la fiecare misiune?

— Un alt Waco, spuse avocata cu obraji fragezi, clătinând din cap.

— Pe naiba, zbieră Bates. Habar n-ai despre ce vorbeşti. Erai încă în facultate, cu deştu-n gură, când a fost distrus Waco.

— După cum spuneam, zise Winters, calm, nu mă refeream, în mod deosebit, la fraţii liberi.

— Atunci, la ce? întrebă Bates.

— Ei, ştiu şi eu, poate la faptul că securitatea FBI-ului a fost total compromisă.

Bates respiră adânc.

— Din cauza clinicii psihiatrice?

Winters explodă.

— Da, Perce, chiar aşa, pentru că, de Dumnezeu ştie cât timp, şi agenţii, şi secretarele, şi tehnicienii, şi dracu mai ştie cine, dar, după cât se pare, toată lumea din Birou care avea probleme şi-a dezvăluit acolo secretele. Iar cineva le-a adunat pe toate şi le-a folosit pentru Dumnezeu ştie ce. Eu aş numi asta compromitere a securităţii.

— Oamenii noştri sunt plecaţi, chiar acum, în căutarea lui O’Bannon.

— Răul a fost deja făcut.

— E mai bine decât dacă n-am fi descoperit niciodată toate astea.

— Privind lucrurile în ansamblu, nu e. Presupun că ştii că eu m-am pronunţat, în mod public, cu multă vreme în urmă, împotriva apelării la psihiatrii şi psihanaliştii din afara Biroului, chiar din aceste motive de securitate.

Bates îl cercetă cu priviri prudente. „Aşa că ai de gând să te foloseşti de dezastrul ăsta ca să avansezi cu câteva trepte mai sus, este, Buck? Ca să te stabileşti, poate, în biroul directorului?”

— Nu, Buck, de fapt, nu ştiam asta.

— Totul e scris negru pe alb, spuse Winters, plin de sine. Verifică.

— Sunt sigur că e aşa, Buck. Ai fost întotdeauna cel mai bun dintre cei mai buni în ceea ce priveşte păstrarea vechilor dovezi scrise. „Şi n-ai avut prea multe altele în comun cu un adevărat agent FBI.”

— Ei bine, oamenii cu capul pe umeri se vor ocupa de treaba asta.

„Dar tu nu faci parte dintre ei.”

— Cum explici faptul că am citit despre London că ar fi luat parte la atac? Te rog, spune-mi că nu e decât o imensă greşeală de tipar.

— A fost acolo, recunoscu Bates.

Winters părea gata să izbucnească din nou. În plus, Bates desluşi pe chipul lui o vagă umbră de satisfacţie şi înţelese, în sfârşit, care era scopul acelei discuţii.

— Ei bine, acum presa poate să-i dea-nainte şi să ne pună la zid, zise Winters. HRT-ul se răzbună pe moşnegi şi pe adolescenţi. Ăsta va fi titlul care se va derula mâine pe ecrane. Aşa că ascultă aici, Bates, şi cască bine urechile, cariera lui London s-a încheiat, efectiv, chiar acum.

Pentru crearea efectului, Winters luă unul dintre creioanele de pe masă şi îl rupse în două.

— Buck, nu poţi face asta. E încă sub anchetă.

— Ba da, pot. Nu şi-a îndeplinit îndatoririle în timpul unei anchete a SRB-ului. Făcu un semn din cap către unul dintre aghiotanţii săi, care îi înmână un dosar. Winters îşi luă un răgaz, timp în care îşi puse ochelarii, apoi îşi aruncă privirile asupra acestuia.

— Iar acum am descoperit că, în timp ce era în concediu plătit, a fost însărcinat cu protecţia unui anume William Canfield, care conduce o fermă de cai în districtul Fauquier. Cine a autorizat aşa ceva?

— Eu. Fiul lui Canfield a fost ucis de fraţii liberi, în Richmond. Trei oameni care aveau legătură cu acest incident au fost asasinaţi şi bănuim că fraţii liberi au făcut-o. Toate astea îţi sunt cunoscute. Nu vrem ca Billy Canfield să devină numărul patru. Web era disponibil, iar tipul are încredere în el. De fapt, Web i-a salvat viaţa. Ca şi pe-a mea. Aşa că alegerea lui părea potrivită.

— Atunci mă-ndoiesc de discernământul lui Canfield.

— Şi avem dovada directă a legăturii existente între un camion închiriat de Silas Free şi mitralierele folosite în ambuscada în care a fost atras HRT-ul. Lovitura noastră era perfect îndreptăţită. Iar atacul a primit OK-ul din partea celor în drept. Verifică hârtiile.

— Ştiu asta. De fapt, le-am semnat chiar eu.

— Tu? întrebă Bates, cu o expresie ciudată. De fapt, Buck, eu doream o echipă SWAT. N-ai fost tu cel care a insistat să participe HRT-ul, nu-i aşa?

Celălalt nu răspunse şi, chiar în clipa aceea, Bates înţelese de ce fusese trimis HRT-ul în misiune. Winters dorea să se întâmple ceva de genul celor petrecute, ca să-şi justifice cruciada împotriva Brigăzii de Salvare a Ostaticilor. Iar Bates ştia că, ţinând cont de şiretenia lui Winters, nu avea să poată dovedi asta niciodată.

— Nu mi s-a adus la cunoştinţă că Web London făcea parte din grupul de asalt, continuă Winters.

— Păi, asta s-a întâmplat ceva mai târziu, rosti Bates, cu

încetineală, ştiind că, din acel punct de vedere, era lipsit de apărare.

— A, mulţumesc pentru informaţie, aşa chiar se clarifică totul. Şi cine a autorizat participarea lui London la atac?

— Comandantul lui, Jack Pritchard, ar fi trebuit să-i dea aprobarea.

— Atunci pleacă şi el. Chiar acum.

Bates se ridică în picioare.

— Doamne Sfinte, Buck, nu poţi face asta. Pritchard e în Birou de douăzeci şi trei de ani. E unul dintre cei mai buni oameni pe care-i avem.

— De-acum încolo nu mai e. În momentul ăsta, se numără printre agenţii cei mai slabi. Ceea ce se va menţiona, în mod corespunzător, în rapoartele oficiale. Şi am de gând să propun să fie anulate toate drepturile, inclusiv cel de pensionare, pentru insubordonare, acţiuni în detrimentul Biroului şi pentru încă vreo jumătate de duzină de alte chestii. Crede-mă, după atâtea gafe, e floare la ureche. O să fie mare nevoie de ţapi ispăşitori.

— Buck, te rog, nu face asta. OK, poate că acum a depăşit puţin limitele, dar eu nu sunt atât de înalt pe cât e de lungă lista distincţiilor care i s-au acordat. Şi-a riscat viaţa de mai multe ori decât sunt în stare să număr. Şi are soţie şi cinci copii, dintre care doi la facultate. Asta o să-l distrugă. O să-l ucidă.

Winters lăsă jos dosarul.

— Uite cum o să procedăm, Perce, o să facem un târg, pentru că eşti un om pe placul meu şi pentru că te respect.

Bates se aşeză, devenind brusc bănuitor, în timp ce cobra se pregătea să ucidă.

— Ce fel de târg?

— Dacă Pritchard rămâne, London pleacă. Fără să pună nimeni nicio întrebare. Fără nicio împotrivire, fără nicio pledoarie. Pur şi simplu, pleacă. Facem aşa?

Percy Bates se mulţumi să stea neclintit, în timp ce

Winters nu-şi lua ochii de la el, aşteptând un răspuns.

Ani de zile, Claire scrâşnise tot timpul din dinţi, într-o asemenea măsură, încât dentistul ei îi făcuse un aparat dentar de protecţie, care îl purta noaptea, ca să-şi împiedice dantura să se uzeze până la gingii. Se întrebase din ce motive îi apăruse acel simptom al anxietăţii şi se gândise că i se datora faptului că asculta problemele pacienţilor ei. Acum era recunoscătoare pentru acest obicei, fiindcă rosese căluşul până când, în cele din urmă, acesta se făcuse bucăţi şi îl putuse scuipa. Dar modul în care îi erau legate mâinile deasupra capului făcea ca îndepărtarea legăturii de pe ochi să fie imposibilă. Încercase s-o scoată frecându-şi capul de perete, până când simţise că i se tocise tot părul. Şi se lăsase să alunece înapoi, epuizată.

— E OK, doamnă, o să-ţi ţin eu loc de ochi, spuse Kevin. M-au legat şi pe mine, dar mă ocup de asta.

Odată scăpată de căluş, începuseră să stea de vorbă şi Claire aflase cine era Kevin.

— Web London mi-a povestit despre tine, zise ea. Şi am fost la tine acasă. Am discutat cu Jerome.

Kevin părea neliniştit.

— Fac prinsoare că-şi fac griji din cauza mea. Şi că bunica e aproape moartă de-ngrijorare.

— Sunt bine sănătoşi, Kevin. Dar *sunt* îngrijoraţi. Jerome te iubeşte foarte mult.

— Întotdeauna e bun cu mine. Şi el, şi bunica.

— Ştii unde suntem?

— Nu.

Claire respiră adânc.

— Miroase a chimicale. Parcă am fi lângă o curăţătorie chimică sau lângă o uzină.

Se străduí să-şi amintească, în amănunt, cum ajunsese acolo. Drumurile şi terenul de-a lungul căruia fusese

cărată pe umărul bărbatului o duceau cu gândul mai degrabă la o zonă rurală decât la un oraş.

— De cât timp eşti aici?

— Habar n-am. E ca şi cum zilele n-ar fi despărţite una de alta.

— A venit cineva aici, să te vadă?

— Un bărbat, mereu acelaşi. Nu-l cunosc. Se poartă frumos cu mine. Dar are de gând să mă omoare, văd asta-n ochii lui. De ăia care se poartă bine cu tine trebuie să te fereşti, întotdeauna îmi plac mai mult ăia care urlă şi-şi agită pumnii decât ăia potoliţi.

Dacă nu ar fi fost atât de demoralizată de gândul că avea să fie ucisă, maturitatea cu care băiatul explora natura umană ar fi făcut-o pe Claire să zâmbească.

— Cum de te-ai amestecat în toate astea?

— Pentru bani, zise Kevin, simplu.

— Am văzut desenul pe care l-ai făcut, cel cu telecomanda.

— N-am ştiut ce-o să se-ntâmple. Nimeni nu mi-a pomenit despre asta. Mi-au dat doar telecomanda şi mi-au spus ce să zic.

— Arză-te-ar focul gheenei?

— Da. Pe urmă trebuia să-i urmăresc în josul aleii şi să apăs butonul telecomenzii când ajungeam destul de aproape de curtea interioară. L-am văzut pe tipu' ăsta, Web, când a înţepenit de-a binelea şi restul prietenilor lui au intrat în curte alergând. Web n-a băgat deloc de seamă că eram în spatele lui. Şi-a revenit şi şi-a urmat amicii, da' mergea de parcă ar fi fost beat sau cam aşa ceva. Am apăsat pe buton şi pe urmă m-am tras înapoi.

— Pentru că doreai să vezi ce-o să se întâmple?

— Oamenii ăia nu mi-au zis nimic despre arme. Jur pe mormântul mamei, jur!

— Te cred, Kevin.

— Trebuia să mă întorc de unde plecasem, da' n-am fost

în stare. Şi, pe urmă, Web a ţipat la mine. Aproape că mi-a stat inima. Web m-a salvat. Dacă n-ar fi fost el, m-aş fi repezit în curte şi-aş fi murit şi eu.

— Web spunea că cineva te-a înlocuit cu un alt băiat.

— Aşa-i. Nu ştiu de ce.

Claire trase aerul adânc în piept şi izul de chimicale îi invadă din nou plămânii. Acum reuşi să-şi dea seama că era vorba de clor, dar nu avea idee de unde venea mirosul. Se simţea cumplit de neajutorată.

CAPITOLUL 49

În timp ce se îndreptau spre vilă, ca să ia parte la petrecere, Web şi Romano se întâlniră cu Nemo Strait.

— Ce-ai păţit? îl întrebă Romano.

Braţul lui Nemo era într-o eşarfă.

— Am lăsat o boală de cal să mă ia prin surprindere. Mi-a tras o copită. Am avut senzaţia că mi-a intrat clavicula în beregată.

— Ţi-a rupt ceva? întrebă Web.

— Mi-au făcut o radiografie la spitalul din Kentucky şi n-au descoperit nimic, dar, pentru moment, mi-au pus braţul în chestia asta. Acum sunt un administrator de fermă ciung şi cred că Billy o să se enerveze când o să mă vadă aşa.

Billy îi întâmpină la intrarea în vilă. Web fu surprins când observă cum era îmbrăcat. Purta pantaloni largi, frumoşi şi bine călcaţi, şi un sacou albastru, iar părul îi era pieptănat cu grijă şi se mai şi bărbierise. Totuşi, când trecură pe lângă el, îi simţi mirosul respiraţiei şi îşi dădu seama că începuse petrecerea cu ceva timp înainte.

Billy îi conduse la subsol.

Lângă bar stăteau doi bărbaţi pe care Web nu-i cunoştea. Purtau, cu neglijenţă, costume scumpe, Armani, pantofi Bruno Magli fără şosete şi ceasuri Tag Heuer, şi li se vedeau lănţişoarele de aur de la gât, pentru că aveau cămăşile descheiate la cel puţin vreo doi nasturi mai mult decât ar fi trebuit. Erau puternic bronzaţi, dichisiţi şi ferchezuiţi, cu unghiile meseriaş manichiurate şi cu părul perfect aranjat şi, din mai multe motive, Web avu, pentru început, impresia că erau homosexuali.

Billy îi conduse pe Web şi Romano către ei.

— Vreau să vă prezint doi prieteni de-ai mei. Giles şi

Harvey Ransome, sunt fraţi, ei, nu sunt căsătoriţi. Billy fu singurul pe care comentariul îl făcu să râdă. Sunt vecinii mei de alături. I-am convins, în sfârşit, să vină să bem ceva împreună.

Web şi Romano schimbară o privire grăbită.

— Ei sunt Web London şi Paul – ba nu, spuneţi-i Paulie, adăugă Billy, făcând cu ochiul. De la Biroul Federal de Investigaţii.

După ultimele cuvinte, fraţii Ransome părură gata să o rupă la fugă. Web avu impresia că Harvey Ransome nu mai avea mult până să leşine.

Le întinse mâna.

— În seara asta nu suntem de serviciu.

Fraţii Ransome îi imitară gestul cu prudenţă, parcă temându-se că exista într-adevăr pericolul de a li se pune cătuşe.

— Billy nu ne-a spus că-n seara asta va fi aici şi FBI-ul, făcu Giles, aruncându-i gazdei o privire glacială.

— Ador surprizele, zise Billy. Încă de când eram copil. Se întoarse spre Strait. Ce dracu ai păţit?

— Calul a fost mai deştept decât mine.

— El e Nemo Strait, administratorul fermei, le spuse Billy fraţilor Ransome. Tocmai a câştigat, pentru mine, o mică avere, vânzând, în Kentucky, o grămadă de carne de cal altor fraieri.

— Ne-am descurcat chiar foarte bine, zise Strait, cu voce scăzută.

— Unde naiba-mi sunt manierele? făcu Billy. Băieţi, aveţi nevoie de ceva de băut. Arătă spre Web şi spre Romano. Ştiu că voi doi sunteţi băutori de bere. Dar tu, Nemo, ce preferi?

— Whisky cu apă, e cel mai bun analgezic care poate există.

Billy trecu în spatele barului.

— La asta o să-ţi ţin companie. Se uită înspre scări. Ei,

coboară şi alătură-te petrecerii.

Web îşi întoarse privirile într-acolo, aşteptându-se să o vadă pe Gwen. În locul ei, dădu cu ochii de Bates.

— Billy a avut amabilitatea să mă invite, le spuse, când ajunse lângă ei.

Îi zâmbi lui Web şi, în zâmbetul acela, el desluşi ceva care nu-i plăcu în mod deosebit.

Odată ce avură cu toţii câte un pahar în mână, se împărţiră în grupuri mici. Web se îndreptă spre fraţii Ransome şi începu să-i tragă de limbă, în mod subtil, în privinţa activităţilor desfăşurate la Southern Belle, dar cei doi erau extraordinar de prudenţi, ceea ce avu darul să-i sporească bănuielile. Nemo şi Romano se uitau la colecţia de arme a lui Canfield, în timp ce acesta stătea de unul singur, încruntându-se la ursul grizzly din colţul încăperii.

Când ea începu să coboare scările, toţi îşi întoarseră capetele ca unul. Dacă Billy era îmbrăcat mai elegant decât de obicei, soţia lui părea pregătită să asiste la o premieră de la Hollywood; călăreaţa în cizme şi blugi era mult mai schimbată decât ar fi părut posibil. Rochia de seară, roşie şi lungă, îi contura formele trupului, coborând până la glezne; crăpătura rochiei urca până la jumătatea coapsei, oprindu-se exact în punctul care nu depăşea limita decenţei, dar de unde fantezia bărbaţilor era provocată să se avânte. Pantofii cu vârful decupat, având cureluşe prinse de gleznă, sugerau, cel puţin în viziunea lui Web, ideea de înrobire, pentru cei care nu se gândiseră deja la asta. Rochia nu avea bretele, scoţându-i în evidenţă umerii bronzaţi şi puternici, care îşi păstraseră alura feminină în ciuda muşchilor reliefaţi. Corsajul rochiei era suficient de decoltat ca să limiteze libertatea de mişcare, fără să dezvăluie prea multe, dar poate că asta fusese intenţia. Părul tapat i se ridica deasupra creştetului, bijuteriile erau alese cu gust şi avusese nevoie de foarte puţine farduri.

Liniştea completă care se lăsase în timp ce cobora către

ei fu spulberată de Romano, pe care Web îl auzi şoptind „*Amore*”, înainte de a lua o înghiţitură de bere.

— Acum putem începe cu adevărat petrecerea, spuse Billy. Ce bei, Gwen?

— Bere cu ghimbir.

Billy îi îndeplini dorinţa. Apoi aruncă o privire către fraţii Ransome.

— E uluitoare, spuse Harvey.

— O zeiţă, îi ţinu isonul Giles.

— Dar, în acelaşi timp, e şi soţia mea. Se îndreptă spre ea, aducându-i paharul cu băutură. Nemo s-a lăsat lovit zdravăn de un cal.

Web observă că ea abia dacă se uită în direcţia acestuia.

— Da, văd. Dădu din cap către cei doi Ransome. Nu cred că ne-am cunoscut, spuse, cu răceală.

Harvey şi Giles se împiedicară unul de celălalt, fiecare dorind să fie primul cu care ea urma să facă cunoştinţă.

Web rămase deoparte, urmărindu-i cu privirea. Fără nicio îndoială, femeia era extraordinar de frumoasă, dar felul în care se îmbrăcase, ca şi atitudinea autoritară, păreau să nu se potrivească deloc cu Gwen Canfield, cel puţin nu cu imaginea pe care şi-o formase el. Poate că se înşelase.

Nu observă că Bates îi stătea alături până când acesta nu începu să vorbească.

— Din câte am înţeles, e o petrecere de rămas-bun.

— Da, cazul s-a închis. Băieţii buni au câştigat încă o dată, spuse Web, sec. E timpul să ne îmbătăm şi să ne batem pe spate, cel puţin până mâine, când rahatul o să iasă din nou la suprafaţă.

— Trebuie să stăm de vorbă, ceva mai încolo. E important.

Web îi aruncă o privire. Celor care nu-l cunoşteau bine li s-ar fi părut că Bates nu avea absolut nicio grijă. Dar el, care îl ştia mai bine decât oricine altcineva, îşi dădea

seama că era gata să se năruie din pricina celor care-i stăteau pe suflet.

— Nu cumva vrei să-mi spui că am câştigat la loterie?

— Cred că depinde cum priveşti lucrurile. O să te las să apreciezi singur. Vrei să ne strecurăm afară şi să discutăm acum despre asta?

Web îl studie cu atenţie. Deci chiar *era* de rău.

— Nu, Perce, acum vreau să-mi savurez băutura şi să mă duc să stau de vorbă cu o femeie foarte frumoasă.

Îl părăsi pe Bates şi reuşi să o extragă de Gwen dintre fraţii Ransome, care se gudurau pe lângă ea. Se aşezară pe două fotolii gemene, de piele, iar Gwen îşi sprijini paharul de băutură în poală şi se uită înspre soţul ei.

— A început să petreacă din plin, de acum vreo şase ore.

— Înţeleg.

Îşi plimbă ochii asupra ei, fără să pară că o făcea. Sau cel puţin aşa îşi închipui, până când ea îi azvârli o privire.

— Ştiu că m-am îmbrăcat oarecum altfel decât erai obişnuit să mă vezi, îi spuse.

În timp ce vorbea, o uşoară roşeaţă îi cuprinse obrajii.

— Ei, ce e frumos trebuie scos la vedere. Mă bucur că nu mai sunt şi alte femei aici, fiindcă n-ar fi fost luate în seamă. Ar fi rămas nişte simple spectatoare, bărbaţii nu le-ar fi acordat mai multă atenţie decât unui perete.

Ea îl bătu pe mână.

— Eşti un tip încântător. Adevărul e că, în rochia asta, mă simt cât se poate de stânjenită; mă tem că aş putea cădea oricând, făcându-mă de râs, iar picioarele deja mă omoară. Pantofii ăştia italieneşti arată foarte bine, dar sunt imposibil de purtat când măsura piciorului e mai mare de treizeci şi şapte.

— Atunci, de ce-ai ales toaleta asta?

— Billy mi-a ales-o. Nu e genul de bărbat care să-i spună soţiei ce să facă sau cu ce să se îmbrace, se grăbi să adauge. Dimpotrivă. De obicei, eu îi aleg lui hainele. Dar

de data asta a spus că vrea să arăt într-adevăr trăsnet.

Web îşi înălţă paharul.

— Considera că ţi-ai îndeplinit misiunea. Dar care-a fost motivul?

— Nu ştiu, Web, pur şi simplu nu-mi dau seama ce se petrece acum în capul lui.

— Poate că are ceva de-a face cu blestemata aia de casetă video. Încă o dată, îmi cer scuze.

Gwen clătină din cap.

— Nu e numai asta. E ceva pus la cale de mai multă vreme. Billy s-a schimbat în ultimele câteva luni, dar nu sunt sigură de ce.

Lui Web i se păru că femeia ştia foarte bine despre ce era vorba, dar că nu era cazul să-i dezvăluie asta unuia ca el, care îi era pe jumătate străin.

— Se poartă din ce în ce mai ciudat.

Web o privi plin de curiozitate.

— Cum adică?

— Păi, a devenit obsedat de animalele alea împăiate, îşi pierde mereu timpul printre ele. Dumnezeule, ăsta e lucrul cel mai respingător.

— E destul de macabru.

— Şi bea foarte mult, chiar şi pentru unul ca el, obişnuit cu băutura. Se uită în ochii lui Web şi îşi coborî vocea. Ştii ce mi-a spus în timp ce ne îmbrăcam? Luă o sorbitură din pahar. A zis că toate capetele tipilor din Frăţia Libertăţii ar trebui puse în pari, ca să se defileze cu ele pe străzi, aşa cum se făcea acum o sută de ani.

— De ce? Ca să transmită un mesaj?

— Nu.

Amândoi îşi ridicară ochii şi îl văzură pe Billy stând alături de el.

El îşi dădu peste cap restul de whisky.

— Nu, pentru că e cel mai bine să-ţi ţii duşmanii în faţa ochilor, ca să ştii tot timpul unde se află.

— Asta nu e întotdeauna uşor de făcut, comentă Web.

Billy zâmbi, privind prin pahar.

— Aşa e. Şi de-aia duşmanii te iau, cel mai adesea, prin surprindere.

Fu doar o privire rapidă, dar Web aproape că avu certitudinea că, spunând asta, Billy se uitase la Nemo Strait.

Billy îşi ridică paharul.

— Sunteţi gata pentru încă unul?

— Încă mă mai lupt cu ăsta.

— Bine, anunţă-mă când termini. Gwen, eşti pregătită să închini într-adevăr un pahar?

— Aşa cum sunt îmbrăcată, fiind înconjurată numai de bărbaţi, cred că e bine să nu-mi pierd capul în seara asta, zise ea, cu un zâmbet sfios.

Web îşi notă, pentru aducere aminte, că soţul ei nu-i întoarse zâmbetul.

Chiar înainte de a urca, pentru cină, Web auzi un ţipăt şi se uită să vadă de unde venise. Vitrina cu arme era dată în lături, lăsând la vedere încăperea secretă. Iar Harvey şi Giles îşi duseseră câte o mână la piept după ce fuseseră surprinşi dând cu ochii de manechinul cu înfăţişare de sclav al lui Billy. Iar acesta din urmă se sprijinea de perete, râzând cu atâta poftă, încât părea gata să se înece. Web nu-şi putu reţine un surâs.

După cină, după cafea şi după câte o un păhărel din coniacul pe care Billy stăruise să-l guste toată lumea, se pregătiră cu toţii de plecare. Gwen îl îmbrăţişă pe Web şi el simţi sânii ei supli strivindu-se de pieptul lui puternic. Degetele ei părură să se agaţe de el o clipă mai mult decât s-ar fi cuvenit. El nu ştiu cum anume să interpreteze gestul şi nu reuşi să spună nimic mai mult decât formula de rămas bun.

Odată ajunşi afară, Strait se urcă în camioneta lui şi, conducând-o cu o singură mână, se îndreptă spre clădirea

în care locuia. Harvey şi Giles se instalară în limuzina care trăsese pe aleea din faţă. Web era de părere că amândoi se făcuseră de râs în faţa lui Gwen, dar ea menţinuse totul în limitele bunei cuviinţe. Fără îndoială că ea era la etaj, ieşind din pantofii chinuitori şi din rochia incomodă. De fapt, probabil că, în momentul acela, era goală şi Web se simţi îmboldit să tragă cu ochiul spre ferestrele de sus – cu ce speranţă anume? se întrebă. De a întrezări ceva? Asta nu se întâmplă.

Bates se apropie de el şi de Romano.

— Romano, trebuie să stau de vorbă cu Web.

O spuse pe un asemenea ton, încât Romano nu mai făcu altceva decât să le întoarcă spatele şi să pornească spre casa trăsurilor.

Web şi Bates rămaseră faţă în faţă.

— OK, spuse Web, care-i treaba?

Celălalt îi povesti şi el îl lăsă să termine, ascultând în tăcere.

— Dar Romano? întrebă apoi.

— Buck n-a pomenit nimic despre el, aşa că presupun că, în ceea ce-l priveşte, totul e OK.

— Să avem grijă să rămână aşa.

— Nu ştiu ce să fac, Web, sunt prins între ciocan şi nicovală.

— Nu, nu eşti. O să-ţi uşurez sarcina. Demisionez.

— Îţi baţi joc de mine?

— E timpul să merg mai departe, Perce, să-mi găsesc altă ocupaţie. Nu mai sunt tânăr şi, drept să-ţi spun, mi-ar plăcea să văd cum e să ai un serviciu în timpul căruia să nu tragă nimeni în tine.

— Ne putem împotrivi, Web. În privinţa asta, nu Winters are ultimul cuvânt.

— Am obosit să mă tot împotrivesc, Perce.

Bates îi aruncă o privire neajutorată.

— N-am vrut să se sfârşească aşa, Web.

— Eu şi Romano ne terminăm treaba aici şi pe urmă eu îmi văd de drum.

— Ştii ce scandal o să iasă, ţinând cont de cele întâmplate cu fraţii liberi. Şi, dacă tu părăseşti HRT-ul tocmai în momentul ăsta, toată lumea o să presupună că eşti ţapul ispăşitor. O să fie foarte neplăcut. Mass-media o să te vâneze. De fapt, au şi început.

— A fost o vreme când asta m-ar fi deranjat. Dar nu şi acum.

Cei doi bărbaţi rămaseră locului, în tăcere, preţ de câteva secunde, în care anii în care luptaseră cu dârzenie alături se încheiară brusc, luându-i pe amândoi prin surprindere. În cele din urmă, Web se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

CAPITOLUL 50

Era în jur de două noaptea. La East Winds, totul era în nemişcare, cu excepţia cailor de pe izlaz şi a sălbăticiunilor din pădurea învecinată. Apoi se auziră paşii cuiva care se furişa pe cărarea dintre copaci.

În cadrul singurei ferestre luminate a casei se contura silueta unui bărbat. Nemo Strait îşi lipi cutia cu bere rece de umărul rănit, strâmbându-se când metalul îngheţat îi atinse pielea sfâşiată. Purta un tricou şi boxeri. Materialul acestora pocnise pe coapsele lui groase, musculoase. Se întinse pe pat, îşi luă pistolul semiautomat şi îi montă cu îndemânare încărcătorul, dar, fiindcă se folosea de o singură mână, îi venea greu să tragă pârghia de armare. Frustrat, sfârşi prin a pune pistolul pe noptieră, se lăsă pe spate în pat şi sorbi din bere.

Prin firea sa, Nemo Strait era un om care-şi făcea întotdeauna griji. Şi, în momentul acela, avea foarte multe motive de îngrijorare. Încă se mai gândea la elicopterul care apăruse, din senin, deasupra pădurii întunecate. Strait îi urmărise cu privirea. Nu aterizase în pădure şi nici poliţia nu apăruse. El se gândise să se întoarcă în locul în care îl împuşcaseră pe Cove, ca să se asigure că tipul murise. Dar aşa trebuia să fie. Trăseseră în el cinci gloanţe, nimeni nu putea scăpa din asta şi, chiar dacă reuşise cumva să supravieţuiască, trebuia să fie o legumă, incapabilă să povestească cuiva ce se întâmplase. Totuşi, lui Strait nu-i plăcea cum stăteau lucrurile şi urmărise toate programele de ştiri pe care le prinsese, sperând că avea să afle că un agent FBI sub acoperire fusese găsit mort. Şi mai dorea să audă şi că nu aveau niciun indiciu care să ajute la descoperirea ucigaşilor. Îşi frecă umărul.

Bineînţeles că şi sângele lui rămăsese acolo, dar aveau nevoie de ceva cu care să-i compare ADN-ul şi nu-şi amintea ca al lui să fi fost înregistrat pe undeva. Cu excepţia dosarelor armatei! Dar, după mai bine de douăzeci şi cinci de ani, oare îl mai aveau pe al lui? Şi oare le-ar fi fost de vreun folos? Se îndoia. Totuşi, avea senzaţia că se apropia momentul în care se putea apuca de altceva. Realizase tot ceea ce îşi propusese şi, în urma tranzacţiei din noaptea precedentă câştigase suficient de mulţi bani ca să se poată retrage oriunde ar fi dorit. La început chibzuise să-şi cumpere un teren undeva sus, în munţii Ozark, şi să-şi petreacă restul vieţii ocupându-se numai de pescuit şi de investirea banilor în afaceri mai presus de orice suspiciune. Dar acum îşi refăcea planurile. Se gândea că o altă ţară ar fi fost un loc mult mai prielnic. Ei bine, se spunea că era grozav să pescuieşti în Grecia.

Chiar dacă auzise uşa din spate deschizându-se, nu făcu nimic care să indice că ar fi fost aşa. Avusese o zi lungă, iar efectul analgezicului era pe sfârşite. Luă încă o înghiţitură de bere şi se linse pe buze.

Uşa dormitorului se deschise încet. Din nou, Strait păru să nu observe. Persoana înaintă prin cameră. Strait porni radioul de lângă el şi căută nişte muzică. Intrusul se apropie şi mai mult de pat. În cele din urmă, Strait se întrerupse şi-şi roti ochii împrejur.

— Nu credeam că ai de gând să vii în noaptea asta, spuse. Credeam că aşa, cu un singur braţ, nu mai sunt destul de bun pentru tine.

Sorbi din bere, apoi lăsă cutia jos.

Gwen stătea în picioare, uitându-se la el de sus. Purta rochia roşie de la petrecere, dar îşi înlocuise pantofii cu tocuri înalte cu unii cu talpa plată; brăţara aurie de la gleznă îi licărea uşor în lumină.

Se apropie şi mai mult şi privirea îi alunecă spre umărul lui.

— Te doare foarte tare?
— Da, la fiecare respiraţie.
— Ce cal a fost?
— Bobby Lee.
— N-avea obiceiul să dea cu copita.
— Toţi caii au obiceiul ăsta.
— Uitasem, tu eşti expertul.

Îi zâmbi cu falsă modestie, dar în spatele privirii ei se ascundea ceva care nu aducea prea mult a chef de glumă.

— Nu sunt, dar am crescut printre creaturile astea afurisite. Vreau să spun că nu înveţi aşa ceva într-un an, nici măcar în zece. Uită-te la Billy, e adevărat că prinde repede, dar, în fond, tot ce ştie despre conducerea unei ferme de cai nu face nici cât o ceapă degerată.

— Ai dreptate. De-asta v-a angajat, pe tine şi pe băieţii tăi cu experienţă. Făcu o pauză. Eşti salvatorul nostru.

Strait îşi aprinse o ţigară.

— Da, asta-i una bună.

Ea îl surprinse când se întinse după cutia cu bere şi luă o înghiţitură.

— N-ai ceva mai tare de-atât? îl întrebă.
— Whisky.
— Adu-l încoace.

În timp ce el scotea sticla şi paharele, ea se urcă în pat şi îşi frecă gambele. Atinse brăţara de la gleznă, primită cadou de la Billy. Pe ea erau gravate numele lor. Strait îi puse în mână un pahar plin, pe care ea îl dădu peste cap şi i-l întinse ca să-l mai umple o dată.

— Las-o mai uşurel, Gwen. Nu iei bomboane.

— Mie aşa mi se pare. În afară de asta, n-am băut la petrecere. Am fost fată bună.

Privirea lui Strait alunecă de-a lungul trupului ei, zăbovind asupra picioarelor goale şi a pieptului plin.

— Toţi bărbaţii de acolo doreau să sară pe tine.

Gwen nu zâmbi la auzul complimentului.

— Nu chiar toţi.

— Ei, Billy a îmbătrânit, n-o mai poate face la comandă. La naiba, şi eu mă îndrept într-acolo mai repede decât aş vrea.

— N-are nicio legătură cu vârsta. Îi luă ţigara, trase un fum din ea şi i-o înapoie. Şi, când soţul n-o mai atinge de ani de zile, o femeie e tentată să apeleze la alţii. Îi aruncă o privire. Sper că, în privinţa asta, îţi accepţi limitele rolului.

El ridică din umeri.

— Un bărbat trebuie să se mulţumească cu ceea ce poate căpăta. Dar el n-are dreptul să continue să te învinuiască pentru cele întâmplate fiului vostru.

— Ba are toate drepturile. Din cauza mea a ajuns David la şcoala aia.

— Ei, doar nu le-ai ordonat tu descreieraţilor ălora de fraţi liberi să vină acolo şi să înceapă să tragă în dreapta şi-n stânga.

— Nu, şi nici nu i-am cerut FBI-ului să trimită o şleahtă de bărbaţi prea laşi şi prea incompetenţi ca să-mi salveze fiul.

— E oarecum ciudat că avem nişte agenţi FBI la fermă tocmai acum.

— Ştiam că era foarte probabil să se întâmple aşa.

Strait zâmbi.

— Să vină aici să vă apere.

— De noi înşine, spuse Gwen, sec.

— Păi, mica bombă din telefonul lui Billy, pe care am detonat-o când Web l-a aruncat din maşină, i-a făcut să piardă urma de-a binelea. N-au nicio bănuială în ceea ce vă priveşte.

— Web London e mult mai inteligent decât cred că-ţi închipui.

— A, ştiu că e foarte inteligent. Nu subestimez niciodată unul de talia lui.

Gwen luă o înghiţitură din cel de-al doilea pahar de whisky, îşi scoase pantofii şi se strecură din nou în pat.

El îi mângâie părul.

— Ţi-am dus dorul, doamnă.

— Billy nu se sinchiseşte, dar e ceva cam complicat să te deplasezi când pe proprietatea ta patrulează FBI-ul.

— Păi, zise Strait, acum n-au mai rămas decât Web şi Romano. Şi de ăsta trebuie să ne ferim. Tipul a fost în SWAT şi în Delta, poate fi periculos. Se vede în ochii lui.

Gwen se răsuci; aşezându-se pe burtă, se sprijini în coate şi îl privi ţintă. El se uita lung la sânii ei, care ieşiseră din rochie. Ea îi observă privirea, dar nu păru să fie interesată de atenţia pe care i-o acorda.

— Voiam să te întreb despre remorcile pentru transportul cailor.

Vorbele lui Gwen îl făcură să-şi ridice ochii de la sânii ei, privind-o în faţă.

— Ce-i cu ele?

— Şi eu am crescut la o fermă de cai, Nemo. În remorcile alea erau nişte amenajări speciale şi aş vrea să-mi spui de ce-au fost necesare.

El râânji.

— Un bărbat nu poate avea niciun fel de secrete?

Ea se ridică în genunchi şi se trase mai aproape. Începu să-l sărute pe gât şi mâna lui poposi mai întâi pe pieptul, apoi pe fesele ei. Îi ridică rochia până la talie şi descoperi că nu purta chiloţi.

— Bine gândit. Întărâtat cum sunt, ţi i-aş fi rupt oricum.

În timp ce degetele lui îi alunecau pe trup, ea îi gemu lângă ureche. Una din mâinile ei i se plimbă pe faţă şi, urmărindu-i linia gâtului, coborî către tricou. Apoi, cu o mişcare fulgerătoare, i-l sfâşie şi se trase deoparte.

Strait fu atât de surprins de gestul ei, încât aproape căzu din pat.

Urmări privirea femeii, care se oprise pe bandajul

însângerat de pe umărul lui.

— Vânătaia arată mult prea ciudat pentru o lovitură de copită, spuse Gwen.

Cei doi se priviră lung unul pe altul. Şi, înainte ca el s-o fi putut împiedica, ea îi luă pistolul, îl armă şi îl îndreptă spre diferite puncte ale încăperii. Apoi se uită la armă.

— Cătarea e terminată. Şi ar trebui să-ţi iei un dispozitiv de ochire cu litiu. Prinde într-adevăr bine la vreme de noapte.

Pe fruntea lui Strait apăru o broboană de sudoare.

— Te descurci destul de bine cu obiectul ăsta.

— În Kentucky n-am crescut numai printre cai. Tata şi fraţii mei erau nişte membri foarte activi în NRA[30]. M-aş fi înscris şi eu, dar părinţii mei erau de părere că nu se cade ca o doamnă să facă aşa ceva.

— Ei, chiar mă bucur să aflu asta. Şi eu sunt membru.

Respiră uşurat când ea puse piedica armei, deşi nu o lăsă jos.

— Deci, despre ce e vorba? îl întrebă. Despre droguri?

— Uite ce e, iubito, ce-ar fi să ne mulţumim să bem ceva şi să…

Pistolul se înălţă şi ea ridică piedica.

— Nemo, am venit aici ca să ne-o tragem, nu ca să mă tragi *pe sfoară.* E târziu şi încep să mă simt obosită. Dacă vrei să te alegi cu ceva în noaptea asta, ai face bine să termini cu prostiile.

— OK, OK. Fir-ar să fie, eşti grozavă. Sorbi repede din pahar şi îşi şterse buzele cu dosul mâinii. Sunt droguri, dar nu cele la care te gândeşti tu. Sunt substanţe prescrise medical, de două ori mai puternice decât morfina. Nu e nevoie de niciun fel de laborator, nu trebuie trecute peste graniţă. Trebuie doar să le furi sau să cazi la înţelegere cu un vânzător de la farmacie, care câştigă opt dolari pe oră. Treaba asta cu oxycontinul a început în zonele rurale. Dar

30 National Rifle Association - Asociaţia Naţională de Tir

eu o transfer în oraşele mari. Ce naiba, era şi timpul să primim şi noi, ăştia de la ţară, câte o bucată de plăcintă. E gustoasă.

— Şi foloseşti East Winds ca bază, iar camioanele noastre îţi transportă marfa.

— Păi, o vreme am distribuit drogurile mai ales în camionete, am paraşutat doze preambalate sau le-am trimis chiar prin poştă. Pe urmă mi-a venit ideea să folosim remorcile cu cai. Trecem tot timpul caii peste graniţele dintre state. Şi, dacă poliţia ne opreşte ca să ne controleze permisele de tranzit şi actele maşinilor sau ale cailor, mirosul îi ţine departe de locul unde e marfa şi n-am auzit că ar exista câini dresaţi să miroasă medicamentele prescrise de doctori. Am tot mutat de colo-colo oamenii şi remorcile, astfel încât tu şi Billy să nu vă daţi seama ce se petrece. Drumul pe care l-am făcut în Kentucky a fost cea mai bună afacere de până acum.

Îşi înălţă berea, dând onorul, aparent în cinstea lui însuşi.

Gwen îi privi rana.

— Dar n-a fost un succes deplin.

— Păi, atunci când faci ceva ilegal, trebuie să fii pregătit să-ţi asumi riscurile.

— Riscul ăsta are legătură cu lanţul de distribuţie sau, poate, cu poliţia?

— Ei, haide, iubito, ce importanţă are asta?

— Ai dreptate. Îmi închipui că, indiferent ce-ar însemna, ne-ai pus în pericol. Se presupune că tu, Nemo, lucrezi pentru noi tot timpul.

— Păi, omul e dator să aibă grijă de sine însuşi. Era o afacere prea bună ca să o las să-mi scape. Şi doar n-o să mă spetesc lucrând la fermele de cai tot restul vieţii, OK?

— Te-am angajat cu un scop anume, pentru aptitudinile şi experienţa ta ieşite din comun.

— Da, pentru că am pe umeri un cap care-mi merge al

naibii de bine, cunosc nişte tipi care nu se sinchisesc când e vorba să omoare oameni şi ştiu să asambleze nişte dispozitive explozibile ingenioase. Păi, am făcut toate astea, iubito. Începu să numere pe degete. Un judecător federal, un procuror al Statelor Unite, un avocat al apărării. Leadbetter, Watkins şi Wingo. Un judecător lipsit de şira spinării, un procuror fără niciun strop de curaj şi un avocat care l-ar fi apărat bucuros până şi pe ucigaşul mamei sale, dacă tipul ar fi avut destui bani. Sunt de părere că, punând capăt acestor existenţe jalnice, am făcut un serviciu societăţii. Da, şi am scos din circulaţie o echipă a HRT-ului, pe urmă i-am dus de nas ca să-i lichideze pe blestemaţii de fraţi liberi. Şi am păcălit un agent sub acoperire cu experienţă, făcându-l să creadă că a dat peste o operaţiune de trafic de droguri prin care ar fi putut să pună capăt tuturor acestor afaceri. Şi am făcut locul ăla să arate ca şi cum ar fi fost desprins direct din *Cacialmaua.* O privi şi trăsăturile i se înăspriră. Am dus toate astea la bun sfârşit pentru tine, doamnă. Aşa că ceea ce fac în timpul meu liber mă priveşte. Nu-s sclavul tău, Gwen.

Ea ţinea pistolul îndreptat înspre el.

— Web London e încă bine sănătos.

— Păi, la naiba, tu ai vrut să rămână aşa. Să-l facem să pară un laş. A fost un noroc că am descoperit că doctorul de nebuni la care se ducea era o veche cunoştinţă de-a mea din Vietnam. Aşa că toată lumea crede că Web e putred până-n măduva oaselor. Pentru toată chestia asta a fost nevoie de o planificare minuţioasă, ne-am asumat o grămadă de riscuri şi dă-mi voie să-ţi spun că am executat-o aproape perfect şi că ai obţinut-o pentru nimica toată, fiindcă eu cred că ceea ce i s-a întâmplat fiului tău e o porcărie. Îi adresă o privire îndurerată. Şi nici măcar nu-mi amintesc să-mi fi mulţumit.

— Mulţumesc, spuse ea, pe tonul serios al unui om de afaceri, cu o expresie indescriptibilă. Câţi bani ai câştigat

de pe urma drogurilor?

Surprins, el îşi lăsă paharul în jos.

— De ce?

— După cât ţi-am plătit ţie, şi după cât am băgat în locul ăsta, eu şi Billy am cam rămas pe drojdie. O să vină foarte curând să ne ia colecţia lui de maşini de epocă, fiindcă am folosit-o drept garanţie pentru împrumuturi. Şi ne-ar prinde bine nişte bani gheaţă, pentru că avem de gând să vindem şi să şi plecăm de aici, mai ales fiindcă rana asta a ta, indiferent cum oi fi căpătat-o, îmi dă de înţeles că, într-o bună zi, cineva o să ne bată la uşă şi o să pună nişte întrebări pentru care nu am răspunsuri. Şi, sincer, m-am săturat de ţinutul de vânătoare din Virginia. Cred că următorul nostru popas va fi pe o insulă unde nu se lasă niciodată frigul şi unde nu există blestematele astea de telefoane.

— Vrei să-ţi dau o parte din banii *mei* din traficul de droguri? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— De fapt, ar fi mai corect spus că ţi-o pretind.

Nemo îşi desfăcu braţele.

— Păi, nu glumeam, iubito, am obţinut nişte preţuri foarte bune pentru noatenii ăia excepţionali, zise, pe un ton foarte sincer.

Ea îi râse în nas.

— Din ferma asta n-au ieşit bani nici înainte de a o cumpăra noi şi n-o să iasă nici de-acum înainte. Cu sau fără noateni excepţionali.

— Ei, şi ce vrei de la mine?

— E simplu. Vreau să-mi spui câţi bani ai scos din droguri.

El ezită un moment înainte de a-i răspunde.

— De fapt, nu chiar aşa de mulţi.

Ea ridică pistolul şi-l îndreptă către el.

— Câţi?

— OK, vreun milion. Ei, eşti mulţumită?

Gwen prinse arma cu amândouă mâinile şi o aţinti cu grijă asupra capului lui.

— Ultima şansă. *Câţi*, Nemo?

— OK, OK, nu te ambala în halul ăsta. Trase aer în piept cu putere. Zeci de milioane.

— Atunci vreau douăzeci la sută. Şi pe urmă ne vedem fiecare de-ale lui.

— La naiba, chiar douăzeci la sută!

— Viraţi într-un cont de dincolo de ocean. Presupun că un om de afaceri de talia ta are pe undeva nişte conturi secrete în care să ascundă milioanele noastre. Scuză-mă, *zecile* de milioane.

— Dar, ştii, am avut nişte cheltuieli.

— Sigur că da, probabil că ţi-ai plătit ajutoarele cu pilule, fiindcă cei mai mulţi dintre ei n-au destulă minte ca să pretindă altceva. Şi, de vreme ce contrabanda cu substanţe prescrise medical presupune costuri scăzute, îmi imaginez că profitul tău e frumuşel şi nu cred că plăteşti impozite pe venitul ăsta. Şi, mai presus de toate, te foloseşti de utilajele cumpărate de noi ca să-ţi transporţi marfa şi de oamenii pe care noi îi plătim pentru munca la fermă. Aşa că numai o foarte mică parte a capitalului e scoasă din buzunarul tău, ceea ce face ca investiţia să fie şi mai rentabilă. Aşa că, da, vreau să primesc partea mea. Se numeşte taxă de închiriere a utilajelor şi a forţei de muncă. Şi ai noroc că reprezintă numai douăzeci la sută. Îşi lăsă palma să-i alunece, incitant, de-a lungul trupului. De fapt, ai noroc că mă simt generoasă în momentul ăsta.

Strait scuturã din cap.

— Ce, vrei să zici că taică-tu era şi un blestemat de specialist în managementul afacerilor?

— Eu şi Billy am făcut destulă vreme afaceri proaste. Dar, cel puţin, suntem încă în viaţă. Fiul meu avea doar zece ani. Asta ţi se pare corect?

— Şi dacă spun nu?

— Te împuşc.

— Cu sânge rece. O femeie credincioasă ca tine?

— Mă rog pentru fiul meu în fiecare zi, dar nu pot spune despre credinţa mea în Dumnezeu că a rămas neştirbită. Şi aş putea chema oricând poliţia.

Nemo zâmbi şi clătină din cap.

— Şi ce-o să spui? Că vând droguri? A, şi c-am ucis o grămadă de oameni pentru tine? Cu ce te avantajează asta?

— Avantajul meu, Nemo, e că nu-mi mai pasă nici cât negru sub unghie ce se întâmplă cu mine. E cel mai mare avantaj. Nu mai am nimic de pierdut, – fiindcă deja am pierdut totul.

— Dar Billy?

— Nu ştie nimic despre asta. Iar procentul e acum de douăzeci şi cinci la sută.

— La naiba, fie.

Ţinând pistolul îndreptat către el, Gwen se ridică, îşi desfăcu fermoarul rochiei, o lăsă să-i alunece la picioare, apoi, complet goală, păşi dincolo de ea.

— Şi uite şi bonus-ul, spuse. O dată, de două ori…

— S-a făcut! zise Nemo Strait, întinzându-şi braţele după ea.

Partida furtunoasă de sex îi lăsă pe amândoi fără suflare. Strait se prăbuşi pe spate, ocupându-se de braţul care îl durea, în timp ce Gwen îşi lăsă în jos picioarele şi le întinse. Strait i le răsucise în nişte poziţii în care nu erau menite să stea şi aproape că o despicase în două. Avea să simtă durerea vreo două zile, dar era o durere minunată, pe care soţul ei i-o refuza de atât de multă vreme. Şi nu era vorba numai de sex, dar şi de dragoste, ceea ce era cu mult mai rău. În public, se prefăcea plin de afecţiune; când erau singuri, nici nu se sinchisea de ea. Nu o brutalizase niciodată – dimpotrivă, era vorba de o răceală dusă la

extrem, dublată de o proastă dispoziţie implacabilă; faptul că era ignorată nu o îndurerase niciodată atât de mult.

Gwen se lăsă pe spate, sprijinindu-se de căpătâiul patului, îşi aprinse o ţigară şi suflă rotocoalele groase de fum către tavan. Stătu aşa cam o oră, apoi se întinse şi-şi lăsă mâna pe pieptul păros al lui Strait, trezindu-l cu delicateţe.

— A fost nemaipomenit, Nemo.

— Îhî, mormăi el, drept răspuns.

— Crezi c-o mai poţi face o dată înainte să se lumineze de ziuă?

El deschise un ochi.

— Ce naiba, femeie, nu mai am nouăş'pe ani şi am o aripă rănită. Fă-mi rost de-o mizerie de-aia de viagra şi poate reuşesc.

— Ţinând cont de îndeletnicirile tale, aş fi crezut că eşti sătul de pastile.

El îşi ridică puţin capul şi se uită spre ea.

— Ei, nu te tentează ideea de a veni cu mine în Grecia, nu-i aşa? Ar fi al naibii de distractiv. Garantez.

— Nu mă-ndoiesc. Dar am un soţ şi locul meu e alături de el, indiferent dacă e conştient de asta sau nu.

Capul lui căzu brusc înapoi.

— Da, mă gândeam eu că aşa o să spui.

— Iar tu nu vrei, de fapt, decât să mă lipseşti de cei douăzeci şi cinci la sută ai mei.

— OK, mă dau bătut.

— Nemo?

— Da?

— Ce crezi că s-o fi întâmplat cu Ernest B. Free?

El se ridică în capul oaselor, îşi aprinse ţigara de la a ei, se aşează alături de ea şi îi înconjură umerii cu braţul.

— Să fiu al dracului dacă ştiu. Asta chiar că mă derutează. Am crezut că atacul HRT-ului o să-l surprindă în complexul fraţilor liberi, dar nu era acolo. Numai dacă

federalii n-or fi minţind, dar de ce-ar face-o? Dacă l-ar fi arestat, ar fi urlat asta-n faţa lumii-ntregi. Şi mai e şi tipul de care m-am folosit ca să le fac înscenarea fraţilor liberi, cel care a plasat în complexul lor drogurile şi celelalte chestii, plus nişte dosare falsificate referitoare la judecător şi la cei doi avocaţi. El chiar îl ştie pe bătrânul Ernie şi l-ar fi recunoscut dacă ar fi fost acolo. Oricât de bine l-ar fi ascuns ceilalţi.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

— Web şi Romano pleacă în curând.

— Da, ştiu. Atâta pagubă. Nu mă simt în largul meu, deşi e un deliciu să plimbi cinci mii de pastile furate chiar pe sub nasul federalilor. Dar, ca să fiu sincer, într-un fel, îmi plac băieţii ăştia. Dacă ar afla ce am făcut, s-ar strădui şi ar reuşi să ne trimită pe lumea cealaltă, însă, lăsând deoparte asta, nu m-ar deranja să merg din când în când cu ei la o bere.

Aruncă o privire spre Gwen şi expresia feţei ei îl făcu să se-nfioare.

— Îl detest pe Web London.

— Uite ce e, Gwen ştiu ce s-a întâmplat cu fiul tău şi tot restul…

— Mă-mbolnăvesc când îi văd mutra, izbucni ea, lovind cu pumnii în saltea. Ăştia sunt mai răi decât fraţii liberi. Se reped să salveze lumea şi pe urmă oamenii nevinovaţi încep să fie ucişi. Mi-au jurat că, odată ce a fost chemat HRT-ul, n-o să mai moară nimeni. Şi pe urmă au făcut paradă, prezentându-l pe Web London ca pe un erou, în timp ce fiul meu zace în mormânt. I-aş împuşca pe toţi cu mâna mea.

Vorbele şi tonul ei delirant îl făcură pe Strait să înghită în sec, nervos, în timp ce ea se ridică în genunchi în pat, cu părul căzut pe faţă. Trupul ei aplecat, gol, cu toţi muşchii încordaţi, o făcea să semene cu o panteră gata de salt. Zări pistolul pe care ea îl lăsase pe noptieră şi era pe punctul

de a se repezi la el, dar ea fu mai iute. Îndreptă pistolul spre toate colţurile încăperii, în timp ce Strait o privea neliniştit. În cele din urmă, Gwen îndreptă arma spre ea însăşi. Îşi coborî ochii şi o privi, ca şi cum n-ar mai fi ştiut ce anume era. Degetul i se apropie încet de trăgaci.

— De ce n-o faci tu însăţi? spuse el, uitându-se la pistol. Adică de ce nu-l ucizi pe Web? Aşa cum spuneai, se întâmplă tot felul de accidente. Mai ales la o fermă de cai.

Gwen căzu pe gânduri şi, în sfârşit, renunţă la expresia plină de furie şi îi zâmbi, lăsând arma jos.

— Poate că o s-o fac.

— Totuşi, nu-l arunca în aer, pen' că suntem şi noi pe-aici.

Ea intră în aşternut, se lipi de el, îl sărută pe obraz şi îşi strecură mâna sub cearşaf, frecându-şi-o de trupul lui.

— Doar încă o dată, spuse, cu voce joasă, guturală, susţinându-i privirea. Aruncă cearşaful care îi acoperea, se uită în jos şi zâmbi. Dumnezeule, Nemo, cine are nevoie de viagra?

— Femeie, te joci cu mine ca Charlie Daniels cu vioara.

Chiar şi fără medicamentul pentru creşterea potenţei, izbuti să o mai satisfacă o dată, deşi asta fu cât pe ce să-l ucidă.

Mai târziu, în timp ce ea se îmbrăca, o urmări cu privirea.

— Fir-ar să fie, eşti o femeie dată dracului.

Ea îşi încheie fermoarul rochiei şi îşi luă pantofii în mână. Strait se ridică şi începu să-şi tragă cu grijă cămaşa peste braţul rănit. Gwen se uită la el.

— Ai ceva planuri matinale?

— Pfui, doar ştii cum e viaţa la o fermă de cai. Se găseşte întotdeauna câte ceva de făcut.

Ea îi întoarse spatele, gata să plece.

— Ştii, Gwen, nu e nimic personal, nici altceva, dar nu e bine când cineva ţine în el atâta ură. Trebuie să scapi de

ea, altfel, la un moment dat, o să te distrugă. Eu am fost aşa când fosta nevastă mi-a luat copii. La un moment dat, trebuie, pur şi simplu, să renunţi la asta.

Ea se întoarse încet şi îl privi.

— Nemo, când o să-ţi vezi unicul copil zăcând mort în faţa ta, cu o gaură însângerată în piept, când, din cauza asta, o să-l pierzi pe singurul om pe care-l iubeşti, şi când o să cazi în cea mai cumplită disperare în care se poate adânci cineva şi-o să te vezi prăbuşindu-te chiar şi mai jos – *atunci* să vii să-mi vorbeşti mie despre renunţarea la ură.

CAPITOLUL 51

Claire tresări, trezindu-se din somnul adânc care o cuprinsese în ciuda spaimei. Simţise degetele care îi atingeau pielea şi era gata să înceapă să i se împotrivească atacatorului, dar vocea pe care o auzi o făcu să se oprească.

— Claire, sunt eu, spuse Kevin, îndepărtându-i legătura de pe ochi.

Nu era lumină şi ea îşi lăsă ochii să se obişnuiască cu întunericul. Se uită la Kevin, care stătea lângă ea, cu mâinile pe cătuşele care o ţintuiau de perete.

— Credeam că şi tu eşti legat.

El zâmbi şi ridică o bucăţică de metal.

— Am fost. Dar am scos asta de la una dintre cariocile pe care mi le-au dat ca să desenez. Am desfăcut încuietoarea. Sunt bun când trebuie să-mi folosesc mâinile.

— Văd asta.

— Mai dă-mi încă un minut şi te dezleg şi pe tine.

Kevin o eliberă chiar mai repede. Ea îşi frecă încheieturile, se săltă în capul oaselor, se uită în jur şi dădu cu ochii de uşă.

— Bănuiesc că uşa e încuiată.

— Întotdeauna a fost. Poate că nu şi acum, când ne cred legaţi.

— Bine gândit.

Se ridică şi avu nevoie de o clipă ca să-şi regăsească echilibrul, după ce nu se mai sprijinise atât de multă vreme pe propriile picioare, timp în care stătuse şi în beznă. Se uită încă o dată în jur.

— Avem ceva pe care să-l putem folosi ca armă, în caz că se află cineva de cealaltă parte a uşii? şopti.

Kevin se duse lângă patul de campanie, îl întoarse pe-o parte şi îi deşurubă două dintre picioarele de metal. Păstră unul şi i-l dădu pe celălalt lui Claire.

— Tu-i loveşti sus şi io jos, îi spuse.

Ea încuviinţă dând din cap, deşi nu era prea încrezătoare. Nu era sigură că ar fi fost în stare să lovească pe cineva.

Kevin păru să-i simtă tulburarea, pentru că adăugă:

— Îi lovim numa' dacă încearcă să ne facă rău, corect?

— Corect, zise Claire, ceva mai hotărâtă.

Se apropiară pas cu pas de uşă şi o încercară. Era încuiată. Ascultară încordaţi câteva clipe şi nu auziră pe nimeni de partea cealaltă, deşi zgomotele care păreau să fie făcute de o maşinărie nu mai erau atât de puternice.

— Cred că n-o să ieşim de aici până n-o să vrea ei s-o facem, spuse Claire.

Kevin se uită la uşă, apoi făcu un pas înapoi.

— Până acu' n-am băgat niciodată de seamă asta.

— Ce?

— Balamalele sunt în partea dinspre interior.

Claire păru însufleţită de speranţă, dar numai pentru o clipă.

— Dar ne-ar trebui o şurubelniţă şi un ciocan ca să le scoatem.

— Păi, avem un ciocan. El ridică piciorul de metal al patului. Iar şurubelniţa e chiar aici.

Se duse în locul în care cătuşele cu care fusese legată Claire erau prinse de un şurub din perete. Cu ajutorul ei, reuşi în cele din urmă să-l deşurubeze şi să desprindă cătuşele. Ridică unul dintre ele.

— Are o muchie de toată frumuseţea, ca o şurubelniţă.

— Încă o dată bine gândit, Kevin, spuse Claire, plină de admiraţie.

Ea stătea acolo, simţindu-se complet neajutorată, iar puştiul scotea din pălărie un miracol după altul.

Avură nevoie de ceva timp şi se tot opriră ca să asculte dacă nu se auzea cineva venind, dar, până la urmă, scoaseră ştifturile care ţineau balamalele. Cu greu, reuşiră să deschidă uşa şi să se strecoare în partea cealaltă. Şi acolo era întuneric şi se împleticiră de-a lungul coridorului îngust, ţinându-se cu mâinile de pereţi ca să se orienteze. Mirosul de clor era acum foarte puternic. Dădură peste încă o uşă încuiată şi Kevin reuşi să o deschidă cu clema sa de la cariocă. Urmă şi o a treia uşă, dar din fericire, era descuiată.

Claire răsuflă uşurată, ceea ce făcu şi Kevin. El îi zâmbi.

— E bine să fii, în sfârşit, afară.

— Păi, să ne grăbim, până nu vin să ne închidă din nou.

Trecură pe lângă piscina acoperită, se strecurară printre tufişuri şi de-a lungul unei poteci şerpuitoare, acoperite cu iarbă. Când ajunseră la capătul acesteia, Claire putu vedea clădirea aflată departe, în faţă. Era vila. O zărise cu ocazia vizitei. Erau la East Winds.

— Dumnezeule! exclamă.

— Şşşt, făcu Kevin.

— Ştiu unde suntem, îi şopti ea la ureche. Am prieteni aici, nu trebuie decât să-i găsim.

Problema era că, deşi avea vila ca punct de reper, pe întuneric nu-şi putea da seama în ce direcţie se afla casa care îi adăpostea pe Web şi Romano.

— Dacă-s într-un loc în care am fost închişi, de unde ştii că-ţi sunt într-adevăr prieteni?

— Ştiu, pur şi simplu. Haide.

Îl luă de mână şi îşi croiră drum în direcţia în care credea Claire că se afla casa trăsurilor. Dar, cu mult înainte de a ajunge acolo, înmărmuriră amândoi când auziră un vehicul apropiindu-se. Fugiră înapoi, în tufişuri, de unde traseră cu ochiul, încordaţi. Optimismul lui Claire pieri dintr-odată. Era o camionetă, nu Mach-ul, şi nici automobilul Corvette al lui Romano. I se tăie respiraţia

când camioneta se opri şi din ea coborâră mai mulţi oameni înarmaţi. Se părea că evadarea lor fusese descoperită. O luă la fugă alături de Kevin, afundându-se şi mai mult în pădure, astfel încât se dezorientă cu totul.

Într-un târziu se opriră, trăgându-şi respiraţia. Kevin privi în jur.

— N-am mai văzut niciodată atâţia copaci la un loc. Nu-mi dau seama încotro s-o luăm ca să ieşim de aici.

Claire trase aer adânc în piept, încercând să-şi ţină respiraţia şi nervii sub control. Dădu din cap.

— Ştiu.

Studia terenul necunoscut, încercând să decidă în ce direcţie ar fi trebuit să meargă, când auziră paşi. Îl trase pe Kevin lângă ea şi se ghemuiră în tufăriş.

Cineva venea pe potecă îndreptându-se direct către ei, evident fără să aibă habar de prezenţa lor. Claire se uită într-acolo. N-o cunoştea pe Gwen Canfield, aşa că nu avea idee cine era femeia în rochie lungă, roşie, care, la ora aceea, umbla desculţă prin desişul pădurii. Claire se gândi să o strige, dar, până la urmă, se hotărî să n-o facă. Nu avea idee cine erau cei care-i capturaseră. Poate că femeia făcea parte din grup.

O dată ce o pierdură pe Gwen din vedere, Claire şi Kevin se puseră din nou în mişcare. Ajunseră lângă o casă cufundată în întuneric, dar în faţa căreia era parcată o camionetă. Claire se întreba dacă să încerce să se strecoare înăuntru şi să folosească telefonul ca să cheme poliţia, când un bărbat se năpusti afară, sări în camionetă şi demară în trombă.

— Cred că tipul ăsta tocmai a aflat c-am scăpat, îi şopti lui Kevin. Haide.

Alergară către casă. Claire observase că, în graba lui, omul lăsase uşa deschisă. Erau pe punctul de a intra, când auziră un sunet care răscoli stomacul lui Claire.

— Se întoarce, îi strigă lui Kevin.

Alergară înapoi, în pădure, în timp ce camioneta se îndrepta către ei.

Croindu-şi drum prin tufişurile dese, Claire îşi pierdu repede pantofii, iar lujerii ţepoşi şi crengile groase transformară hainele ei şi ale lui Kevin în zdrenţe. Ajunseră într-un mic luminiş şi se opriră să-şi tragă răsuflarea, dar o rupseră din nou la fugă când auziră zgomotul unor paşi care striveau crengile tufişurilor.

Alergară până într-un spaţiu deschis, unde Claire văzu o clădire care se contura nedesluşit în întuneric.

— Repede, îi spuse lui Kevin, să intrăm acolo.

Se căţărară pe o platformă de încărcare şi intrară în Casa Maimuţelor printr-o gaură din perete. Îşi rotiră privirile, uitându-se la interiorul devastat al încăperii. Claire începu să tremure când văzu cuştile ruginite. Kevin îşi duse mâna la nas.

— Fir-ar să fie, aici pute, zise.

Vocile unor bărbaţi se auzeau tot mai aproape, urmate de lătratul câinilor.

— Aici, zise Claire, înnebunită.

Se cocoţă pe o ladă şi îl săltă pe Kevin într-o nişă din perete, care probabil că adăpostise cândva un ventilator.

— Ghemuieşte-te şi nu fă niciun zgomot, îi spuse.

— Unde te duci?

— Nu prea departe, răspunse. Dar, dacă mă găsesc, nu ieşi de acolo; indiferent ce ar spune că-mi fac, nu ieşi de acolo. Ai înţeles?

El dădu încet din cap.

— Claire, zise.

Ea se întoarse.

— Te rog, ai grijă.

Ea îi adresă un zâmbet firav, îi strânse mâna şi se dădu jos. Privi o clipă în jur, apoi se strecură printr-o despicătură a peretelui din spate. Odată ce ieşi afară, zgomotul făcut de câini deveni şi mai înspăimântător.

Probabil că le dăduseră animalelor ceva care avea mirosul ei şi al lui Kevin. Îşi rupse o bucată din rochie, luă un bolovan mai mic, îl înfăşură în bucata de material şi îl azvârli cât de departe putu de Casa Maimuţelor. Apoi alergă în direcţia opusă. Ajunse din nou în pădure, se lăsă să alunece în josul unui povârniş şi se opri la baza acestuia. Se uita în jur, încercând să stabilească direcţia din care veneau sunetele scoase de oameni şi de câini. Din nefericire, configuraţia terenului făcea ca zgomotele să stârnească ecouri pretutindeni. Traversă un pârâiaş prin vad, căzând la jumătatea drumului şi udându-se până la piele. Se strădui şi reuşi să escaladeze micul taluz din partea opusă, găsindu-se apoi pe teren drept. Se simţea atât de obosită, încât o parte a ei dorea să se întindă acolo, aşteptând să fie descoperită. Totuşi, se forţă să se ridice şi să alerge. Când ajunse la o altă pantă abruptă, se agăţă de un copăcel şi îl folosi ca să se tragă în sus. Din vârf, inspectă terenul. În depărtare zări o luminiţă, apoi altele şi altele, toate perechi. O şosea. Respiră de vreo câteva ori adânc şi începu să se deplaseze cu paşi uniformi. Avea picioarele zgâriate şi sângerânde, dar nu lăsă durerea să o încetinească. Trebuia să capete ajutor. Să capete ajutor pentru Kevin.

Zgomotele făcute de bărbaţi şi de câini pieriseră şi îşi permise să nutrească firava speranţă că totuşi evadarea îi reuşise. Se târî pe ultimii metri care o despărţeau de şosea şi se aşeză o clipă în şanţ, cu lacrimile şiroindu-i, deopotrivă de oboseală, de teamă şi fiindcă-şi câştigase libertatea. Auzi o maşină apropiindu-se, se ridică şi alergă în mijlocul drumului, fluturându-şi braţele şi ţipând după ajutor.

La început, nu i se păru că şoferul vehiculului ar fi avut de gând să oprească. Şi realiză că arăta, probabil, ca o nebună. Dar, în cele din urmă, maşina încetini şi opri. Alergă spre portiera pasagerului şi o deschise. Şi dădu mai

întâi cu ochii de Kevin, aşezat pe scaunul din faţă, cu gura astupată de un căluş şi cu mâinile şi picioarele legate. Apoi îl văzu pe Nemo Strait, cu un pistol îndreptat către ea.

— Salut, doctore, spuse el. Faci autostopul?

Îşi întinse trupul uriaş şi, fără să vrea, începu să tremure. Noaptea fusese ceva cam rece şi umezeala părea să-i fi intrat în oase. Se înfăşură mai strâns în pătură. Francis Westbrook nu era obişnuit să-şi petreacă noaptea în cort. Probabil că nu avea să facă niciodată ceva care să se apropie mai mult de dormitul în cort decât ceea ce făcea acum, fără niciun fel de plăcere. Bău puţină apă, apoi îşi săltă capul din locul care-i servea drept ascunzătoare. Aprecie că soarele urma să răsară în curând. Nu dormise deosebit de bine; ce naiba, nu mai dormise cu adevărat de când dispăruse Kevin. Şi nu primise decât un prăpădit de telefon. Se întâlnise cu London, aşa cum îi spuseseră, şi îl pusese la curent cu existenţa tunelurilor, tot aşa cum i se ceruse. Bineînţeles că, între timp, se ocupase de rezolvarea unei mici afaceri neterminate, legate de Toona. În ciuda celor pe care i le spusese lui Web, putea să-i accepte pe cei care-i dijmuiau marfa şi chiar şi pe cei care o foloseau, pentru că, dacă n-o făceai, pur şi simplu nu găseai pe nimeni care să lucreze pentru tine în traficul de droguri. Dar ceea ce nu avea să tolereze niciodată erau informatorii. Macy îl avertizase în privinţa activităţilor lui Toona, apoi verificase el însuşi şi descoperise că Macy avusese dreptate. Şi, aşa cum se cuvenea, Toona ajunsese hrană pentru peşti. Uneori, viaţa *era* corectă, cugetă.

Din zvonurile care circulau pe străzi, aflase că Peebles fusese omorât. Dar mai aflase, deşi prea târziu, şi că acesta pusese la cale preluarea oamenilor săi şi unificarea celorlalte bande din zonă. Ceea ce îl luase prin surprindere. Nu se gândise că bătrânul Twan plănuia aşa

ceva. Iar Macy, pur şi simplu, dispăruse. Această lipsă de loialitate îl înfuriase de-a binelea. Westbrook ridică din umeri. Primise o lecţie binemeritată, fiindcă se încrezuse într-un alb.

Oricine ar fi fost cel care îl ucisese pe Twan, ar fi putut să-l vâneze, de fapt, pe el. Westbrook nu putea face altceva decât să stea ascuns şi să nu se încreadă decât în sine însuşi până când avea să se termine totul. Se bizuia doar pe el însuşi – exact aşa cum fusese pe vremuri. Avea două pistoale, câteva încărcătoare pline şi vreo mie de dolari în buzunar. Îşi abandonase Navigator-ul când ajunsese acolo, iar poliţiştii continuau încă să-l caute. Ei bine, n-aveau decât. Văzuse că federalii patrulau prin zonă, dar petrecuse destul de mult timp ferindu-se de poliţai ca să ştie cum să ascundă chiar şi trupul lui mătăhălos, aşa că se putea confunda cu decorul din jur, chiar acolo unde se afla. văzuse că, în locul acela, se petreceau nişte lucruri ciudate. Şi auzise nişte câini lătrând în depărtare. Apariţia câinilor era o veste proastă. Se ghemuise şi mai tare în ascunzătoare şi pusese deasupra lui o pătură pe care o acoperise cu ramuri şi cu frunze, până când zgomotul se îndepărtase. Din câte îşi putuse da seama, London era încă în apropiere şi, dacă London considera că locul avea o importanţă deosebită, atunci Westbrook era de aceeaşi părere. Îşi verifică pistolul şi se reinstală, mai luă o gură de apă, ascultă greierii şi se întrebă ce avea să-i aducă ziua următoare. Poate că avea să i-l aducă pe Kevin.

Ed O’Bannon se plimba jur-împrejurul încăperii mici şi goale. Nu mai fumase de ani de zile, dar, în ultimele două ore, aproape că dăduse gata un pachet. Întotdeauna se gândise că avea să fie descoperit, dar, pe măsură ce timpul trecuse fără să dea peste niciun fel de piedici, temerile i se împuţinaseră, în ritmul în care i se îngroşa contul bancar. Auzi pe cineva apropiindu-se şi se întoarse spre uşă. Era

încuiată, de aceea fu surprins când mânerul începu să se rotească. Se trase într-o parte. Şi, când bărbatul intră, răsuflă uşurat.

— Nu ne-am mai văzut de mult, doctore.

O'Bannon întinse mâna şi Nemo Strait i-o scuturã.

— Nu eram sigur c-o să reuşeşti, Nemo.

— Te-am dezamăgit eu vreodată?

— Trebuie s-o şterg repede. Federalii întorc zona cu susul în jos.

— Nu te agita prea tare. Sunt o mulţime de modalităţi să te putem scoate de aici, avem avioane, acte şi oameni care să te ducă la destinaţie. Strait ridică un pachet cu acte. Treci prin Mexic, ajungi la Rio, apoi la Johannesburg. De acolo poţi să alegi fie Australia, fie Noua Zeelandă, unde se duc o mulţime de fugari. Sau poate că ajungi pe vechiul nostru ring de dans din Asia de Sud-Est.

Cu ochii la pachet, O'Bannon slobozi un al doilea suspin de uşurare. Zâmbi şi îşi mai aprinse încă o ţigară.

— Mi se pare c-au trecut o sută de ani de atunci.

— Ei, eu n-am să uit asta niciodată. M-ai salvat, după ce Viet Cong-ul mi-a întors mintea pe dos.

— A fost o deprogramare, nu e foarte complicat pentru cineva care ştie ce face.

— Norocul meu că ai făcut-o, zise Strait. Se opri şi râânji. Şi, în plus, ai pus mâna şi pe o mică afacere cu droguri. A fost un beneficiu colateral al activităţii tale de medic.

O'Bannon ridică din umeri.

— Toată lumea făcea aşa ceva pe atunci.

— La naiba, aşa e, o făceau toţi, inclusiv eu, deşi numai pentru consum personal.

— A trebuit să-ţi pasez ţie afacerea, când mi-ai sugerat să pun microfoane în cabinete şi să vând informaţiile, ceea ce a fost o idee genială.

Strait râânji.

— Păi, federalii au atâtea mijloace băneşti, de-aia

trebuia să egalizăm puţin şansele pe terenul de joc. Dar toată lumea a avut de câştigat. Tu ai informaţiile, iar eu ştiu nişte oameni, printre care mă şi număr, care au nevoie de ele ca să-şi desfăşoare afacerile. Tu faci bani, eu fac bani, iar federalii trag lozul necâştigător.

Când Gwen îl atrăsese pe Strait în planul ei de a se răzbuna pe toţi cei implicaţi în moartea fiului ei, el începuse să facă cercetări legate atât de Brigada de Salvare a Ostaticilor, cât şi de Web London. Crescând la o fermă de cai, deveneai foarte ordonat, iar el îşi dăduse demult seama de asta. Ştia că trebuie să obţii toate informaţiile posibile, să-ţi faci un plan şi să treci la executarea lui. Înainte de a fi capturat de Viet Cong, Strait fusese un soldat extraordinar, care îşi condusese camarazii, ajutându-i să supravieţuiască într-o serie de împrejurări infernale, fapt dovedit de decoraţiile care îi umpluseră pieptul, deşi el nu le dăduse nicio importanţă. Pe urmă descoperise că acel Ed O'Bannon pe care îl cunoscuse în Vietnam şi cel care îl trata pe Web London erau una şi aceeaşi persoană. Asta-i dăduse ideea să le aranjeze o înscenare atât lui London cât şi HRT-ului, pentru că ştia, din proprie experienţă, ce putea face Ed O'Bannon cu mintea unui om. Totuşi, la început, acesta nu dorise să se implice. Dar, când Strait aflase câţi oameni ai legii se numărau printre pacienţii lui, îl abordase din nou şi îşi repetase oferta de a instala microfoane în imobil, de a le vinde criminalilor informaţiile obţinute şi de a da profiturile pe din două cu bunul doctor. Odată apărut acest stimulent, O'Bannon intrase imediat în afacere. Lăcomia nu-i scăzuse pe măsura trecerii anilor. Unele dintre şedinţele de psihanaliză înregistrate îi furnizaseră lui Strait toate informaţiile de care avusese nevoie pentru înscenarea făcută HRT-ului. Nu-i povestise niciodată lui O'Bannon despre traficul cu oxycontin, pentru că nu se îndoia că acesta ar fi solicitat o parte din profit. Iar Strait

avea acum o asociată, în persoana lui Gwen Canfield. Douăzeci şi cinci la sută, fir-ar să fie! Dar trebuia să recunoască faptul că noaptea trecută meritase toţi banii.

— Am fost surprins când ne-ai adus-o pe Claire Daniels, spuse Nemo. Deşi cred că n-aveam de ce să fiu. Când mi-ai spus că se ocupă de London, mi-am dat seama că, la un moment dat, vom avea probleme.

— M-am străduit să-l conving să rămână la mine. Dar, cum îţi spuneam, nu puteam insista prea mult fără să-i stârnesc bănuielile. Bineînţeles că ei i-am ascuns cea mai mare parte a dosarului lui Web. Şi, în afară de voi, n-aveam cui să-i cer ajutorul.

— Ai procedat aşa cum trebuia. Îţi pot garanta că ea nu va depune niciodată mărturie împotriva ta la un proces.

O'Bannon scutură din cap.

— Mi-e greu să cred că s-a terminat.

— Ei, a fost o treabă excelentă.

— „A fost" e bine zis, făcu O'Bannon, abătut.

— Cred că nici tu nu te topeşti de dragul guvernului nostru federal.

— După tot ce-am văzut în Vietnam? Nu. Iar timpul pe care l-am petrecut lucrând în cadrul Biroului nu prea m-a ajutat să-mi schimb părerea.

— Păi, fac pariu că ai pus deoparte destul de mulţi bani ca să-ţi ajungă pentru tot restul zilelor.

O'Bannon încuviinţă dând din cap.

— M-am descurcat bine în privinţa asta. Acum sper c-o să am parte să mă bucur de ei.

— Vreau să-ţi mulţumesc, doctore, pentru tot ajutorul pe care ni l-ai dat. L-ai aranjat perfect pe London.

— Ţinând cont de mediul în care a trăit, a fost un caz simplu, crede-mă. Nici măcar n-a fost nevoie de vreun medicament. Zâmbi. Tipul avea încredere în mine. Ce-ţi spune asta despre puternicul FBI?

Strait căscă şi se frecă la ochi.

— Ai avut o noapte albă? întrebă O’Bannon.

— Poţi să mai spui o dată asta. Am făcut mai mult decât să-mi secătuiesc toată vlaga.

Auziră o uşoară bătaie în uşă.

— Intră, zise Strait. Se uită la O’Bannon. Ţi-a sosit şoferul. E cel mai bun dintre oamenii mei. O să aibă grijă de toate.

Clyde Macy intră şi se uită lung mai întâi la O’Bannon, apoi la Strait.

— Lucrez de mult cu băiatul ăsta. I-am arătat că mergea pe căi greşite, zic eu, şi n-am dreptate?

— Am găsit tatăl care mi-a lipsit întotdeauna, spuse Macy.

Strait râse.

— Aici ai nimerit-o. Nu ştiu dacă-ţi vine să crezi, dar băiatul ăsta s-a infiltrat într-o gaşcă de negri care face trafic cu droguri în D.C. A aranjat lucrurile astfel încât să tragă ei ponoasele pentru ceea ce-am făcut noi. Unul dintre ei, un oarecare Antoine Peebles, încerca să preia afacerea lui Westbrook. Aşa că Mace i-a cântat în strună în ceea ce privea micul lui plan, Peebles ne-a ajutat când am avut nevoie şi pe urmă Mace l-a omorât.

O’Bannon părea nedumerit.

— De ce a trebuit s-o faci?

— Pentru că aşa am vrut, zise Macy, fixându-şi asupra lui O’Bannon privirea în care nu se desluşea nicio remuşcare. A fost o misiune pe care mi-am încredinţat-o singur. Şi am îndeplinit-o cu succes.

Strait chicoti.

— Pe urmă s-a asigurat că HRT-ul şi Frăţia Libertăţii o să se împuşte unii pe alţii. Omul ăsta e nepreţuit. OK, Mace, el e Ed O’Bannon, prietenul despre care ţi-am vorbit.

Îi dădu lui O’Bannon actele, îl bătu pe umăr şi îi strânse mâna.

— Doctore, am fost sincer când am spus că ţi-ai făcut datoria faţă de noi. Îţi mulţumesc încă o dată şi sper să te distrezi bine în calitate de fugar urmărit de justiţie.

Îi întoarse spatele şi ieşi. În timp ce închidea uşa în urma lui, auzi primul foc tras de pistolul cu amortizor, urmat imediat de al doilea. Macy ăsta era al naibii de operativ. Îl educase cât se putea de bine. Totuşi, avea câteva cusururi. Întrecerea lui cu FBI-ul era uneori supărătoare. Unele dintre concesiile pe care le făcuse ca să-l ştie mulţumit fuseseră foarte riscante, dar, una peste alta, adevărul era că nu ar fi scos-o la capăt fără Clyde Macy.

Strait nu avusese nimic împotriva lui O'Bannon, dar treburile încurcate sunt treburi încurcate. Şi nu avea încredere nici în doctor, nici în oricine altcineva. OK, o problemă era rezolvată, dar mai rămăseseră încă două: Kevin Westbrook şi Claire Daniels. Evadaseră o dată, însă nu mai aveau nicio şansă s-o facă a doua oară. Şi pe urmă era timpul să-şi încheie activitatea. Insulele greceşti i se păreau din ce în ce mai ispititoare. Nu era rău pentru un băiat care crescuse în sărăcie şi care trăise întotdeauna din expediente. America era, într-adevăr, ţara tuturor posibilităţilor.

În timp ce se urca în camionetă, Nemo Strait se întrebă dacă în Grecia erau ferme de cai. Spera că nu.

În casa trăsurilor, Web deschise ochii şi privi în jur. Nu-l auzise pe Romano agitându-se şi, când se uită la ceas, ştiu şi de ce. Încă nu era ora şase. Se dădu jos din pat, deschise fereastra şi trase în piept aerul zorilor. Adormise, neobişnuit de greu. Avea să plece de acolo în curând, ceea ce-l bucura pe de-o parte, dar îl întrista pe de alta.

Totuşi, gândurile i se îndreptau mai ales către Claire. Experienţa îi spunea că erau foarte puţine şanse ca femeia să mai fie încă în viaţă. Îl paraliza ideea că n-avea s-o mai

vadă niciodată.

În timp ce continua să se uite pe fereastră, o zări pe Gwen venind dinspre vilă într-un jeep cu capota ridicată. Parcă în curtea pavată cu bolovani din faţa casei trăsurilor şi coborî. Era îmbrăcată ca pentru călărie, cu blugi, cizme şi cu un pulover; părul lung îi încadra cu graţie obrajii. Nu purta pălărie.

El o strigă când se îndrepta spre uşă.

— Cecul pentru chirie e în cutia poştală, aşa că anulează ordinul de evacuare.

Ea privi în sus, zâmbi şi îi făcu cu mâna.

— M-am gândit că am putea să facem o ultimă plimbare călare. Se uită spre cerul care se lumina. O să terminăm de înşeuat caii la ora cea mai potrivită pentru o cavalcadă. Mă însoţeşti, domnule London?

Pe chip îi străluci un zâmbet care păru să spulbere toate neliniştile lui Web.

Puseră şeile pe cai, Gwen pe Baron, iar Web pe un murg mai mic, căruia i se spunea Cornet. Gwen îi spuse că lui Boo i se infectase un picior.

— Sper că uriaşul o să se vindece.

— Nu-ţi face griji, cai îşi revin foarte repede, răspunse ea.

Vreme de vreo oră şi jumătate străbătură o bună bucată de teren şi, în timp ce călăreau împreună, Gwen nu se putea gândi decât că nu mai omorâse pe nimeni până atunci. Adevărul era că, în noaptea care trecuse, blufase în faţa lui Strait, dar era oare în stare să acţioneze în momentul în care trebuia s-o facă? Se uită la Web, care călărea alături de ea, şi se strădui din răsputeri să-l considere cel mai cumplit dintre duşmanii ei şi cel mai înfricoşător dintre coşmarurile sale. Totuşi, îi venea greu să treacă la fapte. Ani de zile, visase să-i ucidă pe toţi membrii aşa-zisei echipe eroice de agenţi federali, despre care toată lumea o asigurase că erau cei mai buni care

puteau exista. I se spusese că îi puteau scoate teferi de acolo pe fiul ei şi pe ceilalţi ostatici; se străduiseră să-i bage asta în cap, până când temerile îi dispăruseră şi speranţele o însufleţiseră. Era ca şi cum ţi s-ar fi spus că ai cancer, dar că e pe deplin vindecabil, iar tu ai fi crezut asta până când ţi-ar fi închis capacul sicriului şi te-ar fi afundat în pământ. Ei bine, aproape că îşi atinseseră scopul de a salva toţi ostaticii, lăsându-l doar pe băiatul ei să piară. Şi, după aceea, îl urmărise, clocotind de furie, pe Web London, al cărui chip împodobea ziarele, revistele şi emisiunile TV, faptele sale eroice fiind scoase în evidenţă cu un lux îngreţoşător de amănunte, totul culminând cu decoraţia pe care i-o înmânase însuşi preşedintele. Nu se gândea la rănile lui înfiorătoare. Şi nu ştia prin ce chinuiri groaznice trecuse în timp ce se străduia să-şi păstreze locul în HRT. Oricum, nimic din toate astea nu ar fi contat pentru ea. Nu o interesa decât faptul că Web trăia, iar fiul ei murise. Halal erou.

Da, văzându-şi fiul care zăcea, mort, alături de Web London, ceva îi plesnise în creier. De fapt, îşi putea aminti trosnetul care părea să i se propage de-a lungul tuturor nervilor, de parcă ar fi fost lovită de trăsnet; de atunci, nu mai fusese niciodată aceeaşi. De atunci, nu mai fusese zi de la Dumnezeu în care să nu aibă în faţa ochilor trupul însângerat al fiului ei, zăcând în sala de sport. Şi nici nu mai putuse uita imaginea bărbaţilor în echipament de luptă care se duceau să-i salveze copilul şi care, într-un fel sau altul, reuşiseră să-i păstreze în viaţă pe toţi ceilalţi, cu excepţia lui. Se uită la Web, care prinse să capete, încet-încet, tenta întunecată a răului. El era ultimul supravieţuitor. Da, ea putea să-l ucidă. Şi poate că, astfel, coşmarul ei avea să se sfârşească în cele din urmă.

— Presupun că tu şi Romano plecaţi azi, aşa e?

— Aşa s-ar părea.

Gwen zâmbi şi îşi scutură părul. Strângea cu putere

hăţurile, pentru că avea impresia că mâinile erau gata să înceapă să-i tremure.

— Misiunea voastră s-a încheiat?

— Cam aşa ceva. Ce face Billy?

— E bine. Are toane, aşa cum ni se întâmplă tuturor.

— Nu mi se pare că tu ai fi capricioasă. Am impresia că eşti genul care se descurcă bine în situaţiile dificile.

— S-ar putea să fii surprins uneori.

— Petrecerea de aseară a fost grozavă.

— Billy ştie cum să organizeze aşa ceva. Fraţii Ransome nu sunt întocmai cum mi i-am închipuit.

— Nu crezi că ăsta-i numele lor adevărat, nu-i aşa?

— Nici măcar o secundă.

— Când am dat cu ochii de ei, mi-am închipuit că sunt homosexuali. Asta până când ai apărut tu şi orientarea lor sexuală a devenit cât se poate de clară.

Ea râse.

— Iau asta drept un compliment.

Trecură pe lângă intrarea văii înguste în care se afla capela lui Gwen.

— Astăzi nu mergi la capelă?

— Azi nu.

Gwen îşi îndepărtă privirea de la deschiderea dintre copaci. Nu era o zi pentru rugăciune. Totuşi, când Web se uită în altă parte, îşi făcu cruce. „Iartă-mă, Doamne, pentru ceea ce am de gând să înfăptuiesc”. Cu toate că mimase cuvintele în tăcere, nu se aştepta ca rugăciunea să-i fie primită.

Ajunseră la povârnişul abrupt al cărui vârf era acoperit de copaci. Nu-l mai adusese niciodată pe Web acolo. Poate că, în străfundul minţii ei, ştiuse că ziua aceea avea să sosească.

Gwen îl lovi pe Baron cu cravaşa şi luară râpa în piept, cu Web şi Cornet imediat în urma lor. Urcau în galop, Web fiind pe punctul de a o depăşi. Când ajunseră în vârf, îşi

opriră bidiviii şi îşi rotiră ochii asupra ţinutului, în vreme ce caii îşi trăgeau cu putere răsuflarea.

Gwen îl privi pe Web cu admiraţie neprefăcută.

— Sunt impresionată.

— Ei, am avut o profesoară grozavă.

— Turnul de strajă e în apropiere. De acolo, priveliştea e şi mai frumoasă.

Web nu-i spuse că urcase deja în turn, împreună cu Romano, şi că inspectaseră domeniul fraţilor Ransome.

— E o idee bună.

Călăriră până acolo, priponiră caii de un stâlp de lemn şi îi lăsară să pască. Gwen îl conduse pe Web până în vârful turnului şi priviră soarele care răsărea şi pădurea care, sub ei, revenea la viaţă.

— Cred că nimic nu poate fi mai frumos, spuse Web.

— Aşa s-ar părea, răspunse Gwen.

El se rezemă de parapetul înalt şi o privi.

— Tu şi Billy aveţi probleme?

— Sare în ochi?

— Am văzut lucruri şi mai rele.

— Chiar aşa? Dacă ţi-aş spune că habar n-ai despre ce vorbeşti? făcu ea, brusc înfuriată.

Web îşi păstră calmul.

— Ştii, de fapt, noi n-am stat niciodată într-adevăr de vorbă.

Ea îşi feri privirea.

— De fapt, am stat de vorbă cu tine mult mai mult decât o fac cu alţi oameni. Şi abia dacă *te* cunosc.

— Am pălăvrăgit, mai degrabă. Nu sunt chiar aşa greu de cunoscut.

— Web, încă nu mă simt pe deplin în largul meu faţă de tine.

— Păi, nu mai avem prea mult timp la dispoziţie. Nu cred că vieţile noastre o să se mai intersecteze vreodată. Dar cred că e bine aşa.

— Cred că da, zise ea. Nu sunt sigură că eu şi Billy o să rămânem în continuare la East Winds.

Web păru surprins.

— Am impresia că e locul potrivit pentru voi. De ce să plecaţi în altă parte? Poate că aveţi problemele voastre, dar sunteţi fericiţi aici. Nu-i aşa? Asta-i viaţa pe care v-aţi dorit-o, greşesc cumva?

— În ecuaţia fericirii intră foarte mulţi factori, spuse ea, tărăgănând cuvintele. Şi unii sunt mai evidenţi decât alţii.

— În privinţa asta, nu cred că te pot ajuta. Fericirea nu e specialitatea mea, Gwen.

Ea îi aruncă o privire plină de curiozitate.

— Nici a mea.

Preţ de o clipă nesfârşită, se priviră stânjeniţi unul pe altul.

— Păi, Gwen, tu meriţi să fii fericită.

— De ce? se grăbi ea să-l întrebe.

Dintr-un anumit motiv, chiar dorea să-i audă argumentele.

— Pentru că ai suferit atât de mult. Pur şi simplu, fiindcă aşa e corect – dacă o fi existând ceva corect în viaţa asta.

— Tu ai suferit vreodată?

Cuvintele sunaseră usturător şi aspru, dar le îndulci imediat, privindu-l cu înţelegere.

— Am avut porţia mea de vremuri grele. Copilăria mea nu prea a coincis cu visul american. Şi nici despre viaţa mea de adult nu se prea poate spune asta.

— M-am întrebat întotdeauna de ce fac oamenii ceea ce faci tu. Mă refer la cei aflaţi de partea binelui.

Vorbise cu o expresie de deplină sinceritate.

— O fac pentru că trebuie s-o facă cineva, iar cei mai mulţi oameni nu pot, ori nu vor. Aş prefera ca ocupaţia mea să fie scoasă din circulaţie, dar nu prea văd întâmplându-se aşa ceva. Îşi coborî privirea. N-am avut niciodată ocazia să-ţi spun asta şi s-ar putea să n-o mai am

niciodată. Trase aer adânc în piept. Atunci, în Richmond, era prima dată când făceam parte din trupele de asalt, ăştia fiind tipii care intră să salveze ostaticii. Făcu încă o pauză. După Waco, FBI-ul intrase-n sperieţi şi devenise extrem de prudent în situaţiile astea. Am încercuit locul şi am aşteptat, în timp ce negociatorii ascultau toate minciunile înşirate la telefon. Se părea că era întotdeauna nevoie să moară cineva înainte de a ne lăsa să trecem la acţiune şi atunci trebuia să fim cei mai buni. Dar acelea erau noile regulamente şi eram obligaţi să le respectăm. Clătină din cap. Am ştiut că se întâmpla ceva când fraţii liberi au întrerupt negocierile. Am simţit-o. Am fost lunetist vreme de foarte mulţi ani şi, când urmăreşti derularea evenimentelor atât de multă vreme, capeţi un al şaselea simţ, care-ţi spune ce va urma. Aşa, pur şi simplu. Se uită la Gwen. Nu ţi-am povestit niciodată despre asta. Vrei s-o fac?

— Da.

Dăduse răspunsul atât de repede, încât nu avusese timp nici măcar să şi-l gândească.

— Lui Billy i-am spus câte ceva. Când a venit să mă vadă la spital.

— Îmi pare rău că eu n-am fost în stare s-o fac.

— Nici nu mă aşteptam la aşa ceva. De fapt, am fost uimit când l-am văzut pe Billy.

Web păru să aibă nevoie de câteva secunde ca să-şi găsească cuvintele. Între timp, privirea lui Gwen zăbovi asupra dealurilor Blue Ridge, care se conturau în depărtare. Acum, când se gândea la asta, ştia că, de fapt, nu dorea să-l asculte, dar nu putea să i-o mai spună.

— Am ajuns, fără probleme, în faţa uşii sălii de gimnastică, zise Web. Mi-am aruncat ochii pe fereastră. Fiul tău m-a văzut.

Era limpede ca vorbele lui o surprinseseră.

— N-am ştiut asta.

— Păi, n-am mai povestit nimănui, nici măcar lui Billy. Niciodată nu mi s-a părut c-ar fi fost momentul potrivit.

— Cum arăta? îl întrebă, cu voce scăzută.

Şi îşi simţi sângele zvâcnindu-i în urechi în timp ce-i aştepta răspunsul.

— Părea speriat, Gwen! Şi, în acelaşi timp, înverşunat şi dispreţuitor. Nu e uşor să ai zece ani şi să fii confruntat cu o şleahtă de psihopaţi înarmaţi. Cred că acum îmi dau seama de unde-şi moştenise curajul.

— Spune mai departe, zise ea, cu voce pierită.

— I-am făcut semn cu capul, ca să-şi păstreze calmul. Şi l-am încurajat cu un gest al mâinii, pentru că doream să stea liniştit. Dacă se speria şi reacţiona în vreun fel, probabil că l-ar fi împuşcat pe loc.

— Şi-a stat cuminte?

Web dădu din cap, încuviinţând.

— Era isteţ. Şi-a dat seama ce-aveam de gând. M-a înţeles perfect, Gwen. Ţinând cont de tot ce se-ntâmpla, nimeni n-ar fi putut fi mai curajos.

Gwen văzu că avea lacrimi în ochi. Încercă să spună ceva şi îşi dădu seama că nu putea vorbi. Ascultându-l, cei mai cumpliţi ani din viaţa ei păreau să înceapă să dispară.

— Eram pregătiţi să intrăm. În linişte, fără să folosim explozive. Văzuserăm, prin geam, unde se afla fiecare dintre fraţii liberi. Eram gata să-i lichidăm pe toţi în acelaşi timp. Începuserăm numărătoarea inversă şi tocmai atunci s-a întâmplat.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

— Din interior, s-a auzit un sunet. A fost o blestemată de pasăre, sau un fluierat, sau o sonerie, sau ceva de genul ăsta. Un sunet puternic, ascuţit, şi care n-ar fi putut veni într-un moment mai nepotrivit. Fraţii liberi au intrat imediat în alertă şi, când am pătruns înăuntru, au deschis imediat focul. Nu ştiu de ce l-au împuşcat pe David, dar el s-a prăbuşit primul.

Gwen nu se uita la Web. Privirea îi rămăsese pironită asupra dealurilor. *Un fluierat?*

— Am văzut când a fost lovit. Vocea lui Web începuse să tremure. I-am văzut faţa. Ochii. Web şi-i închise pe ai lui şi lacrimile i se strecurară pe sub pleoapele lăsate. Se mai uita încă la mine.

Lacrimile năpădiră şi ochii lui Gwen, dar tot nu şi-i întoarse spre el.

— Cum arăta atunci?

Web se răsuci şi o privi ţintă.

— Trădat, spuse. Îşi atinse obrazul vătămat. Nici faţa, nici cele două răni de glonţ de pe trup nu m-au durut mai mult decât privirea fiului tău. Trădat, repetă.

Gwen tremura atât de tare, încât trebui să se sprijine de balustradă în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie. Totuşi, încă nu se simţea în stare să-l privească. *Un fluierat?*

— Poate că din pricina asta am nesocotit ordinele şi m-am alăturat atacului împotriva fraţilor liberi. O fixă cu privirea. Asta m-a costat slujba, Gwen, m-au dat afară din Birou pentru că am făcut-o. Dar aş mai face-o o dată. Poate că aşa trebuia să ispăşesc. Vezi tu, fiul tău merita mult mai mult decât i-am putut da eu. Gândul ăsta mă urmăreşte în fiecare zi. Şi îmi pare rău că v-am dezamăgit, pe el şi pe tine. Nu mă aştept să mă ierţi, am vrut, pur şi simplu, s-o ştii.

— Probabil că ar trebui să ne-ntoarcem, spuse ea, abia auzit.

Gwen coborî prima şi se îndreptă spre Cornet, în loc să se ducă spre Baron. Săltă unul dintre picioarele din faţă ale calului. Toţi nervii ei păreau să fie în flăcări şi sângele continua să-i pulseze în urechi. Abia se mai putea ţine pe picioare, dar trebuia să facă ce avea de făcut, trebuia s-o facă, în ciuda celor abia aflate. Închise ochii, apoi îi redeschise.

— E vreo problemă? întrebă Web.

Nu putu să-l privească în faţă.

— Mi s-a părut că mergea puţin într-o parte. Dar totul pare să fie în ordine. Va trebui să stau cu ochii pe el.

Se ridică, îl bătu pe Cornet pe grumaz şi, în timp ce Web se uita în altă parte, îi strecură sub şa obiectul pe care îl ţinea în mână.

— OK, acum urmează să dai testul cel mai important, spuse. O să galopam în josul râpei, îndreptându-ne spre copaci, dar, când vom ajunge acolo, va trebui să struneşti calul foarte repede, pentru că poteca dintre trunchiuri e prea îngustă ca să poţi merge de-a lungul ei altfel decât pe jos. Înţelegi?

— Intru-n joc. Web îl bătu pe Cornet pe gât.

— Eram sigură c-o faci. Să-ncepem, spuse ea, cu hotărâre.

Încălecară amândoi şi o porniră către copaci.

— Vrei s-o iei înainte? întrebă Web, aşezându-se mai bine în şa.

— Nu, ia-o tu. Vreau să mă uit la piciorul lui Cornet…

Calul o rupse la fugă, luându-l pe Web prin surprindere.

Cornet acceleră şi începu să coboare râpa în plin galop, îndreptându-se direct către copaci.

— Web! ţipă Gwen şi se repezi după el, strunindu-l cu îndemânare pe Baron, astfel încât să se menţină în spatele lui.

Sub ochii ei, Web scăpă piciorul dintr-una dintre scări şi fu gata să cadă. Frâul îi alunecă din mâini şi se prinse cu disperare de oblâncul şeii, deşi distanţa dintre el şi copaci se micşora cu repeziciune. Nu avea de unde să ştie că, la fiecare pas, şaua împlânta tot mai adânc în trupul calului cuişorul pe care Gwen îl pusese sub ea.

Web nu se uită deloc înapoi. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut o femeie în sufletul căreia începuse să se dea, pe neaşteptate, o luptă cumplită. Gwen Canfield dorea, cu înverşunare, să vadă calul şi călăreţul izbindu-se de copaci.

Dorea să-l vadă pe Web London dându-şi sufletul chiar în faţa ochilor ei, dispărând de pe faţa pământului o dată pentru totdeauna. Dorea să se elibereze de durerea care o torturase atât de multă vreme. Pur şi simplu, n-o mai putea îndura. Era peste puterile ei. Trebuia să facă ceva. Şi acum era suficient să stea cu mâinile-n sân. În loc de asta, îi dădu pinteni lui Baron şi se repezi ca fulgerul după Web. Între el şi copaci nu mai erau decât cincisprezece metri, iar Cornet alega meritându-şi din plin numele. Când mai erau doar doisprezece metri, Gwen se lăsă să alunece puţin pe o parte. Când ajunseră la nouă, începu să se ridice, plasându-şi braţul sub unghiul potrivit. Erau la şase metri de arbori şi Gwen îşi legase soarta de a lui Web, căci, dacă nu reuşea să-l oprească pe Cornet, şi ea şi Baron s-ar fi strivit de trunchiuri.

Când nu mai rămăseseră decât trei metri, reuşi să se aplece destul de mult ca să înşface frâul. Şi îl smuci cu toată puterea izvorâtă din chinul care îi măcinase sufletul de-a lungul atâtor ani, pentru că, la numai un metru şi jumătate de liziera pădurii, opri, cu o singură mână, un cal de patru sute cincizeci de kilograme, care alerga cu o viteză ameţitoare.

Cu respiraţia tăiată, se uită la Web, care stătea locului, gârbovit. În cele din urmă, îşi îndreptă ochii spre ea, dar continuă să păstreze tăcerea. Iar Gwen simţi că de pe umeri i se ridicase toată suferinţa lumii. Şi-o închipuise, atât amar de vreme, ca fiind aidoma cleştilor care-i strângeau sufletul şi din care nu reuşea să şi-l elibereze; dar, cu toate acestea, tocmai dispăruseră, ca nisipul spulberat de vânt. Şi se minună fiindcă, după ce reuşise în sfârşit să renunţe la ură, fusese cuprinsă de o senzaţie atât de minunată. Totuşi, faţă de ea, viaţa rămăsese la fel de crudă, fiindcă în locul urii se instalase ceva mult mai mistuitor: vinovăţia.

CAPITOLUL 52

Când îl lăsă pe Web în faţa casei trăsurilor, Gwen era ciudat de tăcută. El încercă să-i mulţumească pentru că îi salvase viaţa, dar ea îi tăie vorba şi demară, îndepărtându-se. Gwen Canfield era o femeie stranie. Poate că se învinuia, cumva, pentru cele întâmplate cu Cornet.

Dar, cel puţin, Web îşi atinsese scopul de a-i spune, în sfârşit, ceea ce ţinuse în el vreme de ani de zile. Se gândi să se ducă să vorbească şi cu Billy, însă poate că era mai bine ca el să afle de la Gwen – dacă ea avea să se obosească vreodată să-i povestească.

Intră şi îl găsi pe Romano luându-şi micul dejun.

— Arăţi puţin cam şifonat, comentă acesta.

— M-a obosit plimbarea călare.

— Deci, în mod oficial, ne-am terminat treaba aici, nu-i aşa? Ştii, Angie s-a-ntors şi e cu capsa pusă. Odată şi-odată, tot trebuie să mă duc acasă şi să dau piept cu uraganul.

— Da, cred că aici am terminat.

— Ei, Web, ar trebui să ne luăm la întrecere pe drumul de întoarcere la Quantico, ca să vedem de ce-i în stare Mach-ul ăla al tău.

— Uite ce e, Paulie, ultimul lucru de care am nevoie e o amendă…

Înlemni şi Romano îl privi nedumerit.

— Ce-i cu asta? Nu-i sfârşitul lumii dacă ne opresc pentru depăşirea vitezei. Le arătăm legitimaţiile şi ne lasă să ne vedem de drum. Ţine de curtoazia profesională.

Web îşi scoase celularul şi formă un număr. Întrebă de Percy Bates, care nu era acolo.

— Unde e? Aici Web London.

Web o cunoştea pe June, secretara lui Bates, iar ea îi recunoscuse vocea.

— Ştiu că eşti tu, Web. Îmi pare atât de rău pentru cele întâmplate.

— Deci Perce nu e prin apropiere?

— Adevărul e că şi-a luat două zile libere. Cei de la relaţiile cu presa au înnebunit. Voiau să te cheme să dai nişte declaraţii, dar Perce n-a fost de acord. Te-ai uitat la televizor sau prin ziare?

— Nu.

— După tămbălăul pe care îl fac în legătură cu cele petrecute, s-ar putea crede că l-am omorât pe Papa din greşeală.

— Păi, June, au murit o grămadă de oameni.

— Oamenii înarmaţi care trag în alţi oameni îşi asumă riscul ăsta, Web, spuse ea, însuşindu-şi, cu fermitate, punctul de vedere al Biroului. Oricum, Perce a spus că trebuia să plece pentru două zile. Ştiu că se simţea groaznic din pricina celor care ţi s-au întâmplat.

— Ştiu şi eu asta, June, dar poate că, pentru mine, se întrevede o geană de speranţă.

— Sper, sper din toată inima. Acum, te pot ajuta cu ceva?

— Clyde Macy e un tip care a fost în solda unei bande locale, implicate în traficul de droguri. Am văzut în dosarul lui nişte amenzi pentru depăşirea vitezei legale. Aş vrea să aflu exact unde şi când le-a primit.

— Trebuie să dau un telefon pentru asta, dar nu durează decât câteva minute.

Web îi lăsă numărul de celular. Aşa cum îi promisese, ea îl sună în scurt timp. Îi dădu informaţiile, iar Web îi mulţumi şi închise. Se uită la Romano cu o expresie plină de consternare.

— Ce-i? întrebă acesta, înghiţindu-şi ultima îmbucătură de pastramă cu pâine de secară.

— Clyde Macy a primit trei amenzi pentru depăşirea vitezei într-un interval de şase luni. Era cât pe ce să rămână fără permisul de conducere.

— Mare scofală. Înseamnă că merge prea repede.

— Ghiceşti unde le-a luat pe toate trei?

— Unde?

— La mai puţin de un kilometru şi jumătate de ferma Southern Belle, iar pe una chiar la o sută de metri de poartă. Intrarea în fermă e notată ca punct de reper în procesul verbal întocmit de poliţistul din districtul Fauquier. De-asta am cerut informaţiile.

— Ok, vasăzică nu mă întorc azi acasă, la Angie?

— Ba da, cum să nu. Dar la noapte facem o descindere la Southern Belle.

Îşi strânseră echipamentul şi şi-l puseră în maşină.

— Le spui că plecăm?

Romano arătă către vilă.

— O ştiu deja.

Web aruncă, peste umăr, o privire spre casa de piatră şi murmură:

— Noroc, Gwen.

În drum spre ieşire, îl văzură pe Nemo îndreptându-se către ei în camioneta lui. Încetini şi opri. Web remarcă că păru foarte surprins când dădu cu ochii de ei.

— Ei, băieţi, nu vreţi să mergem la o bere? întrebă Nemo.

Capota automobilului Corvette era ridicată, iar Romano stătea pe spătarul canapelei din spate.

— Promite-mi c-o bem cu altă ocazie.

Strait îşi îndreptă arătătorul spre el şi zâmbi.

— S-a făcut, Delta.

— Îţi mulţumim pentru ajutor, Nemo, zise Web.

— Presupun că vă-nchideţi prăvălia.

— Aşa s-ar părea, dar nu-i pierde din ochi pe soţii Canfield. Bătrânul Ernie e încă în libertate.

— O s-o fac.

În timp ce Web şi Romano se îndepărtau, Nemo privi gânditor în urma lor, apoi se uită lung înspre vilă. Se părea că femeia dată dracului îşi secătuise vlaga.

Angie Romano nu era în toane bune. În tot acel timp, băieţii se aflaseră numai în grija ei şi se părea că excursia în ţinutul mlaştinilor nu fusese chiar aşa de plăcută. Când veni să-l ia pe Romano, Web dădu să o îmbrăţişeze, prieteneşte, dar se opri când ea îl privi de parcă ar fi avut de gând să-i rupă braţul dacă ar fi încercat aşa ceva.

Astfel, cel mai dur membru al echipei Hotel şi singurul supravieţuitor din echipa Charlie părăsiră locuinţa lui Romano noaptea târziu, urcându-se în Mach, gata pentru ceea ce ar fi putut să fie ultima misiune în care mergeau împreună. Web nu-i povestise lui Romano că îşi dăduse demisia din Birou, dar vestea se răspândise şi el o aflase imediat ce se întorsese acasă. La început, se supărase de-a binelea pe Web, pentru că nu-i spusese, iar acum era încă şi mai supărat, dar pe FBI.

— Le dai tot ce ai mai bun în tine şi ăsta… ăsta e modul în care te răsplătesc. Omule, îmi vine să plec şi să mă pun în slujba unui cartel din Columbia. Cu tipii ăia măcar ştii cum stau lucrurile.

— Las-o baltă, Paulie. Pe naiba, dacă treburile-mi ies ca lumea, îmi deschid propria companie de protecţie şi poţi veni să lucrezi pentru mine.

— Da, aşa cum port acum sutien sub vesta din Kevlar.

Cei doi bărbaţi se pregătiseră ca pentru război, luându-şi pistoalele de calibrul .45, pistoalele mitralieră MP-5, vestele antiglonţ şi chiar şi puştile cu lunetă, de calibrul .308, pentru că nu ştiau peste ce anume aveau să dea la Southern Belle. Nu puteau anunţa FBI-ul, pentru că nu aveau ce să le spună, cu excepţia istoriei amenzilor pentru depăşirea vitezei şi a câtorva speculaţii despre

existenţa unei conspiraţii. Dar avantajul faptului că Web nu mai făcea oficial parte din Birou era că, uneori, un cetăţean de bună-credinţă putea pătrunde în locurile în care un poliţist nu avea acces, făcând lucruri care nu-i erau permise celui din urmă. Web se răzgândise, hotărându-se să meargă singur, dar, când îşi exprimase gândurile în faţa lui Romano, acesta îi spusese că nu putea pleca fără el, fiindcă, într-un asemenea caz, intenţiona să-i tragă un glonţ în locul în care niciun bărbat nu-şi dorea să fie nimerit de o împuşcătură. Şi Web nu dorise să-l pună la încercare.

Parcară maşina pe drumul de ţară care se întindea de-a lungul hotarului dintre East Winds şi Southern Belle. În timp ce îşi croiau drum prin pădurea deasă, Romano se tot văita:

— Deja mă doare capul din cauza nenorociţilor ăstora de ochelari de noapte. Detest porcăriile astea. Cântăresc o tonă. Şi nici măcar nu poţi împuşca pe nimeni când îi porţi. Aşa că, la ce dracu-s buni?

— Atunci scoate-ţi porcăriile alea, Paulie, şi termină cu văicărelile înainte de a-mi da *tu mie* o durere de cap.

Totuşi, şi Web şi-i dădu jos pe ai lui şi îşi frecă gâtul.

— Nu-i niciun lunetist care să ne asigure fundu', spuse Romano, în timp ce zgomotele pădurii veneau către ei de pretutindeni. Web, mă simt cam agitat şi cam singur.

Web era sigur că glumea. Nimic de pe pământ nu-l băga-n sperieţi pe Paul Romano, cel puţin nimic din toate cele pe care le ştia Web. În fine, cu excepţia lui Angie.

— O să-ţi treacă.

— Ei, Web, încă nu mi-ai spus peste ce te aştepţi să dăm în noaptea asta.

— Indiferent ce-ar fi, o să însemne mai mult decât ceea ce ştim acum.

Fiindcă era lipsit de facilităţile Biroului, Web nu avusese la cine să apeleze ca să afle tot ce era posibil despre

Harvey şi Giles Ransome. Ar fi putut s-o sune pe Ann Lyle, dar nu dorea să discute cu ea în momentul acela. De vreme ce nu mai făcea parte din HRT, i-ar fi venit foarte greu, pentru că, fără nicio îndoială, ea ar fi fost distrusă, iar el s-ar fi simţit la fel.

Cei doi bărbaţi continuară să înainteze printre copaci, până când putură zări clădirile pe care le văzuseră din turnul de strajă. Web îi făcu semn lui Romano să rămână pe loc, în timp ce el se furişa mai aproape. Zâmbi când ajunse la liziera pădurii. În noaptea aceea, la Southern Belle, activităţile erau în toi. În faţa uneia dintre clădirile tip depozit era parcat un camion uriaş, cu rampa de încărcare coborâtă. O serie de bărbaţi descărcau echipamente şi privirea lui Web zăbovi asupra fiecăruia, în căutarea armelor, dar nu observă niciuna. Pe un cărucior care era condus către depozit se afla o ladă imensă. Când uşa culisă, deschizându-se, Web încercă să vadă ce se afla în interior, dar nu reuşi. Înainte ca uşa să se închidă, nu zări decât nişte lumini orbitoare. Pe una dintre laturile clădirii, văzu o remorcă pentru transportul cailor şi un om agitându-se în jurul ei. Nu izbuti să-şi dea seama dacă înăuntru se afla într-adevăr un cal.

Îşi folosi staţia de emisie-recepţie ca să-l cheme acolo pe Romano. Acesta apăru după un minut şi se ghemui alături de el. Trecu în revistă tot ceea ce văzuse şi Web şi-i şopti:

— Ei, care-i părerea ta?

— Ar putea fi orice, de la trafic de droguri până la dezmembrare de maşini furate, cine poate şti.

În momentul acela, uşa clădirii se deschise şi căruciorul ieşi din nou afară. Şi atunci auziră ţipătul femeii. Era din ce în ce mai strident. Web şi Romano schimbară o privire.

— Sau, poate, trafic de carne vie, şuieră Romano.

Îşi puseră pistoalele mitralieră MP-5 pe foc automat şi se strecurară afară din pădure. Îşi ţineau paturile armelor sprijinite de pectoralul drept, strângând gura ţevii între

degetul mare şi arătător. Ajunseră în partea laterală a depozitului fără să fie văzuţi. Web observă o uşă şi i-o arătă lui Romano, care dădu din cap. Web îi făcu mai multe semne, folosindu-şi degetele ca să-i spună, în limbajul trupelor de asalt, ce avea se gând. Era un mod de comunicare asemănător cu cel folosit, la baseball, de aruncător şi prinzător. Însă diferenţa era că aveau de-a face cu ceva mult mai periculos decât un jucător din Louisville.

Web încercă uşa. În mod surprinzător, nu era încuiată. O întredeschise. Atunci auziră că femeia ţipa din nou, nefiresc, ca şi cum cineva tocmai i-ar fi îndesat ceva pe beregată.

Cei doi dădură buzna înăuntru, cu armele pregătite, ajungând la locul faptei în câteva secunde. Cu coada ochiului, Web îl văzu pe Giles Ransome stând pe un scaun.

— FBI, la podea, mâinile la ceafă cu degetele împreunate. Executarea sau vă ia mama dracului! strigă, din toate puterile.

Apoi se gândi că Romano ar fi trebuit să fie mândru de el.

Se auziră mai multe ţipete, venind din toate colţurile, în timp ce oamenii se aruncau la podea. Web sesiză o mişcare în stânga sa şi îşi îndreptă arma într-acolo. Romano se repezi drept înainte, apoi se opri.

Harvey Ransome stătea în mijlocul a ceea ce părea un dormitor, cu un teanc de hârtii într-o mână. În pat erau trei femei superbe, înfrumuseţate prin mijloace chirurgicale şi complet goale şi un bărbat tânăr, în plină erecţie.

— Ce naiba se întâmplă aici? zbieră Harvey.

Apoi îl recunoscu pe Web şi păli.

Web şi Romano priviră în jur abia acum şi amândoi remarcară camerele de luat vederi, refectoarele, generatoarele, recuziterii, luminiştii, cameramanii, decorul şi împărţirea neobişnuită a dormitorului, care era compus

din patru părţi, celelalte trei reproducând interiorul unui birou, al unei limuzine şi, spre surprinderea lui Web, al unei biserici. Asta să fi fost? Ferma Southern Belle era acoperirea unui studio pentru filme porno? Iar ţipetele fuseseră unele care simulau extazul?

Web îşi coborî arma când Harvey se apropie de el, cu scenariul în mână.

— Ce dracu se-ntâmplă, Web?

Web scutură din cap şi-i aruncă o privire înverşunată.

— Tu să-mi spui.

— E o afacere perfect legală. Poţi să verifici. Avem toate autorizaţiile şi toate aprobările. Arătă către oamenii dezbrăcaţi din patul lat. Toţi aceştia sunt actori de profesie, majori. Poţi să-i verifici şi pe ei.

Romano se apropie de pat şi Web i se alătură.

Tinerele femei le aruncară priviri insolente, în timp ce bărbatul, a cărui parte proeminentă se pleoştise demult, încercă să se ascundă sub cearşaf.

Femeile nici măcar nu încercară să se acopere în prezenţa bărbaţilor înarmaţi, cu aspect ciudat.

— Sunteţi cu toţii aici de bunăvoie? întrebă Romano.

— Poţi paria pe asta, iubiţelule, spuse una dintre femei, ai cărei sâni erau atât de mari, încât aproape că-i acopereau stomacul. Ei, nu vrei un rol în film? Mi-ar plăcea să-ţi arăt ce înţeleg eu prin *de bunăvoie.*

El roşi, iar toate cele trei femei începură să râdă.

— În pantaloni ai o armă tot atât de mare? întrebă o alta.

— Web? făcu Romano, neajutorat. Ce vrei să facem aici?

Giles i se alătură fratelui său.

— Aici e vorba de Primul Amendament, Web. Cred că nu vrei să ajungem până acolo. O să ne judecăm cu tine şi cu Biroul ani de zile şi-o să câştigăm.

— Dar, dacă totul e atât de legal, de ce vă trebuie ferma ca acoperire?

— Suntem nevoiţi să-i avem în vedere pe vecinii noştri.

Dacă ar şti cu ce ne ocupăm, am putea avea necazuri. Sunt bogaţi şi cunosc persoane publice influente, care ne-ar putea face mizerii.

— Nu vrem decât să fim lăsaţi să ne ocupăm în linişte de arta noastră, spuse Harvey.

— Artă? făcu Web, fluturându-şi mâna în direcţia trupurilor dezgolite. Aşa numiţi voi sexul de doi bani cu păpuşi Bărbie umflate? Artă?

Una dintre femei se ridică în picioare, în toată splendoarea goliciunii şi a sânilor ei umflaţi. Cu greu i-ai fi dat douăzeci de ani.

— Cine naiba te crezi?

— Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar prefer să le spun lucrurilor pe nume.

— Habar n-ai despre e vorbeşti.

— Da, ai dreptate, fac pariu că şi mămica ta e tare mândră de tine, aşa-i?

Harvey îşi puse mâna pe umărul lui Web.

— Ascultă, Web, totul e perfect legal. Ne plătim impozitele şi procedăm ca la carte. Verifică; noi nu plecăm nicăieri. Eu şi fratele meu am făcut asta vreme de treizeci de ani în California.

— Şi de ce v-aţi mutat aici?

— Ne-am săturat de priveliştea din L.A., răspunse Giles. Iar ţinutul ăsta e tare frumos.

Romano se uită la actorii despuiaţi.

— Mă îndoiesc că ei o să-l vadă vreodată.

— N-avem nevoie de scandal, Web, zise Harvey. Cum îţi spuneam, am câştiga procesul, dar nu vrem să ajungem la tribunal. Nu facem niciun rău nimănui. Şi, indiferent dacă o recunosc sau nu, o mulţime de oameni se folosesc de rodul muncii noastre. Nu e vorba doar de nişte zurlii, din cine ştie ce categorie socială marginalizată, ci şi de mame şi taţi de familie, de cetăţeni perfect normali ai Statelor Unite. Ştii cum se spune, dragostea trupească îi prieşte

sufletului şi e chiar mai bine când te uiţi cum o fac nişte profesionişti.

— E doar o iluzie, omule, doar o iluzie, spuse Giles. Le dăm oamenilor ceea ce îşi doresc.

— OK, OK, v-am înţeles.

Nu era de mirare că cei doi fraţi îi dăduseră târcoale lui Gwen Canfield. Probabil că doreau s-o angajeze pentru următoarea lor producţie.

— Ascultă, aş putea face ceva pentru tine? Ştii, aşa, ca să-ţi mulţumesc pentru că păstrezi tăcerea? întrebă Harvey, neliniştit.

— *O* să vă verific, Harv, aşa cum ne-am înţeles. Dacă mă minţi sau dacă vreunul dintre „actorii" ăştia e minor, o să mă-ntorc. Şi, dacă vă gândiţi s-o ştergeţi între timp, nici să nu-ncercaţi, fiindcă am oameni care stau de pază.

— E-n ordine. Cred că aşa-i corect.

— A, şi ai putea să faci ceva pentru mine.

— Nu trebuie decât să-mi spui ce anume.

— Nu mai zburaţi pe deasupra fermei East Winds. Îi deranjează pe nişte prieteni de-ai mei.

Harvey îi întinse mâna.

— Ai cuvântul meu.

Web nu i-o strânse. În schimb, se uită spre cele trei femei.

— Iar pe voi, fetelor, vă compătimesc.

Romano şi Web ieşiră, urmăriţi de râsete.

— Phii, făcu Romano, eu aş considera misiunea asta un adevărat succes.

— Ţine-ţi gura, Paulie.

În timp ce se îndreptau către pădure, Web îl zări alături de remorca pentru transportul cailor pe acelaşi bărbat pe care-l remarcase mai devreme. Se îndreptă spre el. Omul era îmbrăcat ca un muncitor la fermă. Vederea armelor lor păru să-l sperie, dar se linişti când Romano îi arătă legitimaţia.

— Ştiţi, nu vreau să am necazuri, spuse bărbatul, care părea de vreo cincizeci de ani. Totuşi, îmi prinde bine că m-am angajat aici.

— Presupun că le eşti de folos ca să-şi dovedească acoperirea legală.

Omul aruncă o privire către depozit – sau, după cum aflase Web, spre platoul de filmare.

— Pe-aici sunt o mulţime de lucruri care au nevoie de acoperire. Dacă biata mea nevastă ar mai fi printre noi, m-ar jupui de viu, dar ei plătesc de două ori mai mult decât se obişnuieşte.

— Asta ar fi trebuit să-ţi dea de bănuit, zise Web.

— Ştiu, ştiu, dar cred că toată lumea e dornică de bani, iar eu fac munca asta de multă vreme. Cred ca de prea multă vreme.

Web inspectă remorca. Era un cal înăuntru. Îi putea zări vârful capului.

— Pleci undeva?

— Da. Am de făcut o călătorie lungă. Duc calul la vânzare. Trebuie să dau impresia că cei de aici îşi cunosc meseria. Şi noatenul ăsta e chiar destul de frumos.

Web se urcă în remorca.

— Serios? Mie mi se pare puţin cam mic.

Omul se uită la Web ca la un nebun.

— Mic? Are un metru şi jumătate. Nu e puţin pentru un noaten.

Web se uită în interiorul remorcii. Plafonul era la o bună jumătate de metru deasupra capului calului. Îşi privi interlocutorul.

— Asta e o remorcă specială?

— Specială… cum adică?

— Supradimensionată. E mai mare decât se obişnuieşte?

— Nu, e o remorcă Townsmand standard, de doi metri şi zece, cu amortizare.

— Asta e un Townsmand standard? Şi noatenul ăsta are

un metru şi jumătate înălţime? Eşti sigur?

— Tot atât de sigur cum sunt că stau acum aici.

Web plimbă lumina lanternei prin spaţiul interior al remorcii.

— Dacă e o remorcă standard, cum se face că nu aveţi aici boxele pentru echipamente?

Îi aruncă celuilalt o privire bănuitoare şi îşi aţinti lanterna asupra părţilor laterale ale remorcii.

Omul se uită spre zona luminată de lanternă.

— Păi, în primul rând, fiule, nu pui niciodată aşa ceva într-un loc în care ar putea juli picioarele calului. Când ai un cal cu un picior julit, s-a zis cu vânzarea.

— Le puteţi căptuşi, ripostă Web.

— Şi, în al doilea rând… arătă spre partea din faţă a remorcii, unde Web văzu un compartiment de mari dimensiuni, plin cu hrană, medicamente, frânghii, pături şi altele de acelaşi gen. Şi, în al doilea rând, când ai aici atât de mult loc pentru echipamente, la ce bun să pui o boxă specială într-un loc care ar putea rupe picioarele calului?

Omul îl privi pe Web ca şi cum ar fi crezut că, într-adevăr, nu era în toate minţile.

Dar Web nu-i mai dădea atenţie, pentru că în mintea lui începea să se-nfiripe o teorie care, dacă ar fi fost adevărată, ar fi aruncat o nouă lumină asupra tuturor celor întâmplate. Îşi scotoci prin buzunare şi scoase plicul în care păstra fotografiile pe care i le dăduse Bates. Scoase una şi o ridică în faţa lui Romano, în timp ce o lumina cu lanterna.

— E tipul căruia i l-ai dat pe puşti în noaptea aia? spuse. Ăsta e? Încearcă să ţi-l închipui cu păr blond, tuns scurt, nu chel. Ştiu că e greu, fiindcă purta ochelari de soare. Dar străduieşte-te.

Romano studie fotografia, apoi îl privi pe Web cu gura căscată.

— Cred că el e.

Web o rupse imediat la fugă către liziera pădurii, cu Romano imediat în urma lui.

— Ce naiba te-a apucat, Web?

El nu-i răspunse. Continuă doar să alerge.

CAPITOLUL 53

Uşa încăperii subterane se deschise şi Nemo Strait intră. Claire şi Kevin erau încătuşaţi de câte un piron mare de fier, fixat în perete, iar mâinile şi picioarele le erau legate cu frânghii groase. Strait ordonase să li se pună căluş, dar să nu fie legaţi la ochi.

— Deja ai văzut prea multe, doctore, îi explicase lui Claire, dar asta nu mai are nicio importanţă.

Mesajul descurajant al vorbelor sale fusese cât se poate de limpede.

Oamenii lui Strait se strecurară în urma lui, îndreptându-se spre ea şi spre Kevin cu pături şi cu mai multe frânghii.

— Ajutaţi-ne, ajutaţi-ne, se strădui Claire să strige, dar, din cauza căluşului, vorbele abia i se puteau auzi.

Încercă zadarnic să li se împotrivească bărbaţilor. Kevin îşi privi temnicerii în tăcere, gândindu-se că, în cele din urmă, presentimentul că avea să fie omorât urma să se adevereacă.

— Să-i luăm de aici, zise Nemo Strait. N-avem toată noaptea la dispoziţie şi mai sunt atâtea de făcut.

Şi, în timp ce Kevin era cărat afară, îl bătu cu afecţiune pe creştet.

Web se uită prin toate ferestrele din spate ale casei lui Nemo Strait. Camioneta acestuia nu era parcată în faţă, dar el nu dorea să-şi asume niciun risc. Romano le verifică pe cele din părţile laterale şi din faţă. Se întâlniră şi Romano clătină din cap.

— Nimic. Casa e pustie.

— Nu pentru mult timp, zise Web.

Avu nevoie de douăzeci de secunde ca să descuie uşa din spate cu şperaclul şi pătrunseră înăuntru. Percheziţionară casa în mod sistematic, până ce ajunseră în dormitor.

— Ce anume căutăm, Web?

Acesta intrase în dulapul din peretele dormitorului şi nu răspunse imediat. În cele din urmă, ieşi de acolo cu o cutie uzată de pantofi.

— Asta ar putea reprezenta un început.

Se aşeză pe un scaun aflat alături de pat şi începu să scotocească printre fotografiile vechi. Luă una şi o ridică.

— Pornim de aici. Îşi aminteşti că Strait spunea că, după ce s-a întors din Vietnam, a fost paznic la o casă de corecţie?

— Şi?

— Şi ia ghiceşte cine a fost deţinut în aceeaşi casă pentru că a crăpat capul bunică-sii cu un satâr? I-am văzut dosarul când m-am întâlnit cu Bates la WFO.

— Despre cine vorbeşti?

— Despre Clyde Macy. El e tipul din fotografia pe care ai văzut-o, cel care s-a dat drept agent FBI. Fir-ar să fie, ar fi fost bine să-ţi fi arătat mai demult fotografia aia. Acum fac pariu că, dacă verificăm datele, o să aflăm că Macy şi Strait au fost acolo în aceeaşi perioadă.

— Dar, după aia, Macy a fost cu fraţii liberi.

— Şi poate că Strait i-a dat de urmă şi l-a convins să lucreze pentru el.

— Dar spuneai că Macy era gorila lui Westbrook.

— Macy are veleităţi de poliţai. Cred că lucra sub acoperire şi că s-a infiltrat în banda lui Westbrook în timp ce făcea parte din reţeaua de trafic de droguri a lui Strait.

— Reţeaua de trafic de droguri a lui Strait!

— Oxycontin. Remorcile pentru transportul cailor reprezintă soluţia perfectă pentru deplasarea mărfii. Remorca de la Southern Belle arăta aşa cum trebuie să arate de fapt un Townsmand. Strait i-a montat celui de la

East Winds o podea falsă şi l-a înălţat atât de mult, încât capul unui noaten de un metru şi jumătate aproape că atingea plafonul. Şi avea montate boxe de depozitare, ca să poată transporta şi mai multe droguri. Şi amenzile pentru depăşirea vitezei? Macy nu se ducea la Southern Belle, ci venea aici. Şi fac pariu că el a fost cel care a descoperit că Toona era informatorul lui Cove. S-a folosit de informaţia asta ca să facă înscenarea pentru Cove şi pentru noi, pe urmă i-a spus lui Westbrook, care l-a lichidat pe Toona.

— Crezi că e posibil ca Macy să fi fost cel care a tras focurile de armă din complexul fraţilor liberi şi a declanşat măcelul?

— Şi a pus acolo drogurile şi celelalte „dovezi” pe care era convenabil să le găsim. Şi probabil că a furat camionul lui Silas. Fac pariu că tot el l-a împuşcat şi pe Chris Miller, lângă locuinţa lui Cove. Iar Strait a făcut parte din armată, probabil că aşa au făcut rost de mitralierele alea, şi poate că ştie câte ceva şi despre confecţionarea bombelor.

— Dar asta înseamnă că amândoi au, cumva, o legătură cu lovitura dată HRT-ului? De ce?

Web, care, în tot acest timp, se uitase prin fotografii, se opri şi scoase încă una.

— Nemernicul.

— Ce zici?

Web răsuci fotografia către el. Era o poză a lui Strait, în uniforma din Vietnam. Alături de el era un bărbat pe care Romano nu-l recunoscu, dar Web o făcu fără niciun dubiu. Chiar dacă în fotografie era mult mai tânăr, nu se schimbase foarte mult.

— Ed O’Bannon. El a fost psihiatrul armatei care l-a ajutat pe Strait după ce a evadat de la Viet Cong.

— Iisuse!

— Şi asta înseamnă că s-ar putea s-o aibă pe Claire, ba chiar şi pe Kevin, pe aici pe undeva. Ferma e o

ascunzătoare perfectă.

— Dar eu tot nu înţeleg, Web, de ce ar fi vrut Strait, O'Bannon şi Macy să lichideze echipa Charlie? N-are niciun sens.

Web se gândi îndelung, dar răspunsul nu dorea să apară. Sau, cel puţin, nu o făcu până când nu privi în jos, dând cu ochii de ceva. Puse cutia de pantofi alături, se aplecă încet şi apucă obiectul care căzuse, ajungând pe jumătate sub pat.

Ridică brăţara de gleznă şi aţinti asupra ei lumina lanternei. Dar ştia deja cui îi aparţinea. Smulse cuvertura de pe pat şi lumină pernele. Nu avu nevoie decât de câteva secunde ca să descopere firele lungi de păr blond.

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, se întoarse spre Romano.

— Gwen.

Remorca era aşezată cu spatele spre încăperea cu aparatură pentru piscină. Rampa pentru încărcarea cailor era coborâtă şi unul dintre oamenii lui Strait trăsese afară o piesă lungă de metal, dând la iveală spaţiul de sub duşumeaua falsă care era destul de mare pentru a găzdui un transport masiv de pilule… sau trupul unei femei şi al unui băieţel.

Strait supraveghea transferul lui Claire şi al lui Kevin în compartimentul acela. Ei se împotriveau din toate puterile şi făceau zgomot – prea mult zgomot.

— Descoperiţi bazinul, ordonă el. E mai simplu dacă-i înecăm mai întâi. Şi mai curat decât dacă-i împuşcăm aici.

Acoperământul piscinei fu retras, apoi bărbaţii îndepărtară o parte dintre frânghiile şi păturile în care erau înfăşuraţi Claire şi Kevin şi începură să-i târască spre apă.

Atunci auziră pe cineva strigând:

— Ce naiba faceţi aici?

Strait şi oamenii lui se întoarseră. Gwen era acolo, strângând în mână un pistol.

— Ei, Gwen, ce pui la cale? o întrebă Strait, cu nevinovăţie.

Ea arătă spre Claire şi spre Kevin.

— Cine sunt ăştia, Nemo?

— Două probleme pe care trebuie să le rezolv şi pe urmă putem trăi cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Ai de gând să-i ucizi?

— Nu, am de gând să-i las să depună mărturie şi să mă trimită la moarte.

Câţiva dintre oamenii lui Strait râseră. El se trase mai aproape de Gwen, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Gwen, dă-mi voie să-ţi pun o întrebare. Spuneai că ai intenţia să te ocupi de London. L-am văzut plecând astăzi şi era bine sănătos.

— M-am răzgândit.

— A, asta-i grozav, te-ai răzgândit. Vrei să spui că ţi-ai pierdut curajul. Mi-am închipuit. Când e vorba să treci la fapte, se vede că n-ai stofă pentru asta. Nu eşti în stare să ucizi. De-aia ai nevoie de oameni ca mine, care s-o facă în locul tău.

— Vreau să plecaţi acum. Şi tu, şi oamenii tăi.

— Păi asta am de gând să fac.

— Nu, vreau să plecaţi fără *problemele* voastre.

Strait zâmbi şi se apropie şi mai mult de ea.

— Ei, iubito, ştii că nu pot să fac asta.

— Vă las să aveţi un avans de douăsprezece ore înainte de-ai elibera.

— Şi pe urmă? Trebuie date o grămadă de explicaţii. Şi cine o să-şi asume vina?

— N-am de gând să te las să-i ucizi, Nemo. Au murit deja destui oameni. Şi vina e a mea. Ai avut dreptate, trebuia să fi renunţat la ură cu multă vreme în urmă, dar, de câte ori încercam, nu vedeam în faţa ochilor decât trupul

neînsufleţit al fiului meu.

— Vezi tu, problema e că, dacă le dau drumul şi ei vorbesc, poliţia n-o să înceteze niciodată să mă caute. Dar, dacă-i ucid, pot să ies din scenă fără să se sinchisească cineva. Şi aici e vorba de o mare diferenţă, pentru că, odată ce mă stabilesc într-un loc, vreau să rămân acolo, nu mă retrag din afaceri ca să-mi petrec timpul fugind de FBI.

Aruncă o privire spre unul dintre oamenii săi; acesta făcea un ocol ca să ajungă în spatele lui Gwen.

Ea strânse cu putere pistolul şi îl îndreptă spre capul lui Strait.

— Ţi-o spun pentru ultima oară, pleacă!

— Şi cum rămâne cu partea ta din banii de droguri?

— Afacerea a fost numai a ta. Nu mă mai interesează. Şi o să-mi asum vina pentru tot ce s-a-ntâmplat. Tu nu trebuie decât să pleci.

— Fir-ai să fie, femeie, ce te-a apucat, l-ai văzut pe Dumnezeu sau ceva de genul ăsta?

— Strait, pleacă dracului de pe pământul meu, acum!

— Păzea, Gwen! strigă Web.

Vocea lui îi luă pe toţi prin surprindere, dar omul care ajunsese în spatele lui Gwen trase totuşi, însă greşi ţinta, fiindcă ea se ghemuise auzind avertismentul lui Web. Glonţul nimeri undeva, dincolo de ea.

Puşca cu lunetă a lui Web trăsni şi omul se prăbuşi, mort, în piscină, înroşind brusc apa tratată cu clor.

Nemo şi oamenii săi se adăpostiră în spatele remorcii pentru transportul cailor şi deschiseră focul, în timp ce Gwen dispărea în tufişuri.

După ce părăsiseră locuinţa lui Strait, Web şi Romano se duseseră la centrul ecvestru, fiindcă Web dorise să verifice ceva anume; şi, aşa cum fusese aproape sigur, descoperi mica rană de pe spinarea lui Cornet. Gwen plănuise să-l ucidă, apoi inima i se înmuiase. Din cauza discuţiei lor? Dacă aşa era, Web şi-ar fi dorit să-i fi vorbit cu ani de zile

în urmă. Nu avea nicio dovadă, dar i se părea limpede că Gwen îi angajase pe Nemo şi pe oamenii lui ca să răzbune moartea fiului ei.

Se îndreptau către vilă când auziseră zgomote în zona piscinei şi, alergând, sosiseră la timp ca să surprindă schimbul de replici dintre Gwen şi Strait şi ca să afle că Gwen recunoştea că omorurile se săvârşiseră din vina ei, din dorinţa ei de răzbunare.

Acum erau antrenaţi din plin într-un schimb de focuri, fără a avea nicio posibilitate de a chema întăriri. Iar marea lor problemă consta în faptul că la mijloc erau prinşi Claire şi Kevin.

Se părea că şi Strait îşi dăduse seama de asta, fiindcă strigă:

— Ei, Web, de ce nu ieşi de-acolo? Pen' că, dacă n-o faci, o să vâr câte un glonţ în femeie şi-n copil.

Web şi Romano se uitară unul la altul. Strait nu ştia despre prezenţa lui Romano. Acesta se întoarse şi o luă spre stânga. Web o porni către dreapta, apoi se opri…

— Ei, haide, Nemo, n-ai nicio şansă, iar blindatele-s pe drum.

— Ai ghicit, sunt un tip disperat, care nu mai are de pierdut nici pe dracu.

Trase un glonţ foarte aproape de capul lui Claire, care zăcea, alături de Kevin, pe podea.

— Uite ce-i, Nemo, încă două crime n-o să te ajute cu nimic.

Strait râse.

— La naiba, Web, dar nici n-o să-mi facă niciun rău.

— OK, Nemo, spune-mi singurul lucru pe care n-am fost în stare să-l înţeleg, strigă Web. De ce-ai schimbat copiii pe alee?

— Cum? Vrei să mă învinovăţesc singur? zbieră Strait drept răspuns şi râse din nou.

— Uită-te-n jurul tău, Nemo – am toate dovezile care-mi

trebuie.

— Şi, dacă fac cum îmi spui, o să pui o vorbă bună pentru mine în faţa judecătorului, aşa-i?

Strait râse iarăşi.

— Nu ţi-ar strica.

— Păi, Web, când ai o ocupaţie ca a mea, ai tendinţa să te asociezi cu tot felul de indivizi interesanţi. Unul dintre ei a avut nişte pretenţii bine definite şi e genul de om căruia eşti nevoit să-i faci concesii. Hotărât lucru, trebuie să ai grijă ca tipul ăsta să fie întotdeauna mulţumit, înţelegi ce vreau să spun?

— Clyde Macy?

— Ei, nu dau nume, Web. Nu-s turnător.

— Atunci dă-mi voie să te ajut. Macy are veleităţi de poliţai. Pur şi simplu, are boala să demonstreze că e mai bun decât noi. A ţinut morţiş să se-mbrace ca un agent FBI, să apară cu graţie la faţa locului şi să-l scoată pe puşti din mâinile noastre. Doar ca să-şi dovedească lui însuşi că se poate descurca.

— La naiba, Web, ai fi fost un detectiv pe cinste.

— Dar poate că tu nu erai la fel de încrezător. Aveai nevoie de Kevin şi nu doreai să rişti ca Macy să dea greş şi să nu-l poţi recupera. Mai întâi, pe alee, te-ai folosit de Kevin ca să abaţi suspiciunile asupra Marelui F, însă, ca să-l poţi manipula mai târziu, mai aveai nevoie de băiat. Aşa că l-ai înlocuit cu celălalt puşti. În felul ăsta, Macy se putea distra pe socoteala Biroului şi, chiar dacă figura nu-i reuşea, tu tot îl aveai pe Kevin. Am dreptate?

— Pe dracu, cred că n-o s-o ştim niciodată.

— Deci, unde-i celălalt băiat?

— Cum îţi spuneam, cred că n-o să ştim niciodată.

Staţia de emisie-recepţie a lui Web pârâi. Romano ajunse pe poziţie.

— OK, îţi mai dau o şansă. Ai cinci secunde ca să te predai.

Web nu se obosi să numere până la cinci. Îşi puse pistolul mitralieră pe foc automat şi declanşă tirul asupra remorcii pe care Nemo şi oamenii lui şi-o aleseseră ca adăpost.

Strait şi ceilalţi se trântiră la pământ chiar în momentul în care Romano apărea înapoia lor.

Unul dintre bărbaţi îl văzu şi se răsuci, gata să tragă, iar osteneala îi fu răsplătită cu două gloanţe între ochi.

— Aruncaţi armele! Acum! ordonă Romano.

Dar, pentru că era cu spatele, nu văzu ceea ce observă Web: o dâră firavă de condens care se ridica în aer printre copaci. Condens care se datora răcelii ţevii unei arme. Era o greşeală clasică, făcută de cei care ştiau câte ceva despre supravieţuirea în mijlocul naturii şi despre tirul de precizie, dar nu cunoşteau detaliile foarte importante care făceau diferenţa dintre un profesionist şi un amator. Ca lunetist, Web şi-ar fi folosit propria respiraţie ca să încălzească ţeava şi ca să împiedice apariţia condensului.

— Ora şase, Romano! strigă el.

Dar era prea târziu. Glonţul îl lovi pe Romano la baza coloanei vertebrale şi impactul cu micul proiectil de mare viteză îl trânti la pământ.

— Paulie! zbieră Web.

Un alt bărbat se răsuci şi-şi aţinti arma asupra agentului HRT căzut, dar Web îl doborî cu un glonţ de calibrul .308. Cu o mână, îşi sprijini MP-5-ul de piept, iar cu cealaltă îşi scoase unul dintre pistoalele de calibrul .45.

— Romano!

Răsuflă uşurat când acesta începu să se ridice.

Deşi îi străpunsese vesta de protecţie, glonţul nu putuse trece prin Link, cel de-al treilea dintre pistoalele sale de calibrul .45, pe care şi-l ţinea la spate, într-un toc special.

Un alt glonţ nimeri alături de Web şi el se lăsă să cadă la pământ, în timp ce Romano se arunca în tufişuri. Profitând de ocazie, Strait se repezi, o înşfăcă pe Claire şi, pe

jumătate cărând-o, pe jumătate târând-o, o duse către camionul de care era ataşată remorca.

Web îşi ridică ochi şi înţelese ce avea de gând. Trase în cauciucurile camionului. Înjurând cât îl ţinea gura, Strait o târî pe Claire în întuneric.

Web îşi înhăţă staţia de emisie-recepţie.

— Paulie, Paulie, eşti teafăr?

Se scurseră câteva secunde neliniştitoare, apoi Romano răspunse. Vocea îi tremura uşor, dar era acelaşi Romano dintotdeauna.

— Ăla care m-a-mpuşcat nu ştia nimic despre traiectoria gloanţelor. A ţintit prea jos.

— Norocul tău. Am văzut prea târziu condensul ţevii. Fac pariu că Macy e pe-aici, pe undeva. Strait a luat-o pe Claire. Mă duc după ei. Kevin Westbrook e încă aici, lângă piscină.

— Ţin totul sub control, Web.

— Eşti sigur?

— Ce naiba, nu-s decât patru contra unu. Du-te!

Web se întoarse şi se repezi după Strait şi Claire.

Romano îşi pierduse pistolul mitralieră, iar puşca cu lunetă nu era prea eficientă de la o distanţă atât de mică. Îşi scoase pistoalele de calibrul .45 şi, urmând instrucţiunile din manualul lui Web, chiar îşi frecă palma de unul dintre ele, ca să-i poarte noroc. În ciuda fanfaronadei sale, acel patru contra unu nu-i oferea prea multe şanse. Putea doborî trei dintre ei, fiind totuşi ucis de al patrulea. Şi trebuia să-şi mai facă griji şi din pricina trăgătorului al cărui glonţ îl nimerise. Se lăsă pe vine şi se deplasă la adăpostul tufişurilor care înconjurau piscina. Ceilalţi trăgeau, dar el nu ripostă, pentru că ţinteau departe de el, iar flăcările de la gurile ţevilor îi arătau unde i se aflau adversarii. Continuă să înainteze şi să privească cu atenţie în jur. De fiecare dată când trăgea

cineva, îl observa în timp util. Avea de-a face cu nişte amatori, dar până şi unii ca ei puteau avea noroc, mai ales când deţineau superioritatea numerică. Se ghemui şi mai mult şi îl văzu pe puşti lângă piscină. Nu se mişca şi Romano se gândi că, poate, unul dintre gloanţe îşi nimerise ţinta. Dar, imediat, copilul îşi ridică uşor capul. Romano îşi puse ochelarii de noapte şi văzu care era problema băiatului. Picioarele îi erau încă strâns legate.

Romano continuă să se deplaseze, îndepărtându-se de inamic. Voia să ajungă destul de departe ca să-şi poată folosi puşca. Avea dispozitivul de ochire pe timp de noapte şi nu-i mai lipsea decât un strop de imaginaţie pe care s-o pună la lucru. Ar fi redus numărul adversarilor la trei, poate chiar la unu, după care ar fi putut trece la atac, folosindu-şi pistoalele. Având un singur inamic, Romano ar fi învins oricând.

Planul lui era ca la carte. Trebuia să le depisteze poziţia după focul de la gura ţevilor. Să continue să se deplaseze. Să ajungă în flancul lor. Şi pe urmă să atace, să doboare unul sau doi, iar ceilalţi aveau să intre în panică şi să se predea, poate să o ia la fugă, iar el şi-ar fi folosit puşca cu lunetă, aşteptând să-i prindă în bătaia ei, şi aşa s-ar fi încheiat totul.

— Ei, Romano, strigă o voce, arată-te, dar fără armă.

El nu răspunse. Era preocupat să localizeze poziţia exactă a celui care vorbise, ca să-l poată reduce la tăcere. Bănuia că are de-a face cu muncitorul pe care-i doborâse în ziua sosirii la fermă, dar nu era sigur.

— Romano, sper că auzi ce-ţi spun. Pentru că ai cinci secunde ca să te arăţi, dacă nu vrei să vâr un glonţ în capul puştiului.

Romano bodogăni în barbă şi se apropie mai mult de locul de unde venea vocea. Nu dorea câtuşi de puţin să-l lase pe băiat să moară, dar adevărul era că, dacă ar fi ieşit din ascunzătoare, ar fi fost ucişi atât el cât şi Kevin

Westbrook. Romano nu mai jucase niciodată un astfel de joc şi nu putea face altceva decât să încerce să-i omoare pe toţi înainte ca ei să ajungă la băiat, ceea ce era mai degrabă imposibil.

— Îmi pare rău, puştiule, murmură, apropiindu-se şi luând poziţia de tragere.

Omul care vorbise era într-adevăr cel pe care îl pusese la pământ la centrul ecvestru. Înainta târându-se pe burtă şi strângând în mână pistolul. Se opri, numără în gând până la cinci şi mai strigă încă o dată:

— Ultima şansă, HRT!

Aşteptă o clipă, săltă din umeri, se ridică şi, de la adăpostul tufişurilor, ţinti direct spre capul lui Kevin Westbrook. Nu era cine ştie ce ţintaş, dar, pentru ceea ce avea de făcut, nu era nevoie de o îndemânare ieşită din comun.

Plămânii i se goliră de aer când un bărbat uriaş ieşi din ascunzătoare şi îl izbi cu atâta forţă, încât îl azvârli la doi metri distanţă, unde ateriză pe podeaua piscinei. Uriaşul se repezi la băiat şi îl înşfăcă cu unul din braţele sale puternice. Apoi Francis Westbrook se întoarse şi o rupse la fugă, ducându-şi fiul la adăpostul întunericului, în timp ce trăgea cu pistolul înapoi, peste umăr.

Un alt bărbat ieşi din ascunzătoare şi îşi îndreptă arma spre spatele lat al lui Westbrook. Era gata să tragă, când Romano îşi părăsi adăpostul şi îl doborî dintr-un foc. Nu ştia că uriaşul era Francis Westbrook, dar Romano nu era omul care să stea deoparte şi să lase pe cineva să-l împuşte pe la spate. Singura problemă era că îşi dezvăluise poziţia şi, fiindcă avusese amabilitatea de a o face, primi un glonţ în picior. Încercă să se retragă, dar observă imediat un şir de arme îndreptate către el. Căzuse pe marginea bazinului şi cei trei bărbaţi erau deasupra lui.

— Ei, la urma urmelor, ăştia din HRT nu-s chiar aşa grozavi, spuse unul.

Şi începu să se apropie de Romano.

— Împuşcă-l şi gata, zise altul.

Romano se înroşi şi îşi strânse pumnii.

— Eu zic să-i băgăm capul în apă şi să-l înecăm pe nemernic, pe îndelete.

Romano îşi ridică privirea şi văzu că propunerea venise de la cel pe care Westbrook îl trântise de podea, acesta fiind cel pe care şi el îl doborâse în prima zi petrecută la East Winds. Omul continua să tragă cu putere aer în trupul voluminos şi era plin de sânge în jurul nasului care i se frecase pe piatră.

— Ce zici de asta, Romano? întrebă, împungându-l cu vârful cizmei în coaste.

— Îmi convine, răspunse Romano.

Se azvârli înainte, înfigându-şi umărul în pântecul tremurător al celuilalt şi căzură amândoi în apă. Romano îşi umplu plămânii cu aer şi îşi trase adversarul la fund. Cei doi bărbaţi rămaşi pe marginea bazinului reacţionară aşa cum se aşteptase. Începură să tragă în apă. Dar Romano şi cel de-al treilea bărbat erau mult prea departe de suprafaţă pentru ca gloanţele să-i mai poată vătăma.

Unul dintre adversari avu o idee care i se păru strălucită. Se repezi şi apăsă pe butonul care comanda acoperirea piscinei. În timp ce acoperământul ajungea deasupra lui Romano şi a omului care continua să i se împotrivească, cel dintâi, departe de a se nelinişti, ştiu că acum avea posibilitatea ca, în ciuda aşteptărilor, să scape cu viaţă. Îşi scoase cuţitul şi tăie beregata celuilalt. Apa se umplu de sânge. Romano prinse cadavrul de picioare şi îl împinse în sus, până când îi simţi capul izbindu-se de acoperământ, ca şi cum s-ar fi ridicat la suprafaţă ca să respire. Şi auzi ceea ce se aştepta să audă, focurile de armă trase în cap. Coborî leşul, îşi schimbă poziţia şi îl ridică din nou. Armele traseră iarăşi, propulsând mici jeturi de apă în direcţia opusă. Acum, cei de sus credeau,

fără îndoială, că amândoi erau morţi. Cel puţin aşa spera Romano; de fapt, se baza pe asta ca să-şi asigure supravieţuirea.

Coborî din nou cadavrul, apoi îi dădu drumul. Trupul se scufundă încet, ajungând pe fundul bazinului, alăturându-se celui aflat deja acolo, care aparţinuse bărbatului împuşcat de Web. Era momentul să treacă la îndeplinirea celei mai riscate părţi a planului. Expulză cea mai mare parte a aerului care-i mai rămăsese în plămâni, se ridică la suprafaţă şi-şi agăţă braţul în orificiul de filtrare, ca şi cum i-ar fi fost prins acolo după ce i se zburaseră creierii. În timp ce acoperământul se retrăgea, speră din tot sufletul că cei de deasupra nu ştiau ce se întâmplă cu trupurile celor abia ucişi în apă, anume că mai degrabă se scufundă decât să plutească la suprafaţă. Dacă deschideau focul asupra lui, era mort. Dar nu o făcură. Acoperământul îi mai deplasă trupul o bucată de vreme, dar el nu-şi clinti niciun muşchi. Încă nu era momentul. Nu mişcă nici când mâinile celor doi se întinseră după el şi îl traseră afară. Îl culcară pe podea cu faţa în jos. Îl putea simţi pe câte unul dintre ei în fiecare parte. Şi atunci auzi sunetul. Îl auziră cu toţii. Erau sirenele. Cineva chemase poliţia.

— Să plecăm dracului de aici, spuse unul din bărbaţi.

Fu ultimul lucru pe care avea să-l mai rostească vreodată. Romano sări în picioare şi, azvârlindu-şi braţele către spate, le înfipse amândurora în piept, fără greş, cele două cuţite pe care le ţinuse ascunse în mâini. Lamele pătrunseră până la plăsele, străpungând fiecare câte o inimă.

Ochii holbaţi ai celor doi continuară să-l fixeze chiar şi în timp ce trupurile li se prăvăleau în apă. Romano se îndreptă, îşi roti privirea asupra câmpului de luptă, îşi sfâşie cămaşa, folosi o rămurică improvizând un garou în jurul piciorului, pescui Link-ul, îl scoase din apă, apoi ridică în aer acel pistol distrus, care împiedicase glonţul

să-i pătrundă în spate.

— Ei, la naiba, spuse.

CAPITOLUL 54

Web făcea tot ce-i stătea în puteri ca să nu piardă urmele lui Strait şi ale lui Claire. Privea când prin ochelarii de noapte, când prin propriii săi ochi, dar întunericul era foarte dens şi până şi ochelarii aveau nevoie de ceva lumină ambientală ca să poată funcţiona în mod corespunzător. De fapt, se baza mai mult pe auz decât pe văz, dar nu se încumeta să tragă, fiindcă s-ar fi putut întâmpla, la fel de lesne, să o nimerească pe Claire în loc să-l doboare pe Strait.

Se apropie de Casa Maimuţelor, îşi încetini paşii, apoi se opri. În timpul zilei, construcţia dărăpănată arăta ameninţător; noaptea, aspectul ei te făcea să-ţi pierzi deplin stăpânirea de sine. Problema era că, dacă Web trecea pe lângă clădire fără să o verifice şi Strait se afla înăuntru, acesta putea să-i cadă apoi în spate.

Continuă să-şi strângă cu putere MP-5-ul şi să înainteze în linişte. Pătrunse înăuntru prin intrarea din partea de sud şi păşi peste diversele sfărâmături împrăştiate prin fosta închisoare a animalelor. Pe măsură ce norii începeau să se împrăştie, prin găurile din acoperiş pătrunseră razele lunii. Lumina învălui cuştile sfărâmate într-o strălucire stranie, dându-le o înfăţişare care punea la încercare până şi nervii căliţi ai lui Web.

În locul acela, era imposibil să te deplasezi fără să faci niciun zgomot şi Web îşi rotea privirea în toate direcţiile, sperând să zărească totuşi ceva care i-ar fi putut oferi ocazia să salveze viaţa sa şi pe a lui Claire, punând, pe deasupra, capăt vieţii lui Strait.

Iar Macy, aflat şi el pe undeva, pe acolo, reprezenta o problemă dificilă, pentru că avea într-adevăr unele

aptitudini tactice.

Web se aruncă la podea imediat ce auzi un scârţâit în stânga sa. Îşi puse ochelarii de noapte şi scană, pe rând, fiecare porţiune a spaţiului înconjurător. Privi şi deasupra capului, fiindcă acolo se afla un podeţ. Şi atunci răsună un ţipăt nefiresc.

Se răsuci şi glonţul nimeri exact în locul în care fusese întins înainte. Ţipătul păruse să fie un avertisment dat de vocea lui Claire. Auzi zgomotul unor paşi târşâiţi în capătul cel mai îndepărtat al clădirii, apoi pe cel al unor picioare care alergau. Era gata să se repeadă pe urmele lor, când remarcă acelaşi lucru pe care-l mai observase şi mai devreme, condensul datorat ţevii unei arme. Se lăsă în jos înainte să apese celălalt pe trăgaci, iar glonţul lovi una dintre cuşti şi ricoşă, fără să facă niciun rău, într-un perete.

Ei, aflase ceva îmbucurător – Macy, dacă într-adevăr el fusese, nu era destul de inteligent ca să sesizeze eroarea pe care o făcuse mai înainte.

Web mătură cu o rafală a MP-5-ului spaţiul aflat în direcţia din care venise împuşcătura şi gloanţele răpăiră lovind cuştile goale şi aruncând în aer schije de fier vechi. Când se opri, punând un încărcător nou, auzi o altă pereche de picioare care se îndepărtau în fugă. Se strecură afară şi îşi reluă urmărirea, mulţumit că lăsase în urmă Casa Maimuţelor.

Avea impresia că se apropiase de cei urmăriţi când simţi o mişcare în stânga sa şi se aruncă din nou la pământ. Glonţul lovi un copac aflat exact în spatele locului în care stătuse.

Aprecie că fusese tras cu o puşcă, nu cu un pistol. Deci era din nou Macy, nu Strait. Probabil că rămăsese în urmă şi îşi acoperea şeful.

— Veleitarul împotriva adevăratului profesionist, spuse Web, abia auzit. Ei, să-i dăm drumul.

Ca lunetist, Web putea sta complet nemişcat când era în post. De regulă, atunci când stăteai în aşteptare, primul care mişca, dându-se de gol, era ucis. De aceea putea sta absolut neclintit în timp ce aştepta să omoare pe cineva. Reuşea să-şi încetinească pulsul şi chiar să-şi regleze funcţionarea vezicii urinare, astfel încât era capabil să reziste timp îndelungat fără să şi-o golească. Era ca un anaconda care zace în iarbă, în aşteptarea unui jaguar. Când apare, şarpele ţâşneşte şi s-a zis cu jaguarul.

În timp ce sta întins, Web se întrebă dacă Macy era în stare să-l depisteze cu aceeaşi eficienţă cu care acţiona el însuşi. Bates îi oferise câteva informaţii suplimentare asupra atacului complexului fraţilor liberi. Din pereţi fuseseră extrase două gloanţe de calibrul .308. Dacă Macy avea armament similar cu al HRT-ului, poate că dispunea şi de altă aparatură identică cu cea folosită de Web. Îşi reaminti fotografia lui Macy în echipament paramilitar. Toate amănuntele se potriveau cu profilul unui veleitar.

Web înaintă târându-se pe burtă, făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. Voia să facă o verificare şi dezvăluirea poziţiei părea cea mai potrivită metodă.

Un glonţ lovi în imediata sa apropiere.

OK, asta era confirmarea, îşi spuse Web. Şi celălalt avea ochelari de noapte.

Şi-i puse pe ai săi şi inspectă zona. Şi atunci o observă; numai pentru o secundă, dar era de-ajuns. Era mai mult decât suficient.

Clyde Macy era mulţumit de propria strategie. Ştia că membrii HRT-ului erau foarte experimentaţi, dar bănuise întotdeauna că se şi supraestimau. La urma urmelor, la complexul fraţilor liberi, el făcuse o breşă în încercuirea lor. Şi îl doborâse pe unul dintre ei lângă piscină. Nu rămăsese prin preajmă destul de mult ca să-l vadă pe Romano ridicându-se. Când Strait o înhăţase pe Claire şi o

rupsese la fugă, Macy, locotenentul întotdeauna loial, părăsise locul ca să asigure spatele şefului său. Strait se purtase bine cu el, la şcoala de corecţie îl luase sub aripa lui protectoare. Şi, după ce Macy ieşise de acolo şi se rătăcise printre fraţii liberi, îi dăduse de urmă şi îi luminase mintea. Fraţii liberi erau nişte diletanţi. Dezastrul din Richmond i-o dovedise. Şi, sublimase Strait, nu îţi plăteau nicio centimă, însă se aşteptau să-i ajuţi să se întreţină. Şi pentru ce? Era întrebarea sarcastică pe care i-o pusese Strait. Pentru a căpăta privilegiul de a te asocia cu nişte proşti.

Îi ascultase sfatul înţelept şi lucraseră împreună vreme de mai mulţi ani. Ultima afacere fusese cea mai profitabilă. Scoseseră o avere din rulajul drogurilor şi, pe deasupra, Macy reuşise şi să lichideze Frăţia Libertăţii. Asta, plus uciderea lui Twan – meritase de deplin să-şi dea osteneala. Acum planul era să dispară cu aceeaşi repeziciune cu care se apropiau de ei sirenele. Macy nu mai avea decât un singur obiectiv. Să-l ucidă pe London. Astfel şi-ar fi dovedit deplina superioritate. Într-un fel, se antrenase pentru acest moment pe toată durata vieţii sale de adult.

Îşi puse ochelarii de vedere pe timp de noapte, îi activă şi cercetă zona în care îl văzuse ultima dată pe London. Era evident că tipul pierduse urma, fiindcă bâjbâia într-un asemenea hal. Se supraapreciase şi se pomenise, pe neaşteptate, pus în situaţia de a se confrunta cu un duşman care era, realmente, mult mai bun decât el. Şi acum era momentul să se termine toată povestea. Exact în clipa în care îi trecu prin cap acest gând, rămase cu privirea ţintuită de o baliză verde a cărei strălucire îl orbea. Pentru o clipă, fu uluit, fiindcă nu ştia despre ce era vorba. Pe urmă realiză că trebuia să fi fost o emisie a ochelarilor de noapte ai lui London. Luă linia de ochire şi îşi slobozi tot aerul din plămâni; încordându-şi un muşchi după altul, degetul i se aşeză pe trăgaci. Rămase absolut

nemişcat. Apoi trase. Glonţul său lovi în plin baliza şi lumina dispăru. Abia atunci realiză Macy că propriii săi ochelari de noapte, fiind reglaţi la intensitatea maximă, generau, probabil, o lumină identică. Dar cineva trebuia să se uite prin alţi ochelari de noapte ca să vadă baliza şi pe London pe care tocmai îl lichidase. Fusese cu o fracţiune de secundă mai iute şi ăsta era motivul pentru care el era viu, iar London nu mai era. Aşa se petreceau lucrurile de obicei.

Înainte ca Macy să mai tragă o dată aer în piept, glonţul îl lovi exact în frunte. Pentru o fracţiune de secundă, mintea sa nu reacţionă, nerealizând că-şi pierduse o jumătate din cap. Apoi puşca îi scăpă din mâini şi se prăbuşi în praf.

Web se ridică din spatele unei mici banchete amplasate sub un unghi de optsprezece grade faţă de locul în care îşi proptise ochelarii de o cioată, reglându-i apoi la intensitatea maximă. Nu avusese nevoie să se bazeze pe baliza verde provenită de la ochelarii de noapte ai lui Macy. Imediat ce acesta trăsese în ceea ce crezuse că era capul lui Web, flacăra de la gura ţevii îi trădase poziţia. O secundă mai târziu, totul se sfârşise. Scor final: profesionist, un punct; veleitar, mort.

Nu avu timp să-şi continue meditaţia asupra victoriei sale, fiindcă zgomotul crengilor sfărâmate de nişte picioare care se mişcau grăbite printre tufişuri îl făcu să se întindă la pământ şi să-şi aţintească într-acolo puşca de calibrul 12,7. Când cei doi trecură de lizieră şi intrară în bătaia armei, Web ezită, apoi se ridică în genunchi, îndreptându-şi puşca direct către pieptul enorm al bărbatului.

— Aruncă arma, Francis!

Francis tresări şi îşi roti ochii în întuneric. Prin lunetă, Web îl văzu limpede împingându-l pe Kevin în spatele lui, încercând să-l ferească de noua ameninţare.

— Sunt Web London, Francis. Pune arma jos. Acum!

— Stai în spatele meu, Kev, zise Westbrook, îndepărtându-se, tiptil, în direcţia contrară celei din care auzise vocea.

— Ţi-o spun pentru ultima oară, Francis, pune arma jos şi lasă-te la pământ. Altfel te dobor eu.

— Îl scot pe Kevin de aici, mititelule. Asta-i tot ce vreau. Nu-ţi fac probleme, niciun fel de probleme.

Web ţinti şi lovi o creangă aflată la treizeci de centimetri deasupra capului lui Francis. Ramura retezată căzu în spatele celor doi. Era primul foc de avertizare pe care îl trăsese vreodată Web şi se întrebă de ce se ostenise. Kevin ţipă, dar Westbrook nu scoase niciun sunet. Continuă doar să se îndepărteze. Apoi făcu ceva care-l surprinse chiar şi pe Web. Îşi aruncă arma, îngenunche şi şi-l săltă pe Kevin în spate. La început, Web crezu că avea de gând să-l folosească pe Kevin drept scut, dar el îşi menţinu trupul între Web şi băiat. Şi continuă să se retragă.

— Nu-ţi fac probleme, HRT. Doar plec de aici. Mai am câte ceva de făcut.

Web trimise un alt glonţ în stânga lui, în ţărână. Al doilea foc de avertizare. Rahat. Ce naiba păţise? Doar ştia cine era tipul. Un infractor. Un ucigaş.

— Nu-ţi fac probleme, repetă Westbrook. Plec de aici, împreună cu puştiul.

Web îndreptă arma spre capul celuilalt. Apoi îşi dădu seama că nu-l putea împuşca cu muniţia pe care o avea, fiindcă glonţul ar fi putut străpunge chiar şi corpul lui masiv, lovindu-l apoi pe Kevin. Ţinând cont de asta, căuta cel mai potrivit loc în care ar fi trebuit să ţintească, dar îl auzi pe băiat.

— Web, te rog, nu-l împuşca pe fratele meu. Te rog. Nu vrea decât să mă ajute.

Prin lunetă, Web putea vedea faţa puştiului, lipită de a tatălui său. Se ţinea cu amândouă mâinile de gâtul gros al acestuia, avea chipul plin de spaimă, iar lacrimile îi

alunecau pe obraji. Francis Westbrook părea calm, deşi era gata să dea ochii cu moartea. Web îşi aminti de cicatricele de pe pântecul lui. Era limpede că o mai înfruntase în numeroase alte rânduri. În ani de-ai albilor, avea o sută douăzeci. Degetul lui Web alunecă către trăgaci. Dacă îl împuşca în picior, Kevin ar fi putut, cel puţin, să-l viziteze la închisoare. Aşa trebuia să procedeze. El era omul legii. Celălalt era un infractor. Asta era procedura. Fără nicio excepţie. Fără să stea pe gânduri. Nu avea de făcut altceva decât să tragă.

Cu toate astea, îi lăsă pe cei doi să se piardă printre copaci, dispărând în pădure. Degetul lui părăsi trăgaciul.

— Du-l înapoi acasă, Francis! zbieră Web. Şi pe urmă fugi de mama focului, fiindcă o să vin după tine, ticălosule.

CAPITOLUL 55

Nevenindu-i să creadă cât de repede se dusese totul de râpă, Strait auzise, la rândul său, sirenele. Era povestea vieţii lui. Îşi lipi pistolul de tâmpla lui Claire şi îi scoase căluşul. O dezlegase deja, aşa că nu era nevoit s-o ducă pe sus.

— Mă tem că eşti permisul meu de ieşire, doamnă. Deşi s-ar putea să nu fie suficient. Dar nu-ţi face cine ştie ce speranţe, am de gând să te-mpuşc dacă o să am impresia că-s gata să mă prindă.

— De ce? se tângui Claire, neajutorată.

— Fiindcă-s sictirit, de-aia. Fiindcă mi-am muncit fundu' de pomană. Acuma haide.

O smuci, trăgând-o după el în timp ce-şi croiau drum spre centrul ecvestru. Acolo erau camioane de care, poate, s-ar fi putut folosi ca să părăsească ferma. Se apropiau de centru venind dinspre est şi, când zări acoperişul ascuţit al hambarului cu fân, Strait zâmbi cu adevărat. Ferma era mare şi avea o configuraţie complexă, iar poliţaii urmau să intre, fără îndoială, pe poarta din faţă, în timp ce el putea să iasă prin cea din dos. Până să-şi dea ei seama ce se întâmpla, avea să se descotorosească de camion, să ajungă în micul adăpost pe care şi-l pregătise tocmai pentru astfel de împrejurări neprevăzute şi să dispară apoi fără zarvă, nu cu toţi banii câştigaţi, dar măcar cu o parte din ei.

Ajunseră pe o ridicătură a terenului, de unde se îndreptară spre grajduri. Desprinzându-se din întuneric, un bărbat le ieşi înainte. La început, Strait crezu că era Macy, dar norii se împrăştiară şi lumina lunii căzu asupra lui Billy Canfield, care stătea nemişcat, cu puşca în mâini. Strait o trase brusc pe Claire în faţa lui, punându-i pistolul

la tâmplă.

— Pleacă din calea mea, boşorogule, n-am timp de tine.

— De ce, fiindcă vin poliţaii? Ai al naibii de multă dreptate, chiar vin, pen' că i-am chemat eu.

Strait clătină din cap, cu trăsăturile schimonosite de o privire rea.

— Şi de ce-ai făcut-o?

— Habar n-am ce dracu-nvârteşti în ferma mea, dar ştiu că te culci cu nevastă-mea. M-oi fi crezând tâmpit sau cam aşa ceva.

— Păi, Billy, cineva trebuie să i-o tragă, fiindcă-i al naibii de sigur că tu n-o faci.

— Asta-i treaba mea, nu a ta! răcni Canfield.

— A, ba-i chiar treaba mea, cum să nu, şi dă-mi voie să-ţi spun c-a fost o treabă pe cinste. Nu ştii ce pierzi, babalâcule.

Canfield îşi înălţă arma.

— Da, Billy, dă-i drumu', trage şi-o s-o omori şi pe doamna asta cumsecade.

Cei doi bărbaţi se înfruntară din priviri, în tăcere, până când Strait fu pe deplin conştient de avantajul său.

Folosind-o pe Claire drept scut, îşi îndreptă pistolul spre Billy şi se pregăti să apese pe trăgaci.

— Billy!

Strait îşi ridică privirea exact la timp ca să-i vadă pe Gwen şi Baron năpustindu-se direct spre el. Răcni, o azvârli pe Claire cât colo şi se grăbi să tragă de două ori. Apoi un glonţ îl lovi în cap, ucigându-l pe loc.

Web o luă la fugă către Claire. Nu era nevoie să-l verifice pe Strait. Ştia că murise.

— Eşti teafără? o întrebă.

Ea încuviinţă dând din cap, se ridică în capul oaselor şi începu să plângă. Web o luă în braţe, apoi privi în jur şi văzu că Billy Canfield se apropiase, şovăind, de un morman întunecat, alături de care căzuse apoi în genunchi. Web se

ridică, se îndreptă spre el şi o văzu pe Gwen zăcând la pământ, cu pieptul scăldat într-o baltă de sânge, acolo unde cel puţin unul dintre gloanţele lui Strait îşi nimerise ţinta. Ea îşi ridică ochii spre cei doi, icnind dureros la fiecare respiraţie. Web se lăsă în genunchi, îi sfâşie cămaşa şi se uită la rană. Cu mişcări încete, îi acoperi din nou pieptul, apoi o privi. Iar expresia feţei lui îi dezvălui, limpede, adevărul.

Ea îl strânse de mână.

— Web, mi-e atât de frică.

Web îngenunche mai aproape de ea, în timp ce Billy se chirci, mulţumindu-se să-şi privească fix soţia muribundă.

— Nu eşti singură, Gwen.

Nimic altceva nu-i venise în minte. Ar fi vrut s-o urască pentru ceea ce le făcuse lui, lui Teddy Rinner şi celorlalţi. Dar nu se simţea în stare. Şi numai din cauză că ea salvase viaţa lui, pe a lui Claire şi pe a lui Kevin. Adevăratul motiv era că nu ştia ce ar fi făcut el însuşi, fiind în locul ei, după ce trecerea anilor i-ar fi înteţit mânia şi ura. Ar fi fost posibil să reacţioneze în acelaşi mod; nu putea decât să spere că nu s-ar fi întâmplat aşa.

— Nu mi-e frică de moarte, Web. Mă tem că nu mă voi întâlni cu David.

Printre buze i se prelingeau stropi de sânge şi vorbele îi erau trunchiate, dar el o înţelese.

Rai şi iad; asta să fi fost totul? Poate că purgatoriul nu era nici măcar o opţiune.

— David, zise ea, cu glas slab. David.

Îşi ridică ochii către cer.

— Iartă-mă, Doamne, pentru că am păcătuit…

Vocea i se stinse şi începu să plângă în hohote.

Web îşi închipui că, dacă ar fi ajutat-o puterile, s-ar fi târât până în mica ei capelă. Privi în jur, căutând ceva, orice. Şi salvarea apăru sub chipul lui Paul Romano, care se apropia, mergând ţeapăn. Venise cu camionul de care

fusese prinsă remorca de lângă piscină şi ale cărui cauciucuri erau, datorită lui Web, total dezumflate.

Web se grăbi către el şi îi văzu piciorul plin de sânge.

— Eşti teafăr?

— E doar o zgârietură. Mulţumesc de întrebare.

— Paulie, ai putea să primeşti ultima spovedanie a lui Gwen?

— Ce?

Web arătă către femeia căzută în iarbă.

— Gwen e pe moarte. Vreau să-i asculţi ultima spovedanie.

Romano făcu un pas înapoi.

— Eşti nebun? Arăt eu a preot?

— E pe moarte, Paulie, n-o să-şi dea seama. Crede că o să ajungă în iad şi n-o să-şi mai vadă niciodată băiatul.

— Femeia asta a pus la cale lichidarea echipei Charlie şi tu vrei ca eu să-i dau iertarea pentru tot răul pe care l-a făcut?

— Da, are o foarte mare importanţă.

— N-o fac sub nicio formă.

— Ei, haide, n-o să mori din asta.

Romano îşi înălţă, pentru o clipă, ochii către cer.

— De unde ştii?

— Paulie, te rog, ştiu că n-am niciun drept să ţi-o cer, dar, te rog, fă-o, nu mai avem mult timp. E ceea ce trebuie făcut. Dumnezeu va înţelege, adăugă, disperat.

Preţ de o clipă nesfârşită, cei doi bărbaţi se priviră în ochi, apoi Romano clătină din cap, se apropie de Gwen şchiopătând şi îngenunche lângă ea. Îi luă mâna într-a lui, făcu asupra ei semnul crucii şi o întrebă dacă dorea să se spovedească pentru ultima oară. Cu voce din ce în ce mai slabă, ea spuse că dorea să o facă.

După ce termină, Romano se ridică şi se trase deoparte.

Web se lăsă din nou în genunchi, alături de Gwen. Ochii ei începuseră să devină sticloşi, dar, pentru o scurtă clipă,

reuşi să-şi focalizeze privirea asupra lui şi chiar să-i adreseze un zâmbet firav, de mulţumire, în timp ce fiecare respiraţie îi expulza tot mai mult sânge din trup. Asemănarea dintre rana ei şi cea care îi ucisese fiul era izbitoare.

Strânse mai tare mâna lui Web şi, articulând distinct cuvintele, spuse:

— Îmi pare atât de rău, Web, oare mă poţi ierta?

El îi privi ochii frumoşi, a căror strălucire pălea cu fiecare secundă. Şi, dincolo de ei şi de trăsăturile femeii, desluşi o altă imagine, a unui băieţel care se încrezuse în el şi pe care îl dezamăgise.

— Te iert, îi spuse muribundei, sperând că, undeva, cumva, David Canfield făcea, pentru el, acelaşi lucru.

Pe urmă se dădu înapoi, încredinţând mâna ei lui Billy, care o luă, îngenunchind lângă ea. Web îi privi pieptul care îi tresălta din ce în ce mai iute, sfârşind prin a încremeni, în timp ce mâna îşi pierdu orice urmă de vlagă. Pe când Billy plângea, în tăcere, aplecat asupra trupului soţiei sale, Web o ajută pe Claire să se ridice, îşi puse braţul sub al lui Romano, sprijinindu-l, şi, mergând toţi trei alături, se îndepărtară.

Zgomotul împuşcăturii îi făcu să tresară. Se întoarseră şi îl văzură pe Billy plecând de lângă leşul lui Strait, ducând cu sine puşca din ţeava căreia se înălţa o buclă de fum.

CAPITOLUL 56

În următoarele câteva zile, poliţia şi FBI-ul cercetară East Winds cu de-amănuntul, adunând dovezi, ridicând cadavre şi, în general, străduindu-se să descifreze tot ce se petrecuse, cu toate că, chiar şi în cele mai favorabile împrejurări, aveau nevoie de ceva timp pentru a reuşi. Ca o adnotare foarte sumbră, cadavrul băiatului care luase locul lui Kevin pe alee fusese descoperit într-un mormânt din adâncul pădurii de la East Winds. Puştiul fusese identificat drept un copil care fugise de acasă, din Ohio, şi avusese, cumva, cumplitul ghinion de a da peste Nemo Strait şi Clyde Macy, aceştia promiţându-i, fără îndoială, nişte bani uşor de câştigat.

În timp ce cutreiera terenul, Web nu putea decât să clatine din cap, gândindu-se cât de repede se transformase ferma cu înfăţişare pastorală într-un câmp de luptă. Bates îşi scurtase concediul şi acum se afla la faţa locului, supraveghind desfăşurarea anchetei. Romano era în spital, tratându-şi rana, dar glonţul nu-i perforase nici osul, nici vreo arteră importantă, aşa că doctorii prognozaseră că, pentru un bărbat cu constituţia lui, vindecarea urma să fie rapidă şi deplină. Web era sigur că Angie îi făcea soţului ei zile fripte fiindcă aproape că se lăsase ucis. Fără îndoială că, dacă Romano trebuia să moară de mâna cuiva, Angie dorea ca onoarea să-i aparţină.

Mergând pe aleea care ducea către vilă, Web îl văzu pe Bates ieşind pe uşa din faţă. Billy Canfield stătea pe verandă, privind, după toate aparenţele, în gol. Era un om care pierduse totul, gândi Web. Bates îl zări pe Web şi se apropie.

— Fir-ar să fie, ce belea, îi spuse.

— Păi, acum e foarte clar că belelele începuseră cu foarte mult timp înainte.

— De fapt, ai dreptate. În locuinţa lui Nemo am descoperit o arhivă şi am luat urma furnizorilor săi. Glonţul care l-a ucis pe Peebles provenea dintr-o armă găsită la Macy. Şi lui Ed O'Bannon i s-a făcut felul, era într-un tomberon. A fost omorât cu aceeaşi armă. Iar puşca pe care o avea Macy asupra lui când l-ai doborât s-a dovedit a fi cea cu care au fost asasinaţi judecătorul Leadbetter şi Chris Miller.

— Balistica a repurtat mai multe victorii succesive. Nu eşti încântat când lucrurile încep să se aşeze cap la cap?

— A, şi am mai verificat şi înregistrarea schimbului de focuri din Richmond, aşa cum ne-ai cerut.

Web îi aruncă o privire.

— Şi, ce-aţi descoperit?

— Ai avut dreptate, acolo era ceva. Sunetul unui telefon.

— Nu era soneria unui telefon. Aducea mai degrabă cu…

— Un fluierat? Aşa e. Era un celular. Ştii, le poţi face să sune scoţând orice sunet vrei. Ăla imita trilul unei păsări. Nimeni nu s-a gândit prea mult la asta până acum. Nu se putea folosi drept dovadă pentru condamnarea lui Ernie Free.

— Al cui era telefonul?

— Al lui David Canfield. I-l dăduse mama lui, pentru cazuri de urgenţă.

Web părea uluit, în timp ce Bates dădea din cap, abătut.

— Gwen îl sunase. El nu i-a mai răspuns niciodată. Probabil că ea se gândise că era singura modalitate în care putea vorbi cu el în clipa respectivă. Dar şi-a ales momentul cel mai nepotrivit. Bineînţeles, n-avea de unde să ştie când trebuia să intre acolo HRT-ul.

— Deci eşti de părere că din cauza asta au fost telefoanele laitmotivul crimelor?

— Păi, niciodată n-o să putem fi siguri, dar aşa s-ar

părea. Poate se gândea că, de vreme ce ea nu reuşise să vorbească cu fiul ei, telefoanele trebuiau să fie ultimul lucru pe care să-l aibă tipii ăia în faţa ochilor, înainte de moarte. A lăsat şi o declaraţie scrisă, prin care l-a absolvit pe Billy de orice vină. Cred că Gwen se gândise că n-avea să supravieţuiască şi s-a dovedit că a avut dreptate. Nevinovăţia lui Billy a fost confirmată şi de alte surse. Şi am reuşit să punem mâna pe câţiva dintre oamenii lui Strait care nu erau la fermă în noaptea aia. Şi-au pierdut curajul.

— E bine. Omul ăsta a suferit destul.

Bates clătină din cap.

— Tipii ne-au confirmat că Gwen nu era amestecată în afacerea cu drogurile. Dar presupun că a aflat totul mai târziu şi că a vrut şi ea o parte. Doamne, părea atât de cumsecade…

— Era o femeie cumsecade, se răsti Web. Dar cele petrecute cu fiul ei au dat-o peste cap. Oftă adânc. Ştii, am toate motivele s-o urăsc şi nu sunt în stare decât s-o compătimesc. Iar o parte din mine se gândeşte că, dacă i-aş fi salvat băiatul, nimic din toate astea nu s-ar fi-ntâmplat. Probabil că, atunci, am făcut mai mult rău decât bine.

— Web, nu trebuie să porţi povara asta. Nu e drept.

— Păi, viaţa n-a fost dreaptă cu Gwen Canfield, nu-i aşa?

Cei doi bărbaţi îşi continuară drumul.

— Ei, dacă vrei să auzi nişte veşti bune, să ştii că ai fost reprimit în Birou şi că, dacă doreşti, Buck Winters o să-ţi ceară personal scuze. Şi contez pe tine că o să i-o pretinzi.

Web clătină din cap.

— Am nevoie de un timp de gândire, Perce.

— Referitor la scuzele lui Buck?

— Nu, referitor la revenirea în Birou.

Bates îl privi cu gura căscată.

— Îţi arde de glume. Zău aşa, Web, FBI-ul e viaţa ta.

— Ştiu, tocmai asta-i problema.

— Ei, ai la dispoziţie tot timpul care ţi-e necesar. După toate astea, în Birou cuvântul de ordine este că trebuie să obţii tot ce doreşti.

— Phii, asta chiar e frumos din partea lor.

— Ce mai face Romano?

— Bombăne şi se vaită, adică se simte excelent.

Se opriră şi priviră îndărăt, către vilă, unde Billy se întorcea abia atunci înăuntru.

Bates arătă către el.

— Uite, ăsta e tipul pe care-l compătimesc cu adevărat. A pierdut totul.

Web dădu din cap, în semn că era de acord.

— Îţi aminteşti ce spunea la petrecere, că trebuie să-ţi ţii duşmanii întotdeauna în faţa ochilor, ca să-i poţi supraveghea tot timpul? Bates clătină din cap şi privi în jur. Ei, bietul om era înconjurat de duşmani şi habar n-avea.

— Întocmai.

— Vrei să te duc cu maşina în oraş?

— Am de gând să mă mai învârt puţin pe-aici.

Cei doi îşi strânseră mâinile.

— Web, îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut.

Bates îi întoarse spatele şi plecă, iar Web începu să se plimbe, agale. Dar pe urmă se opri, se răsuci pe călcâie, privi în direcţia lui Bates şi, după aceea, către vilă. Apoi o rupse brusc la fugă către casa de piatră. Se repezi pe uşa din faţă, apoi pe scări, coborând la nivelul cel mai de jos al clădirii, unde se duse glonţ către încăperea cu animale împăiate de Billy. Era încuiată. Web forţă cu uşurinţă încuietoarea, pătrunse înăuntru şi găsi repede ceea ce căuta. Cu un mic recipient în mână, alergă spre vitrina cu arme. Descoperi zăvorul ascuns şi uşa se deschise. Luă lanterna de pe perete şi intră. Manechinul părea să-i întoarcă privirile. Web agăţă lanterna de un cârlig din

perete, astfel încât lumina să cadă pe omul de paie. Îi scoase peruca şi îi îndepărtă cu băgare de seamă favoriţii. Apoi deschise recipientul şi îi aplică pe faţă substanţa care înlătura vopseaua. Aceasta se coji cu uşurinţă. Web îşi continuă strădaniile până când pielea întunecată se albi. După ce-l lăsă fără perucă şi fără favoriţi şi după ce izbuti să-i redea culoarea originală a pielii, se trase înapoi. Văzuse chipul acela de atât de multe ori, încât l-ar fi putut recunoaşte şi în somn, dar, cu toate acestea, micile accesorii pe care le folosise Canfield ca să-l deghizeze îşi îndepliniseră perfect rolul. Cel din urmă îşi pusese vorbele în practică. Îşi păstrase adevăratul duşman exact acolo unde îl putea găsi întotdeauna.

Web ştia că se uita la Ernest B. Free pentru prima dată după schimbul de focuri din Richmond.

— Îţi aminteşti de italienii despre care ţi-am povestit?

Web se răsuci şi dădu cu ochii de Billy Canfield.

— De italienii ăia, continuă Billy, care mi-au oferit o grămadă de bănet ca să le transport mărfurile furate? Îţi aduci aminte că ţi-am spus despre ei?

— Mi-aduc aminte.

Canfield părea dezorientat. Nici măcar nu se uita la Web, se holba la Ernie, poate ca să-şi admire opera, gândi cel dintâi.

— Ei, contrar celor pe care ţi le-am povestit, am acceptat una dintre ofertele lor şi am făcut, pentru ei, o treabă foarte bună. Apoi, după toate cele întâmplate cu fiul meu şi aşa mai departe, au venit la mine într-o zi, acum vreo patru luni, şi s-au oferit să-mi facă o favoare în semn de apreciere a loialităţii mele îndelungate faţă de familie.

— L-au scos pe Ernest B. Free din închisoare şi l-au dat pe mâna ta?

— Vezi tu, italienii ţin foarte mult la familie şi, după tot ce i-a făcut omul ăsta fiului meu… Billy se opri şi se frecă la ochi. Oricum, cred că Gwen ţi-a arătat mica clădire de

pe teritoriul fermei care era folosită drept spital în timpul Războiului Civil.

— Da, aşa e.

— Ei, acolo l-am împăiat. L-am trimis pe Strait, împreună cu oamenii lui, să aleagă nişte cai, iar pe Gwen am pus-o în avion şi am expediat-o să-şi vadă rudele din Kentucky, aşa că am putut lucra fără să mă deranjeze nimeni. Am folosit aceleaşi instrumente chirurgicale pe care le foloseau în secolul al nouăsprezecelea. Se apropie şi puse mâna pe umărul lui Ernest B. Free. Mai întâi i-am tăiat limba, fiindcă făcea prea mult scandal. Mă aşteptam la aşa ceva din partea unei lepădături neînsemnate, ca el. Ăstora le place grozav să-i facă pe alţii să sufere, dar ei înşişi nu pot suporta nici cea mai mică durere. Şi, pe urmă, ştii ce-am făcut?

— Spune-mi tu.

Billy zâmbi, plin de mândrie.

— L-am eviscerat, exact aşa cum se procedează cu un cerb. I-am tăiat mai întâi ouăle. Vezi, m-am gândit că cineva care-i făcuse una ca asta unui băieţel nu se putea considera bărbat, aşa că, la ce i-ar mai fi folosit ouăle alea? Înţelegi raţionamentul meu?

Web nu-i răspunse, dar, deşi Billy nu părea să fie înarmat, îşi lăsă mâna să alunece pe mânerul pistolului. Canfield nu păru să observe sau, dacă observă, nu păru să se sinchisească.

Îşi lăsă capul pe-o parte şi îşi inspectă opera sub diverse unghiuri.

— Acuma, eu nu sunt un om şcolit sau ceva de genul ăsta, nici n-am citit prea multe cărţi sau alte chestii, dar mi s-a părut, cum cred c-ai zice tu, că făceam dreptate în mod artistic dacă-l zăvoram pe bătrânul Ernie în cămăruţa în care stăteau sclavii fugiţi în căutarea libertăţii. Şi el n-avea să şi-o mai recapete pe-a lui niciodată. Şi-o pierduse şi cu asta basta. Şi aveam să ştiu, în fiecare minut al fiecărei

zile, unde se afla ticălosul şi puteam să li-l arăt oamenilor ca să-i bag în sperieţi, ca pe o mică ciudăţenie dintr-un parc de distracţii. Se uită la Web cu o expresie ce nu părea să-i mai aparţină unui om cu minţile-ntregi. Nu ţi se pare corect să fie aşa?

Web nu-i răspunse nici de data asta.

Billy îl privi ţintă şi dădu din cap.

— Ştii, aş fi în stare s-o fac din nou. În orice clipă.

— Spune-mi, Billy, cum te-ai simţit omorând un om?

Canfield îl privi îndelung.

— M-am simţit ca un nemernic.

— Ţi s-a micşorat suferinţa?

— Nici măcar cu un strop. Iar acum nu mi-a mai rămas nimic. Tăcu şi buzele începură să-i tremure. Ştii, eu am azvârlit-o afară din viaţa mea. Pe propria mea soţie. Am aruncat-o în patul lui Strait, am ignorat-o. Ştia că eu ştiu şi că nu spun nimic despre asta şi probabil că a suferit mai mult decât dacă aş fi bătut-o. Exact atunci când avea mai multă nevoie de mine, nu i-am dat atenţie. Poate că, dacă aş fi fost alături de ea, ar fi trecut cu bine peste toate astea.

Web îl fixă cu privirea.

— Poate c-ar fi fost aşa, Billy. Dar n-o vom şti niciodată.

Auziră paşii cuiva care cobora scările şi ieşiră amândoi din încăpere. Era Bates. Păru surprins când dădu cu ochii de Web.

— Billy, am uitat că era necesar să-ţi mai pun câteva întrebări. Se uită la chipul palid al lui Web. Te simţi bine? Se întoarse spre Billy, care arăta copleşit de durere, apoi din nou spre Web. Ce se-ntâmplă aici?

— Totul e-n ordine, îi spuse Web, după ce aruncă o privire către Billy. Ce-ar fi să laşi pe mai târziu întrebările pentru Billy? Cred că are nevoie să rămână puţin singur.

Web se mai uită încă o dată la Canfield, apoi îşi puse braţul în jurul umerilor lui Bates şi îl conduse în susul

scărilor.

Abia ajunseseră la parter, când răsună împuşcătura. Fusese trasă cu frumos ornamentata armă de vânătoare Churchill.

Web, pur şi simplu, ştiuse.

CAPITOLUL 57

La două zile după sinuciderea lui Billy Canfield, Web trecu pe la Kevin Westbrook. Datorită tatălui său, băiatul era din nou cu Jerome şi cu bunica. În parte, Web spera că Francis „Marele F” Westbrook reuşise să iasă din afaceri. Cel puţin, îşi lăsase fiul în afara acestora. Bunica, despre care Web află că se numea Rosa, era foarte binedispusă şi le pregătise tuturor masa de prânz. Aşa cum promisese, Web adusese înapoi fotografia lui Kevin, pe care i-o dădu Rosei, înapoie blocurile de desen pe care le luase mai înainte Claire şi, totodată, avu o discuţie lungă cu Jerome.

— N-am dat deloc ochii cu el, spuse Jerome despre Marele F. Doar Kevin a apărut, ca prin farmec.

— Ce se mai aude cu deliciul esenţial?

— E în cuptor, spuse Jerome, zâmbind, iar eu sunt gata să aprind focul.

Chiar înainte de plecare, Kevin îi dădu lui Web un desen pe care îl făcuse. Înfăţişa un băieţel, alături de un bărbat voinic.

— Eşti tu cu fratele tău? întrebă Web.

— Nu, sunt eu împreună cu tine, răspunse Kevin şi îl îmbrăţişă.

Când se întoarse la maşina sa, Web avu un şoc. Pe parbriz era o bucată de hârtie. Cele notate pe ea îl făcură să privească în toate părţile, cu mâna pe mânerul pistolului. Însă bărbatul plecase demult. Se uită din nou pe hârtie. Nu scria decât „Îţi sunt dator. Marele F.”

O altă veste bună era că Randall Cove fusese găsit. Nişte copii care se jucau în pădure dăduseră peste el. Pentru că nu avea asupra sa niciun act de identitate, fusese internat

într-un spital din apropiere sub numele John Doe[31]. Fusese inconştient timp de câteva zile, dar, în cele din urmă, îşi revenise şi Biroul aflase unde era. Totodată, era de aşteptat ca rănile să i se vindece pe deplin.

Web îi făcuse o vizită după ce fusese adus cu avionul la Washington. Cove era înfăşurat în bandaje, slăbise foarte mult şi nu era tocmai binedispus, dar trăia. Ăsta era un motiv pentru care se cuvenea să fie mulţumit, îi spuse Web, şi primi drept răspuns un mârâit.

— Şi eu am fost exact în situaţia ta, îi povesti Web, cu excepţia faptului că-mi lipsea o jumătate de faţă. Ai scăpat uşor.

— Nimic din toate astea nu mi se pare uşor. Absolut nimic, fir-ar să fie.

— Se spune că rănile de glonţ îţi fortifică psihicul.

— În cazul ăsta, al meu e fortificat pentru tot restul vieţii.

Web îşi roti ochii prin încăpere.

— Cât timp te mai ţin aici?

— Să fiu al dracului dacă ştiu. Dar, dacă mai înfig vreun ac în mine, unul dintre ăştia care se-nvârtesc în jurul meu o s-o păţească.

— Nici mie nu-mi plac spitalele.

— Păi, dacă n-aş fi purtat vesta din Kevlar, aş fi ajuns la morgă. Am pe piept două vânătăi despre care cred c-o să-mi rămână acolo toată viaţa.

— Prima instrucţiune din procedura de luptă spune să tragi întotdeauna un glonţ în cap.

— Mă bucur că tipii ăia n-au citit instrucţiunile din procedura voastră. Deci, ai spart reţeaua de trafic de oxy.

— Eu aş zice c-am făcut-o *împreună.*

— Şi l-ai lichidat pe Strait?

Web încuviinţă dând din cap.

— Şi, pe urmă, Billy Canfield a mai tras în el un snop de

31 Nume prin care se obişnuieşte să fie desemnat un necunoscut

alice. Nu cred că era necesar, dar asta l-a făcut, probabil, să se simtă mai bine. Dar nu cu mult mai bine.

Cove dădu din cap.

— Cred că-nţeleg.

Web se ridică, pregătindu-se să plece.

— Ei, Web, îţi sunt dator, sincer, îţi sunt dator până peste cap.

— Nu, nu-mi eşti. Nimeni nu-mi datorează absolut nimic.

— Ei, HRT, tu ai dărâmat întregul castel de cărţi de joc.

— Nu mi-am făcut decât meseria. Şi, ca să-ţi spun adevărul, încep să mă cam satur de ea.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Relaxează-te, Cove. Şi, când scapi de aici, lasă FBI-ul să-ţi dea un post liniştit şi lipsit de pericole, o muncă de birou, unde singurele împuşcături pe care le primeşti sunt cele din amintiri.

— Amintiri? Pare cam plictisitor.

— Da, e adevărat, nu-i aşa?

Web îşi parcă Mach-ul lângă bordură şi coborî pe trotuar. Seara era călduroasă şi Claire Daniels nu purta hainele de lucru, fiind îmbrăcată cu o rochie drăguţă, de vară, şi cu sandale. Cina era gustoasă, vinul se potrivea de minune cu felurile de mâncare, iar lumina scăzută era îmbietoare. Web nu avea idee de ce se afla acolo, vizavi de Claire, care stătea, cu picioarele strânse sub ea, pe canapeaua de lângă căminul fără foc.

— Ţi-ai revenit pe deplin? o întrebă.

— Nu cred că asta se va întâmpla vreodată. Dar, în privinţa afacerilor, e excelent. Credeam că toată povestea cu O’Bannon o să mă aducă la faliment, dar telefonul sună întruna.

— Ei, sunt o mulţime de oameni care au nevoie de un doctor de nebuni priceput – scuză-mă, de un psihiatru.

— De fapt, mi-am luat foarte mult timp liber.

— Ai alte priorităţi?

— Ceva de genul ăsta. L-am văzut pe Romano.

— A ieşit din spital. Ai fost la el acasă?

— Nu. A venit la cabinetul meu. Împreună cu Angie. Cred că ea i-a povestit că se ducea la un psihiatru. Îi ajut să-şi rezolve împreună nişte probleme. Au spus că nu-i deranjează dacă afli tu asta.

Web luă o înghiţitură de vin.

— Păi, e al dracului de sigur că toată lumea are probleme, nu-i aşa?

— Nu m-ar surprinde, dacă Romano s-ar retrage din HRT.

— Vom vedea.

Claire se uită la el.

— Aşadar, tu ai de gând să părăseşti HRT-ul?

— Vom vedea.

Ea lăsă jos paharul de vin pe care îl ţinea în mână.

— Web, doream să-ţi mulţumesc fiindcă mi-ai salvat viaţa. E unul dintre motivele pentru care te-am invitat la cină în seara asta.

El încercă să ia totul în glumă.

— Ei, asta-i meseria mea, salvarea ostaticilor. Dar aerul jovial îi dispăru repede. Am făcut-o cu plăcere, Claire. Mă bucur c-am fost acolo. O privi cu curiozitate. Unul dintre motive. Atunci, care sunt celelalte?

— Limbajul trupului nu-ţi sugerează nimic? Nu citeşti printre rânduri?

Ea se feri să-i întâlnească privirea şi Web îi simţi nervozitatea ascunsă sub cuvintele şăgalnice.

— Ce e, Claire?

— Mai am puţin şi termin raportul către FBI. Cel în care explic ce anume cred că ţi s-a întâmplat pe alee, când ai înţepenit. Dar doream să discut, mai întâi, cu tine.

Web se aplecă spre ea.

— OK, spune-mi despre ce-i vorba.

— Cred că O’Bannon ţi-a implantat, pur şi simplu, o sugestie post-hipnotică. O comandă, un soi de instrucţiune care să te-mpiedice să-ţi faci datoria.

— Dar spuneai că, sub hipnoză, nu poţi determina pe cineva să facă ceea ce nu vrea sau ceea ce n-ar face în mod obişnuit.

— Aşa e, dar de la astfel de reguli există, întotdeauna, şi excepţii. Dacă relaţia dintre cel hipnotizat şi hipnotizator este foarte strânsă, sau dacă cel din urmă e o persoană foarte autoritară, cel dintâi poate face ceva care nu-i stă în obicei şi e în stare chiar şi să-i facă rău altcuiva. Explicaţia ar fi că are senzaţia că acea persoană autoritară nu i-ar impune nimănui să facă ceva într-adevăr rău. Totul se bazează pe încredere. O’Bannon stabilise cu tine o relaţie bazată pe încredere.

— Cum ajungi de la încredere la faptul c-am înţepenit? Mi-a spălat creierul? Ca în *Candidatul altora?*

— Spălarea creierului e cu totul altceva decât hipnoza. Pentru cea dintâi e nevoie de mult timp şi presupune mai ales o îndoctrinare, în timpul căreia, prin lipsirea de somn, prin tortură fizică şi prin manipulare mentală, schimbi personalitatea cuiva, îl faci să devină cu totul altul, îi zdrobeşti voinţa şi raţiunea şi i le reconstitui aşa cum îţi convine. O’Bannon nu a făcut altceva decât să-ţi implanteze un ordin în subconştient. Reacţia trebuia să fie declanşată când auzeai expresia „arză-te-ar focul gheenei”.

Expresia era însoţită de un fel de măsură de precauţie, pentru cazul că o auzeai sau auzeai ceva similar într-o altă împrejurare. În cazul tău, măsura de precauţie impunea primirea unei instrucţiuni prin cască, în timp ce te aflai pe alee. Adu-ţi aminte, ai spus că, de fapt, atunci ai încremenit. În notiţele lui O’Bannon era menţionată povestea despre pistolul Taser pe care mi-ai spus-o şi mie. Aşa că reacţia fizică pe care o programase era una despre care ştia că avea să te paralizeze. Cuvintele „arză-te-ar

focul gheenei”, urmate de comunicarea prin radio, trebuiau să te facă să înţepeneşti, ca şi cum ai fi fost lovit cu o săgeată Taser.

Web clătină din cap.

— Şi O’Bannon putea face toate astea cu mintea mea?

— Bănuiesc că tu, Web, eşti somnambul, adică eşti foarte sensibil la sugestiile hipnotice. Dar ai reuşit şi să treci peste sugestia respectivă. Sunt sigură că n-ar fi trebuit să fii în stare să te ridici şi să intri în curte. Dacă asta te face să te simţi mai bine, să ştii că aici a intervenit propria ta voinţă, care s-a suprapus peste sugestie. E, probabil, cea mai uluitoare faptă ieşită din comun pe care ai săvârşit-o în noaptea aceea şi pe care mitralierele n-au putut s-o împiedice.

— Şi au ales expresia „arză-te-ar focul gheenei” pentru ca vina să cadă apoi asupra Frăţiei Libertăţii, fiindcă se potrivea cu titlul buletinului lor informativ.

— Da. Când am văzut site-ul lor, o mulţime de lucruri au început să capete sens.

— Mai sunt multe de lămurit, Claire.

Ea se aplecă înainte, cu mâinile în poală. Web avu senzaţia că revenise în cabinetul ei, îndurând o altă şedinţă de psihanaliză

— Web, trebuie să-ţi mai spun ceva, ceva cu mult mai tulburător. Trebuia să-ţi fi spus mai demult, dar n-aveam certitudinea că erai pregătit să-i faci faţă şi, ţinând cont de toate cele care s-au întâmplat, ei, presupun că, pur şi simplu, mi-a fost teamă. Comparativ cu tine, nu sunt prea curajoasă. Comparativ cu tine, nimeni nu e curajos, ăsta e adevărul.

Web ignoră complimentul şi, pur şi simplu, se holbă la ea.

— Ce anume trebuie să-mi spui?

Ea îl privi în ochi.

— Când te-am hipnotizat, am mai aflat şi altceva în afară

de faptul că tatăl tău a fost arestat în timpul petrecerii de la cea de-a şasea ta aniversare. Dar, se grăbi să adauge, nu ţi-o puteam spune atunci. Ar fi fost mult prea traumatic.

— Ce să-mi spui? Nu-mi amintesc nimic altceva în afară de petrecere, dar până şi amintirea asta e oarecum neclară

— Web, te rog să mă asculţi cu foarte multă atenţie.

El se ridică, îndurerat.

— Credeam c-ai spus că eu deţineam controlul, în întregime. Că mă aflam într-o stare de conştienţă sporită. Fir-ar să fie, chiar asta ai spus, Claire. M-ai minţit?

— Web, de obicei, aşa este, dar am fost nevoită să procedez altfel. Dintr-un motiv cât se poate de întemeiat.

— Singurul *motiv* pentru care te-am lăsat să te joci cu mintea mea, doamnă, a fost faptul c-ai spus că eu eram cel care regiza spectacolul.

Se aşeză şi-şi încleştă mâinile una de cealaltă, împiedicându-le să mai tremure. „Despre ce naiba, în afară de eşecul petrecerii de la aniversare, îi mai povestise când se afla sub hipnoză?”

— Web, sunt momente în care trebuie să luăm decizia de a nu-i permite pacientului aflat sub hipnoză să-şi amintească ce anume s-a petrecut. Nu fac pasul ăsta cu uşurinţă şi e cât se poate de sigur că nu mi-a fost uşor să-l fac în cazul tău.

Web nu putea să nu o admire. Femeia îşi controla perfect vocea şi comportamentul. El nu ştia dacă dorea să se aplece s-o sărute sau s-o pălmuiască.

— Claire, mai exact, ce anume mi-ai făcut?

— Ţi-am implantat o sugestie post-hipnotică. Îşi lăsă ochii în jos. E vorba de aceeaşi tehnică pe care a folosit-o O’Bannon ca să te facă să înţepeneşti pe alee şi de aceea nu ţi-ai putut aminti unele lucruri din timpul şedinţei de hipnoză.

— Grozav, Claire, sunt o pradă uşoară, un nenorocit de somnambul, aşa că-i simplu să te joci cu mintea mea,

corect?

— Web, am făcut ceea ce am crezut că-i mai bine…

— Claire, zi-mi doar despre ce-i vorba! se răsti el, nerăbdător.

— Are legătură cu mama şi cu tatăl tău vitreg. De fapt, cu felul în care a murit el.

Pentru o clipă, lui Web îi năvăli sângele-n obraji. Teama îl cuprinsese dintr-odată. Şi, la fel de brusc, simţi că o ura de moarte.

— Ţi-am spus deja cum a murit. A căzut. Scrie în micul tău dosar preţios. Mai citeşte-l o dată.

— Ai dreptate. A căzut, într-adevăr. Dar nu era singur. Mi-ai povestit cumva despre un morman de haine aflat în pod, chiar lângă intrare?

Web se holbă la ea.

— Nu mai e acolo, nu mai e acolo de mult.

— Era un loc în care un tânăr înspăimântat şi adesea bătut se putea ascunde foarte bine.

— Cum? Vorbeşti despre mine?

— Un loc în care te puteai ascunde foarte bine, făcând pe placul mamei tale. Ea ştia că Stockton se urca în pod să-şi ia drogurile.

— Şi ce-i cu asta? Şi eu o ştiam. Ţi-am spus-o când *nu eram* hipnotizat.

— Mi-ai mai povestit şi despre o bucată veche, rulată, de covor. Mi-ai spus că sulul era tare ca fierul, adăugă, cu voce foarte scăzută.

Web se ridică şi se îndepărtă de ea ca un copil înspăimântat.

— OK, Claire, asta-i nebunie curată.

— Ea te-a pus s-o faci, Web. A fost modul în care s-a gândit să se ocupe de tatăl care te bătea.

Web se aşează pe podea şi-şi prinse capul în mâini.

— Nu pricep nimic din toate astea, Claire. Nici măcar o iotă.

Claire trase aer adânc în piept.

— Nu l-ai ucis tu, Web. Tu l-ai pocnit cu covorul ăla rulat şi el a căzut. Iar mama ta…

— Încetează! urlă el. Încetează! E cea mai mare minciună pe care am auzit-o vreodată.

— Web, îţi spun adevărul. Cum altfel aş fi putut afla toate astea?

— Nu ştiu! zbieră el. Nu ştiu nimic.

Claire îngenunche în faţa lui, se întinse şi îi luă mâna într-ale ei.

— După tot ce-ai făcut pentru mine, toată povestea asta mă face să mă simt groaznic. Dar, crede-mă, n-am vrut decât să te ajut. Şi pentru mine a fost foarte greu. Poţi să mă-nţelegi? Poţi să mă crezi? Poţi să ai încredere în mine?

Bărbatul se ridică atât de brusc, încât ea aproape căzu pe spate din cauza surprizei. El se îndreptă spre uşă.

— Web, te rog! strigă ea în urma lui.

El ieşi şi ea îl urmă, cu lacrimile curgându-i în voie pe obraji.

Web se urcă în maşină şi porni motorul. Păşind nesigură pe trotuar, Claire se apropie de el.

— Web, nu poţi pleca aşa.

El lăsă geamul în jos şi o privi chiar în momentul în care ochii ei îi căutau pe ai lui.

— Claire, plec pentru o vreme din oraş.

Ea păru uluită.

— Pleci? Unde?

— Mă duc să-mi văd tatăl. Ce-ar fi să analizezi asta cât lipsesc eu?

Ambală motorul şi se îndepărtă, automobilul negru pierzându-se repede în întuneric, sub cerul acoperit de nori de furtună. Se uită o singură dată înapoi, surprinzând imaginea lui Claire, care rămăsese locului, scăldată în lumina ferestrelor casei ei liniştite. Pe urmă îşi aţinti privirea înainte şi îşi văzu de drum.

MULŢUMIRI

Bunilor mei prieteni Philip Edney şi Neal Schiff, din FBI, pentru ajutorul şi sfaturile lor. Le mulţumesc fiindcă au fost întotdeauna disponibili pentru mine.

Mulţumirile mele agentului special W.K. Walker, pentru ajutorul şi sfaturile sale.

Doctorului Steve Sobelman, pentru sprijinul lui nepreţuit, referitor la aspectele psihologice ale romanului, pentru că e un om extraordinar şi un prieten mult îndrăgit. Steve, mi-ai fi fost drag oricum, chiar şi dacă n-ai fi fost căsătorit cu Sloane Brown, fantastica ta soţie.

Minunaţilor mei prieteni, Kelly şi Scott Adams, pentru ajutorul şi sfaturile lor legate de aspectele romanului referitoare la călărie şi la fermele de cai şi pentru că au cutreierat, împreună cu mine, două mii de acri de zăpadă. Kelly, îţi mulţumesc şi fiindcă m-ai învăţat să-l călăresc pe Boo. Am să mă-ntorc, pentru mai multe lecţii!

Lui Johnny Lloyd – Îţi mulţumesc pentru că m-ai plimbat prin toată ferma.

Noului meu prieten, dr. Stephen P. Long, pentru că m-a ajutat în ceea ce priveşte partea referitoare la oxycontin a cărţii. Steve, comentariile tale au fost pline de miez şi la obiect.

Lui Lisa Vance şi Lucy Childs, pentru că menţin existenţa mea literară pe drumul drept.

Lui Art şi Lynette, pentru tot ceea ce fac pentru noi.

Lui Steve Jennings, pentru că a recitit fiecare pagină cu ochii lui de vultur.

Doctorului Catherine Broome, pentru că mi-a explicat, cu răbdare, probleme medicale complexe, într-un mod în care până şi eu le-am putut înţelege.

Lui Aaron Priest pentru toate sfaturile tale înţelepte. Îţi rămân îndatorat.

Lui Frances Jalet-Miller, pentru că şi-a făcut din nou, cu o superbă măiestrie, meseria de editor. De dată asta, Francie, te-ai întrecut pe tine însăţi. Şi lui Rob McMahon, pentru observaţiile sale extrem de profunde.

Lui Deborah Hocutt, pentru că mi-a făcut viaţa cu mult mai bună. Şi soţului ei, Daniel, pentru că mi-a construit un website extraordinar.

Lui Michelle, pentru că ţine în frâu lumea noastră nebună.

Tuturor minunaţilor sufletişti din familia Warner Books, inclusiv lui Larry, Maureen, Jamie, Tina, Emi, Martha, Karen, Jackie Joiner şi Jackie Meyer, Bob Castillo, Susanna Einstein, Kelly Leonard şi Maja Thomas: Sunteţi cei mai buni.

Şi, în sfârşit, bunului meu prieten Chris Whitcomb, agent operativ în Brigada de Salvare a Ostaticilor, care se întâmplă să fie un scriitor excepţional şi unul dintre cei mai extraordinari oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Chris, n-aş fi putut scrie acest roman dacă n-ai fi fost tu. Ţi-ai făcut mai mult decât o datorie din a mă ajuta şi n-am să uit asta niciodată. Îţi doresc toate succesele posibile în cariera de scriitor, le meriţi din plin.